

Giới thiệu Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc

Thể loại: đô thị, ngôn tình

Editor: Rì Rì

Đêm trăng.

Hương Văn nhìn thoáng qua bóng đêm, không khỏi nở nụ cười, kỳ thật cô chỉ nhìn cửa kính, sẽ chống đạn đi, Hương Văn càng cảm thấy buồn cười. Cửa kính chống đạn, mới có thể thể hiện thân phận địa vị của Lê Thiên Qua.

Hương Văn cởi giày cao gót, đặt ở chỗ cổng vòm. Lê Thiên Qua thích sạch sẽ, anh thích tất cả mọi chuyện đều trật tự rõ ràng, tất cả đều không nhuộm bụi trần, nhưng Hương Văn cảm thấy kỳ quái, vì sao anh yêu sạch sẽ như vậy, từng tháng lại cứ phải gặp người không sạch sẽ?

Hương Văn biết, Lê Thiên Qua thích tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của mình, đây là người thích thành công, đã thích thành thói quen. Một khi phát sinh biến hóa, anh sẽ phẫn nộ, thậm chí khủng hoảng.

Hương Văn cảm một đôi dép lê, đặt ở chân, từ từ đi vào. Giẫm lên lên thảm thật dày dưới chân, gần như không nghe được chút tiếng động nào.

Người đàn ông trên sofa đưa lưng về phía Hương Văn, hai cái đùi tùy ý gấp xếp cùng một chỗ, đầu ngón tay ánh lửa lúc sáng lúc tối.

"Lê Thiên Qua." Nghe không ra tiếng chủ nhân hi nộ, tự nhiên xinh đẹp quyến rũ giống như ngày xưa, gần như không có gợn sóng, bình tĩnh như cục diện đáng buồn. Hương Văn đi đến trước mặt anh, lặng lẽ đứng.

Lê Thiên Qua nhìn cô một cái, đồng dạng không hề gợn sóng thanh âm: "Cởi giày, không phải chuẩn bị cho cô."

Hương Văn yên lặng cởi cặp giày nhung mao kia, xách ở trên tay.

"Ném"

Hương Văn xích chân đi ở trên mặt đất, đẩy mở cửa sổ, cảm đôi giày sa hoa đó, "Vù" một tiếng, ném xuống.

Lê Thiên Qua dập tắt khói, vẫy vẫy tay với Hương Văn, "Quá đây."

Hương Văn lại đi trở về, đứng ở vị trí vừa rồi.

"Cởi quần áo ra."

Hương Văn sững sốt một phen, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe xong anh nói. Kéo khóa váy ra, váy từ trên thân thể cô nhanh chóng rơi xuống, trong phòng phủ đầy khí lạnh, cảm giác kích thích, khiến cô nổi da gà.

Lê Thiên Qua đứng lên, qua lại đánh giá thân thể của cô, thản nhiên nói: "Cởi toàn bộ."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Mở đầu

Đêm trăng.

Hương Văn nhìn thoáng qua bóng đêm, không khỏi nở nụ cười, kỳ thật cô chỉ nhìn thủy tinh, sẽ chống đạn đi, Hương Văn càng cảm thấy buồn cười. Thủy tinh chống đạn, mới có thể thể hiện thân phận địa vị của Lê Thiên Qua.

Hương Văn cởi giày cao gót, đặt ở chỗ cổng vòm. Lê Thiên Qua thích sạch sẽ, anh thích tất cả mọi chuyện đều trật tự rõ ràng, tất cả đều không nhuộm bụi trần, nhưng Hương Văn cảm thấy kỳ quái, vì sao anh yêu sạch sẽ như vậy, lại cứ từng tháng đều phải gặp người không sạch sẽ?

Theo như lời Hương Văn, Lê Thiên Qua thích tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của mình, đây là người thích thành công, đã thích thành thói quen. Một khi phát sinh biến hóa, anh sẽ phẫn nộ, thậm chí khủng hoảng.

Hương Văn cảm một đôi dép lê, đặt ở chân, từ từ đi vào. Giẫm lên lên thảm thật dày dưới chân, gần như không nghe được chút tiếng động nào.

Người đàn ông trên sofa đưa lưng về phía Hương Vãn, hai cái đùi tùy ý gấp xếp cùng một chỗ, đầu ngón tay ánh lửa lúc sáng lúc tối.

"Lê Thiên Qua." Nghe không ra tiếng chủ nhân hi nộ, tự nhiên xinh đẹp quyến rũ giống như ngày xưa, gần như không có gọn sóng, bình tĩnh như cục diện đáng buồn. Hương Vãn đi đến trước mặt anh, lẳng lặng đứng.

Lê Thiên Qua nhìn cô một cái, đồng dạng không hề gọn sóng thanh âm: "Cởi giày, không phải chuẩn bị cho cô."

Hương Vãn yên lặng cởi cặp giày nhung mao kia, xách ở trên tay.

"Ném"

Hương Vãn xích chân đi ở trên mặt đất, đẩy mở cửa sổ, cảm đôi giày sa hoa đó, "Vù" một tiếng, ném xuống.

Lê Thiên Qua dập tắt khói, vẫy vẫy tay với Hương Vãn, "Quá đây."

Hương Vãn lại đi trở về, đứng ở vị trí vừa rồi.

"Cởi quần áo ra."

Hương Vãn sừng sốt một phen, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe xong anh nói. Kéo khóa váy ra, váy từ trên thân thể cô nhanh chóng rơi xuống, trong phòng phủ đầy khí lạnh, cảm giác kích thích, khiến cô nổi da gà.

Lê Thiên Qua đứng lên, qua lại đánh giá thân thể của cô, thản nhiên nói: "Cởi toàn bộ."

"Lê Thiên Qua!"

Trong giọng nói mang chút tức giận.

"Cởi!" Giọng anh vẫn như cũ nghe không ra nửa điểm cảm xúc.

Hương Vãn cắn cắn môi, môi của cô rất mỏng, tựa như muốn cắn chảy máu.

Nếu là người khác thì đã sớm đau lòng, nhưng người đàn ông trước mặt này là Lê Thiên Qua, Lê Thiên Qua lãnh huyết, cho nên không có tác dụng gì với anh.

Phong tình vạn chủng, quyến rũ xinh đẹp, vẫn là đặc điểm của Hương Vãn, bộ dạng hiện tại có chút ủy khuất, lại càng thêm xinh đẹp.

"Bốp" một tiếng, nút thắt bị tháo ra, hai luồng nhục cầu trắng bóng, hoàn hảo bày ra, cô cảm thấy có một chút lạnh, cho nên thờ gấp gấp, dẫn đến, ngực của cô giống như hai con thỏ trắng, rung động, như đang mời gọi.

Cô cong khom lưng, che đi nơi tư mật, thẳng thắn nhìn anh.

Lê Thiên Qua nhíu mày, đánh giá thân thể của cô, ánh mắt rơi vào ngực cô, mượn màu lam nhạt của ngọn đèn, ngực cô tản ra ánh sáng, bộ dáng thật đẹp.

Lê Thiên Qua vẫn băng lãnh như cũ, tựa hồ một gương mặt tuấn tú từ nhỏ đã không có biểu cảm, một đôi tay của anh cầm nơi đầy đà của Hương Vãn, dùng lực xoa nắn, bộ ngực tình xảo dưới sự xoa nắn của anh biến thành các đấng.

"Đừng như vậy. . . ." Hương Vãn dùng tay nhỏ bé khẽ đẩy trong lòng Lê Thiên Qua.

Như vậy đối với Lê Thiên Qua lại càng như một loại mời gọi. Lê Thiên Qua dùng lực, ôm Hương Vãn tiến vào trong lòng mình.

Đề cô vĩnh viễn thuộc về tôi.

Hương Vãn cắn răng, không phát ra tiếng cũng không phản kháng, tùy ý người đàn ông này đùa bỡn thân thể của mình.

Tay Lê Thiên Qua từ từ rời khỏi ngực Hương Vãn, từ từ trượt xuống bụng dưới. . .

Hương Vãn thanh tĩnh lại, thần tốc bắt được tay anh, nước mắt rờn rờn nhìn anh: "Không thể được, đừng như vậy, tôi không muốn. . ."

"Hừ, Cô không muốn? Cô không có quyền cũng không có tư cách nói lời này! Cô chỉ là công cụ làm ấm giường của tôi!"

Nói xong, Lê Thiên Qua tiếp tục thô xoa nắn trên da thịt của Hương Vãn, thấy Hương Vãn vẫn không nhúc nhích, Lê Thiên Qua nhíu mi không kiên nhẫn quát cô "Không phải lấy lòng đàn ông là sở trường của cô hay sao? Cô không muốn ba mẹ cô có việc làm. Lấy lòng tôi!" Lê Thiên Qua gần từng chữ thì thầm.

Hương Vãn giật mình, Đúng vậy, ba. . Mẹ. . .

Thấy Hường Văn ngơ ngác thất thần, Lê Thiên Qua cúi người, miệng ngậm chặt ô mai của cô, dùng lực cắn xé, ngực tuyết trắng của cô bị anh cắn in hẳn rất nhiều dấu răng, thân thể nhưng không còn biết đau đớn ngược lại có một loại cảm giác như giật điện, Hường Văn cắn môi, không cho chính mình lộ ra bất cứ âm thanh dâm dăng nào.

Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, phóng ra chính mình trong cơ thể cô.

Nhưng nhìn cô vẫn không hết đỏ ửng, lần đầu tiên anh có chút không đành lòng, nhìn cô gât gao cắn môi dưới, bộ dáng đối kháng, anh vậy mà cảm thấy bị ai.

Cô gái này, nếu thanh tịnh, khẳng định chính là bộ dáng xinh đẹp quyến rũ, sẽ không như hiện tại, tuy không ngăn cản, nhưng khóe mắt đã có nước mắt, tới cùng là cô không muốn.

Lại một lần nữa anh tiến nhập thân thể của cô, nhưng là nhẹ nhàng.

Hôn lên môi của cô, không cho nàng tàn phá môi của mình, đầu lưỡi cực kỳ tự nhiên trượt vào, đoạt lấy ngọt ngào trong miệng cô, từ từ gặm nhấm cánh môi của cô.

"Mặc Tịch..." Cô nhẹ nhàng gọi, nước mắt từ khóe mắt chậm rãi chảy ra, giống như hạt châu cắt đứt quan hệ, sao cũng không dừng được.

Anh giống như bị sấm đánh, lại là cái tên này, lần đầu tiên bọn họ cùng một chỗ, cô cũng khóc kêu hô cầu cứu, sau cùng thật sự không có khí lực, vẫn khóc vẫn khóc, sau đó thì thảo kêu cái tên kia.

Lừa gạt là tất nhiên, đàn ông sẽ cho phép người phụ nữ dưới thân thể mình, thời điểm hưởng thụ chính mình hoan ái, nhưng lại kêu tên của một tên đàn ông khác? Tự nhiên là không thể.

Cho nên bạo lực là có thể lý giải, tạm thời tên là xứng đáng.

Khi Hường Văn tỉnh táo lại, mông lung nhớ rõ có người lấy roi quật mình, lại thấy trên thân thể mình cực xanh cực tím, những vết thương này, cô xác định không phải nằm mơ, chỉ là cười khổ.

Sắc trời vẫn còn sớm, đồng hồ báo thức hiện mới rạng sáng. Nhưng mà Lê Thiên Qua đã không thấy nữa, từ trước đến nay đều là như thế này, Hường Văn đã thành thói quen, mỗi lần sau khi chấm dứt, Lê Thiên Qua đều rời đi, để cô tự mình rời đi.

Cô quần một tấm thảm, xoay người đi vào phòng tắm. Trên người cô nơi nơi đều là chất lỏng của anh, điều này làm cho cô chán ghét, muốn nhanh chóng rửa sạch.

Khoảnh khắc cửa phòng tắm mở ra, cô tròn tròn mắt. Lê Thiên Qua đang đứng dưới vòi hoa sen. Hường Văn cả kinh làm rớt tấm thảm trong tay, hai người lại một lần nữa ** gặp mặt.

Hường Văn không biết làm sao, cúi đầu, "Thực xin lỗi, quý rầy, anh cứ tiếp tục."

Đụng chạm một tiếng, Hường Văn té lăn trên đất, cô chỉ lo cúi đầu lui về phía sau, quên bậc thang dưới chân, đầu đụng xuống mặt đất, trước mắt lờ mờ một mảnh.

Lê Thiên Qua khăn trương một phen, Hường Văn mò mẫm đứng lên, nhếch miệng nở nụ cười, "Thực xin lỗi, tôi lập tức đi, anh cứ tiếp tục đi."

Lê Thiên Qua nhìn mặt cô ửng hồng, đột nhiên nở nụ cười. Những lời này, nghe qua, giống như phá vỡ chuyện tốt của người khác vậy?.

Ảo não, trừ bỏ ảo não Hường Văn không biết nên làm cái gì.

Vừa rồi anh đã nhìn thấy cô luống cuống, tuyệt đối sẽ cười cô, chắc chắn anh sẽ cười cô rồi!

Hường Văn lắc lắc đầu, dùng nước cọ rửa thân thể. Không phải chỉ là nhìn thoáng qua thôi hay sao, cũng không phải chưa thấy qua.

Hường Văn trùm khăn tắm đi ra ngoài, cô nhớ hôm qua để quần áo ở phòng khách, nhưng sao lại không tìm thấy.

"Cô làm gì vậy?"

Hường Văn bị giọng nói đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, "Cái kia, cái kia, Lê Thiên Qua, anh có thấy quần áo của tôi không?"

Lê Thiên Qua đi qua cô, ngồi trên ghế sofa, đốt một điếu thuốc, nuốt mây nhả khói, "Tôi ném rồi."

"Anh nói gì?!"

"Làm sao vậy? Tức giận? Không phải chỉ là quần áo thôi sao, cô tôi cũng dám ném."

Hương Văn hít sâu một hơi, tâm bình khí hòa nói: "Vậy tôi về nhà như thế nào?"

Trong khăn tắm, tay Hương Văn nắm chặt thành quyền, cắn môi không nói được lời nào, tóc dài đen nhánh che đi biểu cảm của cô.

Cô ần nhẫn, cất giấu tất cả phần hận của mình, sau đó ngẩng đầu cười với anh, quyến rũ xinh đẹp.

"Sao có thể ném đi được?"

"Nội y và giấy của cô trong thùng rác, cái khác đều bị tôi ném hết. Nhưng tôi sẽ trả cô gấp bội."

Anh đứng dậy, từ trong ngăn kéo lấy ra hai xấp tiền, ném vào mặt cô, tiền lông léo rơi ra, tung bay rơi trên mặt đất, cô cắn răng, cũng không có thể có nửa câu oán hận.

"Nhặt lên." Anh ra lệnh.

Cô ngồi xồm xuống, nhặt lên từng tờ từng tờ, nắm chặt trong lòng bàn tay, móng tay đâm vào trong thịt, cũng không thể bằng nhọc nhãi lúc này, cô phải nhớ toàn bộ, cho dù đời này cô không có năng lực để trả thù anh, cô cũng phải nhớ kỹ, cô muốn nguyên rửa anh.

"Cầm lấy rồi rút đi."

Hương Văn đứng dậy, đầu có chút choáng váng, lay động một hồi, miễn cưỡng đứng dậy, đi đến thùng rác, lấy nội y và giấy của cô ra, ở trước mặt anh, kéo xuống khăn tắm, mặc quần áo vào, ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo giống như Không Tước.

"Lê Thiên Qua, cảm ơn tiền của anh."

"Cút."

Thang máy dừng lại ở tầng 40, người ở đây vốn ít, lại là rạng sáng, mà còn là tần 40 trong toàn cao ốc của văn phòng nhân viên công tác, cô từ từ tiêu sái ra khỏi thang máy, trên người vết thương bởi vì được cọ rửa bởi nước, càng thêm tiên diễm (tươi đẹp), cảm giác đau đớn tự nhiên nảy sinh, cô chịu đựng đau đớn, từ từ tiêu sái, tìm nhân viên công tác văn phòng.

Nhưng hình như cô đã nghĩ quá đơn giản, cô lạc đường, đi một vòng, vậy mà lại thấy được thang máy.

Con số trên thang máy không ngừng tại nhảy, 38, 39, 40, Một tiếng trống vang lên, thang máy mở ra rồi! Hương Văn vừa vội vừa thẹn, cô không nghĩ tới đã trê thế này còn có người tới, nơi này không có vật gì, tránh cũng không thể tránh.

Cửa thang máy mở, Ninh Tri Nhiên lại thấy một cô gái đứng ở trước mặt mình, trên da thịt trắng nõn của cô ấy có rất nhiều vết thương, cô ấy chỉ mặc một bộ nội y gọi cảm màu đen, hai bầu ngực kiêu ngạo sinh động.

Cô cắn môi dưới, bộ dáng quần bách, làm cho người ta thấy đều đau lòng.

Thấy cảnh tượng sinh động như vậy, không có phản ứng, tên đàn ông đó chắc chắn không bình thường.

"Chưa thấy phụ nữ sao? Quay đi!" Hương Văn cả giận nói, kỳ thật cô rất thẹn thùng.

Nhưng tên đàn ông trước mắt này chẳng những không có quay đi, ngược lại càng không kiêng nể gì nhìn chăm chăm cô, đôi mắt rơi vào trắng nõn trước ngực cô.

Hương Văn liền thoải mái cho anh ta xem, hai tay chống nạnh. Ninh Tri Nhiên nở nụ cười, bị cô gái này trêu đùa nở nụ cười, "Cô là kỹ nữ."

Ngữ khí của anh ta không phải nghi vấn, anh ta khẳng định cô là kỹ nữ. Hương Văn cười lạnh, "Anh là người phục vụ."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Người phục vụ? Ninh Tri Nhiên nhin không được bật cười, người phục vụ sao?

"Anh cười cái gì?"

Ninh Tri Nhiên mấp máy môi, nhin cười ý, "Tôi tới nơi này gặp bằng hữu, tiểu thư cô hiểu lắm rồi."

Anh ta nói cô là kỹ nữ, một tiếng tiểu thư này, càng khiến cô chói tai, có cần lặp lại thân phận của cô nhiều lần như vậy không?

Hương Văn trừng mắt anh ta: "Anh chắc không phải là Nguru Lang đi?!"

Cô biết rõ cách ăn mặc của anh ta có khí chất, cũng không phải là Nguru Lang, nhưng cô muốn nói như vậy, ai kêu anh ta gọi cô là kỹ nữ.

"Tôi nên xưng hô với cô như thế nào? Cô nương? Có vẻ như hiện tại không phải cổ đại rồi. Tôi gọi cô là tiểu thư cũng không ý khác, cô đừng hiểu sai."

Hiểu sai sao? Hình như vậy. Hương Văn cười xấu hổ.

Ninh Tri Nhiên mặc kệ cô, vòng qua người cô đi vào bên trong.

"Tiên sinh!"

"Cô có việc?"

Hương Văn đuổi theo, cắn môi, "Chuyện này, có thể cho tôi mượn điện thoại của anh một chút được không, tôi gặp chút phiền toái, muốn gọi điện thoại cho bạn." Cô lại cắn môi, rõ ràng nói.

"Không cần, đưa quần áo của cô cho tôi." Ninh Tri Nhiên sớm đã có ý giúp cô, nhưng lại đột nhiên nghĩ muốn trêu chọc cô.

"Vì sao? Quần áo của tôi vì sao phải đưa cho anh?" Hương Văn cả giận nói.

"Cô không phát hiện hiện tại thân thể cô trần truồng sao? Tôi sao có thể thấy chết mà không cứu được?!"

Cô hiển nhiên không biết, thời điểm cô dậm chân mắng, bộ dáng chính mình có bao nhiêu đáng yêu, quyến rũ, giờ phút này cô không phản son, một gương mặt trái xoan, mắt phượng, răng trắng tinh, mỹ lệ không gì sánh nổi.

Hồn nhiên thiên thành, không trang điểm chải chuốt, mới đúng đẹp nhất.

Ninh Tri Nhiên nhìn bề ngoài, sắp bốn mươi.

Do vì mùa hè, cũng không phải trường hợp chính thức, anh ta cũng chỉ mặc mỗi cái áo somi caro, giờ phút này cởi ra, thân thể anh sẽ trần truồng.

Bây giờ mảy lên làm gì, cho, chính mình hết, không cho, cô sẽ phải để trần. Anh càng tò mò, tới cùng cô tiếp khách nhân nào, mới biến thành cái dạng này.

Khí chất trên người cô, tinh thuần, càng xem càng không giống kỹ nữ, Ninh Tri Nhiên thử mở miệng nói: "Cô có phải bị ** rồi hay không hả? Muốn tôi báo ảnh sát hay không?"

"Anh mới bị **!" Hương Văn giận dữ kêu, nhưng nghĩ lại, cô và bị ** không có gì khác biệt, vì thế dịu xuống.

"Đúng, tôi bị **, cho nên anh nhất định phải giúp tôi." Cái dạng này quả thật như là bị **, nhưng thái độ này, thiên tài mới tin cô bị **.

Ninh Tri Nhiên tuy không phải mê nhân, nhưng bạn tốt của anh ta nhiều như vậy, mỗi ngày đều rượu tri nhục lâm, đôi nữ nhân như đôi một đôi vợ, thời điểm thích, sẽ giữ bên cạnh, nếu chán ghét, hoặc cũ, sẽ không chút do dự ném đi. Có thể nói, Ninh Tri Nhiên 'chưa ăn thịt heo', nhưng tuyệt đối thấy heo chạy. Cô gái này tuy xinh đẹp, nhưng anh ta cũng không muốn trêu chọc, anh ta ghét nhất mấy người có sinh hoạt cá nhân thối nát.

Đang do dự, Hương Văn đầu thềm quần nhiều, xông lên bám vào quần áo của anh ta. Ninh Tri Nhiên sững sốt: "Cô làm gì?"

"Cởi quần áo của anh!" Hương Văn thốt ra, hiển nhiên không phát hiện những lời này rất có nghĩa khác.

Ninh Tri Nhiên đột nhiên nở nụ cười, anh ta cười.

Hương Văn cũng không biết bắt đầu đã sai lầm rồi, một đôi tay ngọc trắng nõn, nằm ở trước ngực anh ta, bộ dáng ái muội miễn bàn.

Khí lạnh trong hành lang, lại là rạng sáng, Hương Văn có một chút lạnh, cô lắc lư thân thể.

Ngay sau đó nghe 'bốp' một tiếng, hai người đều ngây ngẩn cả người.

"A! Quay qua!" Hương Văn thét chói tai.

Ninh Tri Nhiên lại động cũng không động, nhìn chăm chăm ngực của cô, thân thể của cô rất đẹp, bộ ngực đầy đặn, eo nhỏ mảnh khảnh, nhưng đầy đà trước ngực kia, lại nhiều vết thương như vậy, tới cùng tên đàn ông biến thái như vậy là ai?

Hương Văn thấy anh ta bất động, vừa tức vừa thẹn, tự xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh ta. Không bởi vì gì khác, chỉ vì nội y Hương Văn không tốt, không chịu nổi ngực lớn của cô, nút thắt mở, nội y rơi trên mặt đất.

Hiện tại tên đàn ông này, không có một xu quan hệ nào với cô, để cho một tên đàn ông xa lạ nhìn, cô khó tránh khỏi xấu hổ. Xem ra loại nội y này, nhất định phải mua chất lượng tốt, loại cực kỳ rắn chắc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sắc tức là không

Ninh Tri Nhiên trước kia không nghĩ tới sẽ như vậy, khăn trương cời áo somi của mình ra.

Vừa rồi Hường Văn mặc nội y mỏng manh, thấy Ninh Tri Nhiên cời áo, liền đưa chân giẫm anh ta, cô dùng đế giày cao gót một cước giẫm xuống, không biết có thể đoạn tử tuyệt tôn hay không.

Ninh Tri Nhiên đau đớn dậm chân, "Cô làm gì vậy?"

"Ai cho anh cời áo, tôi mới là người cần hỏi anh đang làm gì!"

Ninh Tri Nhiên căm tức nhìn cô, "Không phải cô muốn quần áo của tôi sao, tôi cời ra cho cô, cô lại giẫm tôi?"

A? Thì ra là như vậy? Chỉ là như thế này? Hường Văn xấu hổ nở nụ cười, muốn xem thương thế của anh ta, tiến lên một bước, lại thối lui trở về, cô đi nhìn cái gì, cô một cước đá vào mệnh căn từ .

Hường Văn đảo tròn mắt, đề xuống thang máy, sau khi cửa thang máy mở, cô túm lấy áo somi của anh ta, bỏ chạy.

"Uy! Cô gái kia! Cô nhớ kỹ cho tôi!" Ninh Tri Nhiên rống lớn với cửa thang máy.

Tính anh xui xẻo, kỳ thật anh cũng không muốn so đo với Hường Văn, thành phố to lớn như vậy, khả năng bọn họ gặp lại giống như sao chổi va vào Trái Đất vậy.

Anh nhin đau, hít sâu vài lần, xoa nhẹ vài cái, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Kê trong ngôi nhà lớn này, không phú tức quý, đây là ngôi nhà điển hình của phú hào.

Bình thường người mua phòng ở trong này, đều không muốn đi quán rượu, nơi công cộng các loại, cho nên mang phụ nữ tới nơi này, không thể tốt hơn.

Mà nơi này mỗi ngày đều có người tới dọn dẹp, giảm bớt cho họ rất nhiều phiền toái, cho nên nơi này nhà cửa cực kỳ quý.

Đừng hiểu lầm, Ninh Tri Nhiên không phải tùy tiện mang phụ nữ tới đây qua đêm, hôm nay anh ta tới, chẳng qua là gặp một người bạn mà thôi.

Anh ấn chuông cửa 4017, cửa mở ra, người đàn ông bên trong kia có khuôn mặt tinh xảo yêu mị, trên người anh có một loại khí chất ngang tàn thâm trầm, tà tà mà cũng rất đẹp.

Người đàn ông như mới vừa tắm rửa xong, chỉ quần khăn tắm, nhìn thấy Ninh Tri Nhiên cũng không mặc gì, kinh ngạc nói: "Ninh Tri Nhiên, cậu cũng vừa tắm rửa? Trong lòng vội vàng đến kíp không mặc áo?"

Ninh Tri Nhiên liếc anh một cái, đẩy anh ra đi vào, đi đến trước cửa phòng ngủ, chần chờ một chút, "Lý Diên Tuyết, Trong phòng không có phụ nữ đó chứ?"

Lý Diên Tuyết tức giận nói: "Cút đi!"

"Không có phụ nữ thì tốt." Ninh Tri Nhiên đẩy cửa đi vào, tìm nhất quần áo của Lý Diên Tuyết để thay.

Lý Diên Tuyết ôm bả vai, có chút buồn cười nhìn anh ta, "Cậu nói, tới cùng sao cậu lại thế này? Trần trường tới? Ca ca, cậu đã đạt tới trình độ đó rồi hay sao, tớ vừa tìm cậu có việc, cậu đã vội đến không kịp mặc quần áo, nhưng sao lại tới trễ vậy?"

Ninh Tri Nhiên một bên nút thắt vừa nói: "Cậu có thể nói ít vài câu giúp tớ được không? Có nửa năm không gặp mặt, cậu vừa tới liền gọi điện thoại cho tớ, tớ còn chưa nói cậu! Cậu lại vẫn chê tớ đã tới chậm!"

Lý Diên Tuyết cười nói: "Cậu nói một chút, quần áo của cậu? Chẳng lẽ nơi này lưu hành trần truồng?"

"Đi đi đi! Cậu đã học của ai? Trước kia cậu cũng không phải như vậy! Có phải vợ cậu dạy cậu hay không, Thích Vi Nhiên? Đúng rồi, vợ cậu? Như thế nào không tới?"

"Cô ấy lạc đường rồi."

"Lạc đường rồi hả ? Vậy sao cậu không đi tìm?"

Lý Diên Tuyết liếc anh ta một cái nói: "Tớ biết cô ấy ở nơi nào, tớ sẽ không đi tìm cô ấy."

Ninh Tri Nhiên cười cười, "Lại cãi nhau rồi hả?"

"Cái gì mà lại cãi nhau rồi hả? Ai chấp nhận với cô ấy! Cậu khẩn trương đi tìm cô ấy, hơn nửa đêm cô ấy một người ở bên ngoài không an toàn."

"Sao cậu không đi?"

"Cậu chưa kết hôn! Hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Ninh Tri Nhiên không biết làm sao, đành phải gật đầu đáp lại, "Hiện tại tớ sẽ đi thành phố!"

Anh vừa muốn đi, Lý Diên Tuyết lại giữ anh ta lại, "Chờ một lúc, cậu nói cho tớ biết trước là cậu đã xảy ra chuyện gì."

"Bị một người đoạt."

Lý Diên Tuyết gật gật đầu: "Phụ nữ, rất được? Không thì Ninh thiếu gia sao có thể đưa tay chịu trói?"

Ninh Tri Nhiên lại nghĩ tới, cô giẫm anh một cước kia, căm giận nói: "Cực kỳ hung tàn!"

Lý Diên Tuyết nở nụ cười, "Cậu có thể đi, đi tìm vợ của tớ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Anh trở lại?

Dáng người của anh rất cao lớn, thắt lưng hẹp rộng, dáng người đạt tiêu chuẩn người mẫu, áo somi của anh, Hường Văn mặc qua hông, che trên bắp đùi, đùi đẹp như ả như hiện, càng thêm gợi cảm.

Cô không dám đi đại sảnh, nên đi vào bãi đỗ xe ở tầng hầm, sau đó từ nơi này đi ra ngoài, bắt xe taxi về nhà trọ.

Hường Văn theo thói quen lấy chìa khóa dự phòng ở khung cửa sổ, không thì hôm nay cô thật sự phải ăn ngủ đầu đường rồi.

Nhà cửa không lớn, chỉ có hơn 100 thước vuông (10 thước Trung Quốc cổ = 3,33 m), một người vừa ở.

Sau khi bật tất cả đèn thấp sáng, cô trở lại phòng, nằm xuống liền ngủ, dù sao cũng tắm rồi, áo somi trên người cũng thoải mái.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, trên người vô cùng đau đớn, uống hai viên thuốc giảm đau, tiếp tục ngủ.

Cô bị tiếng kêu cứu lay tỉnh, bao tử kêu lợi hại, nhìn ngoài trời, đã hơn bốn giờ chiều rồi.

Cô đói đến hốt hoảng, nhà cô chỉ có tủ lạnh, không có phòng bếp. Vốn là có phòng bếp, bị cô cải biến, đổi thành tủ quần áo.

Gặm hai quả táo, vẫn cảm thấy đói, mặc quần áo đơn giản xuống lầu, đi ăn mỳ vằn thắn.

Con đường đối diện tiểu khu, có một quán vằn thắn rất ngon, Hường Văn thích vằn thắn nơi đó.

"Hường tiểu thư đến đây, hai chén mỳ vằn thắn?" Cửa hàng không lớn, là một đôi vợ chồng kinh doanh, ông chủ nấu mỳ vằn thắn, bà chủ làm thu ngân kiêm người phục vụ.

Hường Văn cười cười với bà chủ, gật gật đầu. cô là khách quen nơi này, mỗi lần tới đều là hai chén mỳ vằn thắn. Mới đầu bà chủ cho rằng cô đang đợi bạn, mãi cho đến khi cô ăn xong, cũng chỉ một người, nhưng mỗi lần tới đều muốn hai chén.

Cô chọn vằn thắn, không ăn mỳ, nhưng mỗi lần đều là mỳ vằn thắn. Có một lần bà chủ nhìn không được hỏi cô, Hường Văn liền cười với bà, đáng vẻ cực kỳ hạnh phúc, cô nói, bởi vì anh thích ăn mỳ, cho nên cháu chỉ ăn vằn thắn.

Mỳ vằn thắn đến đây.

Hương Văn tách chiếc đĩa ra, nhặt mỳ sợi trong chén của mình sang cái chén kia, trong cả quá trình đều ngây ngô cười, mãi đến khi trong chén mình không còn mỳ, cô mới bắt đầu ăn vắn thẩn.

Mở miệng một tiếng, cô quả thật đói bụng. Bà chủ nhìn cô cười, "Ăn từ từ."

Hương Văn nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa muốn nói gì, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh trong màn hình TV. Lúc này đúng là thời gian ăn cơm, cho nên người trong quán rất nhiều, Nhưng Hương Văn vẫn có thể nghe rõ ràng thanh âm bên trong TV.

"Anh chạm tay có thể làm bóng giới thần tượng âm nhạc, anh là vương tử tốt nhất, anh là tình nhân mà mọi cô gái đều ước ao. Vị khách quý khiến chúng ta phải vô tay hoan nghênh, Lâm Mạc Tịch!"

Bang bang bang bang.

"Mọi người khỏe, tôi là Lâm Mạc Tịch!!"

Cô nghe không được câu nói kế tiếp của anh, đầu óc chỗ trống, mặt anh càng thêm tinh xảo, anh cũng thành thực, anh không có thay đổi, vẫn đẹp như vậy, đối xử với mọi người đều là hiền lành, thời điểm anh cười, ánh mắt sẽ cong cong, lông mi trong nháy mắt.

Nhưng cô lại thay đổi, vừa bản vừa cũ. Cô run rẩy dán sát mặt trên mặt của anh, ngăn cách màn hình, nước mắt chảy dài, sao cũng không dừng lại được. Mọi người trong quán thấy bộ dạng này của cô, đều dừng lại nhìn cô. Bà chủ vội vàng, "Hương tiểu thư, cô làm sao vậy? Nha! Sao lại khóc?"

"Vấn đề này, tôi đại biểu cho tất cả những cô gái hỏi, Mạc Tịch đã có bạn gái chưa?"

"Không có." Anh không do dự.

Hương Văn cảm thấy cô bị sấm đánh trúng, văng ra, lại không thể động đậy, nhìn chằm chằm người trong màn hình, gắt gao cắn môi dưới, khóc đến không thể đè nén.

Bà chủ đỡ Hương Văn, để cho cô ngồi ở trên ghế. "Đang yên đang lành, sao lại khóc?"

Hương Văn nhếch môi, cười như khóc, "Cháu cắn vào đầu lưỡi, đau quá, toàn thân đều rất đau, rất đau. "

Cô cuộn mình ở trên ghế, giống như một đứa bé.

Bà chủ không biết bây giờ nên làm cái gì, liền ở một bên cùng cô. Khóc một hồi lâu, Hương Văn đột nhiên ngẩng đầu, cũng ngừng khóc, cầm lấy chiếc đĩa liền ăn vắn thẩn, cũng không ăn, trực tiếp nuốt xuống.

Anh là Mạc Tịch, em là Văn, trước có màn đêm buông xuống, mới có ban đêm, cho nên Hương Văn em xem, chúng ta rất xứng đôi. Rất có thể diện, rõ ràng là anh có trước, mới có em, anh lớn hơn em có đúng hay không? Vậy em chiều cổ anh đi, tương lai anh sẽ ở nhà, cái gì cũng không làm, em nuôi anh.

Được được được, em đi tìm một người nuôi sống em, sau đó em sẽ nuôi anh.

Em dám!

Sao em không dám, anh muốn nghe em nói.

Vậy cả đời này chúng ta không kết hôn, sống nương tựa vào nhau, em đừng nghĩ rời khỏi anh, anh cũng không thoát khỏi em.

Thời điểm đó, bọn họ mới bao nhiêu? Cô hai mươi tuổi, anh mười tám tuổi. Hiện giờ cô 24 tuổi, anh hai mươi hai tuổi.

Chỉ là vài năm, vì sao cô cảm thấy dài như thế kỷ, trải qua mấy lần luân hồi chuyển kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mộng ma

Hương Văn không biết làm sao về nhà. Vô tri vô giác, tất cả trong đầu đều là khuôn mặt tươi cười kia, xua đi không được, cô muốn quên, nhưng vô luận cố gắng như thế nào, cô vẫn sẽ không chú ý mà nhớ tới.

Có lẽ trong tiềm thức cô không muốn quên, cô đã hai bàn tay trắng, hiện giờ cô, chỉ vì một người mà sống, đó là người bà hiền lành, bà từng là vú em

của mẹ Hường Văn, trước đây đối xử với Hường Văn rất tốt, hiện tại Hường Văn chỉ còn một người thân, cô vì bà mà sống.

Hường Văn kêu bà là bà nội, tuy vậy em luôn luôn nói không được không được, người là tiểu thư, bà chỉ là hạ nhân. Hường Văn đột nhiên khóc, ôm bà khóc hu hu.

Vú em không biết làm sao, một lần một lần quát cô. Về sau vú em cũng không chối từ, Hường Văn liền gọi bà là bà nội.

Vốn là muốn sống chung với cô, vú em không có con cái, tuổi lại lớn, một mình bất tiện, nhưng thời điểm Hường Văn muốn đón bà lên sống cùng, vú em cự tuyệt cực kỳ kiên định.

Kỳ thật Hường Văn hiểu rõ, bà không muốn liên lụy cô, nhưng bà không biết, cô không sợ liên lụy, chỉ sợ cô đơn.

Một khi đã như vậy, Hường Văn cũng không miễn cưỡng, từng tháng đều gửi tiền về cho bà. Hường Văn chỉ chờa ra một phần để chi tiêu hàng ngày, còn lại đều đưa cho vú em.

Ngày đó rõ ràng là một ngày cảnh sắc tươi đẹp, nhưng cô lại kinh lịch cửa nát nhà tan, trong khoảnh khắc hai bàn tay trắng, chỉ còn lại có vú em là người thân. Sao cô có thể không quý trọng? Cô không rõ, vì sao dưới ánh mặt trời, lại phát sinh nhiều chuyện máu tanh tàn nhẫn như vậy?

Đau, cô cảm thấy rất đau, đau đến sắp hít thở không thông. Một cái bóng màu đen từ từ tiếp sát cô, thân hình anh ta cao lớn, nhưng mắt lại lộ ra hung quang, toàn thân anh ta tản ra một loại rét lạnh. "Cô là ai?"

Cô hoảng sợ.

"Từ hôm nay trở đi, cô là nô lệ của tôi, tôi muốn cô làm cái gì, cô phải làm cái đó, cô nhớ kỹ tên của tôi là Lê Thiên Qua, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết. Cô có thể trả thù tôi, chỉ cần cô có bản sự này, tôi bất cứ lúc nào cũng chờ cô."

"Không, tôi không cần ở đây, tôi không biết anh. Để cho tôi đi, tôi phải về nhà!" Cô cuộn mình ở trong góc, gian phòng tối như mực, khiến cô sợ hãi.

"Nhà? Cô cho rằng cô có nhà sao?"

"Tôi phải về nhà, để cho tôi về nhà."

"Từ hôm nay trở đi, cô là một con chó lang thang, việc cô phải làm là phải lấy lòng chủ nhân, chủ nhân của cô là tôi."

"Anh nói bậy! Anh muốn làm gì, ba tôi là Phó Tư Lệnh quân khu, anh dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy, thả tôi đi, không thì ba tôi sẽ không bỏ qua cho anh!" Cô đứng thẳng, là vì cô sợ hãi, kiêu ngạo của cô không cho phép cô khuất phục.

Anh đột nhiên nở nụ cười, khinh miệt khinh thường: "Cô nghĩ cô còn có ba sao? Hường Văn, còn cần tôi nhắc nhở cô sao? Xế chiều hôm nay, cả nhà cô đều đã chết. Nếu cô không muốn chết, thì hãy ngoan ngoãn lấy lòng tôi, hầu hạ tôi."

Cô che lỗ tai, liều mạng lắc đầu khóc: "Anh nói bậy, anh nói bậy, anh nói bậy!"

"Loại thái độ này tôi cực kỳ không thích, trước kia không ai dạy cô, hiện tại tôi tự mình dạy cô, nên hầu hạ đàn ông như thế nào."

Cô hoảng sợ như nai con, mở to hai mắt nhìn anh, "Anh muốn làm gì?"

Anh một bên tiếp sát cô, một bên cời bỏ cúc áo, "Biết rõ còn cố hỏi, tôi không thích phụ nữ làm ra vẻ."

Cô tránh cũng không thể tránh, anh một phát xé rách áo cô, để ở trên tường. Cô đá anh, lung tung đánh anh. Nhưng mà thực lực quá mức cách xa, anh dễ dàng đề cô lại, khiến cô kêu trời không nghe kêu đất không được.

Anh thô bạo xé rách quần áo của cô, da thịt tuyết trắng trần trụi xuất hiện, chiếc áo màu trắng đang quấn lấy thân thể của cô bị xé rách.

"Buông, tên hỗn đản này! Anh buông!" Cô gầm thét, nhưng lại không ngăn cản được hành vi man rợ của anh.

Anh vứt cô ở trên giường, cô muốn chạy, lại bị anh bắt được mắt cá chân, dùng lực lôi kéo, đầu cô va chạm vào đầu giường, cảm giác mơ hồ.

Có lẽ cứ chết như vậy, ngược lại lại là giải thoát. Nhưng anh sẽ không buông tha cô đơn giản như vậy. Anh muốn cô ở dưới thân thể anh cầu cứu, muốn cô cầu xin tha thứ, muốn cô tuyệt vọng.

Bàn tay to của anh vung lên, chiếc áo màu trắng của cô liền biến thành hai mảnh, còn lại là thân hình trắng nõn, lè loi run rẩy của cô, cô sợ hãi, cô lớn như vậy, chưa từng bị ai đối xử như vậy, cô là thiên chi kiều nữ ở trong lòng bàn tay, công chúa trong nhà, chưa bao giờ có người nói nặng lời với cô, càng không đánh cô.

Cô đánh anh, mắng anh, chỉ càng khiến anh thô bạo. Hường Văn không rõ, lần đầu tiên gặp mặt anh, vì sao anh muốn đối xử với cô như thế.

Cường thế của anh, sự vùng vẫy của cô biến thành mảnh nhỏ. Cô khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, "Van cầu anh, không cần, không cần như vậy, buông tha tôi đi, không cần, không cần."

Anh nâng mặt cô lên, "Cô cầu xin tôi, cô mở miệng cầu xin tôi, thấp hèn!"

Một cái tát của anh đánh vào trên mặt của cô, anh hận cô, hận cô dối trá, hận cô mặt báo, hận cô khiến anh biến thành như vậy, nếu không phải người phụ nữ này, hiện tại anh vẫn ở dưới đôi cánh của ba, có lẽ tương lai của anh sẽ tốt đẹp hơn, sẽ không như hiện tại.

Nhưng mà tất cả mọi chuyện này Hường Văn đều không biết, cô không biết bởi vì một câu hỏi nhỏ của cô khi đó, đã làm thay đổi một thiếu niên.

Hiện giờ Lê Thiên Qua, anh nhất định phải ngoan độc, nhất định phải tuyệt tình, nếu cô chém tôi một nhát, tôi sẽ khiến cô tan xương nát thịt.

Cho nên yêu hận rõ ràng, làm sao có thể nghe lời cầu xin tha thứ của cô? Anh mở hai chân của cô ra, hai đùi trắng nõn, anh mạnh mẽ tiến nhập thân thể của cô.

"Không cần! Tên hỗn đản! Hỗn đản! Anh ra ngoài, ra ngoài." Cô khóc lớn, hạ thể giống như bị xé rách, cô cực kỳ yêu sạch sẽ, chuyện này cô chưa từng trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Áo sơmi khi nào thì trả lại cho tôi

Anh không quan tâm tiếng khóc của cô, trong cơ thể cô tiến vào rút ra, thần tốc lướt động, lặp lại như vậy, như trải qua luân hồi, cô bị dày vò nỗi khổ.

Cô nghiền nát, tất cả đều vỡ vụn rồi. Cô đã từng là công chúa kiều ngạo, nhưng hiện giờ thân thể thảm bại, cô còn kiều ngạo sao được, cô phải đối mặt như thế nào.

Tất cả mọi chuyện, trong một đêm, gia đình khốn đốn, ngay sau đó cửa nát nhà tan, toàn bộ, muốn bả vai gầy yếu này thừa nhận như thế nào?

Thời điểm anh ở trong cơ thể cô đòi lấy, hoan ái hai đêm một ngày, cô tuyệt vọng, buông tha tất cả vùng vẫy, tùy ý người đàn ông này phát tiết. Cô yên lặng rơi lệ, khẽ kêu tên một người, "Mạc Tịch, Mạc Tịch, Mạc Tịch..."

"A!" Hường Văn đột nhiên kinh tỉnh, từng ngum từng ngum thở hổn hển.

Cô nhìn chung quanh, nơi này là nhà trọ của cô, không phải căn phòng tối đó. Trên mặt, nước mắt còn chưa khô, là mộng, cảnh trong mơ quá chân thật, cô không muốn hồi tưởng lại, cô liều mạng muốn quên đi, nhưng những thứ đau xót này, lại luôn luôn xuất hiện ở trong mộng, một lần lại một lần hành hạ cô, giống như là mộng ma, luôn luôn muốn nhắc nhở cô, những chuyện tanh máu trước kia.

Đúng là Mạc Tịch, toàn bộ, anh cũng biết? Nếu anh biết, nhất định sẽ đến dẫn cô đi. Mạc Tịch, sẽ không vứt bỏ cô.

Cô một lần lại một lần nói với chính mình, ôm chầm khóc hu hu. Không có bả vai cho cô dựa vào, cô không thể trông cậy vào ai, hiện giờ chỉ còn lại có mình cô, kéo dài hơi tàn.

Mạc Tịch đã đạt được ước mơ của mình rồi, anh chói mắt như vậy, mà cô lại bắn lại ghê tởm, cô làm sao dám đi tìm anh, làm sao dám xuất hiện trước mặt anh. Nhưng hy vọng xa vời mà thôi.

Màn đêm lại buông xuống. Tiếng giày cao gót lạnh lạnh, đánh vào đá cẩm thạch. Kỳ thật trong hành lang là phở thăm, nhưng Hường Văn thích nghe tiếng bước chân của cô, cho nên cô chưa bao giờ đi thăm, luôn luôn đi chỗ bên cạnh không rải thảm.

Tiêu Tiêu mỗi lần gặp cô như vậy, đều nói cô là quái thai. Về sau có một lần, Tiêu Tiêu hỏi cô, vì sao cô quái như vậy. Hường Văn đã nói, cô không có cảm giác, như vậy sẽ không độc thân sao? Phía sau tôi thật giống như có rất nhiều người đi theo.

Tiêu Tiêu dùng ánh mắt đưa mắt nhìn, phía sau Hường Văn, nhanh chóng chuyển lại, chụp vỗ ngực, chuyện này quả thực là buồn nôn.

Ở một góc, là toilet. Đẩy ra một cái cửa, hướng trái là nam, hướng phải là nữ. Trong lúc này, là bồn rửa tay. Hường Văn chỉ muốn hít thở không khí, cho nên cô mở cửa, đi vào, tìm một gian tận cùng bên trong. Cô có thói quen mỗi lần đều đi vào một gian tận cùng bên trong, nếu gian đó vừa vặn có người, cô sẽ chờ, nếu gian đó bị hỏng, cô liền đổi sang tầng trệt, đi cái toilet kia.

Bóp một tiếng, khép lại cái nắp bồn cầu, Hường Văn giẫm đạp giày cao gót, an vị ở mặt trên, tiếp theo bắt đầu ngẩn người.

Cửa, đã bị mở. Ninh Tri Nhiên tỉnh rượu, không nghĩ tới... "Là cô?!!!!!"

Hai người đồng thời kêu "Khụ, đi giày vào. Tôi ở bên ngoài chờ anh" Cô do dự thật lâu, vẫn không đẩy ra cánh cửa kia.

Nếu nơi này không phải toilet, Hường Văn ngốc cả đời cũng có khả năng, lẽ mà một lúc vẫn đi ra ngoài.

Ninh Tri Nhiên đứng ở phía trước bồn rửa tay, nhìn không ra trên mặt anh ta có biểu tình gì. Ninh Tri Nhiên cười cười, đập tắt khói, "Không phải cô nói không biết tôi sao? Thật sự không biết?"

Hường Văn nghe anh ta nói, có chút tức giận, vừa rồi không phải anh ta cũng nói không biết cô sao, hiện tại sao ngược lại hỏi cô vấn đề này.

Tức giận là tức giận, Hường Văn từ nhỏ được giáo dục, là người ta giúp cô, cô mang ơn, cho nên cô không cãi nhau với anh ta, trầm thấp nói: "Không biết tên, chỉ gặp có 1 lần, cũng không thể xem như biết nhau?"

Ninh Tri Nhiên gật gật đầu, vươn tay, "Xin chào, tôi là Ninh Tri Nhiên."

Hường Văn không nghĩ tới anh ta sẽ nói như vậy, chần chờ một lúc, mới vươn tay ra, bắt tay với anh ta.

"Thì ra cô là Hường Văn."

"Tôi nổi tiếng thế sao?"

Ninh Tri Nhiên gật gật đầu, "Cô không biết cô cực kỳ may mắn sao?"

Hường Văn thè lưỡi, trên người tự nhiên toát ra một loại khí chất, cho dù sa đọa, khí chất kia vẫn tồn tại. Giống như Chu Nguyên Chương, ăn mày thì sao, cũng chỉ là một thân phận mà thôi. Hường Văn cũng như vậy, cô đã từng quá ưu việt, cho nên cô kiêu ngạo, cho dù đến nông nỗi này, cô vẫn không thể vứt bỏ tôn nghiêm của mình, cho nên ở trước mặt đàn ông, cô không chỉ quyến rũ, còn có kiêu ngạo, giống như chim công, không vui vẫn sẽ cần người một miếng.

Cho nên thời điểm đối mặt với Ninh Tri Nhiên, khí thế của hai người ngang nhau, tranh chấp chắc chắn không thể tránh được.

"Kỳ thật anh cũng cực kỳ may mắn, trên bìa mấy tạp chí nổi tiếng thường thấy anh xuất hiện với một cô gái rất nữ tính, ôm nhau rất ái muội."

Ninh Tri Nhiên sờ sờ cằm, "Cô quan tâm tôi sao?"

Hường Văn cười lạnh, "Tôi hi vọng gian thương không có kết cuộc tốt."

Ninh Tri Nhiên cười nói: "Uy, áo somi khi nào thì trả lại cho tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thuốc tránh thai, anh mua giúp tôi sao?

Thân thể cao lớn + đáng người hoàn mỹ + khí chất phi phàm + xuất thân tốt + có nhiều tiền = đàn ông tốt sao? Đương nhiên không phải rồi!

Cho nên Ninh Tri Nhiên không được cho là đàn ông tốt rồi, nguyên nhân rất đơn giản. Thứ nhất, vài lần anh gặp mặt Hường Văn, đều cực kỳ xấu hổ. Thứ hai, anh đã trợ giúp Hường Văn hai lần. Ha ha, đây không phải là đàn ông tốt sao?

Thấy chết mà không cứu mới được tính là đàn ông tốt sao? Đương nhiên không phải, nếu chỉ như thế này cũng được, điểm chết người chính là người đàn ông này, nở nụ cười rõ ràng cực kỳ không có ý tốt, ánh mắt Hường Văn cũng không biết là cạnh thị hay là yếu kém, cứ cảm thấy anh là châm chọc, là cười nhạo. Cho nên ấn tượng là rất kém rồi!

Ninh Tri Nhiên nhìn chăm chăm cô, anh nhìn cô là vì cô nhìn anh, ánh mắt kia, giống như mua thịt heo, kén cá chọn canh không nói, lại còn ép giá!

"Nhìn cái gì vậy?!"

Ninh Tri Nhiên cười khò, nhìn xem đi, cô gái không dễ chọc, cắn ngược lại anh một miếng! Ninh Tri Nhiên không uống nhiều rượu, liền tự mình lái xe, đuổi thư kí trở về.

"Lên xe đi!"

Hường Văn trừng mắt nhìn anh, sau đó lên xe, dùng lực đóng cửa xe.

Ninh Tri Nhiên lên xe, sau đó hỏi cô: "Đi đâu?"

Hường Văn quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: "Quán rượu gần đây." Giọng nói của cô từ trước đến nay đều là ngọt ngào mà có khí phách,

bây giờ, hiển nhiên khiến hai người kinh hãi rồi.

Ninh Tri Nhiên muốn cười, nhưng thấy biểu tình oán hận kia của cô, liền nhịn xuống. "Đó, tôi hỏi cô, nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về nhà, không có ý tứ gì khác."

Hương Văn liếc anh một cái, sau đó nhàn nhạt nói ra địa chỉ. Ninh Tri Nhiên liền yên lặng lái xe, hai người rõ ràng dựa vào gần như thế, nhưng khoảng cách giữa hai người lại xa đến vô tận.

Thật lâu về sau, Ninh Tri Nhiên cầm tay Hương Văn, em xem, nếu lúc ấy tôi cứ bắt em lại như vậy, có phải sẽ không có nhiều lần lần hỗn độn hay không?

Thời điểm đi qua một ngôi nhà nhỏ, Hương Văn vội vàng nói: "Dừng xe!"

Vốn trong xe im ắng, cô vừa kêu anh liền nhảy dựng lên, một cái dừng ngay, hai người đồng thời nhao về phía trước. Hương Văn lại tròn mắt nhìn anh, sau đó liền là một màn mèo vờn chuột với cái cửa xe, nhưng vẫn không mở ra được.

Ninh Tri Nhiên lên tiếng nói: "Muốn mua cái gì? Tôi đi mua giúp cô, cô ở trên xe chờ đi."

Hương Văn vẫn đang đấu tranh với cái cửa xe, nghe anh hỏi như vậy, liền lấy tức giận đối với cửa xe, dồn hết lên người anh, "Thuốc tránh thai, anh mua giúp tôi sao?"

Ninh Tri Nhiên cười nói: "Được, cô muốn bao nhiêu?"

Nói gì vậy? Tôi cùng anh ta có biết thuốc tránh thai dùng làm gì hay không, muốn bao nhiêu? Anh ta cho là mua đường sao? "Voi ăn được bao nhiêu, anh mua tung đầy về cho tôi!" Cô vẫn tức giận.

Ninh Tri Nhiên không buồn bực, mở cửa xe đi xuống.

Khi dễ người! Dựa vào cái gì anh ta mở ra được? Đây quả nhiên là ma cũ bắt nạt ma mới! Hương Văn tức giận, hung hăng đập mấy đá, nào biết, bốp một tiếng thanh thúy tiếng vang, gót giày bị gãy. Gặp xui hết sức, nóc nhà thùng còn gặp mưa suốt đêm, cái gì không tốt đều tới.

Thôi, gãy rồi thì cho gãy hết luôn đi, coi như giày đế bằng cũng được. Đôi giày kia, từ trận dễ dàng như thế, nhưng đến phiên chiếc này, sao đá cũng không gãy. Kéo, túm, chặt, Hương Văn chỉ kém chút nữa là không cần, nhưng cái giày kia vẫn đứng vững không ngã.

Hương Văn mắng, lúc này, mày còn anh hùng cái gì, lại vẫn đối kháng thượng với ta! Thôi, kệ, Hương Văn triệt để buông tha rồi. Chẳng qua chân không!

Ninh Tri Nhiên ở trong quán tiện dụng đi vài vòng, nhưng xấu hổ không mở miệng hỏi thuốc tránh thai ở nơi nào. Tựa như vào một cái mê cung, dù thế nào, cũng không tìm thấy cái được gọi là thuốc tránh thai, loại cảm giác này, có phần thần bí, giống như cảm giác Hương Văn cho anh vậy. Bất đắc dĩ, anh đến hỏi người thu ngân.

Người thu ngân nhìn nhìn trên mặt anh, cực kỳ tự nhiên liền liên tưởng đến, trên giường chưa toại nguyện. Cười hi hi, từ phía sau giá để hàng cầm một hộp đưa cho anh. Khó trách anh tìm không thấy, thì ra là để ở chỗ người khác không nhìn thấy, trên mặt Ninh Tri Nhiên nhất thời nóng rất.

Đừng hiểu lầm, không phải vì thẹn thùng, dù sao anh cũng là đàn ông trưởng thành, cũng đã trải qua những chuyện này rồi. Mặt anh, bị Hương Văn bắt lấy, hiện tại cảm giác thấy đau rồi. Ninh Tri Nhiên nghĩ một chút lại nói: "Có băng keo cá nhân không? Đưa tôi mấy cái."

Người thu ngân đưa thứ anh cần cho anh, mỉm cười nói: "Anh cẩn thận thân thể vào!" Lời này, khiến cho Ninh Tri Nhiên đỏ mặt hỏi.

Hiểu lầm rồi. Anh với cô là trong sạch!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Mộng tỉnh người ở chỗ nào

Trời đêm vào giữa hè, cho dù là rạng sáng, gió cũng ấm áp, một người không mở điều hòa, nhất định không cách nào đi vào giấc ngủ. Nhưng Hương Văn lại cảm thấy lạnh, cô thấy rất lạnh, từ sau buổi trưa ấy, sau khi cô thấy cửa nát nhà tan, thì cô đã không còn cảm nhận được ấm áp nữa rồi.

Trên người vẫn khoác áo khoác của Ninh Tri Nhiên, có mùi thuốc lá nhàn nhạt và nước hoa hòa vào nhau.

Bọc nhanh áo khoác vào người, đứng ở ven đường chờ xe. Cô có chút ảo não, cô tùy tiện nói một chỗ, đến chỗ mới phát hiện, thì ra là căn hộ của Lê Thiên Qua, mỗi lần đều giao hoan với cô ở nơi này. Khó trách thời điểm Ninh Tri Nhiên nghe thấy địa chỉ này, sắc mặt có phần không bình thường.

Nơi này cũng là nơi bọn họ gặp mặt lần đầu tiên. Hường Văn cố ý che giấu, cô không muốn cho anh ta biết, cô đang ở nơi nào, cô không muốn lại cùng xuất hiện với anh ta. Cô đã đủ phiền toái, một Lê Thiên Qua có thể muốn tính mạng của cô, lại thêm một Ninh Tri Nhiên mà nói, cô trực tiếp xuống Địa ngục đi, trọn đời không siêu sinh.

Đây đúng là một nơi phồn hoa, dù là ban đêm cũng không khó để tìm được một chỗ để xe.

Khập khiễng vài bước, chênh lệch thật sự là quá lớn, 12 cm giày cao gót, một cái còn hoàn hảo, một cái bị tổn hại, đây là muốn cô đi như thế nào?

Rõ ràng là xích chân. Vẫn mở tất cả đèn trong phòng, ném đôi giày cao gót vô cùng thê thảm kia xuống, sau đó bắt đầu cởi quần áo, mới vừa đi đến ngưỡng cửa phòng tắm, cô lại quay trở về, lấy ra hộp thuốc tránh thai ở trong túi.

Tuy nhiên những thứ này đối với thân thể có hại, nhưng cô cũng không thể không ăn, không có biện pháp. Uống thuốc rồi cô mới an tâm, cũng không đóng cửa, vận mở vòi nước, xả trực tiếp lên thân thể cô. Cô không thích không gian kín, cho nên cho tới bây giờ thời điểm cô đi ngủ cũng không đóng cửa phòng ngủ, phòng tắm cũng như vậy, không gian kín làm cho cô hít thở không thông, dường như một căn phòng tối không thấy ánh mặt trời.

Cô tắm rửa sạch sẽ ước chừng một giờ, làn da đã sớm bị cô tẩy đỏ lên, cô muốn rửa thân thể cô, nếu không ai yêu quý cô, cô sẽ tự yêu quý chính mình.

Tóc khô một nửa, thỉnh thoảng có giọt nước nhỏ, làm ướt áo ngủ của cô. Máy sấy vù vù kêu, lung tung tóm lấy vài cái, tóc vốn cực kỳ mượt, bị cô làm cho lộn xộn, cô cũng không quan, cứ để máy sấy tóc thổi tung tóc cô.

Tóc của cô rất dài, từ nhỏ cô đã yêu nhất là tóc của cô rồi. Người hầu mỗi lần sấy tóc cho cô đều rất cẩn thận, nhưng vẫn sẽ làm cô đau, cô có chút yếu ớt, hơi đau một chút, cô đã kêu hô đau chết rồi.

Chỉ có một người sấy tóc cho cô, là cô im lặng. Tay anh ta xuyên qua tóc dài của cô, một tầng một tầng, theo chân tóc, đến lọn tóc, anh ta rất cẩn thận.

Bộ dáng thật sự làm cho người ta muốn cười. Cô nhìn anh ta trong gương, an tĩnh mỉm cười. Mỗi lần, anh ta luôn luôn cau mày hỏi cô, em cười cái gì. Cô vẫn ngây ngô cười, thật lâu sau mới nói, tay anh thật là đẹp. Chỉ có anh sấy tóc cho em, em mới không thấy đau, Mạc Tịch, về sau mỗi ngày anh đều phải giúp em sấy tóc có được hay không?

Hường Văn ngốc trệ nhìn chằm chằm gương mặt một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, tự giễu khinh miệt, Mạc Tịch ới Mạc Tịch, đời này anh sẽ không sấy tóc cho em được nữa rồi. Đời này, còn ai có thể so sánh anh, đối tốt với em?

Cô mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Đêm nay cô ngủ rất an ổn, lại có thể không gặp ác mộng, cái ác mộng bám dính lấy cô lâu như vậy, hôm nay lại không tới tìm cô.

Đã lâu rồi, giấc ngủ của cô không có thoải mái như vậy, trước kia cô chỉ có dựa vào thuốc ngủ mới có thể ngủ, mới có thể ngủ thiếp đi mà không gặp ác mộng.

Hường Văn nhìn bốn phía, đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, ngày hôm qua rõ ràng cô ngủ ở nhà trọ của cô, phòng của cô là màu xanh nhạt, nhưng hiện giờ căn phòng cô đang ở lại có thể là màu trắng đen!

Cô xoa nhẹ mắt, xác định không phải do cô hoa mắt, đây là đâu?

"Cô thức dậy rồi sao?" Hường Văn bị giọng nói đột nhiên xuất hiện này làm cho hoảng sợ, tiếp theo hoảng sợ, sau đó là bình tĩnh, sau cùng là quyến rũ xinh đẹp, nhưng loại quyến rũ xinh đẹp này, lại làm cho người ta cảm thấy mang theo một chút khinh thường, làm cho người ta nhìn liến liến, cô đang coi thường họ.

Tất cả biểu cảm của cô đều bị anh thu hết vào mắt, cũng sớm dự liệu. Dường như đã thành thói quen, ngồi ở cạnh cô.

Hường Văn đột nhiên hiểu rõ, cô ngủ sâu như vậy, là có nguyên nhân, cực kỳ hiển nhiên cô bị hạ thuốc, sau đó bị mang đến nơi đây, mà người này là Lê Thiên Qua. Có vẻ như bọn họ mới thấy qua không bao lâu, anh ta vì sao muốn bắt cô đến nơi đây? Tóm lại cô hiểu rõ một việc, hôm nay cô ở giữa cuối cùng, số phận đen trắng thật không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lê Thiên Qua kỳ quái

Lê Thiên Qua nhìn Hường Văn, bên môi cong cong mỉm cười, không hiểu đây là có ý tứ gì, chỉ cảm thấy đẹp, khiến người đàn ông này có mùi vị đặc biệt.

Rõ ràng áo mũ chỉnh tề, lại luôn có cảm giác giống lưu manh, giật mình cảm thấy, đây là Dương Quá và Vi Tiểu Bảo tổng hợp lại!

Hương Văn cũng nhìn anh, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, anh cười, cô cũng cười. Nàng không nói lời nào, xem đến cuối cùng là ai có thể chịu thua.

Lê Thiên Qua đánh giá cô, cần cổ tinh tế, một loạt đồ thẩm trái cây. Anh biết rõ nghề nghiệp của cô, tuy trước kia thời điểm hai người gặp mặt, trên thân thể cô thỉnh thoảng cũng sẽ có hôn ngân, nhưng hôm nay không biết vì sao, anh nhìn những cái màu đỏ trái cây này, anh đột nhiên cảm thấy phiền toái, tâm tình nhất thời cực độ khó chịu.

Tôi cùng vì sao khó chịu, anh cũng không biết, có lẽ có người biết.

Thô lỗ, anh cho tôi bây giờ đều thô lỗ, điểm này cô đã sớm biết, từ lần gặp mặt đầu tiên, anh cho cô ấn tượng, một người áo mũ chỉnh tề.

Lê Thiên Qua đột nhiên xốc chân của cô lên, kéo áo ngủ của cô, lộ ra thân thể trắng nõn. Cô không mảnh vải, ngồi yên ở trên giường, mặc anh đánh giá. Cô sớm đã thành thói quen, coi như bị chó cắn, mà còn là một con chó điên.

Phản kháng hữu dụng sao? Trừ bỏ khiến bản thân bị thương thì còn gì sao? Ánh mắt Lê Thiên Qua từ trước đến nay đều sắc bén như ưng, mà hiện tại ánh mắt anh, đó chính là ưng đói bụng.

Anh đột nhiên cắn môi của cô, không phải hôn môi, mà là cắn, anh dùng lực cắn cô. Tuy đau, nhưng cô nhẫn nại. Anh ấn cô ở trên giường, vuốt ve thân thể của cô, môi dạo chơi ở trên thân thể cô. Anh thích hôn xương quai xanh của cô, thích hôn bờ vai của cô.

Một loại vui sướng, nhưng lại mang theo cảm giác đau đớn đánh úp lại, anh chưa bao giờ yêu quý thân thể của cô, mỗi lần ra vào đều thô lỗ, mặc kệ cô có chuẩn bị tốt hay không.

Cô giống một cỗ thi thể, không có phản ứng nào, đối với toàn bộ cô sớm đã lạnh nhạt. Cho tôi bây giờ cô đối với anh đều không nhiệt tình, trừ một lần kia anh cho cô uống thuốc, cô chưa bao giờ từng chủ động với anh.

Lê Thiên Qua tắm rửa xong, trở lại, tóc còn có chút nước, cầm lấy một cái khăn mặt lau chùi lung tung. Hương Văn vẫn nằm ở trên giường ngẩn người, Lê Thiên Qua trở lại, cô đều không phát hiện.

Lê Thiên Qua cực kỳ không thích cô không cảm giác, coi anh như không có, khăn mặt trong tay càng qua đi, vừa lúc hất vào mặt Hương Văn. Hương trở hoảng sợ, nhú nhú mày. Lê Thiên Qua ngồi ở bên người cô, vung tóc nói: "Tóc của tôi không khô."

"Tôi biết, anh cũng đã hất nước lên mặt tôi rồi."

Lê Thiên Qua trừng mắt cô, không nói được một lời.

Hương Văn hiểu rõ, anh là chờ cô hầu hạ anh. Vì thế quán chân ngồi xuống, dùng khăn mặt xoa tóc của anh. Nàng biết xoa xát như vậy sẽ đau, nhưng đó là cô cố ý, nhưng rõ ràng, cô chỉ mong sao anh ghét bỏ cô, như vậy cô cũng bớt được chút việc.

Thật lâu sau Hương Văn buông khăn mặt xuống, "Được, đã khô."

Lê Thiên Qua đột nhiên ôm lấy cô, vô cùng thân thiết đặt cô trên chân mình, cười nói: "Trước kia cô cũng lau tóc cho Lâm Mạc Tịch như vậy sao? Nên cô có gì tốt? Tiền bạc là thấp hèn, dù dỗ hết người này đến người khác, nói một chút xem, là Lâm Mạc Tịch tốt, hay cảm giác với Ninh Tri Nhiên tốt hơn?"

"Không cho anh gọi tên của anh ấy! Anh không xứng!" Cô không không chế được, mỗi lần nghĩ đến Lâm Mạc Tịch, hai người bọn họ sẽ không không chế được, anh là một cái nút thắt của cô, một cái nút thắt gắt gao, quấn quanh trong lòng cô, cời bỏ sẽ để lại sẹo, không cời bỏ vĩnh viễn sẽ là khúc mắc.

Lê Thiên Qua lại không buồn bực, ánh mắt vẫn mang ý cười, "Nóng này? Mỗi lần nói đến cậu ta, cô liền thất thường. Thì ra cô cũng không phải không có biểu tình của một con người, chỉ có Lâm Mạc Tịch mới khiến cô như vậy. Tôi cùng đó là tên đàn ông như thế nào, khiến cô yêu như vậy? Thời điểm cô gặp chuyện không may, cậu ta ở nơi nào? Bỏ mặc cô biến thành như vậy, cậu ta có từng đi tìm cô? Hiện tại nổi tiếng rồi, thân tượng của giới trẻ, Hương Văn cô ở trong lòng cậu ta cái rắm cũng không bằng!"

"Anh ngậm miệng! Anh ngậm miệng! Đây là anh, nếu không phải anh tôi sẽ không thay đổi thành như vậy! Tên hỗn đản này! Là anh hại tôi, là anh, anh đi chết đi!" Cô che lỗ tai, khóc to, cô không không chế được, cô không cho người khác vũ nhục Lâm Mạc Tịch, đó là Mạc Tịch của cô, những chuyện của cô và anh, những người khác không bao giờ hiểu được.

Anh bắt lấy tay cô, lạnh lùng nhìn cô: "Cô hi vọng tôi chết như thế? Cực kỳ đáng tiếc, tôi lại trường thọ. Tôi chết cô cũng phải chôn cùng, đời này cô đừng nghĩ thoát khỏi tôi!"

Hương Văn trừng anh, hận không thể ăn thịt uống máu, thật lâu trước kia, thời điểm anh giữ lấy của cô, cô cũng nhìn anh bằng ánh mắt như vậy. Là một ánh mắt, khiến anh có hứng thú, mới giữ cái mạng này của cô lại.

Vài năm nay, cô ở bên người Lê Thiên Qua, dần dần thu mình lại, trở nên khôn khéo đưa đẩy, khiến anh muốn phát tác đều không có cơ hội, cô biến thành mèo, nhưng anh hi vọng cô là một con nhím, quá mềm mại, anh không cần.

"Muốn gặp cậu ta sao? Tôi an bài hai người gặp mặt, như thế nào? Không phải cô thích nghe cậu ta ca hát sao, tôi gọi cậu ta tới, mở một buổi biểu diễn, chỉ có cô là người xem. Cô xem tôi đối với cô thật tốt!" Anh đang cười, nhưng lại khiến cho người ta không rét mà run.

Cô cắn chặt răng, "Lê Thiên Qua, anh không nên ép tôi!"

"Ép cô? Cô cảm thấy tôi đây là đang ép cô? Hường Văn cô nằm mơ đều kêu tên người ta, tôi phải giúp cô, cho cậu ta biết!"

Cô nắm chặt nắm tay, khớp xương kêu kệt rung động, lại chậm rãi buông ra, trắng xanh vô lực, "Lê Thiên Qua, đừng, tôi không muốn thấy anh ấy, tôi thành cái dạng này, còn có mặt mũi gì đi gặp anh ấy? Lê Thiên Qua, coi như là tôi cầu xin anh, không cần như vậy."

"Cô yêu cậu ta như thế? Thấp hèn!" Anh oán giận, chỉ vì anh nhìn đến, mỗi một lần nhắc tới Lâm Mặc Tịch, trong mắt cô lại long lanh nước mắt.

Trước kia anh đối với cô quả thật không đề tâm, nhưng ngày đó cô nằm ở dưới thân anh, chảy nước mắt, kêu cái tên kia. Từ sau đó, anh liền phái người tra xét người tên Lâm Mặc Tịch này, còn cả những chuyện mà xảy ra với hai người bọn họ.

Lê Thiên Qua biết, đời này người cô yêu, phỏng chừng sẽ là Lâm Mặc Tịch rồi. Tình yêu lúc còn trẻ, làm sao có thể lâu dài? Anh chính là muốn để cho cô biết, Hường Văn cô, căn bản là không xứng có được tình yêu, cho nên anh muốn đánh nát ảo tưởng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thuốc tránh thai còn có vị hoa quả?

Mê mang, không phải là vì không có phương hướng, chỉ là không chạm được đầu não, trang cuối cùng trong đầu Lê Thiên Qua là cái gì, tới cùng anh nghĩ như thế nào, những thứ này Hường Văn không thể nào suy đoán, tâm tư của anh so với biển còn sâu hơn, một khi đặt chân vào, tuyệt đối chết đuối.

Cho nên Hường Văn cũng không phí đầu óc tìm hiểu điều đó, mặc kệ anh nghĩ như thế nào, Hường Văn đều biết anh muốn làm cái gì. Đó là một tên đàn ông biến thái, giống như nhìn Hường Văn thương tâm khổ sở, anh sẽ vui vẻ.

Chỉ là Lâm Mặc Tịch, Mặc Tịch của cô, chỉ cần nghĩ đến cái tên đó đều sẽ đau lòng. Vì sao anh lại xuất hiện trong cái thành thị này? Có nhân vật Lê Thiên Qua như vậy, cho dù là không muốn gặp, cũng không thể không gặp mặt.

Hường Văn nhìn Lê Thiên Qua, sững sờ một hồi lâu, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Hôm nay là bao nhiêu?"

Lê Thiên Qua hiển nhiên bị cô dọa giật mình, nhúu mày không vui nói: "Cô không xem lịch sao?"

Hường Văn nghĩ một lát, vỗ đầu mình một cái, sau đó nói: "Lê Thiên Qua thuốc tránh thai, cho tôi vài viên."

Lê Thiên Qua lườm cô một cái nói: "Người cho rằng đây là nơi nào? Thuốc tránh thai, cô muốn thì tự mình mua đi!"

Hường Văn bĩu môi, mềm mại xuống, "Lê Thiên Qua, anh cho rằng tôi có biện pháp đi sao, tôi cũng không biết đây là đâu, sao đi mua được. Hôm nay là kỳ nguy hiểm, mang thai sẽ nguy đó! Sảy thai cực kỳ hại thân."

Lê Thiên Qua đột nhiên nở nụ cười, ôm cổ cô, một bàn tay to ma xát bụng phẳng của cô, "Mang thai không tốt sao? Như vậy cô sẽ mẹ vinh nhờ con, nói không chừng tôi sẽ giữ đứa nhỏ bên người."

Không bằng cô đi tìm chết! Ở trong lòng, Hường Văn khinh thường, từng tháng gặp một lần, đều là ác mộng của cô, nếu mỗi ngày đều đối với anh, vậy cô sẽ như đã chết đi.

"Biểu tình kia của cô là sao?" Lê Thiên Qua không vui, thậm chí là phẫn nộ.

Hường Văn cười hi hi nhìn anh, cố ý ôm lấy cổ anh, "Đương nhiên là biểu tình vui vẻ rồi."

Lê Thiên Qua một phát đẩy cô ra, "Cô cho tôi đồng ý cho cô sinh con sao?!" Phẫn phật một tiếng kéo tủ đầu giường ra, tìm một lọ thuốc ném cho cô.

Hường Văn nhìn một chút, là một cái bình trắng, cái nhãn cũng không có, mở ra, đổ ra vừa thấy, thực ra là viên thuốc màu sắc rực rỡ, còn có các loại hình dạng, Hường Văn nghi hoặc nhìn anh, "Đây là?"

"Không phải cô muốn thuốc tránh thai sao, cho cô cô vẫn còn không ăn?!"

Hường Văn lại khinh thường một hồi, vừa mới nói không có, hiện tại cư nhiên cách giường tìm một lọ cho cô, tên đàn ông này quả nhiên khẩu thị tâm phi. Chọn 2 viên màu hồng cho vào trong miệng, liếm liếm, lại có thể là vị ô mai! "Cái này, Lê Thiên Qua, thuốc tránh thai còn có vị hoa quả?"

Lê Thiên Qua liếc cô một cái, "Giả bộ cái gì? Đừng nói với tôi, lần đầu tiên cô ăn thuốc tránh thai!"

Hương Văn đối với thứ này không biết, về tình cũng có thể tha thứ. Hương Văn oán hận trọn mắt nhìn anh. Lê Thiên Qua liền không nghĩ như vậy, tức giận nói: "Cho cô ăn cô liền ăn! Tôi còn lừa cô hay sao? Nếu cô muốn mang thai, tôi có lợi gì?"

Hương Văn còn lo lắng, lại ngậm mấy viên.

Lê Thiên Qua xô đẩy cô một phen, "Đi tắm rửa đi."

Hương Văn đứng dậy đi, cũng không mặc quần áo, liền đi chân trần đi trên thảm trải sàn, mới vừa thân thủ chuẩn bị vặn cửa phòng tắm, Lê Thiên Qua lại gọi cô. "Cô làm gì?"

"Không phải anh bảo tôi tắm rửa sao?"

"Ai cho cô dùng phòng tắm của tôi hả ? Sang phòng tắm của phòng khách mà tắm!"

Hương Văn không lên tiếng, quẹo khúc quanh, vừa muốn đi ra. Ai ngờ lúc này Lê Thiên Qua không phải gọi cô, trực tiếp xông đi tới giữ chặt cô, sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại. "Cô ngu ngốc sao? Cô cứ như vậy mà ra ngoài?"

Hương Văn cắn môi, "Tôi không có quần áo."

Lê Thiên Qua lôi kéo cô đi trở về tủ quần áo của anh, tùy tiện lấy ra một bộ quần áo, "Trước cứ thay bộ này, tôi gọi An Mạn tìm mấy bộ quần áo cho cô."

Áo somi màu đen, mặt trên nhàn nhạt mùi thơm ngát, là hương vị bột giặt, tựa hồ là hương chanh, Hương Văn cực kỳ thích loại hương vị đen phẩn này, nước hoa đàn ông thơm mức, cô khó có thể tiếp thu, cô cảm thấy đàn ông đều nên là giống Mạc Tịch của cô, trên người có mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có nhàn nhạt hương đàn ông phẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lê Thiên Qua không vui

Ra khỏi phòng, Hương Văn mới hiểu được vì sao anh muốn cô mặc quần áo rồi mới ra ngoài.

Tình cảnh trước kia, lúc Hương Văn ở nhà cũng luôn nhìn thấy, thời điểm cô vẫn là hòn ngọc quý trên tay người nhà, ba là Phó tư lệnh quân khu, trong nhà cũng có nhiều người canh gác, nhiều người hầu, cảnh vệ các loại.

Trong phòng khách kiến trúc Châu Âu, cầu thang uốn lượn, trên vách tường treo mấy bức tranh cực kỳ trù tượng, cô không thích cũng không hiểu cái loại này. Nhà cửa cân đối, cô đứng ở bên này, không thấy rõ tình hình bên kia.

Mỗi bước đều có thể nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo màu đen, mặt không chút biểu cảm, giống như một pho tượng. Điều này làm cho Hương Văn nhớ tới 'Matrix'.

Có đôi khi ba vui vẻ, sẽ mang cô đi dạo trong quân khu, vài bước có một cảnh vệ, không giống chính là quần áo và thân phận.

Vốn dĩ nơi này là nhà của Lê Thiên Qua, một ngôi nhà thật sự, không phải nhà trọ. Hương Văn vẫn đi chân trần, đã trở thành thói quen, Lê Thiên Qua chưa bao giờ chuẩn bị giày cho cô, cô cũng thành thói quen không đi giày.

Lê Thiên Qua cũng thuộc loại đàn ông thân hình cao lớn, quần áo của anh trên người Hương Văn dài rộng thùng thình, che đi đôi tay trắng, xuân sắc như ẩn như hiện, thiên kiều bá mị.

Cô vặn mấy vòng, chán nản hoàn toàn, thật muốn đập nát cái cửa. Mê cung, đây tuyệt đối là một cái mê cung, khả năng xác định phương hướng của cô từ trước đến nay đều rất tệ, trước chơi Tiên Kiếm, cô đau đầu nhất là mê cung, mỗi lần gặp mê cung, cô liền tội nghiệp nhìn Lâm Mạc Tịch, mới đầu Lâm Mạc Tịch không để ý tới cô, về sau Hương Văn ôm cổ anh ta, hôn anh ta, Lâm Mạc Tịch bị cô làm cho ngứa, gãi gao ôm chặt cô, cúi đầu hôn xuống, lúc này Hương Văn liền đẩy ra, cô bĩu môi, 'anh giúp em vượt qua cái mê cung này, em mới cho anh hôn!'

Lâm Mạc Tịch không có biện pháp, đành phải giúp cô chơi trò chơi, không tới vài phút liền vượt qua, Hương Văn ngây người, cô chơi mấy tiếng đồng hồ, sao vẫn không được? Cô cười ngây ngô, ôm anh ta, lẩm bẩm nói, 'tôi là Mạc Tịch tôi là thiên tài'.

"Hazz? ? ? ? ?" Hương Văn trễ thờ dài, đi tiếp.

"Hương tiểu thư!"

Hương Văn quay đầu, trước mắt là một người phụ nữ trên dưới ba mươi tuổi, có một khuôn mặt lạnh, trên người tản ra một loại hơi thở tên là giỏi giang.

Cô ta mặc một bộ trang phục công sở màu đen, tóc dài buộc lại, khoe miệng cong cong.

"Cô là ai?"

Người phụ nữ đó cười cười, "Chào Hương tiểu thư, tôi là An Mạn, ông chủ bảo tôi mang quần áo tới cho cô."

Thích một người, không nói rõ được nguyên nhân, chán ghét một người cũng không nói rõ được nguyên nhân, tóm lại Hương Văn vừa gặp An Mạn liền cảm thấy chán ghét, từ trong nội tâm chán ghét. Nếu là trước kia, Hương Văn sẽ không liếc nhìn cô ta một cái, nhưng hiện giờ, cô đang ở dưới mái hiên nhà người ta, tâm cao khí ngạo phải thu lại, đây gọi là xưa đâu bằng nay.

Hương Văn khẽ cười, tiếp nhận quần áo trong tay cô ta, "Cảm ơn."

Đi được hai bước, cô lại dừng lại, cắn môi, hỏi: "An tiểu thư, cô có thể nói cho tôi biết phòng tắm ở nơi nào hay không?"

An Mạn tiện tay mở ra một cánh cửa, đưa tay ra hiệu xin mời: "Nơi này, mỗi một gian phòng khách đều có phòng tắm. Hương tiểu thư nếu không có việc gì, tôi đi trước, ông chủ còn đang chờ tôi."

Hương Văn đảo mắt, có gì đặc biệt hơn người? Cho rằng cô ta mặc một bộ quần áo màu đen, liền là Biên Bức hiệp rồi hả ?

Đã sớm nghe nói qua An Mạn này là quản gia của Lê Thiên Qua, quản gia là cái gì cũng quản. Không chỉ là quản lý nhà cửa của anh ta, còn có quản lý cả công việc làm ăn của anh ta, nhân tài, cô ta là trợ thủ đắc lực của Lê Thiên Qua. Điển hình của nữ cường nhân, mà Hương Văn, chính là tên xứng với thực, cho nên hai người sao có thể vừa lòng nhau?

Mở quần áo ra, chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, nội y, giày cao gót đều đã chuẩn bị tốt rồi. Chỉ là Hương Văn có một chút không thích, những thứ này toàn bộ đều là màu đen. Cô cũng không phải không thích màu đen, chỉ là Lê Thiên Qua thích màu đen, mà An Mạn kia cũng không biết có phải bởi vì Lê Thiên Qua mà cũng toàn thân màu đen hay không, cô cũng một thân màu đen, nhìn sao cũng cảm thấy nước chảy bèo trôi.

Quần! Cũng không thể để trần đi, không tình nguyện cũng phải mặc vào. Thời điểm tắm rửa xong, cực kỳ rõ ràng cô lại lạc đường, chuyển đổi vài vòng đều tìm không thấy phòng Lê Thiên Qua, đơn giản liền đi xuống lầu.

"Hương Văn? !" Thanh âm kinh ngạc mười phần.

"Thực khéo." Hương Văn cười xấu hổ.

Dương Thụy nghi hoặc nói: "Sao cô lại ở đây?" Theo anh ta biết, ông chủ chưa bao giờ mang phụ nữ về nhà.

Hương Văn thở dài, "Đúng, sao tôi lại ở chỗ này."

"Sao cậu lại ở đây?" Lê Thiên Qua không biết khi nào thì xuất hiện, trong giọng nói có một chút không vui.

Hương Văn bắt đắc dĩ, "Đúng, sao tôi lại ở trong này, tôi cũng không biết."

"Lộn xộn, tôi hỏi Dương Thụy, cậu tới có việc gì?" (trong tiếng trung đều xưng là ta-ngươi, tỷ hiểu nhầm ý của ca rồi)

Từ khi Lê Thiên Qua giành chính quyền, Dương Thụy liền đi theo anh, cho nên giờ phút này anh tự nhiên có thể nghe ra vui buồn của ông chủ, hiện tại có thể nói ông chủ cực kỳ tức giận, anh ta đâu có đắc tội ông chủ?

"Ông chủ, tôi tới báo sổ sách, tổng lợi nhuận của tháng này."

Lê Thiên Qua muốn cười, anh quá mức khấn trương, cậu ta tới tìm anh, không phải tìm cô. Tính ngày, hôm nay quả thật là ngày báo sổ sách.

"Nếu đến đây, cùng ăn cơm đi." Lê Thiên Qua nói xong liền tự nhiên đi đến nhà ăn.

Hương Văn và Dương Thụy nhìn tôi, tôi nhìn anh, không thể không theo sau. Thời điểm Lê Thiên Qua ăn cơm không thích có người nói chuyện, cho nên bữa ăn này cực kỳ nặng nề.

"Sao ăn ít vậy? Ai cho cô buông đũa?"

Thời gian dài yên lặng, bị Lê Thiên Qua nổi giận phá tan, mỗi người đều kinh hãi một phen. Chỉ có Hương Văn không chút biến sắc, thản nhiên nhìn anh nói: "Tôi ăn no, muốn đi làm rồi."

Lê Thiên Qua nhíu mày, "Cô đi làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lại muốn gặp xui xẻo

"Ai cần anh lo! Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi, không phải anh sắp xếp công việc sao?"

Lê Thiên Qua lạnh lùng nhìn cô: "Cho cô một cơ hội nữa, ngoan ngoãn ở chỗ này."

Hương Vân cười càng thêm quyến rũ, gần từng chữ nói: "Tôi không cần anh cho cơ hội!"

Trên trán Lê Thiên Qua gân xanh: "Cô nói lại lần nữa xem? !" "

Hương Vân cười duyên cố bữu môi nói: "Ông chủ tôi còn ở nơi này, anh lại ngang nhiên bảo tôi trốn việc? Nếu ông chủ khấu trừ tiền lương của tôi thì làm sao bây giờ?"

Dương Thụy cười khổ, sao lại chữa mũi nhọn vào anh ta rồi. Nhưng Lê Thiên Qua chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, mỉm cười nói: "Được, một lát nữa tôi đưa cô đi làm."

Hương Vân không hiểu, tên đàn ông này, là uống tam tu tinh mà lớn lên hay sao?

Lúc lái xe Lê Thiên Qua thích một tay nắm tay lái, một cánh tay kia theo tiết tấu gõ cửa kính xe. Động tác này của anh bắt đầu từ lúc lên xe, vẫn kiên trì đến công ty, Hương Vân cũng vẫn nhìn anh, ngón tay kia cũng không sợ đứt gãy hay sao?

"Cô nhìn tôi làm gì?" Lê Thiên Qua đột nhiên quay đầu, dọa Hương Vân nhảy dựng.

Lê Thiên Qua vui vẻ nhìn cô luống cuống, vẫn cười tít mắt nhìn cô.

Hương Vân cảm thấy hôm nay anh cực kỳ không bình thường, trước kia hầu như anh không bao giờ cười với cô, cho dù có cười, cũng là nụ cười nhiều hàm xúc, có đôi khi là cười nhạo, có đôi khi là đùa cợt, có đôi khi là khinh thường hèn mọn. Cười đơn giản giống như vậy, rất ít gặp. Vì thế Hương Vân cũng cười với anh, trên phương diện quyến rũ xinh đẹp, không ai chuyển biến nhanh bằng cô, một giây trước vẫn hận anh hận muốn chết, nhưng là một giây sau cô là có thể quyến rũ anh, nhưng là đáng và không đáng thôi.

"Anh không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn anh?"

Lê Thiên Qua nhún mày, "Tôi không nhìn cô cũng biết cô đang nhìn tôi."

"Hả?" Hương Vân kinh ngạc, "Anh có mắt đằng sau gãy sao?"

Lê Thiên Qua liếc cô một cái, không nói nữa. Hương Vân tự biết không thú vị cũng yên lặng. Xe lại đi nửa giờ, chốc lát sau đã đi vào giữa một khu rừng, một tòa nhà xa hoa hiện ra trước mặt bọn họ. Hương Vân nhíu mày mà cười, lộ hết mị hoặc, "Cảm ơn anh đưa tôi tới đây, tạm biệt. Tôi sẽ không tiễn anh."

Lê Thiên Qua ném cái chìa khóa cho bảo vệ, sau đó đi vào.

Hương Vân giữ chặt anh, "Anh không quay về sao?"

Lê Thiên Qua quay đầu nhìn cô, "Cô cho cô là ai? Tôi muốn tới liền đến, muốn đi thì đi!"

Nói xong vòng qua Hương Vân đi thẳng vào. Hương Vân tròn mắt, nổi giận dưng dưng đi theo vào.

Soi gương nhìn một hồi lâu, nhìn từ góc độ nào, cũng đều cảm thấy khó chịu. Bộ váy trên người này, quá bảo thủ, quá nghiêm túc, tuy nhiên tính chất kiểu dáng đều rất tốt, nhưng cô không thích, Lê Thiên Qua cho gì cô cũng đều không thích!

Từ trên giá tìm một cái váy màu đỏ, thấp ngực đai đeo, quần áo vừa vặn. Cái váy này thể hiện rõ dáng người tuyệt đẹp của cô. Đường cong linh lung, vòng eo mảnh khảnh, váy ngắn vừa qua mông, lộ ra cặp chân dài của cô, thấp ngực thiết kế tự nhiên không cần phải nói, ngực cô là 34E cũng không phải là nói đùa, đàn ông nhìn thấy nhất định sẽ động tâm?

Hương Vân thuộc loại loại tay chân không linh hoạt, hoàn toàn là vì từ nhỏ cô được người hầu hạ quen rồi. Khóa kéo của váy, sao cô không kéo ra, cô tức giận đến dậm chân.

"Váy mắc kẹt, cô cứ cố kéo sẽ bị hỏng đó." Tay Dương Thụy có một chút lạnh, đem hờ nóng bức như vậy, đặt vào trên da thịt cô, đặc biệt thoải mái.

Hương trở từ trong gương nhìn anh ta, dù anh ta có lịch sự, nhưng vẫn là người trong hắc đạo. Hương Vân đột nhiên cười, vì sao một người đơn giản như cô, bên cạnh lại có nhiều người không đơn giản như vậy? Quả nhiên Hương Vân run rẩy một phen, Dương Thụy trầm thấp cười ra tiếng.

"Hai người ở đây làm gì? !" "

Chương 13: Anh cũng sẽ ghen?

Đình tai nhức óc cũng là như vậy thôi? Chủ nhân của giọng nói này, Hường Văn và Dương Thụy đều nhận ra, có thể đi vào chỗ này, tự nhiên so với Dương Thụy càng có thể lực hơn, chẳng thể thì những bảo an cũng không ngoan ngoãn cho đi.

Lê Thiên Qua chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy Hường Văn đi ra, anh không chịu nổi liền đến tìm cô, không nghĩ tới bốn bảo an phòng hóa trang, anh đen mặt hỏi bọn họ, bọn họ ấp úng cũng nói không rõ ràng, anh liền biết bên trong khẳng định có vấn đề.

Lê Thiên Qua nhìn Dương Thụy đỏ mặt hời đầy mặt, nhất thời liền nổi trận lôi đình. Nâng lên một cước mạnh.

“Này, anh làm gì?! Dương Thụy chỉ giúp tôi kéo lên mà thôi, anh hiểu lầm rồi!”

Tôi cũng là tức giận, một cước này cũng không nề tình, Dương Thụy quỳ trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi, lại không dám kêu đau, đành phải cắn chặt răng chịu đựng.

Hường Văn lại cười khách khách, như xem phim hài vậy, cười đến không kịp thở, vỗ tay cười nói: "Dương Thụy, lần này anh thăm, Lê Thiên Qua là ai, tâm ngoan thủ lạt thành nét, vẫn còn không giết người? Ha ha, thảo thành tám khối...! Mặt mũi, mặt mũi quan trọng nhất mà!"

Tôi cũng là anh em cùng lớn lên từ nhỏ, anh lại tức giận. Hung hăng trừng mắt Dương Thụy một cái, như muốn ăn thịt người. Dương Thụy kinh hãi, nhưng lại không nghĩ gì, anh ta biết ông chủ sẽ không giết anh ta, nhất là Hường Văn nói mấy câu kia, càng sẽ không giết anh ta. Cũng an tâm chờ ông chủ xử lý, nhưng Hường vẫn cứ như vậy, không phải thăm rồi hả? Xem ra vẫn là chính mình làm việc thiếu suy xét, chỉ lo mình thoải mái. Anh ta ảo não hối hận, nhưng tất cả đều vô dụng rồi.

Tiếng cười của Hường Văn là một cái chất xúc tác, Lê Thiên Qua một đôi con ngươi cháy hỏa chuyển hướng qua cô, lạnh lùng nói: "Dương Thụy cậu lần ra đi!"

Dương Thụy sao có thể an tâm, tính cách ông chủ không bóp chết cô mới là lạ, nhưng lên tiếng, không đi được không? Tự nhiên không được, hai người bảo an tiến vào nâng anh ta ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có Hường Văn và Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua căm tức, Hường vẫn liền cười đáp lại. Cô càng cười, anh lại càng là tức giận, người phụ nữ này thật sự không biết sống chết sao? Là cô sớm biết anh sẽ không giết cô, cho nên hết lần này tới lần khác khiêu chiến độ nhẫn nại của anh?

Hường Văn đảo mắt qua nội y của cô, vừa muốn cài nút thắt, đã bị người thô lỗ kéo ra. Lê Thiên Qua cắn môi Hường Văn, hung hăng cắn cô, va chạm này, khiến Hường Văn rất đau. Nhưng cô không hề phản kháng, tùy ý anh hôn môi cô, rìa rìa cô, liền giống như nhìn người lạ, lạnh lùng, khinh thường.

Đáng chết, cô lại có thể không có phản ứng, nàng lại có thể không có chút đỉnh phản ứng. Nhưng mới vừa cười vừa nói với tên đàn ông khác, anh biết cô xem thường anh, anh chán ghét loại thanh cao này của cô.

Trở tay chế trụ cổ mạnh mẽ của cô, đến khi cô không thở nổi, mặt đỏ bừng. Anh nhìn chăm chăm ánh mắt cô, chỉ cần cô cầu xin tha thứ, tôi sẽ thả tay. Cô nhìn lại ánh mắt anh, chỉ có vẻ mặt khinh thường, giết tôi, tôi nên chết sớm rồi.

Cứ giằng co như vậy, anh phần nộ, hai tay không ngừng mà dùng lực, sắc mặt của cô đã có chút phát tím, nhưng cô lại không chút vùng vẫy. Một cặp mắt sáng, chớp động thực ra là thần sắc vui mừng.

Thì ra cô vẫn muốn chết. Tay anh đột nhiên mất đi khí lực, suy sút buông xuống.

Một lần nữa có được hô hấp, tuy Hường Văn không nguyện, nhưng vẫn tham lam hô hấp không khí. Mặt cô vẫn hiện tươi cười, thờ hờn hờn nói: "Lê Thiên Qua anh tức giận cái gì, ở trong mắt tôi anh chỉ là một con búp bê thôi khí, nghĩ muốn ném liền ném, cho nên anh dồn hết tất cả khó chịu của anh cho tôi!"

Ở giữa uy hiếp, anh tức giận cái gì? Cô không phải phụ nữ của anh, chỉ là công cụ phát tiết mà thôi, anh làm sao có thể tức giận vì cô? Quả thực là truyện cười! Thiên đại truyện cười! Nhưng anh biết không? Tại thời điểm anh thả tay cho cô hô hấp kia, ai thua ai thắng, sớm đã có định số.

Chương 14: Trở tay không kịp

"Alo" Hường Văn cầm lấy điện thoại, không để ý Lê Thiên Qua đang ở bên cạnh.

"Hường Văn..."

"Tiêu Tiêu, có chuyện gì sao?"

"Chết tiệt! ! Ở trước mặt tôi không cho phép nói chuyện điện thoại! !!" Lúc này lại vang lên giọng nói đê đê tai nhức óc của Lê Thiên Qua

"Xùy. ." Hường Văn vừa gọi điện thoại vừa dùng tay ra hiệu cho Lê Thiên Qua giữ yên lặng.

Lúc này, trên đầu Lê Thiên Qua gân xanh đã sớm nổi lên.

"Hường Văn, cậu có thể cho tớ mượn ít tiền không?"

"Hả? Tiêu Tiêu sao đột nhiên cậu muốn mượn tiền vậy? Đương nhiên là có thể, chúng ta là bạn tốt nhất của nhau mà!"

"Cảm ơn. . . Cảm ơn. ."

"Ha ha, chúng ta gặp mặt ở đâu? ... Ừ ừ được." Hường Văn để điện thoại xuống, chuẩn bị mặc quần áo tử tế rồi đi.

Nhưng --- ----- "Đi đâu? !!"

"Ai cần anh lo!"

"Nhưng cô phải biết rằng, hiện tại là thời gian đi làm. Cô muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?" Lê Thiên Qua nhú mày nhìn Hường Văn.

"Tôi có việc gấp! Để cho tôi đi đi, nếu không, anh nói điều kiện, cái gì tôi cũng đáp ứng." Kỳ thật nói xong những lời này Hường Văn còn có chút giả tạo.

"Thật sự?"

"... Ừ!"

"Cút."

Hường Văn cầm lấy túi sách, khoác thêm áo khoác, kêu chiếc xe liền mã bắt đĩnh dề (ngựa không dùng vó) chạy tới chỗ hẹn.

"Nơi này! ~~~"

"Tiêu Tiêu. . Sao cậu ăn mặc như vậy? !!"

"Hường Văn. . Kỳ thật, không gạt cậu, hiện tại tớ làm ở quán Bar."

"Hả? ? Quán Bar?"

"Chỉ là tiếp ông chủ uống rượu. . . Gì gì đó" Nói càng về sau giọng nói Tiêu Tiêu so với muỗi kêu còn nhẹ hơn.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, "Chị Tiêu Tiêu!" Một tiếng ồn ào vang lên, cắt ngang sự yên lặng của hai người.

Hốt ha hốt hoảng chạy tới là một nữ phục vụ, Tiêu Tiêu cảm thấy cô ta quen mắt, nhưng nghĩ không ra tên, mà Hường Văn thì hoàn toàn xa lạ rồi.

Tiêu Tiêu nhú mày nói: "Làm sao vậy, sao lại kích động thành bộ dạng này!"

Nữ phục vụ tuổi không lớn, cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, cô ta lo lắng nói: "Chị Tiêu Tiêu, chị nhanh đi cứu Hi Lệ đi, cậu ấy bị khách giữ, nhất định phải là cậu ấy tiếp rượu."

Tiêu Tiêu có ấn tượng, thì ra cô ta là bé gái đi cùng Hi Lệ. Hi Lệ kia, Tiêu Tiêu cực kỳ thích cô bé đó, tùy tiện, nhanh nhẹn nhanh nhẹn, chính là sự hồn nhiên đó tác động đến cô, vì thế mới thích nữ sinh đó. Hi Lệ tới đây làm thêm với bạn học, nơi này long xà hỗn tạp, gặp chuyện không may cũng là khó tránh khỏi, Tiêu Tiêu cũng đã bảo vệ các cô vài lần.

"Tới cùng sao lại thế, nói rõ ràng đi!" Tiêu Tiêu nói.

Nữ sinh kia gấp tới độ bật khóc, nói chuyện có chút lộn xộn, "Chị Tiêu Tiêu, Hi Lệ, vừa rồi cậu ấy đi tặng quà cho khách. Vốn không cần cậu ấy đi, nhưng cậu ấy nghe nói trong phòng khách có một vị là minh tinh, Hi Lệ cực kỳ thích anh ta, cho nên đã đòi đi, ai ngờ đến, lại bị giữ lại, nhất định phải là cậu ấy tiếp rượu."

Những nữ sinh này là như thế, hăm mộ, lúc này hăm mộ đã xảy ra chuyện rồi! Tiêu Tiêu có chút chi tiết rên rết không thành tiếng, "Minh tinh nào đáng để Hi Lệ mạo hiểm như vậy? Ở yên ở quây bar là được, lợi vào nước đục làm chi? !"

Nữ sinh nghe Tiêu Tiêu răn dạy, đã ừ ừ khua lại sốt ruột, "Hi Lệ cực kỳ thích anh ta, hình như là Lâm gì Tịch."

"Lâm Mạc Tịch? !"

Nữ sinh bị Hường Văn đột nhiên lớn tiếng dọa sợ, có chút cà lăm: "Đúng đúng đúng, chính là anh ta, chị Hường Văn cũng biết anh ta? Vừa rồi em ghé vào khe cửa vụng trộm nhìn, bên trong đàn ông và đàn ông cũng ôm ấp cùng một chỗ, Lâm Mạc Tịch kia, cũng không phải người tốt, tóm lại bên trong rất nguy hiểm, chị Tiêu Tiêu, chị đi cứu Hi Lệ đi!"

"Tôi đi!" Cô đứng dậy, kiên định nói ra miệng.

Cuối cùng không bỏ anh ta xuống được, nơi đó có bao nhiêu hỗn loạn, cô rất rõ ràng, mà Mạc Tịch của cô, có bao nhiêu thuần khiết cô cũng rõ. Cô lại nghe nói, gần đây có một số ông chủ thích tìm mình tinh xinh đẹp tiếp khách, không cần biết nam nữ, chỉ cần đẹp đều được.

Như thế, chẳng phải Mạc Tịch đang rất nguy hiểm? Cô chạy trong Phòng Cung, giày cao gót ma sát với mặt đất, phát ra tiếng vang.

Đẩy mạnh cửa ra, đi vào. Một số người xăm trở trên người, không cần nhìn chính diện, chỉ cần nhìn một bộ phận thân thể, cô liền biết là anh.

Mạc Tịch của cô quả nhiên ở trong này. Nhưng giờ phút này Mạc Tịch lại không nhìn thấy cô, thần trí của anh đã sớm mơ hồ, bộ dáng say mê mẩn. Một phú thương đang đề lên người anh. Đây là mua bán gì, Hường Văn vừa thấy liền biết. Chỉ là Mạc Tịch, vì sao người này lại là anh?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mùa nắng cây mạnh

Hiện tại bây giờ đã được 28 lượt share, nếu ngày mai con số đó lên tới 38 – 45 lượt chia sẻ thì Ri sẽ edit và đăng ngay 1 chương nữa để cảm ơn các bạn.

Cửa lớn đột nhiên bị phá, trong phòng nhất thời yên lặng, đều nhìn chăm chăm người tới.

"Hường Văn? !" Phí Thanh Khê kêu lên, anh ta quả thật có chút say rồi.

Hường Văn nhìn chăm chú, người này cô nhận ra, lần trước ăn cơm với Ninh Trí Nhiên, hình như là buôn bán châu báu. Cô nhìn thoáng qua Lâm Mạc Tịch, ngửa người trên người Phí Thanh Khê, nhắm chặt hai mắt, cau mày. Cô nắm chặt quyền, sau đó lại buông ra, cười duyên đi đến.

"Phí tổng, thật khéo, anh cũng ở đây." Mặt cô không biến sắc ngồi xuống, ngăn cản Lâm Mạc Tịch với nguy hiểm.

Phí Thanh Khê thêm muốn Hường Văn cũng không phải là một ngày hai ngày, lần trước không được, vẫn tìm cơ hội, không nghĩ tới cơ hội lại tới nhanh như vậy. Anh ta cũng không phải biến thái, nhưng thích phụ nữ, liền buông Lâm Mạc Tịch ra, ngược lại ôm Hường Văn.

"Em là tiểu yêu tinh, sao nói là khéo, tôi đây còn không phải là vì có thể gặp được em một lần sao."

Giọng nói đàn ông lười biếng vang lên bên tai cô. Hường Văn muốn cười, anh tìm hoan là tìm hoan, lời kéo quan hệ với tôi làm chi. Nhưng trong lòng muốn và ngoài mặt làm, lại là hai chuyện khác nhau.

Hường Văn cố ý nhích lại gần người anh ta, nửa là oán trách, nửa là làm nũng nói: "Sao không thấy anh đến tìm em, ngược lại chơi đùa ở trong này?"

Phí Thanh Khê lay động thân thể của cô, "Không phải anh sợ em không đến sao, em còn khó mời hơn thần tiên!"

Phí Thanh Khê lần lượt giới thiệu đám người bọn họ với Hường Văn, "Đây là Tổng U, Tề Uy Tổng Kinh Lý, vị này chính là Tô Tín. Ách, Tô Tín giới thiệu cậu như thế nào đây?"

Bị gọi tên là Tô Tín, đúng là người đàn ông vừa rồi lên tiếng, anh ta mỉm cười nói: "Tôi không có việc làm."

Hường Văn biết người đến đây chắc chắn không phải dạng vừa.

Phí Thanh Khê cười nói: "Cậu thôi đi! Tô Tín, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cậu có chuyện gì chẳng lẽ tôi không biết? Đừng ở chỗ này gât Hường Văn của tôi."

Hường Văn trầm nghĩ, khi nào thì tôi thành của anh rồi.

Phí Thanh Khê Nhìn Hường Văn nói: "Tên nhóc này cũng không phải dạng vừa, tự mình lập một công ty, hình như là bán phần mềm?"

Nghe giống như không được tốt lắm, kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, những người này đều là nhân vật có uy tín danh dự, người bình thường có thể chơi cùng sao? Bán phần mềm, Microsoft cũng là phần mềm, không phải cũng là 1 trong 500 công ty lớn nhất thế giới?

Tô Tín cẩn thận đánh giá Hường Văn, trừ bỏ xinh đẹp chút, thì không có ấn tượng khác. Phụ nữ xinh đẹp anh ta có không ít, quyền rũ như Hường Văn tự nhiên có tiếp xúc qua. Cho nên ngay từ đầu cũng không quá để ý, tiếp tục đùa với cô bé thanh thuần này.

"Tránh ra!" Hi Lệ vùng vẫy, tránh né tay Tô Tín.

Kỳ thật Tô Tín cũng không phải hái hoa tặc đại gian đại ác, nhưng vì rượu mạnh, cho nên nhìn thấy phản ứng của Hi Lệ này, thì cường thế một chút, khó tránh khỏi có chút không thương hương tiếc ngọc.

Mắt thấy đứa nhỏ Hi Lệ này sắp rơi vào bàn tay quỷ dữ, Hường Văn cũng thiếu kiên nhẫn, cô cũng thích Hi Lệ này. Bởi vì cô cảm thấy cô giống các cô. Cô nghe Tiêu Tiêu nói qua, bé gái này, tới nơi này làm việc, là muốn chữa bệnh cho mẹ, vì tiền lương ở đây cao.

"Mời anh buông em ấy ra." Hường Văn lẳng lẳng nói.

Giọng nói của cô vốn ngọt ngào như mứt hoa quả, nhưng thời điểm cô nghiêm trang, thì có một loại cảm giác nói không lên lời. Tô Tín hứng thú nhìn Hường Văn, nhũu mày nói: "Cô có tư cách gì muốn tôi buông cô ta ra?"

Phí Thanh Khê thấy chuyện không tốt, vội vàng hoà giải nói: "Hường Văn, cô bé kia là thân thích của em? Chúng ta cũng không phải làm khó cô bé, đùa giỡn với cô bé chút thôi, muốn uống với cô bé ly rượu thôi, nhưng cô bé kia không nể mặt."

Hường Văn bình tĩnh nhìn anh ta, mỉm cười nói: "Tôi thay em ấy uống."

"Ồi! Lại một người muốn uống thay. Cô bé này duyên cũng không tệ." Tô Tín nhéo nhéo cằm Hi Lệ, cười nói.

Phí Thanh Khê cũng đi theo xem náo nhiệt, "Nếu không anh thay em uống!"

Tô Tín cười mắng: "Tiểu tử cậu cũng đừng gây chuyện nữa!"

Phí Thanh Khê cười, rót cho Hường Văn một ly rượu, "Đây là em muốn uống, nhưng không được nói anh khi dễ em!"

Hường Văn cười với anh ta, tiếp nhận ly rượu. Hình như là Vodka, loại rượu này, cực kỳ mạnh, rượu rất mạnh. Hường Văn vừa muốn uống, Tô Tín liền giữ chặt tay cô, "Gấp gì. Tôi có quy định phải nói. Cô không được uống một chén, ít cũng phải uống 20 chén."

(Vodka là loại rượu chưng cất, trong, thường là không màu (trừ khi pha thêm hương liệu) và có độ cồn tương đối cao từ 35% đến 50%.

Nguyên liệu để sản xuất vodka thường là khoai tây, hoặc một số loại ngũ cốc, lên men.)

Phí Thanh Khê vừa nghe, thiếu chút nữa mất trọn trắng, Tô Tín này nói thật, uống hết 20 chén, Hường Văn còn không ngất mới lạ. Nhưng anh ta nghĩ lại, hôn mê cũng tốt, anh ta có thể ôm được mỹ nhân về. Nhưng anh ta yêu thương Hường Văn, nếu cô uống nhiều rượu như vậy, gặp chuyện không may, anh ta cũng chịu không nổi, vì thế nói: "Không được, vừa rồi Lâm Mạc Tịch uống 10 ly rượu, sao có thể để Hường Văn uống 20 chén. Chơi cái khác đi!"

Tô Tín cười nói: "Cậu thật đúng là người làm ăn, đều phải hơn thua, vậy được rồi, 15 chén."

Hường Văn không nói một lời, nâng ly rượu lên mà bắt đầu uống. Tô Tín mỉm cười nhìn cô, rót một ly tiếp một ly cho cô.

Hường Văn uống đến hôn mê, cũng không rõ cô uống vào bao nhiêu chén, vẫn ngửa đầu rót rượu. Một chén này, cô vừa muốn uống, đột nhiên bị người giữ lại, cẩn thận nhìn thì ra là Tô Tín. "Đủ rồi, đã 15 chén rồi."

Hường Văn dừng một chút, đặt cái chén xuống, "Tôi có thể dẫn bọn họ đi đúng không?"

"Bọn họ? Em còn muốn mang người nào đi?" Phí Thanh Khê nghi hoặc nói.

"Anh ấy, tôi muốn mang anh ấy đi." Hường Văn say như chết chỉ vào Lâm Mạc Tịch.

Về mặt mọi người mê mang, Tô Tín cười nói: "Có thể, nhưng cô dùng gì trao đổi?"

Hường Văn nhìn anh ta, cắn cắn môi, nói không ra lời, dùng cái gì trao đổi, cô cái gì cũng không có.

Cô gái này anh ta hoàn toàn có ấn tượng rồi. Tô Tín có phần thương thức cô, không chỉ là một bình hoa xinh đẹp, thời điểm nhìn cô cắn môi, trong ánh mắt để lộ ra một loại kiên nghị, cô nhất định phải dẫn bọn họ đi. Tuy nhiên anh ta không biết Hường Văn làm như vậy với mục đích gì, nhưng cô gái này, anh ta có hứng thú rồi. Cũng bởi vì thời điểm cô nhìn mọi người nơi này với vẻ khinh thường.

"Được, bọn họ, cô mang đi đi. Nhưng tôi sẽ tìm được cô, bất cứ chuyện gì đều phải có cái giá."

"Cảm ơn." Hường Văn nói xong liền đỡ Lâm Mạc Tịch, nhưng anh say thật rồi, sao cô kéo mà không đứng dậy.

Hi Lệ đã sớm bị dọa sợ, lúc này thấy Hường Văn cật lực như vậy, thì đi tới, giúp đỡ Hường Văn kéo Lâm Mạc Tịch ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Là mơ hay là thật

Hiện tại bộ truyện này đã có 38 share, nếu trong ngày hôm nay lượng share được 40 thì Ri sẽ edit ngày một chương mới để cảm ơn mọi người.

Phí Thanh Khê mắt thấy miếng thịt béo đi mất, tự nhiên không vừa ý, nhưng ái ngại Tô Tín, anh ta cũng không tức giận. Bữa tiệc này cũng không giải quyết được gì, cứ như vậy tan cuộc thôi.

Tô Tín trái lại tỉnh rượu, tâm tình cũng rất tốt. Chân Hường Văn đã sớm mềm nhũn, cảm giác cả người飘飘 say. Cô đi ra khỏi phòng rồi đi ra đường lớn. Cùng Hi Lệ và Lâm Tịch Mặc ra khỏi A Phòng Cung.

Cả người Hi Lệ vẫn ngây ngốc, Hường Văn nhìn bộ dáng của cô liền biết là sợ hãi, ôn nhu nói: "Hi Lệ em có khỏe không?"

Hi Lệ gật gật đầu, nước mắt ở trong vành mắt, cổ nén không khóc, "Chị Hường Văn, cảm ơn chị giúp em. Chị uống nhiều như vậy, sao rồi? Có phải rất khó chịu hay không?"

Hường Văn lắc đầu, "Em giúp chị đỡ Mạc Tịch, chúng ta đi thôi."

"Chúng ta đi đi, chị Hường Văn."

May mà không phải đã khuya, cũng không khó đi. Hường Văn đỡ Lâm Mạc Tịch lên xe, lại quay đầu nhìn Hi Lệ do dự một chút mới nói: "Hi Lệ, em có thể trốn việc không?"

Hi Lệ gật gật đầu, đi theo lên xe.

Hường Văn không thể xuất hiện ở trước mặt anh, cho nên cô cần có người giúp cô chăm sóc Lâm Mạc Tịch.

Ánh mắt Lâm Mạc Tịch chưa mở ra, chau mày, mím môi, nhìn là biết, anh rất khó chịu. Hường Văn ôm anh, ôm thật chặt. Mãn Tịch, Mạc Tịch của em, không nghĩ tới đời này em còn có thể ôm anh như vậy.

Xe đi trên đường bằng phẳng nhưng Hường Văn có cảm giác bụng cô cuộn lên. Hi Lệ thấy sắc mặt Hường Văn cực kỳ xấu, vội vàng nói: "Lái xe, anh có thể dừng lại hay không?"

"Được, chờ đến chỗ rẽ phía trước."

Xe vừa dừng lại, Hường Văn liền đẩy cửa xe lao xuống, đỡ cột điện, ói liên tục.

Trước đó cô chưa ăn gì, lúc này nôn ra cũng chỉ có nước chua. Ói một hồi lâu, lúc này mới cảm thấy thoải mái nhất chút, tỉnh rượu hơn chút.

Hi Lệ vỗ vỗ lưng cô, đưa cho cô một chai nước, Hường Văn uống vài ngụm, trong miệng vẫn khó chịu muốn chết. Giống như ăn Hoàng Liên (một vị thuốc Đông y), giống như hiện tại nhìn thấy lâm Mạc Tịch, khổ sở, khó tả.

Hi Lệ mơ hồ cảm thấy Hường Văn và Lâm Mạc Tịch quen biết nhau, nhìn nét mặt của Hường Văn, có vẻ như quan hệ hai người rất thân thiết, nhưng tới cùng là gì, cô cũng không dám hỏi. Đến khách sạn, cô rất thức thời ngồi ở phòng khách, để cho bọn họ ở trong phòng.

Hường Văn rửa mặt, sau đó cầm khăn mặt tiến vào. Cầm tay Lâm Mạc Tịch, nhẹ nhàng lau, ngón tay, lòng bàn tay, cô lau thật cẩn thận. Tay anh vẫn rất đẹp, giống như trong tranh, ngón tay thon dài.

Khuôn mặt Mạc Tịch rất dễ nhìn, tóc đen tuyền, có chút hỗn độn. Trước kia cô cũng chưa phát hiện, ánh mắt Mạc Tịch hẹp dài như vậy, khóe mắt kia, lông mi ở dưới mí mắt tạo ra một vòng bóng mờ, mũi anh cao thẳng, môi mỏng.

Càng nhìn càng giống con gái. Hường Văn nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười. Ngón tay từ xẹt qua lông mày anh, khóe môi của anh nhũn lại càng chặt, lung tung tóm lấy tay cô, như nói mê: "Hường Văn không được làm loạn, để cho anh ngủ một chút, ngày mai còn có kỳ thi."

Đó như một tiếng sấm đánh vào người Hường Văn, nước mắt cô liền rơi xuống, ngậm chặt miệng, không dám khóc ra thành tiếng. Cô biết anh là đang

nằm mơ, trí nhớ của anh còn đang ở sáu năm trước.

Một năm kia, anh muốn thi vào trường cao đẳng, cô chạy đến nhà, ngày ngày chăm sóc anh, nói là chăm sóc, kỳ thật cô gây không ít phiền phức cho anh, từ nhỏ cô đã quần áo tới vụn tay, cơm tới há miệng, chuyện trong nhà chưa bao giờ cô động đến.

Chỉ thương cho Lâm Mạc Tịch, vừa muốn ôn thi, vừa muốn chăm sóc Hường Văn, bận không thể ngừng. Thời điểm đó, Hường Văn thường nửa đêm thức giấc, quấy nhiễu mặt anh, như hiện tại vậy, vuốt ve từ khóe mắt, cảm giác nhất định sẽ ngứa.

Thì ra anh vẫn còn nhớ, vì sao anh vẫn còn nhớ, quên những thứ này đi không phải sẽ tốt hơn sao.

"Đồ ngốc, anh thật khờ, ngu ngốc, anh có biết hôm nay có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Những người đó cũng không phải là người tốt, sao anh có thể ở cùng một chỗ với bọn họ? Mạc Tịch, anh phải nhớ kỹ, về sau ở những nơi như quán bar, người khác cho gì thì không được uống biết không?" Cô thao thao bất tuyệt nói, cô biết anh không nghe được, nhưng vẫn cứ muốn nói những thứ này với anh.

Lâm Mạc Tịch chuyển người lại, lập tức đề lên người Hường Văn, mắt anh vẫn đóng lại, cười hi hi nhìn Hường Văn, "Hường Văn, anh biết đây là nằm mơ."

Em cũng hi vọng toàn bộ chỉ là một giấc mộng, tình mộng, em sẽ là em, anh vẫn là anh, là Mạc Tịch, em đánh vào mặt vô số bạt tai, mãi đến khi mặt sưng lên, em mới phát hiện, đây không không phải là mơ.

Lâm Mạc Tịch đột nhiên hôn xuống, nhẹ nhàng cắn cánh môi của cô, đầu lưỡi hai người ở cùng một chỗ, hòa cùng mùi rượu trên người. Thời điểm anh hôn cô, hai mắt vẫn nhắm lại, lông mi khẽ rung động, bốn cánh hoa môi kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ.

Hường Văn không dám nhắm mắt, cô muốn nhìn anh thật nhiều, nhưng trong ánh mắt có lệ, đã làm tầm mắt trở lên mơ hồ. Trên mặt của cô ẩm ướt, cũng không phải nước mắt của cô.

"Hường Văn, tất cả không phải mơ, thật tốt, sao em không trở về bên cạnh anh? Sao anh tìm không thấy em? Sao anh tìm không thấy em?" Anh tựa vào thân thể cô gào khóc, giống như đứa trẻ bị lạc, chờ người lớn đến cứu, nhưng không ai có thể kéo anh ra.

Hường Văn cắn môi, máu đỏ tươi theo khóe miệng của cô chảy xuống. Em vẫn ở đây, nhưng em không thể hại anh. Mạc Tịch, Mạc Tịch của em, hiện giờ em còn mặt mũi nào gặp lại anh?

Lâm Mạc Tịch khóc đến mệt, có lẽ là do tác dụng của rượu, tựa vào người cô ngủ thiếp đi. Hường Văn thật cẩn thận đẩy anh ra, để cho anh nằm thẳng ở trên giường. Lại cầm khăn mặt lau mặt cho anh, lau cả người.

Lau xong, trời cũng sắp muốn sáng. Hi Lệ nghe bên trong có tiếng khóc, vài lần muốn vào, nhưng đều nhịn xuống. Nhìn thấy Hường Văn đi ra, ánh mắt sung đỏ, cô biết không nên hỏi, liền nhịn xuống.

Hường Văn nhìn cô cười, ngồi đối diện ở sofa, nói khẽ: "Chị đã quen Lâm Mạc Tịch từ trước. Khi nào anh ấy thức dậy, em nhớ rõ nói cho anh ấy, hộp đêm là nơi long xà hỗn tạp, đừng boia giờ tới, đến rồi thì cũng không được tùy tiện uống với người khác, cẩn thận một chút. Lúc nữa, người ta sẽ đưa chút canh giải rượu tới. Đừng nói với anh ấy sự tồn tại của chị."

Hi Lệ gật gù đầu, Hường Văn lại cười với cô, vừa chuẩn bị rời đi, liền nghe trong phòng có tiếng động. Cô kinh hãi tìm chỗ trốn, Hi Lệ chỉ vào ngăn tủ, Hường Văn không nói lời nào liền trốn vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tới cùng có muốn trả áo sơ mi cho tôi hay không?

Hiện tại đã có 50 share, nếu trong ngày hôm nay số share tăng lên 60 thì Ri sẽ edit ngay 1 chương để cảm ơn mọi người.

Thời điểm Lâm Mạc Tịch tỉnh lại, đầu giống như muốn vỡ ra. Anh đánh giá chung quanh một chút, nhìn như một quán rượu. Sao anh lại tới nơi này?

Nghe bên ngoài có tiếng nói, anh mới đứng dậy, muốn mau chóng đến xem. Một cô gái gầy gầy đứng trong phòng khách, nhìn bộ dáng anh có chút không biết làm sao.

Lâm Mạc Tịch nở nụ cười, "Xin hỏi cô là?"

Hi Lệ ngây ngẩn cả người, rất lâu mới lắp bắp trả lời: "Em là Hi Lệ."

"Hi Lệ? Tên rất êm tai."

Nói xong, cô thật muốn đánh cho mình hai phát, làm sao anh có thể biết cô là ai, nói tên cũng vô dụng. Nhưng tới cùng cùng là cô gái nhỏ, Lâm Mạc Tịch lại mê ca nhạc, nghe được thần tượng nói tên tự mình dễ nghe, vẫn đỏ mặt, càng thêm vui sướng. Cô vẫn cho là, mình tính đều tránh tiếp xúc với mọi người, cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ tiếp xúc gần gũi như vậy.

Cô cười ngây ngô một hồi rồi nói: "Em là phục vụ ở Phòng Cung, cảm ơn anh đã giúp em."

Lâm Mạc Tịch có chút ấn tượng, là bé gái kia.

"Là em mang tôi tới đây?" Lâm Mạc Tịch hỏi.

Hi Lệ gật gật đầu, ánh mắt cũng không dám nhìn anh, "Uhm, là em mang anh tới."

Lâm Mạc Tịch còn nói: "Vậy ai đi cùng tôi ra khỏi đó?"

"Em không biết, em thật sự không biết."

Lâm Mạc Tịch nở nụ cười, thời điểm anh cười trên mặt có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, thật đáng yêu.

Anh biết không nói thật, cũng không đi vạch trần cô. Anh ngồi trên ghế sofa, đờ trán, vẫn vô cùng đau đớn.

Hi Lệ đột nhiên nhớ tới gì, "Đúng rồi, về sau anh đừng đi hộp đêm nữa. A... Không đúng, không đúng, là không được dễ dàng uống những thứ linh tinh người khác đưa. Tóm lại không an toàn."

Chị Hường Văn nói như vậy đi? Hi vọng em không có thuật lại sai lệch.

Lâm Mạc Tịch sùng sốt một chút, chột gật gật đầu, "Cảm ơn, tôi biết rõ. Kỳ quái, vừa rồi tôi nằm mơ, trong mộng cũng có người nói như vậy với tôi. Nhưng tỉnh mộng, cô đã không thấy tăm hơi."

Hi Lệ rất muốn nói, đó không phải mộng, cô thật tồn tại, sau lưng anh, trong ngăn tủ. Nhưng Hường Văn có nói quá, không được cho anh biết, tuy nhiên miệng cô ngửa, nhưng nếu đáp ứng người khác, thì phải làm được, vì thế cũng chịu đựng không nói gì.

Lâm Mạc Tịch cười khổ, nói những thứ này với cô có ích lợi gì, Hường Văn sẽ không biết, kỳ thật anh rất nhớ cô, nhớ đến sắp hít thở không thông, hiện tại anh không muốn làm gì cả, cũng chỉ nhớ một người, nhưng Hường Văn, rốt cuộc em ở nơi nào? Anh nên làm sao mới có thể tìm được em?

"Cái này, muốn uống canh giải rượu hay không?"

Lâm Mạc Tịch lắc đầu, "Không cần, cảm ơn em, Hi Lệ. Tôi phải đi."

Cửa được mở ra, lại đóng, phát ra tiếng vang thanh thúy. Vừa vặn ngăn cách cửa gỗ, cô ở trong ngăn tủ, khóc đến không thành tiếng. Cấn nát môi mình, máu tươi một giọt một giọt chảy theo dòng xuống, hòa thành một màu với làn váy.

Anh xem, đây là duyên phận. Mạc Tịch, đời này chúng ta nhất định không thể ở cùng một chỗ rồi. Rõ ràng gặp mặt, lại làm như không thấy. Khoảng cách giữa em và anh, đã sớm không phải một câu chân trời góc biển là có thể nói rõ ràng rồi.

Hường Văn vô tri vô giác về nhà, vào phòng tắm, mở vòi nước, ôm chính mình, ngồi chồm hóm ở trong góc tường khóc, khóc đến cổ họng khàn đi, phân không rõ trên mặt là nước mắt hay là cái gì khác. Về sau cô chỉ vô thanh nức nở, nước mắt cũng ngừng, cảm thấy khổ sở, như lại chết một lần.

Thời điểm nên giương, cô cảm thấy toàn thân như là tan ra. Không bao lâu cô bắt đầu nằm mơ, trong mơ cực kỳ hỗn loạn, cô cũng không biết mình ở đâu, cô nghe được có người gọi cô.

Hường Văn, Hường Văn em ra đây, đừng giận anh có được hay không? Bà nội làm đồ ăn ngon cho em, em thích hay không?

Mặt thiếu niên kia cực kỳ ngây ngô, tươi cười của anh rất sạch sẽ, giống như bầu trời không nhuộm bụi trần.

Cô vui vẻ đi xuống lầu, cô đưa tay chụp bờ vai của anh, gọi anh, Mạc Tịch. Anh chờ lâu chưa?

Nhưng thời điểm anh quay lại, về mặt lại thay đổi, nổi giận đùng đùng, như muốn ăn thịt người vậy, thực ra anh là Lê Thiên Qua, anh dùng lực bóp chặt cổ Hường Văn, găm thét, cô yêu cậu ta đến vậy sao? Cô cho cô là gì trong lòng cậu ta? Cô căn bản cũng không là gì cả!

"A!" Hường Văn thét chói tai kinh tỉnh, đầu đầy mồ hôi, không ngừng thờ hồn hển.

Chuông điện thoại một lần lại một lần vang, Hường Văn bình tĩnh lại, mới đi nghe điện thoại, giọng nói lại mang theo kinh hãi vừa rồi, "Alo, xin hỏi ai vậy?"

"Hường Văn, là tôi. Tôi cùng cô có muốn trả áo sơ mi cho tôi hay không?"

"Ninh Tri Nhiên? !" Hường Văn nắm điện thoại, ngu ngơ ước chừng một phút đồng hồ.

Cô cũng không nghĩ tới, Ninh Tri Nhiên sẽ gọi điện thoại cho cô. Kỳ thật cô căn bản là không nghĩ tới, gặp lại anh ta

Ninh Tri Nhiên nghe giọng nói kinh ngạc của Hường Vãn, tựa hồ cực kỳ thỏa mãn, ở đầu bên này anh ta vô thanh nở nụ cười, sau đó có ý lớn tiếng nói: "Sao, cô cầm áo somi của tôi, không muốn trả lại sao? Nhiều ngày như vậy rồi!"

Hường Vãn chán nản, cô biết Ninh Tri Nhiên đây là cố ý chọc giận cô. Anh là một ông chủ có tiền, sao có thể thiếu một chiếc áo sơ mi. Cô nắm chặt điện thoại, giống như cái điện thoại kia là Ninh Tri Nhiên vậy, muốn bóp chết anh ta.

"Chắc chắn, Hường Vãn, hiện tại cô nhất định hận không thể bóp chết tôi đi?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đã lâu không có cảm giác ấm áp

Ninh Tri Nhiên mơ hồ nghe được tiếng hít không khí ở đầu bên kia điện thoại, tuy Hường Vãn cực lực ản ản, cắn chặt quai hàm, nhưng vẫn khóc không ngừng.

Ninh Tri Nhiên lo lắng, lao xuống xe, chạy như điên.

"Hường Vãn, cô đừng khóc, tôi không có ý, áo somi tôi không cần nữa, cô đừng khóc." Anh ta vừa chạy vừa nói, thờ hồng hộc.

Nhưng Hường Vãn vẫn khóc không thể ngừng, die nda nle qu yd on kỳ thật cô không muốn khóc, cô muốn quên tất cả, muốn cứ sa đọa như vậy. Nhưng bản thân lại như thế này, có một người trong đời, khiến mỗi lần nhớ tới đều đã sẽ đau lòng, chỉ là một cái tên, đều khiến cô khóc không thành tiếng.

Ninh Tri Nhiên một hơi chạy lên lầu 8, dùng lực đập cửa nhà Hường Vãn. Kêu to vào điện thoại, "Hường Vãn, cô mở cửa ra, tôi là Ninh Tri Nhiên, cô làm sao vậy? Vì sao cô khóc?"

Cửa vẫn không mở ra, Hường Vãn ngồi chồm hồm ở trong góc tường, khóc vô thanh.

Ninh Tri Nhiên nóng nảy, dùng lực xô cửa, nhưng cửa chống trộm quả thật cực kỳ rắn chắc. Ninh Tri Nhiên buông tha ý nghĩ phá cửa, die nda nle qu yd on ngược lại đi gõ cửa hàng xóm. Anh ta gõ cửa giống như đi cướp bóc, một bộ dáng hung ác.

"Ai vậy? !" Hàng xóm không vui mở cửa. Mở một khe hở, Ninh Tri Nhiên liền đi vào.

"Muốn chết! Cậu là ai? Cửa nhà tôi có thù oán gì với cậu? Aizz! Cậu muốn làm gì?"

Ninh Tri Nhiên đâu có thời gian để ý tới những thứ này, chạy đến ban công, liền trèo qua, bình an nhảy vào ban công nhà Hường Vãn.

"Oa! Thực đẹp trai! Người dơi?" Hàng xóm tròn mắt há hốc mồm nhìn Ninh Tri Nhiên.

Ninh Tri Nhiên nở nụ cười, "Tôi là siêu nhân điện quang. Cảm ơn cô rồi!" Nói xong anh ta liền đi vào trong phòng, tìm thấy Hường Vãn ở trong phòng tắm.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy rầm rì, Hường Vãn ngồi ở góc tường, bộ dạng như bị thế giới vứt bỏ, tâm Ninh Tri Nhiên đột nhiên dao động, từ từ đi đến, ngồi xổm xuống ôm cô vào lòng.

"Có gì thì hãy khóc đi. Không cần miễn cưỡng chính mình." Giọng nói từ tính giống như một quả bomb tấn, die nda nle qu yd on phá hủy tất cả phòng tuyến của Hường Vãn, cô òa khóc.

Nước mắt của cô làm ướt áo anh ta, thấm thấu vào làn da, sau đó đi vào trong máu, rồi chảy vào tim. Anh ta chỉ cảm thấy đau lòng, bề ngoài cô xinh đẹp, cũng có thời điểm yếu đuối như vậy, anh ta yêu thương cô, ôm thật chặt.

Hường Vãn khóc đến mệt, cổ họng khàn khàn, hiện tại càng thêm nghiêm trọng rồi. Ninh Tri Nhiên vẫn ôm cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve lưng cô, ôn nhu dỗ dành.

Mãi đến khi nước mắt Hường Vãn khô cạn, cả người trống rỗng, cô mới ngừng khóc. Mất sưng đỏ nhĩnf Ninh Tri Nhiên, sau đó cười cười, nói: "Thực xin lỗi, để anh chế giễu rồi."

Ninh Tri Nhiên biết trong lòng cô khẳng định có tâm sự, có thể khiến một người khóc thành như vậy, tuyệt đối là đã trải qua chuyện lớn gì, nhưng anh ta biết, hỏi cô cũng không trả lời, dù sao cũng là tình cờ gặp nhau. Vì thế Ninh Tri Nhiên liền trêu ghẹo cô, die nda nle qu yd on có ý phiến muộn nói: "Xong rồi, Hường Vãn, cô nhìn quần áo tôi đi, lại bị cô làm hỏng rồi, chiếc áo sơ mi kia còn chưa trả tôi. Giờ lại càng nghiêm trọng!"

Hương Văn hít hít cái mũi, "Tôi mời anh ăn cơm."

Ninh Tri Nhiên cười đưa cho cô một tờ khăn giấy, nhéo nhéo mũi cô, sủng nịch nói: "Cô là quý lễ mễ, mau lau đi, tôi không thể ra ngoài với một con ốc sên."

Hương Văn tròn mắt nhìn anh ta, "Tôi đi rửa mặt, anh ra bên ngoài chờ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không nên tới

"Hương tiểu thư đến đây, nhanh ngồi vào bên trong." Bà chủ nhiệt tình chiêu đãi, nghênh đón bọn họ đi vào.

Hương Văn cười cười với bà, sau đó ngồi xuống.

Bà chủ lúc này mới thấy Ninh Tri Nhiên đằng sau Hương Văn, "Ôi, đây là bạn trai hả? Rất đẹp trai! Hương tiểu thư xinh đẹp như vậy, bạn trai nhất định là đẹp trai tài giỏi rồi!"

"Không phải, chỉ là bạn bè bình thường thôi." Hương Văn vội vã giải thích.

Ninh Tri Nhiên cầm tay cô, ôn nhu nói: "Lại đang giận anh hả?"

Bà chủ hiểu ý cười cười, "Hai chén mỳ vằn thắn?"

Hương Văn gật gật đầu, sau đó giẫm lên chân Ninh Tri Nhiên, "Anh nói lung tung gì đó? die nd anle qu yd on Ai là bạn gái anh hả? Hai người chúng ta chỉ là bạn bè bình thường thôi. Hoặc là nói bạn bè cũng không phải!"

Ninh Tri Nhiên liền cùng cô pha trò, "Cô nhìn cô, đây còn không phải đang tức giận sao, tôi nói gì rồi hả?"

Hương Văn nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới anh ta. Ninh Tri Nhiên mới vừa muốn nói gì, mỳ vằn thắn được bung ra. Mỳ vằn thắn nóng hôi hổi, rau thơm xanh nhạt làm đẹp thêm, Hương Văn nhìn vằn thắn nở nụ cười một hồi, cô vẫn cảm thấy, đây là một loại đẹp trừu tượng, cảm giác này, liền giống như nhìn triển lãm tranh phái ấn tượng.

"Mỳ vằn thắn nơi này rất ngon, tôi thích nhất ăn vằn thắn nơi này. Anh đừng nhìn bề ngoài, mau ăn đi. Có đôi khi không nhất định phải đất mới ngon."

Ninh Tri Nhiên mỉm cười nhìn cô, Hương Văn hoàn toàn không biết, giờ phút này cô có bao nhiêu sao xinh đẹp, không phải xinh đẹp quyến rũ, là khuôn mặt tươi tắn, có phần dễ thương, có phần thẹn thùng, là loại cảm giác nói không nên lời.

Hương Văn giới thiệu xong xuôi, ngẩng đầu nhìn thấy anh ta nhìn chăm chăm vào mình, sờ sờ mặt mình, "Trên mặt tôi có bản sao?"

Ninh Tri Nhiên lắc đầu cười cười: "Hiện tại không còn."

"Làm sao có thể có bản? Tôi đã rửa mặt rồi mà! Quên đi, ăn đi, đói bụng rồi."

Hương Văn tuy cực đói, nhưng cô ăn cực kỳ lịch sự, vẫn là thói quen từ nhỏ, nhai kỹ nuốt chậm, chỉ có thời điểm ở cùng một chỗ với Lâm Mặc Tịch, cô mới không để ý hình tượng, die nd anle qu yd on có đôi khi lại cùng Lâm Mặc Tịch cướp đồ ăn, cho dù chỉ là một quả táo bọn họ ăn cũng thật sự vui vẻ, kỳ thật ăn gì cũng không sao cả, chỉ là tâm tình.

Hương Văn vui đầu ăn xong vằn thắn trong bát, ngẩng đầu phát hiện Ninh Tri Nhiên vẫn nhìn cô, mỳ vằn thắn trong bát cũng chưa động một chút. Mà trong bát Hương Văn, cũng chỉ còn lại nước dùng.

"Không thể ăn sao?"

"Nhìn dáng vẻ cô ăn thì đã biết rất ngon rồi."

"Vậy sao anh không ăn?"

Ninh Tri Nhiên nở nụ cười, ánh mắt cong cong, "Tôi thích ăn mỳ, vằn thắn cho cô ăn."

Tươi cười trên mặt Hương Văn cứng lại, ngơ ngác nhìn Ninh Tri Nhiên dụng chiếc đũa, từng bước từng bước gấp vằn thắn vào trong chén mình. Bộ dáng của anh ta cực kỳ chân thật, giống như là thời điểm làm việc vậy.

Hương Văn cứ như vậy nhìn anh ta, thật giống như về trước kia. Cô vốn không thích ăn mỳ vằn thắn, bởi vì Mạc Tịch thích, cho nên cô cũng ăn, sau khi thử một lần, liền yêu hương vị này, từ đó về sau, Mạc Tịch đều là chỉ ăn mỳ, vằn thắn cho tới bây giờ đều dành cho Hương Văn ăn.

Khi đó Mạc Tịch nói, anh thích ăn mì, Hương Văn liền tin như thế. Hiện tại trưởng thành mới biết được, người đó không phải không thích hương vị này, mà là Mạc Tịch anh ấy không nỡ ăn, là muốn dành cho cô ăn!

"Cô làm sao vậy?"

Hương Văn sùng sốt, cười khô: "Không có gì, nóng bỏng miệng rồi."

"Đưa ngọc, ăn nhanh như vậy làm gì."

Bữa cơm này ăn rất vui, Hương Văn ăn no liền cảm thấy khốn đốn. Hôm nay Hương Văn mặc một bộ quần áo màu trắng, die nd anle qu yd on cho nên lúc đi ra ngoài, Ninh Tri Nhiên tự nhiên liền phát hiện trên quần cô có một vòng đỏ ửng.

"Hương Văn! Cô đừng đi!"

"Làm sao vậy?" Hương Văn có chút buồn bực. Ninh Tri Nhiên cúi tây trang, khoác lên vai cô.

"Cô ở chỗ này chờ tôi một chút, tôi lập tức trở lại." Ninh Tri Nhiên nói xong rồi liền đi.

Hương Văn vẫn còn một đầu mờ mịt, ngồi ở trên ghế đá ven đường đợi anh ta.

Nơi này, Ninh Tri Nhiên không quen đường, tìm một hồi mới tìm được siêu thị, đứng do dự ở khu vực đồ nữ. Anh ta chưa từng mua băng vệ sinh, tự nhiên không biết loại nào tốt, nhiều màu sắc rực rỡ đóng gói như vậy, đau cả đầu. Hay là mua mỗi loại một bao?

Anh ta đang do dự, cô bán hàng liền đi tới, nở nụ cười ngọt ngào với anh ta, "Anh có gì cần phải trợ giúp à? Xin hỏi anh muốn cái gì?"

"Băng vệ sinh, loại tốt nhất?"

Cô bán hàng sùng sốt một chút, "Vệ băng vệ sinh? Mua cái này làm gì?"

"Đương nhiên là dùng rồi!"

Cô bán hàng kinh ngạc nhìn anh ta, Ninh Tri Nhiên có chút muốn cười, anh ta vẫn là lần đầu tiên quần bách như vậy, "Là mua cho người khác."

Cô bán hàng xấu hổ cười cười, "Tôi biết không phải là mua cho anh mà. Loại tốt nhất, mua cái này đi!"

Ninh Tri Nhiên thanh toán tiền, trở về tìm Hương Văn, thấy Hương Văn ngồi ở trên ghế đá, một tay kéo cô. Độ mạnh yếu của anh ta có chút lớn, Hương Văn kinh ngạc. "Anh làm gì vậy?"

"Sao cô có thể ngồi ở đây? Đau bụng thì làm sao bây giờ?"

Hương Văn bị lời nói của anh ta làm cho sùng sốt, ánh mắt quét đến băng vệ sinh trong tay anh ta, hai má nhất thời giống cà chua, nếu là cái cháo, thì trứng gà chiên không thành vấn đề rồi.

Trời! Không cần sống, để cho tôi chết đi, mất mặt quá! Cô nhìn đất tìm kiếm kẻ hờ, ý đồ chui vào.

Sau này muốn cô làm sao nhìn mặt Ninh Tri Nhiên đây?

Ninh Tri Nhiên cười cười, lôi kéo cô đi. Dọc theo đường đi Hương Văn chỉ lo thẹn thùng, chờ thời điểm cô phản ứng kịp, die nd anle qu yd on mới phát hiện chính mình đã đến trước cánh cửa, mà cánh cửa này rất đẹp, nhà cửa điển hình tiểu biệt thự, tự nhiên không phải nhà trọ của cô.

"Không vào sao?"

"Vì sao đưa tôi tới nhà anh?" Hương Văn chết đứng ở cửa.

"Xin hỏi cô có chìa khóa nhà không? Cô vào không?"

Xong rồi xong rồi, ra nhiều như vậy (ra gì mọi người tự hiểu nha), còn ở bên ngoài một đêm, không sống không sống!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không nên tới 2

Căn nhà cũng không phải rất lớn, không giống nhiều lăm trong ấn tượng của Hường Văn, cao hai tầng, thiết kế đơn giản, xem ra là dành cho một người ở. Ninh Tri Nhiên tìm một bộ quần áo ngủ của mình đưa cho cô, sau đó đi vào phòng tắm mở nước, lúc này mới đẩy người đang nhăn nhó đi vào phòng tắm.

“Tắm trước đi, tôi đi ra ngoài một chút sẽ trở lại.”

Hường Văn nằm ở trong bồn tắm, nước ấm vừa phải, ngâm mình trong nước so với tắm vòi hoa sen thì thoải mái hơn nên làm cho cô ngủ thiếp đi. Ninh Tri Nhiên đi một vòng, cuối cùng cũng mua được đường đỏ, lúc anh ta về đến Hường Văn vẫn còn chưa đi ra, anh ta bật bếp đun một nồi nước đường đỏ. Đối với nước đường đỏ, Ninh Tri Nhiên rất là mâu thuẫn. Thời điểm anh ta chưa sinh ra, mẹ anh ta đi khám thai các bác sĩ đều nói là một bé gái, mẹ Ninh rất thích con gái nên mua rất nhiều quần áo của bé gái, cũng trang trí căn phòng thành màu hồng phấn, nhưng khi Ninh Tri Nhiên cất tiếng khóc chào đời thì mọi người trong nhà họ Ninh đều tròn tròn mắt, lời nói của bác sĩ thật không thể tin được, bây giờ nhiều hơn một miếng thịt, im lặng tuyên bố đây là một bé trai. Cổ tình ba Ninh lại xuất thân là một quân nhân nên đặc biệt hưởng ứng chính sách của quốc gia là một cặp vợ chồng một đứa con, cho nên có thể nói Ninh Tri Nhiên là con một. Mẹ Ninh không cam tâm, muốn dụ dỗ chồng để mang thai con thứ hai nhưng tất cả đều vô dụng. Vì vậy mẹ Ninh lại hướng về phía Ninh Tri Nhiên. Trước khi học tiểu học, Ninh Tri Nhiên không biết mình là một bé trai, mẹ của anh ta hoàn toàn coi anh ta như một bé gái để nuôi. Sau khi Ninh Tri Nhiên lên cấp hai, có một lần kêu đau bụng, mẹ của anh ta đi nấu một nồi nước đường đỏ cho anh ta uống..., đúng là uống có hiệu quả thật, anh ta bị cảm lạnh nên uống nước nóng đương nhiên là có hiệu quả. Vào thời điểm đó không biết nước đường đỏ để làm gì nên nghe lời mẹ uống trong ba năm, mỗi ngày một ly. Nhưng đến khi lên cấp ba lúc biết được thì thiếu chút nữa anh ta với mẹ của mình cãi vã dữ dội. Cho nên sở trường tốt nhất của Ninh Tri Nhiên là nấu súp và nước đường đỏ! Anh ta chờ mãi mà cũng không thấy Hường Văn đi ra nên bật bếp đun nóng lại một lần nữa.

“Hường Văn, cô đã tắm xong chưa?” Anh ta vừa gõ cửa thì cửa phòng tắm mở ra. Cả người Hường Văn nằm trong phòng bồn tắm, vẻ mặt hết sức bình thản, ngủ thiếp đi! Cả người không ngừng trượt xuống, mắt nhìn thấy đầu cô sắp sửa ngâm vào trong nước thì Ninh Tri Nhiên vội vã kéo cô lên một chút. Hường Văn kinh ngạc khi nhìn thấy Ninh Tri Nhiên nhưng vào thời điểm kinh ngạc còn kèm theo tiếng hét: “Anh... anh vào bằng cách nào? Làm sao anh lại ở trong nhà của tôi?”

Ninh Tri Nhiên cười cười, cố ý kéo gần khoảng cách của hai người, đến gần mặt của cô: “Cô hy vọng đây là nhà của cô hay sao? Nếu như cô hy vọng thì tôi sẽ cho cô một cơ hội.”

Khi anh ta vừa nói như vậy thì Hường Văn nhớ ra đây là nhà của Ninh Tri Nhiên. Nhưng cô đang tắm mà, anh ta vào bằng cách nào? Đại khái Ninh Tri Nhiên cũng biết suy nghĩ của cô, ngồi một bên nhàn nhã mở miệng: “Có phải cô có ý hay không? Đi tắm cũng không đóng cửa, có phải cô muốn tôi đi vào làm cái gì đó với cô phải không?”

Hường Văn tròn mắt, bĩu môi nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Ninh thiếu gia thật là thông minh. Chính là tôi cố ý, đừng quên tôi chính là một cô gái chuyên tiếp khách nha!”

“Hường Văn, đừng phòng bị đối với tôi lớn như vậy, tôi chưa từng có ý coi thường cô. Nếu tắm xong rồi thì đi ra đi, nước lạnh dễ bị cảm lạnh đó.” Ninh Tri Nhiên xoay người đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại. Là phòng bị sao? Có thể là như vậy. Trên đời nay ngoại trừ Lâm Mặc Tịch, cô đã không còn tin tưởng vào đàn ông nữa rồi. Hường Văn đứng dậy xối nước lên người cho sạch bọt, sau đó lau khô nước ở trên người, sấy khô tóc, vào thời điểm không sai biệt lắm mới mặc quần áo rồi đi ra. Ninh Tri Nhiên chuẩn bị rất đầy đủ, đồ lót đều là mới mua, còn một túi thì Ninh Tri Nhiên dùng để đựng băng vệ sinh. Lúc Hường Văn thu dọn xong đi ra thì đúng lúc Ninh Tri Nhiên bê một chén nước đường đỏ đi tới, đặt ở trước mặt Hường Văn: “Uống đi, vẫn còn nóng, cẩn thận không bị bỏng đó.”

Hường Văn nhú nhú mày: “Đây là cái gì?”

“Nước đường đỏ, cô chưa từng uống qua à? Cô vừa ngồi trên ghế đá, nhất định sẽ bị đau bụng, nhanh uống đi.”

Không phải chưa bao giờ uống qua nhưng mà đã lâu rồi không ai nấu cho cô uống, từ nhỏ cô được chăm sóc rất tốt, rất ít khi bị đau bụng kinh. Lần đầu tiên bị đau bụng là lúc ở cùng với Lâm Mặc Tịch, tối hôm ấy, lúc đó Lâm Mặc Tịch vẫn đang đọc sách, Hường Văn đau đến nửa đêm vẫn không ngủ được, Lâm Mặc Tịch cũng nấu cho cô một chén nước đường đỏ cho cô uống..., bên trong còn cho thêm mấy miếng gừng, uống vào cả người ấm áp, quả nhiên là hết bị đau bụng.

Mấy năm nay cô luôn bị đau bụng nhưng không còn ai nấu cho cô uống nữa.

Ninh Tri Nhiên thu thập xong liền dẫn cô đến một căn phòng. “Cô ngủ ở tầng một đi, tôi ngủ ở tầng hai, tránh cho cô nghi ngờ.”

Hường Văn đứng cúi đầu nhìn xuống đất, hàm răng trắng muốt cắn vào môi, hai má hơi hơi đỏ, tóc xoã ở trên người, bộ dáng cúi đầu làm lộ ra một phần cổ trắng muốt, bởi vì mới tắm nên có chút đỏ ửng.

Đột nhiên cổ họng của Ninh Tri Nhiên căng ra, cả người cũng không được tự nhiên, vội vàng quay mặt đi chỗ khác: “Cô chờ một chút.”

Anh ta đi mà giống như đang chạy trốn, nếu tiếp tục đối mặt với cô thì anh ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa. Dù sao cũng là đàn ông có tính lực, đối với một người như vậy ở trước mặt, khí huyết lên cao là chuyện bình thường.

Ninh Tri Nhiên tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được túi giữ nhiệt lần trước mẹ anh ta để lại, cắm một bình nước nóng đổ vào, túi liền nóng lên.

Anh ta gõ cửa, Hường Văn còn chưa có ngủ, đang ngồi ngắm người ở trên giường.

Ninh Tri Nhiên cười cười đưa túi giữ nhiệt cho cô: “Đặt ở trên bụng, nên đi ngủ sớm một chút.”

Hường Văn nằm ở trên giường, bụng ấm áp, quả nhiên không còn đau bụng nữa. Nhưng làm thế nào cô cũng không ngủ được, Ninh Tri Nhiên làm sao lại đối tốt với cô như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tôi là ông chủ, tôi là người quyết định

Tiếng điện thoại di động đột ngột vang lên như là gọi hồn. Kể từ khi Tô Tín đi, cô vẫn chưa có đi làm. Đây cũng không phải là do mong nhớ ngày đêm nên không có tinh lực để đi làm mà là lúc Tô Tín đi có bao cô ba tháng, tiền cũng đã thanh toán nên cô có đi làm hay không thì cũng có tiền trong tay, cô còn đi đến chỗ kia để làm gì, để chịu tội à? Đương nhiên là không đi, ở nhà làm đã điều cho rồi. Mấy ngày nay cô ngủ nhiều đến mức ngủ gật luôn, quên mất luôn hôm nay là ngày tháng năm nào, cho nên lúc điện thoại kêu lên thì cô cực kỳ phiền não, cầm lấy ném ra ngoài, bộp một tiếng, điện thoại đi động bay đi và không bao giờ có thể kêu lên được nữa. Hường Văn liền trùm kín chăn ngủ tiếp. Bình yên chỉ được một lát, âm thanh lại vang lên. Hường Văn tức giận đứng phắt dậy. Điện thoại này không có pin để xem ai có thể gọi được nữa? Là ai kiên trì như vậy? Hường Văn cầm điện thoại di động nằm ở góc tường lên, lúc này mới kịp phản ứng, không phải là điện thoại kêu mà là tiếng chuông cửa. Hơn nữa lúc này cái chuông cửa có xu hướng sẽ bị nổ tung. Hường Văn tiện tay khoác thêm một bộ quần áo lên người rồi đi ra mở cửa.

“Hường tiểu thư, thật xin lỗi vì đã quấy rầy cô.” Ở ngoài cửa là một cô gái xinh đẹp cười cười nói. Hường Văn dựa vào cửa, suy nghĩ một lát mới nhớ ra, cô gái này là Rabbah, là một trợ thủ đắc lực của Lê Thiên Qua.

“An tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Hường tiểu thư, làm phiền cô nghe một cuộc điện thoại.”

“À?” Hường Văn hơi sững sốt, chần chờ nhận lấy điện thoại, vừa mới đặt đến bên tai thì nghe được tiếng cười như có như không của Lê Thiên Qua: “Tôi hôm qua có phải rất mệt hay không? Nhận được mấy người khách? Công phu trên giường như thế nào? Có phải rất hài lòng với công việc tôi vừa mới tìm được cho cô hay không?”

Hường Văn không có nằm mơ cũng thể ngờ được là Lê Thiên Qua sẽ gọi điện thoại cho cô, giống như là bị sét đánh, Lê Thiên Qua luôn là người tự cho mình là đúng, sẽ điện thoại cho cô? Hường Văn khẽ cười nói: “Chưa ra hình ra dáng nhưng cũng hơn hẳn anh.”

Lê Thiên Qua cười lạnh nói: “Vậy bây giờ có phải cô đã mệt mỏi rồi hay không? Bị gỡ ra bao nhiêu lần?”

“Cái này không có quan hệ gì tới anh!”

“Cô có nói cho tôi biết hay không cũng không có quan hệ gì? Nhưng trốn việc thì có liên quan tới tôi! Lập tức tới phòng Vip cho tôi nếu không thì trừ tiền lương của cô!”

Hường Văn biết Lê Thiên Qua gọi điện thoại cho cô thì cũng sẽ không có chuyện gì tốt đẹp. Cô cười với Rabbah: “Tôi đi thay bộ quần áo.”

Thật ra thì cô cũng không sợ Lê Thiên Qua trừ tiền lương, chính là không muốn phát sinh thêm sự cố nào mà thôi. Rabbah đứng ở một bên nhìn Hường Văn trang điểm, cũng không thể nói là Hường Văn đang trang điểm, chỉ soi gương rồi tùy tiện sờ soạng một chút, kỳ quái không nói lên lời. Đến lúc chính Hường Văn cũng nhìn không nổi nữa thì đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Tiêu Tiêu không có ở đây thì không có người trang điểm cho cô, xem ra sau này phải đi học một lớp trang điểm.

“Cô cứ như vậy rửa mặt sẽ làm hỏng da.” Bây giờ Rabbah không nhìn nổi nữa rồi, da của Hường Văn rất tốt nhưng cũng không thể chà đạp như vậy.

“Nhẹ một chút, đừng dùng sức để lau mặt.”

“Cô biết trang điểm?”

Rabbah nở nụ cười: “Nếu như là con gái thì sẽ biết thôi.”

“Ý của tôi là cô trang điểm rất thành thạo?”

Đôi mắt của Hường Văn loé sáng, giống như một kẻ trộm. Rabbah nhìn một cái thì đã hiểu: “Tôi giúp cô trang điểm.”

Khi Hường Văn bước vào phòng Vip thì cô cảm thấy không khí ở đây rất khác thường, chỉ có vài ngày không tới mà thôi, lại cảm thấy cực kỳ xa lạ.

“Tôi muốn hai tiếng, cô phải đến lúc năm giờ nhưng bây giờ đã bảy giờ rồi.” Chiếc ghế sofa màu đỏ rất lớn, một mình Lê Thiên Qua ngồi ở trên đó. Hường Văn nhìn đồng hồ, rõ ràng cô chỉ tới chậm có nửa tiếng, người này thích chuyện bé xé ra to.

“Lê Thiên Qua, không có người nói với anh hay sao? Có người bao tôi, ba tháng không cần làm việc.”

“Để tôi nói cô biết, bây giờ tôi là ông chủ của nơi này.”

Hường Văn thuận miệng nói: “Anh ăn no không có việc gì làm hay sao? Mặc kệ nhiều công việc như vậy lại chạy tới đây để quản người khác?”

Lê Thiên Qua mỉm cười một cái, quẹo rừ không nói lên lời: “Cũng có thể nói tôi như vậy.”

Hường Văn nhú mồm nhìn anh, ánh đèn mờ nhạt, cô không thấy rõ được vẻ mặt của anh trong tầm mắt, mơ hồ cảm thấy anh đang cười. Hường Văn không lên tiếng, xoay người tới quầy rượu ngồi. Lê Thiên Qua ngồi trên sofa, nhìn Hường Văn đứng ở xa xa, cười không ra tiếng. Cô gái này quá bình thường rồi lại không thú vị, quá quẹo rừ thì lại quẹo rừ người khác, quá diêm dúa lòe loẹt lại khiến người ta lo lắng. Làm cho người ta có cảm giác nếu cô gái này ở bên cạnh mình cũng sẽ không an toàn, không biết ở bên ngoài có bao nhiêu người đàn ông đang mong nhớ cô. Lê Thiên Qua nghĩ như thế nào thì chính anh cũng không biết, anh là một người khó tính. Hường Văn đang đưa cái ly trong tay mấy vòng, liếc mắt nhìn Lê Thiên Qua ở trong góc, không nhìn ra ý tứ gì ở trên mặt của anh.

“Tiểu thư chỉ có một mình sao?”

Hường Văn ngồi ở quầy rượu, người ta thấy vậy coi cô như một khách hàng. Người đàn ông tự nhiên đến đứng ở bên cạnh cô, bộ dáng bình thường, vóc dáng hơi gầy, mắt kính có tơ vàng ở bên cạnh, đánh vẻ văn nhả. Hường Văn nở nụ cười với anh ta, ý bảo anh ta có thể ngồi xuống. Người đàn ông thấy có hy vọng, nâng một ly về phía Hường Văn, sau đó ngồi xuống bên cạnh Hường Văn.

“Giương mặt của cô rất giống một người mà tôi quen.” Người đàn ông chợt mở miệng.

Hường Văn nhếch môi cười, khoác tay lên bả vai của anh ta: “Không cần tiếp cận như vậy đâu tiên sinh, ở đây tôi là một ‘tiểu thư’, nếu như anh cảm thấy có thể thì chúng ta nói chuyện một chút, nhưng nếu anh cảm thấy chán ghét thì hãy nhanh rời khỏi đây thôi.”

Người đàn ông cũng cười: “Tôi thật sự thấy cô giống một người quen của tôi.”

“Được rồi. Vậy bây giờ anh muốn thế nào?”

Người đàn ông kia nhìn thấy đôi môi khiêu gợi của cô gần mình như vậy, cơ thể mềm mại như không có xương, yết hầu bỗng nhiên nhúc nhích, nhẹ nhàng ôm lấy hông của Hường Văn: “Chuyển sang nơi khác nói chuyện được không?”

Hường Văn cười khanh khách lên tiếng: “Nếu như anh bao tôi lâu dài thì có thể được.”

“Không thành vấn đề.”

Thoả thuận đạt được thì giao dịch bắt đầu.

Người đàn ông ôm lấy thân thể mềm mại, hai người tựa sát vào nhau đi tới cửa thì bị nhân viên bảo vệ giữ lại.

“Có chuyện gì vậy?” Người đàn ông có chút không vui.

“Hường tiểu thư không thể rời đi.”

“Tôi đã trả tiền rồi.”

“Ông chủ không cho Hường tiểu thư rời đi, mời Hường tiểu thư quay lại.”

“Các người còn có nói đạo lý hay không?! Đối với khách như vậy à, thu tiền rồi lại làm ra một việc như vậy! Nhanh mở cửa ra mau lên!”

“Nếu như tiên sinh không hợp tác thì chúng tôi đành phải đắc tội.”

“Các anh muốn làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ mời tiên sinh uống một ly trà thôi.”

Hường Văn lạnh mặt nhìn tất cả mọi việc diễn ra, nhìn người đàn ông kia vừa mới bị nhân viên bảo vệ mang đi, kết quả của anh ta có thể tưởng tượng được. Cô đứng ở cửa sừng sốt một lát, cho đến khi có người tới cô mới hoàn hồn lại.

“Hường tiểu thư, ông chủ đang gọi cô.” Người này có chút quen mắt, hình như là người bên cạnh Lê Thiên Qua.

Hường Văn hít sâu một lần, có chút không vui đi vào, đứng ở trước mặt Lê Thiên Qua.

Bởi vì ngược ánh sáng nên Lê Thiên Qua nhìn rất rõ nét mặt của cô, nhưng Hường Văn chỉ có thể đoán nét mặt của Lê Thiên Qua, mơ hồ cảm thấy anh

tức giận không ít.

“Lê Thiên Qua, anh có ý gì?”

Đối với việc giận dữ mắng mỏ của cô, Lê Thiên Qua cười cười, cầm ly rượu lên uống một ngụm nhỏ. Trên mặt anh cười nhưng mà không giống như cười, Hường Văn thật sự chịu không nổi tức giận nhìn thẳng vào anh.

Vậy mà Lê Thiên Qua lại như không nhìn thấy, lắc lắc chất lỏng trong ly, một hồi lâu mới uống cạn sạch đồng thời kéo cô vào trong ngực. Hường Văn lao đảo một cái rồi ngã vào trong ngực của anh, tư thế ngồi không thể duỗi thẳng ra được, Lê Thiên Qua liền đặt môi xuống môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cái thế gởi này điên hết rồi

Điên rồi, Lê Thiên Qua tuyệt đối là bị điên, Hường Văn cũng bị anh làm cho muốn điên rồi, anh đang làm cái gì đây? Tại sao lại đến đây, Hường Văn cũng không nghĩ Lê Thiên Qua rảnh rồi không có việc gì làm, đặc biệt chạy đến đây để đùa giỡn cô. Hường Văn giãy giụa, bất mãn nhìn anh đang điều khiển mình. Lê Thiên Qua ân cô lên trên ghế sofa: “Cô có tin là tôi sẽ cởi hết quần áo của cô ra hay không?”

“Lê Thiên Qua, anh buông tôi ra!” Cô nhìn anh chằm chằm không có chút sợ hãi.

“Thế nào, có phải cô không muốn, thậm chí quá hoá giận rồi? Cô thù thân như ngọc là vì ai? Lâm Mặc Tịch? Ninh Tri Nhiên? Hay là người tên Tô Tín gần đây? Cô có thù đoạn quyến rũ đàn ông thật là nhiều!”

“Không cho anh nói tên của anh ấy!”

“Người nào a? Lâm Mặc Tịch? Hường Văn, cô nhìn lại mình mà xem, dáng vẻ của cô bây giờ như thế nào? Chẳng lẽ bây giờ cô cũng không hiểu rõ sao, cô cả đời này cũng sẽ không thể ở chung với anh ta, chỉ cần một ngày còn có tôi thì tôi sẽ không để cho hai người có được hạnh phúc!”

“Anh dám động đến anh ấy tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Hường Văn, cô hại tôi một lần đã đủ rồi, tôi sẽ không để cô có cơ hội lần thứ hai!

Đừng tưởng rằng tôi vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho cô!”

“Như vậy anh sẽ giết tôi.”

“Cô cho rằng tôi sẽ không giết tôi?”

“Đúng. Tôi nghĩ vậy.”

Lê Thiên Qua đột nhiên nở nụ cười: “Tôi hôm nay tôi là khách của cô, biết rõ nên làm thế nào không?”

Âm tình bất định*, đây là ấn tượng của Hường Văn đối với anh.

* tâm tình không ổn định.

Người đàn ông giống như một lò xo, nếu như người mạnh thì anh ta yếu, còn nếu người yếu thì anh ta mạnh. Đạo lý này Hường Văn hiểu được, nhưng mà không cô dám áp dụng vào thực tế, mấu chốt vì đây là Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua là nhân vật nào, giống như một ngọn núi lửa, nếu như xúc phạm đến anh thì anh sẽ giống như một ngọn núi lửa phun trào. Đừng tưởng Bạch Mã là hoàng tử, nếu như thế thì Đường Tăng sẽ là gì đây? Người nhìn thì đẹp mắt, lòng ngứa ngáy khó nhịn nhưng Ngự Đệ ca ca lại không cho người ăn nha. Lê Thiên Qua cũng cùng một dạng như vậy, trêu chọc người không sai biệt lắm sẽ cho người một gáo nước lạnh để cảnh tỉnh người, làm cho người khóc cũng không được mà cười cũng không xong, đàn ông như vậy rất là khó dây dưa nhất. Nhìn qua thì Lê Thiên Qua có tiêu chuẩn rất tốt nhưng đáng tiếc người này lại không phải như vậy, không cần thận người sẽ chết không có chỗ chôn. Nhưng Hường Văn không sợ, cô đã không còn qua tâm đến sống chết nữa rồi. Cho nên đối với những người như vậy cô cũng đã tìm cho mình một con đường, vô đã mê lại sút, thích thế nào thì như thế ấy! Hường Văn tựa đầu rồi uốn éo một cái, cười lạnh nói: “Lê Thiên Qua, cho dù anh có tiền thì tôi cũng sẽ không phục vụ anh!”

Lê Thiên Qua lại không có tức giận, ngược lại còn ôm cô vào lòng: “Bắt đầu từ hôm nay cô không phải đến đây làm nữa!”

Hường Văn thuận thế ôm cổ anh, thân mật nói: “Tôi bị đuổi rồi hả?”

“Từ ngày mai trở đi, cô sẽ đến công ty làm thư ký cho tôi.”

Gi? Hường Văn không có nghe lầm chứ? Đầu Lê Thiên Qua tuyệt đối đã bị hỏng rồi.

“Tôi không phải là thư ký chuyên nghiệp.”

“Cô cũng không phải là một ‘tiểu thư’ chuyên nghiệp.” Lê Thiên Qua suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi nhớ không nhầm thì cô tốt nghiệp Đại học A khoa quản trị kinh doanh quốc tế phải không?”

Chuyện này tuyệt đối không thể tìm ra, xin hỏi có trường đại học nào bồi dưỡng sinh viên tốt nghiệp rồi đi làm kỹ nữ đây?

“Không phải là tốt nghiệp, anh lầm rồi, tôi còn đang học, nguyên nhân là bởi vì anh đó.” Cô mỉm cười nhìn anh, mơ hồ có chút oán hận.

“A, là đang học, vậy cũng tốt. Tôi cũng nghĩ cô không thích hợp học quản lý chuyên nghiệp, còn là một đại học danh tiếng, quả thực chiếm một chỗ ngồi tốt của người khác. Chắc là cô dùng tiền để vào thôi. Một người đến việc sinh hoạt thường ngày của mình cũng không quản lý được thì nói gì đến việc quản lý công ty?”

“Vậy anh còn nói tôi đến công ty của anh để làm gì? Không sợ tôi làm cho công ty anh bị đóng cửa?”

“Nếu dễ dàng bị đóng cửa như vậy thì tôi không còn gọi là Lê Thiên Qua.”

Vậy gọi anh là Lê Thiên Heo! Hường Văn nằng thằm ở trong lòng, người đàn ông này hôm nay đầu óc bị hỏng hay sao, hay là bị cái gì kích thích?

“Dù sao tôi cũng không đi!” Hường Văn hạ quyết tâm, mỗi ngày đều nhìn thấy anh không bằng chết đi cho xong.

“Tôi không phải đang hỏi ý kiến của cô, Hường Văn, cô không đi cũng phải đi! Không nên thấy tôi bây giờ đối tốt với cô một chút thì liền quên hết tất cả.”

Hường Văn á khẩu không nói lên lời, anh nói rất đúng, những người mà có vẻ mặt càng ôn hoà thì càng đáng sợ.

“Có thể hay không cho tôi mấy ngày, tôi còn muốn sắp xếp một chút.”

“Có thể, cô có thời gian là một tuần, tuần sau tôi muốn thấy cô xuất hiện ở Tổng Công Ty đúng giờ.”

Hường Văn không có biện pháp gì, đành phải để cho anh quyết định, nếu thỉnh thoảng lộ ra một chút tính tình thì không biết anh sẽ đối xử với cô như thế nào nữa. Lần này cô bắt buộc phải thuận theo ý của anh, phản kháng thì có ích lợi gì chứ? Giây giụa thì có ích lợi gì? Giống như một người bị đuổi nước, càng giãy giụa thì chỉ càng nhanh chóng bị chìm mà thôi. Hai năm qua, Lê Thiên Qua một mực làm sạch sản nghiệp của anh, nhưng xã hội đen thì vẫn là xã hội đen mà thôi, dù làm sạch thế nào thì tiền của anh cũng không sạch sẽ. Ở vùng ngoại ô không tốt nhất chính là thuê xe, cho dù đường xa, có được nhiều tiền hơn thì những tài xế taxi cũng không chịu đi, bởi vì lúc quay lại rất có thể không còn xe nữa. Hường Văn gọi mấy chiếc xe, nghe nói cô muốn đi ra ngoại ô thì đều lắc đầu không đồng ý. Đi xe buýt, Hường Văn không có dũng khí để đi, cô nhìn thấy trạm xe cách đó không xa, thấy số người chờ xe buýt cũng phải gấp hai mươi lần số xe đó, từ trạm xe còn xếp hàng đến rất xa. Mà cô còn xách theo hai túi đồ nữa, nếu đi xe buýt nhất định sẽ hi sinh nha. Thật vất vả mới có xe chịu đi, cô vội vàng lên xe, chỉ là giá hơi đắt một chút.

“Bà nội, con đến thăm bà đây.” Cách đó thật xa Hường Văn bắt đầu lên tiếng, mỗi lần đi gặp bà nội, cô đều lấy ra trạng thái tốt nhất của mình. Buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, không có phấn son, gương mặt trắng ngần, cô có đôi mắt to và có hồn, váy dài màu trắng, đơn giản nhưng hào phóng, làm cho người khác có cảm giác sáng khoái. Bà nội đã lớn tuổi, tai không nghe được, tự nhiên sẽ không nghe được Hường Văn gọi mình, vẫn như cũ ngồi trong sân chọn đồ ăn.

“A, Hường Văn lại tới nữa à, tới thăm bà nội của cháu à. Đang nói chuyện gần đó là một phụ nữ trung niên, là người rất thật thà, Hường Văn cũng coi như là có quen biết.

“Đúng vậy, bà nội cháu gần đây có khoẻ không?”

“Có, rất tốt, mau đi đi, bà nội cháu sẽ rất vui mừng đó.”

Hường Văn cười một cái rồi chào tạm biệt. “Bà nội” Hường Văn đi vào lại gọi một tiếng.

“Văn nhi đến rồi đấy à! Nhanh ngồi xuống đây, chắc là mệt muốn chết rồi, đi đường xa như vậy mà. Tại sao lại mua nhiều đồ như vậy? Bà không có ăn hết đâu, dùng không hết thì thật lãng phí.” Bà nội đã lớn tuổi, cười lên thì mặt có nhiều nếp nhăn, chông chất lại cùng một chỗ, nhìn rất hiền lành.

Hường Văn ôm lấy cổ của bà nội mình, đông đưa trái phải, nhìn mười phần là tính tình trẻ con: “Bà nội, con nhớ bà lắm, không có một mồi chút nào. Nếu bà thương con thì chuyển sang sống cùng với con đi.”

“Nơi này không khí trong lành, yên tĩnh, bà là một bà lão có tuổi, không quen sống ở trong thành phố. Văn nhi, con đi làm vất vả lắm à, người cũng gầy đi. Bà đi mua thức ăn, đợi lát nữa làm đồ ăn ngon cho con.”

“Con đi cùng với bà!”

Hường Văn đỡ bà nội vào nhà dọn dẹp, vừa mới chuẩn bị đi thì điện thoại vang lên. Mới đầu cô cho là Lê Thiên Qua gọi đến để báo mồi, nhưng lại nhìn thấy một số lạ. Hường Văn hơi do dự nhưng vẫn nghe.

“Hương Văn, tôi bị lạc đường.”

“Ninh Tri Nhiên?”

“Làm gì mà mỗi lần cô nhận điện thoại của tôi thì cô đều ngạc nhiên vậy? Tôi có dọa người như vậy không?”

“Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Văn nhi, ai gọi đến vậy? Nếu con có chuyện gì thì cứ về trước đi.”

“Không có gì đâu bà nội, là đồng nghiệp của con gọi tới thôi.”

Đồng nghiệp? Ninh Tri Nhiên nhìn không được cười một tiếng, bọn họ được coi là đồng nghiệp à? Ninh Tri Nhiên hắng giọng: “Hương Văn, tôi thật sự bị lạc đường, cô có thể ra ngoài đường giúp tôi một chút hay không?”

“Trên xe của anh không có bản đồ chỉ đường hay sao? Anh đi hỏi cảnh sát đi.”

“Hương Văn, cô gạt tôi. Nơi này hẻo lánh như vậy lấy đâu ra cảnh sát chứ, cô cứ ra ngoài giúp tôi đi.”

Hương Văn cẩn thận nghe những lời nói này, gạt mình một cái: “Anh có ý tứ gì? Anh đang ở đâu?”

“Cô nhất định phải ra giúp tôi nếu không tôi sẽ hỏi hàng xóm xem nhà bà nội của cô là nhà nào.” Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Hương Văn gấp gáp nói: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Đầu đường, có lái xe vào không?”

“Ồ đó chờ tôi, tôi lập tức ra ngay.”

Bộp một tiếng gấp điện thoại lại: “Bà nội, con có một người bạn đến, bây giờ con đi xem, con sẽ trở lại ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ruồi bọ không bầu thì không có đẻ trứng 1

Nhìn đầu ngõ trước mặt có một chiếc xe màu trắng bạc đang dừng, đầu xe đầy bụi đất, xem ra là vừa mới đi đường dài. Đứng ở bên xe, Ninh Tri Nhiên đi giày tây nhưng quần áo có chút xốc xệch, tóc ở trên trán bay bay theo gió. Vào thời điểm người đàn ông hút thuốc thì thật mê người, ngón tay hơi chéch lên một chút xiu, đang kẹp một điếu thuốc lá, hút một hơi thật sâu, dừng lại ở trong cơ thể một lát sau đó mới nhẹ nhàng thở ra giống như có sương mù bao quanh. Bọn họ đối với thuốc lá là yêu thích giống như phụ nữ đối với giày cao gót. Giày có khi không hợp với người, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau nên người ta lại muốn mang nó. Có người mang vào hợp rồi thì giày sẽ làm đẹp cho chính người đó. Giống như giờ phút này Ninh Tri Nhiên chính là một bộ đáng đó, thuốc lá làm tôn nên vẻ đẹp của anh ta.

“Ninh Tri Nhiên.” Hương Văn kêu lên một tiếng. Ninh Tri Nhiên tắt điếu thuốc đi, xoay người cười với cô, lộ ra hàm răng trắng tinh, có một chiếc răng mèo nhìn rất đáng yêu.

“Làm sao anh ở chỗ này?” Giọng Hương Văn có chút không tốt.

“Tôi đi ngang qua.” Tính tình Ninh Tri Nhiên rất dễ chịu, nói thế nào cũng không tức giận. Hương Văn tức muốn học máu, những lời nói này mà anh ta cũng nói ra được: “Đi ngang qua? Sao Thủy có thể đi ngang qua mặt trời sao?”

Ninh Tri Nhiên cười nói: “Xin lỗi, nhưng tôi còn chưa đi khỏi Trái Đất. Hương Văn, tôi đói rồi, một ngày nay tôi còn chưa ăn cơm.”

Những lời này Aanh ta nói xong thì có vẻ rất mập mờ, vẻ mặt lười biếng, giống như cư xử của một người chồng đi làm việc về với vợ của mình vậy. Ở trong ngõ, người đi lại rất nhiều, đa số mọi người đều nhận ra Hương Văn. Hai người đứng ở chỗ này một lát, đã có rất nhiều người chú ý đến, Hương Văn bắt đầu dỗi, không thể làm gì khác hơn là gạt đầu.

“Anh đi theo tôi, nhưng mà không được nói lung tung biết không?”

Ninh Tri Nhiên nhếch môi cười ngây ngô, lại làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Anh ta vốn rất mệt mỏi, nhưng khi vừa thấy cô thì tinh thần lại phấn chấn. Anh ta vừa mới xuống máy bay, đi công tác một tuần, khi trở lại thì đi tìm cô, không ngờ nghe được cô đến nhà bà nội rồi, nên vừa hỏi đường, vừa lái xe đến đây.

“Hương Văn, đưa bạn trai đến cho bà nội nhìn à.”

“Không phải đâu dì, dì hiểu lầm rồi, không phải vậy đâu.”

“Không cần phải giải thích đâu, nếu không phải là bạn trai thì nơi hẻo lánh này làm gì có ai tới chứ.”

Hương Văn càng giải thích thì người ta cười càng mập mờ, quả thực là càng tỏ càng đen. Ngược lại Ninh Tri Nhiên thì rất tốt, ở một bên cười ha ha. Hương Văn trừng mắt liếc anh ta một cái: “Anh cười cái gì? Không phải cần giải thích cho rõ ràng sao?”

Ninh Tri Nhiên thu lại nụ cười: “Tôi đi đến nhà bà của cô, có cần phải mua gì đó chứ, nếu đi tay không thì không có tốt.”

Hương Văn thuận miệng liền nói: “Nếu không anh cho tiền đi, đó mới thực tế.”

“Vậy cũng được a, là cô nói đó.”

“Nếu như tôi có thể quyết định thì anh lập tức đi đi, đừng có xuất hiện ở nơi này!”

“Này! Chuyện này sợ rất khó, tôi là đến thăm bà nội của cô, cũng không phải là tới tìm cô, nếu cô đuổi tôi đi không sợ có chuyện gì xảy ra sao?”

“Bà nội của tôi biết anh sao? Biết rõ anh là người như thế nào sao?”

“Tôi chỉ có một.”

“Đừng tìm tôi khua môi múa mép!”

“Bà nội của cô thấy tôi thì chắc chắn sẽ thích.”

Người này da mặt thật dày! Lại ý vào điều này nên Hương Văn vô cùng miễn cưỡng dẫn anh ta trở về. Bà nội đứng ở cửa nhìn quanh, thấy Hương Văn từ xa liền cười, nhưng khi nhìn thấy Ninh Tri Nhiên thì cười càng vui vẻ hơn.

“Bà nội khoẻ, cháu tên là Ninh Tri Nhiên.” Ninh Tri Nhiên là người buôn bán đã lâu, hơn nữa lại vừa lớn lên trong một đại gia đình cho nên lời nói cực kỳ vui vẻ.

“Cháu chưa ăn cơm phải không, lại còn đi thật xa đến đây, bà nội sẽ làm nhiều đồ ăn ngon cho mấy đứa. Mấy đứa chờ ở nhà để bà đi mua thức ăn về.”

Ninh Tri Nhiên vội vàng kéo bà lão lại: “Bà nội, để cho cháu cùng Hương Văn đi đi, bà ở nhà chờ đi ạ.”

Hương Văn còn đang ngẩn người thì đã bị Ninh Tri Nhiên kéo đi nha. Một thị trấn nhỏ không có siêu thị cho nên mọi người khi đi mua thức ăn đều là đi chợ để mua thức ăn, đó là một khối đất trống ngoài trời, bày mấy gian hàng, được coi là một cái chợ. Cũng may ngày thường đều có người quét dọn nên cũng không có dơ nhiều.

“Muốn ăn cái gì?”

Hương Văn căn bản cũng không đói, vào lúc này lại nhìn thấy Ninh Tri Nhiên thì trong lòng lại càng buồn bực cực kỳ, nhìn cũng chưa nhìn anh ta một cái đã nói: “Tuyệt tiện.”

Ninh Tri Nhiên cười cười nói với người bán hàng rong: “Được rồi, ông chủ bán cho tôi hai cân tuyệt tiện.”

Hương Văn thật không ngờ tới Ninh Tri Nhiên lại nói như vậy, đâm một đâm xuống người anh ta: “Anh bị điện à, sao lại nói như vậy!?”

“Không phải cô nói muốn ăn tuyệt tiện sao, nên tôi nói với ông chủ bán cho hai cân tuyệt tiện.”

Quay sang người bán hàng rong cười xấu hổ: “Đừng giận, anh ta nói đùa đó.”

Ninh Tri Nhiên ngồi xổm người xuống, bấm vào rau cần nói: “Thật tươi a, mua một chút rau cần đi, rất tốt cho huyết áp đó.”

“Tôi muốn ăn cái này.”

Ninh Tri Nhiên nhìn theo tay của cô sau đó nói: “Cô muốn ăn cua? Vậy là canh cà chua trứng cũng không ăn được rồi.”

“Tại sao?”

“Cô thật ngốc, chuyện thông thường này cũng không biết? Cua cùng cà chua trứng ăn chung sẽ bị ngộ độc. Không biết một mình cô sống như thế nào nữa?”

Hương Văn cúi đầu không nói một lời, Ninh Tri Nhiên cho rằng cô tức giận nên tới dụ dỗ cô: “Cái đó, là tôi thật khờ nha, cô không có ngốc chút nào a, cái này là cô muốn kiểm tra tôi có biết phối hợp thức ăn thôi, có phải không?”

“Tôi chính là rất ngốc, tôi chính là không biết gì. Ninh Tri Nhiên, anh không cần phải giả dạng như vậy.”

“Nói cô ngốc thì cô thật là ngốc, có người nào tự thừa nhận là mình ngốc đâu, cho dù cô có ngốc thì cũng phải nói mình thông minh.”

“Nhưng tôi chính là người ngốc, tôi cái gì cũng không biết, Ninh Tri Nhiên, đây là lần đầu tiên tôi đi chợ mua thức ăn, từ trước tới nay tôi chưa từng mua một túi đồ ăn nào.”

“Này! Vậy cái lần đầu tiên này đã cho tôi? Vậy thì tôi cần phải biết quý trọng rồi, đi theo tôi!” Ninh Tri Nhiên nói xong thì đặt hai túi đồ ăn vào tay của Hường Văn rồi tự mình đi chọn mua.

Hường Văn vốn còn có chút xấu hổ nhưng vào lúc này thì tất cả đều là tức giận, anh ta thật có thể làm cho người khác tức chết mà!

Hai người đi mua thức ăn về thì thấy bà nội đang cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Ruồi bọ không bầu không có đẻ trứng 2

“Thế nào bà nội? Không có tui sao?” Hường Văn nghi ngờ hỏi.

Cũng không phải là không tui, hai đứa các cháu khẳng định bình thường không có đi mua thức ăn, sao lại mua rau cần có nhiều lá như thế này, như vậy ăn không có ngon.”

Hường Văn nghiêng đầu nhìn Ninh Tri Nhiên chê cười: “Còn tưởng rằng anh biết rất rõ nhưng ngờ đâu anh cũng là gà mờ.” Thật ra thì Hường Văn cũng hiểu, Ninh Tri Nhiên là một thiếu gia có thể biết nhiều loại rau củ như vậy đã là không tệ rồi, tối thiểu so với mình thì giỏi hơn, chỉ là mỗi lần Hường Văn nhìn thấy anh ta thì nhịn không được muốn dẩu võ mồm cùng với anh ta một chút mà thôi. Bà nội vừa nhìn thấy hai người như vậy thì mặt mày lập tức hớn hở, đẩy thẳng bọn họ vào nhà: “Các cháu đi nói chuyện đi, để bà đi nấu cơm.”

“Bà nội, cháu đến đây, cháu giúp bà nấu ăn.”

“Cháu là khách, ném thử một chút tay nghề của bà đi, Hường Văn, cháu đi tiếp tiểu Ninh đi.”

Bà nội xoay người đi vào bếp, Hường Văn liền dẫn Ninh Tri Nhiên đi vào nhà. Căn phòng rất sạch sẽ, đồ dùng trong nhà đơn giản, có thể nhìn thấy phòng bếp. Mặc dù là mùa hè nhưng do nấu cơm lên giường sưởi cũng nóng. Ninh Tri Nhiên vừa nhìn thấy giường sưởi thì ngay lập tức cởi áo khoác rồi nằm ngay trên đó, nhà của ông nội cô sử dụng chính là giường sưởi. Trong trí nhớ của cô, cái này chính là giường sưởi, phía trên phủ một lớp da thuộc màu sắc rực rỡ, thô ráp, đầu giường sưởi là nơi có thể làm cho người ta bị phỏng. Cụ và ông nội của Ninh Tri Nhiên đều là quân nhân, đến đời của cha anh ta thì chuyển sang nghề buôn bán, còn đến đời của Ninh Tri Nhiên thì hoàn toàn là chuyển sang buôn bán rồi. Cũng đã từng mặc quân trang, khi còn bé đến chỗ của ông nội, ông nội anh ta đóng quân ở phương bắc, trời đông giá rét, Ninh Tri Nhiên mỗi lần đi lên vùng núi thì đều vui mình trên giường gạch, ở bên ngoài thì mặc quân phục nhưng vẫn có bộ dáng sắp chết rét rồi. Cho nên khi đó mọi người ở bên trong trụ sở quân đội đều biết, vị tiểu thiếu gia nhà họ Ninh này rất sợ lạnh. Về sau Ninh Tri Nhiên cũng không dám đi nữa vì rất sợ lạnh. Về sau ông nội của anh ta biết được thì rất tức giận, có một ít khó khăn như vậy mà cũng sợ thì đó là hèn nhát, không phải là cháu trai của ông! Sau đó bắt con trai đưa cháu đến, cường ép bắt anh ta ở lại ba tháng, phải đến mùa hè mới được trở về. Ngày đó, mỗi lần Ninh Tri Nhiên hỏi tướng lại thì đều cảm thấy khổ không thể tả. Ông cụ hành quân đánh giặc nhiều năm tất nhiên là rất mạnh mẽ vang dội, đã từng một lần muốn đưa dòng tộc đình nhà mình lên tiền tuyến người nào khuyên cũng đều vô dụng, vẫn quyết tâm. Sau đó bà nội của Ninh Tri Nhiên đành phải nhờ một chiến hữu của ông cụ là Lục Tham mưu trưởng đi thuyết phục. Lão thủ trưởng, đứa bé Tri Nhiên này thân thể không được tốt, cuộc sống quân lữ rất khổ, ông thật sự không tiếc? Hơn nữa bây giờ cũng không có đánh giặc. Ông cụ vẫn quyết tâm, chỉ nói, không đánh trận thì diễn tập quân sự, năm đó cha của nó tôi không để ý, hiện tại đứa nhỏ này tôi không thể để cho nó làm đường lỡ bước được! Đứa bé này bây giờ yếu ớt như vậy, nếu không huấn luyện nó thì không biết tương lai sẽ có hình dáng như thế nào! Nhưng đứa bé Tri Nhiên này từ nhỏ đã nhiều bệnh, nếu như đi bộ đội không phải sẽ cản trở cho tổ chức à? Lão thủ trưởng, ông cũng biết rõ ràng! Ông cụ nghĩ lại thì thấy lời này cũng hợp lý. Tham mưu trưởng vừa thấy ông cụ động lòng thì vội vàng nói, rèn luyện thì ở chỗ nào cũng đều được cả, tôi thấy đứa bé Tri Nhiên này thật đúng là có khiếu buôn bán, không bằng để cho nó đi theo cha nó đi, hai anh em chúng ta cùng đi uống hai chén đi. Chuyện đầu quân cứ như vậy mà Ninh Tri Nhiên tránh khỏi, nhưng nếu như anh ta biết là ông nội là sợ cản trở anh ta, làm cho anh ta mất mặt, đoán chừng với tính cách này của Ninh Tri Nhiên thì nhất định sẽ đi đầu quân, không tranh giành khẩu khí là bánh bao, nói đúng ra thì Ninh Tri Nhiên là người như vậy. Ninh Tri Nhiên rất mệt mỏi, đại khái là đã hai ngày không ngủ, bàn xong chuyện làm ăn thì phải tham dự lễ chúc mừng, sau đó thì lên máy bay, anh ta lại không thể ngủ được trên máy bay, gắng gượng nằm đó cho đến lúc xuống máy bay. Cho nên vào lúc này, khi đầu vừa chạm vào cái gối thì ngay lập tức ngủ thiếp đi. Hường Văn một mình ngồi trên ghế sofa xem TV, cầm điều khiển TV bấm một vòng lại một vòng, cô liền nhìn chằm chằm TV mà ngẩn người. Thật ra thì cô cũng không biết trên TV đang diễn những cái gì, chính là ngẩn người, cô giống như là rất ưa thích ngẩn người. Qua một hồi lâu, Hường Văn bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, sau khi hồi hồn thì lập tức sờ điện thoại của mình, sau khi cầm lên thì mới biết được là không phải điện thoại của mình kêu. Cô nhìn một vòng thì nghe thấy âm thanh truyền từ trong túi của Ninh Tri Nhiên.

“Này! Ninh Tri Nhiên, điện thoại của anh kêu kìa.” Hường Văn gọi vài tiếng nhưng cũng không thấy Ninh Tri Nhiên phản ứng gì. Lúc cô cầm điện thoại của anh ta thì mới biết anh ta ngủ say như chết rồi. Đẩy mấy cái cũng không tỉnh dậy, Hường Văn tức giận đứng ở bên cạnh bóp lỗ mũi của anh ta.

Hương Văn đương nhiên không biết, Ninh Tri Nhiên am hiểu nhất chính là nín thở lặn xuống nước, cho nên bóp mũi anh ta vào lúc này cũng sẽ không hiệu quả, anh ta vẫn còn đang ngủ đấy.

“Ninh Tri Nhiên! Anh đứng lên cho tôi! Anh chạy đến đây là để ngủ hả?” Hương Văn hét lớn một tiếng, Ninh Tri Nhiên cũng không có phản ứng một chút nào, Hương Văn nóng nảy, đẩy anh ta mấy cái: “Anh làm sao vậy? Khó chịu ở chỗ nào sao? Ninh Tri Nhiên?”

Ai ngờ Ninh Tri Nhiên đột nhiên lật người kéo cô lại, đè cô ở dưới người của anh ta. Hương Văn bởi vì kinh sợ nên lồng ngực phập phồng kịch liệt, hai tay chống đỡ ở trước ngực.

“Có phải cô sợ tôi chết hay không?” Anh ta nâng khoe môi lên, nụ cười thật âm áp có thể hoà tan người khác. Bốn mắt nhìn nhau, có lẽ trong phòng quá nóng nên đốt lên cảm xúc mạnh mẽ, hoặc có lẽ vốn dĩ bọn họ có tình cảm với nhau. Tóm lại là cơ duyên xảo hợp, đôi môi ướt át kia biến thành một ma chú, khiến Ninh Tri Nhiên không cảm lòng được hôn lên. Đàn ông hôn có rất nhiều loại, thô bạo, ** đây, nhưng nụ hôn này của Ninh Tri Nhiên rất ôn nhu, đối với hai người họ mà nói thì đây là một kiếp số. Trong nháy mắt đầu óc của hai người rất ngổn ngang, hai người ôm ấp đầy mãnh liệt. Đầu lưỡi va chạm, mang theo từng đợt từng đợt kích thích, dây dưa vào nhau. Giống như được bao trùm, Hương Văn cảm thấy môi của anh ta thật âm áp không gì sánh kịp, ôn nhu như vậy làm cho cô chìm đắm vào. Cô dịu dàng làm cho anh ta muốn ngừng mà không được.

“Hương Văn, tôi rất nhớ cô. Nếu như nhất thời không thấy cô thì tôi sẽ rất nhớ cô.” Anh ta dừng ở bờ môi của cô mà ni non, lặp đi lặp lại liếm đôi môi của cô.

“Ninh Tri Nhiên! Hương Văn là ai?” Đột nhiên có một tiếng thét làm phá vỡ tất cả ngọt ngào. Ninh Tri Nhiên cùng Hương Văn đồng thời nhìn về phía chiếc điện thoại di động, không biết ai không cẩn thận chạm vào nút trả lời. Ninh Tri Nhiên vừa nhìn thấy người gọi tới thì thiếu chút nữa ngất đi, hôm nay thật đủ chuyện ly kỳ! Hương Văn nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Tri Nhiên thì biết chuyện này rất nghiêm trọng, đẩy anh ta một cái: “Nghe điện thoại đi a!”

“Mẹ, mẹ tìm con?”

Ninh phu nhân lúc này mới yên tâm, thấy con trai không có chết, tốt lắm, nhưng khi nghe thấy tiếng thờ thì biết mình gọi tới không đúng lúc, thế nhưng Hương Văn là ai? Con trai lớn như vậy, còn chưa chính thức đưa bạn gái về nhà đấy. Vì vậy, xuất phát từ một người mẹ thương con nên đã ép Ninh Tri Nhiên đang sống sờ sờ thành điên rồi.

“Con trai, Hương Văn là bạn gái của con? Bao nhiêu tuổi rồi, người trong nhà làm cái gì, dáng dấp như thế nào? Ngày sinh tháng đẻ có hợp với con không? Có muốn tìm một người tính toán không? Lúc nào thì đưa người về cho mẹ cùng cha của con nhìn một chút? Đưa điện thoại cho con bé để mẹ nói chuyện cùng nó một chút. Nếu thích hợp thì liền kết hôn, con cũng không còn nhỏ nữa. Gia tộc kết thân, chuyện này mẹ cũng không đồng ý, nếu cô bé này được thì mẹ liền định ngày, trở về thì cùng mẹ đi đến nhà con bé nhìn xem. Nếu không hai đứa liền tiền chăm hậu tấu? Trước tiên sinh đứa bé ra đã thì cha con nhất định sẽ không phản đối.”

Ninh Tri Nhiên đầu đầu nhức óc, khổ não nhìn về phía Hương Văn. Hương Văn cũng đã mơ hồ nghe thấy một chút nhưng chỉ cảm thấy buồn cười.

“Mẹ, hiện tại con có chuyện, chờ con về nhà thì cùng mẹ nói chuyện.”

“Ồ! Mẹ gọi cú điện thoại này đến không đúng lúc phải không, đang tạo người hả? Con trai cố gắng lên, trở về mẹ nấu nước đường đỏ cho con uống.”

Không đề cập đến nước đường đỏ thì thôi, vừa nhắc đến thì Ninh Tri Nhiên lập tức cúp điện thoại.

Bà nội vừa vặn đi vào gọi hai người đi ra ăn cơm, ai ngờ hai người còn duy trì tư thế vừa rồi, Ninh Tri Nhiên vẫn còn đè lên người Hương Văn đấy. Lúc này thì tốt lắm, toàn bộ đã bị hiểu lầm rồi.

Lúc ăn cơm, bà nội vẫn nhìn chăm chăm Ninh Tri Nhiên, Hương Văn liền cúi đầu vui vào ăn cơm ai cũng không để ý, bữa cơm này thật đủ lúng túng.

Trước khi đi, Hương Văn lên đưa tiền cho bà nội, đặt ở trong phòng của bà, bà nội không có biết, nếu như biết thì bà nhất định sẽ không nhận. Bà đau lòng Hương Văn, mặc dù không có máu mủ tình thân gì, nhưng cô là một tay bà nuôi nấng nên tình cảm rất sâu.

Thật may mà Ninh Tri Nhiên đến đây, nếu không khuya như thế này thì thật không biết Hương Văn sẽ trở về như thế nào.

Xe một đường tắc lư, thật vất vả mới lên được đường cao tốc. Hơn hai giờ đi đường, hai người vẫn một mực im lặng nên không khí có chút lúng túng.

Thật ra thì Ninh Tri Nhiên vẫn muốn mở miệng, nhưng hít sâu mấy lần nhưng thấy Hương Văn là người lúc này không có chuyện gì làm thì liền ngán người, nhìn ra ngoài phía cửa xe, cũng không biết là cô đang nhìn cái gì, dù sao thì tâm tư cũng không để trên người của anh ta.

“Tôi đến rồi, cảm ơn.” Thời điểm Hương Văn xuống xe, Ninh Tri Nhiên liền kéo tay cô lại: “Tôi mời cô ăn cơm.”

“Tôi không đói bụng, nhìn bộ dáng của anh rất mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Vậy mấy ngày nữa tôi mời cô ăn cơm.”

“Mấy ngày nữa rồi hãy nói.”

“Hương Văn, thật ra thì tôi rất thích rất muốn gặp cô cho nên cô đồng ý với tôi đi.”

“Thật không may, tôi chính là không muốn gặp anh. Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ruồi bọ không bầu không có đẻ trứng 3

Bộp một tiếng, ngọn lửa cháy lên, lại bộp một tiếng, đóng nắp bật lửa lại. Hút thuốc cho đến khi đến trên lầu sáng lên, Ninh Tri Nhiên mới lái xe rời đi. Về nhà? Mẹ của anh ta sẽ bỏ qua cho anh ta sao? Còn không ép hỏi tất cả mười tám đời tổ tông của Hường Văn ra, vậy nên trong thời gian ngắn không thể trở về rồi. Đi khu nhà ở của mình? Mẹ của anh ta là nhân vật nào, rảnh rỗi ở nhà không có chuyện gì làm, thích dò hỏi khắp nơi, đoán chừng đã sớm biết khu nhà ở của Ninh Tri Nhiên rồi, chỉ là lão phu nhân mắt nhắm mắt mở đến khi chưa phát hiện ra chuyện gì thôi, vào lúc này xảy ra chuyện này thì cũng coi là chuyện lớn, về khu nhà ở cũng không thấy an toàn. Ninh Tri Nhiên lái xe một vòng rồi lại quay về chỗ cũ. Đứng ở trước cửa nhà của Hường Văn gọi điện thoại, nhưng phải nói cái gì đây? Nói anh ta không có nhà để về, muốn cô chứa chấp anh ta? Nếu không nói thì thăm một chút? Nói mình bị bệnh, không có ai chăm sóc? Hường Văn có thể tin sao? Thôi quên đi, Ninh Tri Nhiên cúp điện thoại. Vậy thì đi đâu đây? Cũng đã đứng ở cửa rồi chẳng lẽ cứ như vậy mà đi? Nghĩ đến đây, Ninh Tri Nhiên lại bấm điện thoại của Hường Văn. Nhưng nói thế nào? Một mình anh ta đứng ở cửa không được tự nhiên, một lúc lâu, điện thoại kêu một hồi. Hường Văn đang chuẩn bị đi tắm thì điện thoại vang lên vài tiếng, vừa định đi đến nghe thì đối phương lại tắt đi, cứ như thế lặp lại nhiều lần. Rốt cuộc Hường Văn cũng bực phát, ở trong phòng khách tức giận mắng to một tiếng: “Ninh Tri Nhiên cái người bị thần kinh này! Đi tìm chết đi!”

Ninh Tri Nhiên ở ngoài cửa nghe thấy lời này thì sùng sốt một chút, anh ta không ngờ Hường Văn gầy tong teo như vậy lại có thể mắng người đến kích thích như vậy, quả thật tiếng giống như tiếng chuông lớn nha! Ninh Tri Nhiên cũng không do dự nữa, gọi một cú điện thoại đến: “Hường Văn, cô phải có trách nhiệm đối với tôi!”

“Cái gì?” Hường Văn sùng sốt một chút, giống như một tia sét đánh xuống: “Anh đừng nói với tôi đây là nộ hôn đầu của anh nha!”

Ninh Tri Nhiên cười không ra tiếng: “Cô nghĩ đi đâu vậy, tối hôm nay tôi vì cô mà không có nhà để về nên cô phải chứa chấp tôi!”

Hường Văn có chút xấu hổ, thì ra chính mình đã hiểu sai rồi, nhưng lời nói kia không phải có ý nghĩa khác sao?

“Tại sao tôi phải chứa chấp anh?”

“Bởi vì đó là nộ hôn đầu của tôi.”

Hường Văn thiếu chút nữa thì ngất đi, người đàn ông này thật không giải thích được, đánh chết cô cũng không tin, kỹ thuật hôn của Ninh Tri Nhiên cao siêu như vậy mà hôm nay lại là nộ hôn đầu. Ninh Tri Nhiên còn cười nói: “Tôi mà về nhà thì mẹ tôi nhất định sẽ hỏi đến chuyện của cô, tôi thì không có sao cả, tôi không ngại để cho mẹ tôi biết về cô. Dù sao thì tôi cũng đã gặp bà nội của cô rồi, nếu không thì tôi định ngày ra luôn nha?”

“Vậy cũng không được, từ nhỏ tôi đã muốn làm tiểu tam, anh nên tìm người khác mà cưới đi! Sau đó tôi lại ra tay.”

“Đến Lâm muội muội cũng không có tìm thấy, nếu không tôi liền xem cô trở thành Tiết Bảo Thoa mà chấp nhận thôi, tôi chịu uất ức một chút vậy.”

“Ninh Tri Nhiên, anh có nhầm chán không?”

“Có chút, vậy cô chứa chấp tôi sao?”

“Một mình anh đi tìm khách sạn đi!”

“Cô nghĩ tôi không muốn hả, mẹ tôi là một trinh thám đó, nhất định sẽ tìm ra tôi. Cô nhất định phải mở cửa cho tôi, nếu không tôi sẽ không đi, tôi sẽ đứng ở cửa nhà cô một buổi tối.”

Hường Văn đột nhiên muốn phát điên, Ninh Tri Nhiên là một người mũ áo chỉnh tề mà lại muốn ý vào mình. Đợi chút, anh ta vừa mới nói cái gì? Cửa? Hường Văn xông ra mở cửa thì quả nhiên nhìn thấy Ninh Tri Nhiên mặt cười cười đứng ở cửa, đang tắt điện thoại ở trong tay.

“Anh đùa bọn tôi à? Đứng ngay cửa mà lại gọi điện thoại, anh nhiều tiền không biết tiêu như thế nào phải không?”

Ninh Tri Nhiên đứng ở cửa đôi giày xong, khẽ đóng cửa lại, quay lại cười: “Khuôn mặt của tôi còn chưa cứng rắn được như thế kia, nếu không tin cô sờ một cái thử xem?”

“U! Ngài đây cũng sẽ xấu hổ á? Tôi còn tưởng da mặt của ngài được làm bằng kim cương cơ đấy.”

Ninh Tri Nhiên đôi giày xong, khẽ đóng cửa lại, quay lại cười: “Khuôn mặt của tôi còn chưa cứng rắn được như thế kia, nếu không tin cô sờ một cái thử xem?”

Anh ta đưa mặt lại gần, đáng vẻ cười hi hi, Hường Văn liền không tức giận được nữa rồi.

Cởi tây trang treo ở cửa, Ninh Tri Nhiên là một người sống có quy luật, làm việc thích cẩn thận tỉ mỉ, anh ta đã mặc quần áo này hai ngày rồi, rất là không thoải mái.

“Hương Văn, cô có thể tìm cho tôi một bộ quần áo không, cả người tôi đều rất nóng.”

Hương Văn liếc anh ta một cái, xoay người vào nhà tìm quần áo, chỉ chốc lát thì ra ngoài, ném cho Ninh Tri Nhiên một bộ quần áo màu trắng.

Ninh Tri Nhiên vừa mở quần áo ra nhìn thì thiếu chút nữa thì tức giận muốn chết: “Hương Văn, cô đưa váy cho tôi làm gì?”

Hương Văn nhú mày, vóc dáng của anh ta rất cao, cho nên lúc Hương Văn đang đứng ở gần anh ta thì phải ngẩng đầu lên: “Không phải anh muốn tôi tìm quần áo cho anh sao? Đây chính là nó!”

Sợi tơ tằm tổng hợp, mềm mại thoải mái, quần ngủ màu trắng rộng rãi, bộ đồ được thiết kế ở bên trong là một chiếc váy dây ngực thấp, bên ngoài là một cái áo choàng rất dài.

Ninh Tri Nhiên nhìn quanh, bất đắc dĩ nói: “Cô để tôi mặc cái này sao? Tôi là đàn ông, cái váy này làm sao tôi mặc được?”

Hương Văn cắn cắn môi: “Váy tôi tìm cho anh một bộ áo lót để thay nha? Tôi còn một bộ mới mua, màu đen Lace (viền tơ), anh có muốn không?”

Sắc mặt Ninh Tri Nhiên hết xanh thì lại trắng, sau đó liền cầm quần áo lên chạy về phía phòng tắm.

Cho đến khi cửa phòng tắm đóng lại, Hương Văn mới nhớ ra, mình còn chưa có tắm đâu, sao lại cho anh ta vào trước? Hương Văn tức giận đi qua đập cửa.

Đập cửa không lâu thì cửa liền mở, trọng tâm Hương Văn không vững lên cả người liền nghiêng về phía trước, Ninh Tri Nhiên vội vàng ôm lấy cô, cười giống như không cười nói: “Đây là muốn cùng tắm uyên ương với tôi hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ruồi bọ không bầu không có đẻ trứng 4

Nửa trên không có mặc áo, phía dưới mặc một chiếc quần tây đứng đắn, eo thon vai rộng. Lê Thiên Qua là một người đàn ông thuộc loại có nhiều cơ bắp, còn Ninh Tri Nhiên lại ở giữa loại công tử bột cùng với người có cơ bắp, cơ bắp có hơi ít một chút nhưng cũng không làm cho người khác giật mình, nhìn thấy thì là một người đàn ông rất thoải mái. Hương Văn thanh thanh cổ họng, từ trong ngực anh ta tránh ra: “Tôi tắm trước, anh đi ra ngoài.”

Ninh Tri Nhiên nghiêng người sang, dùng tay làm dấu mời: “Cô vào trước đi, tôi đi ra ngoài. Tắm rửa thì không cần quần áo sao? Không thì một lát nữa để tôi lấy cho cô.”

Anh ta đã nói đến điểm quan trọng rồi, Hương Văn quả thật tắm rửa thì không có cầm quần áo vào. Bình thường cô ở một mình, tắm xong thì đều trực tiếp đi vào phòng không có mặc quần áo, vào lúc này dĩ nhiên không có cầm quần áo vào rồi, vì vậy liền đi ra ngoài. Chân cô vừa bước ra thì Ninh Tri Nhiên liền đóng cửa lại, nghe thấy tiếng nước chảy vọng ra ngoài. Lúc này Hương Văn mới phát hiện ra là mình bị lừa, tức giận giậm chân, thật là không gian thì không phải thương nhân. Tắm xong thì Ninh Tri Nhiên liền buồn rầu, nghĩ xem nên mặc hay không mặc đây? Mặc thì làm sao mà mặc? Anh ta là một đáng mày râu, để cho anh ta mặc váy sao? Tuy nói khi còn bé anh ta cũng mặc váy, nhưng năm đó còn nhỏ nên rất ngốc, bị người mẹ vĩ đại của anh nuôi thành một bé gái cùng với hiện tại thì không giống nhau, vấn đề giới tính này anh ta đã phân rõ ràng rồi. Thế nhưng không mặc thì anh ta làm sao đi ra ngoài được? Ai... vẫn nên mặc thôi. Chỉ là cái váy thì anh ta kiên quyết không mặc, chỉ còn lại cái áo khoác, khi buộc vạt áo lại do người anh ta cao nên vạt áo chỉ đến bắp đùi. Vào lúc Hương Văn nhìn thấy Ninh Tri Nhiên ăn mặc như thế này vốn đang tức giận thì lập tức bật cười. Nằm trên ghế sofa lăn qua lăn lại.

“Cô còn cười được sao, đây không phải do chính cô ban tặng sao.”

Hương Văn cười một lúc lâu mới đứng lên, chọc chọc cằm khiêu khích Ninh Tri Nhiên, cười nói: “Đây là cô dâu mới nhà ai nha, thật là một tiểu mỹ nhân.”

Ninh Tri Nhiên tránh tay của cô: “Đi đi, chớ nói nhiều. Chung quanh đây có tiệm giặt đồ nào không? Cô mang đồ của tôi đi giặt một chút đi.”

Hương Văn nhàn nhã ngồi trên ghế sofa: “Bên ngoài tiểu khu hình như có một nhà, anh mang đi thôi.”

Ninh Tri Nhiên rất là tức giận nói: “Dáng vẻ của tôi như thế này, cô nói tôi có thể đi ra ngoài được hay sao?”

Hương Văn nhú nhú mày nhìn anh ta: “Vậy thì anh nói tôi đi hay sao? Cái người này, thói quen đại thiếu gia hay sao, đến ở nhà tôi lại bắt tôi đi phục dịch cho anh hay sao, cái này còn có công lý hay không? Còn có vương pháp hay không?”

Ninh Tri Nhiên cười lấy lòng: “Tốt tốt tốt, cô chính là công lý, cô chính là vương pháp, có được hay không, mang đi nhanh một chút mau lên.”

“Không đi! Người nào thích đi thì đi đi!” Hương Văn quay người đi vào phòng tắm. Phụ nữ quả nhiên là hay thay đổi. Ninh Tri Nhiên hết cách rồi, đành phải gọi số điện thoại của người chuyện gì cũng biết, lúc này mới tìm được một hiệu giặt phục vụ tới tận cửa. Hương Văn tắm luôn luôn rất chậm, đi vào nửa giờ rồi mà cũng không thấy có giầy hiệu đi ra ngoài. Ninh Tri Nhiên nóng nảy, một lúc nữa người hiệu giặt tới lấy đồ thì anh ta phải mở cửa như thế nào a?

“Hương Văn, cô ngủ thiếp đi ở trong đây à.”

Ngủ nơi nào? Phòng tắm nhà Hương Văn không có bồn, cô phải ngủ ở đâu nha?

“Hương Văn, cô ra đây đi, giúp tôi một chút, một lát nữa hiệu giặt đến lấy quần áo, cô đưa cho người ta giúp tôi.”

Hương Văn chỉ có nghe nhưng không có lên tiếng.

“Cô không ra ngoài cũng được, tôi sẽ mở cửa chờ người ta, để hàng xóm chung quanh nhìn thấy, tôi cũng không có sao cả, tôi sẽ nói là bạn trai của cô.”

Ninh Tri Nhiên ở ngoài cửa cười trộm, Hương Văn ở bên trong cắn răng. Đây là cô còn thiếu anh ta cái gì sao? Hương Văn ở nơi này cũng không có biết nhiều người nhưng Hương Văn cũng quen được một số người, bình thường cũng hay lui tới, cũng coi như có chút hoà thuận, cô cũng không muốn thanh danh của mình bị Ninh Tri Nhiên phá hư. Tắm qua loa xong rồi mặc quần áo ngủ đi ra ngoài. Cô vừa mới ra ngoài có một lát thì chuông cửa liên vang lên.

“Làm ơn a.” Ninh Tri Nhiên bỏ lại câu này thì liền trốn vào trong nhà tắm. Hơi nước còn chưa có tan đi, lượn lơ ở trên cao, trong không khí trộn lẫn nhiều mùi hương thơm nhàn nhạt, không có giống như mùi nước hoa nồng đậm, đây là mùi hương của sữa tắm.

Sau khi bên ngoài yên tĩnh thì Ninh Tri Nhiên mới đi ra ngoài.

“Tôi ngủ ở đâu?”

“Phòng khách.” Hương Văn bỏ lại một câu này thì đi vào phòng ngủ, đóng cửa bộp một tiếng.

Ninh Tri Nhiên cười khò, đối xử với mình như vậy thì xem ra thật không được tốt lắm.

Không lâu sau, Hương Văn lại ra ngoài, ném cho Ninh Tri Nhiên một bộ chăn gối.

“Ghế sofa quá ngắn, anh ngủ dưới đất đi, bên dưới có thảm nên cũng sẽ không lạnh.” Tóc Hương Văn vẫn còn có hơi nước, gương mặt trắng nõn có chút đỏ ửng, vì nguyên nhân vừa mới tắm xong nên trên người có một mùi hương nhàn nhạt.

Cổ họng Ninh Tri Nhiên đột nhiên bị xiết thật chặt, quay đầu đi không nhìn cô nữa, không nói tiếng nào trái chẵn nệm xuống đất, lúc xong liền chui vào chăn.

Hương Văn đương nhiên không biết tại sao anh ta như vậy, cho rằng anh ta không biết cảm kích liền đứng ở chỗ gần với đầu của anh ta cúi xuống: “Này, Ninh Tri Nhiên tại sao anh lại ngủ thiếp đi? Như thế nào một tiếng cảm ơn cũng không nói.”

Hương Văn mặc một chiếc áo T-shirt cỡ lớn. Vì đang là lúc khom lưng nên cái gì cũng lộ ra bên ngoài, nhưng chính cô lại hồn nhiên không có biết là cảnh xuân của mình lộ ra ngoài rồi. Nhưng Ninh Tri Nhiên lại bất động, khi vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy hai hòn châu ngọc lộ ra, nửa che nửa đầy làm cho khí huyết của anh ta cương lên, làm sao mà có thể chịu được. Liền quay đầu đi chỗ khác, run rẩy nói một câu: “Cô nhanh đi ngủ đi.”

Hương Văn bĩu môi, thật là hẹp hòi.

Thật ra thì người ta không phải là hẹp hòi mà sống là để phản ứng thôi.

Hiển nhiên là Ninh Tri Nhiên có một phen mệt mỏi nên một phản ứng cũng không có liền ngủ thiếp đi.

Thế nhưng Hương Văn không ngủ được, không bởi vì cái khác mà là cô đói, buổi chiều ở nhà bà nội cô ăn không có bao nhiêu, vào lúc này thì ngực dán vào lưng rồi. Trái nhịn phải nhịn, cuối cùng cũng không có nhịn được rồi, nhưng cũng không dám mở đèn, mở tới phòng khách, mở tủ lạnh ra thì thấy không còn có gì. Tầm nguội lạnh một nửa. Cô uống hết mấy ngụm nước nhưng lại càng đói hơn.

Cô nhớ đến hình như trên khay trà còn một quả táo, lục lọi một lúc, đột nhiên thấy dưới chân mềm nhũn, giống như đạp lên một cái gì đó. Ai u một tiếng thì liền ngã xuống.

“A u!” Ninh Tri Nhiên vốn đang ngủ ngon thì đột nhiên bị đánh thức.

Hương Văn có chút xấu hổ, giùng giàng đứng dậy, ai biết được là cô tùy tiện nhấn một cái thì lại mà tới một dị vật, mới đầu không biết là cái gì, còn dùng tay nắm hai cái, sau đó vật kia lại cứng rắn hơn, hơn nữa còn có khuynh hướng phát triển, lúc này cô mới hốt hoảng, biết được rốt cuộc mình đã sờ vào

cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ruồi bọ không bầu không có đẻ trứng 5

Mặt của Hường Văn nhất thời nóng có thể chín được trứng gà sống, muốn từ trên người anh ta xuống, cũng không biết tại sao lại đè vào quần áo, không đợi đứng được lên thì đã ngã lên trên người Ninh Tri Nhiên. Hai luồng mềm mại ma sát ở trước ngực anh ta, cho dù Ninh Tri Nhiên có là chính nhân quân tử thì vào lúc này cũng không chịu nổi.

“Cái đó, tôi hơi đói, muốn đi tìm cái gì để ăn. Tôi không biết có thể dầm lên anh, tôi không có cố ý. Tôi không biết là nằm ở chỗ này nếu không thì tôi cũng đạp vào anh.” Hường Văn lấp bắp giải thích. Ninh Tri Nhiên cười nhò một tiếng, nắm lấy cánh tay của cô, ri tai nói: “Hường Văn, tôi cũng đói bụng, làm thế nào bây giờ?”

A? Hường Văn hơi sùng sốt một chút, còn chưa hiểu anh ta có ý gì thì liền bị anh ta lật người đè xuống phía dưới, một đôi môi mềm mại ấn xuống. Môi của anh ta rất mềm, đầy tình tẻ, cũng không buông tha bất kỳ một chỗ nào trên môi của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, đầu lưỡi từ từ đưa vào trong miệng của cô. Anh ta từ từ hôn sâu hơn, bắt đầu cuồng nhiệt, dùng sức hôn môi của cô, trần trọc, thề đầu lưỡi tình tẻ ra liếm.

“Do cô làm cho tôi tỉnh thì sẽ phải cho tôi ăn no.” Âm thanh của anh ta khàn khàn, anh ta báo cho cô biết lý trí của anh ta bây giờ đã biến mất. Đầu óc của Hường Văn ông một tiếng, đã từng có một người nói những lời như vậy nói với cô, anh ta nói từng câu từng chữ, sau khi bọn họ đã tách ra thì những hình ảnh trong đầu của cô đều hiện lên, thậm chí cô còn nhớ cảm giác khi bọn họ hôn môi. Ngọt ngào, giống như là đang đứng trên một đám mây, tựa như trong mộng. Hường Văn cũng không biết mình như thế nào lại ôm người đàn ông đang hôn cô và đáp lại nụ hôn của anh ta. Trên chiếc giường rộng lớn, hai người ôm nhau thật chặt, như là muốn tìm kiếm ấm áp từ phía đối phương. Anh ta hôn cô, hai bàn tay to lớn chui vào trong áo T-shirt, vuốt ve cơ thể sáng bóng của cô, đẩy lên phía trên, cởi chiếc áo của cô ra, vốc dáng mềm mại của Hường Văn hiện ra trước mặt của anh ta. Áo lót màu đen Lace (viền tơ) hấp dẫn mà xinh đẹp, bầu ngực trắng như tuyết chỉ được che kín một nửa, nửa che nửa lộ như vậy thì không thể nghi ngờ đây là một loại dây mê hoặc. Hô hấp của anh ta ngày càng dồn dập, ở trên cổ của cô lưu lại từng vết hôn, cắn xé bà vai cô. Sau đó từ từ chuyển môi qua ngực của cô, hôn lên bầu ngực đầy đặn của cô. Anh ta cởi bỏ nội y của cô trong khi hai người ôm nhau, anh ta liền nhẹ nhàng cắn xé nụ hoa của cô, ngay khi tất cả mọi việc xảy ra thì Hường Văn rên rỉ một tiếng đầy quyến rũ, loại âm thanh kêu gọi này không thể nghi ngờ đối với anh ta là một loại kích lệ. Hạ thể va chạm, cọ sát có phải hay không đốt lên tia lửa của sự ham muốn? Hạ thân hôm nay của Hường Văn rất nhỏ, anh ta chỉ vào được một nửa thì không thể không ngừng lại, anh ta ảo não còn cô thì cười duyên. Anh ta dùng lực đâm mạnh một cái vào, sau đó nhanh chóng bắt đầu dùng sức ra vào, mang chuyện làm tình của hai người nhanh chóng đẩy lên thật cao. Nhiệt độ bắt đầu tăng vọt, toàn thân có cảm giác nóng ran, như muốn nhiều hơn thế, muốn đối phương nhanh hơn. Anh ta đang ở trong cơ thể cô chạy nước rút, cô từ từ thích ứng được số đo của anh ta, mở rộng mình ra với anh ta, cho anh ta ra vào càng thông suốt hơn, đó là một khoái cảm khó có thể diễn tả thành lời, để cho bọn họ càng thêm quý trọng giây phút vui vẻ này. Anh gầm lên một tiếng, phóng ra trong cơ thể của cô. Hai người ôm lấy nhau thở hổn hển. Nụ hôn của anh ta rơi vào bụng cô, hông của cô, nhẹ nhàng liếm, đầu lưỡi liếm vòng quanh rốn của cô. Từ từ mang nụ hôn đầy dịu dàng này đi lên phía trên, một bàn tay to bao phủ lấy một bên ngực của cô, còn một bên khác đang run rẩy trong miệng của anh ta. Tối nay nhất định là một đêm không ngủ.....

Tiếng chuông cửa không kiên nhẫn vang lên, có chút đột ngột phá vỡ buổi sáng đầy yên tĩnh. Ninh Tri Nhiên bị đánh thức, mơ mơ màng màng đứng dậy, tùy tiện khoác một bộ quần áo rồi đi ra mở cửa. Cô gái đứng ngoài cửa sùng sốt một chút, âm thanh có chút cà lăm: “Tiên sinh, đây là tây trang của ngài.”

Lúc này Ninh Tri Nhiên mới hoàn toàn tỉnh táo, hiển nhiên vừa rồi anh ta quên mất, đây là nhà Hường Văn, vào lúc này anh ta mặc áo rách quần manh đi ra mở cửa.

“Đặt ở trên ghế sofa đó.” Ninh Tri Nhiên trấn định lại, lôi kéo quần áo của chính mình. Trong lúc ấy, cô gái vô tình nhìn Ninh Tri Nhiên một cái thì lập tức mặt đỏ tai hồng.

“Ai vậy?” Hường Văn dựa đôi mắt nhắm ngủ từ bên trong đi ra, tóc có chút xốc xếch, áo ngủ cũng là tùy tiện mặc vào.

“Chị Hường Văn?” Cô gái kinh ngạc kêu lên một tiếng. Hường Văn nhất thời tỉnh táo lại: “Hi Lệ? Sao em lại tới đây?”

“Em không còn làm ở Phòng Vip nữa, bây giờ đang làm ở hiệu giặt ủi. Ông chủ bảo em đưa quần áo đến đây. Không ngờ là chị Hường Văn lại ở chỗ này.” Hi Lệ càng nói thì tiếng lại càng nhỏ, hiển nhiên là đang xấu hổ. Đầu óc Hường Văn có chút rối loạn, khi cô nhìn thấy quần áo xốc xếch của Ninh Tri Nhiên thì chuyện đêm qua một lần nữa hiện ra trong đầu của cô. Không để ý đến hai người kia, cô trầm mặc một hồi lâu. Hường Văn cười cười trở về phòng, chui vào trong chăn, định tiếp tục ngủ vì bây giờ cô xoay người thì rất đau nhức. Ninh Tri Nhiên thay quần áo xong thì cũng đi vào nhìn cô. Hường Văn hình như nghĩ đến điều gì đó lên đột nhiên nhòm người dậy sau đó lục tìm gì đó. Ninh Tri Nhiên không nhịn được hỏi: “Cô đang tìm gì vậy?”

“Thuốc tránh thai, tôi nhớ là lần đó anh có mua cho tôi, nhưng tôi không nhớ ra được là đang để ở đâu rồi.”

Ninh Tri Nhiên có chút không vui: “Cô tìm cái đó làm gì?”

“Đương nhiên là để uống rồi! Mặc dù chỉ có một lần, tỷ lệ không có lớn nhưng ngộ nhỡ lại trúng thì sao, vậy cũng không có tốt đi, vì lý do an toàn.”

Hương Văn dừng động tác lại, có chút không hiểu sự tức giận của anh ta.

“Không phải chỉ là mang thai sao, cùng lắm thì kết hôn! Dù sao thì tôi cũng thích cô!” Anh ta hoàn toàn tức giận, cô ấy không thể chờ đợi sao, chính là vì dễ ngửa thai, vẻ mặt của cô như vậy, đột nhiên làm cho anh ta cảm thấy hành động của mình hôm qua thật buồn cười, giống như hai người thì không nên làm như vậy.

Hương Văn cười cười: “Tôi không cần anh phụ trách, Ninh Tri Nhiên, tôi vốn là một kỹ nữ, lên giường đối với tôi mà nói thì giống như bữa cơm bình thường, tối hôm qua anh tình tôi nguyện, vậy nên tôi coi anh như là khách hàng, không có tồn tại vấn đề trách nhiệm.”

Nụ cười của cô vẫn quyến rũ như cũ, nhưng lại hoàn toàn làm cho anh ta đau nhói, thì ra trong lòng cô không có mình, mình thật sự có chút buồn cười.

Anh ta nắm chặt hai tay, sau đó vô lực buông ra, đi lên một bước, móc thẻ tín dụng trong bóp da ra, nhét vào trong quần áo của cô: “Nếu như cô dám xem tôi là khách làm tình thì đây là phần thưởng của cô.”

Anh ta nói từng chữ một, những chữ đó không chỉ làm cho cô bị thương.

Hương Văn thuận thế ôm lấy cổ anh ta: “Bên trong có bao nhiêu tiền?”

“50 vạn.”

“Xem ra thì tôi còn rất đáng tiền a, cảm ơn. Không tiễn, lần sau gặp lại.” Cô cười đầy xinh đẹp và quyến rũ, trên không mặt trắng nõn đầy vẻ giả dối.

Ninh Tri Nhiên cau mày thật chặt, còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ há miệng rồi sập cửa rồi đi.

Hương Văn đột nhiên cười ra tiếng, lấy tấm thẻ còn ở trong chăn ra bỏ vào ngăn kéo, sau đó đột nhiên phát hiện thuốc tránh thai mà cô muốn tìm đang nằm trong góc ngăn kéo. Cô rút cho mình một cốc nước, lấy thuốc bỏ vào miệng, uống một ngụm nước rồi nuốt xuống. Sau đó nước mắt liền không ngừng được chảy ra.

Nếu không phải Tiêu Tiêu gọi điện cho cô thì đảm bảo cô vẫn còn ngủ say như chết.

Vội vã tắm rửa một phen rồi chạy tới gặp Tiêu Tiêu.

C

oi như cô và Tiêu Tiêu mấy ngày không gặp, kể từ khi Tiêu Tiêu rời khỏi Phòng Vip thì đây là lần đầu tiên họ liên lạc với nhau.

Vừa thấy mặt thì Hương Văn đã thấy Tiêu Tiêu khác với trước kia, quần áo đẳng hoàng, bảo thủ nhưng cũng mang theo một chút hấp dẫn, bao bọc cơ thể, hiện lên vóc dáng có lỗi có lờm của cô ấy. Tiêu Tiêu có chút mập thì lại càng thêm đầy đặn.

Hôm nay Tiêu Tiêu muốn cùng Hương Văn đi mua đồ, thật ra thì cô cũng không biết mình muốn mua cái gì, tóm lại là muốn tốn tiền, vậy thì tiền của mình không mất tội gì lại không dùng.

Hai người vào một toà nhà cao tầng, Tiêu Tiêu nói muốn đi đến cửa hàng trang sức xem một chút, Hương Văn không có ý kiến gì, giống như quá khứ. Tiêu Tiêu mua mấy món đồ làm bằng bạch kim, thiết kế đơn giản trang nhã, rất phù hợp với bộ đồ đầy quý củ mà cô ấy đang mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ruồi bọ không bầu không có đẻ trứng 6

“Thích cái gì, tôi mua cho cô.”

Hương Văn cười một cái: “Thật là rộng rãi nha, thật là tôi thích cái gì cô cũng mua cho tôi?”

Tiêu Tiêu liếc cô một cái: “Không có nói dối cô đâu, tiền này không tốn thì ngu gì không dùng, trăm hoa ai không thích!”

Hương Văn trêu ghẹo nói: “Ồ, sao cô lại không tiết kiệm cho chồng mình một chút tiền nhỉ? Người phụ nữ này thật xa xỉ nha!”

“Đây là do cô không hiểu nha, tôi mặc đẹp, mang tốt thì đây chính là giữ thể diện cho anh ta, đàn ông đều hư vinh, đều hi vọng người phụ nữ của mình là tốt nhất, để cho người khác hâm mộ. Còn nữa, tiền này tôi không tiêu chẳng lẽ lại để cho người phụ nữ khác tiêu sao?”

Ý tứ này quá không minh bạch nhưng Hương Văn lại hiểu được đạo lý ở trong đó. Đây chính là bi ai của phụ nữ bọn họ, người nào không có hoàn cảnh tốt, không có gia tài chống đỡ thì chỉ có thể dựa vào người đàn ông, lấy lòng anh ta, sau đó lấy được thứ mình muốn, còn phải luôn luôn lo lắng xem có

phải người đàn ông đó chán mình hay không, cuộc sống như thế thật là mệt chết đi. Cho nên có thể tổn thì liền tổn, coi như vì cuộc sống về già của mình sau này.

“Lúc nào thì kết hôn?” Hường Văn hỏi.

“Nhanh đi, ai biết được.” Tiêu Tiêu đáp lại mà trong lòng có chút không yên. Cảm lấy đồ trang sức mà hai người mua rồi lại đi lên lầu mua một chút quần áo, Hường Văn cũng mua vài món, đều là Tiêu Tiêu mua cho, vài chục vạn quét một lần đã không còn, mà Tiêu Tiêu không hề nháy mắt một lần nào, xem ra thật lòng muốn phung phí một lần. Tiêu Tiêu là người Tứ Xuyên nên thích ăn cay, vừa vặn Hường Văn cũng thích, hai người hoàn toàn không để ý đến việc ăn mặc như thực nữ của mình mà giữa ngày hè đi ăn lẩu. Sau khi com nước no ne, Tiêu Tiêu mới mở miệng hỏi: “Cô và Ninh Tri Nhiên ngày hôm qua rất kịch liệt a.”

Lúc đi Hường Văn cố buộc một mảnh khăn lụa để che vết hôn ở trên cổ, nhưng không ngờ ánh mắt của Tiêu Tiêu bén nhọn như vậy, cô liền kéo khăn xuống, giữa ngày hè che như vậy rất khó chịu. Tiêu Tiêu thấy cô không nói lời nào thì lại nói: “Thích anh ta sao?”

“Không biết.”

“Đây là cách trả lời sao, thích là thích, không thích là không thích. Không biết thì xem là như thế nào a?”

Hường Văn không có lên tiếng, cúi đầu ăn cá viên trong bát. Tiêu Tiêu thấy cô như vậy thì cũng biết là trong lòng cô không thoải mái, liền mời cô một ly rượu.

“Hường Văn, thật ra thì cô cũng không cần phải sống mệt như vậy, muốn làm cái gì thì liền làm cái đấy không được sao? Không phải chỉ là một Lê Thiên Qua sao, anh ta có thể giết cô sao?”

“Nếu có thể chết được thì tôi sớm đã chết rồi.”

Tiêu Tiêu nhớ tới lúc ở Phòng Vip ngày thứ nhất, vẻ mặt Hường Văn xám như tro tàn, người khác nhìn thấy cô không có cảm xúc khi bị người khác xô đẩy, nhưng lúc cô xoay người Tiêu Tiêu lại nhìn thấy rõ ràng trong mắt cô đầy phẫn hận. Người phụ nữ này từ lúc bắt đầu đã rất kiên cường, Tiêu Tiêu cũng bởi vì điều này nên mới thích Hường Văn. Hường Văn ngẩng đầu lên cười với Tiêu Tiêu: “Tính mạng của bà nội tôi đang nằm ở trong tay anh ta, cho nên Tiêu Tiêu tôi không thể chết được, tôi phải vì bà nội của mình mà sống.”

“Lê Thiên Qua vẫn còn là một người đàn ông sao? Lại lấy việc này ra uy hiếp cô?”

Hường Văn trừng to hai mắt, để đũa xuống: “Đương nhiên là còn a, nếu anh ta là thái giám thì mỗi tháng làm sao tôi phải còn phục vụ anh ta?”

Hường Văn đi vòng qua ôm cô ấy: “Tiêu Tiêu, tôi biết cô vì muốn tốt cho tôi, nhưng dù không có bà nội thì tôi có muốn chết cũng không chết được, Lê Thiên Qua sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua cho tôi, anh ta muốn hành hạ tôi thật nhiều sau đó mới để cho tôi chết đi, nhưng bây giờ rất dễ nhận ra rằng anh ta vẫn chưa có chán ghét tôi đâu.”

“Tôi cảm thấy Ninh Tri Nhiên đối với cô không tệ, nếu như cô ở cùng với anh ta thì sẽ rất hạnh phúc.”

“Tâm của đàn ông như kim mò đáy bể, ai biết về sau sẽ như thế nào đây? Tiêu Tiêu việc này không phải chúng ta rõ nhất sao, hơn nữa Ninh Tri Nhiên lại là con độc nhất, nhà bọn họ sẽ đồng ý sao? Đừng cho tôi chịu thêm áp lực. Lại nói, nếu như anh ta thật tốt với tôi thì như vậy càng không thể hại anh ta.”

Tiêu Tiêu còn muốn nói gì đó nhưng điện thoại đột nhiên vang lên, Tiêu Tiêu ra hiệu chờ cô ấy một chút rồi sau đó đi ra ngoài nghe điện thoại.

Hường Văn ném mấy viên cá viên vào nồi, xong thì lập tức chìm xuống nước, chỉ trong chốc lát lại từ từ nổi lên, ùng ục ùng ục sôi trào, cá viên nổi ở phía trên. Cô dùng chiếc đũa gấp nó nhưng tron quá không gấp được, sau cùng lại dùng một chiếc đũa xiên qua nó, cuối cùng cá viên cũng vào miệng của cô.

Xem đi, nếu người bị ném vào trong chảo dầu nấu, người khác muốn cứu người cũng khó khăn, nghĩ nếu muốn kéo người ra ngoài thì cũng chỉ còn cách làm tổn thương người, nếu như vậy thì không bằng để người ở trong nồi chịu đau khổ còn hơn, đợi đến lúc không còn chịu được nữa mà biến mất thì cũng không có việc gì mà phiền lòng nữa.

Chỉ trong chốc lát Tiêu Tiêu trở lại, mặt áy láy nói: “Hường Văn, tôi có chút chuyện cần phải đi trước nha.”

“Ừ, cô có chuyện thì trở về đi.”

“Vậy chúng ta hẹn ngày khác nha, tôi đi trước.”

Tiêu Tiêu đi rồi, Hường Văn còn ngồi ở đây một lúc lâu, mở nồi đang sôi cuộn cuộn, ùng ục ùng ục, Hường Văn chết lặng nhìn nồi nóng, một bàn đồ ăn, ăn cũng không được mấy miếng.

Nhân viên phục vụ đến, giơ bình trong tay lên: “Tiểu thư, tôi giúp cô cho thêm chút canh.”

Hường Văn cười cười với cô ấy: “Không cần đâu, tôi đi ngay bây giờ rồi.”

Lúc đi ra thì mới phát hiện sắc trời đã tối, cửa hàng lâu ở chỗ tương đối vắng vẻ, cái hẻm nhỏ quẹo trái quẹo phải, Hường Văn đi được một lúc mới phát hiện quần áo mình mới mua đã để quên ở đó. Đoạn đường này đã làm cho chân cô đau rồi, nhưng tất cả những đồ kia đều do Tiêu Tiêu mua, bỏ đi không được, làm thế nào bây giờ, thôi đành nhắm quay lại thôi!

Ngõ nhỏ này đúng là một nghệ thuật, hai bên ngõ cửa hàng san sát nhau, vô số tiếng rao hàng đầy huyền ảo. Hường Văn đi một lúc lâu thì mới phát hiện ra, cửa hàng càng ngày càng ít, cửa hàng lâu chẳng lẽ biến mất? Đi lâu như vậy còn không có thấy, kiến trúc ở đây cũng không có khác biệt lắm, rốt cuộc là con đường này cô đã đi qua bao giờ chưa?

Hường Văn đi nhầm đường mất nửa giờ, đây quả thực so với trò chơi mê cung trong Tiên Kiếm còn phức tạp hơn. Giày cao gót chín cm, cọ vào chân tạo ra bọc nước, mỗi chân một cái, coi như là chia đều. Hường Văn ngồi ở ven đường nghỉ ngơi một lát, hai não trái phải đánh nhau, rốt cuộc lý trí cũng chiến thắng tình cảm, những đồ kia cô không cần nữa, cho dù Tiêu Tiêu có giết cô thì cô cũng không quay lại tìm nữa.

Đi không được một lát thì cô lại dựa vào tường, đi tới đi lui cũng không có ra được, ngược lại càng đi lại càng vắng vẻ, chẳng lẽ cô xuyên qua thời không rồi?

Thời điểm Hường Văn muốn nổi giận thì đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên, âm thanh đạn bắn vào trong thịt, loại âm thanh này cô đã từng nghe qua, mặc dù đã qua thật lâu nhưng cô vẫn còn nhớ rõ, đó là âm thanh của súng cách âm, thời điểm đạn bắn vào trong thịt thì chính là âm thanh này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ruồi bọ không bầu không có đẻ trứng 7

Bắt đầu cô không khỏi khủng hoảng, tâm tình bất ổn, lo sợ cùng lo lắng. Đột nhiên từ hẻm nhỏ đó có một người xông tới, dọa Hường Văn giật mình, sắc trời có chút tối, đèn đường ở đây cũng không có sáng rõ, là một người đàn ông, bám chặt cánh tay của mình, Hường Văn cẩn thận nhìn, kinh ngạc nói: “Tô Tín? Tại sao lại là anh?”

Tô Tín cũng không thể ngờ được là có thể gặp được Hường Văn ở chỗ này, trên cánh tay vẫn còn chảy máu, anh ta ôm cô Hường Văn nói nhỏ vào tai: “Giúp tôi một chút.” Sau đó liền hôn lên môi cô, hai người dựa vào tường, hôn môi đầy kịch liệt. Không lâu sau, có mấy người đi đến gần bọn họ, nhìn bọn họ chăm chăm một lúc, rồi sau đó rời đi. Môi của Tô Tín hơi run rẩy, sau khi những người kia đi, anh ta liền ngã lên trên người Hường Văn, không còn hơi sức nói: “Cảm ơn.”

Hường Văn có chút hết sức để đỡ anh ta: “Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Anh bị thương? Không phải anh nói anh muốn đi ra nước ngoài sao? Sao lại trở về nhanh vậy? Những người kia là ai vậy? Tại sao lại muốn đuổi theo anh? Tô Tín, rốt cuộc anh là ai?”

Tô Tín nhếch môi cười, đèn đường mờ mờ, làm cho đáng vẻ anh ta rất đẹp mắt: “Bảo bối, chờ tôi trả lời cô rõ ràng, giải thích cho cô hiểu thì tôi cũng mất máu đến chết rồi. Có thể chuyển tôi sang chỗ khác nói chuyện được không?”

Lúc này Hường Văn mới nhớ tới việc cánh tay của anh ta vẫn còn đang chảy máu, đỡ anh ta đi từ từ: “Anh kiên trì một lát, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

“Tìm một phòng trọ đi, bệnh viện không an toàn.”

Hường Văn nghe được thì hơi sững sốt một chút, đây là đang đóng phim sao, làm sao lại có thể nguy hiểm thành như vậy được? Chần chờ một lát Hường Văn mới

hỏi: “Anh biết đi ra khỏi nơi này như thế nào không? Tôi bị lạc đường.”

Tô Tín đột nhiên cảm thấy mình nhỡ và không đứng vững, lại đặt tính mạng của mình lên người Hường Văn, nhưng Hường Văn lại nói với mình là cô ấy lạc đường, quả thật như bị sét đánh. Người nói có khéo hay không, Hường Văn đỡ Tô Tín đi lung tung trên một con đường thì lại nhìn thấy đường lớn, vẻ mặt thất vọng kia, nếu không có Tô Tín ở đây thì Hường Văn sẽ đi lên hôn một cái. Đi không xa thì có một nhà trọ, rất không thu hút, Hường Văn không có phát hiện ra, mà người phát hiện là Tô Tín nên hai người mới đi đến. Cũng may là một nhà trọ nhỏ, cũng không phải hợp pháp, cho nên cũng không có chú ý vết thương bị đạn bắn của Tô Tín nên cũng cho họ thuê phòng, trước khi đi nói một câu: “Chớ làm dơ ga giường đó, tuy là ga giường không mới nhưng giá tiền cũng không rẻ đâu.”

Hường Văn còn không biết đó có ý gì thì thấy Tô Tín ở một bên cười nhẹ, lúc này cô mới phản ứng được, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Tín một cái. Vào phòng Tô Tín gọi điện thoại xong thì liền nằm ở trên giường, mấy nhũ chực lại.

“Đau lắm hả?” Đột nhiên hỏi ngang một câu. Tô Tín lắc đầu một cái: “Rất thoải mái, một chút cũng không có đau, nếu không tôi cũng sẽ có thể cùng cô làm chuyện khác, cô muốn thử một chút không?”

“Đều đã bị như vậy rồi còn ba hoa, đáng đời bị trúng đạn!”

Tô Tín cười cười, vừa định đưa cánh tay lên thì động phải vết thương, đau đến nhe cả răng.

“Chớ có lộn xộn! Tô Tín rất cuộc anh là ai? Tại sao lại bị thương?”

“Tôi không phải là người tốt, là một sắc lang, cho nên Hường Văn, cô phải cẩn thận một chút, coi chừng một ngày nào đó tôi sẽ ăn cô.” Hường Văn cắn một cái, Tô Tín cũng cắn một cái. Hường Văn nhìn anh ta chăm chăm, đến cùng là anh ta có phải đang bị thương hay không, nếu không làm sao lại có tình thần như thế này, có hơi sức cùng cô cãi vã.

Vì áo soni màu trắng nên máu đã bắt đầu loang ra, lúc đầu nhỏ như bông cúc, đến bây giờ đã to như một bông sen đỏ tươi. Tô Tín dùng sức ấn vết thương, sắc mặt ngày càng tái nhợt, Hường Văn vẫn cùng anh ta cãi vã cuối cùng cũng nhìn thấy sắc mặt tái mét của anh ta, cũng không còn tâm tư nữa, giúp anh ta đè vết thương. Thời điểm có người gõ cửa làm Hường Văn bị dọa giật cả mình, nhất thời kích động nên lực tay hơi mạnh, bấm ở trên vết thương của Tô Tín một cái. Nhất thời Tô Tín mắng một tiếng: “Cô rất hận tôi phải không cho nên mới muốn mưu sát tôi như vậy?”

Mặc dù Hường Văn đầy bụng áy náy nhưng trong lời nói không hề khoan nhượng một chút nào: “Nếu tôi là hận anh thì để ném anh ra không cần quan tâm làm gì, để cho những người đó đánh cho anh bầm dập luôn!”

Tô Tín cười yểu ớt nói: “Sẽ không, cô sẽ không bỏ tôi lại.”

“Nha! Anh lấy tự tin ở đâu ra vậy? Nằm mơ đi!” Hường Văn vừa nói vừa đi ra cửa, vừa mới đi được một nửa thì quay lại hỏi anh ta: “Cửa này có thể mở không?”

Tô Tín gật đầu nói: “Là tôi tìm bác sĩ.”

Hường Văn nửa tin nửa ngờ đi ra mở cửa, người đến là một người đàn ông trung tuổi, tóc ngắn ngủi, đeo mắt kính gọng đen, trên cằm có chút râu ria, trong tay cầm một chiếc cặp màu đen, toàn thân một màu đen. Đây là đang đóng phim “Vô gian đạo” đi? Hường Văn càng cảm thấy đây là mình đang nằm mơ. Người đàn ông đi vòng qua Hường Văn, đi thẳng tới bên trong, nhủ nhủ mồm nói: “Tín, cậu bị làm sao vậy?”

Tô Tín giương mắt nhìn ông ta, cười khỏ một tiếng nói: “Chung Nhạc, nếu anh không tới thì tôi liền chết mất rồi. Nhanh lên một chút đi, tay của tôi đau muốn chết rồi!”

“Cho cậu đau chết luôn, tự mình hành động!” Âm thanh lạnh lùng của Chung Nhạc, nhưng trong đó có một tia quan tâm. Tô Tín liền cười hi hi nhìn anh ta: “Làm nhanh lên một chút đi.”

Chung Nhạc mở chiếc cặp ra, liếc nhìn người bên cạnh một chút, bên trong các công cụ cần đều có đầy đủ, xem ra thật là một bác sĩ. Chung Nhạc lấy một kim tiêm ra, bơm nước thuốc vào bên trong. Cái ống tiêm tinh tế, Hường Văn nhìn thấy mà lạnh hết cả người, cô sợ nhất là bị tiêm. Tô Tín giờ tay, ý bảo người đàn ông dừng lại, sau đó quay sang Hường Văn cười một cái: “Ngoan, xoay qua chỗ khác, đừng nhìn. Cũng che tai lại đi, nếu thực sợ thì đi ra ngoài đợi một lát đi.”

Hường Văn nghiêng đầu sang chỗ khác, đôi tay cũng không ngừng vò quần áo. Kim tiêm ghim vào trong thịt, nhẹ nhàng đẩy, cánh tay Tô Tín bắt đầu tê dại, sau đó nguyên cả cánh tay anh ta liền hoàn toàn không có cảm giác. Xoạt xoạt, âm thanh cắt quần áo vang lên, tiếp theo là tiếng binh binh bang bang của những kim loại va vào nhau. Có lẽ do cảm giác ở trong lòng nên Hường Văn cảm thấy giống như mình nghe thấy tiếng cắt vào da thịt, cô bị lấy lỗi tai, không nhìn được phát run lên. Ngay sau đó cách một cái, Hường Văn biết đây là tiếng của viên đạn khi được lấy ra. Cô cho là như vậy đã xong rồi, lúc cô quay lại không ngờ lại nhìn thấy người đó đang cầm một chiếc kim may vá, khâu lên cánh tay của Tô Tín, Hường Văn nhìn thấy việc như vậy, thiếu chút nữa thì hôn mê. Tô Tín ngồi ở bên giường nhìn về phía này, thấy Hường Văn như vậy thì dùng sức một cánh tay kéo Hường Văn ngồi xuống, sau đó ôm cô vào ngực rồi cho mắt cô lại.

“Cô đã sợ mà lại còn nhìn.” Anh ta cười nhẹ ở bên tai của cô, hơi thở ấm áp thổi lên cổ của cô. Hường Văn có chút không biết phải làm sao, vừa muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy Tô Tín rên lên một tiếng: “Chung Nhạc, anh nhẹ một chút cũng không được sao?”

Chung Nhạc lạnh lùng nói: “Nếu không phải cậu không đáng hoàng thì sao có thể trách tôi?”

Tô Tín đuối lý liền im lặng. Chung Nhạc bắt lắc đầu, tiếp tục công việc trên tay. Tô Tín này quả thật không có bình thường, đều đã như vậy rồi mà còn không quên đùa bốn người khác, cũng không nên trách Chung Nhạc để bụng việc anh ta làm. Bốn họ biết nhau năm năm rồi, mỗi lần Tô Tín bị thương hay bị bệnh đều do Chung Nhạc chữa trị cho anh ta, lần này Tô Tín về nước, Chung Nhạc cũng cùng trở về. Không ngờ việc này còn chưa vào đâu cả thì Tô Tín đã khai trương cho anh ta. Cánh tay này, nếu viên đạn đi sâu vào chút nữa thì Tô Tín sẽ là một người tàn phế.

“Tốt lắm, chỉ cần không vận động mạnh, rượu thuốc lá cũng dùng ít đi, còn có một điều đặc biệt cần chú ý, cay cũng không thể ăn.” Chung Nhạc nhìn dáng vẻ một chút cũng không lo lắng của Tô Tín thì thở dài: “Thôi nói một trăm lần thì cậu cũng không có làm được một lần! Chết thì lại tìm đến tôi!”

Tô Tín cười ha ha: “Chết thì làm sao tìm đến anh được? Báo mộng cho anh à?”

Chung Nhạc vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Vậy thì lúc muốn tìm chết thì đến tìm tôi! Thôi, tôi đi đây!”

Tô Tín khoát tay, cũng không có ra tiễn.

“Chờ một chút, nếu anh đi rồi thì anh ta như thế nào?” Hường Văn vội vàng gọi anh ta lại. Chung Nhạc quay đầu liếc mắt nhìn người phụ nữ này, sau đó nói: “Dĩ nhiên là cô chăm sóc anh ta rồi.”

Nói xong đầu cũng không quay lại mà đi. Hường Văn giận muốn giơ chân, vốn cho là bạn của Tô Tín tới thì cô có thể thành công trở về nhà của mình,

không ngờ, lượn một vòng lại phải tự chăm sóc anh ta. Tô Tín kéo tay Hường Văn lại, giả bộ đau lòng nói: “Thế nào? Có phải cô không muốn chăm sóc tôi hay không? Vậy thì cô đi đi, để tôi ở một mình chỗ này tự sinh tự diệt, nếu tôi chết thì cô nhớ đến thăm mộ của tôi một chút là được. Không cần phải để ý đến tôi.”

Hường Văn nhìn qua anh ta nói một câu: “Được rồi, tôi chờ anh nói câu này lâu rồi, tôi đi, chính anh tự giải quyết cho tốt nha.”

Tô Tín dùng sức kéo tay cô lại, giọng gấp gáp nói: “Cô đi thật à?! Cô đi rồi thì tôi làm thế nào?”

Lời nó này giống như là Hường Văn thiếu anh ta cái gì đó, trên thực tế, hai người nhiều nhất cũng chỉ được coi là bạn bè bình thường.

“Thật ra thì cô cũng không có ý định mặc kệ tôi đúng không, cô không thể bỏ được tôi, tôi biết rất rõ mà.” Tô Tín tự tin nói. Hường Văn thật sự bội phục sự tưởng tượng của người đàn ông này, thật là phong phú nha!

“Có đói bụng không?” Hường Văn hỏi. Tô Tín phối hợp gật đầu một cái: “Đã đói bụng từ sớm rồi, cả ngày nay tôi không có ăn.”

“Ở chỗ này chờ tôi, tôi đi mua đồ ăn cho anh.”

“Tốt, tôi muốn ăn sủi cảo, ăn bánh nhân chay đó, còn có sushi nữa, món chính là bò bít tết đi, món điểm tâm là bánh ngọt của đầu bếp Pháp cũng được, tôi không thích rượu đỏ, rượu Brandy thì còn được.”

Hường Văn nghe xong muốn tròn mắt nhìn thẳng vào anh ta: “Anh tới là để hưởng thụ sao, yêu cầu nhiều thứ như vậy! Tôi mua cái gì thì anh ăn cái đó, đừng có chọn ba lấy bốn!”

Hình như Tô Tín nhớ đến cái gì đó nên đột nhiên nói: “Thôi Hường Văn, cô đừng đi, lấy điện thoại gọi một bữa đi.”

Hường Văn kinh ngạc nói: “Thế nào, anh sợ tôi lừa anh sao?”

“

Không phải vậy, tôi sợ cô đi ra ngoài rồi thì không trở lại được, việc xác định phương hướng của cô tôi không dám khen tặng. Ngộ nhớ cô đi không trở lại thì chẳng phải tôi chết đói ở chỗ này hay sao?”

Hường Văn nhìn anh ta chăm chăm, hung hăng nhìn chăm chăm anh ta, làm sao có thể không tức giận được đây, đối với cô hoài nghi lớn như vậy, việc nhận biết phương hướng của cô kém như vậy hay sao? Tô Tín nằm ở trên giường cười cười với cô, lúc người đàn ông này cười lên thì thật là mê hoặc lắng đọng, anh ta có đôi mắt loại dài nhỏ và xéch, đôi môi mỏng, lúc cười thì trên mặt có thêm chút tà mị. Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, anh ta như một tên háo sắc, khi đó anh ta đưa bốn nước mắt của cô, vừa mới bắt đầu thì trong mắt anh ta đầy vẻ khinh thường giễu cợt rất dễ hiểu. Hường Văn đã quên mất là bắt đầu từ khi nào thì ánh mắt của anh ta nhìn cô hoàn toàn thay đổi, không còn phản khinh miệt kia nữa nhưng nhiều hơn là cái gì đó mà cô không biết. Đây là lần gặp thứ mấy? Lần thứ ba? Hình như là mới quen biết không lâu nha. Tốc độ đưa thức ăn cũng không có nhanh, Hường Văn nhìn thấy giá như thế kia thì biết tuyệt đối đó là đồ ăn cao cấp. Tô Tín nhìn thức ăn một chút rồi lại nhìn Hường Văn, cuối cùng đưa tay lên. Nhìn thấy một chuỗi hành động như thế thì Hường Văn đã hiểu, anh ta chờ cô dứt cho anh ta ăn. Mặc dù Hường Văn hết sức không vui nhưng chuyện khinh dễ bệnh nhân tàn tật thế kia thì cô làm không có được. Ăn cơm xong, Tô Tín lại đòi rửa mặt, Hường Văn không phải là một người chuyên phục vụ người khác, cho nên ánh mắt oán giận vẫn luôn nhìn chăm chăm Tô Tín. Tay của cô cầm khăn mặt ướt, nhẹ nhàng lau qua mặt của anh ta, anh ta tròn tròn mắt, muốn nhìn rõ tay của cô, khiến cho xà bông dính vào mắt anh ta, anh ta kêu một tiếng rồi nhắm chặt mắt.

“Thế nào?” Cô gấp giọng nói. Anh ta nghiêng đầu miễn cưỡng mở mắt, cười đến chút ngây ngô: “Bọt vào trong mắt tôi rồi.”

Quả nhiên mắt anh ta đã hơi hồng hồng, Hường Văn cắn một một cái, vội vàng cầm khăn lông lau mắt cho anh ta.

“Ai cho anh tròn tròn mắt, đáng đời anh bị như vậy. Đau không?”

Dáng vẻ nghiêm túc của cô giống như bộ dáng xinh đẹp trong sáng, nhón chân nhẹ nhàng xoa nhẹ vào mắt của anh ta.

“Đau.”

“Như vậy được không?” Cô mở mắt của anh ta ra, nhẹ nhàng thổi.

Thật ra thì mắt của Tô Tín sớm đã tốt rồi, thế nhưng hương thơm của một người phụ nữ không ngừng chui vào mũi anh ta thì tại sao anh ta lại có thể làm như không thấy được đây?

Cho nên thời điểm người đàn ông muốn hôn một người phụ nữ thì thật ra không cần lý do, chỉ cần không khí đúng thì chuyện hôn môi có xảy ra cũng là chuyện bình thường.

Anh ta dùng một tay ôm cô vào ngực, cúi đầu dùng sức hôn, cái này làm cho cô gái của mình tình mê ý loạn, hiển nhiên là cô hết sức kinh ngạc, đôi tay chống trước ngực anh ta hết sức phản kháng.

Tô Tín hôn giống như một ngọn đuốc, không chỉ đốt cháy chính anh ta mà còn đốt cháy cả Hường Văn, anh ta có bản lĩnh, làm cho một người phụ nữ vốn chống cự lại mình, từ từ dụ dỗ, sau đó luân hãm vào trong ngực anh ta.

Nhưng hôm nay anh ta gặp phải Hương Văn, người đã sớm không còn một chút ý nghĩ nào của một người phụ nữ. Mỗi Tô Tín nóng như lửa, nhưng môi của cô lại lạnh lẽo, nước lửa giao hoà, không dung hợp lẫn nhau thì sẽ làm tổn thương lẫn nhau. Nhưng hiển nhiên lúc này là về sau, Hương Văn nhẹ nhàng nắm tay của anh ta một cái, vừa vặn liền bám vào vết thương của anh ta.

Tô Tín đau muốn đánh người, mắng nhieéc, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Hương Văn thì bộ dáng giống như không có chuyện gì xảy ra, kéo anh ta lại. Tiếp tục rửa mặt. Nhìn bộ dáng của anh ta thì không thể tắm được rồi, cho nên khi lau mặt xong thì Tô Tín liền nằm ở trên giường.

Căn phòng bố trí rất đơn giản, TV, giường, sau đó thì không còn gì nữa, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Tiêu chuẩn giường hai người, vừa đủ cho hai người nằm nhưng mà cũng không được rộng cho lắm.

Tô Tín nằm trên đó rồi, như vậy thì cô ngủ ở chỗ nào? Hương Văn đang dao động.

Tô Tín mở mắt ra nói: “Cô còn chưa ngủ à, đi qua đi lại làm cho tôi chóng cả mặt.”

Hương Văn trầm nghĩ, anh cũng không có mở mắt ra đâu thì làm sao có thể chóng mặt?

“Tôi đây, nhường cho cô một nửa cái giường đó.” Anh ta đứng dậy kéo tay cô. thuận thế ôm cô vào nằm xuống, vậy lấy cô ở trong ngực của mình. Mùi thơm này lại chui vào mũi của anh ta, làm lý trí của anh ta không thể ổn định.

Tư thế không thoải mái nên Hương Văn khẽ giãy dụa. Tô Tín đột nhiên mở mắt: “Đừng cử động! chẳng lẽ cô không biết ở trong ngực của một người đàn ông cô tới cộ lui thì rất dễ xảy ra chuyện hay sao.”

Hương Văn nghe thấy anh ta nói như vậy thì cảm nhận được cơ thể anh ta khác thường, hoàn toàn không dám cử động, nằm cứng ngắc trong ngực của anh ta.

Nhưng nào biết Tô Tín không thể bình thường được, hô hấp có chút gấp gáp. Anh ta cúi đầu nguyên rửa một tiếng: “Chỉ được nhìn nhưng không được ăn, mình thật đáng thương, thật không đúng lúc!”

Hương Văn vừa nghe thấy thì vui mừng ra mặt, gương mặt cô giống như trăng châu tròn bóng, tay của anh ta theo gương mặt của cô trượt xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của cô, cuối cùng dừng lại ở trước ngực.

“Hương Văn, rồi sẽ có một ngày cô phải hối hận, bây giờ thì đi ngủ.”

Hương Văn cũng không còn hăng hái, cô cũng mệt chết đi được, thế nhưng tư thế này làm cho cô không thể ngủ được. Trước kia cô cũng từng ngủ với đàn ông, nhưng có rất ít người ôm cô ngủ, chính là do cô yêu cầu. Trong trí nhớ của cô thì không có một người nào ôm cô trong ngực mà mang cho cô sự ấm áp, chỉ tiếc, đời này bọn họ cũng không còn có thể ôm cô một lần nữa.

Khi tỉnh lại, cả người đau nhức, cổ có chút cứng ngắc do ngủ một tư thế quá lâu. Hương Văn cử động cổ mấy cái, đau xót muốn chết.

Một nửa giường trống không, chỉ còn lại có cô và một bộ quần áo toàn máu. Là Tô Tín, cái gì cũng có nhưng mà chỉ có Tô Tín là không có ở đây.

Hương Văn hơi thu thập một chút, rửa mặt, đang chuẩn bị trả phòng thì Tô Tín trở về, nhìn thấy cô còn có chút kinh ngạc: “Tỉnh dậy sớm vậy, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Khi Tô Tín đi vào thì Hương Văn cũng biết, trên người anh ta có một mùi nước hoa nhân nhạ, không phải mùi đàn ông hay dùng.

Hương Văn nhìn anh ta một chút sau đó nói: “Trên cổ áo anh có dấu son môi.”

“Ở đâu?” Tô Tín tự cúi đầu nhìn một chút, nhưng thế nào cũng không có thấy. Lúc này mới phản ứng được là mình bị lừa bỡn. Nhưng anh ta không có giận, ngược lại có chút áy náy nhìn Hương Văn: “Tôi đi gặp một khách hàng.”

“Ừ.”

“Có chút buồn bán cùng với tôi.”

“Nha.”

“Thật ra thì không có chuyện gì xảy ra, thật đó.”

“Anh nói cho tôi biết để làm gì?” Rốt cuộc thì cô cũng không có nhịn được cười.

Tô Tín nhìn vẻ mặt của cô, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút buồn buồn, chỉ là có trong một lát, chợt anh ta cười: “Thật ra thì cái gì cũng xảy ra.”

Hương Văn nhìn anh ta cười: “Cơ thể anh thế kia có được không?”

“Có muốn thử một chút không? Chỉ có cánh tay tôi là bị thương thôi biết không? Nửa người dưới vẫn không có vấn đề gì. Hương Văn, cô muốn thử một

chút sao?”

Trên mặt anh ta xuất hiện một nụ cười, từng bước một đến gần cô, cô lại không có tránh đi, bởi vì biết đó chỉ là đùa giỡn.

“Xem ra thì cô không có sợ tôi.” Anh ta có chút thất bại dừng lại.

“Tôi không khinh dễ người tàn tật.” Hường Văn vuốt vuốt tóc, sau đó lại nói: “Nhìn dáng vẻ của anh không có việc gì rồi thì tôi đi đây. Đại ân đại đức của tôi nếu anh muốn báo thì về sau không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa là được rồi.”

“Chắc chắn, lời nói này thật muốn đá thương người khác. Xuất hiện hay không thì không phải là chuyện tôi có thể không ché. Hường Văn, cô không cần suy nghĩ đến việc làm người tình của tôi hay sao? Ba tháng là tốt rồi, chúng ta thử một chút? Có lẽ tôi thật là người cô muốn tìm đấy?”

“Miễn, tôi không thích cũng không muốn ném thử.” Cô cười khoát tay.

Tô Tín đến gần cô, hôn lên môi cô một cái, sau đó cười nói: “Nhớ lấy cảm giác này, về sau nếu cô hoài niệm thì hãy tới tìm tôi, tôi nói lời giữ lời.”

Hường Văn nhếch môi cười, sau đó dùng lực bấm lên vết thương của anh ta một cái: “Anh cũng nhớ lấy cảm giác này, đến gần tôi là có kết quả như thế này.”

Tô Tín đau đến cắn chặt hàm răng, xem ra vết thương cần khâu lại một lần nữa. Phụ nữ quả nhiên không dễ chọc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đã lâu không gặp ác ma

Mùa hạ này quá nóng làm cho người ta thấy phiền não. Mới có tám giờ rưỡi mà mặt trời giống như muốn trêu xuống, vùng da bên ngoài bị mặt trời nướng nóng hừng hực, khí nóng từ bốn phía xông tới, thời tiết như vậy thật làm cho người ta khó chịu. Cũng như bình thường, Rabbah từ nhà đi ra ngoài, đi đến khu nhà cao cấp của Lê Thiên Qua, không giống với quá khứ, trời quá nóng nực làm cho cô muốn mắng người. Rabbah ở trong lòng mắng nhỏ một chút, nếu người nào có năng lực sẽ thấy một chút một chút nóng này của cô! Trên thực tế vẫn có khả năng kia, không có nóng nhất, mà chỉ có càng nóng hơn. Thời tiết như vậy thì còn cách cơn mưa không xa chứ?

“Chào buổi sáng, An tiểu thư.”

“Chào buổi sáng.” Rabbah cười với người làm hoa trong vườn, nụ cười của cô trước nay vẫn khó làm cho người khác phân biệt thật giả. Nhìn Rabbah giống như một cô gái nhu nhược, nhưng trên thực tế rất nhiều sản nghiệp của Lê Thiên Qua đều là do cô đang xử lý, có lúc cô cười với người nhưng cũng không có nghĩa là cô thật lòng cười với người, có lẽ trong lòng của cô đang đánh chủ ý lên người khác, người này là một người không để cho ai có thể nhìn thấu mình, để cho người cảm thấy rất mệt mỏi. Rabbah hạ nhiệt độ của điều hòa trong phòng xuống mấy độ, đứng dưới máy điều hòa đang thổi ra từng đợt khí lạnh.

“Cô không cảm thấy lạnh sao, coi chừng cảm lạnh đây.”

“Chào buổi sáng, ông chủ.” Rabbah xoay người cười với Lê Thiên Qua nói, sau đó lại chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao mấy độ. Lê Thiên Qua giống như bình thường, ngồi trước bàn ăn vừa lật nhìn tờ báo, vừa uống cà phê ăn sáng. Cà phê thêm muối, một tổ hợp rất kỳ quái, đầu lưỡi bị vị đắng cùng mặn thay nhau kích thích, thứ mùi vị rất kỳ quái thậm chí làm cho người khác khó có thể nuốt xuống, thế nhưng Lê Thiên Qua lại giống như không có cảm giác, giống như là bị nghiện thuốc phiện.

“Mấy ngày trước, người theo dõi chúng ta là ai? Đã điều tra ra chưa, có thân phận như thế nào, là người của ai?” Lê Thiên Qua cũng không có ngẩng đầu lên, trong lòng có chút không yên nói. Về mặt Rabbah có chút áy náy: “Đã cho người đi tìm hiểu, đáng tiếc là đến nay không có kết quả, chỉ có thể khẳng định không phải là người trong nước.”

“Hả?” Lê Thiên Qua nhíu mày: “Khi Myanmar đưa nhóm hàng kia tới đã bị chú ý sao?”

Rabbah gật đầu một cái: “Đúng vậy, ông chủ. Lần này điều tra chúng ta dường như là hướng về nhóm hàng kia.”

“Rất tốt, lần hành động này vẫn thật là nhanh a, gọi Dương Thụy Na ở bên kia theo sát một chút, chúng ta thả lỏng ra.”

“Vâng.”

Lê Thiên Qua nhíu mày nói: “Bây giờ bát quái đều thích xem tranh nói chuyện hay sao?” Trong giọng nói của anh có một tia nổi giận, ném tờ báo qua một bên, cúi đầu ăn sáng. Rabbah lấy đến xem, cả một nửa trang báo là một tấm hình, là Lê Thiên Qua cùng một người phụ nữ, rất là rõ ràng, xem ra kỹ thuật của người chụp cũng không kém. Trong hình là một người phụ nữ đang tựa vào trong ngực của Lê Thiên Qua, hai người đứng trong tiệm trang sức, tay của người phụ nữ cầm một dây chuyền kim cương. Bên cạnh hình có dòng tựa đề lớn, ngày kết hôn của hoa đán sắp đến, cùng bạn trai giàu có mua

đồ trang sức kết hôn. Trong lúc này, Rabbah cảm thấy người phụ nữ này rất quen mắt, hình như gọi là Đinh Giai Đình, hiện nay vẫn tính là một minh tinh khá nổi tiếng. Rabbah nhớ rằng, người phụ nữ này là một người phát ngôn cho sản phẩm của công ty, cùng ông chủ ăn com mấy lần, khi đó mình cũng ở cùng một chỗ.

“Có cần cho toà soạn báo của người này cầm miệng không?”

Lê Thiên Qua cười: “Rabbah, đừng quá vô đoán, chúng ta không phải xa hội đen, mà là người làm ăn nghiêm chỉnh.”

Rabbah cũng cười theo: “Như vậy thì cảnh cáo một chút, không nên để bọn họ viết loạn như vậy.”

Lê Thiên Qua lại cầm tờ báo lên, cẩn thận nhìn: “Ánh mắt của Lê Thiên Qua tôi lại kém như vậy sao? Quà tặng kết hôn sẽ đưa cái này sao? Có phải quá coi trọng tôi hay không? Rabbah, cô nói xem, tôi keo kiệt như vậy sao?”

Rabbah nhún nhún vai: “Ông chủ tự nhiên rất rộng rãi, chẳng qua là ba năm nay tôi không được phát tiền lương.”

Lê Thiên Qua rất kinh ngạc, sau đó nói: “Rabbah, cô theo tôi đã bao lâu rồi?”

Rabbah suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Mười tám năm sáu tháng lẻ hai mươi bảy ngày.”

Anh sùng sốt một chút, sau đó lại bật cười: “Đã lâu như vậy sao, cô còn nhớ rất rõ ràng.”

“Tôi mười bốn tuổi thì vào nhà họ Lê, từ nhỏ đã đi theo ông chủ.”

“Tại sao lại nhớ rõ như vậy?”

“Trên vết đao thời gian này, mỗi ngày tôi lại đếm mấy lần, để nhìn xem mình đã trải qua bao nhiêu lâu.”

“Rabbah cô hối hận sao?”

“Ông chủ, người đã nói qua, là người thì không thể hối hận, như vậy là tự rước chuyện vào mình, vậy thì tôi không có làm được.”

Anh ta vỗ tay: “Rất tốt, Rabbah, cho nên tôi mới coi trọng cô như vậy. Ăn sáng chưa? Ngồi xuống ăn chung đi.”

Thật ra thì Rabbah đã ăn rồi, nhưng ông chủ muốn mời thì làm sao không dám đồng ý. Người giúp việc bung một phần ăn sáng lên, cùng giống với Lê Thiên Qua, cà phê, đồ ăn sáng mỗi cái cũng chỉ có một. Rabbah nhấp một ngụm cà phê thì không khỏi cau mày, cà phê bỏ thêm muối quả nhiên thật khó nuốt.

“Rabbah, ngày mai tôi tăng lương cho cô.”

Lê Thiên Qua đột nhiên lên tiếng, Rabbah kinh ngạc, liền phun một ngụm cà phê vừa đắng vừa mặn kia ra ngoài, nhìn rất khiếm nhã. Cho tới bây giờ, Rabbah là một người rất thông thả ung dung, là một người phụ nữ nhã nhặn, đây là lần đầu tiên Lê Thiên Qua nhìn thấy cô như vậy, nhìn không được bật cười. Rabbah làm như không có chuyện gì xảy ra mà lau miệng, sau đó nói: “Ông chủ, thật ra thì tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi, không cần tăng thêm tiền lương cho tôi đâu.”

“Đi thôi, đến công ty, tôi có việc muốn nói.”

Xem ra thì tâm tình của ông chủ thật là tốt, hôm nay cười rất nhiều lần, chẳng lẽ gặp chuyện gì tốt sao? Tập đoàn Hoa Vũ có thể nói là một trong những công ty nổi danh trong thành phố K này, sản nghiệp của bọn họ cơ hồ có trong mọi lĩnh vực, năm năm qua, việc kinh doanh phát triển không ngừng, cơ hồ là không có một lần nào thất bại, bất luận là đầu thầu hay là đầu tư thì đến cuối cùng vẫn thành công. Có rất nhiều người kinh ngạc, vì sao công ty này có thực lực mạnh như vậy, chỉ cần bọn họ muốn hạng mục gì thì đều thành công, quả thực là một thần thoại. Thật ra thì sau lưng đằng có nguyên nhân, cũng có một số người có thể nhận thấy, tổng giám đốc của tập đoàn Hoa Vũ có xuất thân là xã hội đen, thủ đoạn làm ăn như vậy thì chưa chắc đã sạch sẽ. Nhân viên đứng bên thang máy nhấn nút thang máy dành riêng cho tổng giám đốc của Lê Thiên Qua, Rabbah nhìn anh đi vào, còn mình thì đi vào một thang máy khác. Phòng tổng giám đốc nằm ở tầng 42, đây là một con số ưa thích của anh, đứng trên đỉnh toà nhà cao đồ sộ, đưa mắt nhìn xuống phía dưới thì tất cả mọi người giống như một cái sâu cái kiến rất nhỏ bé, đây là cảm giác mà Lê Thiên Qua rất yêu thích, chỗ cao không phải lúc nào cũng chỉ có rét lạnh mà còn có một tia khoái cảm.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng.” Hoàng Tử Á gõ cửa đi vào: “Đây là ngày hôm qua giám đốc muốn người của bộ phận thư ký chuẩn bị, đây là tình hình của công ty mấy năm gần đây.”

Tài liệu chiếm một phần ba bàn làm việc, mỗi bản đều thật dày, mặc dù thời gian Hoa Vũ thành lập không lâu nhưng công việc kinh doanh rất nhiều nên tài liệu dĩ nhiên là nhiều. Hoàng Tử Á làm thư ký cho Lê Thiên Qua ba năm, là một trưởng phòng thư ký của chủ tịch, cô coi như hiểu rõ tác phong làm việc của Lê Thiên Qua, nhưng giờ phút này cô cũng rất nghi ngờ, không biết ông chủ muốn những tài liệu này làm cái gì?

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Hoàng Tử Á liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, sau đó nói: “Đã hơn mười giờ rồi.”

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Hoàng Tử Á cảm thấy không giải thích được, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Lê Thiên Qua liếc mắt nhìn đồng hồ tài liệu ở trên bàn, rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay, càng ngày càng cảm thấy phiền não, cầm điện thoại lên, dùng sức ấn một dãy số dài. Kêu một lúc mà không có ai nhắc máy, Lê Thiên Qua phiền não ngắt máy, một lát sau tiếp tục gọi lại, cứ như thế kiên nhẫn lặp lại.

“Này?????”

Sau một lúc lâu thì đầu bên kia mới vang lên một âm thanh lười biếng, hiển nhiên là chủ nhân của âm thanh này vẫn nửa tỉnh nửa mê. Lê Thiên Qua mạnh mẽ đè nén lửa giận, tay cầm điện thoại siết thật chặt đã có chút tái nhợt: “Mấy giờ rồi, sao còn chưa đi làm?!”

“Không phải bây giờ tôi mới làm ư, tôi muốn ngủ một chút nữa.” Chủ nhân của âm thanh đó vẫn còn một bộ dáng chưa tỉnh ngủ, hiển nhiên thời điểm nói câu này không có chút suy nghĩ nào. Loại địa phương giống như Phòng Vip dĩ nhiên là cuộc sống về đêm, cho nên đi làm đều là gần tối, nhưng bây giờ không có giống, nơi cô đi làm là công ty của Lê Thiên Qua, bình thường thành phần tri thức có ai mấy đi làm bây giờ tối?

“Hương Văn!”

Lê Thiên Qua giận dữ quát một tiếng, hoàn toàn kêu tỉnh Hương Văn, làm cho Hương Văn giật mình ngồi dậy, nhìn đồng hồ đầu giường một cái, nhìn khoảng cách kim giờ cùng kim phút làm cho cô một lúc mới phản ứng, thì ra đã gần mười giờ rưỡi rồi.

“Trong nửa tiếng nữa phải xuất hiện trước mặt tôi!” Lê Thiên Qua nói xong một câu này thì cúp điện thoại kêu bộp một cái. Liên một cơ hội nói chuyện cũng không cho Hương Văn. Nửa giờ? Làm sao có thể tới nha? Hương Văn vội vàng nhảy dựng lên, bắt đầu thay quần áo rồi rửa mặt. Mấy ngày nay mình tập trang điểm, cuối cùng cũng có một chút thành tựu, trang điểm nhả nhận một chút, mang đồ trang sức đơn giản, mang giày cao gót, vội vàng vàng đi ra cửa. Dọc theo đường đi rất thuận lợi, tất cả đều gặp đèn xanh, cũng không có kẹt xe. Thế nhưng càng thuận lợi thì Hương Văn càng có cảm giác không tốt. Thời điểm đến tòa nhà Hoa Vũ thì đã mười một rưỡi, cô đã tận lực đi thật nhanh nhưng vẫn đến muộn. Thang máy dừng lại tầng 42, Hương Văn đi ra ngoài, những người đang làm mọi công việc đều dừng lại nhìn cô, có chút khó tin, cô lại đi ra từ thang máy dành riêng cho tổng giám đốc? Hoàng Tử Á cũng chú ý tới, chậm rãi đi tới trước mặt Hương Văn, vươn tay nói: “Xin chào, tôi là trưởng phòng thư ký chủ tịch Hoàng Tử Á.”

Người này sau này sẽ là cấp trên của mình nha, Hương Văn cũng đưa tay ra, mỉm cười một cái: “Xin chào, tôi tên là Hương Văn.”

Hoàng Tử Á gật đầu một cái: “Đi theo tôi, tổng giám đốc ở bên trong.”

Hương Văn là một người nói dễ nghe thì là một người cảm tính nhưng nói khó nghe thì chính là một người vô đoán, cô đối với ấn tượng của người gặp đầu tiên rất là để ý, cho nên nếu anh không có bài xích Hoàng Tử Á thì ấn tượng của người này với cô cũng không tệ lắm, ít nhất so với người phụ nữ mạnh mẽ kia cũng khá hơn chút ít. Hoàng Tử Á nhấn điện thoại nội bộ: “Tổng giám đốc, Hương tiểu thư đã tới rồi. Vâng, tốt.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoàng Tử Á nở nụ cười với cô: “Tổng giám đốc mời cô đi vào.”

“Cảm ơn.”

Hương Văn xoay người thì cười khổ một cái, Lê Thiên Qua sẽ không nói xin mời cô vào đâu, mà theo tính cách của anh ta sẽ nói cô cút vào đây thì còn có thể. Hít sâu sau đó gõ cửa.

“Mời vào.”

Hương Văn rất kinh ngạc, Lê Thiên Qua tự nhiên lại khách khí đến như vậy? Chẳng lẽ giống như người ta nói đó là bình tĩnh trước khi nổi giận?

Do dự một chút nhưng cuối cùng cũng đi vào, mỗi lần cô nhìn thấy anh thì đều lấy trạng thái tốt nhất của mình, có lúc Hương Văn thấy mình rất buồn cười, mình quả thật thành xe bọc thép rồi, võ trang rất đầy đủ.

Đừng nói, nếu đúng về phần ngộ nhờ Lê Thiên Qua thật sự giận dữ thì Hương Văn cũng không có phương pháp mà để đối phó.

Giống như lúc ở Phòng Vip, cô cười thật quyến rũ, cười rất xinh đẹp, nhưng cười lại không có thành thật, tất nhiên là cô rất xinh đẹp, tinh xảo giống như là người trong một bức tranh, cảnh tượng huyền ảo, nói dễ hiểu thì chính là hư ảo.

“Lê Thiên Qua.” Cô gọi anh, từ trước tới nay luôn gọi cả họ lẫn tên anh ra.

“Cô cầm tài liệu ở trên bàn sửa sang lại, trước khi tan việc thì đưa cho tôi.” Đầu anh cũng không có ngẩng lên, vừa xem văn kiện vừa nói về phía cô.

Hương Văn sùng sốt một chút, cảnh tượng này cô thật không có nghĩ tới, làm sao lại không có nổi giận đây? Làm sao lại có thể bình tĩnh được như vậy? Đầu óc của Lê Thiên Qua bị làm sao rồi?

“Cô có thể đi ra ngoài.”

“Nha.” Lúc này Hương Văn mới hồi hồn, ôm tài liệu đi ra, thậm chí có chút hoảng hốt.

Khi cửa phòng làm việc đóng vào, lúc này Lê Thiên Qua mới ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào cánh cửa rồi lắc đầu cười.

Hoàng Tử Á xa xa đã nhìn thấy một “Tù hồ sơ” di động, nhất thời cô cũng hiểu rõ, tổng giám đốc muốn người của phòng thư ký sắp xếp tư liệu thì ra là

muốn cho Hường Văn xem.

“Tôi cảm giúp cô.” Hoàng Tử Á chủ động nói, cảm giúp cô một phần.

“Cám ơn.” Hường Văn hơi nhủ mày lại, sau đó hỏi: “Cái đó, tôi ngồi ở đây vậy?”

Nhưng lần này Hoàng Tử Á lại không có nói được, trong phòng này làm gì còn chỗ trống. Thật ra thì phòng thư ký cũng không có nhiều người, làm sao tổng giám đốc lại tìm đến một vị tiểu thư đây? Cơ hồ chính là người có thân phận không bình thường rồi, vừa đến công ty là làm thư ký tổng giám đốc, xem ra thật không đơn giản a.

Hoàng Tử Á suy nghĩ một hồi, thì những vị trí của mình ra nói: “Tạm thời cô ngồi ở chỗ này trước đi. Một lúc nữa tôi cho người kê bàn cho tôi một cái bàn khác.”

“Không cần, tôi ngồi ở bên kia được rồi, đây là vị trí của cô mà. Tôi thấy bên kia còn một cái bàn tròn, tôi liền ngồi ở đó được rồi.”

“Vậy cũng được, đợi lát nữa tôi tìm người kê một cái bàn.”

“Cám ơn.”

Hường Văn nói xong thì tự nhiên đi đến phòng nghỉ kia, một cái bàn tròn làm bằng thủy tinh, vừa nhìn đã biết là dùng lúc nhàn rỗi. Hường Văn đặt tài liệu xuống, nhìn về phía tài liệu cao gấp đôi mình thì bắt đầu than thở.

Đây tuyệt đối là Lê Thiên Qua muốn chinh mình, nhiều tài liệu như vậy mà muốn cô trước khi tan làm sửa sang xong, trên cái thế giới này thật tồn tại siêu nhân điện quang sao, đáp án dĩ nhiên là không, làm sao có thể, hiện tại Hường Văn chính là như vậy, làm sao mà có thể sửa sang xong đây?

Về phần kiến thức chuyên nghiệp thời đại học thì đã sớm bị cô quên mất hết rồi, hơn nữa, khi đó Lê Thiên Qua nói rất đúng, đúng là cô bỏ tiền mới vào được đại học danh tiếng, cho nên hiện tại, những tài liệu này đối với cô mà nói thì giống như bị sét đánh xuống đầu!

Những tư liệu thật dày ở trong tay cô, bây giờ cô nhìn cũng không được mà bỏ xuống cũng không xong, thật muốn ăn những thứ này cho rồi, muốn cô có chút suy nghĩ sao, thật sự rất khó.

Mọi người có thử qua cảm giác mí mắt trên dưới đánh nhau chưa? Loại cảm giác

này cực kỳ khó chịu, rõ ràng buồn ngủ muốn chết nhưng mà vẫn còn phải chịu đựng. Hường Văn hiện tại chính là như vậy, cô hận không thể tìm hai thanh chocolate đến để nâng mắt mình lên.

Chia chia hợp hợp, hợp hợp phân phân, mí mắt trên dưới cuối cùng cũng là người nhà đoàn tụ.

Giống như trở về trước đây thật lâu, giữa trưa mặt trời nóng gian, một thiếu niên mặc áo đơn quê, kéo tay của cô, chạy trong đồng ruộng, người bọn họ đầy mồ hôi, dưới ánh mặt chói chang, lẫn lộn trong không khí là hương thơm của đôi phương. Thiếu niên đó cười với cô, khuôn mặt xinh đẹp, lông mày nhỏ và dày.

Mạc Tịch, Mạc Tịch, anh chậm một chút, em không có theo kịp anh.

Hường Văn là một người thiếu hụt vận động. Âm thanh của thiếu niên rất thanh thúy, vang vọng ở trên không trung của cánh đồng, cô nhìn bóng lưng của anh, cũng là một niềm hạnh phúc.

Mạc Tịch, nếu như em không theo kịp bước tiến của anh thì anh sẽ cách em càng ngày càng xa sao?

Thiếu niên cười ha ha rồi từ từ quay đầu lại, mặt của anh hơi lại hơi vặn vẹo, nhưng cũng từ từ khôi phục lại bình thường, thế nhưng gương mặt thay đổi, người nọ lại biến thành Lê Thiên Qua. Anh ta phẫn hận nhìn cô, Hường Văn, cô có chết liên tục thì cũng không có xứng đáng.

“Á!” Hường Văn kêu khẽ lên một tiếng, vuốt vuốt ngực không ngừng thở hổn hển, cảnh trong mơ này rất chân thực, chân thật đến nỗi làm cho cô sợ, để cho cô chán ghét, để cho cô ghe tởm. Đúng, Lê Thiên Qua vẫn làm cho cô cảm thấy rất là ghê tởm.

“Nếu cô ngủ ban ngày thì cũng thôi đi, đây lại còn la lớn tiếng như vậy? Cô thật là không hiểu lễ phép, hay là đang giả vờ giả vờ với tôi? Hường Văn, vào phòng làm việc với tôi!”

Hường Văn ngơ ngác nhìn bóng lưng của Lê Thiên Qua, nhìn trong phòng mọi người đang đè nén kinh ngạc, đầu đầy bụi đất đứng lên, bắt đầu đi đi theo sau lưng Lê Thiên Qua.

Lần này núi lửa có phải hay không muốn bộc phát?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Nếu tôi là chó thì cô chính là cứt

Lúc còn rất nhỏ, Hường Văn không muốn tới ngồi ở phòng làm việc hàng ngày, cô vẫn không thích cái cảm giác bị trói buộc, cho nên ngày trước cô rất bài xích việc buôn bán. Cha của cô đã từng nghĩ tới để chi con gái mình đi bộ đội, vào đó mấy năm thế nào cũng được cấp đại đội trở lên, nhưng cô tình con gái của mình lại yếu ớt, hơn nữa còn rất tùy hứng. Hường tư lệnh cũng chỉ có một đứa con gái như vậy, từ nhỏ đã là một đứa bé không có mẹ, mặc dù sau này mình có tìm cho nó một người mẹ kế nhưng cũng phải là người thân nên hai người cũng không có hoà thuận với nhau, bởi vì dù loại nguyên nhân, cũng vì vậy liền bỏ qua ý muốn Hường Văn dẫn thân vào con đường vinh quang. Lúc diễn nguyện vọng vào đại học là do cô diễn nhưng khi ấy cô bị làm phiền nhiều quá không chịu được nên nhắm mắt tung tiền xu, sau đó liền quyết định chọn Học công thương, ngành quản lý xí nghiệp chuyên nghiệp này. Cho nên hôm nay, cho dù phòng làm việc của Lê Thiên Qua có rộng rãi sáng sủa, phong cách nho nhã thì cô cũng cảm thấy bị đè nén. Lê Thiên Qua ngồi trước bàn làm việc, mặt âm trầm, đôi mắt chìm ung đầy sắc sắc bén nhìn chăm chăm Hường Văn, giống như muốn nhìn thấu cô, đáng tiếc người phụ nữ này trên người giống như khoác áo chống đạn, là một người tuyệt đối không ai có nhìn thấu tâm tư của cô. Không khí có chút bức người, Lê Thiên Qua không nói lời nào, Hường Văn cũng kéo dài thời gian, dù sao thì cô cũng không muốn xem những tài liệu kia, cứ giằng co với nhau đến lúc tan việc thì cũng tốt. Lê Thiên Qua đốt một điếu thuốc lá, nhẹ nhàng hút một hơi, khói bay ra từ lỗ mũi anh, về mặt cũng không có giống như đang tức giận.

“Cô thật là nhân nhả, tôi đưa hồ sơ cho cô sửa sang lại thì cô đã làm xong chưa?” Bỗng nhiên anh nói. Nụ cười nở rộ trên mặt Hường Văn, giống như ngọn lửa như hoa Mạn Châu Sa, loài hoa nở duy nhất trên đường đi xuống hoàng tuyền. Cô chính là phong cảnh, còn anh là hoàng tuyền. Âm thanh của cô vẫn ngọt ngào như lúc ban đầu, Hường Văn vẫn như vậy, lúc cô còn ở Phòng Vip anh đã thấy qua rất nhiều lần, hiển nhiên lúc này cô coi anh như một người khách. Cô nhẹ nhàng nói: “Anh biết rõ căn bản là tôi không có làm được, không cần phải suy nghĩ cách bói móc đâu, anh nghĩ như thế nào thì tôi cũng vẫn như vậy thôi.”

Đây là loại người người đánh lên má trái của tôi thì tôi lại đưa má phải của mình lên để cho người đánh, Lê Thiên Qua rất là ghét, coi như cô có bộ đáng khuất phục anh nhưng trong lòng luôn có cảm giác không phải như vậy. Lê Thiên Qua dập tắt điếu thuốc, vẩy tay về phía cô: “Tới đây.”

Hường Văn đã sớm biết rằng cô dù có đổi một ngàn chiếc áo khoác ở bên người nhưng thời điểm nào thì người đàn ông này cũng canh chừng cô, nên cô cũng như vậy, chẳng lẽ một ngày làm kỹ nữ thì cả đời làm kỹ nữ sao? Anh ôm chặt lấy cô, đặt cô lên bàn làm việc, cô ngẩng đầu nhìn anh, không chỉ bởi vì chiều cao mà còn có nguyên nhân là thân phận, quả thật cô cái gì cũng không còn, nghèo rớt mòng tơi rồi. Mà anh được coi là một người đàn ông hoàng kim rồi, đứng ở bên trong lòng của Hường Văn, anh ta chỉ là một tên cận bã, không bằng Tần Thọ. Nhưng một người đàn ông nhiều tiền thì có không ít người phụ nữ muốn nhào lên người anh ta, tuy biết rõ đó là một hố lừa nhưng vẫn có người thích nhảy vào, đây chính là rác rưởi, mọi người xem tiền tài giống như là cận bã, thì đây là một cận bã rất quý giá nha. Váy cực ngắn màu bạc làm cánh xuân ở trên đùi lộ ra nhìn không sót một tí nào, sáng như ánh trăng, bóng loáng như ngọc. Tay của anh từ từ vuốt ve trên đùi của cô, đầu ngón tay trượt đến bộ phận nhạy cảm, thân thể của cô vẫn luôn nhạy cảm, cho nên bây giờ đã có chút phản ứng, nhưng không thể trách cô giờ phút này đã có phản ứng, tất cả đều bị người đàn ông này dạy dỗ mà thôi. Trên môi của anh hiện lên một tia mỉm cười, trước sau anh vẫn khinh miệt cô, một tay vuốt ve lưng của cô, từ từ tiến đến gần khoả váy, sau đó kêu một tiếng, kéo khoá xuống, gạt chiếc váy màu bạc dòn xuống hông của cô, trên người chỉ còn lại một chiếc áo lót màu đen, đường viền hoa xinh xắn, bao quanh đôi châu ngọc sáng bóng của cô, trắng như tuyết như vậy làm sao có thể bị màu đen che dấu đây? Hai ngọn núi ngạo nghễ đứng thẳng lên, đè ép lẫn nhau, đầy thâm thúy, dẫn đến biết bao nhiêu là suy nghĩ.

“Sao cô lại ăn mặc như vậy, rõ cuộc là đến làm thư ký hay là đến còn muốn lên giường của tôi hay sao?” Ánh mắt anh nhìn cô trước sau như một, ngôn ngữ đầy khinh miệt. Hường Văn cười đầy quyến rũ, giang đôi tay ra ôm cổ anh: “Lê Thiên Qua, tôi như thế nào đến là một tay anh an bày, cho nên không nên hỏi tôi, mà phải tự hỏi bản thân mình, anh nghĩ như thế nào. Nếu như anh một mời thì mời làm nhanh lên một chút, những tài liệu mà anh giao cho tôi, tôi còn chưa có xem đâu, nhanh làm xong rồi thì tôi trở về làm việc,”

“Công việc? Trừ việc hầu hạ đàn ông thì cô còn làm được gì đây? Nói tôi nghe một chút xem, ngược lại tôi thật muốn nghe một chút xem cô còn có bản lĩnh ở phương diện nào.” Nụ cười tràn ngập mặt của anh nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh, ngón tay lưu luyến dưới hạ thân của cô, mà sát dọc theo mép đùi, cách một tầng ren mỏng vuốt ve chỗ nhạy cảm của cô. Hường Văn rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn anh ta cũng đầy khinh thường: “Lê Thiên Qua, anh không cảm thấy hành động của anh bây giờ rất buồn cười sao? Giống như một con chó điên! Chó điên cũng biết quay đầu lại cắn hay sao?”

Anh không có tức giận, chỉ mỉm cười, đáy mắt ẩn giấu những thứ không có chút tình cảm nào, đó là một chút sợ hãi của Hường Văn.

“Nếu tôi là chó thì cô cũng chính là cứt.”

Cô le lưỡi một chút: “Lê Thiên Qua, anh thật ghê tởm.”

“Cô làm cho tôi ghê tởm từ lâu rồi.” Một bên anh vừa nói, một bên vừa cời đồ của cô, ngón tay đột nhiên cắm vào. Niềm đau đớn này không hề báo trước, làm Hường Văn đau đến run người, hạ thân kẹp chặt ngón tay của anh. Lê Thiên Qua rút hai ngón tay ra rồi lại vào bên trong làm một cuộc tìm kiếm, Hường Văn càng kẹp chặt hơn, cắn môi, ngăn cản tiếng kêu đầy mỉa mai của mình. Anh nhếch môi, tà mị mà bá đạo, cắn tai của cô: “Nhanh như vậy liền ướt rồi?”

Môi của cô đỏ thắm nhưng lại có chút trắng bệch: “Đây không phải hy vọng của anh hay sao.”

Lê Thiên Qua không có nói gì, cời thất lưng của mình ra, làm lộ ra dục vọng của anh, dùng sức cắm vào giữa hai chân của cô, sau đó liền đụng đi vào. Tuy đã làm rất nhiều lần nhưng mỗi lần Hường Văn đều cảm thấy đầy đau đớn, giống như lần đầu tiên vậy, cảm giác tê liệt từ hạ thân lan ra toàn cơ thể. Cơ thể cô trần truồng, váy đã sớm bị đẩy lên hông, không chút nào có thể che lấp được cảnh xuân của cô, mái tóc quăn xoả ra ở trên người, che cảnh xuân ở phía sau lưng lại, nhưng lại không che trở được tầm mắt của anh.

“Hôn tôi.” Anh đột nhiên phá vỡ im lặng. Hường Văn ngơ ngác nhìn anh, trong trí nhớ thì đây là lần đầu tiên anh yêu cầu cô như vậy, cô cũng chưa có chủ động bao giờ, chỉ bị động chịu đựng, để cho anh thân mật cùng với cô. Cho nên giờ phút này anh muốn cô hôn anh thì cô rất ngạc nhiên. Cô chỉ làm theo, nếu không thích thì hôn môi cùng với làm tình có gì khác nhau đây? Cô đã tu luyện được, mặc dù rất chán ghét nhưng cũng có thể cùng người đàn ông này lên giường, cho dù oán hận cũng có thể dày thâm tình hôn người ta. Môi của Hường Văn có chút lạnh lẽo, ôm chặt lấy cổ anh, ấn đôi môi của mình lên môi anh, đôi môi đầy tình tẻ, nhẹ nhàng cắn xé, cái lưỡi màu hồng phác họa hình dáng môi của anh, cạy hàm răng ra, đi vào trong tìm kiếm, quấn chặt lấy đầu lưỡi của anh, bắt đầu một cuộc giao dịch bằng thể xác. Tư thế như thế này Hường Văn rất không thích, chân của cô rất là mỏi, nếu cùng so sánh thì cô thấy ở trên giường thoải mái hơn một chút. Hơn nữa hôm nay cô còn chưa ăn cơm, vào lúc này thì sức lực cũng đã cạn kiệt rồi, giống như bị nghiền nát vậy, dựa vào trên người anh thở dốc. Anh đẩy cô ra, hơi chỉnh chỉnh mình lại một chút, mặc lại quần áo cho chỉnh tề.

“Cô có thể đi ra ngoài.” Anh nói nhẹ như nước chảy, giống như vừa xảy ra hai người chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cứ như vậy phui sạch, không phải đã sớm dự liệu được chuyện này hay sao. Hường Văn cũng không có kinh ngạc, cũng không oán giận người đàn ông tuyệt tình này, cô đã có thói quen như vậy. Đây mới là Lê Thiên Qua, chưa bao giờ coi cô là người, chỉ coi cô như là một món đồ chơi mà thôi. Như vậy thì cô sẽ có cơ hội bị bỏ đi, đợi đến một ngày nào đó cô bị chơi chán rồi, sau đó mặc kệ sống chết thì cũng đã được giải phóng rồi. Hường Văn cầm khăn giấy trên bàn, lau sạch sẽ hạ thân mình một chút, sau đó nhảy xuống khỏi cái bàn, sửa sang lại quần áo của mình rồi thì cười với anh: “Rồi cuộc thì tôi cũng hiểu rõ tại sao anh lại nhiều thư ký nữ đến như vậy.”

“Có phải cô có cảm giác tôi đang cố ý gây khó khăn cho cô phải không?” Anh ta đột nhiên nói. Thân hình Hường Văn dừng lại một chút, xoay người lại bình tĩnh nói: “Không có.”

Lê Thiên Qua cười, một tay chống đỡ lấy cằm của mình: “Tôi đúng là đang gây khó khăn cho cô đó! Trong vòng ba ngày phải sửa sang lại những tài liệu kia cho tôi, đi ra ngoài đi.”

Gương mặt ửng hồng, chỉ cần người có kinh nghiệm, hiểu một chút chuyện nam nữ thì mọi người đều có thể nhìn ra Hường Văn vừa mới làm gì ở trong đó, những thư ký đó đầy kinh ngạc nhưng cũng không dám nói gì. Hoàng Tử Á thừa dịp Hường Văn đi vào phòng tổng giám đốc làm một chút việc thì đã cho người sắp xếp xong một cái bàn làm việc, Hường Văn cười với cô ấy, sau đó ngồi xuống, vùi đầu vào làm việc trong việc nghèo nàn kiến thức. Cô không thể để cho anh ta hành hạ không dậy nổi, chỉ là một số bảng báo cáo hay sao, có cái gì khó đâu. Cô theo như những khoảng thời gian cố định, mang các khoản buôn bán lời lỗ ghi lại một bản báo cáo là xong. Chuyện sửa sang lại tài liệu như vậy thì thật ra cũng không có chút khó khăn gì, tâm tư tình tẻ một chút thì cũng có thể. Hường Văn đang vùi đầu học hành trong khó khăn thì đột nhiên cảm thấy có người đang đẩy mình. Người nọ chỉ chỉ điện thoại trên bàn nói: “Nghe điện thoại đi nha, nó kêu thật lâu rồi, điện thoại nội bộ đó.”

Lúc này Hường Văn mới phát hiện thì ra điện thoại thật đang reo, xem ra mình đối với mấy cái tài liệu này bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Này.”

“Có phải cô đang ngủ thiếp đi hay không, thế nào bây giờ mới nhận điện thoại?” Âm thanh Lê Thiên Qua phát ra không biết vui hay buồn.

“Tôi đang rất bận, muốn chỉnh tài liệu xong để lập tức đưa cho anh, cho nên Lê Thiên Qua, nếu không có chuyện gì thì chớ có quấy rầy tôi.”

“Cô cho rằng tôi muốn sao nói chuyện cùng cô sao? Đừng có tự giết vàng lên mặt mình!”

“Xin hỏi còn có việc gì sao? Không có việc gì thì tôi rất bận!”

“Sao lại không có việc, tôi muốn nói với cô, muốn sắp xếp tư liệu thì cần phải dùng đầu óc.”

“Nhảm chán!” Hường Văn cúp điện thoại một cái bộp rồi lại tiếp tục công việc trong tay. Đau lưng, cổ cũng giống như bị xe cán qua vậy, Hường Văn đứng lên hoạt động một chút, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều tan làm chỉ còn lại một mình cô. Cô sửa sang lại tài liệu rồi ôm vào người đi đến gõ cửa phòng làm việc của Lê Thiên Qua.

“Mời vào.”

Hường Văn có chút kinh ngạc, cô chính là muốn thử xem, thật không ngờ là anh vẫn còn ở đây.

“Tôi đã sửa lại xong.” Cô đứng trước bàn làm việc.

Lê Thiên Qua tắt máy vi tính, nhú mồm nhìn cô: “Tốc độ rất là nhanh, có phải vội vã làm xong để lúc tan việc lên giường của người đàn ông nào đó hay không? Cho tôi nhìn một chút.”

Hường Văn cố nén lại cảm giác kích động muốn ném tập tài liệu vào đầu anh, đưa tài liệu cho anh xem.

Lê Thiên Qua vừa lật nhìn, vừa bêu môi nói: “Đây chính là tài liệu cô sửa sang lại? Đánh lại la liệt số liệu của các năm, cô cho rằng đây là tài liệu mà tôi cần?” Lê Thiên Qua hất tay làm những tài liệu này bay lên mặt Hường Văn, trang giấy bung ra bay khắp nơi.

“Đi đi, xem lại những số liệu này, sau đó viết cảm tưởng cá nhân, đánh giá xuống dưới rồi nghĩ ra một dự án có thể mang lại lợi nhuận cho công ty. Ba ngày sau giao cho tôi!”

Hường Văn cúi người xuống, nhặt lên lại từng tờ từng tờ một những trang giấy đang tán loạn kia, những trang giấy đầy chữ, đang như đập vào mắt cô, đi theo thân kinh của cô, đi vào trong đại não, sau đó đầu cô choáng váng một chút, cũng có cảm giác như muốn nổ tung ra.

Người đàn ông này không chỉ là một cận bã mà còn là một người đàn ông không có sạch sẽ, cần phải sử lý hết tất những người đàn ông như thế này. Hường Văn ở trong lòng không ngừng nguyên rủa, nhưng trên mặt vẫn cười rất yêu kiều: “Được, tôi sẽ làm, Lê Thiên Qua, bây giờ tôi có thể tan làm được hay chưa?”

“Cô có biết công việc của thư ký cần phải làm gì hay không? Ông chủ còn chưa có tan làm mà cô lại muốn tan làm?” Anh ta có chút đùa bỡn nhìn cô, bên môi có thoáng ý cười, thuy chung làm cho người ta không hiểu rõ chân tương sự việc.

Hường Văn nhú mày: “Anh thật giống như chỉ có một người thư ký là tôi hay sao.”

Lê Thiên Qua cười hắc hắc nói: “Chẳng lẽ cô chưa từng nghe nói qua ma mới bắt nạt ma cũ hay sao? Ai nói cô là người mới, thu thập một chút rồi theo tôi đi gặp khách hàng.”

Hường Văn muốn chửi chó má rồi, một tháng trả cho cô bao nhiêu tiền lương mà để cho cô làm nhiều việc như vậy.

Đây cũng là lần thứ hai Hường Văn ngồi cùng xe với Lê Thiên Qua, song ký hiệu chữ M kia khiến Hường Văn để trong lòng, hoàn toàn khinh bỉ nhìn anh mấy lần, là một cận bã như anh mà cũng có thể ngồi chiếc xe này, thật là bị sét đánh mà.

Bánh xe ngừng chuyển động, âm thanh lạnh lùng của anh ta làm cho cô lạnh đến buồn nôn, thậm chí là chán ghét, ghét một người mà đa đến tình trạng cao nhất rồi.

“Xuống xe.” Anh ra lệnh với cô.

Cô xuống xe.

“Đi vào.” Anh lại còn ra lệnh cho cô.

Cô giống như quá khứ.

Trong phòng đèn cũng không có sáng lắm, cho nên anh cũng trở nên không rõ ràng, cô ngây ngốc hỏi: “Khách hàng đâu?”

Lê Thiên Qua không để ý đến cô, cùng nhân viên phục vụ chọn đồ ăn mà cũng không có hỏi cô, làm liền một mạch xong. Nhân viên phục vụ xoay người đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người, mắt to trừng mắt nhỏ.

Lá trà trong chén từ từ nở ra, giống như một đứa trẻ mới sinh, từ từ mà lớn lên, phút trở tán ra, tràn đầy cả ly trà. Lê Thiên Qua bung ly trà lên, lay động một cái, lá trà đung đưa, phá vỡ mặt nước yên tĩnh.

Tựa như giống với bộ dáng của hai người bây giờ, thật ra thì nhìn nhau mà chẳng nói câu gì, không có chút có gì có thể phá vỡ sự yên lặng này.

“Lê Thiên Qua, anh lấy tôi làm trò đùa đấy hả? Không phải anh nói đi gặp khách hàng sao?” Cô có chút giận nói.

Hoa văn trên ly trà có lộn xộn nhưng rất đẹp mắt, anh rất thích sứ thanh hoa, mở nghiêng nắp ly trà lên, nhẹ nhàng gạt một cái, chậm rãi thưởng thức cùng đáng giá, vị đắng chát ở trong ngọt ngào.

Hồi lâu anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô: “Chẳng lẽ tôi không phải là khách hàng của cô hay sao? Cùng ngủ mà cô cũng làm thì cùng ăn cô cũng vẫn còn kinh ngạc hay sao?”

Cô vừa muốn nói gì đó thì có người gõ cửa, một bàn thức ăn lục đục mang lên.

Lại là món Quảng Đông, khẩu vị của Hường Văn hơi nhạt, thích an ngọt, mẹ ruột của cô là người phương nam, món Quảng Đông là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ là mấy năm nay cô không còn giống như trước nữa, cho nên thành thật mà nói thì món Quảng Đông từ lâu cô đã không còn ăn nữa rồi.

Cô không muốn xếp vào đội ngũ thích ăn món Quảng Đông giống như Lê Thiên Qua, đây là một loại làm bản, cái người như vậy mà cũng thích ăn những món ăn như thế này sao, nếu như có một ngày nào đó rơi vào trong tay cô thì cô sẽ cho anh ăn thức ăn gia súc, dù thế nào đi nữa thì anh phát dục cũng rất tốt nên được thức ăn gia súc bồi bổ thì cũng tốt lắm.

“Cô cười cái gì? Lê Thiên Qua đột nhiên hỏi.

Sao tôi cười? Hường Văn kinh ngạc, đương nhiên là có thể nha. Nghĩ đến cảnh tượng Lê Thiên Qua ăn thức ăn cho heo thì cười thôi.

Lê Thiên Qua, lúc người ta ăn cơm thì sẽ nói rất nhiều chuyện, còn hai người vốn cũng chẳng có gì để nói, cho nên rất tẻ nhạt. Cho dù Hường Văn có đói bụng một ngày nay, đến mức ngực dán vào lưng, nhìn về phía Lê Thiên Qua thì cô cũng ăn không trôi, không có nôn ra thì cũng đã hết tình hết nghĩa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mộng xuân kiều diễm 1

Trong phòng làm việc không khí mát mẻ, người đến người đi, rất là bình thường, thời tiết bước vào thời gian rất nóng bức, làm cho lòng người rất phiền não, ánh mặt trời chiếu vào thủy tinh, sáng chói làm cho người ta không mở mắt ra được. Hường Văn ngồi trước bàn làm việc, mồ hôi sớm đã ướt đầm đĩa rồi, mỗi lần có chỗ nào không hiểu thì cô đều muốn nguyên rửa ở trong lòng mấy lần. Giống như khi còn nhỏ, trường học tổ chức đi rạp chiếu phim để xem phim, rõ ràng rất buồn tẻ cùng đây vô vị, người nhìn cũng thấy buồn ngủ nhưng mỗi lần xem xong thì thầy giáo sẽ giao cho một bài tập viết, đề cho người xem viết cảm tưởng của mình. Chuyện này từ nhỏ Hường Văn đã rất ghét, cô rất muốn viết nhưng mà không có cảm tưởng gì. Không phải là cô không yêu tổ quốc mà chỉ khi còn rất nhỏ cô đã xem rất nhiều phim hoạt hình ở giai đoạn này, phim điện ảnh về chiến tranh, nên dĩ nhiên là không có hứng thú rồi. Có một lần cô không nộp bài tập thì thầy giáo rất không hiền lành đã gọi điện thoại, vừa vặn là cha cô nhiều năm không có nhận được điện thoại đã biết được chuyện này nên rất tức giận, dấm trời cô lại, bắt cô xem một bộ phim điện ảnh hai mươi lần rồi bắt viết bài cảm tưởng. Cô cũng rất chán ghét cùng nóng nảy, ở trong nhà làm loạn một trận. Sau cùng lại là Lâm Mặc Tịch viết cảm tưởng giúp cô, dài những hơn sáu trăm chữ. Cho nên lúc này Hường Văn thương tâm muốn chết. Nếu như là người xui xẻo thì có uống bao nhiêu nước cũng vô dụng, giữa ngày hè, bị cảm đúng là khó chịu nhất, cô mở máy điều hoà nhiệt độ hơi thấp, lúc này bị nhảy mũi liên tục, trên người lúc nóng lúc lạnh, có lúc lại lạnh run người lên, trên người nổi một tầng da gà, mọi người nói xem cuộc sống này sao mà sống được? Cô càng nghĩ thì trong lòng càng cảm thấy buồn bực, những tài liệu trong tay càng ngày càng lớn, càng rắc rối, cuối cùng chỉ muốn xé đi. Tiện tay rút mấy tờ lau mũi, bịt mũi, nước mũi luôn cứng đầu cứng cổ xuất hiện một chút. Phía bên cô đang hăng hái chiến đấu thì Ninh Tri Nhiên cũng không trải qua dễ dàng cùng bất an. Cũng bởi vì thời tiết mà anh ta thừa nhận anh ta đã vỡ đoán một chút, khi ra khỏi cửa nhà Hường Văn thì anh ta bắt đầu hối hận, nhưng như bị quỷ thần sai khiến, vì hai chữ tôn nghiêm cho nên cách nhiều ngày như vậy mà Ninh Tri Nhiên cũng không có đi tìm Hường Văn. Mấy ngày nay nhất định là cô rất đau khổ đi. Đi gặp cô thì có chút không tự nhiên, thế nhưng không có chịu đựng được, trong lòng như cỏ mọc tràn lan, cảm thấy có chỗ nào không có đúng, nhìn cái gì cũng không có thuận mắt. Mẹ Ninh mấy ngày này đến công ty của Ninh Tri Nhiên, trên danh nghĩa là đưa thuốc bổ nhưng trên thực tế là đi thăm dò tình hình, bà muốn có cháu bé, đang muốn đến muốn đến rồi. Nhưng nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy của con trai thì rất không đành lòng, thẳng thắn hỏi, con trai có phải đến thời kỳ mãn kinh rồi hay không? Sao lại phiền não thành bộ dạng như thế này? Lời này khiến Ninh Tri Nhiên dờ khóc dờ cười, thời kỳ mãn kinh, thật là không còn gì để nói với bà. Nhưng bây giờ anh ta đang phập phồng không yên, nhiều đêm mất ngủ, cùng với triệu chứng của thời kỳ mãn kinh cũng không kém nhiều lắm. Anh ta muốn thấy cô, nhưng cô sẽ gặp mình sao? Đang suy nghĩ thì đột nhiên có người gõ cửa.

“Tổng giám đốc, hôm nay hoạt động của người đại diện phát ngôn cho công ty ta đã kết thúc, rất thành công, truyền thông phản ứng rất tốt.”

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái, ánh mắt chợt loé lên, cười nói: “Đi ăn bài một

chút, buổi tối tôi muốn cùng người phát ngôn ăn cơm.”

“Vâng, tôi sẽ đi ăn bài.”

Thư ký xoay người đi ra ngoài, Ninh Tri Nhiên liền cầm điện thoại lên, cuối cùng cũng có lý do gọi cho cô.

“Này.” Âm thanh trong điện thoại có chút khe khẽ.

“Cô bị cảm?”

Hường Văn có chút kinh ngạc, anh ta là người thứ nhất phát hiện ra mình đang bị cảm.

“Hường Văn, cô uống thuốc chưa?”

Cô cắn môi không nói lời nào. Anh ta lại tiếp tục: “Nhất định là cô chưa có nã, bây giờ cô đang ở đâu? Tôi đi tìm cô.”

“Không cần, tôi rất khoẻ, đang làm việc, anh đừng có tới.” Cô vội vã ngăn cản anh ta, nếu Lê Thiên Qua biết Ninh Tri Nhiên lại đến tìm mình thì còn không có nổi điên sao, sẽ cắn người linh tinh đó, ngộ nhỡ mình bị dính vào bệnh chó điên thì làm sao a. Anh ta dừng lại một chút: “Hường Văn, thật xin lỗi, lần trước là tôi sai lầm rồi, tôi không nên làm như vậy.”

Đầu óc Hường Văn choáng váng, cũng không biết anh ta đang nói gì liền phụ hoạ: “Không có gì, còn có việc gì sao?”

“Buổi tối tôi muốn mời cô ăn cơm thôi.”

Ăn cơm, cô không có ý định đó đâu, còn rất nhiều việc còn chưa có làm xong đâu, lại còn bị cảm nữa chứ. Đầu óc cô đột nhiên loé lên ý tưởng, người lập tức tỉnh thần cao lên mấy phần: “Ninh Tri Nhiên, anh là thương nhân phải không?”

Anh ta không hiểu dụng ý của cô nhưng vẫn ừ một tiếng. Hường Văn liền thở phào nhẹ nhõm: “Buổi tối tôi mời anh ăn cơm, anh giúp tôi một chút.”

Anh ta tự nhiên là đồng ý rồi, sau đó ở trong phòng làm việc đợi đến trạng vạng tối, cơ hồ cứ năm phút lại nhìn ra ngoài một lần, về mặt kia giống như một cô dâu nhỏ đợi chú rể trong đêm động phòng hoa chúc. Khi kim phút chỉ đến một ô thì anh ta lại càng vui sướng hơn một phần, một hồi lâu thì anh ta tung tăng xuống lầu, lái xe đi. Khi tới chỗ hai người hẹn trước thì còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ hẹn, Ninh Tri Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, đột nhiên cười, đi đến sớm tới chỗ hẹn. Cũng không phải mới tình đầu, tại sao lại hồi hộp như thế này? Hường Văn đến chỗ hẹn với Ninh Tri Nhiên thì cũng cách toà cao ốc Hoa Vũ không bao xa, đại khái khoảng chừng mất năm phút đồng hồ thì liền nhìn thấy Ninh Tri Nhiên đậu xe ở ven đường. Anh ta nhìn thấy cô thì sững sốt một chút, anh ta không ngờ cô mặc quần áo văn phòng cũng rất đẹp mắt. Bộ đồ công sở trắng phau, phần eo được thiết kế uốn nếp nên càng làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn của cô, chân của cô thon dài, cho nên bất luận là mặc váy ngắn hay quần dài thì đều rất thích hợp với cô. Hường

Vẫn thấy ánh mắt của anh ta nhìn mình, cho là đang nghi ngờ, vì vậy nói: “Tôi đang đi làm tại Hoa Vũ.”

Câu trả lời này làm cho Ninh Tri Nhiên sững sốt một hồi lâu, hai người đứng đó có chút xấu hổ, hồi lâu Ninh Tri Nhiên mới nói: “Đi làm tại Hoa Vũ làm cái gì, tôi công ty của tôi làm đi nha.”

Hương Văn cười cười: “Anh thật chuẩn bị bồi dưỡng tôi thành tiểu tam hay sao, anh muốn ăn gì, hôm nay tôi mời.”

Anh ta trêu ghẹo nói: “U, tôi không nghe lầm chứ, muốn mời tôi ăn mì hoành thánh hay sao?”

Mặt Hương Văn hơi đỏ ửng lên, cũng không biết do trời nóng lực hay là nguyên nhân do cô xấu hổ: “Tuỳ ý, anh muốn ăn gì cũng được.”

“Khó khi nào cô hào phóng như vậy, phải ăn một bữa thật ngon nha. Lên xe.”

Xe khởi động không lâu lắm thì Ninh Tri Nhiên đưa cho cô một cái cặp nhiệt độ:

“Mới mua, xem một chút xem có phát sốt hay không.”

Cái mũi của cô vốn có chút ngạt thở, nên giọng nói liền cực kỳ mềm nhũn, cực kỳ làm nũng: “Tôi không sao, chính là điều hoà thổi hơi nhiều thôi.”

“Chuyện này cũng không thể khinh thường, mùa hè mà bị cảm là không có tốt, cái này không khám dễ thành bị cảm lạnh lắm, chúng ta đi bệnh viện thôi.” Anh ta nói xong thì chuẩn bị rẽ ở khúc quanh, quay đầu lại bệnh viện, Hương Văn vội dè tay anh ta lại: “Thật không cần, tôi đói rồi, đi ăn cơm thôi.”

Ninh Tri Nhiên lắc đầu một cái, rất bất đắc dĩ, đưa cho cô một bọc thuốc: “Cũng biết cô không muốn đi bệnh viện nên tôi đã mua thuốc cho cô, một lát ăn cơm xong thì liền uống đi.”

Cô cười với anh ta, sắc mặt quả thật không tốt chút nào, ngọ đầu, dựa vào ghế có chút buồn ngủ. Nhìn bộ dáng cực kỳ mệt mỏi của cô, Ninh Tri Nhiên vốn muốn tìm một nơi dừng lại để cho cô nghỉ một lát, thế nhưng vừa mới dừng xe thì cô liền tỉnh dậy.

“Thì ra là cô không có ngủ nha.”

Hương Văn vừa mở mắt ra, vừa nhìn giá của tiệm cơm này, thế nhưng không nhận được hô lên: “Ninh Tri Nhiên, anh muốn ăn hết tiền của tôi à?”

Chỗ ăn chơi Hương Văn hiểu rõ nhất, cũng giống như quán cơm này, trang thiết bị đầy sang trọng cùng hoa lệ thì tạm thời không nói đến, chính là bốn nhân viên tiếp khách cũng làm cho người ta sáng mắt lên, vẻ thủy nị cũng không kém với tiểu thư Châu Á bao nhiêu.

Ninh Tri Nhiên cười nhìn cô: “Nếu đã tỉnh thì chúng ta vào thôi. Khiến cho khách chờ lâu cũng không có tốt.”

Hương Văn kinh ngạc nói: “Anh còn mời ai nữa?”

Ninh Tri Nhiên cố làm vẻ thần bí nói: “Thần tượng của cô nha. Đợi lát nữa nhìn thấy cũng đừng có kích động phát khóc nha.”

Hương Văn càng thêm nghi ngờ, bây giờ thần tượng của cô là người có thể giúp cô

giải quyết cái người này nha.

Cô nhân viên đi lên phía trước, vui vẻ mỉm cười nói: “Ninh tiên sinh, mời tới bên này.”

Kiến trúc trang nhã, đầy hương vị Trung Quốc, giữa đại sảnh là nhà thủy tạ*, làm cho hai mắt người ta toả sáng là các kiến trúc đình đài lầu các. Giống như dẫn người ta trở về năm trăm năm trước.

*: nhà được xây trên mặt nước.

Cô nhân viên kéo cửa phong ra, dùng tay làm dấu mời.

Ninh Tri Nhiên lôi kéo tay của Hương Văn, đưa cô vào phòng.

“Thật xin lỗi, trên đường đến tôi bị kẹt xe, đã tới chậm làm hai vị đợi lâu.”

“Ninh tổng không cần khách sao, là chúng tôi tới sớm mà thôi. Tới đây Mạc Tịch, giới thiệu một chút, đây là Tổng giám đốc Ninh.”

Cô giống như bị một chiếc bàn ủi ủi qua thì đột nhiên bị ném vào trong băng giá, mỗi mạch máu trên người đều đang run rẩy, chân của cô như bị đóng đinh trên sàn nhà, như thế nào cũng không bước được một bước. Cô tròn to hai mắt, nhưng vẫn không nhìn thấy rõ những gì đang ở trước mắt mình, suy nghĩ đã sớm ngừng chuyển động, việc cô có thể làm duy nhất là cắn chặt hàm răng, không để cho nước mắt của mình rơi xuống. Gắt gao siết chặt quả đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, tay đứt xót ruột, cô đã chết lặng rồi.

“Giới thiệu một chút, đây là bạn của tôi, Hương Văn, dường như cũng là người hâm mộ của Lâm Mạc Tịch đấy.” Ninh Tri Nhiên nói hết lời thì nhìn về phía Hương Văn, không khỏi sững sờ: “Cô bị làm sao vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như vậy, thế nào lại run như vậy, rất lạnh sao? Có muốn tắt điều hoà không khí đi không?”

Một bộ phận trên cơ thể làm sao có thể đau đớn được bằng tâm hồn của cô, cô đau quá, đau đến khó thở rồi. Cô không có đất rung thân, núp ở phía sau Ninh Tri Nhiên. Dù thế nào cũng không thể ngờ được là sẽ gặp nhau như vậy, Lâm Mạc Tích, tại sao còn để tôi gặp lại anh?

“Không phải xấu hổ đâu.” Ninh Tri Nhiên cười nói.

“U, sức quyến rũ của Mạc Tích nhà chúng ta cũng đủ lớn đấy chứ.” Người đại diện của Lâm Mạc Tích đứng ở một bên cười ha hả.

“Xin chào, tôi là Lâm Mạc Tích.” Anh ta đi lên phía trước, từng bước một, có trời mới biết được, anh ta đi gian nan như thế nào, quả đảm của anh ta siết thật chặt, không chế sự run rẩy của chính mình, duỗi tay về phía cô.

Cô muốn tránh né, cô sợ tiếp tục như vậy nữa cô sẽ không chịu nổi nữa, vô số ngày đêm khuôn mặt này xuất hiện trong giấc mơ của cô. Cô chần chờ nhưng rốt cuộc vẫn đưa tay ra, cần bản là cô không nhìn anh ta nhiều, cô sợ, muốn rút lui, vào thời điểm tay của hai người sắp nắm lấy thì đột nhiên cô thu tay lại, nói với Ninh Tri Nhiên: “Tôi muốn đi, tôi không muốn ở lại chỗ này nữa.”

Cô chán ghét mình như vậy sao? Anh ta cho là chỉ cần hai người có thể gặp lại thì tất cả sẽ trở về như ban đầu, anh ta chỉ là của một mình cô và cô cũng chỉ là của một mình anh ta. Nhưng cô lại cực kỳ muốn tránh né anh ta, tại sao không muốn gặp lại mình. Anh ta muốn xông lên, thế nhưng tất cả những gì hiện tại anh ta có thể làm chỉ là nhìn nhận.

“Thế nào?” Ninh Tri Nhiên có chút nghi ngờ.

“Anh không phải đưa tôi đi ra đâu, tôi hơi chóng mặt.” Rốt cuộc thì cô không còn bước đi nữa mà chạy đi, chỉ muốn chạy để cách xa nơi này một chút, phải cách xa anh ta càng xa càng tốt.

Cô cơ hồ là muốn chạy trốn, cô không muốn gặp anh ta, từ chối lâu như vậy, trốn tránh lâu như vậy, ký ức lúc còn trẻ quá mức tốt đẹp, nhưng hôm nay thì có ai còn dám so sánh đây?

Ninh Tri Nhiên nhíu mày thật chặt, tự nhiên anh ta không biết nguyên nhân sâu xa ở bên trong, chỉ coi là cô thật không có thoải mái nên liền xoay người đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Mộng xuân kiều diễm 2

Cô vẫn cho là mình cái gì cũng không có để ý, chuyện sống hay chết đã không còn là chuyện mà cô coi trọng từ lâu nữa rồi, cô thật cho là mình có vô số mặt nạ, có thể khoá chặt được lòng của mình, như vậy thì sẽ không có bất kỳ chuyện gì tác động được đến cô. Cô giống như một cái xác không hồn sống mấy năm nay, cô cho rằng sẽ như vậy nhưng thì ra lại không bằng một câu “xin chào, tôi là Lâm Mạc Tích”. Ở trên thế giới này, chỉ có một người sẽ không lừa gạt cô, chỉ có một người thật tâm đối với cô, chỉ có một người là cô hoàn toàn tin tưởng, chỉ có một người như vậy, lại để cho cô yêu không thể kiềm chế được, chỉ có một người như vậy ở nơi mềm mại nhất trong lòng của cô. Người đó chính là Lâm Mạc Tích. Chắc chắn chỉ có một người như vậy, ở trong cuộc sống của mỗi người tại một thời gian nào đó sẽ xuất hiện, sẽ lấp đầy một nửa còn lại của mỗi người, có lẽ người này không phải là người tốt nhất, nhưng vào thời điểm đó thì người này là người thích hợp nhất, vì vậy nên yêu, vì vậy nhớ mãi không quên, những nhưng nhớ này không mất đi theo ngày tháng mà từ từ biến thành khắc cốt ghi tâm. Người đó chính là Lâm Mạc Tích. Năm đó, khi anh ta rời khỏi cô, không phải là cô không có nghe qua những lời gièm pha, nói anh ta vì tiền, nói cha cô cho anh ta một số tiền để anh ta rời khỏi cô. Cô nghe qua rất nhiều lần những lời bôi nhọ anh ta, nhưng cô vẫn thủy chung tin tưởng anh ta, dù tận mắt nhìn thấy thì cô vẫn sẽ tin tưởng tình yêu của anh ta đối với cô. Giống như cùng một dạng, mặc dù mới vừa rời anh ta vụn tã ra để tự giới thiệu mình, giống như một người bạn vừa mới quen, nhưng cô biết, anh ta rất đau, cũng giống với sự đau đớn của cô. Cho nên lúc không thấy thì cô sẽ nhớ nhưng, cho nên lúc gặp nhau thì không bằng không gặp. Hường Văn ngồi trong góc, vui mặt ở trên đầu gối, không có một chút hình tượng nào gào khóc. Lúc Ninh Tri Nhiên đuổi tới nơi thì Hường Văn đang khóc vô cùng đau khổ, anh ta ngồi xổm xuống, ôm lấy cô, cơ thể Hường Văn lại đang run rẩy. Anh ta vẫn cho rằng Hường Văn rất kiên cường, thế nhưng vào lúc này, cả người cô gái này đang run rẩy, rốt cuộc là có chuyện gì mà có thể là cho cô trở thành như thế này? Anh ta chỉ có thể ra sức ôm lấy cô, cho cô thêm ấm áp.

“Hường Văn, cô bị làm sao vậy?”

“Đau, tôi đau lắm, Ninh Tri Nhiên, tôi đau lắm. Tôi cho rằng mình sẽ không có đau, nhưng thì ra tôi lại đau như vậy.” Cô dựa vào trong ngực anh ta, âm thanh nghẹn ngào, có chút không liên tục. Anh ta không đành lòng, nhưng lại không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể dùng thân thể của mình để sưởi ấm cho cô. Nước mắt giống như một cơn bão, đến rất mạnh mẽ, hành hạ người ta kiệt sức, Hường Văn đã khóc rất lâu rồi, giọng nói sớm đã mất, dần dần không có tiếng động phát ra. Sau một hồi lâu Ninh Tri Nhiên mới phát hiện, cô đã khóc đến ngất đi, sờ trán một cái, nóng đến dọa người. Ninh Tri Nhiên không tiếng động ôm lấy cô, lái xe chạy như điên về phía bệnh viện. Hường Văn, thật tốt là, để cho tôi có thể biết em vẫn còn sống. Hường Văn, thật là tốt, để cho tôi còn gặp lại được em, cho dù có đứng ở xa như vậy mà nhìn em. Hường Văn, em là ban đêm, tôi là màn đêm, em xem, chúng ta là trời sinh một đôi. Hường Văn, làm sao em lại không chịu nhìn tôi? Bây giờ em như thế nào? Hường Văn, có phải bây giờ em đã không cần tôi nữa phải không? Bên cạnh em đã có một người đàn ông xuất sắc. Nhưng còn tôi, trừ em ra thì tôi sẽ không yêu một ai nữa.

“Mạc Tích, cậu làm sao vậy? Khóc? Cậu muốn làm cái gì?” Người đại diện vỗ vỗ bả vai Lâm Mạc Tích. Hai người đứng sững vai nhìn xe đi xa.

“Cái này a, Ninh Tri Nhiên mời chúng ta tới mà lại cứ đi như thế, thật là.” Người đại diện oán trách. Lâm Mạc Tịch lại cười, trên gương mặt nước mắt óng ánh trong suốt, giống như kim cương loé sáng: “Tâm của tôi đã tìm được về rồi. Tôi lại có thể yêu được một lần nữa rồi.”

Người đại diện bị anh ta nói mà chẳng hiểu làm sao, lôi kéo anh ta lên xe: “Đi, còn nhìn cái gì nữa, càng ngày càng không hiểu nổi cậu.”

Lâm Mạc Tịch đoạt lấy chìa khoá xe: “Anh trở về trước đi, tôi có việc.”

Dứt lời, bụi đất bay tứ tung, chiếc xe nhanh chóng chạy đi.

“Bác sĩ, mau lại đây khám cho cô ấy!”

“Đặt lên giường.” Y tá có chút không vui, nơi này dù sao cũng là bệnh viện, tóm lại, cãi nhau là không có tốt. Ninh Tri Nhiên đặt Hường Văn xuống, trên gương mặt trắng thuần vẫn còn vương những giọt nước mắt, làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng. Lúc này bác sĩ mới tới, đoán một phen, sau đó mới nói: “Không có việc gì, chính là bị cảm, lại có chút phát sốt, phải truyền nước thôi.”

Y tá tới đây ghim kim. Kim tiêm nhỏ nhỏ tinh tế ghim vào trong da thịt của cô, ống truyền dịch chảy tí tách. Ninh Tri Nhiên vẫn nắm chặt tay của cô, lúc này, tay của hai người toàn là mồ hôi. Y tá cười một cái: “Là bạn gái phải không, nhìn anh gấp thành bộ dáng như thế kia kia. Không có chuyện gì đâu, truyền nước xong sẽ tốt thôi.”

Ninh Tri Nhiên đã nghe được, anh ta nhìn thấy Hường Văn cau mày, khóc một hồi, vào lúc này thì lòng anh ta cũng đang rối loạn. Mặc dù Hường Văn ngủ mê man, nhưng nước mắt vẫn đang chảy suốt không có dừng lại, tuy hai mắt nhắm nghiền nhưng vẫn đang khóc. Ninh Tri Nhiên gấp gấp, dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô, nhưng khi lau bên này xong thì bên kia lại chảy xuống. Về mặt của Hường Văn rất khô sò, hình như là đang gặp ác mộng thì phải, Ninh Tri Nhiên cố gắng đánh thức cô dậy, nhưng cô vẫn như cũ, nhắm mắt mà rơi lệ. Anh ta gấp đến độ rối loạn, nhưng cũng không có cách nào khả thi. Cần phải đi tìm bác sĩ, chứ không thể để khóc suốt như vậy được. Tất cả chuyện này Lâm Mạc Tịch đều nhìn thấy được, núp ở bên cạnh vụng trộm nhìn cô, chờ Ninh Tri Nhiên đi rồi anh ta mới xuất hiện. Ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay không có chuyển dịch kia của cô. Đột nhiên anh ta cười khúc khích: “Hường Văn, rốt cuộc thì anh cũng nắm được bàn tay của em rồi. Làm sao em lại gầy như vậy? Tại sao lại không thương yêu bản thân của mình? Em không biết anh sẽ đau lòng sao? Em xem em đi, đã lớn chừng này rồi mà cũng không biết chăm sóc bản thân mình cho tốt.”

Ngón tay thon dài của Lâm Mạc Tịch êm ái vuốt ve mặt của cô, đầu ngón tay ấm áp lau đi nước mắt trên khuôn mặt của cô.

“Mạc Tịch.....” Âm thanh của cô bé không thể nghe thấy, tuy nhiên nó lại làm cho anh ta rung động. Tròng mắt của Lâm Mạc Tịch xuất hiện nước mắt, thoáng một cái đã rơi xuống, từ từ lăn xuống, sau đó vỡ ra, rồi biến mất không còn một chút gì. Anh biết mà, em cũng nhớ anh... anh biết mà, em và anh nhớ nhau giống như em nhớ nhung anh vậy. Anh ta cúi đầu xuống hôn vào môi của cô, nhẹ nhàng êm ái, giống như một cái lông vũ.

“Anh ở đây làm gì?” Đột nhiên có một tiếng hét to làm phá vỡ không gian tốt đẹp này. Ninh Tri Nhiên tức giận nhìn người đàn ông đang có hành động không đứng đắn đối với Hường Văn, anh ta nắm chặt của nắm. Chỉ cần không cần thận một chút thì chiến tranh sẽ bùng phát. Khi đến gần thì Ninh Tri Nhiên mới phát hiện thế nhưng trên mặt của Lâm Mạc Tịch cũng có nước mắt, anh ta mờ hồ cảm thấy Hường Văn cùng với Lâm Mạc Tịch có quen biết, hơn nữa quan hệ cũng không có bình thường, như vậy thì việc là của mình hôm nay có phải đã sai rồi phải không? Lâm Mạc Tịch xoa xoa nhẹ khoé mắt, nhìn Ninh Tri Nhiên, bình tĩnh tự nhiên: “Ninh tổng, tôi và Hường Văn sớm đã quen biết, tuyệt đối so với việc quen biết của hai người còn sớm hơn. Mấy năm nay tôi vẫn tìm cô ấy, rốt cuộc cũng để cho tôi tìm lại được, tôi sẽ không để chúng tôi phải chia cắt nhau nữa.”

Ý tứ của Lâm Mạc Tịch rất rõ ràng, anh ta đang tuyên cáo quyền sở hữu Hường Văn đối với Ninh Tri Nhiên. Vốn anh ta không có xác định được, nhưng nghe thấy âm thanh ní non trong con mớ ngủ của cô, thì anh ta liền quyết định phải làm cho cô trở lại bên cạnh của mình, bây giờ anh ta đã có năng lực bảo vệ cho cô. Ninh Tri Nhiên chần chờ một chút, sau đó nói: “Hai người có quan hệ gì? Anh là gì của cô ấy?”

“Tôi là.....”

“Anh ta là em trai của tôi!”

“Hường Văn?”

“Hường Văn!”

Ninh Tri Nhiên kinh ngạc nhưng cũng có chút vui mừng khi cô tỉnh lại. Người khiếp sợ là Lâm Mạc Tịch, như thế nào anh ta cũng không ngờ rằng cô có thể giới thiệu mình như vậy. Hường Văn ngẩng đầu nhìn, thấy túi còn một nửa chưa có truyền hết thì do dự một chút nhưng cuối cùng cũng rút kim tiêm trên mu bàn tay ra, nước thuốc chảy tí tách.

“Em làm gì vậy?” Lâm Mạc Tịch muốn đi lên ngăn cô lại nhưng đáng tiếc đã quá muộn, tức giận nhìn hành động của cô.

“Tôi không muốn truyền nữa, tôi muốn trở về.”

“Không được! Em có thể không tùy hứng như vậy được hay không? Không biết mình đang sốt cao hay sao?”

“Tôi phải đi về! Tôi không muốn ở lại chỗ này nữa!”

“Anh nói không được là không được! Hường Văn, nghe lời đi.” Âm thanh của anh ta đột nhiên mềm nhũn, giống như một ma chú giữ cô lại. Y tá một lần

nữa ghim kim tiêm, cố định tốt ống chuyển dịch. Giữa bọn họ quá mức quen thuộc, thậm chí Ninh Tri Nhiên căn bản còn không được đề cập đến. Anh ta hoàn toàn không được để ý đến, mặc dù Hường Văn nói Lâm Mạc Tịch là em trai của cô, nhưng Ninh Tri Nhiên lại có một cảm giác mãnh liệt, giống như không có được, giống như bị mất đi, cứng ngắc vô lực, cảm giác thất bại tự nhiên sinh ra. Hường Văn hơi mệt một chút, cô không có tính nhẫn nại, cho nên việc truyền nước biển này đối với cô mà nói giống như bị thôi miên. Cô cố gắng đi nhanh một chút nhưng lại bị Lâm Mạc Tịch vô tình đánh vào tay: “Không được lộn xộn! An phận một chút biết không?”

“Anh dạy dỗ tôi!”

“Em không ngoan nên anh mới nói em, em cho rằng anh không có chuyện gì làm nên mới thích tìm việc mà làm sao!”

Đột nhiên Hường Văn không nói gì, loại cảm giác này quá mức quen thuộc, thật lâu trước kia, thời điểm bọn họ ở bên nhau chính là như thế này, rõ ràng là cô lớn tuổi hơn thế nhưng anh ta luôn là người giáo huấn cô. Một thời gian khá lâu, mọi người đèn trâm mặc, không khí đè nén không thể thở được. Hình như chỉ nghe thấy âm thanh tí tách. Y tá tới rút kim, vốn cũng không phải bệnh nặng, nên khi truyền dịch xong thì cũng không đáng ngại, có thể trở về nhà được. Hường Văn sống đôi cùng bọn họ đi ra, hành lang bệnh viện giống như dài ra. Cô do dự một chút, vừa muốn mở miệng nói thì Lâm Mạc Tịch liền cướp lời: “Ninh tổng, anh vất vả rồi, để tôi đưa Hường Văn về thôi.”

“Không cần, Mạc Tịch, anh đi về đi, Ninh Tri Nhiên đưa tôi về được rồi.”

“Đã bao lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau? Để anh đưa em về đi.”

Cô không thể cưỡng lại được những lời nói của Lâm Mạc Tịch, Ninh Tri Nhiên lại thất bại không thể nói xen vào giữa hai người, cuối cùng Hường Văn lên xe của Lâm Mạc Tịch. Tới ngã tư đường, một chiếc quẹo trái, một chiếc quẹo phải. Bao nhiêu chuyện xảy ra, muốn trốn mà trốn không được, không nên đến thì lại dây dưa không dứt. Giống như một tấm lưới, siết chặt làm cho người ta thấy căng thẳng và hồi hộp. Cô không nói đi nơi nào, anh ta cũng không có vấn đề gì, vẫn lái xe, xe chạy đi không có mục đích. Anh ta lái xe với tốc độ rất nhanh, giống như bay trên đường lớn, làm cho người ta nhìn mà lo lắng, chỉ sợ không lâu sau là chiếc xe kia sẽ bay ra khỏi con đường. Trầm mặc một lúc lâu, Hường Văn nghiêng đầu nhìn ra ngoài phía của xe. Với vàng không chuẩn bị một chút nào thì Lâm Mạc Tịch đột nhiên thắng xe, nếu không phải đeo dây an toàn thì chỉ sợ là hai người sẽ bay ra khỏi xe. Lâm Mạc Tịch đột nhiên còi dây an toàn, sau đó lật người đè lên hôn thật mạnh lên môi của Hường Văn. Cô không thể tránh được, chỉ là có chút ngạc nhiên, môi của anh ta, hay là nhiệt độ, cảm giác được anh ta hôn thì cơ hồ cô đã quên mất rồi, nhưng giờ phút này cô lại nghĩ tới, thì ra loại cảm giác lại khác sâu đến như vậy, cho dù thời gian đã trôi qua thật lâu, bị chôn vùi thì cũng sẽ không thể quên được, chỉ cần tiếp xúc một lần thì tất cả sẽ bộc phát. Bọn họ giống như điên cuồng ôm hôn nhau, anh ta ôm cô, quên hết tất cả, liều chết triển miên.

“Hường Văn, tại sao em lại nói với người khác anh là em trai của em?” Anh ta ôm cô, lực mạnh giống như muốn bóp vỡ cô ra.

“Trên thực tế thì anh chính là em trai của tôi.” Cô bình tĩnh, thậm chí là lạnh lùng trả lời.

“Anh không phải! Căn bản anh không phải là em trai của em, ngay từ lúc anh bị đuổi ra khỏi cái nhà kia thì anh đã không phải là em trai của em nữa rồi!”

“Nhưng Mạc Tịch, anh có thể phủ nhận được sao? Đó là một sự thật không thể phủ nhận, tôi chính là chị của anh.”

“Hường Văn, tại sao em lại như thế?” Anh ta hôn nhẹ lên môi cô, nhẹ giọng ní non. Tại sao cô lại muốn như vậy, dù không để ý luân lý đạo đức, coi như vứt bỏ tất cả thì cô cũng không thể quay đầu lại, để ở cùng một chỗ với anh ta, ngày hôm nay, bản thân mình làm sao mà có thể xứng với sự nổi tiếng của anh ta? Cho nên đẩy anh ta ra nhưng anh ta lại không có buông: “Hường Văn, em không thể như thế vậy được? Không cần cùng anh nói cái gì mà luân lý, không phải chúng ta đã nói với nhau từ trước rồi hay sao, mặc kệ như thế nào thì cũng sẽ đi cùng với nhau. Lúc này chúng ta cùng nhau rồi đi thôi, đi đến một nơi khác, cùng nhau sống cuộc sống mới, dù không thể kết hôn cũng được, chúng ta hãy sống cuộc sống của chúng ta! Bây giờ đã không còn ai có thể ngăn cản chúng ta được nữa rồi, tại sao em một mực chắc chắn anh là em trai của em?”

Trên thực tế có người có thể ngăn cản được bọn họ, anh ta là Lê Thiên Qua, anh ta là ác ma, anh ta sẽ không như vậy mà bỏ qua cho mình. Cô tự trấn định bản thân, sau đó gằn từng chữ: “Lâm Mạc Tịch, cho tới bây giờ tôi chưa từng yêu anh, những lời nói kia cũng chỉ là những lời nói đùa khi còn trẻ tuổi mà thôi, anh cũng không cần coi đó là thật, hiện tại chúng ta đều đã trưởng thành rồi, nên quên đi, thậm chí không nên nhớ để làm gì.”

“Em cho rằng anh sẽ tin những lời nói đó sao? Hường Văn, trên thế giới này, người hiểu rõ em nhất vĩnh viễn chính là anh. Em đang ngại cái gì đây?”

Lúc đẩy cửa xe ra thì mới phát giác được là xe đã chạy tới bờ biển rồi. Gió từ mặt biển thổi vào, thế nhưng có một chút vị mặn mặn, nước biển đánh thẳng vào bờ cát, vừa đi qua hiện nên một dấu chân thật sâu. Hường Văn đi ở phía trước, Lâm Mạc Tịch đi theo dấu chân của cô.

Ngày trước cũng giống như vậy, bọn họ tản bộ trên bờ biển, mỗi lần Hường Văn đi đi chân không, gầy xước ở trên tay, khuyên như thế nào cũng không nghe, mặc kệ nước biển lạnh hay không lạnh, đi đi chân trần, cô thích loại cảm giác ngứa ngứa khi bị nước vỗ vào chân. Nhưng có một lần cô không cẩn thận bị cua kẹp vào chân, đau đến khóc oa oa mãi không thôi, anh ta dụ dỗ như thế nào cũng đều vô dụng, cuối cùng thì anh ta phải đồng ý làm bài tập cho cô một tháng thì cô không còn khóc nữa mà ngay lập tức nở nụ cười hắc hắc, lúc này Lâm Mạc Tịch mới cảm thấy là mình bị lừa, mà còn bị lừa hết tất cả tài sản của mình, hơn nữa còn bị lừa gạt bằng một thủ đoạn hết sức đơn giản.

Về sau Hường Văn không còn đi chân trần trên cát nữa. Về sau nữa thì cô chỉ còn có một mình, cho dù có đi chân không cũng không còn có người quan tâm nữa.

Cô chợt quay đầu lại cười với anh ta, chỉ lên trên mặt sóng biển nói: “Anh xem, cho dù sóng biển có lớn như thế nào thì sau cũng cũng đều sẽ yên lặng lại, sẽ biến mất không còn tung tích.”

Anh ta cách cô ba bước chân, đột nhiên cảm thấy không hiểu rõ, nụ cười của cô luôn làm cho anh ta cảm thấy một loại bị thương không nói thành lời.

Anh ta dừng lại một chút, liếc mắt nhìn sóng biển, sau đó nói: “Nhưng sóng biển sẽ không quên mình, không quên những chuyện gì đã xảy ra, coi như thời gian đã rất xa nhưng trí nhớ vẫn còn tồn tại, cho nên Hường Vãn, em không cần nói với anh là em đã quên em, dù có tin là có quý thì anh cũng sẽ không tin tưởng những lời nói này của em”

Cô cũng không còn lời nào để nói, dặt tay của anh ta đi về phía trước mấy bước, sau đó ngồi lên trên bờ cát, tựa đầu vào bả vai của anh ta, nhắm hai mắt lại.

Một hồi lâu Hường Vãn đột nhiên mở miệng: “Mạc Tịch, anh có nghĩ tới hay không, thật ra chúng ta không phải là yêu nhau, chỉ là những chấp nhất từ thuở còn niên thiếu mà thôi. Bởi vì khi còn nhỏ, anh không có ai thương yêu cho nên anh cho rằng anh yêu tôi. Giống như khi tôi còn bé, luôn lệ thuộc vào anh, nên sai lầm coi đó là tình yêu.”

Anh ta nhìn cô, đột nhiên cười lên tiếng, chỉ là nụ cười này có chút cay đắng: “Hường Vãn, em nói cái gì cũng được, nhưng anh rất hiểu rõ chuyện của hai chúng ta. Anh đã nói rồi, nếu em không muốn kết hôn thì chúng ta cả đời chỉ sống chung với nhau mà thôi, mặc kệ cái danh nghĩa kia, được rồi, sẽ giống như em nói, chúng ta là chị em, như vậy thì em sẽ không thể rời khỏi anh. Chị.”

Một tiếng chị này giống như anh ta mang hết sức lực của mình ra mà gọi, gục đầu của mình lên vai của cô, tựa sát vào cũng là một loại ấm áp.

Giữa hè sắp trôi qua, đến thời điểm xác định thì nhiệt độ đã thấp đi, trong trí nhớ mơ hồ thì thời gian chính là tuổi tác, thiếu niên đã lớn lên, thời điểm bọn họ gặp nhau lần đầu tiên hình như cũng là giữa mùa hè, thời điểm mùa thu sắp tới.

Hường Vãn nhớ, ngày đó giống như bao ngày bình thường khác, chỉ là vào thời điểm cô đang chơi búp bê ở nhà thì không cẩn thận làm hỏng cái đầu, sau đó cha cô về nhà, trong trí nhớ của cô thì cha cô rất ít khi về nhà. Ngày đó khi cha về thì cha có dẫn theo hai người, một người phụ nữ thành thực và xinh đẹp, Hường Vãn vừa nhìn thì đã rất ghét cô ta, trong trong trí nhớ của cô thì mẹ phải là một người hiền lành, dù có tuổi nhưng vẫn rất ấm áp, thế nhưng người phụ nữ này trừ nụ cười xu nịnh ra thì Hường Vãn cũng không có nhìn thấy điều gì khác.

Cha cô ngạc nhiên gọi cô như mọi khi, cô vô cùng không tình nguyện nhưng vẫn không dám làm trái lời của cha.

Cha cô cao lớn và rất khỏe mạnh, một thân vinh quang, khí khái anh hùng hùng hực, người ngồi xổm, tự nói với con gái của mình, Vãn nhi, đây là di Vương của con.

Cho dù Hường Vãn tuổi còn nhỏ nhưng cũng hiểu cách giới thiệu này là như thế nào, như vậy từ đó về sau người phụ nữ này sẽ thay thế người mẹ đã mất của cô, trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này rồi hả? Hường Vãn cố chấp không nói lời nào. Ánh mắt của cô chuyển động qua lại, chợt phát hiện sau lưng của cha cô còn có một bé trai xinh đẹp, so với cô thì còn xinh đẹp hơn.

Cha, cậu ta là ai? Hường Vãn hăng hái kéo tay của cha cô.

Sau đó sắc mặt cha cô trầm xuống, người gọi Lâm Mạc Tịch tới gần, về sau cậu bé này sẽ ở trong nhà của chúng ta.

Hường Vãn không để ý đến sự thay đổi của cha mình, chỉ cảm thấy rất hứng thú với cậu bé kia, đi tới lôi kéo tay của bé trai, mỉm cười đối với cậu, em giống họ với mẹ của chị, chị tên là Hường Vãn, về sau em phải gọi chị là chị.

Lâm Mạc Tịch cũng nhếch môi cười với cô, khi đó Lâm Mạc Tịch vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người mặc váy công chúa, xinh đẹp giống như những công chúa khác.

Lúc nhỏ, bé gái luôn lớn nhanh hơn bé trai nên Hường Vãn cao hơn Lâm Mạc Tịch nửa cái đầu rồi, tự nhiên cũng cho rằng cô là chị còn cậu chính là em.

Trên thực tế thì đúng là như vậy, năm đó Hường Vãn mười hai tuổi còn Lâm Mạc Tịch mười tuổi.

Thời điểm còn nhỏ thì anh ta rất ít nói, có lẽ bởi vì Hường Vãn cũng là trẻ con, mà mẹ của cô trước đó cũng chỉ sinh có một mình cô là đứa con duy nhất, cũng sợ cô bé sẽ hư nên không cho cô chơi với những đứa trẻ khác nên sau đó, khi Lâm Mạc Tịch cũng là một đứa trẻ giống như mình xuất hiện thì cô cũng rất thích cậu, sau đó đối xử với cậu rất tốt, không có lý do gì, chỉ đơn thuần là thích cậu bé đó, muốn cậu sống thật tốt.

Mà Lâm Mạc Tịch từ nhỏ lớn lên trong khu ổ chuột, nhìn qua rất nhiều ánh mắt nóng lạnh, đột nhiên có một ánh mắt của một cô gái xinh đẹp như vậy đối tốt với anh ta thì anh ta cũng thoải mái mở rộng nội tâm với cô bé đó. Anh ta vốn sinh hoạt ở một nơi rất rách nát, một căn phòng chưa lớn bằng tám mét vuông, mỗi khi trời mưa to thì trao đảo giống như muốn ngã, bên ngoài hạt mưa to thì trong nhà sẽ là hạt mưa nhỏ.

Cho dù như vậy thì khi còn rất nhỏ, Lâm Mạc Tịch sống cùng với người bà nội đã già rất là tốt, cái gọi là tốt thì thật ra là vui mừng. Ăn trâu nuốt tro cũng là một hạnh phúc.

Nhưng đột nhiên có một ngày, có một người đàn ông mặc bộ đồ của lính đến muốn dẫn anh ta đi. Anh ta nghiêng đầu nhìn thấy bà nội gật đầu với anh ta, sau đó thu thập quần áo rồi buộc túi đồ lên người anh ta, nói cho anh ta biết, Mạc Tịch, sau khi con về nhà thì phải ngoan ngoãn, không nên nhớ đến một bà lão như bà.

Bà nội, người không đi cùng con sao?

Bà nội ở lại nơi này, không muốn đi.

Anh ta gắt gao ôm lấy bà nội, nếu người không đi thì con cũng không đi.

Bà nội lạnh lùng nói, con muốn bị liên lụy đến chết cùng với bà già này sao? Mạc Tịch, bà nội không nuôi nổi con... con cũng đã mười tuổi rồi, nên phải đi học rồi, bà nội không có tiền để cho con đi học, hiện tại thì thật tốt, có Hường tiên sinh không có ngại, con đi cùng người ta nhanh lên một chút!

Đôi mắt của cậu thiếu niên đầy ắp nước, răng cắn thật chặt, chính là để cho mình không khóc lên. Âm thanh đó thật nghẹn ngào, bà nội, con sẽ thường xuyên về thăm người.

Xe quân khu nhanh chóng rời đi, trên con đường đất đỏ bụi bay mờ mịt, bà lão lớn

tuổi đuổi theo chiếc xe thật lâu, nhưng tốc độ của bà không thể nào đuổi kịp xe hơi, nhìn theo chiếc xe dần biến thành một điểm thật nhỏ rồi biến mất thì bà mới dừng lại.

Lâm Mạc Tịch ngồi trong xe, anh ta không dám quay đầu lại nhìn, dùng sức cắn chặt quai hàm, cố nén nước mắt.

Người phụ nữ diêm dúa loè loẹt đó rúc vào người đàn ông mặc quân trang ngồi bên cạnh, cô ta vẫn nhìn chăm chăm Lâm Mạc Tịch, đột nhiên đoạt lấy túi đồ bà nội Lâm Mạc Tịch đưa cho.

Lâm Mạc Tịch gắt gao nhìn cô ta chăm chăm, người phụ nữ đó căm tức nhìn rồi mở túi quần áo đó ra, bên trong chỉ có mấy bộ quần áo cũ rách, một đôi giày chơi bóng đã rách đầu ngón chân. Người phụ nữ đó giống như bị cái gì đó xúi quẩy dính vào người, nhanh chóng vắt sang một bên rồi mắng, còn tưởng là vật gì tốt, thì ra cũng chỉ là một tí đồ rách nát. Ném đi, mang về thì rất mất mặt.

Cô đưa cho tôi! Thiếu niên đó nói một tiếng, tuy chỉ là một âm thanh non nớt nhưng lại lộ ra một phần lạnh lẽo làm cho người phụ nữ đó sợ hãi.

Tao không đưa cho mày đó, một đứa con hoang mà còn dám nói như vậy với tao? Người phụ nữ đó nhất quyết không đưa.

Hai người giằng co, cuối cùng vẫn là người đàn ông mặc quân trang đó trừng mắt liếc người phụ nữ kia một cái, trầm giọng nói, để cho đứa bé cầm đi. Cô có thái độ như thế này với một đứa bé sao? Chẳng lẽ đối với con gái tôi cũng sẽ làm như vậy?

Người phụ nữ kia cười lạnh, thân thể mềm mại dựa vào, sẽ không a, em rất thích Hường Văn, sẽ đổi với con bé thật tốt.

Lâm Mạc Tịch ngồi yên ở một bên, dùng sức ôm lấy túi đồ bà nội đưa cho.

Thời điểm Hường Văn nhìn thấy bọc quần áo này thì có chút tò mò, muốn cùng anh ta xem một chút. Khi nhìn thấy những đồ bên trong thì cô chỉ cười rất vui vẻ với anh ta, sau đó lôi kéo anh ta đến gian phòng của mình. Ở trong phòng tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc cũng tìm thấy một đôi giày không sai biệt lắm dùng để chơi bóng màu trắng, sau đó đưa cho anh ta, chị đổi với em được không, chị thích đôi giày chơi bóng kia.

Anh hạ giọng xuống, lắc đầu nói một câu, không được, đó là bà nội em đưa cho em, em không muốn đổi. Vậy chị đưa đôi này cho em, còn đôi bà nội đưa cho em thì em đừng đi, em giữ lại, thỉnh thoảng lấy ra chúng ta cùng nhìn một chút. Đừng có làm hư.

Lâm Mạc Tịch nhếch môi cười với cô, khuôn mặt gầy tong teo, hàm răng trắng muốt, bé trai này thật sự càng nhìn càng không giống con trai một chút nào.

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Mộng xuân kiều diễm 3

Editor: Hangbaobinh

Trong trụ sở quân đội ai cũng biết Hường gia nhận nuôi một bé trai, lớn lên rất trắng trẻo đó, bất kỳ ai trông thấy cậu bé thì đều cảm thấy rất yêu thích đứa bé đó. Cứ như vậy, Hường Văn càng thêm thích đưa Lâm Mạc Tịch đi chơi cùng, vì Hường Văn muốn khoe khoang với người khác là mình có một em trai rất đáng yêu. Lâm Mạc Tịch đã mười tuổi rồi, theo như lý thuyết thì đã học tiểu học năm thứ ba nhưng bởi vì nghèo nên cậu vẫn chưa được đi học. Cha của Hường Văn đã cho người sắp xếp ổn thỏa thủ tục nhập học, là cùng trường học với Hường Văn. Tài xế đưa bọn họ tới trường, Hường Văn dắt tay Lâm Mạc Tịch, tự mình đưa cậu đến lớp học. Năm thứ nhất đa phần là những đứa bé mới bảy tuổi, Lâm Mạc Tịch là một học trò lớn tuổi nhất. Cứ chỉ của đứa bé đôi khi cũng chỉ là vô tâm, nhưng một lời nói ra cũng là lời làm tổn thương người ta nhất. Thời điểm buổi trưa tan học, Hường Văn đến tìm Lâm Mạc Tịch, phát hiện thấy cậu có chút buồn không được vui, khi hỏi thì cậu mới nói là bạn trong lớp cười nhạo cậu. Lúc này Hường Văn liền kéo tay của Lâm Mạc Tịch đến phòng làm việc của chủ nhiệm, kiên quyết yêu cầu nhảy lớp. Chủ nhiệm nhận ra Hường Văn, cô ấy tự nhiên không dám đắc tội với tư lệnh, vì vậy rất nhanh chóng sắp xếp lớp mới. Cứ như vậy Lâm Mạc Tịch cũng học cùng lớp với những đứa bé cùng tuổi, lên học tiểu học năm thứ ba. Lúc khuya trở về nhà, cha cô vẫn như cũ không có ở nhà, mà người phụ nữ mới vào cửa đó thì cả ngày cũng chỉ biết đánh bài cùng mua đồ, cho nên lúc ăn cơm, cả một chiếc bàn dài cũng chỉ có Hường Văn cùng với Lâm Mạc Tịch. Lâm Mạc Tịch ở trong nhà này cẩn thận từng li

từng tí một, Hường Văn có chút đau lòng nhìn cậu, đứng lên gấp thức ăn cho cậu, gấp đầy một chén, sau đó ra lệnh: “Đều phải ăn hết! Cơ thể của em đang lớn nhưng lại rất gầy!”

Cậu liều mạng ăn cơm, Hường Văn nhìn bộ dáng của cậu thì liền cười, sau đó lau miệng cho cậu. Ăn cơm xong, người giúp việc tới dọn dẹp bàn, Hường Văn kéo Lâm Mạc Tịch đi lên lầu, căn phòng của bọn họ đều ở lầu hai, còn phòng của cha và người phụ nữ đó ở lầu ba. Trên bàn học nho nhỏ màu hồng phấn, hai cái đầu nhỏ chụm gần vào nhau. Trong phòng của Lâm Mạc Tịch cũng có bàn, nhưng Hường Văn rất thích cảm giác hai người ngồi cùng một chỗ với nhau. Cô cầm tay cậu, giúp cậu cầm bút, lòng bàn tay có chút đồ mồ hôi, Hường Văn cười cười: “Chị dạy cho em viết chữ.”

Một nét một vạch, tự nhiên có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, tổng cộng viết được năm chữ. Hường Văn chỉ vào một chữ bên trái nói cho cậu biết: “Đây là tên của em, Lâm Mạc Tịch, bên phải là tên của chị, Hường Văn. Em phải nhớ, đây là tên của chúng ta.”

Lâm Mạc Tịch cười với cô một tiếng, lộ ra hàm răng trắng muốt: “Em là màn đêm, chị là ban đêm.”

Sự thật chứng minh, Lâm Mạc Tịch là một đứa bé rất thông minh, cũng không có lâu lắm Hường Văn đã không có dạy được Lâm Mạc Tịch rồi, có rất nhiều việc cô cũng sẽ không biết. Thành tích của cô cũng chỉ bình thường, thậm chí có thể nói là bậc trung. Nhưng Lâm Mạc Tịch thì lại khác, cơ hồ mỗi lần thi cậu lại xếp hạng nhất. Bộ dáng của Lâm Mạc Tịch xinh xắn thì là sự thật, cho nên về sau khi học cấp hai thì nữ sinh vây quanh cậu như là ruồi bu, Hường Văn dụ dỗ như thế nào, đuổi như thế nào cũng không có hết được. Lâm Mạc Tịch nhìn thấy bộ dáng nổi giận của Hường Văn thì cũng chỉ mỉm cười, cũng không nói chuyện. Hường Văn giận, chỉ vào cậu nói: “Lâm Mạc Tịch, em rất há hê phải không, tuổi còn nhỏ như vậy không có chăm học mà lại đi yêu sớm, chị đi nói cho bà nội của em biết.”

Lâm Mạc Tịch chau mày: “Chị cũng cũng giống như vậy sao, đừng cho là em không có biết, ở trường chị có rất nhiều nam sinh theo đuổi chị! Chị cứ đi kiện đi, chị tố cáo được thì em cũng làm được.”

Hường Văn vẫn chống nạnh như cũ chỉ tay vào cậu: “Có phải em muốn đi mật báo phải không hả? Tiểu nhân!”

“Hường Văn, chị đi mật báo thì em cũng đi mật báo.”

“Em còn học được việc uy hiếp trắng trợn người khác như vậy? Phải gọi chị là chị, tại sao có thể trực tiếp gọi tên chị ra như vậy được hả? Tên tiểu tử thúi này!” Cô tức giận muốn giơ chân.

Nhưng Lâm Mạc Tịch vẫn có bộ dáng cười hi hi: “Hường Văn, em không để ý đến những nữ sinh kia, chị cũng đừng để ý đến những nam sinh kia được hay không?”

“Tại sao?”

“Cũng chỉ có lợi cho chúng ta không phải sao?”

Cô đột nhiên cười, em trai vẫn là của cô, không ai có thể tới tranh giành cùng với cô. Ngày mười năm tháng giêng, hai người liền lên trốn đi ra ngoài, ngồi xe máy giờ đồng hồ để đến thăm bà nội. Bà nội đã lớn tuổi rồi, lỗ tai cũng không được thính cho lắm, Hường Văn cùng Lâm Mạc Tịch miệng kêu lên vui mừng, bà còn không có nghe thấy được. Sau cùng bà cũng nhìn thấy bọn họ, một tay kéo người này, một tay kéo người kia, khuôn mặt cười lên, nếp nhăn thật sâu xếp chồng chất lên nhau, tất cả mọi việc của một đời người hiện lên trên mặt của bà, da vàng như nến, đôi tay gầy dẹt cùng già nua, trên người mặc bộ quần áo có rất nhiều mụn vá, làm cho lòng người cảm thấy ê ẩm. Hường Văn cùng Lâm Mạc Tịch mua rất nhiều đồ ăn, cùng với mấy hộp thuốc bổ, kín đáo đưa cho bà nội xem. Bà nội rất tiếc tiền, ồ ào muốn cho bọn họ rời khỏi đây. Lâm Mạc Tịch ôm bà, cười hi hi: “Bà nội, làm sao người lại ghét bỏ cháu trai người đến thăm người vậy? Cháu trai của người không phải một đứa vô tâm đâu!”

Thật ra thì mỗi tháng bọn họ đều len lén chạy tới đây, mỗi lần đều mang rất nhiều thứ, bà đều khoá mọi thứ vào trong tủ, không bỏ ra ăn cũng không bỏ ra dùng, đây là bệnh chung của những người lớn tuổi chịu cảnh nghèo nàn, lúc còn trẻ tuổi chịu quá nhiều khổ sở cùng mệt mỏi, bớt ăn, đợi đến già rồi thì dù có ăn cũng sẽ không ăn, muốn để đồ tốt lại cho con cháu ăn, nếu con cháu không đến như vậy thì giữ lại, đợi đến thời điểm nó hư hỏng rồi thì mới tiếc, sau đó sẽ lấy ra ăn hết. Mười năm tháng giêng là tết nguyên tiêu, là ngày gia đình đoàn viên. Nhưng trong căn nhà lớn như vậy, cha thì vẫn như cũ không có ở nhà, ngày lễ như vậy thì cha vẫn thường trải qua ở trong bộ đội, mà hiện tại nhà chỉ có Hường Văn cùng Lâm Mạc Tịch, cho nên họ thương lượng một lát thì quyết định đến chỗ ở của bà nội. Bà bà cháu vây quanh lò đất, chờ cho nước sôi, sau đó Hường Văn thả ừm ừm bánh trôi vào trong nồi nước. Bánh trôi trắng trắng tròn tròn sôi lên trong nồi nước, rõ ràng không phải sơn hào hải vị gì mà Lâm Mạc Tịch cùng Hường Văn tràn đầy mong đợi, nhìn chăm chăm vào trong nồi, chỉ kém nước bọt chảy ra thôi. Bà nội bị dáng vẻ của đám bọn họ chọc cho vui vẻ, miệng cười rất vui vẻ. Bánh trôi lơ lửng ở trên mặt nước, như vậy thì coi là chín rồi. Bà liền dùng cái muôi múc ra, vừa đứng mỗi người một chén. Ba người vây quanh cái bàn ăn cực kỳ vui vẻ. Hàng năm, buổi tối mười lăm đều có lễ hội, tám giờ là bắt đầu. Theo truyền thống thì phải bắn pháo hoa, nhưng ở nông thôn thì có cái đó là rất ít, thời điểm Lâm Mạc Tịch cùng Hường Văn mua rất nhiều cây pháo. Lôi kéo bà nội ra ngoài sân, xem bọn họ bắn pháo hoa. Cây pháo hoa nho nhỏ cháy trước mặt mọi người, phàn phật phàn phật, sau đó là một chuỗi âm thanh xoẹt xoẹt, dùng sức giao động bay lên bầu trời tạo thành một vòng sáng, giống như hào quang của thiên sứ. Bắn pháo hoa chừng một tiếng đồng hồ thì bà nội nhớ đến những bài nói tấu thì liền đi vào nhà. Lấy một cái đài cũ nát ra, đặt vào cạnh tai, mỗi lần nghe đến chỗ buồn cười thì miệng cũng sẽ cười thành tiếng, hàm răng không còn mấy chiếc mà chỉ còn lại lợi thôi. Hường Văn nhìn thấy thì trong lòng không khỏi cảm thấy khổ sở, lôi kéo Lâm Mạc Tịch ra ngoài, ngồi ở trong sân: “Nếu không chúng ta mua cho bà nội một cái TV! Để cho bà được vui vẻ! Cái máy thu âm đó đã hỏng như vậy rồi thì sớm nên bỏ đi rồi.”

Lâm Mạc Tịch đang chăm chú nhìn về mặt của cô thì đột nhiên biến sắc, ánh mắt có chút rét lạnh: “Chị đừng có tự chủ trương, chị cho rằng chị có tiền thì ngon lắm sao? Cái máy thu thanh rách này coi như rách nát đi nữa thì cũng không được ném đi!”

Cậu ta nói xong thì giận dữ bỏ vào trong nhà, Hường Văn ngăn cản cả người, mình nói sai chỗ nào rồi phải không, tại sao cậu ta lại nổi giận vậy? Trong trí nhớ thì đây là lần đầu tiên Lâm Mạc Tịch nổi giận với Hường Văn, chỉ bởi vì một chiếc máy thu thanh cũ. Lâm Mạc Tịch vào nhà cùng bà nội nghe, bà nội còn hỏi Hường Văn đâu rồi. Lâm Mạc Tịch không lên tiếng, liền cười theo, khi nghe thấy cậu nói buồn cười thì cười rất khoa trương. Qua một hồi

lâu, cũng không thấy Hường Văn đi vào, thật ra thì Lâm Mạc Tịch sớm rất hối hận rồi, mình nổi giận cái gì cơ chứ, cô không có lỗi. Khi đi ra ngoài tìm cô thì trên cái ghế băng trước cửa ngôi nhà vừa rồi đã không có thấy cô đâu nữa, cậu có chút kinh hãi, đi dọc theo con đường tìm rất xa. Cuối cùng ở cửa thôn thì nhìn thấy cô, cô đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng sức xoa chân.

“Hường Văn.” Cậu gọi một tiếng rồi sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh cô. Hường Văn tựa như người chết đuối vớ được bè: “Cuối cùng thì em cũng tới, chân của chị đau quá không có đi đường được.”

Cậu vươn tay, nhẹ nhàng giúp cô xoa chân, động tác vừa nhẹ nhàng mà lại ôn nhu: “Đau không?”

Cô cắn môi, đau đến muốn mở miệng ra trách móc.

“Không phải em đang giận chị hay sao?” Cô yếu ớt hỏi một câu. Cậu không có ngẩng đầu lên, vẫn xoa chân cho cô, lực trên tay rất vừa phải, lúc đầu cô đau đến không nhìn được, đến bây giờ thì bắt đầu một chút rồi. Lâm Mạc Tịch xoa không sai biệt lắm thì đưa lưng quay về phía cô: “Đi lên, tôi công chị trở về.”

Hường Văn nằm ở trên lưng của cậu, đột nhiên cảm thấy mình đang ôm không chỉ là cổ của em trai mà còn đang ôm một thứ ấm áp giống như sự ấm áp của ánh mặt trời. Một hồi lâu Lâm Mạc Tịch đột nhiên lên tiếng: “Cái máy thu thanh đó là đồ vật duy nhất mẹ của tôi để lại.”

Đây là lần đầu tiên Hường Văn nghe thấy Lâm Mạc Tịch nhắc đến mẹ của cậu, cô rất hiểu cảm giác không có mẹ, cho nên rất thông minh ngâm miệng lại. Lúc này coi như là an ủi lẫn nhau, ở trong tâm hồn của đôi phương, thật ra đều có một loại tổn thương, phương thức an ủi tốt nhất chính là trầm mặc. Lúc bọn họ trở về thì bà nội đã đi ngủ rồi, cho nên hai người không dám lớn tiếng, cũng không có dám làm động tác quá mạnh. Trong phòng chỉ có một giường sượt, ở giữa kéo màn. Bà nội ngủ một bên còn một bên để lại cho bọn họ. Lâm Mạc Tịch lấy một cái khăn bông để cho Hường Văn chườm nóng. Cô rất sợ lạnh, đôi tay sớm đã cứng đến đỏ búng, vào lúc này gặp khí nóng thì có chút ấm lại, bắt đầu có chút ngứa. Lâm Mạc Tịch liền cầm lấy tay của cô, bắt đầu xoa lưng bàn tay cho cô, qua một hồi lâu thì cảm giác ngứa đó biến mất. Lúc nằm ở trên giường, Hường Văn không có ngủ, Lâm Mạc Tịch liền đưa tay qua tấm rèm rồi nắm tay cô thật chặt, hai người nói chuyện thật là lâu rồi mới đi ngủ. Ngày thứ hai khi thức dậy, chân Hường Văn đã không còn đau, vội vàng thu thập mọi thứ rồi hai người phải đi chờ xe, bà nội dĩ nhiên là không bỏ được, nhưng lại sợ nhà họ Hường biết được thì liền dặn dò bọn họ, không có chuyện gì thì không nên tới đây. Ở đó đường dài làm cho Hường Văn cảm thấy buồn muốn chết, buồn tẻ vô vị, muốn ngủ thì lại quá lác lư, không ngủ được thì không biết lên làm gì. Sau lại là hét muốn Lâm Mạc Tịch hát cho cô nghe, Lâm Mạc Tịch nhũn mày nói: “Trên xe nhiều người như vậy sẽ không có tốt đâu, sẽ làm ồn ã đến người khác.”

Hường Văn chính là không có nghe, bộ dáng tội nghiệp nhìn Lâm Mạc Tịch. Thậm chí Lâm Mạc Tịch cũng đã hoài nghi, nếu lúc này Hường Văn đang không phải ngồi trên xe thì nhất định sẽ lăn lộn trên mặt đất. Âm thanh của cậu ta từ trước tới nay rất êm tai, tiếng hát của cậu cũng giống như âm thanh của tự nhiên, Hường Văn nghe mà ngủ mất. Tỉnh lại lần nữa thì đã đến nhà, Lâm Mạc Tịch vừa mới công cô về đến. Mới đặt Hường Văn lên giường thì cô tỉnh lại, xoa mắt buồn ngủ: “Đã đến nhà rồi sao? Tại sao em lại không gọi chị tỉnh đây?”

Lâm Mạc Tịch có chút bất đắc dĩ cười cười: “Gọi chị thật lâu nhưng chị không có tỉnh lại đấy chứ, chị xem một chút đi, ở trên lưng tôi chị chảy ra bao nhiêu nước bọt.”

Hường Văn đỏ mặt, có chút ngượng ngùng. Cậu nhìn thấy dáng vẻ vô cùng dễ thương này của cô thì cũng không biết phải làm sao, đột nhiên cúi mình xuống, ở trên môi của cô hôn một cái. Hường Văn tròn to hai mắt nhìn cậu, đôi môi giống như là bị điện giật, tê tê dại dại. Lâm Mạc Tịch cũng ngại ngùng cả người, nhưng cũng chỉ trong chớp lát cậu liền khôi phục lại bình thường, cười với cô: “Ngủ ngon.”

Ngủ ngon? Cái này như thế nào mà còn ngủ được nữa? Thiếu niên thời này đối với tình yêu vẫn còn rất u mê, không hiểu hôn có hàm nghĩa như thế nào, không biết vì sao lại có động lúc này, tóm lại là hôn, bờ môi đầy ấm áp cùng mềm mại này, loại cảm giác này lại ấn tượng để lại rất sâu trong trí nhớ, làm cho từ đó về sau cho cô có cảm giác động lòng. Thời điểm lên cấp ba, Hường Văn lên lút điền bản khai cho Lâm Mạc Tịch cùng một trường với cô. Ngày ấy khi có thư thông báo thì Lâm Mạc Tịch mới biết, mình đã bị Hường Văn tự chủ trương rồi. Hường Văn cho là cậu sẽ tức giận với cô, ai ngờ cậu cũng chỉ cười cười. Cùng cô học chung một trường thật ra thì cũng mỗi ngày bị cô sai khiến, thì những thứ khác cũng không tồi. Từ trước tới giờ cha chưa từng có qua thăm đến Lâm Mạc Tịch, kể từ khi Lâm Mạc Tịch tới đây thì cha cô lại càng ít trở về nhà hơn. Hường Văn mơ hồ cảm thấy cha không có thích Lâm Mạc Tịch, thậm chí còn có chút chán ghét, loại chán ghét này cũng giống như việc chán ghét người phụ nữ chỉ biết đánh bài đang ở trên lầu ba kia. Thật không biết người phụ nữ tục tằn như vậy tại sao cha lại muốn lấy về nhà, khi đưa về nhà thì cũng không có quản không có hỏi, nếu như vậy thì còn kết hôn làm cái gì? Lúc Lâm Mạc Tịch học lớp mười thì Hường Văn học lớp mười hai, mất thấy sẽ phải thi tốt nghiệp trung học nhưng thành tích của Hường Văn lại không có tốt. Con gái của nhà họ Hường thì làm sao có thể học một đại học hạng ba được đây? Cho nên tất nhiên là phải mời gia sư rồi. Gia sư là do Lâm Mạc Tịch tìm được, trước đây là một học trưởng của trường, các môn toán lý hoá đều rất ưu tú, lúc thi tốt nghiệp trung học tổng điểm gần như là tối đa. Là một người sáng khoái, Hường Văn vẫn cho rằng người học giỏi thì bộ dáng không ra gì, ít nhất thì cũng phải có một mắt kính vừa dày vừa nặng, mắt giống như mắt cá chết, khuôn mặt thì ngờ nghệch. Nhưng người gia sư mà Lâm Mạc Tịch tìm được thật là làm cho cô thay đổi cách nhìn. Nói thế nào nhỉ, không phải loại người có thể làm cho hai mắt người ta có thể toả sáng nhưng cũng có thể làm cho người ta nhìn không biết chán, nhìn thế nào cũng thấy thoải mái. Đột nhiên Hường Văn thích học tập, điều này làm cho mọi người trong nhà cảm thấy rất ngạc nhiên. Nhưng trong lòng của Lâm Mạc Tịch rất không thoải mái, kể từ khi mời gia sư thì Hường Văn cũng rất ít đi cùng với mình. Hơn nữa Lâm Mạc Tịch là một người có thiên phú về nghệ thuật, cùng với học văn hoá ở lớp cũng không có kém, rất nhiều lần cậu muốn đuổi người gia sư kia đi rồi sau đó tự mình dạy Hường Văn. Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ của cậu mà thôi, những ý muốn này từ đầu đến thì cậu cũng không có biết nữa. Cuối tháng năm là sinh nhật của Hường Văn, khó có một lần cha trở về nhà một chuyến, vốn tưởng rằng một nhà có thể đoàn viên rồi nhưng lại có tình không thấy Lâm Mạc Tịch. Hường Văn muốn đi tìm cậu nhưng mà cha không cho cho.

“Nó đã bao lớn rồi, còn có thể gặp chuyện không may gì được chứ, ăn cơm đi, lúc nên về thì sẽ trở về thôi!”

Hường Văn đành phải thôi, ăn cơm tối xong thì thở phò lên lầu, nằm lên giường là ngủ luôn. Đến sinh nhật người ta mà cũng khờn trở về, Lâm Mạc Tịch, cậu chờ đó, cậu mà trở về đây! Thế nhưng lăn lộn thế nào cũng không có ngủ được, phòng của Lâm Mạc Tịch ở ngay sát phòng của cô, nếu cậu mà có trở về thì sẽ có tiếng động. Ban đêm yên tĩnh, đợi đến nửa đêm mà phòng bên cạnh cũng vẫn yên tĩnh. Cô vốn không có buồn ngủ, nhưng đêm dài

đang đắng, không chịu nổi sự an tĩnh nên về sau cũng buồn ngủ rồi. Ngày hôm sau mới phát hiện thì ra cả đêm qua Lâm Mạc Tịch cũng không có về nhà. Điện thoại làm thế nào cũng không thể gọi được, Hường Văn đành phải gọi cho bạn học của Lâm Mạc Tịch, gọi đến từng nhà, nhưng mà đáp án đều giống nhau, không có thấy. Lúc này cô mới nóng nảy, suy nghĩ một chút, sau đó đó liền chạy ra khỏi nhà, chạy thẳng ra hướng bờ biển. Nếu như nói không thấy Lâm Mạc Tịch thì cũng chỉ có một người có thể tìm thấy cậu, đó chính là Hường Văn, vì bọn họ quá hiểu lẫn nhau. Trời vẫn còn sớm, gió biển có một chút lạnh lẽo, Lâm Mạc Tịch đang đứng ở trên bờ cát, nước biển đập vào chân cậu sao đó lại rút đi. Áo sơ mi trắng của cậu đã bị sương mù làm ướt nhẹp, dính vào người, bám chặt vào thân thể của cậu.

“Lâm Mạc Tịch!” Hường Văn gọi cậu, trong giọng nói có mang theo tia tức giận.

Thế nhưng Lâm Mạc Tịch quay đầu về hướng cô cười ngây ngô, sau đó liền ôm cô vào lòng: “Tôi biết chị sẽ đi tìm tôi mà.”

Cái bộ dáng này của cậu thật là khiến cho Hường Văn không biết làm thế nào cho phải, vốn là lúc trên đường tới đây, cô đã tìm rất nhiều từ để mắng người, muốn chuẩn bị dạy dỗ cậu thật tốt, thế nhưng lại quên hết toàn bộ.

“Chị tìm tôi, có phải có chuyện gì đặc biệt gấp gấp hay không?” Thân thể của cậu có một chút lạnh, hẳn là bị gió biển thổi cả một đêm.

“Ai sốt ruột chứ?” Cô ăn ở hai lòng. Lâm Mạc Tịch cười cười, nhìn một chút đồng hồ ở trên cổ tay: “Bây giờ mới sáu giờ, bình thường không phải chị ngủ đến mười giờ mới tỉnh sao?”

Hường Văn đột nhiên há miệng cắn lên vai của cậu một cái, cậu không kêu đau cũng không né tránh, ôm cô không có buông tay.

“Lâm Mạc Tịch! Cậu nói xem thời gian này cậu bận rộn cái gì mà làm thế nào chị cũng không có nhìn thấy cậu?” Thời điểm cô tức giận thì luôn gọi cả họ lẫn tên của cậu ra, Lâm Mạc Tịch vẫn cười: “Về sau tôi cũng không có vội vàng, cũng không cho chị bận rộn. Hường Văn, thời điểm hai chúng ta đi cùng với nhau là thoải mái nhất, chị cũng là người thích hợp với tôi nhất. Đoán chừng trừ tôi ra thì cũng không có người có thể bao dung chị như thế.”

Rõ ràng Hường Văn rất tức giận nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp, giả vờ tức giận nói: “Cậu đang nguyên rủa tôi cả đời không có ai thèm lấy sao!”

“Vậy chúng ta ở chung với nhau cả đời, chỉ có chị với tôi.”

Mùa hè kia, bọn họ đều ở cùng một chỗ với nhau, Hường Văn bắt đầu say mê game online, Lâm Mạc Tịch đang ở một bên nhìn cô chơi, cũng có lúc giúp cô, chỉ số thông minh của Hường Văn thật không có tốt lắm, hơi có chút độ khó thì liền quay đầu lại, tro mắt nhìn Lâm Mạc Tịch, sau đó tội nghiệp gọi cậu: “Mạc Tịch, Mạc Tịch, Mạc Tịch tốt, cậu giúp chị một lần thôi.”

Lâm Mạc Tịch dở khóc dở cười, đây là lần thứ sáu cô gọi cậu rồi.

“Hường Văn, dứt khoát chị đừng chơi nữa.” Lại một lần nữa cậu giúp cô vượt qua cửa, rồi tự cảm khái trong đáy lòng.

“Tại sao?”

“Chị có muốn ngồi một bên nhìn tôi giúp chị qua tất cả các cửa? Hoặc là chúng ta lên mạng tải một video, chị nhìn trò chơi này qua video, chúng ta đừng chơi nữa.”

“Giỏi nha, cậu lại có thể cười nhạo chị!” Hường Văn liền nhào qua đánh cậu.

Lâm Mạc Tịch sao có thể cứ như vậy khoanh tay chịu trói, lật người qua đè cô lại, hai người cứ như vậy ở trên giường đùa giỡn rồi thờ hồng hộc. Đột nhiên Lâm Mạc Tịch cười, sau đó cúi đầu hôn môi cô. Hai người ôm nhau, răng môi cắn bó, cảm xúc ở trên đầu lưỡi, đây là một cảm xúc không thể tả được.

“Các người đang làm gì vậy?!” Đột nhiên có một tiếng hét to, phá vỡ cảnh xuân trong phòng. Cha cô đang nổi giận đùng đùng đi tới, túm bả vai của người thiếu niên đang đè trên người thiếu nữ kia, sau đó đá văng một cước.

“Ba!” Hường Văn kêu lên, cô không ngờ là cha sẽ về, hiển nhiên cũng không có ý thức được bọn họ làm như vậy có đúng hay không, bởi vì thích lên hôn, mà ôm lấy nhau, có gì không đúng?

Bọn họ giống nhau, đều là người cần ấm áp, cho nên hấp dẫn nhau, cho nên đến gần nhau.

Lâm Mạc Tịch đụng vào trên tủ, cơ thể từ từ trượt xuống dưới mặt đất.

“Mạc Tịch!” Hường Văn muốn xông đến thì lại bị cha tát cho một cái.

“Các người đang làm chuyện tốt gì vậy! Mày, tiểu tạp chủng, lúc đầu tao không lên dẫn mày trở về! Đó là chị của mày, các người đang làm gì? Đây là các người đang loạn luân! Là loạn luân đó! Hôm nay tao phải đánh chết mày!”

“Ba! Ba đang làm cái gì vậy?” Hường Văn xông lên ôm lấy cha đang tức giận: “Tại sao con cùng với Mạc Tịch không thể ở bên nhau? Con thích Mạc Tịch thì có lỗi gì?”

“Nó là em mày! Mày tự nhiên hỏi tao loạn luân là có lỗi gì? Tại sao tao lại có thể sinh ra một đứa con gái như mày cơ chứ?!” Cha của cô đang ở trong cơn giận dữ, hận không thể bóp chết hai người kia ngay bây giờ.

Rốt cuộc thì cũng xuất thân là quân nhân, sức lực của Hường Văn làm sao mà địch lại được sức của cha cô, từng cú đá như mưa rơi vào người Lâm Mạc Tịch, Lâm Mạc Tịch cũng không có tránh, chỉ có cười cười, Hường Văn một lần nữa lại bị đẩy ra, lại quay vào ngăn cản, đứng trước mặt của Lâm Mạc Tịch.

“Ba, thật vất vả mới có một người quan tâm tới con, đối xử với con rất tốt, ba muốn đánh chết người ta sao? Ba cũng muốn đánh chết con hay sao?” Cô nói năng rất khí phách.

Không thể phủ nhận, những năm gần đây, ông là một người cha không có trách nhiệm, rất ít quan tâm tới con gái. Con gái là thịt đầu quả tim của ông, làm sao ông có thể nhẫn tâm đánh con bé được?

Cuối cùng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đành thoả hiệp: “Lâm Mạc Tịch, mày cút đi cho tao! Vĩnh viễn không được xuất hiện!”

Thời điểm Lâm Mạc Tịch bị đuổi ra khỏi nhà họ Hường, bầu trời đêm nhiều ánh sao nhưng lại không có một tia sáng nào chiếu xuống tới cái thế giới tối tăm này. Vết thương trên người của cậu lan ra toàn thân theo từng bước đi, cậu đã sớm muốn thoát khỏi cái nhà kia, ngoại trừ Hường Văn ra thì không có gì đáng để cho cậu có thể lưu luyến cả.

Hường Văn bị giam lỏng, cha cô nhanh chóng quyết định phái mấy người cảnh vệ trông giữ cô, cửa phòng bị khoá, điện thoại máy vi tính, những thiết bị truyền tin đều không có, cô hoàn toàn mất liên lạc cùng với thế giới bên ngoài.

Cô biết lúc Lâm Mạc Tịch đi không có mang bất kỳ vật nào đi, trên người của cậu còn có vết thương nữa, lấy cá tính của cậu chắc chắn sẽ không quay trở lại chỗ ở của bà nội, như vậy không phải bây giờ cậu phải ở đâu đường xá chợ sao?

Vài ngày sau đó, Hường Văn có biểu hiện tốt, giống như trước đây, ngoan ngoãn ở nhà, sau đó lại giống như một phạm nhân, trong một buổi tối thì vượt ngục. Từ trên lầu hai nhảy xuống, trên đùi bị trầy da một mảng lớn. Cô không có để ý đến vết thương mà nhanh chân bỏ chạy.

Cô đi nhưng lại không có mục đích gì, cơ hồ là đi tìm khắp mọi nơi mà bọn họ đã từng đi qua. Sau đó trong một kho hàng cũ nát thì nhìn thấy cậu.

Thời điểm cậu nhìn thấy cô thì cũng không có ngạc nhiên, vẫn như cũ nhếch môi cười khúc khích: “Tôi biết là em sẽ đi tìm tôi mà.”

Trên người của cậu vẫn là chiếc áo sơ mi trắng đó, có nhiều chỗ đã bị máu nhuộm đỏ rồi. Hường Văn nhìn thấy thì hốc mắt liền đỏ, sau đó nhào vào trong ngực của cậu mà bắt đầu khóc.

Chạy trốn chính là chuyện tất nhiên, bọn họ ngồi ở trong xe, cho đến khi vào trong xe lửa thì trong lòng cũng có chút thấp thỏm lo âu.

Cứ cách một lúc thì Hường Văn lại hỏi một lần: “Chúng ta có thể trốn được sao?”

Lâm Mạc Tịch liền sờ sờ đầu của cô một cái rồi ôm cô vào lòng.

Trên chiếc giường nhỏ, hai người ôm lấy nhau, dù có chết như vậy thì cũng không có sao.

Cậu hôn cô, bờ môi mềm mại, hôn lên từng tấc da thịt trên cơ thể của cô, khi môi của cậu chạm tới một chỗ nào đó thì đều làm cho cô tê tê dại dại. Trên người của cô có một mùi thơm, là hương thơm của thiếu nữ, cậu rất lưu luyến mùi hương này. Tay của cậu giống như là một cái lông vũ, vuốt ve trên thân thể của cô, có một chút ngứa, có chút trêu chọc người ta.

Cơ thể của cậu hơi gầy nhưng tỷ lệ rất tốt, Hường Văn nhìn cậu chằm chằm, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể của người khác phái, hơn nữa lại là ở bộ dáng khoả thân.

Đột nhiên cô bật cười: “Mạc Tịch, nhìn cậu thật đẹp trai.”

Cậu cũng cười, lại một lần nữa hôn môi của cô, nhẹ nhàng tách đùi cô ra, từ từ thăm dò vườn hoa bí mật của cô, quan hệ hoà hợp gắn bó, bao gồm cả sự ấm áp, êm ái cùng sự rung động. Trên chiếc giường đơn trắng ngà, có một đoá hoa hồng kiều diễm nở rộ.

Ban ngày Lâm Mạc Tịch ra ngoài đi làm, nhưng do không có trình độ học vấn, cũng không có kỹ năng, lại còn ở tuổi vị thành niên, do những điều kiện này lên căn bản cậu không có tìm được một công việc nào tốt đẹp cả. mỗi ngày về đến nhà là ăn cơm xong rồi mệt mỏi ngủ mất, Hường Văn nhìn mà rất đau lòng, tìm rất nhiều biện pháp làm cho cậu vui vẻ.

Về việc nấu cơm thì đúng là một việc cần kỹ thuật, dĩ nhiên Hường Văn là một người nghèo với hai bàn tay trắng, cái gì cũng không biết làm, Lâm Mạc Tịch cũng không có quan tâm, mỗi ngày đều nấu cơm giặt quần áo, cơ hồ tất cả mọi việc đều do một mình cậu làm. Hường Văn muốn học, nhưng ngay cả rửa chén đều muốn làm vỡ mấy cái, cô rất ảo não, Lâm Mạc Tịch liền hôn cô, làm cho cô ý loạn tình mê, sau đó quên đi việc mình làm vỡ đồ.

Sau đó một người bạn của Lâm Mạc Tịch giới thiệu cho cậu đi hát ở một quán bar, cậu học âm nhạc, giọng hát cũng rất là hay. Công việc ở quán bar này có tiền lương rất cao, lại không có việc gì nên cậu đồng ý ngay.

Có lẽ chính là bắt đầu từ khi đó, tình yêu của lứa tuổi mới lớn, lại không có trải qua sóng gió nên rất nhanh chóng bị tan vỡ.

Công việc ở quán bar là làm vào buổi tối, ban ngày Lâm Mạc Tịch phải đến trường đi học, Hường Văn thì lại không muốn đi, cho nên kể từ khi đến đây chưa từng đi ra ngoài, cả ngày đều ở trong nhà, trông coi một phần hạnh phúc bé nhỏ của mình.

Có một ngày, có người gọi điện thoại cho Lâm Mạc Tịch, nói bà nội của cậu bị bệnh, cần một số tiền lớn, nhưng căn bản là cậu không có biện pháp nào để có số tiền lớn như vậy. Sau đó có một cú điện thoại, một quyết định, làm thay đổi hoàn toàn hạnh phúc trong căn phòng đi thuê bé nhỏ đó.

“Lâm Mạc Tịch, tôi có thể giúp cậu.”

“Chú Hường.”

“Rời khỏi con gái của tôi, còn tiền thuốc men của bà cậu tôi sẽ giúp.”

Ba ngày sau gặp mặt, cậu tới muộn ba giờ, cậu phân vân nhưng cuối cùng cũng quyết định đi. Chi phiếu bị cậu gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, đôi bàn tay đang run rẩy.

Cậu cho là chỉ cần có tiền thì có thể cứu sống bà nội, nhưng tiền không phải là vạn năng.

Cậu đã từng ngây thơ cho rằng, chỉ cần tương lai cậu trả hết số tiền kia thì cậu có thể quay lại để đi tìm Hường Văn.

Cậu cho rằng chỉ cần mình có năng lực bảo vệ cô, cho cô hạnh phúc thì bọn họ có thể ở chung một chỗ. Đợi đến lúc cậu trở lại tìm cô thì cái gì cũng không còn tồn tại, cậu không tìm được cô, ngồi ở trong phòng cô từng ở mà gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Có đi hay không

Editor: Hangbaobinh

Hường Văn đã mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ, những chuyện đã xảy ra kia từng cái từng cái hiện ra, đầy sống động, thậm chí sau khi tỉnh giấc, ngực còn đau đến mức không có cách nào hô hấp được. Cô nhớ, thời điểm Lâm Mạc Tịch mới rời khỏi cô, cô sống chết đều không có tin, cô sống ở trong căn phòng đi thuê đó, ngày đêm không ngủ, lúc nào cũng ngồi ở trên giường để đợi anh ta. Cô chờ anh ta ba ngày ba đêm, một giọt nước cũng không có uống, chỉ cảm thấy nước mắt đã khóc đến khô hết cả rồi, cả người mệt là đi, cảm giác nhẹ như bông. Cho đến khi ngất xỉu thì cha cô mới mạnh mẽ mang cô về nhà. Trong phòng bệnh với bốn bức tường trắng tinh, cô đã không khóc nổi nữa rồi. Cô nhớ từng câu từng chữ mà Lâm Mạc Tịch đã nói qua, khuôn mặt tươi cười của anh ta hiện lên rõ ràng ở trong đầu cô, giống như được khắc vào vậy, cho nên cô lựa chọn tin tưởng anh ta, Mạc Tịch sẽ không vô duyên vô cớ rời khỏi cô. Cô chờ anh ta trở lại, tuy nhiên người cô chờ thì không có nhưng lại chờ được người mà cô thấy buồn nôn, Lê Thiên Qua. Sau đó bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động, tất cả không thể trở lại vị trí ban đầu nữa rồi. Hường Văn ngồi dậy, trời đã sáng hẳn, cô nằm trên ghế ngồi phía sau xe. Lâm Mạc Tịch thì đứng trên bãi cát cách đó không xa, cô đi tìm anh ta, Lâm Mạc Tịch nhanh chóng dập tắt thuốc lá. quay đầu về phía cô cười: “Chị, chị đã tỉnh rồi à.”

“Cậu bắt đầu hút thuốc lá từ bao giờ?”

“Đã lâu rồi. Chị có đói bụng không, chúng ta đi ăn cái gì đó đi.”

Giống như trước đây thật lâu, anh ta hỏi cô, đói bụng không, chúng ta đi ăn cơm, sau đó rất tự nhiên dắt tay của cô. Hường Văn sững sốt một chút, Lâm Mạc Tịch cũng sững sốt, sau đó quay đầu về phía cô cười nói: “Chị, tôi còn có thể dắt tay của chị không?”

“Đi nhanh một chút, tôi đói muốn chết rồi.”

Xe chạy băng băng trên đường cao tốc, ngày hôm qua Hường Văn không có để ý, thì ra bọn họ đã đi xa thành phố K như vậy rồi. Ở ngoại ô thị trấn nhỏ, chợ sáng có tiếng rao bán hàng, còn có mùi thơm của đồ ăn vặt, tràn đầy cả một con hẻm nhỏ.

“Ở chỗ này ăn đi, phía trước có nhà bán mỳ hoành thánh, đi nếm thử một chút.” Lâm Mạc Tịch cúi người qua, giúp Hường Văn cài dây an toàn, động tác này thật tự nhiên giống như đã làm qua nghìn lần vạn lần rồi đó.

“Ngán người cái gì, xuống xe đi.” Lâm Mạc Tịch vuốt ve đầu của cô, lúc này Hường Văn đang ngây ngốc mới có phản ứng lại, hơi hoảng hốt đẩy cửa xe ra rồi xuống xe. Lâu được dựng ở ven đường, có bốn cái bàn lớn, cửa hàng ở ngoài trời, chỉ có một người trông nom, vừa là ông chủ cũng vừa là nhân viên phục vụ, thật đúng là không phải buôn bán gì lớn. Lâm Mạc Tịch cùng Hường Văn tìm một chỗ ngồi xuống, Lâm Mạc Tịch gọi một tiếng: “Ông chủ, cho hai bát mỳ hoành thánh.”

Ông chủ là một người đàn ông trung niên, bao hoành thánh với tốc độ cực kỳ nhanh, bao đồng thời bằng hai tay, ở trong nồi nhỏ cho thêm một chút dầu vừng liên thả, hoành thánh vào trong nồi, mỳ sợi là được làm bằng tay, lực tay vừa phải, nấu trong nồi nước nóng một lát, sau đó ông chủ thả vào nồi một chút rong biển vào, không sai biệt lắm thì mới vớt lên, kêu lên một tiếng: “Mỳ hoành thánh làm xong rồi!”

Lúc này Lâm Mạc Tịch mới hiểu ra, đây là muốn tự bản thân mình đi lấy. Mỳ hoành thánh mới ra lò đương nhiên là nóng hôi hổi, tuy chỉ có năm bước đi

nhưng Lâm Mạc Tịch cũng rất là phí sức, thiếu chút nữa thì lúc đang bê nước canh bị rơi ra ngoài. Để hai bát mỹ tửu thì lập tức để hai tay lên vành tai. Bát sứ trắng, trắng tinh không có bất kì một hoa văn nào, nóng hổi, bên trên nước mỹ có một chút vàng dầu nổi lên, nhỏ nhỏ nhàn nhạt. Lâm Mạc Tịch cầm đĩa lên, tay của anh ta từ trước tới nay rất thon dài và trắng, thời điểm cầm đĩa thì giống như anh ta đang cầm một cây bút vậy, giống như là đang viết hành thư vậy. Hường Văn nhìn thấy anh ta đã gấp mấy lần mỹ hoành thánh để vào trong bát của cô rồi thì chợt cảm thấy mình như đang vượt qua thời gian rồi, thời gian đã trôi qua thật lâu rồi. Hường Văn cũng cầm đĩa lên, ngăn cản anh ta: “Đã từ lâu tôi không còn thích mỹ hoành thánh rồi.”

Lâm Mạc Tịch cười nhạt một tiếng: “Sao chị lại gầy như vậy, ăn nhiều thịt một chút mới tốt.” Anh ta không để ý Hường Văn đang cự tuyệt, tiếp tục gấp hoành thánh trong bát của mình để vào bát của cô.

“Mạc Tịch?!” Đột nhiên có người kêu lên một tiếng, âm thanh giống như không có xác định. Lâm Mạc Tịch quay đầu lại, người mới tới mặc một chiếc quần jean bó sát người, những nếp nhăn dồn vào một chỗ, trên người mặc một chiếc áo T-shirt đơn giản, cũng coi như ăn mặc đầy sức sống thanh xuân, xem ra dáng vẻ cũng không có lớn lắm, tóc nhuộm lộn xộn, viên kim cương trên cánh mũi chiếu lấp lánh. Người này Lâm Mạc Tịch nhận ra, là một đồng nghiệp trong công ty.

“Thật sự là cậu a, Mạc Tịch, làm sao cậu lại tới nơi này?” Người kia có chút kinh ngạc. Lâm Mạc Tịch cười cười: “Tôi đây ăn đồ ăn, Bạch Sở, tại sao anh cũng tới chỗ này?”

Bạch Sở thuận thế ngồi xuống bên cạnh Lâm Mạc Tịch, ghé băng vừa vặn ngồi được hai người, Bạch Sở đặt tay lên bả vai Lâm Mạc Tịch: “Chúng ta rất lâu không có gặp nhau rồi. Nơi này rất gần studio mà chúng tôi đang quay phim, đạo diễn của chúng tôi gần đây rất thích hương vị dân dã.”

Lúc Bạch Sở ngồi xuống thì liền nhìn thấy Hường Văn ở phía đối diện, cười một tiếng đầy ý vị sâu xa. Sau đó nói với lam: “Mạc Tịch a, nếu buổi tối cậu muốn qua đêm ở đây thì nhớ phải đốt hương muỗi đó, nơi này muỗi nhiều như là bão tố, nhìn thấy mà đổ mồ hôi hột.”

Lâm Mạc Tịch cười lắc đầu: “Một lát nữa chúng tôi phải về rồi, hôm nay tôi có thông báo.”

“Nha! Đang có người đẹp ở đây mà còn nghĩ tới thông báo là sao?” Ánh mắt của Bạch Sở thỉnh thoảng nhìn sang bên phía Hường Văn. Hường Văn tránh né ánh mắt của anh ta, người này Hường Văn nhận ra được, cũng là một vị khách đã từng tới Phòng Vip lúc cô còn làm ở đó. Hình như cũng là ở buổi Lễ Chúc Mừng..., được tổ chức ở Phòng Vip, Bạch Sở chính là một trong những khách quý ở đó, sở dĩ Hường Văn chú ý đến người này là bởi vì người này cùng với Lâm Mạc Tịch đều là nghệ sĩ trong cùng một công ty. Mà tự nhiên Bạch Sở cũng có ấn tượng đối với Hường Văn, vì phụ nữ đối với anh ta diện mạo cùng vóc dáng thì không cần phải nói, mà nguyên nhân mà anh ta chú ý đến là anh ta chưa có ăn được cô. Bạch Sở cũng là một người có kinh nghiệm phong phú trong tình yêu nam nữ, đừng nhìn anh ta là là một mình tinh thần tượng, nhưng thật ra cuộc sống riêng tư của anh ta rất là loạn. Còn về chuyện kia luôn là một vết sẹo ở bên trong lòng của anh ta. Anh ta nhớ hình như đó là lần đầu tiên anh ta bị cự tuyệt, mà người cự tuyệt lại còn là một “tiểu thư”, cho nên bất luận là mặt mũi hay lòng tự trọng thì anh ta cũng không thể bỏ qua được. Quả thật Bạch Sở vẫn còn non nớt, năm nay anh ta mới vừa tròn hai mươi tuổi. Lâm Mạc Tịch nào biết những thứ này, chỉ cho rằng Bạch Sở đang nói đùa, cười mắng: “Anh nghiêm chỉnh một chút đi, cô ấy là chị của tôi.” Ngược lại, Lâm Mạc Tịch quay về phía Hường Văn giới thiệu: “Chị, anh ấy tên là Bạch Sở, là đồng nghiệp của tôi.”

Hường Văn cắn môi, hận không thể tìm một cái hố để mà chui vào, chuyện tình ái muội kia của cô, cô không muốn cho Lâm Mạc Tịch biết. Mặc dù cô biết chuyện này sẽ không giấu được mãi mãi nhưng cô vẫn nghĩ giấu được ngày nào hay ngày đó, chờ công việc của Lâm Mạc Tịch ở chỗ này xong. Đi là tốt rồi, nhưng lại không nghĩ tới ngày hôm nay ở đây lại gặp được người như Bạch Sở. Bạch Sở cẩn thận dò xét vẻ mặt của Hường Văn, bên môi thấp thoáng nụ cười tà mị, diêm dúa mà loè loẹt: “Mạc Tịch, đây chính là người chị đã thất lạc nhiều năm của cậu sao? Tìm được rồi? Thế nào mà tôi cảm thấy giống với một bộ phim truyền hình nha, so với cái kịch bản đang ở trong tay tôi thì còn đặc sắc hơn.”

Có thể không đặc sắc sao, đây là một niềm vui sướng cực kỳ, có thể coi như người một nhà đã gặp lại nhau hay không? Đột nhiên Lâm Mạc Tịch phát hiện sắc mặt của Hường Văn không có đúng, liền vội vàng hỏi: “Chị không thoải mái sao? Có phải bị nhiễm lạnh rồi hay không?”

Hường Văn chỉ lo cúi đầu, lúc này nghe thấy tiếng của Lâm Mạc Tịch thì nhẹ nhàng lắc đầu, gặt gao cắn môi dưới, nắm tay nắm chặt đến mức phát ra tiếng. Tình cảnh này, Bạch Sở nhìn một cái liền hiểu, chắc chắn Lâm Mạc Tịch căn bản cũng không biết chị của mình đã từng làm gì. Bạch Sở nhẹ nhàng vươn chân, ở dưới mặt bàn lên lên đá chân của Hường Văn. Hường Văn kinh ngạc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt Bạch Sở cười mà như không cười, Bạch Sở trừng hai mắt về cô, sau đó gặt đầu một cái, ý bảo mình sẽ giữ kín như bưng. Lâm Mạc Tịch chỉ lo nhìn Hường Văn, lo lắng bệnh tình của cô, nên vào lúc này căn bản không có chú ý tới Bạch Sở.

“Chị, sao sắc mặt của chị lại không tốt vậy.” Đột nhiên Bạch Sở mở miệng hỏi. Hường Văn thầm mắng trong lòng, không phải là nhầm nhứ sao, phải coi chừng trái bom hẹn giờ như người thì làm sao sắc mặt có thể tốt cho được. Bạch Sở cười trộm trong lòng, biểu hiện này của Hường Văn đúng là biểu hiện anh ta muốn nhìn thấy. Anh ta không biến sắc đưa tay mình cầm lấy tay của Hường Văn. Hường Văn hơi sững sốt một chút nhưng lại không dám có phản ứng quá lớn, chỉ đành mặc cho anh ta cầm tay của mình. Cũng may cái bàn này là hình vuông nhưng cũng không có rộng nếu không thì tay của Bạch Sở có dài như tay vươn cũng sẽ không cầm nổi bàn tay của Hường Văn, xem ra thì thiên thời địa lợi cùng nhân hoà đều chiếm được toàn bộ rồi. Ngón tay của anh ta từ từ chuyển động trong lòng bàn tay của Hường Văn, hình như là viết chữ, Hường Văn cẩn thận cảm nhận thì mới biết, anh ta viết là tám giờ ở khách sạn Cẩm Giang. Lâm Mạc Tịch thấy sắc mặt của Hường Văn càng ngày càng tái nhợt thì cho là cô cảm thấy không thoải mái, thì nhanh chóng đi ra ngoài mua thuốc ảo não nói: “Chị, tôi không nên dẫn chị ra ngoài.”

Đúng vậy, không nên dẫn cô tới nơi này. Hường Văn âm thầm cười khổ, không tới đây thì sẽ không gặp phải tiểu ác ma Bạch Sở này.

Hường Văn kéo Lâm Mạc Tịch lại nói: “Chúng ta đi về thôi.”

“Ừ, chúng ta đi về. Chị chờ tôi lấy xe rồi cùng đi về.”

Lâm Mạc Tịch vừa mới bước chân đi thì Bạch Sở ngồi xuống chỗ của cô, ôm Hường Văn rồi nhanh chóng hôn một nụ hôn xuống môi của cô, cười nói: “Nhớ trang điểm rồi mặc hấp dẫn một chút, phòng số 3037.”

Xe dừng cách đó không xa cho nên Lâm Mạc Tịch rất nhanh sẽ lái xe tới đây.

Hương Văn giống như là gặp phải quỷ, nhanh chóng chui vào xe, đóng cửa xe lại rồi không bao giờ nhìn ra ngoài một lần nữa.

Bạch Sở nhận ra ý tứ của người phụ nữ này, phát phát tay đối với Lâm Mạc Tịch rồi mình cũng đi, đi ăn cơm, sau đó bắt đầu làm việc, tranh thủ hôm nay làm xong sớm rồi sau đó đi gặp “chị”.

Lâm Mạc Tịch muốn đưa Hương Văn đi tới gặp bác sĩ nhưng Hương Văn kiên quyết từ chối, nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm nên để cho Lâm Mạc Tịch đưa mình đến Hoa Vũ để đi làm.

Hoa Vũ thường là quét thẻ đi làm, nhưng Hương Văn đã đi làm muộn rồi, Lê Thiên Qua lại đặc biệt dùng dấu vân tay để phân biệt, chính là để phòng ngừa có người giúp cô quét thẻ. Hương Văn mắng thầm ở trong lòng, hôm nay cô gặp toàn những người đàn ông gì đâu không à! Quả thật đều là cực phẩm cận bã!

Cô từ vùng ngoại ô chạy về, coi như Lâm Mạc Tịch đi phi thuyền cũng không có về kịp giờ đi làm bình thường, đi trễ là việc khó tránh khỏi rồi. Chỉ là cô cũng không có sao, cùng lắm thì bị Lê Thiên Qua mắng cho một trận, cho dù anh chém cô một đao thì cô cũng có thể chịu được.

Ngồi ở trước bàn làm việc, hai mí mắt trên dưới của Hương Văn bắt đầu đánh nhau. Tối qua cơ hồ là cô không có ngủ được nhiều, thật vất vả mới ngủ được thì lại nằm mơ.

Đến lúc mí mắt của cô như muốn sụp xuống thì Lê Thiên Qua lại xuất hiện, bấm thời gian bằng đốt ngón tay thật chuẩn nha.

Dùng sức gõ mấy cái gõ trên bàn làm việc của cô, Hương Văn ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ màng nhìn anh.

Bộ dáng Lê Thiên Qua không giận cũng không vui, cười lạnh nhạt: “Tối hôm qua lại đi làm thêm rồi hả? Bộ dáng mệt mỏi như thế này cơ mà, đến quần áo cũng không có đổi. Hương Văn, cuộc sống về đêm của cô cũng không có tồi nha.”

Hương Văn không có tâm tư cùng anh tranh cãi, lấy tài liệu ra, tiếp tục nghiên cứu để xem lên viết cảm tưởng như thế nào.

Lê Thiên Qua lại ở trên bàn cô gõ mấy cái, Hương Văn ngẩng đầu lên nhìn anh: “Có chuyện gì sao?”

“Đi pha cho tôi một ly cà phê.” Nói xong cũng xoay người đi, quyết định thật là nhanh chóng nha.

Hương Văn nghiêng đầu nhìn nơi mà Lê Thiên Qua vừa mới đứng cách đây vài phút, cách đó không xa là phòng nghỉ, lại nhìn cửa phòng làm việc của Lê Thiên Qua, không khỏi cảm khái, quả nhiên là tác phong của ông chủ nha.

Kết quả là cả một buổi sáng Hương Văn bị giày vò phải đi pha cà phê, Hương Văn cũng chỉ biết pha cà phê hoà tan, Lê Thiên Qua cũng chẳng thèm nhìn mà bắt cô mang đi để đồ. Cuối cùng Hương Văn cũng phải đi tìm hiểu làm sao để nghiền cà phê hạt, thật vất vả mới pha xong cà phê thì nghe Lê Thiên Qua nói cho thêm chút muối vào.

Hương Văn không muốn bị mắng một lần nữa, thói quen của người này thật là biến thái.

Nhưng bắt đắc dĩ là công ty không có muối, thế là Hương Văn phải đi mua, thế nhưng đây là khu thương nghiệp, đi nửa con phố mà cũng không có thấy một cái siêu thị nào. Thật vất vả mới mua được, khi trở về thêm muối vào cà phê thì Lê Thiên Qua còn nói lạnh, tôi không muốn uống.

Được, coi như cả một buổi sáng bận rộn như vậy mà mắt công không được cái gì.

Hương Văn tức giận muốn giơ chân, giận dữ đi về bàn làm việc của mình, vùi đầu vào học hành trong nghèo khó.

Sau khi tan việc mới phát hiện bụng của mình đói ừng ực, tùy tiện tìm một quán cơm, dồn sức vào ăn một bữa cho hả giận. Sau khi về đến nhà nhìn đồng hồ đeo tay một cái thì mới phát hiện đã bảy giờ rồi!

Tắm rửa xong mới nhớ đến những chữ mà Bạch Sở viết lên tay cô lúc sáng, cô ảo não, rốt cuộc có đi hay không đây?

Nếu mà đi thì Hương Văn có dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, Bạch Sở, người này tuyệt đối là một người dây dưa không bỏ. Nhưng nếu như mà không đi thì cái miệng của Bạch Sở kia nói không chừng sẽ nói ra những chuyện mà anh ta biết, anh ta chính là đang uy hiếp cô.

Giữa dựa trong chốc lát, Hương Văn cắn răng dậm chân một cái, cứ coi như là bị chó cắn đi. Tùy tiện thay một bộ quần áo liền đi về phía khách sạn Cẩm Giang.

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tính chị rất lạnh nhạt sao

Editor: Hangbaobinh

Trong ấn tượng của cô, ánh sáng đèn của hành lang khách sạn từ trước tới giờ đều là tối mờ. Ngon đèn màu cam càng tôn lên sự mập mờ của bóng tối. Thảm có chất lượng rất tốt, đi lên cũng không có phát ra tiếng vang nào. Hường Văn đứng ở trước cửa phòng 3037, liên tục do dự cũng không có dũng khí để mà đi gõ cái cánh cửa đó. Hiện tại cùng với quá khứ không có giống nhau, hôm nay cô đã không còn là “tiểu thư” nữa rồi, lại muốn ở trong trí nhớ của Lâm Mặc Tịch giữ được một ấn tượng tốt, để cho anh ta cảm thấy cuộc sống của mình rất tốt. Nhưng hôm nay đã bị Bạch Sở nắm điểm yếu này ở trong lòng bàn tay, cô làm sao có thể có thể giống như ngày xưa được nữa? Hường chỉ, Bạch Sở, người này còn là một người bạn tốt của Lâm Mặc Tịch thì Hường Văn càng không thể coi anh ta như một người khách hàng được. Hường Văn do dự một lát, cửa đột nhiên mở ra, cơ hồ cái gì cũng chưa nhìn thấy rõ ràng thì Hường Văn đột nhiên bị ôm lấy, sau đó là một đôi môi nóng bỏng áp lên môi của cô. Cọ sát với nhau một lúc lâu, Bạch Sở mới thả Hường Văn ra, sau đó mới quay lại đóng cửa.

“Chị, làm sao bây giờ chị mới đến nhà, không phải đã hẹn là tám giờ rồi sao? Chị xem một chút nha, bây giờ là tám giờ rưỡi rồi, chị đã đi muộn nửa tiếng rồi nha. Chị phải chịu trừng phạt.” Bạch Sở đưa cổ tay của mình đến trước mắt của Hường Văn. Lời nói này có mùi vị của sự nũng nịu, trên thực tế, người đàn ông này là một quý linh tinh, đừng tưởng rằng tuổi của anh ta còn nhỏ, nhìn giống như thiên nam tín nữ, giống như Bạch Sở a, đã là người nhiều năm qua không còn ăn chay nữa rồi. Hường Văn hơn anh ta năm tuổi, đây cũng coi như là hai thế hệ khác nhau đi. Cho nên tâm lý của Bạch Sở nhất thời cô không có đoán ra, đoán không ra. Phòng ngủ từ trước tới giờ đều nhìn như đơn giản hào phóng, nhưng trên thực tế thì cực kỳ mập mờ, ngon đèn mờ nhạt, vách tường vàng nhạt, giường lớn vừa rộng rãi lại thoải mái, cả người nằm trên đó có thể làm cho giường trũng xuống. Bạch Sở cười hi hi lôi kéo Hường Văn ngồi trên giường, sua đó thuận thế nằm ở trên đùi của cô. Ôm hông của Hường Văn liên bắt đầu làm nũng: “Chị, đầu của tôi bị đau, chị xoa bóp cho tôi nha.”

Hường Văn cau mày, cô gặp rất nhiều loại đàn ông, những người đàn ông biết làm nũng cô cũng đã nhìn thấy, thế nhưng đây là lần đầu tiên việc như thế này xảy ra trên người của mình, tại sao có thể làm ra những chuyện buồn nôn giống như thế này, đây coi cô như là trâu già gặm cỏ non sao? Nếu không làm theo lời anh ta thì giằng co như vậy cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, nhưng nếu làm theo lời của anh ta thì đây chính là một cái động không đáy, nếu như để cho anh ta đạt được mục đích một lần thì về sau sẽ cũng anh ta dây dưa không rõ ràng. Hường Văn đang do dự, Bạch Sở cười một cái rồi nói: “Chị, tôi cùng Mặc Tịch là bạn tốt, chị nói xem nếu cậu ta biết chúng ta ở chung một chỗ thì sẽ rất vui vẻ nha.”

Hường Văn cau mày, vội vàng đè huyết thái dương của anh ta lại. Ngón tay của cô có chút lạnh lẽo, đặt trên huyết thái dương của anh ta nhẹ nhàng ôn nhu, giống như ánh mặt trời chói chang lại có một cơn mưa phùn rơi xuống, làm cho người ta cảm thấy dễ chịu, nhưng lại có người ngại không có đủ, trong lòng cảm thấy ngượng ngùng. Bạch Sở đột nhiên bắt lấy tay của Hường Văn, đặt lên trên mắt của mình, Hường Văn bị động tác này của anh ta làm cho sợ hết hồn. Về mặt này tự nhiên làm cho Bạch Sở rất vui vẻ, cầm lấy tay cô, hôn lên trên mu bàn tay một cái, trên mu bàn tay trắng nõn của cô ngay lập tức xuất hiện một vết màu hồng. Hường Văn vừa giận vừa hôn, tuy nhiên không có làm gì được, bị người ta bắt được nhược điểm nên cảm thấy rất khó khăn.

“Chị Hường Văn, chị có biết hay không, Mặc Tịch bây giờ rất thuận lợi nha, là một người rất nổi tiếng thì danh tiếng rất là quan trọng, nếu thân phận của chị bị người ta biết được thì đó là một tin rất bùng nổ nha.”

“Cậu muốn thế nào?”

“Đừng nóng vội, thật ra thì người biết công việc của chị đang làm cũng không có ít nha, dù sao chị cũng là người có tiếng. Nhưng người biết chị là chị của Mặc Tịch thì đoán chừng cũng chỉ có tôi mà thôi.”

“Cho nên?”

“Chị xem. Chị là một người rất nóng nảy nha. Tôi vẫn cho rằng chị là một người luôn bình tĩnh, nhưng người như vậy đâu mất rồi, vì cái nét mặt này của chị nên có phần thưởng.” Bạch Sở ôm cổ Hường Văn, lật người đè cô xuống, hưng hăng hôn cô. Anh ta hôn rất dũng sức, lúc hôn còn phát ra tiếng, lông mi của anh ta rất dài, cong lên, cùng với hàng lông mày hẹp và dài, đôi mắt giống như mắt của hồ ly. Hường Văn bình tĩnh nhìn anh ta, một tia phản ứng cũng không có. Giống như tất cả mọi việc đang xảy ra không phải là xảy ra trên người của cô, không sai, cô chỉ cho rằng đây là đang bị chó cắn. Bạch Sở triều miên hôn, thật lâu cũng không được đáp lại, lúc này mới rời khỏi môi của cô, bĩu môi nói: “Chị, tính tình của lạnh nhạt sao?”

Hường Văn thiếu chút nữa thì bị những lời nói này của anh ta làm cho nghẹn chết, Bạch Sở nhếch môi cười: “Không tệ không tệ, vẫn có biểu tình nha. Người chị rất mê người đầu rồi, chị xem tôi nha, vừa mới nói trừng phạt chị nhưng một hồi thì tôi lại quên nha.”

Anh ta nằm trên người của Hường Văn dùng sức hít một hơi: “Loại sữa tắm nào vậy? Thật là dễ ngủ. Tắm trước vẫn tốt hơn, tiết kiệm làm cho chị bây giờ không phải đi tắm lại, cũng tiết kiệm thời gian nữa.”

Hường Văn đẩy anh ta một cái: “Bạch Sở, tôi muốn nói chuyện với cậu một chút.”

“Tôi biết rõ chị muốn nói gì, đợi lát nữa rồi nói. Tôi muốn ăn kem, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Kem? Tại sao Hường Văn lại có một dự cảm xấu vậy? Bạch Sở tạm thời được coi là một người đàn ông làm cho cô nhức đầu nhất. Không phải ứng phó rất khó khăn, Lê Thiên Qua cô còn ứng phó được, chỉ là người này có chuyện có thể uy hiếp được người, vừa lúc làm cho người lo lắng hãi hùng, cho nên rất khó để có thể giải quyết được.

Chén thủy tinh hình bát giác, có khắc hoa, mới vừa từ trong tủ lạnh lấy ra, gặp không khí ẩm áp trong phòng làm cho quanh nó có hơi nước, lấy ra một chén kem lớn, có ba màu hồng xanh lá vàng quện vào với nhau. Bạch Sở ngồi trên giường, lại làm cho Hường Văn nằm thẳng người ra, làm cho Hường Văn rất khó hiểu, Bạch Sở nhũn nhũn mày: “Chị tự mình cởi quần áo hay là tôi giúp chị cởi?”

Hường Văn sững sốt một chút, chậm chạp không có động đậy. Bạch Sở cười cười: “Thôi, để tôi giúp đi, chính chị cởi thì sẽ rất xấu hổ. Tôi cởi giúp chị thì chị không được tránh đâu đấy.”

Bạch Sở nói xong liền vươn tay đến gần Hường Văn, Hường Văn theo bản năng tránh né. Bạch Sở nhũn nhũn nói: “Nói là không được tránh cơ mà, làm sao chị lại tránh đi vậy.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Ăn kem nha, chị chưa từng nghe nói qua thân thể con người là một bữa tiệc sao? Cởi nhanh một chút, chị nhanh lên một chút.” Bạch Sở lắc lắc cánh tay của cô, Hường Văn vừa lạnh người vừa buồn nôn. Dù sao thì khi tới đây đã ôm quyết tâm phải chết, bằng bất cứ giá nào. Hường Văn đứng dậy, từ từ cởi bỏ quần áo của mình. Đột nhiên Bạch Sở kêu lên một tiếng sợ hãi: “Nha! Kem tan hết rồi! Thôi, để tôi giúp chị.”

Bị bắt buộc một lúc, Hường Văn bị anh ta cởi hết quần áo trên người, nằm ở trên giường. Bạch Sở vui vẻ cầm chén thủy tinh, xúc một muỗng, nhìn chăm chăm cơ thể Hường Văn cẩn thận xem xét: “Bắt đầu ăn từ nơi nào trước đây? Miệng?”

Kem lạnh lạnh man mát đặt ở trên môi Hường Văn, ngay sau đó môi của Bạch Sở liền bao trùm lên môi của cô, đầu lưỡi liếm từng vòng một, từ từ ăn hết muỗng kem này. Đầu lưỡi của anh ta nóng như lửa, cùng kem lạnh ở chung một chỗ, làm cho cả người Hường Văn run rẩy. Bạch Sở mở miệng trách: “Ăn thật là ngon hơn bình thường. Kế tiếp ăn ở chỗ nào đây? Ăn ở xương quai xanh thôi.”

Bạch Sở lại đặt một muỗng lên xương quai xanh của Hường Văn, lại cúi đầu bắt đầu liếm láp.

“Bạch Sở, chúng ta nói chuyện một chút thôi.”

“Ừm, chị nói, tôi nghe.” Bạch Sở vừa gặm xương quai xanh của cô vừa nói.

“Mạc Tịch xác thực không biết tôi đã từng làm qua việc gì, mặc kệ cậu có tin hay không thì những việc đó không phải là ý muốn của tôi. Đúng như cậu nói, Mạc Tịch hiện tại không biết tình trạng của tôi.....A.” Hường Văn kêu khẽ một tiếng. Bạch Sở cười hắc hắc: “Quả nhiên vẫn là bộ ngực ăn ngon nhất.”

Vừa dứt lời thì anh ta lại lấy một muỗng đặt lên trên ngực trái của cô, đầu lưỡi liếm một vòng, rồi há miệng nuốt một chút, rồi nhẹ nhàng bắt đầu cắn xé nụ hoa của cô. Hường Văn xấu hổ cự kỳ, người đàn ông này đúng là thích chơi. Cô có chút tức giận: “Rốt cuộc cậu có nghe tôi nói hay không?”

“Ừ” Anh ta mơ hồ không rõ đáp lời.

Hường Văn cắn môi, than thở nói tiếp: “Tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi giữ kín bí mật này. Không để cho Mạc Tịch biết quá khứ của tôi.”

Rốt cuộc thì Bạch Sở cũng ăn xong, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Vậy thì tôi có được lợi ích gì?”

Hường Văn há miệng, á khẩu không trả lời được, cắn môi, nóng nảy nhưng lại không biết làm thế nào.

Bạch Sở hôn lên mặt cô một cái: “Nhìn bộ dáng của chị này, sao nhanh muốn khóc vậy, không đùa chị nữa, chỉ cần chị tốt với tôi thì tôi sẽ giúp chị giữ bí mật này. Chị mỗi tuần chị cùng ăn kem với tôi, chị phải đồng ý thì tôi liền giữ kín như bưng bí mật này.”

Không phải nói nghệ sĩ rất bận rộn sao, làm sao nhìn Bạch Sở lại có thể rảnh rỗi như vậy.

Vì muốn người ta gạt đầu một cái, mặc dù không tình nguyện, thế nhưng đây đúng là con đường duy nhất.

Bạch Sở sớm biết cô sẽ gạt đầu, anh ta đã nhìn ra, Lâm Mạc Tịch đối với Hường Văn mà nói thì chính là một cây xương sườn mềm. Đừng trách anh ta không có hiền hậu, có lúc đối với phụ nữ không có chút thương tiếc nào, cũng không thể vì thương hoa tiếc ngọc mà không thể được ăn a? Mặc dù uy hiếp người ta là một thủ đoạn rất hèn hạ, nhưng lại rất có hiệu quả.

Bạch Sở lấy điện thoại di động ra, sau đó nằm bên cạnh người của Hường Văn:

“Chị cười lên một chút a.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Đương nhiên là chụp ảnh nha, tránh để cho về sau chị không có thừa nhận. Chị chống chế nói, ai cùng ăn kem với người.” Anh ta cười hắc hắc, nhìn vẻ mặt như ngây thơ nhưng lại lộ ra vẻ tà mị, viên kim cương ở bên mũi anh ta toả sáng lấp lánh.

Nếu như vậy mà Hường Văn cũng có thể cười được thì thật sự đã tu luyện thành tiên rồi.

Bạch Sở cùng Hường Văn chụp chung một kiểu, sau đó chụp một mình Hường

Văn.

Thân thể giống như bạch ngọc, ở trong ống kính giống như toả ra ánh hào quang, Bạch Sở chụp mấy tấm. Chu môi một cái nói: “Làm sao lại đều không có cười a, như vậy nhìn không có tốt, cười một cái, chụp vài bức ảnh thật đẹp đi.”

Hương Văn nhìn chăm chăm anh ta, á khẩu không trả lời được.

Bạch Sở cong môi, làm ra vẻ đáng thương: “Vậy thì chúng ta liền kéo dài một chút, cho đến khi chị cười lên thì mới thôi, tôi ở bên cạnh nhìn.”

Hương Văn bắt đắc dĩ, ngoắc ngoắc khoe môi.

Bạch Sở cau mày: “Chị muốn làm qua loa sao.”

Hương Văn hít một hơi thật sâu, nhìn vào màn hình nở nụ cười, không thể nói là ngọt ngào nhưng mà cũng động lòng người.

Bạch Sở lại ở trên môi của cô hôn một cái: “Ngoan, cười thêm một cái nữa, vừa rồi chị cười đẹp quá tôi quên chụp rồi.”

Hương Văn âm thầm thề, về sau kiên quyết không bao giờ cùng giao thiệp với đàn ông nhỏ tuổi hơn mình! Quá khó chơi, nhất định là giống cao da chó, nếu bị dính lên người thì khi lột xuống nhất định sẽ lột một lớp da.

Phải lặp lại mấy chục lần thì Bạch Sở mới tha cho cô. Dựa vào đầu giường nhìn Hương Văn từ từ mặc quần áo.

Chuyện này bị người ta nhìn chăm chăm thì cảm thấy hết sức khó chịu, Hương Văn cảm thấy mình giống như một diễn viên ở dưới ánh sáng, đang có một máy quay phim quay cô, còn là đang quay loại phim con heo. Vậy thì làm sao có thể tốt cho được đây?

Bạch Sở nhếch môi cười, đột nhiên nhào qua Hương Văn hung hăng hôn môi Hương Văn, một đôi tay trắng muốt đang từ từ thăm dò vào quần áo của cô, vuốt ve thân thể sáng bóng của cô.

Ngón tay của anh ta từ từ di chuyển trên thân thể của cô, vuốt ve qua từng tác da, nhẹ nhàng, ri tai nói với Hương Văn: “Xem ra tính tình của chị thật sự rất là lạnh nhạt đấy. Chị, không nên quên mỗi tuần đều phải tới tìm tôi đó, ở tại căn phòng này, tôi chờ chị.”

Hương Văn chỉ cho là không có nghe thấy, tùy tiện ứng phó một chút, cô chỉ muốn Lâm Mặc Tịch nhanh một chút rời khỏi thành phố này.

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ba người đàn ông gặp nhau cùng một chỗ

Liên tiếp mấy ngày không có ngủ ngon, hai đôi mắt thâm quầng, nếu để những người phụ nữ hay thức đêm mà nói thì chắc sẽ hận chết Hương Văn mất. Ngày đó vừa đi làm, Lê Thiên Qua nhìn Hương Văn rồi nói một câu, cô đeo kính mắt làm gì? Hương Văn nghe được thiếu chút nữa thì học máu, đôi mắt thâm quầng kia có khoa trương như vậy sao? Nhưng người ta là ông chủ, mà Hương Văn không muốn nói lý với Lê Thiên Qua, vì vậy trầm mặc nhưng không phải là cam chịu. Đầu óc choáng váng mờ mịt, đầu giống như muốn nứt ra vậy, đây là hạn chót của Lê Thiên Qua rồi, nếu hôm nay mà không viết nhận xét của mình xong, không đưa ra được một phương án thì Lê Thiên Qua nhất định nổi đoá. Hương Văn rút cho mình một ly cà phê đen đặc, cô khốn đốn cực kỳ, di chứng của cảm mạo vẫn còn làm phiền cô, thỉnh thoảng còn bị nhảy mũi mấy cái. Ngồi trước máy vi tính, vô tri vô giác gõ bàn phím, viết mấy chữ, lại xoá toàn bộ đi, xem ra thì cô không có hợp với lao động trí óc. Cô đang buồn rầu thì điện thoại đột nhiên vang lên. Thì ra là Tri Nhiên gọi tới, Hương Văn giống như mở cờ trong bụng, cứu tinh tới rồi.

“Ninh Tri Nhiên!”

Ninh Tri Nhiên ở đầu điện thoại bên này sừng sốt một chút, trước kia thời điểm Hương Văn nhận điện thoại của anh ta thì giọng nói đều kinh ngạc, lần này thế nào lại rất vui vẻ? Anh ta hăng giọng nói: “Hết cảm chưa? Có tiếp tục uống thuốc hay không?”

Hương Văn tùy tiện ứng phó: “Ừ, tốt lắm tốt lắm, thuốc anh đưa cho tôi tất cả tôi đều uống hết.”

Ninh Tri Nhiên thờ dài nói: “Hương Văn thật giỏi nha, bây giờ cô có thể nói dối không nháy mắt rồi. Vuốt ngực trái của mình rồi nói lại một lần nữa xem, cô có uống thuốc không? Hết bị cảm chưa?”

Hương Văn cười hắc hắc: “Ninh Tri Nhiên, anh là thám tử sao, hôm nay về tôi sẽ uống liền.”

Giọng mũi đặc như thế này, Ninh Tri Nhiên cũng không phải là người ngốc, thế nào mà lại không biết được. xem ra cùng cô cọt nhả thật là không được rồi, Ninh Tri Nhiên nhỏ giọng nói: “Cô đừng có cười, ngộ nhờ bệnh cảm mạo trở lên nặng hơn thì sao, đoán chừng tiếp theo tôi phải đi chăm sóc cô, bây

giờ tôi đang tính toán cho chính mình cho nên cô mau trở về uống thuốc đi.”

Hương Văn bấu môi: “Anh nguyên rủa tôi sao, tôi rất khỏe đó. Lại nói nếu tôi thật sự ngã bệnh thì cũng không cần làm phiền lão gia ngài phí tâm.”

“Thế nào, em trai cô trở lại thì liền vứt tôi sang một bên hay sao?” Những lời này mười phần có mùi vị dấm chua, anh ta cũng không có biết mình bị làm sao, vốn muốn sớm gọi điện thoại cho cô nhưng vừa nghĩ tới ngày đó cô khóc thành dạng đó, đó cũng là lần đầu tiên anh ta thấy Hương Văn khóc như vậy, hơn nữa còn vì người đàn ông khác, chính trong lòng mình làm sao có thể cân bằng được? tuy nói là em trai của cô, nhưng anh ta vẫn hết sức ghen tỵ, đến chính anh ta còn cảm thấy không thể giải thích được. Hương Văn lại không nói, đây là một tật xấu lớn nhất của cô, là một cái xương sườn mềm của cô, anh ta đối với cô như thế nào cũng không có sao, chỉ là nếu nói về Lâm Mặc Tịch thì có thể làm cô phát điên, giống như gà mẹ bảo vệ gà con vậy, cho nên nếu mang Lâm Mặc Tịch ra uy hiếp cô thì đó là một việc rất chính xác. Cô trầm mặc như vậy khiến cho Ninh Tri Nhiên không biết làm thế nào, anh ta đã phát hiện ra là tuyệt đối không thể ở trước mặt Hương Văn nhắc tới Lâm Mặc Tịch, hại chị em người này dường như đã từng có quan hệ, xem ra chuyện mình giới thiệu hai người họ với nhau là một quyết định rất ngu xuẩn. Ninh Tri Nhiên hắng giọng nói: “Hương Văn, tối thứ sáu cô có thời gian không? Tôi muốn tham gia một bữa tiệc tối, thiếu một người bạn gái, cô cần phải giúp đỡ tôi trong lúc này nha.”

Hương Văn đang có chuyện muốn Ninh Tri Nhiên giúp đỡ cho nên đồng ý rất vui vẻ, không phải chỉ là một tiệc rượu thôi a, như thế nào cô cũng ứng phó được. Ninh Tri Nhiên vừa nghe thấy cô đồng ý sáng khoái như vậy thì khẳng định là sẽ có chuyện gì đó. Quả nhiên Hương Văn mở miệng nói: “Ninh Tri Nhiên, anh phải giúp đỡ tôi nha. Ông chủ của tôi cho tôi xem một đồng tài liệu của công ty, rồi bắt tôi viết ý kiến của mình và còn phải đề ra một phương hướng phát triển cho công ty.”

Cô nói vô cùng uất ức, chỉ kém khóc lên thôi, mới thoát nghe thật sự cho rằng giống như sắp gặp Chu Bái Bì. Trên thực tế, Lê Thiên Qua này là một ông chủ lòng dạ hiểm độc, so với Chu Bái Bì cũng không kém bao nhiêu. Ninh Tri Nhiên rất buồn cười: “Hương Văn, cô gặp phải ông chủ như thế nào vậy, lần đầu nghe thấy cho thư ký xem tài liệu cùng viết suy nghĩ của mình đó. Trước kia chưa từng nghe qua tổng giám đốc của Hoa Vũ biến thái như vậy, Hương Văn, đây là cô gặp phải năm hạn rồi nha.”

Đối với việc Hương Văn vì sao lại có thể trở mình như vậy, từ một cô gái quán ba biến thành thư ký của ông chủ của Hoa Vũ, điểm này Ninh Tri Nhiên rất tò mò, thế nhưng chuyện đã qua, hỏi lại không có tốt, cái toà mò này vẫn nên để ở trong bụng đi. Thái độ của Lê Thiên Qua luôn trước sau như một, độ tàn nhẫn thì lại càng nhiều hơn một phần. Hương Văn nhìn đồng hồ, than thở nói: “Ninh Tri Nhiên, anh nhanh lên một chút giúp tôi đi, nói cho tôi biết viết như thế nào.”

Ninh Tri Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Cô đã viết qua luận văn lần nào chưa? Cái này cùng với việc viết luận văn trong đại học cũng không khác nhau là bao. Cô lên trên web tìm một chút rồi tải về, tìm giống như công ty của cô, tìm ra luận văn, cô lấy mỗi một cái lấy từ một địa chỉ khác nhau rồi sửa lại thành cái của mình, tìm nhiều nơi một chút rồi chép lại, đoán chừng ông chủ của cô cũng sẽ không có nhìn ra đâu. Làm cho nhiều một chút, làm cho ông chủ cô hài lòng là được rồi. Đoán chừng chính là ông chủ của cô là có ý gây khó khăn cho cô nên cũng sẽ không có nhìn kỹ đâu.”

Hương Văn nhin không được đưa ngón tay cái lên rồi nói: “Phân tích thật có đạo lý, vậy tôi đi cố gắng đây.”

“Tối mai sáu giờ tôi đón cô, nhớ uống thuốc đó!” Ninh Tri Nhiên liên tục dặn dò, cũng có cảm giác mình giống như một bà mẹ. Dựa theo biện pháp của Ninh Tri Nhiên dạy, không tới hai giờ đồng hồ, Hương Văn viết ra một bài nhận xét của mình với năm vạn chữ, một bài viết phong phú hơn mười tờ giấy, in rồi óng thành tập, lại đưa đến văn phòng làm việc của Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua nhìn bài viết nhận xét trong tay, lại nhìn Hương Văn một cái, tuy tiện lật mấy tờ, sau đó đặt lên bàn.

“Được rồi, đi ra ngoài đi.”

Qua rồi? Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Trong lòng Hương Văn nhảy cẫng lên hoan hô, xoay người rồi đi.

“Hương Văn.” Lê Thiên Qua đột nhiên mở miệng. Hương Văn quay đầu lại nhìn anh: “Còn có việc gì sao?”

Lê Thiên Qua châm một điếu thuốc, chậm rãi hít một hơi, sau đó nói: “Hương Văn, về sau nếu cô có sao chép luận văn của người khác thì nhớ xóa tên của tác giả đi. Cô sao chép rất được, tìm rất nhiều luận văn để cùng sao chép, cô phải xóa tên của tác giả đi, thay vào đó là tên của mình thì tôi sẽ không có biết là cô sao chép. Hương Văn, cô nói cho tôi biết xem, rốt cuộc là cô gọi việc gì?”

Thất bại trong gang tấc, sao mình lại quên xóa tên của tác giả đi chứ? Thật là đầu heo, đầu heo! Hương Văn hối hận, không ngừng dùng sức gõ vào đầu của mình xem một chút, xem bên trong đang suy nghĩ cái gì. Lê Thiên Qua không khỏi cười một tiếng: “Ào nào, Hương Văn, về sau làm việc phải có đầu óc, chớ có coi tôi như một người đàn ông bình thường mà lừa gạt. Được rồi, tôi cũng sẽ không làm khó dễ cô nữa, tránh cho cô nói tôi hà khắc, không cần bài cảm nhận của cô viết. Làm một bản dự án. Thứ tư giao cho tôi.”

Cái này gọi là không làm khó dễ? Bảo cô viết một bản dự án, như vậy phòng kế hoạch của anh để làm cái gì? Tất cả đều nghi việc sao? Hay là đi nông trường chơi rồi? Hương Văn cố gắng trấn định lại, tức giận cùng anh, không đáng gì, căn bản là anh ta không có xứng. Hương Văn cười vui vẻ nhìn anh: “Còn có việc gì sao?”

Lê Thiên Qua khoát tay, ý bảo cô có thể ra ngoài. Hương Văn mới xoay người bước đi vài ba bước thì Lê Thiên Qua lại nói: “Hương Văn, cô tới đây.”

Người này thật không phải là một người nhất quán, Hương Văn có chút tức giận bưng bưng đi tới, trên mặt vẫn không có một tia tức giận nào. Lê Thiên Qua tiện tay ném một cái thiệp mời: “Tối mai có một tiệc rượu, cô cũng tới tham gia.”

“Tại sao lại muốn tôi đi?”

“Cô có hiểu hay không cái việc gọi là thư ký? Không cần phải nói nhiều! Tối mai sáu giờ, tới nhà trọ tìm tôi. Được rồi, đi ra ngoài đi!” Lê Thiên Qua nói

xong thì lại tiếp tục công việc trong tay của mình, nhìn cũng chưa từng nhìn Hường Văn một cái.

Anh cũng không chi có một mình tôi là thư ký! Hường Văn giận dữ đóng cửa lại rồi đi ra ngoài, đi lấy một ly nước lọc cho mình, càng nghĩ càng giận, liên tục uống mấy ly nước mà vẫn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tối mai sáu giờ? Hường Văn đột nhiên nhớ tới, tối mai sáu giờ a, tôi đi đón cô, nhớ uống thuốc đó. Ngày mai! Không phải mình đã đồng ý với Ninh Tri Nhiên rồi sao? Xong rồi, lần này thì xong rồi, từ chối bên nào đây.

Từ chối Lê Thiên Qua? Anh còn không ăn mình sao? Cái vị dây dưa này không có ý nghĩa a.

Như vậy chỉ có thể thực xin lỗi Ninh Tri Nhiên rồi.

Hường Văn thấp thỏm một lát, rồi lại bấm điện thoại gọi cho Ninh Tri Nhiên.

“Cái đó, Ninh Tri Nhiên, anh đang làm gì vậy?”

“Cô tìm tôi có việc gì sao? Có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Nha! Ninh Tri Nhiên biết coi báo sao, làm sao lại cái gì cũng biết vậy.

Thật ra thì không phải Ninh Tri Nhiên có học qua coi bói, chỉ là đây là lần đầu tiên Hường Văn gọi điện cho anh ta, hơn nữa điều này đã nói lên đây là một việc vô cùng quan trọng, hiển nhiên là điều này làm cho cô rất khó nói ra.

“Cái đó, Ninh Tri Nhiên, tối mai tôi có chuyện không thể đi cùng với anh được rồi.”

“Ừ, được rồi.” Anh ta tận lực bình tĩnh, mắt mắt thì vẫn phải có, mình thật vất vả mới mở miệng nói được một lần, tại sao lại bị từ chối đây?

Có thói quen sống về đêm, đột nhiên thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi khác với bình thường, Hường Văn còn thật sự không có quen lắm, chịu không nổi. Thật vất vả mới đến thứ bảy, cô đương nhiên là lựa chọn ngủ nướng rồi.

Chiều ngày hôm nay, bốn giờ đồng hồ báo thức kêu, hơn nữa không phải một cái một cái đồng hồ báo thức, cô đi làm một tuần nay, nên cô đã đi mua năm cái đồng hồ báo thức cho mình, cơ hồ là mỗi lần tan sở là đều đi mua một cái đồng hồ báo thức, một cái đồng hồ báo thức không thể gọi được cô dậy, tất cả chuẩn bị xong xuôi thì cô mới mơ mơ màng màng đi.

Cô vốn cho là mình có thể ngủ thật lâu, vào lúc mặt trời lên cao thì cô liền tỉnh dậy, sau đó mạnh mẽ nhắm mắt lại, chờ đồng hồ báo thức vang lên. Cô thử mấy lần, nhưng tỉnh dậy vẫn là tỉnh dậy, vậy thì liền dứt khoát rời giường.

Đẩy cửa sổ ra, không khí trong lành phả vào mặt cô, gió mùa hè nhẹ nhàng, thoải mái nhưng vẫn có chút nóng. Việc quét dọn căn phòng này giống như cô đã quên rồi, phòng này là cô thuê người quét dọn theo giờ, không sai biệt lắm thì một tuần một lần. Hiện tại mình đã tỉnh ngủ, nhà này thật sự là nhìn không có nổi rồi, Hường Văn liền làm ra một quyết định mà đến chính mình cũng phải kinh ngạc, chính là dọn dẹp căn phòng này.

Tiếng máy hút bụi vang lên, từ phòng ngủ đến phòng khách, Hường Văn khom người, mới chỉ quét dọn được một nửa mà đã cảm thấy cả người mệt mỏi rồi, giặt rửa cũng đã mệt mỏi như vậy chứ còn nói gì đến việc lau chùi. Được rồi được rồi, mình không nên làm thêm công việc này nữa.

Bất đắc dĩ gọi điện thoại.

Vừa mới qua năm giờ một chút, Hường Văn đã mặc xong quần áo đi ra cửa, nhà trọ của Lê Thiên Qua cách nơi này rất xa, nếu như không đi sớm một chút mà đi trễ thì Lê Thiên Qua lại cửa đứng lúc bắt được bím tóc, luôn để người khác mượn có bắt bẻ mình là không có tốt.

Bởi vì là tiệc rượu nên Hường Văn ăn mặc lịch sự một chút. Đầm dạ hội trễ ngực màu đen, tóc được búi ở sau gáy, nhìn xốc xếch nhưng lại rất lịch sự cùng xinh đẹp, ví da được đeo trên cánh tay. Vóc dáng cô cao gầy, có lồi có lõm, bộ quần áo này lại rất thích hợp với cô, cạp cổ trắng ngần, cánh tay mảnh khảnh, chân cô đi đôi giày cao gót cao chín cm, lại càng tôn thêm đôi chân thon dài.

Thời điểm vừa đến trước khu nhà của Lê Thiên Qua thì vừa đúng sáu giờ, thang máy mở cửa một tiếng. Hường Văn đến cửa cởi giày ra, cô định đi đôi dép trước mặt mình ra thì đột nhiên nhớ tới, đây là địa bàn của Lê Thiên Qua, vì vậy nên cô đi chân trần vào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tiệc rượu mập mờ

Editor: Hangaobinh

Cửa sổ sát đất sáng bóng không nhiễm một hạt bụi, trong suốt, nhưng người ta lại không thấy rõ bóng đêm phía ngoài, vào buổi tối khi ánh sáng bên ngoài sáng hơn trong phòng, thì trước mắt chính là một mảnh mờ mịt. Hường Văn đi vài bước, ngồi trên ghế salon, nơi này vẫn không thay đổi một chút nào, Lê Thiên Qua là loại người ngăn nắp, có trật tự, nhà trọ này dù mấy năm không tới, cũng vẫn như cũ, hướng chỉ bây giờ còn chưa tới một tháng. Lê Thiên Qua coi đây như là nhớ tình bạn cũ sao? Cô đang suy nghĩ, Lê Thiên Qua liền đi ra từ trong phòng, bộ âu phục đơn giản hào phóng, tóc chải ngay ngắn, trên người của anh tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng, người đàn ông này nhìn thật là hấp dẫn, là điển hình của hình tượng mỹ nam mang phong cách cổ điển, sống mũi cao thẳng đôi môi đầy đặn. Bộ âu phục trên người của anh phải là hàng giá trị xa xỉ, được đặt làm thủ công, nút áo trên ông tay áo tỏa sáng lấp lánh, may vừa người làm nổi bật lên vóc dáng cân đối của anh. Người đàn ông này thật sự giống như Tần Thọ(1). Lê Thiên Qua thấy cô, không khỏi cau mày: “Không thấy dép ở cửa sao? Sao cô lại đi chân không vào đây?”

Hường Văn sững sờ thật lâu, Lê Thiên Qua có phải uống lộn thuốc hay không? Cô nhớ rõ, lần trước bởi vì cô mang đôi dép đi vào, bị anh mắng to một trận, lúc này mới một tháng, sao lại thay đổi rồi?

“Cô nhìn tôi làm gì?”

“Không có, không có gì.”

Hường Văn chậm rì rì đi mang dép, vừa mới chuẩn bị quay lại, Lê Thiên Qua đã đi tới nơi đổi giày ở trước cửa: “Chúng ta đi thôi.”

Hường Văn bất đắc dĩ lại phải thay đổi dép, người này, nếu đã muốn đi, còn nói cô đổi dép làm gì? Có phải thấy cô quá nhàn nhã không. Xé hơi màu đen ký hiệu MM, rộng rãi thoải mái, nghe nói ngay cả chỗ ngồi trên xe cũng được làm bằng da rất hiếm thấy và quý báu, nhà tư bản quả nhiên là nhà tư bản. Nếu Lê Thiên Qua còn ở xã hội xưa, nhất định là đối tượng bị phê phán. Gáy chợt cảm thấy lạnh lạnh, Hường Văn sợ hết hồn, với vừa rồi cô đang tưởng tượng ra cảnh Lê Thiên Qua ở xã hội cũ, nên không hề phát giác ra hành động của Lê Thiên Qua.

“Đừng cử động.” Lê Thiên Qua có chút không vui, giữ chặt bả vai Hường Văn, tiếp tục đeo dây chuyền cho cô. Kim cương sáng chói, trên sợi dây chuyền được khảm rất nhiều viên kim cương nhỏ vây xung quanh viên ngọc màu lam giống như sao vây quanh mặt trăng, thiết kế đơn giản, lại không mất đi sự lộng lẫy. Cổ của Hường Văn mảnh khảnh nhưng lại trắng không, lúc này phối hợp với sợi dây chuyền này, bất luận là màu da của cô, hay bộ đồ dạ hội, thì cũng cực kỳ hài hòa. Lê Thiên Qua nhìn chằm chằm một lát, sau đó nhàn nhã, thậm chí có chút lười biếng dựa vào ghế xe: “Đây là thù lao tối nay của cô. Hôm nay là ngày mười lăm rồi.”

Hường Văn hiểu được, thì ra cô không phải kỹ nữ, nhưng phải cùng anh lên giường, cô giống như đồ chơi của nhiều đàn ông khác, hoàn toàn trở thành đồ chơi của anh. Thật ra thì không phải cô vẫn luôn là đồ chơi của anh sao, anh vui mừng thì cô cũng tốt được một chút, nếu không vui, thì chà đạp cô, hành hạ cô, đó là điều hết sức bình thường. Hường Văn không từ chối, cười nhạt: “Cảm ơn.”

Tiệc rượu được tổ chức tại khách sạn sang trọng và rực rỡ nhất thành phố, bất luận là sự phô trương hay là khách mời, đều có thể nhìn ra, chủ nhân của tiệc rượu này nhất định là một nhân vật có thân phận. Hường Văn khoắc lên cánh tay của Lê Thiên Qua, tiếng giày cao gót gõ trên nền đá cẩm thạch rất có tiết tấu.

“Lê tổng, chào mừng, trong lúc bận rộn như thế còn có thể tới tham gia, thật sự làm cho chúng tôi cảm thấy rất vinh hạnh.” Nhân viên tiếp đãi ở cửa khách khứa nói. Lê Thiên Qua mỉm cười nói: “Nghị viện thật vất vả mới trở về nước, dù thế nào tôi cũng phải tới gặp một chút mới phải.”

“Lê tiên sinh đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa.” Áo đuôi tôm màu đen, chiếc nơ tinh xảo, sợi tóc bay bay, nhìn thế nào cũng không xốc xếch, trên môi anh ta mỉm cười như có như không, giày da cao cấp, từng tiếng một gõ vang trên mặt đất, chậm rãi đi tới. Hường Văn không khỏi sững sờ, người này cô nhận ra, đó là Tô Tín. Lê Thiên Qua cũng cười với anh ta, hai người bắt tay, Lê Thiên Qua nói: “Chắc đây là nghị viện rồi.”

Tô Tín gật đầu mỉm cười: “Tôi tên là Tô Tín, danh tiếng của Lê tiên sinh, tôi ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mới được gặp. Mời vào bên trong.”

Lê Thiên Qua gật đầu mỉm cười, hai người ở ngoài mặt thì khách khí, nhưng trên thực tế cuộc gặp như thế nào, tâm tư của những người này rất sâu kín, ai có thể đoán được đây. Tô Tín mở trường hai mắt nhìn về phía Hường Văn, sau đó xoay người tránh đi. Hường Văn mơ hồ cảm thấy, hôm nay rất không bình thường, trong lòng lo sợ bất an. Loại tiệc rượu tương tự thế này, Hường Văn đã từng tham gia, ngày trước cha cô cũng mang cô tham gia qua một ít hoạt động, khi đó là buổi chiều tối, cha mang cô tham gia tiệc rượu với mục đích quá rõ ràng, trên thực tế loại tiệc này của giới thượng lưu chỉ có hai mục đích, đầu tiên là lui tới làm ăn, thứ hai chính là xem mắt. Lê Thiên Qua đưa cô đến chỗ các vị khách mới đến, nói chuyện với nhau mấy câu, mời rượu là việc khó tránh khỏi. Cô chỉ cần duy trì mỉm cười, thực chất cũng không phải làm cái gì.

“Còn đứng đó làm gì?” Bỗng nhiên lỡ tai bị Lê Thiên Qua cắn, tiếp xúc ở khoảng cách gần, trên người anh có mùi hương chanh thơm nhàn nhạt bay đến. Hường Văn sững sờ, chợt lắc đầu nói: “Không có gì.”

Giờ phút này vẻ mặt của Lê Thiên Qua rất nham hiểm: “Hường Văn, có phải trong lòng cô đang tính toán, tối hôm nay lại quyến rũ ai đó hay không? Tô Tín cũng không tệ, không phải cô và anh ta cũng có một chút quan hệ, hôm nay cô nắm chặt hoàn cảnh này, nắm anh ta trong tay.”

Hường Văn nở một nụ cười xinh đẹp với anh: “Cảm ơn ý tốt của anh.”

Lê Thiên Qua nhìn chằm chằm cô, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Cô thật sự coi mình như là đồ vật sao? Hường Văn, làm sao cô có thể thấp hèn như vậy?”

Hường Văn còn mỉm cười thản nhiên, túm sợi tóc: “Đây chẳng phải là hy vọng của anh hay sao?”

Ánh mắt của Lê Thiên Qua xoay một vòng rồi hạ xuống, chợt nhíu mày cười. Hường Văn còn đang kinh ngạc nhìn Lê Thiên Qua có phải anh ở nơi nào học lật lọng rồi hay không, đột nhiên cô cảm thấy trên eo của mình bị nắm chặt, rồi bị Lê Thiên Qua gắt gao ôm vào trong ngực, sau đó hơi thở xen lẫn

mùi thuốc lá cùng với hương chanh thơm mát phủ vào mặt, môi bị anh hùng hăng hôn lấy. Nụ hôn dịu dàng lại xen lẫn vào một chút bá đạo, từ trước tới nay nụ hôn của Lê Thiên Qua là một loại phát tiết, hôm nay nụ hôn này lại có quá nhiều điểm khác biệt, anh thế nhưng cũng có một chút dịu dàng, tình tế sâu sắc, gần bó như răng với môi, lửa nóng trên môi của anh ở trên môi của cô trần trọc, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng cắn xé, thỉnh thoảng dầu lưỡi **. Hai bàn tay to lớn ở trên người cô di chuyển, hận không thể nhét cô vào trong ngực. Lúc đầu Hường Văn còn giãy dụa, nơi này dù sao cũng là nơi công cộng, mặc dù vị trí của bọn họ tương đối vắng vẻ, nhưng dù sao lúc này cũng có ánh đèn, bị người khác phát hiện cũng không tốt. Cô càng giãy dụa, Lê Thiên Qua lại ôm càng chặt, về sau Hường Văn cũng dứt khoát không động đậy, mặc anh hôn, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, coi như là bị chó cắn đi.

Vậy mà trong nháy mắt, toàn bộ hình ảnh này lại đập vào mắt của một người, anh

ta nhìn chằm chằm bóng dáng quen thuộc kia, anh ta mê luyến tấm lưng đó, cô gái ấy là người anh ta thật lòng muốn cùng trải qua hạnh phúc. Anh ta cười trào phúng, không phải đã sớm biết cô là người như thế sao, cũng chưa từng hứa hẹn điều gì, thì cần gì phải để ý. Hường Văn, thì ra đây chính là lý do trước đây cô từ chối tôi.

“Ninh tổng, thật là trùng hợp, ở chỗ này lại gặp được.”

Ninh Tri Nhiên cười chào hỏi với người mới tới, xoay người vừa đi vừa nói chuyện cùng người này. Bữa tiệc linh đình, trình diễn tráng lệ, người ở nơi này có tốt như vẻ bề ngoài của họ hay không? Hường Văn lại mất hồn, Lê Thiên Qua lạnh lùng đẩy cô ra, cô lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Về mặt dừng dừng của cô, càng khiến Lê Thiên Qua chán ghét đến cực điểm.

“Tôi đi toilet một chút.”

Lê Thiên Qua không nói, chỉ liếc cô một cái.

Hường Văn coi như anh đáp ứng, cách xác định phương hướng của cô không tốt, nên cô phải hỏi mấy nhân viên tạp vụ mới biết được vị trí chính xác của phòng rửa tay. Vừa muốn đẩy cửa đi vào, đột nhiên có người kéo tay của cô, ngay sau đó che miệng, và kéo cô vào một gian phòng khác.

“Umh umh???????”

Cô kêu lên, người che miệng cô lại cúi đầu nở nụ cười lên tiếng: “Nhớ tôi không?” Anh ta ôm sau lưng cô, rồi đặt cằm ở trên vai cô, về mặt lười biếng, đè tất cả sức nặng của chính mình lên người của cô, hơi thở ấm áp thổi ở trên cổ của cô.

“Tô Tín anh lại giờ trò quý gì?!” Anh ta vừa buông tay ra, Hường Văn liền chất vấn, mặc dù bị anh ta ôm không thấy được mặt, nhưng chỉ bằng âm thanh cùng giọng nói, Hường Văn cũng biết người này là Tô Tín.

Tô Tín không trả lời cô..., mà cúi đầu hôn vào cổ cô, hôn tới hôn lui, cắn xé vành tai của cô.

Hường Văn ở trong lòng anh ta lo lắng giằng giằng, muốn thoát khỏi hoàn cảnh này.

Tô Tín thở dài nói: “Hường Văn, tôi không phải đã dặn cô, ở trong lòng tôi không nên tùy tiện lộn xộn sao? Cô như vậy, tôi sẽ không kiềm chế được.”

“Vậy anh hãy mau buông tôi ra.” Hường Văn có phần tức giận, tuy cô đã không còn sạch sẽ, thế nhưng cũng không thích cảm giác bị người khác tùy ý đùa bỡn, cô vẫn có một ít tự trọng.

Những lời này quả nhiên có hiệu quả hơn một ít, Tô Tín dần buông tay, nhưng vẫn chưa buông ra hết, như vậy còn chưa đủ để Hường Văn thoát khỏi anh ta, Tô Tín lập tức giữ chặt thân thể cô, xoay cô lại rồi ôm vào trong ngực, ngay sau đó đôi môi liền hôn lên môi cô.

Sức lực của anh ta cực lớn, Hường Văn cảm giác hô hấp hơi khó khăn, đôi tay chống đỡ ở trước ngực của Tô Tín, cố gắng kéo dài khoảng cách của hai người, nhưng Tô Tín ôm cô rất chặt, nếu không phải người cô mềm dẻo, đoán chừng lúc này eo của cô cũng đã gãy.

Tô Tín dờ dẫm, tình ân cô sạch sành sanh, một cái tay đã linh hoạt chui vào quần áo của cô để thăm dò, ngón tay ở trên lưng cô vuốt nhẹ, nhẹ nhàng vuốt một cái dọc theo áo lót, miếng kim loại xinh xắn tình tế bị ánh đèn chiếu vào càng trở nên rực rỡ.

Trên môi Tô Tín dâng lên một ý cười, dần dần buông cô ra, cười nói: “Hường Văn cô luôn khiến tôi phải làm ra những việc mà chính mình cũng cảm thấy khó tin, cô thật là có ma lực.”

Hường Văn nhìn chằm chằm anh ta, Tô Tín lại bật cười nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, coi chừng lần này tôi ăn cô thật đấy.”

Hường Văn cười lạnh nói: “Anh là nhân vật chính của ngày hôm nay, sao không ở đây chào hỏi khách, lại ra đây làm cái gì?”

“Đương nhiên là chờ cô rồi, muốn gặp cô một lần, cô xem tôi nghĩ về cô rất nhiều.”

“Anh giữ lại lời của mình đi gạt quỷ, hoặc là đi lừa gạt mấy cô gái không hiểu sự đời đi, còn đối với tôi thì không dùng được đâu.”

Tô Tín nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã đến lúc rồi, vì vậy nói: “Cô cần phải trở về đi, nếu không Lê Thiên Qua sẽ nổi giận, tôi thật sự nhìn không ra, Lê Thiên Qua vẫn thật để ý đến cô.”

Để ý, là nghĩ phương pháp để nhục nhã hành hạ cô mà thôi.

Hương Văn lạnh lùng nói: “Tạm biệt.”

Tô Tín đưa mắt nhìn cô rời đi, nhét một ống nghe tinh xảo vào trong lỗ tai. Hơi điều chỉnh lại âm thanh, liền nghe được chửi bới bên trong một hồi: “Tô Tín, về sau anh không nên xuất hiện trước mặt của tôi, đi tìm chết, tất cả đều đi tìm chết đi!”

Tô Tín lắc đầu cười, xem ra Hương Văn càng ngày càng không muốn gặp mình.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Là ngoài ý muốn hay là trong dự liệu

Editor: Hangbaobinh

Hương Văn đứng ở trước gương, mở túi xách ra, vội vã trang điểm lại. Sau đó trở về tiệc rượu ở đại sảnh, cô bị Tô Tín dây dưa một lúc lâu ở nơi đó, lúc trở về chắc chắn Lê Thiên Qua lại nói lời ra tiếng vào. Cô đột nhiên phát giác, tính tình Lê Thiên Qua giống như đã thay đổi, trước đây anh đều bỏ cô ở phòng nghỉ hạng A, cho dù là thời điểm gặp nhau, hai người cũng không nói chuyện với nhau, làm xong thì rời đi, nhưng bây giờ, Lê Thiên Qua giống như luôn thích tìm hiểu cô. Hình như chính cô cũng thay đổi, vậy mà cũng cùng anh cãi vã tranh hơn thua, cứ như vậy ngày qua ngày, oán hận của cô càng sâu tận xương tủy, làm sao có thể dễ dàng phai mờ đây. “Kéo dài hơi tàn.” Hương Văn đột nhiên nhớ đến bốn chữ này, dường như nó rất thích hợp với cô. Cười khổ một cái, trở về bên cạnh Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua nâng ly uống rượu cùng với vài người, cười nói vui vẻ.

“Sao bây giờ cô mới trở về?” Lê Thiên Qua ngoài mặt thì hiền hòa, thậm chí còn có một chút quan tâm lo lắng, trong mắt người khác, dĩ nhiên là tình nồng ý mật, nhưng Hương Văn biết, người đàn ông này vốn là khẩu Phật tâm xà, tác phong thì không bằng Tần Thọ(1). Mấy người nói chuyện cùng Lê Thiên Qua thấy thế, cũng không tiện làm phiền, rồi rít tạm biệt đi nơi khác. Trên tiệc rượu ánh đèn đột nhiên mờ đi, ở trung tâm sân khấu đèn chiếu bao phủ, MC cầm micro đứng ở trên sân khấu: “Cảm ơn các vị khách quý trong lúc bận rộn đã tới tham gia tiệc rượu này, xin một tràng vỗ tay cho Tổng nghị viện đàm phán hòa bình.”

Tô Tín đỡ một ông cụ nhìn qua khoảng hơn sáu mươi tuổi đi lên sân khấu, ông cụ tiếp nhận micro, cười hiền lành một tiếng, dùng giọng nói đậm chất nước ngoài nói tiếng Trung: “Tôi đã thật lâu không đến thành phố K, ngày hôm qua khi máy bay hạ cánh, thấy sự thay đổi này tôi thật ngạc nhiên. Thành phố K phát triển rất nhanh. Miếng thịt béo bở này, con tôi cũng muốn đến tranh đua. Đây là con trai của tôi, Tô Tín, mới từ nước ngoài trở về, mở một công ty điện tử, các vị ngồi đây đều là nhân tài trong giới thương nhân, hi vọng mọi người chăm sóc nhiều hơn. Tôi liền cậy mình nhiều tuổi, giới thiệu một chút.”

Tiếp đó, Tô Tín nói cái gì Hương Văn không để ý, đơn giản chỉ là lời nói khách sáo. Cô chỉ thắc mắc ở chỗ, tại sao cha họ Tổng con thì lại họ Tô? Đột nhiên có một cánh tay quơ quơ trước mặt Hương Văn, lúc này Hương Văn mới hồi hồn, nhìn chằm chằm Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua không khỏi nhũn chắt chân mày: “Xem bộ dáng cô như vậy chắc là không biết. Tô Tín không phải con trai ruột của Tổng nghị viện, như thế nào, có phải cảm thấy mình đặc ý quá sớm hay không, chọn sai người?”

Hương Văn cười một tiếng: “Đúng hay sai, cũng không liên quan đến anh, chẳng lẽ Lê Thiên Qua lại là loại người nhiều chuyện như vậy sao, để ý nhiều thế.”

Lê Thiên Qua cũng cười nói: “Tôi là người quản lý trật tự của thành phố, nếu là người hay sự việc ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố, tôi đều phải xen vào.”

Ăn no không có việc gì làm! Hương Văn mắng ở trong lòng, ngoài mặt cũng không để ý tới anh. Dạ vũ bắt đầu không lâu lắm, điệu Valse du dương, vang vọng trong không gian của đại sảnh, nghe mà thoải mái lòng người.

“Hương tiểu thư, có thể mời cô nhảy một điệu hay không?”

Hương Văn đang giằng co cùng Lê Thiên Qua thì đột nhiên có người nói. Lê Thiên Qua nhìn thấy người tới, rất tự nhiên ôm hông của Hương Văn: “Ninh tổng, thật ngại quá, đây là bạn nhảy của tôi.”

Hương Văn nhìn thấy Ninh Tri Nhiên thì cực kỳ áy náy, cô không ngờ Ninh Tri

Nhiên lại muốn mời cô tham dự tiệc rượu này. Cho nên nếu như lúc này không giằng co cùng Lê Thiên Qua thì cô sẽ đồng ý khiêu vũ cùng Ninh Tri Nhiên. Nét mặt cô không đổi lập tức rời khỏi lồng ngực Lê Thiên Qua, Ninh Tri Nhiên cười cười đưa tay về phía Hương Văn, Hương Văn khoác tay mình lên tay của anh ta. Ninh Tri Nhiên ngược lại cười với Lê Thiên Qua nói: “Lê tổng, mượn bạn nhảy của ngài một chút.”

“Xin cứ tự nhiên.” Lê Thiên Qua cười nói. Ninh Tri Nhiên mang theo Hương Văn tiến mấy bước liền tới sàn nhảy, cùng mọi người xoay tròn chung một chỗ, dừng lại ở một góc, bị đám người đang vui vẻ che khuất. Hương Văn tự đuối lý, cúi đầu không dám nhìn anh ta. Ánh mắt của Ninh Tri Nhiên nhìn chằm chằm cô, trên tay dùng lực ôm cô chặt hết sức.

“Thật xin lỗi.” Cô mở miệng nói.

“Cô có lỗi gì với tôi hay sao?” Ninh Tri Nhiên nhếch miệng cười, có ý tứ khinh miệt, anh ta tới gần lỗ tai Hường Văn nói: “Hường Văn, cô làm cho tôi rất thất vọng. Nếu như cô cần một công việc, tôi có thể cho cô. Coi như cô không cần công việc, tôi có thể nuôi cô, tôi cũng có tiền, cô nhất định cứ phải lên giường cùng với Lê Thiên Qua hay sao?”

Hường Văn gắt gao nhìn anh ta, rồi cắn môi của mình, cô cho là anh ta không giống với những người khác, thì ra đều như vậy. Bỗng nhiên Hường Văn nở nụ cười, ôm cổ anh ta: “Từ ngày anh biết tôi, anh cũng biết rõ tôi làm nghề gì. Sao bây giờ lại kinh ngạc? Đối với tôi mà nói việc lên giường cũng giống như đi nhà vệ sinh mà thôi, tất cả đều không sao, anh cần gì phải kích động như thế này. Ninh Tri Nhiên, tôi chính là một người phụ nữ như thế, tôi ham hư vinh, tôi sa đọa, nếu như ngày nào đó anh thiếu một người bạn lên giường thì có thể tới tìm tôi, vì là khách cũ nên giảm hai mươi phần trăm.”

Hường Văn nói xong thì buông lỏng tay, xoay người muốn đi, Ninh Tri Nhiên liền vội vàng kéo cô lại: “Hường Văn, thật xin lỗi, tôi nói sai rồi. Hường Văn cô đừng như vậy.”

“Buông tôi ra, Ninh Tri Nhiên anh đừng có giờ trò vô lại, có rất nhiều người nhìn đây!”

“Tôi không buông.” Ninh Tri Nhiên ôm hông của cô.

“Chuyện của tôi với Lê Thiên Qua không phải vài ba lời là nói rõ ràng được. Ninh Tri Nhiên, anh nhanh buông ra!” Hường Văn có chút nóng nảy, cô mơ hồ cảm nhận được Lê Thiên Qua có thể nhìn thấy, theo cá tính của anh nhất định sẽ tìm Ninh Tri Nhiên gây sự. Hình như Ninh Tri Nhiên cũng cảm thấy Hường Văn đang lo lắng, vừa muốn buông tay thì trong đại sảnh liền hỗn loạn. Ngay sau đó vài tiếng súng vang lên liên tiếp, tiếng kêu sợ hãi của phụ nữ xen lẫn tình cảnh hỗn loạn, chạy trốn tứ phía, lo lắng hoảng sợ. Hường Văn ngơ ngác nhìn một màn này, thật lâu trước đây, cô cũng như thế này, ở trong góc, nghe tiếng súng, nhìn từng người một trong nhà mình ngã xuống, máu chảy thành sông. Ninh Tri Nhiên kéo Hường Văn đang ngẩn ngơ, chỉ nghĩ là cô bị sợ làm cho choáng váng. Từ cửa hông ra bên ngoài, trên hành lang không một bóng người, Ninh Tri Nhiên kéo cô chạy trốn thật nhanh. Hường Văn đột nhiên dừng lại, Ninh Tri Nhiên quay đầu lại nhìn cô: “Thế nào?”

“Rabbah.”

Ninh Tri Nhiên vừa định quay đầu lại thì sau lưng bị một người đánh một phát, ngã xiêu trên mặt đất.

“Hường Văn tiểu thư, ông chủ cho tôi tới đón cô.”

Hường Văn nhìn Ninh Tri Nhiên ngất đi: “Anh ta thì làm thế nào?”

“Hường Văn tiểu thư, ông chủ chỉ nói tôi tới đón một mình cô.”

Hường Văn còn muốn nói gì đó thì bị Rabbah cưỡng ép mang đi. Nhìn Rabbah có dáng vẻ gầy yếu, trên thực tế là một cao thủ Karatedo, nếu không làm sao có thể ở bên cạnh Lê Thiên Qua lẫn lộn được. Họ vừa mới tới cửa thang máy, Lê Thiên Qua liền từ bên kia chạy tới, nhìn đáng dấp, chắc anh mới từ tiệc rượu chạy ra ngoài.

“Ông chủ.” Rabbah gật đầu. Lê Thiên Qua cũng gật đầu một cái nói: “Phần tử khủng bố tập kích, xem ra là đang giúp chúng ta. Đi thôi nhanh lên.”

Rabbah sừng sốt một chút rồi chỉ vào Hường Văn: “Ông chủ, Hường Văn tiểu thư cũng đi cùng chúng ta sao?”

“Sao lại không?”

Rabbah lắc đầu cười: “Dĩ nhiên là được.” Sau đó bấm thang máy. Có thể nói không được sao, điều này rất dễ hiểu, để Hường Văn ở lại nơi hỗn loạn như vậy, khẳng định cô không được an toàn, nếu để cho cô đi, lỡ như lát nữa xảy ra chuyện gì thì không xong. Rabbah nhìn ông chủ của mình một chút, phụ nữ đôi khi rất quan trọng.

Đến phòng 2027, Rabbah gõ cửa, sau đó nói một câu không liên quan gì đến nhau thì người bên trong liền mở cửa.

“Lê lão đệ, đã lâu không gặp.”

“Ngô nại đan, lâu rồi không gặp.”

Hường Văn sừng sốt một lúc, nghe tên thì tuyệt đối là người Myanmar, cha của Hường Văn cũng có một người bạn là người Myanmar, Ngô không phải là một họ mà là một loại xưng hô, lại có nghĩa là mặt trời, còn chữ đan có ý là 10000. Tại sao Lê Thiên Qua lại ở chỗ này gặp mặt mấy người Myanmar? Ngô nại đan nhìn Hường Văn một cái, mặc dù giống nhau nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lê Thiên Qua quay lại nói với Hường Văn: “Vào trong phòng nghỉ ngơi đi, chờ lát nữa tôi gọi cô ra.”

Đây chính là có ý muốn cô tránh đi, Hường Văn cảm thấy giữa bọn họ nhất định là có vấn đề. Mặc dù hiểu kỳ, nhưng người ta đã lên tiếng đuổi thì cô cũng không thể ở lại, Hường Văn không thể làm gì khác là đi vào căn phòng kia.

Rabbah gõ cửa, mang vào cho cô một ly nước trái cây, sau khi Hường Văn uống xong, bỗng nhiên cô cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay sau đó liền ngủ mê man.

Ngô nại đan cũng không cùng Lê Thiên Qua chào hỏi liền nói thẳng: “Số hàng ở biên giới kia, lúc nào thì anh mới cho tôi nhập cảnh?”

Lê Thiên Qua cười cười, nhưng cũng không nén được tức giận: “Gấp cái gì, không phải đã để cho anh đến đây rồi sao, kiểm hàng trước đã.”

Ngô nại đan đưa mắt ra hiệu, thủ hạ của hắn lập tức lấy ra một túi bột màu trắng giao cho Rabbah.

Sau khi Rabbah kiểm tra túi bột đó xong, thì gật đầu với Lê thiên Qua một cái.

Ngô nại đan cười nói: “Như thế nào, so với trước đây thì càng tinh khiết hơn.”

Lê Thiên Qua nhàn nhã châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi: “Ngô nại đan, loại sản phẩm mới như thế nào?”

Mặt Ngô nại đan hớn hơ: “Lê lão đệ, tôi thật sự bội phục anh, cái loại hoa hoàng kim này quả thật quá tuyệt! Đoán chừng nếu nghiên cứu chế tạo thành công thì lợi nhuận sẽ tăng lên gấp hai mươi lần so với số tiền chúng ta kiếm được từ trước tới nay.”

“Anh ở bên kia nên cẩn thận một chút, gần đây hình như có người để mắt tới chúng ta.”

“Tôi biết rồi.”

“Số hàng này có thể bắt đầu tiêu thụ ra bên ngoài được rồi, giao cho Rabbah.”

“Tốt, yên tâm đi.”

“Vậy tôi đi trước.”

Lê Thiên Qua đứng dậy, hai người bắt tay nhau một cái. Lê Thiên Qua nhìn Rabbah một cái, Rabbah lập tức hiểu ý, đi vào căn phòng kia, lấy ra một cái bình nhỏ, quơ quơ trước mũi Hường Văn, Hường Văn liền từ từ tỉnh lại.

Hường Văn không khỏi thở dài, nếu như vậy còn mạng mình đi theo làm gì?

Ngô nại đan tiễn Lê Thiên Qua ra đến cửa, rồi nói chào tạm biệt.

Thang máy chậm rãi đi xuống, Lê Thiên Qua nhìn Rabbah một cái, sau đó nói: “Đi đường cẩn thận.”

Rabbah cười nói: “Cảm ơn ông chủ nhắc nhở.”

Máy bộ đàm vang lên tiếng rẹt rẹt, Tô Tín lấy tai nghe xuống, quay sang nói vào bộ đàm: “Có thể cho người trong đại sảnh rút lui được rồi, đã kết thúc. Sau khi rút lui nhớ báo cho cảnh sát, làm cho giống như thật một chút.”

Tô Tín dựa vào ghế, vuốt sống mũi, Lê Thiên Qua thật không phải là người đơn giản, xem ra lần này mình đặt đúng cửa rồi.

Thời điểm Lê Thiên Qua cùng Hường Văn trở về đại sảnh của tiệc rượu, bọn cướp vẫn còn nổ súng, bọn họ cảm súng hướng về phía mọi người vẫn đang run sợ. Lê Thiên Qua kéo Hường Văn tìm một góc ngồi xỏm xuống, tay anh vẫn nắm chặt tay của cô.

Nhóm cướp lấy một ít tài sản sau đó thì rút lui. Không bao lâu sau thì tiếng xe cảnh sát vang lên.

Lê Thiên Qua cười lạnh một tiếng, tới thật là đúng lúc.

Cảnh sát đi ngang qua sân khấu, gặng hỏi một lúc, Tô Tín chủ động đi theo lấy khẩu cung, dù sao anh ta cũng là chủ của buổi tiệc.

Thấy mọi chuyện đều bình thường, lúc này Lê Thiên Qua mới cùng Hường Văn rời đi.

Đến khi thoải mái ngồi trong xe, thế nhưng anh vẫn không nhận ra được là từ khi bắt đầu tới giờ anh vẫn luôn cầm tay cô. Hường Văn biết rõ sự thật, thậm chí còn có chút run run, cô không phải sợ chết, chỉ nhớ tới những gì đã từng trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tôi chết cô cũng đừng hy vọng còn sống 1

Editor: Hangbaobinh

Lúc chúng tôi ăn cơm luôn có một quy định, tự mình chọn một món ăn, để vào trong miệng nhai kỹ rồi nuốt vào bụng. Hiện tại Hường Văn cảm thấy

mình giống một bàn thức ăn, mặc dù không phải khẩu vị yêu thích của Lê Thiên Qua nhưng cũng có thể tạm chấp nhận được. Hường Văn nằm ở trên giường, chờ anh hôn, vuốt ve, cuối cùng hoà tan vào trong người anh. Sau khi làm xong những việc này, Lê Thiên Qua ngủ say, cô lại đứng dậy đi vào phòng tắm, đứng ở phía dưới vòi sen, cố gắng cọ rửa sạch sẽ thân thể của mình. Cuộc sống như thế này bao giờ mới có thể kết thúc? Hường Văn chỉ có thể chờ Lê Thiên Qua chơi chán rồi sau đó không nhìn cô đến một cái, như vậy cũng như được giải thoát rồi. Cô mặc quần áo từ tế, sau đó nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc, vừa mới chuẩn bị rời khỏi thì Lê Thiên Qua liền hỏi một câu: “Cô định đi đâu?”

“Nha!” Hường Văn bị giật mình làm rơi túi xách ở trên tay của mình xuống, đúng lúc rơi vào mu bàn chân của cô. Bộ khung kim loại của cái túi mặc dù không nặng nhưng lúc rơi vào vẫn làm cho cô có đau một chút. Hường Văn có một chút lúng túng, cười cười với Lê Thiên Qua: “Anh còn chưa có ngủ à.”

Lê Thiên Qua nhăn mày, dựa nửa người lên trên cửa, cái chân trượt xuống đến bên dưới hông lộ ra nửa người trên cường tráng: “Tôi bị cô đánh thức. Cô đây là muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi về.” Hường Văn bình tĩnh nói.

“Trở về?” Lê Thiên Qua có chút ngạc nhiên: “Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Mặc kệ là mấy giờ, tôi cũng đều phải rời khỏi đây hay sao? Chính anh nói là tôi không được ngủ lại nơi này hay sao.”

Đúng là lúc trước anh từng nói như vậy, Lê Thiên Qua suy nghĩ một chút sau đó nói: “Vậy cô đợi một chút.”

Hường Văn sững sờ đứng im tại chỗ, Lê Thiên Qua đứng dậy đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát truyền đến tiếng nước chảy róc rách. Một lúc lâu sau, Lê Thiên Qua ra ngoài, mái tóc đen bóng có chút lộn xộn vẫn còn một ít nước ở bên trên. Bỏ khăn tắm ở trên người ra, đổi một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái.

“Đi thôi.”

“Cái gì?” Hường Văn có chút không dám tin. Một tay Lê Thiên Qua cầm lấy chìa khoá xe ở trên bàn, một tay kéo Hường Văn đi ra khỏi giày ở trước cửa. Cho đến khi hai người đã ngồi ở trên xe, Hường Văn mới kịp phản ứng. Lê Thiên Qua có ý muốn đưa cô về nhà. Giống như là bị sét đánh, Hường Văn tuyệt đối không nghĩ đến, thế nhưng Lê Thiên Qua lại đưa cô về nhà. Lê Thiên Qua trầm mặc không nói lời nào, Hường Văn cũng không biết mình nên nói gì với anh, cũng trầm mặc không nói, trầm mặc cùng trầm mặc ở chung một chỗ thì lại càng trở lên yên tĩnh. Vì là nửa đêm nên trên đường xe cũng không nhiều, cả quãng đường đi thông suốt, khi đến chung cư mà Hường Văn ở, cô mở cửa xe ra rồi xuống xe, ai biết rằng Lê Thiên Qua cũng xuống xe rồi, nhấn chìa khoá xe một cái, khoá cửa xe lại.

“Đi thôi, đi lên tầng.”

“À?!” Hường Văn kinh ngạc. Lê Thiên Qua cũng không đợi cô trả lời, liền kéo cô lên tầng. Đây là lần đầu tiên Lê Thiên Qua đến nhà Hường Văn, khó có thể tránh khỏi làm cho người khác có cảm giác không thể tin được. Hường Văn đứng trước cửa tìm chìa khoá, đồ tất cả đồ đạc trong túi xách ra ngoài, điện thoại di động mỹ phẩm cái gì đồ tất cả đều ở đây, duy chỉ cái chìa khoá thì lại không thấy.

“Có phải cô quên mang theo hay không?” Rốt cuộc Lê Thiên Qua cũng thiếu kiên nhẫn hỏi cô.

“Tôi nhớ là tôi có mang theo.”

Hường Văn có chút ảo não, làm sao lại không thấy đây?

“Cô chắc là cô có mang theo?”

“Ừ, tôi xác định.”

“Vậy cô đứng ở đây từ từ tìm đi, tôi đi trước.” Lê Thiên Qua nói xong, từ trong túi lấy ra một chùm chìa khoá, tìm một chiếc, cắm vào khoá cửa, khoá cửa nhẹ nhàng chuyển động, sau đó tách một tiếng, cửa mở ra. Hường Văn giương mắt nhìn một loạt động tác của Lê Thiên Qua, cho đến khi anh vào trong nhà cô mới có phản ứng, nổi giận dưng dưng đi vào, dùng sức đóng cửa lại: “Lê Thiên Qua, tại sao anh có chìa khoá lại không chịu mở cửa?! Lại đứng nhìn tôi phải tìm cực khổ như vậy?”

Hường Văn dừng một chút, không đứng, tại sao lại có thể chất vấn như thế, vì vậy cô lại nói: “Làm sao anh có được chìa khoá nhà tôi?!”

Lê Thiên Qua từ trên ghế sofa lấy lên một chùm chìa khoá, quơ quơ ở trước mặt Hường Văn: “Không phải cô xác định là cô mang theo sao, tại sao nó lại ở trên ghế sofa?”

Lê Thiên Qua ngồi nghiêng người trên ghế sofa, có chút buồn cười nhìn chằm chằm Hường Văn, chậm rãi mở miệng nói: “Đây chỉ là căn phòng cô đi thuê mà thôi.”

Hường Văn có chút nghi ngờ: “Anh có ý gì?”

“Phòng này là của tôi, tôi chính là chủ cho cô thuê căn phòng này.”

“Lê Thiên Qua! Anh thật là quá đáng! Thu tiền thuê phòng của tôi đắt như vậy!” Hường Văn nói xong thì thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của mình, sao

hôm nay cô toàn nói bậy không à.

Lê Thiên Qua nhìn thấy bộ dáng ảo não không thôi của cô, không nhịn được bật cười.

Nụ cười này của anh hoàn toàn chọc giận Hường Vãn, cô luông miệng nói: “Mời anh rời khỏi nhà tôi.”

“Tôi nửa đêm đưa cô về, vừa mới đến cửa thì cô lại đuổi tôi về? Hường Vãn, cô thật là không có tình người!” Lê Thiên Qua nói xong trực tiếp đi vào phòng ngủ, anh hơi mệt một chút, cho nên khi đầu vừa chạm vào gối thì liền ngủ mất.

Nhưng Hường Vãn thì ngủ không nổi, cô ngồi co ro trên ghế sofa. Trong phòng khách không có mở đèn, có ánh trăng chiếu vào, chiếu sáng cả một mảng, trên bàn trà nhỏ có một đĩa trái cây, bị ánh trăng chiếu vào như được dát lên một tầng ánh sáng, quả táo đỏ tươi, quả anh đào đỏ tươi, quả vải đỏ tươi, tất cả đều là đỏ tươi, thật giống như trước đây không lâu, cô có một thân thể tốt, có tài sản, có một tương lai tốt đẹp nhưng lại bị một cuộc đổ máu nhuộm đỏ, đỏ tươi đỏ tươi thậm chí có chút tím bầm, chính vì cuộc đổ máu đó mà cô mất đi tất cả.

Trên dao gọt trái cây có chút ánh sáng, nó sắc bén và bén nhọn, Hường Vãn không có suy nghĩ gì mà cầm nó ở trên tay. Lê Thiên Qua, nếu không phải là anh tôi sẽ không phát điên. Nếu không phải là anh có lẽ tôi bây giờ đang ở cùng với Lâm Mặc Tích.

Cô có thể nào không hận, cô đã từng nghĩ tới coi như mình muôn đời muôn kiếp không thể trở lại thì cũng muốn giết anh. Đúng cô muốn anh chết, muốn anh chết không được từ tể. Cô đã chịu đựng đủ rồi, bị người ta đùa giỡn một hồi lâu như vậy. Nếu cô không thể lấy cái chết để được giải thoát thì Lê Thiên Qua, anh đi chết đi!

Hường Vãn chấp tay sau lưng, con dao trên tay cô hiện lên một ánh sáng rét lạnh lạ thường.

Trong giấc mơ Lê Thiên Qua nhẹ nhàng cau mày, vào thời điểm anh ngủ thì thích ôm chần, ôm thật chặt, đó là bởi vì thiếu hụt cảm giác an toàn. Thời điểm Hường Vãn ngủ cũng như vậy, có lúc cô mở tất cả các đèn, làm cho căn phòng sáng rực rỡ cô mới ngủ được, phần lớn luôn luôn là ác mộng, nếu khóc khi lúc tỉnh thì cũng chỉ là một phen hoảng sợ. Nhưng cũng có lúc ở trong giấc mơ, cô há to miệng nhưng cũng không phát ra được một âm tiết nào, cô nghĩ đến cầu cứu nhưng không ai để ý đến cô. Cô khóc đến tâm tể phê liệt nhưng mà vẫn chưa tỉnh lại được, vẫn là ở trong giấc mơ một mực khóc. Đến khi tỉnh lại mới phát hiện cổ họng mình bị đau rát, mắt cũng bị sưng không thể nhìn thấy gì.

Đó là một loại cảm giác hít thở không thông, đè nén người khác làm cho người ta không thể sống.

Chỉ cần anh chết thì tất cả sẽ kết thúc. Hường Vãn đột nhiên bật cười, đưa tay có con dao lên thật cao hướng về phía Lê Thiên Qua hung hăng hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tôi chết cô cũng đừng hy vọng còn sống 2

Nếu tất cả tâm nguyện đều hoàn thành, như vậy đều chỉ cần dựa vào ý niệm còn sống thì người người đều tu luyện thành tiên hết cả rồi. Lê Thiên Qua có kinh nghiệm từ nhỏ, anh đối với mọi người xung quanh mình đều rất cảnh giác, cho nên khi Hường Vãn tới gần thì anh cũng đã tỉnh, anh nghĩ, muốn nhìn một chút xem cô muốn làm gì. Đến thời điểm Hường Vãn đưa con dao lên, anh liền kinh ngạc, thể nhưng tất cả đều hợp tình hợp lý, cô nên hận mình không phải sao, giống như lúc ban đầu mình hận cô đến mất cả lý trí. Lê Thiên Qua bắt lấy cổ tay của Hường Vãn, gắt gao nắm lấy, Hường Vãn giương mắt nhìn anh: “Anh không có ngủ sao?”

Đột nhiên Lê Thiên Qua bật cười: “Hường Vãn, cô là ngu xuẩn thật hay là đang cùng tôi giả ngu vậy? Đây là lần thứ hai cô muốn giết tôi. Ba năm trước đây cô không giết được tôi, hiện tại, cô cũng không có giết được tôi, Hường Vãn, nếu tôi chết thì cô cũng đừng nghĩ sống! Nói cho tôi biết, tại sao đột nhiên lại có ý tưởng ngu xuẩn này.”

Anh nói một câu ba năm trước đây, khiến Hường Vãn hoàn toàn sụp đổ, trong đêm tối, vô số ác mộng liên tục kéo tới, tràn đầy trời đất, ép cô không còn cách nào hô hấp được, ba năm trước đây, trong căn phòng đầy u ám đó, anh đã vô tình đoạt đi tất cả của mình. Hường Vãn vĩnh viễn không thể nào quên được, cảm giác anh đã giãy xéo mình lúc đó như thế nào. Cô luôn vẫn muốn giết anh, bọn họ mỗi một tháng gặp một lần vào giữa tháng, cô đã từng vô số lần muốn giết anh, thậm chí cô vẫn luôn để một con dao trong túi xách của mình. Cô không có ra tay chỉ vì đang muốn tìm một cơ hội thích hợp, ở trong căn hộ của anh, cô không có cơ hội, mặc dù trong đó chỉ có hai người bọn họ nhưng cô biết Lê Thiên Qua chắc chắn sẽ không buông lỏng cảnh giác, dù không có đề phòng mình nhưng anh có rất nhiều kẻ thù. Hôm nay có lẽ là cơ hội tốt nhất cho cô, cho nên cô mới bất chấp tất cả, đại não căn bản không dùng để suy nghĩ, tự thử nghiệm thực tế một lần. Kết quả dĩ nhiên là cô thất bại, không phải là cô coi thường Lê Thiên Qua, càng không phải cô đánh giá cao bản thân mình, căn bản là cô phát điên, không dùng đến não mà suy nghĩ chỉ muốn báo thù, Lê Thiên Qua nhìn cô chăm chăm, trong con ngươi lộ rõ vẻ khinh bỉ, Hường Vãn cũng nhìn anh chăm chăm, hàm răng cắn chặt.

“Lê Thiên Qua, tôi muốn giết anh, cho dù tôi vạn kiếp bất phục thì tôi cũng anh chết không được từ tể! Anh đáng chết, anh đáng chết!” Hường Vãn tức giận, giống như một ngọn lửa, thù hận đã đốt cháy tất cả lý trí của cô, cô giương nanh múa vuốt giùng giàng, muốn mang con dao đâm vào cơ thể của anh. Anh liền kiềm chế cô, nhìn cô giống như một con chó điên đang cắn loạn.

“Hường Vãn, cô điên rồi sao?!”

“Tôi muốn giết chết anh, tôi muốn giết chết anh! Lê Thiên Qua, anh đi chết đi!”

“Cô cho rằng cô có thể giết chết tôi được sao?!”

“Cho dù tôi có chết thì cũng muốn kéo theo anh làm đệm lưng!”

“Hương Văn! Cô là ngu xuẩn sao?! Nếu cô có bản lĩnh thì đâm tôi một dao đi! Cô đâm đi! Đâm đi!”

Lê Thiên Qua từng bước từng bước ép sát, chính anh ép cô bước vào bước đường cùng, Hương Văn sớm muộn đã mất hết lý trí, anh buông lỏng tay đang kiềm chế cô, Hương Văn không chút do dự đâm anh một dao. Máu đỏ tươi chảy xuống chuôi dao, Lê Thiên Qua cầm cao dao, rút con dao ra khỏi người mình, máu tươi bắn tung toé lên mặt Hương Văn. Lại là âm áp, máu của Lê Thiên Qua thể mà cũng nóng! Lê Thiên Qua đột nhiên cười, yếu ớt nhìn Hương Văn, nắm tay Hương Văn, đặt con dao lên tay của cô, dùng sức cầm tay của cô: “Hương Văn, thì ra cô thật có thể ra tay. Tôi sẽ cho cô một cơ hội, muốn giết tôi thì không nên đâm vào bụng, mà phải đâm vào nơi này, đâm vào trái tim của tôi, cô đâm đi! Làm sao cô lại không đâm?!”

“Lê Thiên Qua, anh không cần ép tôi!” Hương Văn hô to, tay của cô bắt đầu phát run, những giọt máu đang chảy kia lại âm áp, Lê Thiên Qua không phải máu lạnh sao? Hương Văn liều mạng lắc đầu, không dám nhìn những giọt máu đỏ tươi đang chảy kia. Một tiếng vang thật lớn, của bị người ta mở ra, ngay sau đó có tới bốn, năm cảnh sát tới: “Bỏ dao xuống!”

Lê Thiên Qua giống như không có nghe thấy, đỡ Hương Văn đang xụi lơ, nắm lấy tay của cô, đưa mũi dao lại gần mình: “Làm sao cô lại không có đâm? Cô đâm tôi một dao chết đi! Hương Văn! Cô giết tôi! Cô giết tôi... tôi sẽ để cho tất cả của cô chôn theo, bao gồm bà nội của cô cùng với Lâm Mặc Tích!”

“Cái người này điên rồi! Anh điên rồi! Anh điên rồi!” Hương Văn khóc lên một tiếng, ngồi bệt xuống sàn nhà. Lê Thiên Qua ôm bụng của mình, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, anh muốn cười, người điên đâu chỉ có một mình tôi.

“Gọi xe cứu thương mau lên! Mau bắt cô gái này lại!” Một vị cảnh sát chỉ huy. Một cảnh sát đến bắt Hương Văn, cô sớm đã suy sụp, không hề có năng lực chống cự, nước mắt bắt đầu chảy ra. Lê Thiên Qua mắt lạnh nhìn, mặc kệ cho cảnh sát đưa Hương Văn đi.

“Tiên sinh, anh kiên trì một lát, xe cứu thương lập tức sẽ tới ngay.”

Lê Thiên Qua không có lên tiếng, dựa người vào tường, nhìn chằm chằm hướng mà Hương Văn rời đi. Hành xóm nhìn thấy cả người Hương Văn toàn máu bị cảnh sát mang ra ngoài thì đáng về sợ hết hồn. Là hàng xóm nghe được trong nhà Hương Văn có âm thanh, hình như là đang nói cái gì đó giết người..., cô ấy sợ ngây người, cho nên báo cảnh sát, cho dù thế nào cũng sẽ không thể ngờ, người bị bắt lại là Hương Văn. Dọc theo đường đi xe cảnh sát thối còi, Hương Văn ngồi trong xe, đôi tay bị công tay khoá lại, cô ngỡ ngàng không nói một lời, chỉ nhìn máu tươi trên tay. Trong phòng thẩm vấn, ánh sáng của bóng đèn chiếu vào mặt Hương Văn, sáng rõ làm cho mắt người ta mờ không được. Cảnh sát ngồi đối diện sắc mặt không tốt, cau mày nhìn cô. Những người có giọng điệu khiêm tốn hầu như là những người mới được điều đến đây, hôm nay là ngày đầu tiên anh ta trực đêm, không ngờ lại gặp phải việc như thế này, anh ta càng nhìn càng thấy cô gái ngồi trước mặt mình rất quen mắt, rốt cuộc cũng không có nhịn được mở miệng hỏi: “Cô gái, có phải chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào hay không?”

Cảnh sát trung niên bên cạnh lay nhẹ thủ hạ đang khiêm tốn của mình, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Người thanh niên đang khiêm tốn cũng hiểu ra được, vào thời điểm này mình hỏi như vậy rất dễ dàng làm cho người khác hiểu lầm, anh ta hắng giọng nói: “Cô gái, cô tên là gì?”

“Hương Văn.”

“Hương tiểu thư, cô nói xem sự việc xảy ra như thế nào để chúng tôi có thể giúp cho cô.”

Hương Văn không có lên tiếng, cô không muốn nói, nói thì có thể như thế nào chứ? Trước kia không phải là cô chưa từng báo cảnh sát, nhưng chẳng có tác dụng gì, nếu Lê Thiên Qua thật sự muốn chính chết mình thì cho dù có là Ngọc Hoàng đại đế cũng không có cứu được cô.

“Cô gái, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra! Người trẻ tuổi bây giờ trong đầu không biết nghĩ cái gì? Nói nhẹ một chút thì là cố ý gây thương tích, còn nếu nói lớn chuyện ra thì là giết người không thành! Cô có biết là xử bao nhiêu năm không?!” Cảnh sát trung niên nén không được tức giận, ông ta ghét nhất là phạm nhân tỏ ra kiêu ngạo, đều là cây trong nhà mình có tiền, nghĩ chỉ việc bỏ tiền ra là xong. Thật ra thì không phải Hương Văn cao ngạo nên mới không nói chuyện, chỉ là cô không biết nói làm sao, hơn nữa thì có nói cũng vô ích, sẽ có ai tin tưởng cô sao? Không có ai. Hai cảnh sát thay nhau hỏi cả đêm cũng không có kết quả gì, bất luận là hỏi như thế nào thì Hương Văn cũng không có trả lời một câu nào, sau đó bọn họ mệt mỏi, cùng tức giận, trước hết giam giữ cô lại. Hương Văn cho là có lẽ như vậy là kết thúc, lúc cảnh sát đi vào, cô còn cầm dao hướng về phía ngực của Lê Thiên Qua, chứng cứ cô làm người khác bị thương rất xác thực. Quả nhiên không bao lâu liền định án, sau đó cô bị tạm giam trong sở cảnh sát, chờ đợi tòa án xét xử. Thay bộ quần áo dính máu trên người ra, quần áo nhà tù được may rất thô, mặc lên người cũng không có thoải mái, tất cả đồ đạc của cô hầu hết bị lấy đi, chỉ để lại cho một một ít đồ dùng trong ngục. Tình huống của cô tương đối đặc biệt, cho nên bị giam trong một phòng riêng biệt. Ở cửa sổ rộng bốn thước vuông, lan can sắt chia bầu trời bên ngoài thành từng ô từng ô. Hương Văn đang nhìn bầu trời thì đột nhiên có cảnh ngục tới gõ cửa.

“Luật sư của cô đến rồi!”

Hương Văn sững sốt một chút, là ai tìm luật sư cho cô? Chẳng lẽ là Mặc Tích biết rồi? Tự nhiên cô không dám đi, nhưng cảnh ngục lại đang thúc giục, Hương Văn không đi không được. Cửa sắt từ từ mở ra, rắc rắc, cuối cùng thì cảnh ngục đưa cô vào một căn phòng, sau đó đóng cửa lại.

“Hương Văn!”

Cô sùng sốt một chút, sau đó cười ra tiếng: “Ninh Tri Nhiên, thì ra là Ninh Tri Nhiên.”

Chỉ cần không phải là Lâm Mạc Tịch thì cho dù là ai cũng đều tốt.

Ninh Tri Nhiên ôm cô vào lòng, rõ ràng cảm giác được cô gầy đi rất nhiều. Anh ta không ngờ là Hường Văn còn có thể cười được, nếu cô dựa ở trong ngực của mình khóc lớn một trận thì có lẽ còn may, nhưng cô lại cười, nụ cười đó lại có chút ý vị thê lương ở bên trong, thêm vào đó là sự tuyệt vọng của cô.

“Sao anh lại tới đây?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Ninh Tri Nhiên nở một nụ cười có lúm đồng tiền với cô, ngắt cái mũi của cô: “Tôi tới để dẫn cô đi ra.”

“Có thể không?” Lê Thiên Qua sẽ để mặc cho mình đi ra ngoài sao?

“Wey wey wey! Hường Văn, cô không cần khinh thường tôi như vậy có được hay không? Tôi không vô dụng đến nỗi như vậy đâu. Mặc kệ là sử dụng phương pháp gì thì tôi đều muốn dẫn cô rời đi lúc này.”

Hường Văn tránh thoát khỏi anh ta, liên tiếp lui về phía sau: “Tôi không muốn, tôi không muốn đi ra ngoài.”

Ninh Tri Nhiên có chút khóc không ra nước mắt: “Trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì vậy, vào thời điểm này còn bướng bỉnh được sao!”

“Ninh Tri Nhiên, tôi không muốn thiếu anh, tôi không còn đứng dậy nổi nữa rồi!”

“Coi như tôi nợ cô có được hay không, đi theo tôi. Nghe lời, đừng tùy hứng như vậy.”

Hường Văn cúi đầu, gắt gao cắn môi của mình.

Không lâu sau, cảnh ngục cùng một người đàn ông trung niên đi tới.

Cảnh ngục cười với Ninh Tri Nhiên một cái: “Ninh tiên sinh, trong thời gian bảo lãnh, Hường tiểu thư không được rời khỏi thành phố, mong mọi người phối hợp.”

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái: “Tôi biết rồi, cảm ơn cô trong thời gian này đã giúp tôi chăm sóc Hường Văn.”

“Đừng khách khí. Hường tiểu thư mới cô đi bên này lấy lại đồ của chính mình.”

Hường Văn ngẩng đầu nhìn Ninh Tri Nhiên, chân vẫn không có nhúc nhích một chút nào.

“Thế nào?” Ninh Tri Nhiên hỏi cô.

Hường Văn lắc đầu một cái: “Những thứ đó tôi không có muốn.”

“Vậy thì không cần lấy.” Ninh Tri Nhiên cởi tây trang của mình xuống, khoác lên trên người cô: “Mặc cái này của tôi thôi.”

Cảnh ngục vừa định mở miệng ngăn lại, Ninh Tri Nhiên liền cười với cô ấy một cái: “Bộ quần áo này tôi có thể mua không? Để cho Hường Văn mặc đi.”

Cảnh ngục bị anh ta hỏi làm cho á khẩu không thể trả lời được, hồi lâu mới cả lăm nói: “Nhưng..., có thể.”

“Cảm ơn.”

Cửa sắt được mở ra, Hường Văn đứng dưới ánh nắng mặt trời, hít một hơi thật sâu. Ninh Tri Nhiên nhìn gò má của cô, lẳng lặng cười.

“Hường Văn, cùng tôi về nhà.”

“Về nhà?” Hường Văn kinh ngạc một chút.

Ninh Tri Nhiên rất tự nhiên dắt tay của cô đi: “Lên xe rồi cô sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bảo vệ hạnh phúc

Nhiệt độ trong xe thích hợp, ghế ngồi được làm bằng da thật có độ mềm mại thích hợp, còn có bờ vai của Ninh Tri Nhiên cũng thích hợp, cho nên Hường Văn ngủ thiếp đi rất nhanh. Trong những ngày này cơ hồ là cô chưa từng chớp mắt một lần nào, mỗi lần nhắm mắt lại thì trong đầu của cô lại hiện lên những chuyện đã xảy ra cách đây rất lâu, người nhà của cô từng người từng người một ngã xuống trước mặt cô, sau đó không gian lại thay đổi, đó là cảnh cô cầm dao đâm Lê Thiên Qua, những hình ảnh này không ngừng đan xen xuất hiện trong đầu của cô, làm cho cô không cách nào nhắm mắt được. Khi biết được người cho mình cảm giác an toàn, vào thời điểm cảm thấy an toàn thì sẽ rất dễ dàng đi vào giấc ngủ, bởi vì đã coi bỏ tất cả đề phòng xuống. Ninh Tri Nhiên nhìn thấy cô ngủ say, bên môi không kìm nén được hiện lên ý cười. Anh ta gõ một cái vào ghế ngồi ngay trước mặt: “Lão Trương, nếu lần này thật sự phải ra toà thì chúng ta có được bao nhiêu phần thắng?”

Lão Trương là một quản lý cấp cao trong xí nghiệp Ninh thị, đồng thời cũng một luật sư nổi tiếng trong giới, nếu ông ấy đồng ý nhận vụ án thì không có chuyện thua kiện được. Cho nên Ninh Tri Nhiên rất tin tưởng ông ấy, nếu như ông ấy nói có thể thắng thì khẳng định có thể thắng. Nhưng ngược lại, kết quả này anh ta lại không giám nghĩ tới. Lão Trương chần chờ một chút, sau đó nói: “Chúng có rất xác thực, chỉ có thể tranh thủ thôi. Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là người bị hại lại không có khởi tố, nếu chỉ có cảnh sát khởi tố thì không đủ, cho nên vụ án này vẫn có phần thắng.”

“Làm ơn, tôi muốn nhất định phải thắng, mặc kệ phải trả giá như thế nào.”

Lúc gần tới nơi, Ninh Tri Nhiên muốn gọi cô tỉnh dậy, nhưng khi nhìn thấy cô ngủ quá say sưa, như thế nào cũng nhân tâm nên ôm cô vào nhà. Lúc Hường Văn ngủ thích co cả cơ thể lại, thì ra cơ thể phụ nữ mềm mại như vậy, có thể co lại rất nhỏ. Ninh Tri Nhiên ngồi ở bên nhìn cô một lát, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, lấy một cái khăn bông đi vào, cẩn thận nắm lấy tay của cô, nhẹ nhàng lau chùi, vân trên lòng bàn tay của cô có chút xóc xếch, ngón tay thon dài, móng tay được sửa cẩn thận, một đôi tay trắng trẻo sạch sẽ. Sau khi lau tay, anh ta lại lau mặt cho cô, giống như vậy, lau rất cẩn thận. Thật ra thì đây là lần đầu tiên Ninh Tri Nhiên chăm sóc cho người khác, khi đầu ngón tay của anh ta chạm nhẹ vào mặt của cô, mam mát lạnh lạnh, lại mang thêm một cảm giác tê liệt. Ninh Tri Nhiên một mình cười khúc khích, nếu như có thể lúc nào cũng được nhìn thấy cô, vì cô làm những việc nhỏ nhặt như thế này thì tốt biết bao. Hường Văn đang ngủ thì cảm giác được có người chạm vào mình, cô nhú mày, nhưng cũng không có tỉnh dậy, mà lại người tiếp tục ngủ tiếp. Đợi đến khi cô tỉnh ngủ, mở mắt, nhìn trang trí bốn phía, sừng sốt một hồi lâu, mới nhớ ra nơi này là nhà của Ninh Tri Nhiên, căn phòng này chính là phòng lần trước cô đã từng ngủ. Ngắm nhìn bốn phía, rèm cửa cùng ga giường hình như mới được đổi, mở cửa tủ ra, bên trong treo rất nhiều loại quần áo, Hường Văn chọn một bộ đồ ngủ được làm bằng tơ tằm, sau đó đi vào phòng tắm. Người cô sắp sửa bị mốc lên rồi, cái bộ quần áo trong trại giam kia bị cô ném vào thùng rác, nhưng lại một lần nữa cảm lên, cảm thấy chỉ vứt một lần thì vẫn cảm thấy không đủ. Tắm xong, cô cầm bộ quần áo tù nhân ra ngoài. Ra đến bên ngoài, cô ngửi thấy một mùi thơm, mùi thơm đó thật sự làm cho cô đói bụng, đi theo mùi thơm ra ngoài thì nhìn thấy Ninh Tri Nhiên đeo tạp dề, trong tay là một cái xẻng lật. Dáng vẻ nhìn có chút tức cười, nhưng nó lại làm cho người ta có cảm giác thật ấm áp. Ninh Tri Nhiên nghe thấy đằng sau có tiếng vang, khi quay người lại thì thấy Hường Văn, cười cười nói: “Rốt cuộc thì cô cũng đã tỉnh?”

Hường Văn sững sờ: “Tôi ngủ rất lâu sao?”

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái: “Không nhiều lắm, mới có ba ngày thôi. Đói bụng không, chờ một chút là được ăn cơm rồi.”

Ba ngày? Chẳng trách được mình cảm thấy ngực dán vào lưng rồi, bụng thì giống như đang đánh trống. Vội vàng đến tủ lạnh lấy hai hộp sữa bò để uống, lúc này thì mới thấy cảm giác khá hơn một chút. Trên bàn cơm có một đĩa măng xào hoa huệ tây, măng xào thì bị teo lại, còn hoa huệ tây đã không còn hình dáng ban đầu nữa, bề ngoài thật không ra hình dáng gì, Hường Văn khinh bỉ nhìn chằm chằm đĩa thức ăn, sau đó vươn tay ra muốn lấy một chút nếm thử.

“Không được ăn vụng!” Ninh Tri Nhiên từ trong bếp lộ ra nửa người trên, trong tay cầm cái xẻng quơ quơ, bộ dáng như thế nhìn rất buồn cười. Hường Văn chủ môi:

“Người nào ăn vụng chứ?”

“Nha! Cô còn không thừa nhận? Cô vươn tay ra, trên tay vẫn còn dính nước nha!”

“Anh có thiên lý nhãn nha!”

Ninh Tri Nhiên từ trong bếp đi ra ngoài, trên người có nhàn nhạt mùi thuốc lá, cùng với mùi nước hoa, trên người còn có cả mùi của khói lửa lúc ở trong bếp trộn lẫn vào, anh ta nắm lấy tay của Hường Văn, giờ lên nhìn chằm chằm ngón trỏ cùng ngón cái: “Cô nhìn một chút xem, tôi nói vẫn còn chút nước từ đồ ăn a! Cô còn nói mình không có ăn vụng hay không?”

Hường Văn đuối lý, nhưng vệt chết còn cứng mỏ: “Món ăn anh làm khó ăn thế này, hiếm mới có người ăn vụng!”

“Ai nha! Ăn vụng còn chê là ăn không ngon? Hường Văn không nên như vậy nha! Cô không có ăn vụng thì làm sao mà biết ăn không có ngon? Cái người này còn nói không có ăn vụng nữa.”

“Tôi chỉ nếm thử một chút thôi!”

“Vậy thì cô chờ một chút nữa rồi nếm, đồ ăn xong ngay đây.”

Hường Văn dùng sức hít hít mũi, sua đó mờ mịt nói: “Ninh Tri Nhiên, anh có ngửi thấy mùi gì không? Có mùi khét đó.”

Ninh Tri Nhiên như vỡ lẽ ra, dậm dậm chân: “Cá của tôi! Đều là tại cô!”

Anh ta chạy nhanh như khói vào trong bếp, trong nồi khói đang bốc lên, vội vàng tắt bếp, cầm đồ nhấc nồi lên, nhấc nồi đặt vào trong bồn nước, vặn vòi

nước, xoay một tiếng. Phòng bếp trở thành một mớ hỗn độn, anh ta cũng lười dọn dẹp, buồn bực cời tạp dề xuống, quay trở lại phòng ăn. Hường Văn cố nén cười nhìn anh ta:

“Thế nào? Món ăn của tôi đâu? Lúc nào thì được ăn cơm vậy?”

Ninh Tri Nhiên nhìn cô một cái: “Thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

“Không đi, anh lừa tôi à, làm lâu như vậy, cuối cùng lại đi ra ngoài ăn.”

“Cô không đi phải không? Vậy cũng được, tôi đi một mình.” Ninh Tri Nhiên nói xong thì xoay người rời đi. Hường Văn vội vàng kéo anh ta lại: “Vậy thôi, một mình anh ăn cơm cũng buồn, để tôi đi với anh.”

Ninh Tri Nhiên nín cười nói: “Không cần, tôi ăn một mình quen rồi, không làm phiền cô đâu.”

“Ninh Tri Nhiên!”

Ninh Tri Nhiên cười ha ha, cười lộ cả hàm răng: “Nhanh đi thay quần áo đi.”

Hường Văn xoay người đi vài bước thì lại quay lại: “Ninh Tri Nhiên, anh có cái bật lửa nào không?”

Ninh Tri Nhiên lấy từ trong túi ra đưa cho cô, anh ta cũng không hỏi cô làm gì, vậy nên tự nhiên Hường Văn cũng không nói. Hường Văn đi vào phòng, đi thẳng tới phòng tắm, châm lửa đốt bộ quần áo tù nhân. Mùi khét xông vào mũi, Hường Văn vội che mũi lại lẳng lặng nhìn bộ y quần áo cháy thành tro bụi. Vào thời điểm bộ quần áo cháy gần hết, đột nhiên nước chảy xuống như xối xả, phun cả vào người Hường Văn, cô bị giật mình hoảng sợ hét lên một tiếng. Ninh Tri Nhiên nghe được tiếng của cô, không chút do dự chạy vào. Hường Văn bị nuối bắn vào ướt sũng cả người, cả người ướt đầm, áo ngủ dính chặt lên người cô, làm lộ cả dáng người của cô ra. Ninh Tri Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại nhìn xuống bộ quần áo đang chưa cháy hết nằm ở trên nền nhà thì không nhịn được bật cười ra tiếng.

Hường Văn căm tức nhìn anh ta: “Ninh Tri Nhiên, anh còn cười được sao! Tự nhiên lại lắp thiết bị dập tắt lửa ở trong phòng tắm! Tại sao anh không nói với tôi, anh thật là quá đáng?!”

Loại thiết kế này thật ra rất bình thường, Ninh Tri Nhiên chính là muốn ngăn chặn những trường hợp như thế này, trừ phòng bếp, hầu hết tất cả các phòng đều lắp thiết bị chống cháy, chỉ cần có khói hơi nhiều hơn một chút thì sẽ tự động phun nước để dập lửa. Anh ta cũng không có nghĩ đến việc Hường Văn mượn bật lửa của mình là để làm việc này, nếu anh ta biết như vậy thì anh ta sẽ đưa cô ra ngoài sân để đốt.

“Anh còn dám cười! Anh lại còn cười? Anh muốn cười sao!” Hường Văn hất nước lên người Ninh Tri Nhiên, lại cảm thấy không đủ liền dứt khoát mở nước nóng lạnh, vẩy vòi hoa sen phun nước về phía Ninh Tri Nhiên.

“Cô làm thật à, tôi sẽ không cười nữa, tôi thật sự sẽ không cười cô nữa.” Ninh Tri Nhiên một bên trốn tránh cô, một bên muốn lấy lại vòi hoa sen trên tay của cô.

Hường Văn đương nhiên sẽ không để cho anh ta được như ý muốn, nhưng sức lực lại không chống được sức của anh ta, hơn nữa cô còn mấy ngày chưa có ăn cơm nên càng không có sức lực phản kháng rất là ít. Ninh Tri Nhiên ôm cô vào lòng, nhanh chóng lấy vòi hoa sen trong tay của cô, thật vất vả mới lấy được, vừa mới muốn phun lại lên người cô thì phía sau đột nhiên có âm thanh phát ra.

“Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Đang tắm yên ương sao?”

Ninh Tri Nhiên cùng Hường Văn đều ngẩn cả người, vừa rồi bọn họ tranh giành với nhau có chút mạnh mẽ cho nên cũng không có chú ý đến việc có người đi vào.

Ninh Tri Nhiên xoay đầu lại cười nói: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Ninh phu nhân lấy một cái ghế ngồi ở cửa, từ trong túi sách lấy ra một túi hạt dưa, một bên cầm thán một bên nói: “Đừng quan tâm đến mẹ, hai đứa cứ chơi tiếp đi, mẹ ngồi một bên nhìn là được rồi.”

Hường Văn vội vàng đẩy Ninh Tri Nhiên ra một chút, lúc này anh ta mới nhớ tới là mình vẫn còn đang ôm Hường Văn đó, hai người giống như là bị điện giật, cách nhau ra thật xa.

Làm cho Ninh phu nhân không khỏi buồn cười: “Làm gì vậy, mẹ cũng chưa có nói cái gì, chẳng lẽ mẹ quấy rầy hai đứa sao? Vậy thì mẹ đi đây.”

Ninh Tri Nhiên rất hiểu tính cách của mẹ mình, bà chính là muốn anh ta mở miệng giữa bà ở lại, nhưng hôm nay anh ta không có phối hợp với mẹ của mình đâu, vì thế nói: “Vậy thì con không có tiền đâu, mẹ đi thông thả.”

Ninh phu nhân trừng mắt nhìn Ninh Tri Nhiên, hôm nay, bà không có nghĩ tới việc con trai không cho ba chút mặt mũi, vừa muốn mở miệng dạy dỗ thì Hường Văn đột nhiên lên tiếng nói: “Bác gái, bác đừng có đi, không phải giống như bác nghĩ đâu, bác đừng hiểu lầm.”

Ninh phu nhân cười cười nói: “Nếu đã giữ mẹ lại vậy thì mẹ không đi nữa.”

“Mẹ, hay là mẹ đi đi.”

Ninh phu nhân nghe xong lời này thì tức giận liền kéo tới, nếu không phải đang có người ở đây thì bà đã kéo lấy lỗ tai của con trai mình rồi, nhưng lúc này chỉ có thể tức giận nói: “Con, cái tên tiểu tử thôi! Con dám bảo mẹ đi đi? Mẹ còn chưa có tìm con tính sổ đâu! Tại sao lại chạy ra khỏi bệnh viện rồi tới đây? Đi nhiều ngày như vậy mà cũng không có về lại bệnh viện, con không biết tình hình sức khỏe của mình hay sao?”

“Anh bị bệnh sao?” Hường Văn kinh ngạc nói.

Ninh Tri Nhiên cười cười với cô: “Không có việc gì, chỉ là cảm thấy không có thoải mái thôi.”

Ninh phu nhân thiếu chút nữa thì tức chết, người cần phải phẫu thuật ghép da mà lại chỉ nói là cảm thấy không thoải mái, nó là một đứa con trai, không biết trong đầu có thiếu mất một sợi dây nào hay không? Xem ra năm đó phải để ông nội của nó đưa nó vào quân đội một thời gian! Lúc đó đều do mình, đúng là lòng dạ đàn bà mà.

“Con trai, nếu không phải mẹ muốn tới tìm con thì con không định làm phẫu thuật nữa phải không?”

“Mẹ! Con đi mấy ngày rồi sẽ về mà!” Ninh Tri Nhiên không có một chút vui mừng nào cả, anh ta không muốn làm cho Hường Văn biết mình bị bệnh, không muốn dùng tới việc này để ràng buộc cô cái gì cả.

“Không phải anh nói chỉ cảm thấy không thoải mái hay sao? Làm phẫu thuật? Ninh Tri Nhiên, rốt cuộc thì anh bị làm sao?”

“Thật không có việc gì mà, mẹ tôi chỉ thích làm ngac nhiên một chút thôi.”

Ninh phu nhân hít một hơi thật sâu, lại tiếp tục hít một hơi tiếp, không thể tức giận, dù sao thì mình cũng là một phu nhân, tức giận chỉ là việc mà người đàn bà chanh chua mới làm, bà cố gắng bình tĩnh lại nhã nhặn nói: “Con trai, cùng mẹ trở lại bệnh viện. Còn vị tiểu thư này, cô cũng cùng chúng tôi tới bệnh viện, có chuyện gì thì tới bệnh viện lại nói tiếp, cũng thuận tiện kiểm tra cơ thể một chút, tại sao hai đứa lại huyền não đến tận cả phòng tắm vậy? Trong phòng ngủ không tốt sao? Ai! Người tuổi trẻ bây giờ thật là.”

Ninh Tri Nhiên lắc đầu cười khổ, rất dễ để có thể nhận ra là mẹ của anh ta đã hiểu lầm rồi, xem ra lại có chuyện rắc rối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mang thai?

Editor: Hangbaobinh

Chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, câu nói như vậy một chút cũng không có sai. Mẹ Ninh tìm Ninh Tri Nhiên ba ngày nay rồi, bà tìm gần như là khắp K thị này rồi, những người thường xuyên chơi đùa cùng với con trai, một người bà cũng không có bỏ qua cho một ai, đi đến từng nhà một để tìm, nhưng mà không có tìm được. Bà không có nghĩ tới, con trai của bà lại có thể đi về nhà của nó, hôm nay bà đi xem thử một chút, vậy mà có thể tìm được con trai. Hơn nữa, con trai lại ở chung với một người phụ nữ, tình cảnh kia, ước chừng làm cho bà sững sốt mấy phút, quá là ớn lạnh rồi, tưởng chừng như là Ngưu Lang Chức Nữ, đúng là rất đẹp đôi. Ninh Tri Nhiên là do mình sinh, dĩ nhiên là bà cảm thấy, con trai của mình là người trên trời dưới đất chỉ có một. Trên thực tế đáng đáp của Ninh Tri Nhiên cũng rất đẹp trai, lại là một người có văn hóa, và rất lịch sự. Mà cô gái con trai đang ôm trong ngực kia, cũng là một người rất xinh đẹp, cái miệng tròn trịa, vừa nhìn là biết có thể sinh con, không cần thận lại là ba năm hai đứa đấy. Nhìn bộ dáng của con trai, chắc cũng rất thương yêu cô gái kia, nếu trước kia thì đằng gái còn phải nói điều kiện, bây giờ bà làm chủ, cũng không có quan tâm đến việc môn đăng hộ đối gì đó, định ngày ra, sau đó con trai nhanh chóng làm phẫu thuật. Bà càng nghĩ càng cảm thấy thông suốt cùng sáng khoái. Mẹ Ninh là một người phụ nữ rất coi mở, bản thân bà là người có xuất thân từ một gia đình nghèo, bà của Ninh Tri Nhiên thích bà, chính là cảm thấy ở cùng với bà rất vui vẻ, mỗi ngày đều cười hi hi ha ha. Khi đó sự nghiệp của ba Ninh Tri Nhiên mới khởi sắc, ông cụ nhà họ Ninh cũng là một người rất coi mở, một người đã trải qua bao nhiêu thăng trầm cuộc sống, quan niệm về môn đăng hộ đối sớm đã không còn, nhìn điều kiện nhà gái cũng không tệ, nên hai nhà liền kết thông gia. Ba Ninh Tri Nhiên kể là từ khi cưới mẹ anh ta về thì việc làm ăn phát triển không ngừng, bà quả thật là một người mang đến tài vận của ông. Cho nên vào lúc này, tự nhiên là bà không có phản đối con trai tự do yêu đương, chỉ cần con trai thích, thân thể trong sạch thì bà cũng có thể tiếp nhận. Không sai biệt lắm, ba ngày nay Hường Văn chưa từng ăn một chút đồ ăn nào, vừa rồi lại uống hai hộp sữa bò cho nên lúc này ở trên xe, người thấy mùi xăng, thời gian lâu một chút nên cảm thấy buồn nôn, nôn ọe mấy cái. Ninh Tri Nhiên vội vàng vỗ lưng cho cô: “Không sao chứ.”

Mẹ Ninh nghe thấy những lời đó, liền lập tức xoay người lại, kinh ngạc nói: “Cái gì mà không có việc gì! Nhất định là mang thai đó, mấy tháng rồi? Mấy đứa nhìn lại mình một chút đi, chuyện lớn như vậy, làm sao lại gạt người lớn vậy, nếu không phải hôm nay mẹ tới thì mấy đứa còn tính lừa gạt bao lâu nữa? Đợi đến bốn năm tháng thì sẽ không mặc được áo cưới nữa đâu!”

Hường Văn cùng Ninh Tri Nhiên tròn mắt há mồm, mắt Ninh Tri Nhiên như có như không nhìn lướt qua bụng cô, Hường Văn thế nhưng cũng sờ sờ bụng của mình. Anh mắt của hai người một lần nữa gặp nhau, cuối cùng không nhịn được bật cười một tiếng. Ninh Tri Nhiên càng thêm dở khóc dở cười: “Mẹ, cô ấy say xe, như thế nào mà trong mắt mẹ lại trở thành mang thai vậy.”

Mẹ Ninh nào có để ý đến phản ứng của anh ta, đôi mắt hận không thể nhìn xuyên qua Hường Văn, nhìn thẳng nhìn chăm chăm vào bụng của cô. Hường Văn bị bà nhìn mà cảm thấy sợ hãi trong lòng, có chút không được tự nhiên, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Ninh Tri Nhiên thấy thế, liền tranh

thủ xoay người về phía mẹ của mình: “Mẹ, người không cần suy nghĩ lung tung. Căn bản là không có chuyện gì cả!”

“Có hay không thì con biết rõ hơn mẹ chứ? Mẹ nghỉ ngơi thời điểm con chính là như vậy! Mắt của mẹ anh nhìn không sai được đâu, nhất định là mang thai.” Mẹ Ninh nói rất son sắt, giống như trong tay bà không phải đang cầm ví da, mà là đang cầm hồ sơ bệnh án của bệnh viện. Ninh Tri Nhiên lắc đầu thờ dãi, quay đầu nói với Hường Văn: “Đừng nghe mẹ tôi nói bậy.”

Hường Văn nở nụ cười, trong dạ dày đột nhiên cồn cào, sắc mặt cũng vàng khè. Mẹ Ninh thấy bộ dáng như vậy thì càng thêm đau lòng: “Một lát nữa nói chị Giang hầm cách thủy canh gà đưa đến bệnh viện, cơ thể bây giờ cũng không phải là của một người, nên bồi bổ thật tốt, nhìn con gầy như vậy.”

“Vậy thì đưa nhiều đồ ăn một chút.”

Mẹ Ninh mỉm cười: “Còn biết đau lòng người ta nữa, mang thai là một chuyện rất cực khổ đó.”

Ninh Tri Nhiên một chút cũng không có để ý: “Chuyện này! Chúng con còn chưa có ăn cơm nữa, lúc ấy mẹ tới, chúng con chuẩn bị đi ăn cơm!”

Sau khi đến bệnh viện, Ninh Tri Nhiên liền bị đưa về phòng bệnh, quy củ thay quần áo bệnh nhân, nằm ở trên giường, không lâu lắm thì đi giúp việc của nhà họ Ninh đưa cơm tới, bốn nĩa một canh, Ninh Tri Nhiên vừa nhìn không khỏi cau mày, đều là món ăn bồi bổ thân thể cho con gái, xem ra là mẹ Ninh hoàn toàn xem nhẹ mình rồi đối với những món ăn này, Hường Văn không có biết nhưng Ninh Tri Nhiên lại biết rất rõ, từ nhỏ anh ta được mẹ bồi bổ, anh bảo mẹ Ninh trọng nữ khinh nam! Ăn cơm xong, mấy bác sĩ vội vàng đến để kiểm tra tình trạng thân thể của Ninh Tri Nhiên, đi đầu tiên của nhóm bác sĩ là viện trưởng của bệnh viện, họ Lưu, cũng là bạn của cha Ninh Tri Nhiên, đối xử với Ninh Tri Nhiên cũng như đối xử với con trai của mình, dĩ nhiên là dạy dỗ cũng không chút lưu tình nào. Viện trưởng Lưu là người Thiên Tân, tuy đã tới thành phố K đã vài chục năm rồi, nhưng lúc nói chuyện vẫn mang theo chút khẩu âm của Thiên Tân. Ông kiểm tra cho Ninh Tri Nhiên sau cùng: “Chú nói này Nhiên Nhiên, cháu đang làm cái gì vậy? Ai cho cháu lên ra khỏi bệnh viện vậy? Được lắm, cơ thể của cháu rất tốt sao? Cháu không cần nói với chú bệnh của cháu là bệnh nhỏ! Nếu tên tiểu tử cháu không nghe lời nữa, chú sẽ để cho y tá tiêm vào mông cháu một cái đó!”

Khi còn bé Ninh Tri Nhiên sợ nhất là tiêm, nhất là tiêm vào mông, có một lần anh ta bị cầm, mẹ Ninh dẫn anh ta đi khám bệnh, đúng lúc là thời gian trực của một y tá thực tập, đâm kim tiêm như là đang phi tiêu vậy, bây giờ Ninh Tri Nhiên nghĩ lại, còn cảm thấy y tá đó có phải là vận động viên của đội tuyển quốc gia đã về hưu hay không, bởi vì khi cô ta ghim một kim thì chuẩn không thể chuẩn hơn được nữa. Từ đó về sau anh ta đã sợ bị tiêm, sống chết cũng không chịu tiêm nữa. Về sau nói như có lúc anh ta không nghe lời, người nhà lại lấy chuyện tiêm chích để uy hiếp anh ta. Nhưng chuyện như vậy đã là chuyện lúc còn bé có được hay không, hiện tại anh ta cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, những người này nhắc đến chuyện này làm gì? Lại còn ngay trước mặt Hường Văn nữa chứ! Ninh Tri Nhiên cảm thấy mặt mình nóng bừng, cau mày nói: “Chú Lưu, trí nhớ của chú thật là tốt.”

Viện trưởng Lưu cười hắc hắc: “Thế nào, cảm thấy mất mặt sao! Vậy thì được rồi, về sau mà lên ra ngoài nữa thì tiểu tử cháu chờ được đăng lên báo đi!”

Viện trưởng Lưu kiểm tra một lượt cũng thấy không có bị làm sao, trước khi đi còn dặn dò nói: “Ba hôm sau là làm phẫu thuật, lần này phẫu thuật không có gì lớn, yên tâm đi. Gan đã sớm chuẩn bị xong. Tên tiểu tử cháu rất tốt số đó, có bao nhiêu người đợi mà không có được, lại bị cháu lấy được! Ngoan ngoan mà chờ giải phẫu đi! Chỉ cần đòi gan là tốt rồi!”

Ninh Tri Nhiên cười cười, đưa mắt nhìn ông chú này rồi đi. Hường Văn ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhìn anh ta chăm chăm. Thật ra thì sắc mặt của anh ta rất kém, nhưng tại sao mình lại không phát hiện ra được là anh ta không có thoải mái vậy?

“Ninh Tri Nhiên, bệnh của anh là như thế nào vậy?” Đột nhiên cô hỏi.

“Nếu tôi nói là không biết thì cô có tin không?”

Hường Văn gật đầu: “Dù sao tôi cũng không có hiểu, anh nói cái gì thì là cái đó.”

Ninh Tri Nhiên cười cười, cô thật đúng là có thể chấp nhận được

“Cái đó, sẽ phẫu thuật thành công thôi. Bệnh của anh sẽ nhanh khỏi thôi.”

Đáy mắt của Ninh Tri Nhiên xuất hiện một nụ cười, có chút u oán nói: “Hường Văn, cô bắt đầu quan tâm tôi rồi, rốt cuộc thì cô cũng bắt đầu quan tâm tôi rồi!”

Mẹ Ninh tiễn viện trưởng ra ngoài xong, vào lúc này vừa mở cửa thì nghe thấy con trai gọi tên Hường Văn, đột nhiên bà nhớ tới, lần trước bà gọi điện thoại cho con trai, người ở chung với con trai chính là Hường Văn. Không ngờ thật đúng là hai người này có mồi âm! Mẹ Ninh rất kích động kéo tay Hường Văn: “Tiểu Văn! Thân thể như thế nào? Có khó chịu chỗ nào hay không? Chúng ta đi kiểm tra một chút đi!”

Ninh Tri Nhiên thiếu chút nữa thì ngất đi, tiểu Văn? Gọi đúng là thân thiết thật, giống như là quen biết với nhau vài chục năm rồi.

Hường Văn sững sốt một chút, hình như là từ bà nội ra thì đã thật lâu rồi không có ai thân thiết với cô như vậy rồi, mấy năm nay những người cô đã từng tiếp xúc qua đều là những người vì sắc đẹp, nên mới để ý tới cô. Nhưng nếu mẹ Ninh biết cô đã từng làm “Tiểu thư” thì còn có thể quan tâm tới cô như vậy nữa không? Đáp án khẳng định dĩ nhiên là tuyệt đối sẽ không.

Coi như cô là một người thanh cao, coi như cô là một người không quan tâm đến miệng nói thể gian, không quan tâm đến những lời nói đáng sợ kia, nhưng khi ở bên cạnh con trai của bà có một người phụ nữ như vậy thì không phải bà nhất định sẽ tìm cách đuổi người phụ nữ đó đi hay sao. Điềm này Hường Văn đã quá rõ ràng, chuyện đã làm, coi như cô có quên thì người khác cũng đều sẽ nhớ, dơ bản chính là dơ bản, không thể nào có thể tẩy sạch được.

Mẹ Ninh thấy bộ dáng ngu ngơ của cô, cho là thân thể cô không có thoải mái, vội vàng chỉ trích con trai của mình: “Đều là tại con, sao lại không biết đau lòng cho con bé vậy? Nhìn xem con bé gầy như thế nào đây này, ai u, nhìn thấy mà cũng đau lòng. Nhanh đi làm kiểm tra sức khỏe đi, cần tính đường thật tốt mới được.”

Mẹ Ninh lôi kéo Hường Văn đi ra ngoài, đi tới cửa thấy con trai của mình còn nằm trên giường, không khỏi tức giận nói: “Làm sao con còn nằm ở đó? Cùng đi theo đi!”

Ninh Tri Nhiên sùng sốt: “Mẹ, hai người đến khoa phụ sản, con đi làm gì?”

“Đứa bé không phải của con hay sao! Làm sao con lại không biết phụ trách như vậy hả! Mẹ dạy con như thế nào? Đi nhanh qua đây!”

Ninh Tri Nhiên nói không lại, không thể làm gì khác hơn là đi theo, anh ta mặc quần áo bệnh nhân, đi tới khoa phụ sản, thật là đúng có điểm buồn cười. Có đến vài y tá tới đây nói: “Có phải anh đi lạc đường hay không, đây là khoa phụ sản, anh nói cho tôi biết phòng bệnh của anh là ở đâu, tôi sẽ dẫn anh đi.”

Mắt của Ninh Tri Nhiên trắng dã, liên tiếp giải thích, mình là đi cùng người khác tới đây.

Mẹ Ninh nhìn con trai mình đầy quần bách thì liên tiếp bật cười. Hường Văn cũng cảm thấy buồn cười, nhưng ngại mặt mũi của Ninh Tri Nhiên, nên vẫn nhịn được.

Người đến khoa phụ sản để khám thai cũng không tính là nhiều, cho nên đợi không bao lâu liền tới lượt của Hường Văn.

Ninh Tri Nhiên lại ngồi ở một bên chờ, không bao lâu thì Hường Văn từ trong phòng khám đi ra, mở hồ sơ bệnh án đưa cho bác sĩ.

“Bác sĩ, đứa bé này nôn ọe rất là nhiều, bác sĩ nói cho con trai tôi một chút, bình thường phải chú ý những cái gì.”

Bác sĩ đang múa bút thành văn, nghe được lời nói của mẹ Ninh thì sùng sốt một chút, ngẩng đầu lên nói: “Ai nói với bác là nôn ọe rồi hả?”

“Cái gì? Chẳng lẽ không có đúng? Rõ ràng là hôm nay nôn ọe rất nhiều mà!”

“Bao tử của cô ấy không có tốt, cho nên mới nôn ọe.”

“Cái gì!” Mẹ Ninh đẩy kích động đứng dậy, “Ý của bác sĩ là không có mang thai sao?! Làm sao có thể! Có phải nên làm kiểm tra lại một lần nữa không?”

Bác sĩ bị những lời nói của bà làm cho không giải thích được: “Nôn ọe qua một thời gian nữa là tốt rồi, hiện tại mới mang thai có hai tuần lễ, chỉ cần chú ý nhiều là được!”

“Không thể nào!” Hường Văn vẫn luôn im lặng, đột nhiên hô to lên một tiếng.

Bên này mẹ Ninh mới thờ phào nhẹ nhõm, xem ra chính mình suy đoán không có sai, quả nhiên là mang thai, lúc này tâm tư của bà còn chưa có ổn định thì Hường Văn lại hô ta lên một tiếng không thể nào, làm cho bà không khỏi sửng sốt: “Tiểu Văn, đứa bé này, đừng nói những lời ngu ngốc như vậy.”

Hường Văn lôi kéo bác sĩ gấp gấp nói: “Có phải là đã khám nhầm rồi hay không? Làm sao tôi có thể mang thai được, tuyệt đối không có khả năng! Tôi vẫn uống thuốc tránh thai mà, làm sao có thể mang thai đây?!”

Bác sĩ không chút hoang nói: “Cô gái này, bây giờ y học rất phát triển, cô thật sự mang thai, nếu không thì hai tuần nữa cô đến kiểm tra lại một lần nữa.”

Hường Văn như bị sét đánh, lắp bắp nói: “Không thể nào, làm sao có thể chứ? Làm sao tôi có thể mang thai chứ?”

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Có thể chạm tay tới hạnh phúc, nhưng cô lại không muốn

Edit: Hangbaobinh -

Chuyện như vậy bác sĩ cũng đã thấy nhiều rồi, cũng quen rồi, người trẻ tuổi bây giờ, đều như vậy, ham chơi, hơn nữa là cái gì cũng chơi, đến mức có đứa

bé rồi mà vẫn chưa tin. Ninh Tri Nhiên thế nào cũng không thể ngờ, Hường Văn thật sự mang thai, cũng giống như Hường Văn, anh ta cũng không có tin, nhưng so với Hường Văn thì anh ta tỉnh táo hơn, anh ta chỉ kinh hãi một lát, sau đó lại trở về bình thường. Đưa tay ôm Hường Văn vào trong ngực, xoay người rời đi. Mẹ Ninh còn chưa hiểu sự việc này là như thế nào, mặc dù hiểu kỳ, nhưng chuyện này để cho con trai mình xử lý đi bản thân chỉ cần đợi kết quả là được rồi. Đầu óc Hường Văn trống rỗng, không ngừng quanh quẩn câu nói cô đã mang thai của bác sĩ. Mỗi lần lên giường cùng với người đàn ông kia, cô đều rất chú ý đến việc bảo hộ, làm sao có thể mang thai đây? Có mấy lần sai lầm, nhưng cô cũng có uống thuốc tránh thai mà, chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Trong đầu cô nhanh chóng tính toán, hai tuần lễ trước, cô và Lê Thiên Qua từng có một lần, nhưng người như Lê Thiên Qua, làm sao có thể để cô mang thai con của anh, sau khi làm xong, anh đã cho mình uống thuốc tránh thai mà. Đầu óc của cô bị hòng rồi, ngỡ ngàng đi theo Ninh Tri Nhiên, một câu cũng không nói ra được. Sau giữa trưa ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, có cái bóng nhàn nhạt trên kính cửa sổ, chiếu lên trên mặt đất, nghiêng nghiêng, cũng có chút vận vận. Hường Văn ngồi dưới ánh mặt trời, lại cảm thấy lạnh lẽo khác thường, cô muốn ngồi thẳng người, nhưng lại không có một chút sức lực nào cả. Ninh Tri Nhiên ngồi đối diện nhìn cô, cùng trầm mặc với cô. Rốt cuộc thì anh ta cũng không phải là thánh nhân, một chuyện như vậy đột ngột xảy ra, lại còn là lần đầu anh ta gặp phải, ứng phó không kịp cũng không khó tránh khỏi. Anh ta suy nghĩ thật lâu, một cái nhăn mặt một nụ cười của cô đều hiện lên trong ký ức của anh ta, anh ta biết mình đã rơi vào bẫy của cô, có cố gắng chống cự cũng là vô nghĩa, cô gái này có rất nhiều khuyết điểm, cô gái này cũng không có cái gì nổi bật, nhưng cô gái này lại thật sự làm cho anh ta động lòng. Có đôi khi, vì người đã đến đúng thời điểm, cho nên ta đã yêu, cho nên tất cả ta thì đều là của người. Có đôi khi, nụ cười của người, đã khắc sâu vào trong lòng của ta rồi, cho nên ta tới đây, cho nên ta yêu. Có đôi khi tình yêu chỉ là một dấu chấm hỏi. Chính anh ta cũng không giải thích được vì sao yêu cô, cho nên cũng không ngăn cản được những việc làm anh ta làm cho cô. Ninh Tri Nhiên dang hai cánh tay ra, ôm cô vào lòng, “Hường Văn.” Anh ta gọi cô. Hường Văn ngẩng đầu nhìn anh ta, sau đó nói: “Ninh Tri Nhiên, đứa bé này tuyệt đối không phải là của anh, cho nên anh không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Ninh Tri Nhiên chợt hiểu ra liền cười, đưa tay vén tóc ở thái dương của cô một chút, chậm rãi nói: “Hường Văn, chúng ta kết hôn đi.”

Hường Văn khó có thể tin nhìn anh ta, gần từng chữ một: “Tôi nói đứa bé này tuyệt đối không phải là của anh! Ninh Tri Nhiên, anh có nghe rõ không!”

Anh ta vẫn mỉm cười như cũ, dịu dàng nhẹ nhàng nói: “Tôi nói, chúng ta kết hôn đi. Hường Văn, tôi sẽ là chỗ dựa tốt nhất của em, tôi sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc, tôi sẽ bảo vệ em suốt cuộc đời, cho nên, Hường Văn em gả cho tôi đi.”

Đột nhiên Hường Văn hiểu ra thì liền cười, không thể đè nén được, sau đó vành mắt đỏ ửng lên: “Ninh Tri Nhiên, thứ tôi có thể cho anh, chỉ có thể là cơ thể này. Tôi là một người phụ nữ dơ bẩn, căn bản là không có xứng với anh, Ninh Tri Nhiên, căn bản là chúng ta không có thích hợp. Anh rất tốt, nhưng tôi không có tốt.”

Anh ta vốn tưởng rằng, ít nhất thì cô cũng sẽ xem xét một chút, ít nhất thì cũng cho mình một cơ hội, nhưng anh ta không thể nghĩ tới, cô không có một chút do dự nào mà đã cự tuyệt mình, quả đấm của anh nắm càng ngày càng chặt, khớp xương kêu lên răng rắc, cuối cùng thì cũng vô lực mà buông ra, anh ta cười với cô, hôn lên mi tâm của cô: “Hường Văn, tôi sẽ đợi em, đợi đến khi em mệt mỏi, muốn có người để có nơi dựa vào, thời điểm em quay đầu lại nhìn, thì tôi sẽ vẫn luôn ở đây.”

Ngực của anh ta thật ấm áp, tuy nhiên nó không thể làm cho Hường Văn cảm thấy ấm áp, cô sớm đã bị tảng băng lạnh lẽo cả ngàn năm đè lên, nếu đã đối với tương lai không còn hy vọng, vậy hạnh phúc sau này thì có nghĩa gì? Cô rời khỏi ngực của anh ta, cuối cùng thì vẫn nhìn về phía anh ta mà mỉm cười, không nói tiếp. Ninh Tri Nhiên, nếu như có thể, hi vọng đời này, anh không cần gặp lại tôi. Màn đêm bắt đầu buông xuống, trời không còn ánh sáng, ban đêm của mùa thu, lạnh lẽo có thể làm cho người ta chết lặng. Hường Văn đi ở trên đường, cả người đều lạnh lẽo, loại lạnh lẽo này còn truyền vào cả trong người cô, lạnh tới từng tế bào từng mạch máu, máu đều như sắp bị đông cứng lại rồi, cô ngồi trên ghế dài ở ven đường, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên nở nụ cười, hiện tại là buổi tối, sau đó là đến ban đêm. Mộ Tịch, anh còn nhớ rõ không? Người đi ngang qua đường chỉ liếc nhìn cô một cái, không nói một vài câu quan tâm nào, yên lặng tránh ra. Đột nhiên ánh sáng trước mắt bị chặn lại, Hường Văn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của anh ta, nhưng cũng không thể nhìn rõ được người tới là ai. Loại Thiếu Khiêm đi tuần tra qua nơi này, nhìn thấy Hường Văn như vậy nhìn không được đi đến xem một chút, anh ta cảm giác, trong đôi mắt của cô gái này có quá nhiều ý nghĩ mà người khác nhìn không có hiểu, trông cô giống như có vô vàn bi thương, giống như nó có như thế nào cũng không làm sao cả.

“Hường tiểu thư, cô làm sao vậy?” Anh ta không nhận được mở miệng hỏi. Hường Văn ngỡ ngàng nhìn anh ta cười, có chút do dự nói: “Anh có thể cho tôi một đồng tiền xu được không?”

Loại Thiếu Khiêm thấy không sai biệt lắm, bắt đầu tìm tiền xu trên người mình, lục tung tất cả các túi cũng không tìm được một đồng tiền xu nào cả, anh ta có chút áy náy nói: “Cô cứ ngồi ở chỗ này đừng có đi đâu đó, tôi sẽ trở lại ngay.”

Loại Thiếu Khiêm tìm thật lâu, mới tìm được một siêu thị, mua một bao thuốc, cố ý muốn ông chủ trả tiền thừa cho mình bằng tiền xu, lúc anh ta trở về, thấy Hường Văn còn ngồi ở chỗ đó, ngay cả tư thế cũng không có thay đổi. Loại Thiếu Khiêm đưa tiền xu cho cô, Hường Văn nhận lấy tiền xu, mỉm cười với anh ta: “Cảm ơn.”

Cô đứng lên, bởi vì ngồi lâu, chân sớm đã không còn theo ý muốn của cô rồi, lúc đứng lên thiếu chút nữa thì ngã xuống, may còn có Loại Thiếu Khiêm đỡ cô.

“Cô làm sao vậy? Nhà cô ở đâu vậy, tôi đưa cô trở về.”

Hường Văn lắc đầu một cái: “Cảm ơn, không cần, một đồng tiền này, tôi sẽ trả lại cho anh.”

Hường Văn lao đảo đi về phía trước, đi tới chỗ điện thoại công cộng cách đó không xa, bỏ một đồng tiền xu vào, sau đó nhấn một dãy số đã khắc sâu vào trong đầu của cô. Điện thoại reo lên thật lâu không có người nghe, nhưng cô cũng không có từ bỏ, gọi một lần lại một lần. Rốt cuộc đầu bên kia của điện thoại cũng vang lên một âm thanh lười biếng, rất dễ nhận ra là do vừa mới bị đánh thức: “Này, là ai đó.”

Hường Văn siết chặt điện thoại, che miệng, một câu cũng không nói lên lời. Lâm Mộ Tịch vừa mới xong một thông báo, làm việc liên tục hai mươi mấy giờ, lúc này vừa mới kết thúc, trở về nhà trọ để ngủ, không ngờ lại bị đánh thức, đầu điện thoại bên kia còn không có lên tiếng nữa. Anh ta hỏi lại mấy

lần, nhưng đối phương cũng không có trả lời, đột nhiên anh ta tỉnh ngộ, vội vàng nói: “Hương Văn? Làm em sao?”

Hương Văn dùng sức cắn môi, cố nén để cho mình không khóc ra tiếng. cô chỉ muốn nghe thấy giọng nói của anh ta, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh ta, cô đã cảm thấy, cái thế giới này vẫn còn thứ đáng để cô lưu luyến. Lâm Mộ Tịch nóng nảy, liên tiếp hỏi từng câu một: “Hương Văn, em nói chuyện đi, em đang ở đâu? Thế nào? Xảy ra chuyện gì sao? Em nói chuyện đi chứ!”

Cô vẫn như cũ không nói ra một chữ nào, chỉ có thể càng dùng thêm sức che miệng của mình lại. Nước mắt của cô rơi xuống, nhỏ lên tay của cô, làm nóng một mảng. Đột nhiên có bàn tay cướp ống nghe trên tay của cô, nói vào bên trong một câu: “Thật xin lỗi gọi nhầm rồi.” Sau đó lập tức cúp máy. Hương Văn ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc đến mức không thể đè nén lại được. Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa thôi, nhưng cô lại không có dũng khí, cho dù nói với anh ta một câu, cô cũng đều không dám.

“Đi với tôi.”

Hương Văn ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ta, trước mắt đã trở nên mờ hồ hết rồi, mờ hồ nhìn rõ được người tới, cô nhếch môi cười, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống: “Tô Tín, anh có thể cho tôi mượn một đồng tiền xu không?”

Tô Tín ôm ngang cô lên, nói từng câu từng chữ: “Đi theo tôi!”

Vừa vặn anh ta đang ở gần đây, không ngờ Loại Thiếu Khiêm gọi điện thoại cho anh ta, nói nhìn thấy Hương Văn, lúc này anh ta mới chạy tới. Thế nhưng lại nhìn thấy bộ dạng khổ sở cầm ống nghe điện thoại của Hương Văn, anh ta không đành lòng, không thể làm như không nhìn thấy, vì vậy anh ta mới đoạt lấy điện thoại, nói một câu nói như vậy.

Tô Tín tùy tiện tìm một khách sạn, đưa Hương Văn đi vào, nhìn cơ thể cô co ro nằm trên giường, nước mắt vẫn còn đang chảy xuống, đáng vẻ giống như không thể kìm lại được.

Không ngờ việc này lại có thể gây tổn thương như vậy.

Anh ta hối hận, mình làm như vậy đến cùng có đúng hay không? Cô chỉ là một cô gái có số phận khổ cực, mình lại lợi dụng cô để hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc là đúng hay sai?

Anh ta biết tất cả sự việc đã từng xảy ra, anh ta nhận được nhiệm vụ điều tra Lê Thiên Qua sau việc kia, cũng đã từng điều tra qua Hương Văn. Mặc dù tất cả tư liệu của cô, đã bị Lê Thiên Qua xóa sạch, nhưng anh ta đã thông qua hàng trăm con đường, cũng tìm hiểu được, quá khứ của Hương Văn, chuyện tình cảm của cô và Lâm Mộ Tịch, cùng với ân oán của cô và Lê Thiên Qua.

Một cô gái hận không thể tự tử được, một cô gái thời khắc nào cũng nghĩ đến việc muốn giết mình, mà Lê Thiên Qua lại có thể giữ lại ở bên người, có thể chứng minh, khẳng định rằng cô gái này đối với anh không giống với bình thường. Cho nên anh ta quyết ra tay từ phía Hương Văn, ngược lại có thể điều tra được toàn bộ sự việc của Lê Thiên Qua.

Nhưng hôm nay anh ta thực sự hối hận, coi như không lợi dụng Hương Văn, thì mình cũng có thể hoàn thành được nhiệm vụ này vậy.

“Hương Văn, thật xin lỗi. Cô cứ phát tiết hết tất cả đi, có tôi ở cùng, không có việc gì đâu.”

Hương Văn đột nhiên dừng việc khóc thút thít lại: “Tôi rất khỏe, anh có thể giúp tôi một việc được hay không?”

“Cái gì?”

“Cho tôi mượn ít tiền, bây giờ trên người tôi không có tiền, tôi muốn đi thăm bà nội của tôi.”

“Ở nơi nào, tôi lái xe đưa cô đi.”

Cô liên tục lắc đầu: “Đừng! Ngân vụn lần không được! Anh cứ cho tôi mượn ít tiền, tôi tự thuê xe đi là được rồi. Làm ơn, cho tôi mượn năm trăm đồng.”

Tô Tín cũng không có kiên trì nữa, từ trong bóp da lấy tiền đưa cho cô, Hương Văn nói cảm ơn, sau đó rửa mặt, nhìn cũng không nhìn anh ta một cái thì đi luôn.

Trạm xe đường xa vào lúc này sớm đã không còn xe nữa rồi, Hương Văn cũng không biết, mấy giờ có xe, đang ngồi trong phòng đợi, đợi một chút. Trên ghế dài cũng có hai ba người, đều là người đi làm xa. Cô nhìn vé xe trong tay những người đó, mới chợt nhớ ra là phải đi mua vé xe.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi ô tô đường dài, trong đầu trống rỗng, thế nào cũng không nhớ nổi nên làm cái gì. Chuyến xe sớm nhất cũng là sáu giờ sáng mai mới có, Hương Văn mua vé xe, hỏi rõ ràng, sau đó lại trở về phòng chờ ngồi đợi.

Người bên cạnh, cũng lục tục lên xe, cũng chỉ còn lại cô đang ngồi chờ, trời dần dần sáng, rốt cuộc cũng đợi đến sáu giờ, tìm đến chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật ra thì cũng không có cái gì đẹp mắt đơn giản là lúc mọi người bắt đầu khởi hành, xe đồ đi qua đi lại. Những hình ảnh đơn giản như vậy, cô lại nhìn một lúc thật lâu. Trong lúc giật mình nhớ lại, trước đây thật lâu, khi đó cô còn trẻ, lúc đó đi theo Lâm Mộ Tịch cũng vẫn còn trẻ, hai người ngồi trên xe lửa cả đêm, sau đó đi đến một cái trấn nhỏ, bắt đầu cuộc sống. Bây giờ nhớ lại, lúc đó hẳn là thời gian mình hạnh phúc nhất đi!

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: Lô Vi Vi Vi

Beta: Cà Rốt Hồng, Thảo My

Lê Thiên Qua, người như anh thích hợp nhất chính là đoạn tử tuyệt tôn.

"Cạch" một tiếng, cửa xe hơi đóng lại, chậm rãi khởi động. Tài xế quay xe ra, sau đó lái ra khỏi bến xe. Bởi vì là sáng sớm, trên đường cũng không kẹt xe, ước chừng khoảng nửa tiếng, đã ra khỏi nội thành, lên đường cao tốc, tốc độ xe liền nhanh đến gần gấp đôi. Hường Văn dựa vào ghế xe, cô ngồi ở chỗ gần cửa sổ, bởi vì buổi sáng ít người, cho nên trên xe rất nhiều chỗ trống, bên cạnh Hường Văn không có người, cho nên cô tựa đầu dựa vào ghế bên cạnh, góc độ vừa vặn, giống như rất lâu trước kia, lúc cô ngồi xe, dựa vào bà vai Lâm Mộ Tịch. Hường Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật, yên tĩnh hiếm thấy, nhìn một chút vậy mà mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng cứ thế ngủ thiếp đi. Chất lượng giấc ngủ của cô vẫn không được tốt, gặp ác mộng suốt cả đoạn đường. Đột nhiên xe thắng gấp, Hường Văn không hề phòng bị, đầu "bịch" một cái, liền cộng vào chỗ ngồi trước mặt. Cô còn chưa kịp kêu đau, đã thấy có mấy người lên xe. Người dẫn đầu cô biết, ăn mặc nhìn như đoàn trang hiền thực, trên thực tế chính là nữ cường nhân.

"Cô Hường, ông chủ mời cô trở về." An Mạn khách khí mở miệng. Hường Văn vô thức liền nhích vào phía trong, liên tục lắc đầu: "Tôi còn có chuyện."

"Ông chủ sai tôi tới mời cô về, cô Hường không nên làm khó tôi."

Hường Văn cảm thấy buồn cười, đây rõ ràng là làm khó cô, hiện tại người cô không muốn gặp nhất, chính là Lê Thiên Qua, đời này cô cũng không muốn nhìn thấy người này. Cô hơi trầm ngâm một lát nói: "Nếu tôi không đi thì sao?"

An Mạn mỉm cười nói: "Ông chủ nói rồi, không chừa thủ đoạn nào."

Từ trước đến nay anh ta vẫn luôn biến thái không phải sao, ngược lại Hường Văn muốn nhìn xem xem, rốt cuộc anh ta còn có thể làm gì, rốt cuộc còn muốn bức mình đến mức nào. Dù sao đã là đường cùng, không quan tâm sa đọa một chút nữa. An Mạn nhìn thấu tâm tư của cô, gật đầu cười nói: "Cô Hường, chẳng lẽ không quan tâm bà nội của cô sao? Hoặc là ngay cả Lâm Mộ Tịch, cũng đã không quan tâm nữa?"

Đòn cảnh cáo cũng chỉ là như thế thôi nhỉ, Hường Văn siết chặt tay, nhìn khuôn mặt tươi cười của An Mạn, đột nhiên bước một bước dài xông lên, tát một cái. An Mạn có thể đi theo Lê Thiên Qua, đương nhiên thân thủ cũng không kém, vậy mà cô ta cũng không có tránh né, nhận lấy cái tát này của Hường Văn, sau đó chỉnh sửa đầu tóc rồi bởi một chút: "Cô Hường có thể đi được chưa?"

Cửa lớn màu đen, chạm trổ trên mỗi góc lan can đều khác nhau, kiểu chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, Hường Văn nhìn không hiểu, một kiệt tác nghệ thuật như vậy, ở trong mắt của Hường Văn, thấy thế nào cũng cảm thấy không khác gì cửa trại tạm giam. Xe đi vào bên trong, khoảng chừng năm phút đồng hồ mới tới cửa chính biệt thự. Ra hiệu Hường Văn đi vào, sau đó An Mạn xoay người đi, cửa bị đóng lại trong nháy mắt, lòng Hường Văn vốn đang thấp thỏm, thế nhưng lại bình tĩnh lại, tề chỉnh, cũng chỉ là chết thôi. Cô thần nhiên đi vào. Giá sách làm bằng gỗ, chiếm trọn một mặt tường, thờ người kỹ, hình như trong phòng còn có mùi của sách. Thư phòng được thiết kế theo phong cách Duplex trang nhã, sàn nhà bằng gỗ, đập lên lặng yên không một tiếng động. Bên trái tường, treo mấy bức tranh sơn thủy, ba Hường Văn rất thích quốc họa, cho nên cô xem cũng hiểu sơ sơ, vừa nhìn liền biết, những thứ này đều xuất từ tay danh gia. Chính giữa để một bình phong, vẽ đường thôn quê ẩn nơi xa, ý cảnh hiện ra giữa biển tuyết bay bay hoàn mỹ giống như thật. Phía sau bình phong, có một tủ sách, trên bàn bày sách bút, mực, giấy, nghiên, chột nhìn, thật đúng là làm cho người ta có một cảm giác xuyên qua thời không, xuyên đến cổ đại, một thư hương thế gia. Trước khi chuyển mắt nhìn cái khác, cô liền thấy Lê Thiên Qua, anh ta tùy ý mặc bộ quần áo ở nhà, ngồi ở trước bàn đọc sách, đang lật một quyển sách, Hường Văn đi vào thì thấy, không ngờ là "Sử ký", xem chính là trang ghi chép về Hạng Vũ kia: "Trời hại ta, ta vượt qua sông làm gì! Và chẳng Tịch này cùng tám ngàn con em Giang Đông vượt Trường Giang đi về hướng tây, nay không còn lấy một người trở về! Dù cho các bậc cha anh ở Giang Đông thương ta, cho ta làm vương, ta cũng còn mặt mũi nào mà gặp họ nữa. Dù họ không nói, Tịch này há chẳng thẹn trong lòng sao?" Lê Thiên Qua giống như là mới phát hiện ra Hường Văn, gấp sách lại, mỉm cười với cô một cái: "Em đã đến rồi, ngồi đi."

Hường Văn không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh. Lê Thiên Qua đứng lên, từ trên bàn cầm lấy một quyển tập tranh, đi tới, ngồi ở bên người cô, đưa tập tranh tới trước mặt cô: "Em nhìn xem bên trong có thích gì hay không, thích thì mua lại."

Hường Văn không động đậy, lẳng lặng nhìn anh: "Lê Thiên Qua anh có ý gì?"

Lê Thiên Qua thấy cô không động, liền chủ động lật trang cho cô xem, chỉ vào một biệt thự ven biển nói: "Cái này cũng không tệ lắm, hoàn cảnh thanh tịch đẹp đẽ một chút." Anh lại lật mấy tờ, hai mắt tỏa sáng: "Cái này cũng rất được, không khí trên núi không tệ."

"Lê Thiên Qua, rốt cuộc anh có ý gì?" Hường Văn vứt bỏ tập tranh, căm tức nhìn anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần Hường Văn vừa thấy Lê Thiên Qua, là bắt đầu phát hỏa, cũng không có cách nào xem nhẹ bình tĩnh hòa nhã như trước kia. Trên mặt Lê Thiên Qua vẫn là nụ cười nhẹ nhàng, ẩn vào bụng mình, từ từ cúi người xuống, nhặt tập tranh, sau đó đưa tới trước mặt Hường Văn: "Em tùy tiện xem một chút là được rồi, thích căn hộ nào, thì

chúng ta mua căn hộ đó."

"Lê Thiên Qua cuối cùng anh muốn làm cái gì?!" Hường Văn hoàn toàn tức giận, nếu Lê Thiên Qua mắng cô, ngược lại cô biết ứng phó như thế nào, nhưng hiện tại anh ta không đánh cũng không mắng, khiến Hường Văn hận đến sôi gan.

"Mua phòng ở, nơi này không khí quá đề nén, không thích hợp với em, tôi biết em không thích nơi này. Khu nhà ở kia của tôi, ở nội thành, quá ồn, cũng không thích hợp với em, cho nên muốn thương lượng với em một chút, chúng ta mua căn hộ." Lúc anh ta nói lời này, trên mặt vẫn luôn mỉm cười, giống như người đối mặt với anh ta không phải là Hường Văn, không phải là người có thù không đội trời chung với anh ta, không phải là người tự tay anh ta phá hủy. Loại cảm giác này, giống như cảnh tượng một đôi tình nhân sắp kết hôn, ở chung một chỗ bàn bạc tương lai. Nhưng Hường Văn còn có tương lai sao? Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới, càng không nghĩ tới, tương lai của mình có quan hệ với Lê Thiên Qua. Mà bây giờ Lê Thiên Qua đã bắt đầu ảo tưởng nếu như anh ta bỏ xuống tất cả, cùng lúc cô có thể quên tất cả, như vậy có phải bọn họ có thể cùng xây dựng gia đình không?

"Lê Thiên Qua, tôi là tôi, anh là anh, vĩnh viễn sẽ không có từ chúng ta xuất hiện!" Cô nói toạc ra. Lê Thiên Qua lại không tức giận, mà tiếp tục nhìn cô mỉm cười: "Như vậy thì chọn căn hộ ven biển đi, thiết kế này cũng rất hợp lý, khoảng cách giữa phòng trẻ con và phòng ngủ chính rất gần, dễ dàng chăm sóc bảo bảo."

Hường Văn nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cũng chỉ có chết lặng, thì ra anh ta đã biết, thì ra anh ta đã biết nhanh như vậy. Trong bụng của cô, sinh mệnh đó vẫn chỉ là tế bào, chỉ vì tế bào đó, anh ta liền chuyển biến nhiều sao như vậy? Đột nhiên Hường Văn cười, Lê Thiên Qua, anh có thể xi nhục tôi, nhưng anh không thể coi tôi là kẻ ngu.

"Lê Thiên Qua, thế nào anh đồng ý làm ba hời sao?"

Anh ta sùng sốt một chút, lập tức nói: "Em có ý gì?"

Hường Văn khẽ cười nói: "Anh thiếu não sao? Nghe không hiểu tôi nói sao, đứa bé này không phải của anh!"

Thế nhưng Lê Thiên Qua lại cười theo: "Hường Văn, vậy em có thể nói cho tôi biết, tự em có thể sanh con sao?"

"Lê Thiên Qua, sự thật chứng minh, không có anh tôi cũng có thể. Người như anh, thích hợp nhất là đoạn tử tuyệt tôn, bởi vì anh hoàn toàn không phải là người!"

"Rất đáng tiếc, tôi đã có con, mặc dù mẹ đứa bé này không được tốt lắm."

"Lê Thiên Qua tôi nói rồi, đây không phải là con của anh!"

"Như vậy em nói cho tôi biết, đứa bé trong bụng em là của ai?"

Hường Văn á khẩu không trả lời được, cô có thể nói ai, theo tính của Lê Thiên Qua, bất luận cô nói ai, bất luận đến cùng có thật hay không, Lê Thiên Qua cũng sẽ gây bất lợi với người đó, trình độ phát rồ của anh ta, làm người ta sợ.

Lê Thiên Qua nhíu mày: "Sao không nói được nữa à? Hường Văn, tháng này, em chỉ lên giường với tôi, chẳng lẽ bây giờ em đạt đến trình độ cao, không cần dùng đàn ông ** liền mang thai?"

"Thuốc tránh thai? Em còn muốn uống không?" Anh ta đứng lên, từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một bình thuốc màu trắng, đổ ra mấy viên thuốc màu sắc rực rỡ đặt ở trên tay Hường Văn: "Màu hồng là vị dâu tây, màu vàng là chuối tiêu, em muốn uống loại nào?"

"Anh có ý gì?"

"Thật ra thì không phải em rất rồ sao? Hường Văn, đừng giả ngốc với tôi! Đây là kẹo hoa quả!"

Mặc dù từng nghi ngờ, nhưng giờ phút này nghe chính miệng anh ta nói ra, Hường Văn vẫn khiếp sợ không nói ra lời, sững sờ nhìn anh ta hồi lâu, sau đó oa một tiếng khóc lên.

Lầm bầm mắng: "Lê Thiên Qua anh là tên khốn kiếp, anh không phải là người, vậy mà anh dám dùng cái này hại tôi! Rốt cuộc anh muốn thế nào, tôi đã luân lạc tới trình độ này, Lê Thiên Qua, sao anh không chịu bỏ qua cho tôi? Tôi hận anh, anh biết rõ tôi hận anh, mà anh cũng hận tôi như vậy, tại sao còn muốn như vậy? Đứa bé này vốn không thể giữ, nó không nên xuất hiện, Lê Thiên Qua, tại sao anh muốn bức ép tôi?"

Lê Thiên Qua đứng ở trước mặt cô, ngăn ánh sáng trước mắt, hay là sự hiện hữu của anh ta, chính là tượng trưng cho bóng tối. Anh ta từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô: "Rất tốt, rốt cuộc khóc trước mặt tôi. Rất tốt, lần này, không phải là vì người khác, mà là khóc vì chúng ta. Hường Văn, thu nước mắt lại, chuyện không tốt cho thai nhi, tôi không cho phép em làm."

Hường Văn nhìn anh ta chằm chằm, tầm mắt hoàn toàn mờ hồ, nước mắt lách tách lăn xuống.

Lê Thiên Qua cúi người hôn trán của cô: "Tôi biết em không thích thành phố này, trước tiên ở nơi này vài ngày, chờ phòng ven biển chuẩn bị xong, chúng ta liền dời qua. Hiện tại an tâm dưỡng thai, không nên suy nghĩ bậy bạ."

Cô cắn răng nghiêng lợi, nói từng chữ: "Lê Thiên Qua, tôi hận anh, lần trước tôi nên một đao giết chết anh!"

Lê Thiên Qua đưa tay vuốt ve vết thương trên bụng mình, vết thương của anh khép lại rất chậm, mấy ngày trước còn từng vỡ ra một lần, đây đã là lần thứ hai anh khâu vết thương rồi. Vết thương rất sâu, cách gan chỉ có nửa phần, đây có tính là mạng anh lớn không?

Anh cười: "Hương Văn, về sau em có rất nhiều cơ hội giết tôi, điều kiện tiên quyết là em phải ở lại bên cạnh tôi, lấy lòng tôi, để cho tôi buông lỏng cảnh giác với em."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Âm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Editor: Lô Vi Vi Vi

Beta: Cà Rốt Hồng, Thảo My

Có tính là độc chiếm hay không?

Cái gì mới là thực tế? Để cho người ta không thể làm gì chính là thực tế, để cho người ta ứng phó không kịp cũng là thực tế, để cho người ta không có chỗ có thể trốn chính là thực tế. Hiện tại Hương Văn cảm thấy mình giống như sắp nghẹt thở, cô muốn phản kháng, muốn phá vỡ tất cả, nhưng dùng một tiếng bị dán nhãn, đây chính là thực tế, sau đó cô không thể làm gì, tất cả đều yếu ớt vô lực. Hiện tại cô coi như là bị độc chiếm sao? Bị Lê Thiên Qua bắt giam giống như một phạm nhân, dù là giết người, người bị định tội, tốt nhất thì cho một đao sết một cái chấm dứt, giảm bớt đau khổ. Nhưng cô đây được coi như là phạm nhân sao? Tất cả đồ ăn mặc của cô, đều là tốt nhất, Lê Thiên Qua chưa bao giờ tiếc tiền, từ trước đến giờ là kim chủ lớn, nhưng mỗi một bước đi của cô, sau lưng đều có người đi theo, hơn nữa cô cũng không thể ra khỏi căn biệt thự này. Nơi xa nhất cô đã từng đi qua, chính là lúc cô đi tới cánh cổng kia, cô đứng ở trước lan can sắt, đưa tay từ lan can vươn ra, cô hận không thể chui đầu ra, hít thở không khí bên ngoài lan can, tuy nói trên tính chất đều là không khí, nhưng trong cảm nhận của cô, thì hoàn toàn khác nhau, bây giờ không khí cô hít thở, mang theo mùi vị của Lê Thiên Qua, cho nên cô thấy đè nén.

"Đang suy nghĩ gì?" Cô đang xuất thần, đột nhiên có người ôm cô từ phía sau, hơi thở ấm áp phun ở gáy cô. Hương Văn không quan tâm, Lê Thiên Qua cũng mặc cô, gần đây anh đối với cô, coi như là nhân nhượng, trên căn bản, cô không muốn, anh cũng không bức bách. Mấy ngày nay, mỗi ngày anh đều đi trong phòng của cô, chỉ là ngồi một lát, sau đó rời khỏi. Giấc ngủ của cô rất nông, hơi có một chút tiếng động, cô sẽ tỉnh lại. Có đến vài lần, cô ngủ thiếp đi, Lê Thiên Qua trở về, sẽ vào gian phòng của cô, ôm cô ngủ. Lê Thiên Qua vừa đụng đến cô, cô liền tỉnh, sau đó không nói câu nào, chỉ nhìn anh chăm chăm. Lê Thiên Qua cười, hôn môi của cô, sau đó thức thối sẽ tự mình về phòng đi ngủ. Anh đi, Hương Văn thấy bình tĩnh lại, tuy nhiên không ngủ được. Vào lúc này đột nhiên Lê Thiên Qua trở lại, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng khó tránh khỏi xúc động, vì vậy giọng nói hòa hoãn nói:

"Rất bức bối sao? Ngày mai tôi dẫn em ra ngoài đi dạo."

Hương Văn lắc đầu: "Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài với anh."

Lê Thiên Qua ngăn ra, lùi lại một bước nói: "Vậy tôi không đi, tự em đi ra ngoài đi dạo cũng tốt, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, thả lỏng một chút. Nếu không em đi mua đồ, mua đồ rồi về."

Hương Văn nghiêng đầu nhìn anh: "Tôi có thể tự mình đi sao? Anh sẽ không cho người đi theo tôi? Thật có thể để cho tôi tự đi sao?"

Lê Thiên Qua nhún mày: "Hương Văn đừng bướng bỉnh."

Cái này mà coi là bướng bỉnh? Ngay cả tự do cơ bản nhất cũng không có, cô vẫn không thể có một chút cảm xúc sao? Hương Văn thờ dãi: "Thôi, tôi không đi đâu cả, ở chỗ này thôi."

"Vẫn nên ra ngoài đi dạo thì tốt hơn, đối với đứa bé cũng tốt."

Nghe được hai chữ đứa bé, lòng của cô giống như là bị kim châm, cô tức giận nhìn anh ta chăm chăm, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tại sao anh ta có thể như không có chuyện gì xảy ra nói đứa bé với mình? Lê Thiên Qua không nhìn cô phẫn nộ, ôm ngang cô lên, đi về phía gian phòng, anh đặt cô ở trước bàn trang điểm, căn dặn hai người giúp việc thay quần áo cho cô. Hai người này là người giúp việc Lê Thiên Qua tự mình chọn lựa, một người tên là Chu Châu, một người tên là Thái Thanh, bản lĩnh không bình thường, hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện. Cho nên ở trong phòng này, Hương Văn chỉ nói chuyện với Lê Thiên Qua. Có lẽ Lê Thiên Qua đã dặn dò, không cho nói chuyện với Hương Văn. Cô trang điểm, anh an vị ở trên giường chờ cô, cái này giống như lần đầu tiên anh đợi cô, lại cười. Anh hơi mệt chút, ba ngày trước đi Mi xử lý một vài việc, vừa xử lý xong liền chạy về suốt đêm, hiện tại máy bay vừa hạ cánh. Biết có một người đang chờ mình, thì ra là cũng là một niềm hạnh phúc. Anh theo bản năng lấy ra điều thuốc, cho mình chút tinh thần. Nhưng anh mới vừa móc ra, bật lửa còn chưa bật, đã nhìn thấy trong gương Hương Văn khẽ cau mày. Chỉ một động tác nhỏ lơ đãng như vậy của Hương Văn, Lê Thiên Qua liền để điều thuốc xuống, ném cả hộp vào trong thùng rác. Chu Châu và Thái Thanh thay quần áo cho Hương Văn, Lê Thiên Qua cũng ở một bên nhìn, anh không cần kiêng dè gì. Quần áo là Lê Thiên Qua chọn, hiện tại đồ cô dùng tất cả đều là Lê Thiên Qua tự mình chọn. Váy viền tơ màu trắng, bông bênh, có chút cảm giác là trang phục dành cho con nít. Sau khi Hương Văn mặc vào, trong quyền rũ mang theo chút xinh đẹp đáng yêu, trông rất đẹp mắt. Lê Thiên Qua khoát tay, Chu Châu và Thái Thanh liền đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ. Lê Thiên Qua đứng dậy, mở tủ quần áo ra, lục lọi một lát, lấy ra một đôi giày mềm màu đen lạnh, ngồi xổm người xuống thay cho cô.

"Trong khoảng thời gian này không nên mang giày cao gót, đối với con không tốt."

Lại là đứa bé, Hường Văn cố hết sức muốn nhìn, thuận theo anh ta, nhưng anh ta lại lần lượt lấy đứa bé ra để kích thích cô, để cho cô biết rõ, bây giờ cô vẫn còn có thể sống đứng trước mặt tôi, cũng là bởi vì trong bụng cô có một đứa bé. Nếu anh ta hận con của mình, tùy tiện tìm phụ nữ làm ngựa giống là được! Lê Thiên Qua thấy cô lại không vui, liền không nói chuyện này nữa, ngược lại nói: "Chúng ta ra ngoài đi dạo đi, Hoa Uy gọi điện thoại đến nói là có đợt style Milan mới về, chúng ta đi xem một chút."

Hường Văn không lên tiếng, bây giờ đối với anh ta, cô hơn nữa là trăm mặc. Hai người ngồi ở ghế sau, Hường Văn nghiêng đầu đi, nhìn phong cảnh bên ngoài, thật sự rất lâu rồi cô không đi ra ngoài, rõ ràng chỉ hơn mười ngày, nhưng cô lại cảm thấy giống như là qua mấy thế kỷ. Lê Thiên Qua nhìn gò má cô, cô lại không nhìn anh, anh cũng không sao cả, thuận thế liền nằm ở trên đùi của cô, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Chẳng đường ước chừng bốn mươi phút, đã đến bách hóa Hoa Uy. Hoa Uy cũng là sản nghiệp trên danh nghĩa của Lê Thiên Qua, là trung tâm thương mại kiểu lớn ở thành phố K. Ông chủ tới, đương nhiên các công nhân viên bận rộn thành một đoàn, quản lý trung tâm càng thêm hấp ta hấp tấp. Hường Văn bị một đám người vây quanh, trong lòng khó tránh khỏi phiền não, cô cau mày, không nói một lời nhìn Lê Thiên Qua. Sắc mặt Lê Thiên Qua hơi trầm xuống, nói với quản lý trung tâm thương mại: "Bảo tất cả mọi người giải tán, nên làm cái gì thì làm cái đó đi!"

Quản lý vừa nghe tổng giám đốc lên tiếng, không biết mình chọc ông chủ không vui khi nào, chẳng lẽ hiện tại nịnh hót đã không dùng được nữa? Một nhóm người phân phát tán đi, chỉ còn lại Lê Thiên Qua và Hường Văn, sau lưng còn có hai tùy tùng của Lê Thiên Qua. Mới đi mấy bước, Hường Văn quay đầu lại nói với Lê Thiên Qua: "Tôi có thể tự đi dạo một chút không? Tôi nhìn thấy anh liền ghê tởm, còn tâm tình gì đi dạo phố mua đồ nữa?"

Lê Thiên Qua mỉm cười nhìn cô, đưa tay vén tóc cô, trong mắt có một chút cưng chiều, hôn môi cô một cái, sau đó nói: "Cẩn thận chút, tôi ở đây chờ em."

"Ừ." Hường Văn khẽ lên tiếng, xoay người đi. Mặc dù là chủ nhật, nhưng chỗ như Hoa Uy này, không phải người bình thường có thể tiêu phí, cho nên cũng không có nhiều người. Hường Văn một mình đi dạo lung tung chẳng có mục đích, không phải cô không nghĩ tới cứ như vậy chạy trốn, nhưng chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi, cô biết mặc dù Lê Thiên Qua không đi theo, nhưng ở nơi cô không nhìn thấy, nhất định có người giám thị từng cử động của mình. Làm việc phí công, sẽ chỉ làm tình cảnh của cô càng thêm quẩn bách, chỉ sợ về sau cô sẽ không còn có cơ hội. Đi tới đi lui, Hường Văn cảm thấy mệt mỏi, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn TV cách đó không xa, lúc này, chính là giờ phát tin tức giải trí buổi trưa. Thật ra cô cũng không phải đang xem tivi, chỉ là muốn dùng vật gì đó, hấp dẫn tầm mắt của mình, sau đó để cho cô ngẩn người.

"Nổi tiếng từ phim thần tượng thanh xuân, đại minh tinh Bạch Sở, bị tai nạn xe, sau khi được bác sĩ cấp cứu, hiện tại đã không còn nguy hiểm tánh mạng, chỉ là đáng tiếc, về sau giới phim ảnh, thiếu đi một vị mỹ thiếu niên."

Hường Văn nghe thấy trên TV nói đến Bạch Sở, đột nhiên đi tới, cẩn thận nhìn chăm chăm màn hình. Đúng lúc hình ảnh thay đổi chiếu đến cảnh tượng cả người Bạch Sở quần băng gạc, nằm ở bệnh viện. Phía dưới màn hình có một hàng chữ nhỏ, thần tượng Bạch Sở, bất hạnh hủy dung, ánh sao chỉ có thể là hôm qua.

Cô sững sốt một chút, nhớ tới người thiếu niên kia, thật sự là cô ghét anh ta, thế nhưng chuyện xảy ra quá mức đột ngột, khiến cô ngấy ra một lát.

"Hường Văn!" Một giọng nói vừa kinh ngạc vừa hưng phấn vang lên ở phía sau cô, sau đó giống như một quả boom, khiến lòng phổi Hường Văn hỗn loạn bẽ tan tành.

Cô cố gắng bình tĩnh xoay người, mỉm cười với anh: "Mộ Tịch, thật là trùng hợp."

Lâm Mộ Tịch đi từ từ đến chỗ cô, mặc dù khoảng cách chỉ có mấy bước, thế nhưng anh lại cảm thấy mỗi một bước đều khó khăn. Cô gầy, dường như gió vừa thổi sẽ bay mất. Từ lần chia tay trước, bọn họ đã không gặp nhau một tháng. Anh đi tìm cô, nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy. Anh gấp đến độ sắp nổi điên, anh sợ, cô sẽ giống như mấy năm trước, cứ như vậy mà biến mất.

Mỗi lần anh bước một bước, cô không thể không lùi về phía sau một bước, giữ vững khoảng cách nhất định với anh.

Anh muốn cứ như vậy xông tới ôm lấy cô. Nhưng cô đang lùi lại, ở trên đời này, người hiểu cô rõ nhất, vĩnh viễn đều là Lâm Mộ Tịch, cô xa cách mình nhất định là có cái gì đó cố kỵ. Cho nên anh dừng lại, cách cô không tới ba mét.

"Hường Văn, em có khỏe không?" Anh khó khăn cắn từng chữ, thật lâu mới hỏi ra một câu này.

Hường Văn theo bản năng vén sợi tóc rơi ra trên trán, ánh mắt nhìn sang nơi khác: "Ừ, tôi rất khỏe. Anh có khỏe không?"

Anh có khỏe không? Hình như mấy năm nay chưa từng tốt, anh từng hối hận, từng thống hận, lại gặp lại lần nữa, anh không muốn buông tay, nhưng cô lại buông tay, cứ như vậy đi, anh tôn trọng cô, chờ đợi cô trở về đây, sau đó như cũ sẽ nghĩ đến giao hẹn tốt đẹp ngày trước, tìm một trần nhỏ, sống cuộc sống bình thường cả đời.

Lâm Mộ Tịch cười khổ: "Anh cũng rất tốt."

"À, vậy thì tốt, anh phải sống rất tốt rất tốt mới được."

Không có em, anh còn sống tốt được không? Lâm Mộ Tịch không nói, nhìn cô luống cuống, đột nhiên cảm thấy, trái tim đã sớm bẽ tan tành thành tro bụi kia, quần đau, sau đó lại bẽ tan tành lần nữa.

"Hương Văn, gặp bạn sao? Giới thiệu cho chúng tôi một chút đi." Lê Thiên Qua mỉm cười đi tới, ôm eo của Hương Văn, ôm rất thân mật.

Hương Văn kinh hoàng nhìn Lê Thiên Qua, vậy mà Lê Thiên Qua chỉ mỉm cười, cánh tay ôm cô càng thêm dùng sức.

Đột nhiên Lâm Mộ Tịch hiểu, hình như người đàn ông này chính là nguyên nhân Hương Văn cách xa mình. Anh nắm thật chặt quả đấm, cắn chặt hàm răng.

Đương nhiên Hương Văn biết ý của Lê Thiên Qua, cũng tốt, cũng tốt. Vì vậy cô ôm lại Lê Thiên Qua, ngọt ngào cười một tiếng, đẹp đến rung động lòng người.

"Đây là Lâm Mộ Tịch, em trai em."

Lê Thiên Qua nhàn nhạt liếc anh một cái, sau đó mỉm cười nói: "Xin chào, tôi là Lê Thiên Qua."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Cà Rốt Hồng

Beta: Lô Vi Vi Vi, Thảo My

Tuyệt xử bất phù sinh (*)

(*) Đường cùng không gặp được đường sống.

Lê Thiên Qua? Ba chữ này nổi tiếng ở thành phố K. Dĩ nhiên Lâm Mộ Tịch biết, anh không biết là, làm sao Hương Văn ở cùng một chỗ với anh ta? Anh nhìn Hương Văn, muốn tìm một đáp án. Vậy mà Hương Văn hoàn toàn không thấy sự hiện hữu của anh, thân mật rúc vào trong ngực một người đàn ông khác. Nhưng anh có thể nói cái gì? Hương Văn đã sớm không phải là của anh nữa, anh phải lấy lập trường gì đi ngăn cản đây?

"Nếu gặp được, như vậy thì cùng nhau ăn cơm thôi." Lê Thiên Qua chột mồm nói.

"Đầu em có chút choáng váng, em không muốn đi."

Lê Thiên Qua nhíu mày một cái, nhéo lỗ mũi Hương Văn nói: "Hương Văn, đừng bướng bỉnh."

Đây tuyệt đối là anh ta cố ý, anh ta đang ép mình, Hương Văn cố gắng ản ản, sau đó cười nhạt một tiếng: "Đi ăn cơm."

Nơi đến chính là một quán ăn riêng, ăn chính là món ăn Quảng Đông mà Hương Văn thích nhất. Gần đây Hương Văn vốn không có khẩu vị gì, vào lúc này càng thêm ức nghẹn khó chịu trong lòng, giống như nhai sáp.

"Hương Văn em ăn nhiều một chút, xem em gầy quá, người ta nhìn thấy, còn tưởng rằng anh ngược đãi em đấy." Lê Thiên Qua vừa nói, vừa gấp thức ăn cho Hương Văn.

"Đủ rồi, anh cũng ăn nhiều một chút." Hương Văn cười với anh. Đương nhiên cô hiểu dụng ý của Lê Thiên Qua, nếu diễn trò, như vậy thì phải giống như thật một chút. Lâm Mộ Tịch ngồi đối diện với bọn họ, giờ đưa lên, lại chậm chạp không hạ đầu, một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm bọn họ cũng chưa từng xoay chuyển. Hương Văn ngẩng đầu, vừa vận đôi mắt với ánh mắt của Lâm Mộ Tịch, hai người nhìn nhau chỉ một giây, Hương Văn liền ép mình quay đầu đi, ánh mắt thâm thúy như vậy, nếu cô nhìn nữa, khẳng định sẽ rơi vào. Ở dưới mặt bàn Lê Thiên Qua nắm chặt tay của cô, như muốn bóp vỡ tay cô ra. Nhưng trên mặt vẫn cười khanh khách: "Hình như anh Lâm là ca sĩ nhỉ, tại sao tới thành phố K định cư thế?"

"Nơi này có người đáng giá để tôi tưởng niệm, thay vì xa xôi nhớ nhung, không bằng ở lại, có thể nhìn thấy cô ấy một chút cũng tốt." Lúc anh ta nói lời này, ánh mắt vẫn nhìn về phía Hương Văn, đương nhiên Lê Thiên Qua hiểu ý của anh ta, tay nắm lấy tay Hương Văn, càng thêm dùng sức. Hương Văn đau đến nhíu chặt chân mày, cũng không dám rên một tiếng. Bởi vì hiểu quá rõ, chỉ một chi tiết của cô, anh cũng có thể chú ý tới, liền vội vàng hỏi: "Hương Văn, em làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?"

"Em không có không thoải mái, đúng không Hương Văn."

Hương Văn gật đầu một cái, gấp một miếng Phật Nhảy Tường, từ từ nhai nuốt. Rốt cuộc Lâm Mộ Tịch thiếu kiên nhẫn, anh ta cảm thấy, Hương Văn cũng không vui vẻ: "Ngài Lê, xin hỏi ngài và Hương Văn có quan hệ như thế nào?"

Lê Thiên Qua để đầu xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Hương Văn, sau đó nói: "Hương Văn là chị của anh, tại sao anh cứ luôn thích gọi thẳng tên húy của cô ấy vậy?"

Anh nói cười như làn gió, nhưng từng chữ mang lực sát thương, đánh thép chạm đến ranh giới cuối cùng của Lâm Mộ Tịch. Lâm Mộ Tịch siết chặt nắm tay, nhẹ giọng nói: "Ngài Lê và chị tôi có quan hệ như thế nào?"

Lê Thiên Qua cười cười, xoay qua ôm Hường Văn vào trong ngực: "Anh cho là thế nào?"

"Ngài Lê, Hường... Chị tôi chị ấy rất tốt, rất hiền lành, chị ấy có lúc không nói lời nào, thích ngẩn người, lúc chị ấy ngẩn người, thật ra thì không nghĩ gì hết, chị ấy rất thích như vậy. Có lúc, chị ấy thích đùa dai, không ảnh hưởng toàn cục. Nếu như chị ấy tức lên, ngài chỉ cần dỗ sơ qua thì sẽ tốt. Tôi hi vọng ngài có thể quý trọng chị ấy."

"Món này ăn ngon thật." Hường Văn vui đầu, chiến đấu hăng say trong đồ ăn.

"Ăn từ từ."

"Đúng vậy, ăn từ từ." Lê Thiên Qua múc một chén canh cho Hường Văn, "Uống chút canh đi."

Hường Văn hé miệng, dùng sức cắn thìa. Lê Thiên Qua cười nói với Hường Văn: "Em xem em trai em quan tâm em nhiều chưa kìa. Hường Văn em nói xem, chúng ta kết hôn có cần mời anh Lâm đây làm phù rể hay không nhỉ? Anh Lâm đồng ý không?"

"Các người, muốn kết hôn?"

"Giọng nói của anh Lâm, hình như rất kinh ngạc, chúc phúc cho chúng tôi đi, còn có đứa con chưa ra đời của chúng tôi nữa."

"Em, mang thai?" Anh ta gần như không thể nói nên lời, ngơ ngác nhìn cô, tầm mắt của anh ta trượt xuống bụng của cô. Hường Văn gắt gao cắn môi, không dám ngẩng đầu, cũng không thốt nên lời. Lê Thiên Qua ôm chặt cô, anh biết Lâm Mộ Tịch là xương sườn mềm của cô. Lê Thiên Qua xoay đầu của cô qua: "Làm sao vậy? Xấu hổ sao? Nói ra, anh muốn em chính miệng nói."

Hường Văn chợt đứng lên: "Em không thoải mái, em muốn về, các người từ từ ăn!"

Trừ chạy trốn, cô còn có thể làm sao, coi như là làm đà điều một lần. Lê Thiên Qua cũng không ngăn cản, anh biết Hường Văn không trốn thoát lòng bàn tay của mình, cho nên không đuổi theo. Lâm Mộ Tịch đã không có sức lực đuổi theo, cô đã có chốn để về, mình còn có lý do gì đuổi theo? Dù sao chẳng nữa, rồi đi trước, cũng là mình.

"Ngài Lê, hi vọng ngài đối xử với chị ấy thật tốt."

Lê Thiên Qua quay đầu lại nhìn anh ta một cái, cũng không trả lời. Lâm Mộ Tịch tôi nên cười anh ngây thơ, hay cười anh ngu xuẩn? Hường Văn đi ra từ bên trong, thì có hộ vệ đuổi theo, mở cửa xe cho cô. Một mình cô ngồi ở trong xe, yên tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi Lê Thiên Qua mở cửa xe đi vào, cô mới có phản ứng. Lê Thiên Qua cười nói: "Xem ra Lâm Mộ Tịch rất hiểu rõ em, em thật đúng là thích ngẩn người."

Cô không trả lời, ngược lại nói: "Chúng ta trở về thôi."

"Không vội, đi dạo tiệm áo cưới trước."

Hường Văn kinh ngạc nhìn anh ta, Lê Thiên Qua ôm cô vào lòng: "Có muốn một hôn lễ long trọng chưa từng có hay không?"

"Anh có ý gì?"

"Kết hôn với tôi."

"Lê Thiên Qua!"

Lê Thiên Qua chợt cười: "Phản ứng này của em, giống như đức phản ứng vừa rồi của Lâm Mộ Tịch! Thật ra thì vừa rồi em đau khổ muốn chết đúng không. Có phải em rất muốn khóc hay không?"

"Lười để ý đến anh!" Hường Văn giãy khỏi ngực của anh, xoay qua tiếp tục nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Lê Thiên Qua xoay cơ thể của cô qua, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Không phải là em lười để ý đến tôi, em sợ tôi nhắc tới Lâm Mộ Tịch. Hường Văn, thật ra em rất rõ ràng, em và anh ta, không hề có một chút xíu khả năng, cho nên thừa dịp hiện tại chặt đứt ý nghĩ của anh ta. Em hãy thành thật sống ở bên cạnh tôi! Không cần có suy nghĩ gì khác!"

Anh nói rất đúng, cô mệt mỏi, không muốn tranh luận với anh cái gì nữa.

"Tuần sau, chúng ta dọn nhà, nơi này em không thích, thì chúng ta vĩnh viễn không trở về nữa. Hôn lễ, sau khi chúng ta dọn nhà thì cử hành. Bây giờ cái em phải làm, chính là an tâm dưỡng thai. Những thứ khác, tôi sẽ sắp xếp."

Hường Văn lạnh nhạt nhìn anh ta, một lúc lâu mới nói: "Lê Thiên Qua, anh điên rồi!"

Anh ta không phủ nhận, chỉ mỉm cười hôn môi của cô, làm sao chỉ có một mình anh ta điên cuồng, toàn thế giới đều đang điên cuồng. Đương nhiên bọn họ không đi tiệm áo cưới. Hường Văn thật sự mệt mỏi, Lê Thiên Qua nhìn thần sắc cô không tốt, liền hẹn bác sĩ để làm kiểm tra. Về phần hôn lễ, dĩ

nhien là không cần Hường Văn quan tâm, cho dù cô ấy như thế nào cũng không sao cả. Cũng chỉ kiểm tra theo thông lệ, bác sĩ gần như là ba ngày sẽ tới một lần, mỗi lần đáng vẻ đều rất cẩn thận, đây cũng là điều khiến Hường Văn tò mò. Chỉ có điều cô cũng không hỏi, đứa bé này, từ trước đến giờ cô đều không muốn. Hình như mấy ngày nay Lê Thiên Qua rất nhàn rỗi, cơ bản đều ở nhà cùng với cô, có lúc anh ta nói liên miên một vài lời, cô giống như không nghe thấy, tính tình Lê Thiên Qua cũng càng ngày càng tốt, không có chút tức giận nào, rất nhiều lần không ngại phiền toái nói chuyện với cô.

Có lúc Hường Văn giận trừng mắt nhìn anh ta, Lê Thiên Qua liền cười, dừng lại không nói nữa, để lại một mình cô ngẩn người.

Cả biệt thự đều lót thảm thật dày, khoa trương đến nỗi ngay cả trong vườn hoa cũng lót, cả tòa nhà, gần như không có bất kỳ góc cạnh nào, các biện pháp đề phòng Lê Thiên Qua làm rất tốt, cô gần như không có khả năng sanh non.

Lê Thiên Qua đối với cô càng tốt, càng nhân nhượng, thì trong lòng cô càng hết hoảng, cô cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra, loại an nhàn này, không chân thật lắm.

Áo cưới đối với phụ nữ mà nói, hẳn cũng được coi là một loại đồ vật thiêng liêng.

Lê Thiên Qua từng nói, sẽ cho cô một hôn lễ long trọng, đương nhiên áo cưới cũng là độc nhất vô nhị.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày, cô mặc lên áo cưới, sẽ có liên quan tới ác ma Lê Thiên Qua này. Bởi vì Lê Thiên Qua bản thủ, dẫn đến cái áo cưới trắng nõn này, cũng làm cho người ta nôn mửa.

"Rất đẹp." Anh ôm lấy cô từ phía sau lưng, nhìn bóng hình xinh đẹp trong gương kia.

Hường Văn chỉ nhận nhặt liếc mắt một cái, sau đó giãy ra khỏi ngực của anh, xoay người thay áo cưới ra.

"Không hài lòng sao? Vậy chúng ta đổi nhà thiết kế, chế tạo gấp một cái khác, còn ba ngày nữa, hẳn còn kịp."

"Không cần, không cần phiền phức như vậy."

"Buổi tối muốn ăn cái gì?"

"Tôi không đói bụng."

"Không ăn cơm không được, tôi bảo đầu bếp sắp xếp, em phải bồi bổ thân thể cho thật tốt."

Hường Văn cắn môi, kéo tay áo của anh ta, thật lâu sau mới nói: "Lê Thiên Qua, tôi có thể gặp bà nội của tôi hay không?"

Lê Thiên Qua sững sốt một chút, bỗng cười nói: "Được, chờ sau này có cơ hội, tôi dẫn em đi gặp bà ấy."

"Tại sao là sau này? Tại sao nói có cơ hội mới đi?"

Lê Thiên Qua ôm lấy cô, dịu dàng nói: "Em nghĩ quá nhiều. Không phải bây giờ chúng ta phải chuẩn bị hôn lễ sao, chờ qua hết thời gian bận rộn này, tôi sẽ dẫn em đi. Hường Văn đừng bướng bỉnh."

Hường Văn không lên tiếng, ngẩng đầu mỉm cười với anh.

Cô biết, mỗi khi anh nói, Hường Văn đừng bướng bỉnh, như vậy chính là chịu đựng cực hạn của anh, để cô thấy được phải thu lại.

Cô cười như vậy, dĩ nhiên làm cho anh nhìn ngây ngẩn, không kiềm được muốn hôn môi cô.

Mái tóc dài của cô xổ ra, tăn ra ở trên ra giường màu trắng, tạo thành một vẻ đẹp đối lập rõ rệt, anh tỉ mỉ hôn môi của cô, đầu lưỡi thăm dò. Tay của cô vuốt ve lưng, dùng sức hôn trả lại. Anh kinh ngạc, mặc cho cô mê hoặc, triền miên đây đưa.

Anh từng lần kêu tên của cô, hết sức dịu dàng: "Hường Văn, tin tưởng tôi một lần, tôi sẽ cho em hạnh phúc. Tôi sẽ không tổn thương em nữa, cũng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào tổn thương em."

Nụ cười của cô đẹp đẽ giống như một đóa hoa Mạn Châu Sa, nở rộ ở trên đường hoàng tuyến, giờ phút này đối với anh, nụ cười của cô là một loại mỹ hoặc, có lẽ cũng bởi vì một nụ cười kia, anh mới quyết định trầm luân.

Đêm khuya, anh đã ngủ say, Hường Văn lại tỉnh, khoác quần áo xuống giường, lục lọi tìm điện thoại trong túi của anh. Sau đó trốn vào trong toilet.

Điện thoại vang lên tiếng bí bo, chờ đợi người nhận nghe. Thật lâu sau bên kia truyền tới một giọng nói chần chờ: "Ông Lê tìm tôi có việc?"

"Là tôi."

Tò Tín kinh ngạc nói: "Hường Văn? Tại sao là cô?"

"Tò Tín giúp tôi. Tôi muốn biết tình hình hiện tại của bà nội tôi, tôi chỉ có mười phút, anh lập tức trả lời điện thoại cho tôi, tôi biết anh nhất định có biện pháp, làm ơn."

Mười phút sau, điện thoại di động vang lên tí tít, là một tin nhắn, người gửi là Tô Tín, trên tin nhắn chỉ có hai chữ.

Hương Văn nhắm hai mắt lại, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Không phải đã sớm đoán được rồi sao.

Tuần táng!

Cái loại cảm giác muốn khóc nhưng phải cố gắng kìm nén, khóc nhưng không dám khóc thành tiếng, mày chưa từng thử qua sao? Cho dù cắn nát quai hàm, cũng không nhận được những giọt nước mắt kia. Cô nhìn chăm chăm hai chữ trên màn hình điện thoại di động kia, hận không thể nhìn xuyên qua màn hình, kìm nén bị thương, tại sao hết lần này tới lần khác lại là hai chữ này? Tại sao không thể nói là bình an? Sức khỏe bà nội vẫn luôn rất khỏe mạnh, tại sao lại gặp phải chuyện không may? Cô không dám ở trong toilet ngày ngó quá lâu, vội vàng rửa mặt, con mắt đỏ ngầu, cố nén nước mắt, đi ra ngoài. Thận trọng trả điện thoại của Lê Thiên Qua về, sau đó lên giường nằm xuống. Lê Thiên Qua ngủ rất sâu, lật người ôm cô vào trong ngực, lật lại ngủ tiếp. Ngày hôm sau thức dậy, mắt của Hương Văn sưng lên giống như hạt đào. Lê Thiên Qua khó tránh khỏi đau lòng, dùng khăn lông xoa mắt cho cô: "Sao mắt đang tốt lại sưng thành thế này?"

Hương Văn lạnh nhạt nói: "Ngủ không ngon."

Anh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: "Là tôi làm ồn em?"

Cô lắc đầu một cái: "Chỉ là không quen bị người khác ôm."

Lê Thiên Qua xoay qua ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô, lười biếng: "Vậy sau này em cần phải quen đi, tôi thích ôm em ngủ."

Hương Văn cười cười với anh ta, nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Lê Thiên Qua cũng cười với cô, thân mật ôm hôn. Gần đây cô thay đổi giống như biến thành một người khác, trở nên... trở nên thật biết điều. Anh không thích thay đổi của cô, nhưng cô vui vẻ. Khám thai như cũ, sau đó Chu Châu và Thái Thanh tới thay quần áo trang điểm cho cô, hôm nay là ngày bọn họ rời khỏi thành phố K, phòng ốc ven biển đã sửa xong rồi, chỉ chờ bọn họ vào ở. Hôn lễ cũng sắp cử hành bên bờ biển, anh đã sắp xếp xong xuôi tất cả mọi việc rồi. Hương Văn mặc cho bọn họ định đoạt, dĩ nhiên là theo tiêu chuẩn ăn mặc Lê Thiên Qua thích. Nửa tiếng sau, Lê Thiên Qua đúng giờ xuất hiện ở trước mặt cô, sau đó hai người lên xe. Bọn họ không mang theo thứ gì, bên kia đã sớm chuẩn bị xong. Cuối cùng Hương Văn liếc mắt nhìn ngôi biệt thự này, sau đó xoay người, như không có chuyện gì xảy ra nhìn ngoài cửa sổ.

"Nếu em ở bờ biển ngắn, chúng ta lại trở về." Anh ôm cô, cô liền thuận thế tựa vào trong ngực của anh, có chút nũng nịu: "Tôi không bao giờ muốn trở về nữa."

Lê Thiên Qua cười khanh khách, ngắt cái mũi của cô: "Được, chúng ta không về nữa, em muốn đi đâu, tôi sẽ đi với em tới đó."

Hương Văn quay về phía anh ta cười cười, cũng không nói gì. Tôi muốn đi, nơi không có anh, có thể không? Lê Thiên Qua suy nghĩ một chút lại nói: "Hương Văn, em nói đặt cho con tên gì thì tốt nhỉ."

Hương Văn tựa vào bờ vai của anh, rúc vào trong ngực của anh, chậm rãi nói: "Lê Thiên Qua, tôi muốn hỏi anh mấy vấn đề."

Anh ta sững sốt một chút, chột khoi phục bình thường: "Được, em hỏi đi."

"Chuyện Bạch Sở, có phải anh làm hay không?"

Lê Thiên Qua chau mày cười nói: "Em cho rằng tôi nhầm chán như vậy sao?"

Hương Văn gật đầu một cái, Lê Thiên Qua nhìn cô, lắc đầu cười cười: "Thông minh, là tôi làm."

"Cảm ơn."

Anh nắm cầm của cô: "Hương Văn, ngoại trừ tôi ra ai cũng không thể uy hiếp em. Cho nên Bạch Sở, trừng phạt đúng tội."

Hương Văn lại nói: "Còn một vấn đề, có phải bà nội tôi đã qua đời rồi hay không?"

Lê Thiên Qua cả kinh, nhúu chặt chân mày: "Ai nói cho em biết?"

Hương Văn cười xuy một tiếng: "Đó chính là sự thật. Chuyện khi nào? Lê Thiên Qua, tôi hi vọng anh thẳng thắn với tôi một lần. Nói cho tôi biết, chuyện khi nào?"

"Một ngày trước khi tôi sai An Mạn tới tìm em."

Thật sự khéo như vậy? Ngày đó mình kiểm tra ra có thai, thì bà nội đã qua đời? Bà nội, bà cũng không muốn đứa bé trong bụng này của con nhỉ!

"Hương Văn, không phải tôi cố ý gạt em, tôi chỉ lo lắng cho em. Người chết không thể sống lại, bà nội tuổi cũng đã lớn, hãy nghĩ thoáng một chút, chúng ta còn có con, còn có hi vọng." Anh ôm chặt cô, như là tiếp thêm sức lực cho cô. Hương Văn cười với anh, nụ cười này có chút tái nhợt, hồi lâu sau cô nhẹ giọng nói: "Lê Thiên Qua, tôi có thể xuống xe xem một chút không? Nhìn thành phố K lần cuối cùng, sau đó vĩnh viễn sẽ không trở lại."

Lê Thiên Qua gạt đầu một cái, tài xế ngừng xe ở ven đường, đường cao tốc quanh co lẫn quẩn, giống như một sợi tơ.

"Tôi muốn ở một mình một lát, anh ở trên xe chờ tôi được không?"

Lê Thiên Qua do dự một chút, vẫn gạt đầu một cái, còi áo khoác của mình xuống phủ thêm cho cô: "Coi chừng nhiễm lạnh."

"Cảm ơn."

Phịch một tiếng đóng cửa xe, Hường Văn một mình đi về phía trước vài bước, đi tới chỗ khúc quanh ngừng lại, đứng lẳng lẳng, giang hai cánh tay, hít sâu không khí trong lành. Cô mỉm cười với Lê Thiên Qua, nụ cười không giống bất kỳ lần nào trong quá khứ, nụ cười của cô giờ phút này, không có một chút tình cảm, không có gì lạ, giống như không phải là đang cười, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác đẹp không nói nên lời, vẻ mặt của cô giờ phút này, ngược lại càng giống là đang nói lời từ biệt. Hường Văn hé miệng, quay về phía xe hô to: "Lê Thiên Qua, tôi hận anh!"

Lê Thiên Qua mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, anh ta cuống quýt xuống xe, "Hường Văn! Đừng đứng ở giữa đường!"

Ngay tại lúc anh ta xuống xe chạy tới không được mấy bước, tiếng vọng của câu nói kia của anh ta vẫn còn quanh quẩn ở trên không trung, một chiếc xe tải đi tới, lúc quẹo cua, hoàn toàn không có nhìn thấy có người, khi anh ta nhìn thấy có người, đã sớm không còn kịp nữa rồi. Ầm một tiếng, một bóng dáng mảnh mai, liền bay ra ngoài. Trên không trung vẽ ra một đường vòng cung, sau đó bịch một tiếng, giống như lá cây bị thổi bay, người nhìn thấy giống như bay bổng, trên thực tế máu đã chảy thành sông. Lê Thiên Qua sững sờ đứng nguyên tại chỗ, hai chân giống như chân của người khác, rõ ràng anh muốn đến bên cạnh cô, ôm cô, ở cùng với cô, thế nhưng hai chân một chút cũng không nhấc lên nổi. Cô mấp máy môi, máu tươi liền ồ ạt chảy ra, nhuộm đỏ chiếc váy trắng noãn trên người cô. Cô cố gắng tìm kiếm bóng dáng của anh ta, sau đó cười với anh ta. Nụ cười như vậy, cả đời anh ta không thể quên được, loại giải thoát sau khi trải qua tuyệt vọng, loại cười nhạo khinh miệt đó, thậm chí trong nụ cười của cô, còn mang theo một chút xú thương hại, cô đang thương hại anh ta. Tài xế của Lê Thiên Qua bị một màn trước mắt này sợ ngây người, ai có thể nghĩ tới, người mới vừa rồi còn cùng ông chủ anh em em, chỉ trong nháy mắt, bị xe tông. Anh ta vội vàng xuống xe, chạy đến bên cạnh ông chủ mình, nhẹ nhàng gọi một tiếng, Lê Thiên Qua không có một chút phản ứng, chỉ ngây người nhìn dòng máu của Hường Văn từng chút chảy xuống, rất nhanh nhuộm đỏ một vùng lớn trên đất. Tài xế luống cuống, đây là lần đầu tiên anh ta thấy dáng vẻ này của ông chủ, một đôi mắt trống rỗng giống như không có linh hồn.

"Ông chủ, cô Hường còn có thể cứu, gọi điện thoại cấp cứu đi!"

Lời này làm thức tỉnh Lê Thiên Qua, anh gần như là bò đến bên cạnh Hường Văn, ôm lấy thân thể ấm áp của cô, bắt lực kêu: "Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng với!"

Anh hoảng loạn, trong đầu một mảnh trống không, chỉ có một chút đỏ tươi, sau đó từng chút từng chút khuếch tán ra, tiếp đó biến thành đáng sợ cô nằm ở trong vũng máu. Anh ôm chặt cô, một lần lại một lần gọi tên cô, nhưng mí mắt của cô chưa từng nhúc nhích một lần. Lê Thiên Qua bế Hường Văn lên xe, sau đó đi vòng qua buồng lái, tự mình lái xe. Xe của anh lái thật nhanh, vèo một cái biến mất trong tầm mắt của người đứng đó. Anh bế cô chạy băng băng, tay của Hường Văn rũ xuống, máu theo đầu ngón tay của cô, từng giọt từng giọt chảy xuống. Thật vất vả đặt cô ở trên giường, thế nhưng anh lại không dám buông tay cô ra, anh sợ chỉ buông ra một cái, thì vĩnh viễn sẽ không thể bắt lại được. Đèn phòng phẫu thuật sáng lên, đỏ hơn ánh mặt trời một chút, sáng hơn máu một chút. Hường Văn, đây là em dùng cái chết để trả thù tôi sao? Đây là em đang nói cho tôi biết, cho dù chết, em cũng muốn rời khỏi tôi sao? Đây là em đang dùng cái chết để làm cho tôi hối hận có đúng hay không? Hường Văn, tại sao em ngốc như vậy? Em cứ muốn thoát khỏi tôi như vậy? Dịu dàng trước kia của em, thì ra cũng là vì giờ khắc này, Hường Văn, em thật là độc ác.

Em thật sự không cần cái gì, cho rằng đi như vậy thì xong hết mọi chuyện sao? Hường Văn, nếu em hận tôi, tại sao không sống, chỉ cần em còn sống, thì em có hy vọng giết chết tôi rồi, tại sao em không chọn báo thù, mà lựa chọn phục thù chứ? Hường Văn, em thật khó!

Lúc An Mạn nghe nói, cũng sững sờ một lát, đương nhiên cô cũng không có nghĩ tới, Hường Văn sẽ dùng loại phương thức này kết thúc tất cả. Cô càng không có nghĩ tới chính là, ông chủ của mình vậy mà giống như kẻ điên, hoàn toàn mất đi lý trí. Khi cô chạy tới bệnh viện, Lê Thiên Qua đang ngồi ở trên ghế, tóc ngắn lại tầm mắt của anh ta, An Mạn đi tới, vô vô bờ vai của anh ta, thế nhưng Lê Thiên Qua không phản ứng chút nào.

An Mạn thở dài, tùy tiện nói: "Ông chủ đừng quá lo lắng, tôi đã liên lạc mấy chuyên gia, đều là đẳng cấp thế giới, rất nhanh sẽ đến, cô Hường không có việc gì."

Lê Thiên Qua nhìn phòng phẫu thuật một cái, đột nhiên cười lạnh: "Hường Văn, tốt nhất em nên cầu nguyện em không chết, nếu không tôi tuyệt đối sẽ làm cho em trả giá thật lớn!"

"Tài xế gây tai nạn kia xử trí như thế nào?"

"Đám chết! Đám mười lần, đám chết hẳn!"

An Mạn sững sờ một chút, bỗng khôi phục bình thường: "Được, tôi lập tức xử lý."

Một tiếng sau, mấy chuyên gia nước ngoài, ngồi máy bay trực thăng đến, ngựa không ngừng vó đi cấp cứu Hường Văn.

Lê Thiên Qua cũng đôi đôi vô khuẩn, đi theo vào, anh muốn nhìn tận mắt.

"Nếu cô ấy chết, tất cả các người đều phải chôn theo!"

Đương nhiên mấy bác sĩ ngoại quốc không nghe hiểu anh nói gì, nhưng những trợ thủ kia của họ, đương nhiên nghe hiểu ý của anh, đều không khỏi đỏ

mồ hôi lạnh, người này quá đáng sợ.

"Huyết áp 80, 60, vẫn còn đang giảm xuống!"

"Chuẩn bị huyết tương, bệnh nhân xuất huyết quá nhiều!"

"Bác sĩ, tim của bệnh nhân ngừng đập!"

"Chuẩn bị kích điện!"

"Bác sĩ, vẫn chưa được!"

"Tăng thêm!"

Cả phòng cấp cứu rối loạn, chỉ có Lê Thiên Qua trước sau vẫn đứng lẳng lặng ở bên người Hường Văn, cầm lấy tay cô.

Một bác sĩ Nhật Bản dùng tiếng Trung không lưu loát tuyên bố kết quả cấp cứu của bọn họ, chỉ một câu nói, nhưng giống như khắc sâu ở trong đầu của anh ta, xua đi không được.

"Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, bệnh nhân không có chút ý thức muốn sống nào."

Không có ý thức muốn sống? Hường Văn, em cứ bỏ qua như vậy sao? Em cứ muốn chết như vậy? Em cho rằng em chết, thì tất cả chuyện này đều sẽ kết thúc sao? Em có thể hận tôi, nhưng đứa bé, cũng không phải là của em sao? Tại sao em nhẫn tâm, đó là người thân duy nhất trên cõi đời này của em, tại sao em nhẫn tâm thế!

Lê Thiên Qua cúi người xuống, gần từng chữ ở bên tai Hường Văn: "Hường Văn, tôi sẽ làm cho Lâm Mộ Tịch chôn theo em. Tôi sẽ làm cho anh ta chết rất thâm!"

"Bác sĩ! Bệnh nhân khôi phục nhịp tim! Huyết áp tăng lên rồi! Quả thực là kỳ tích!"

Cuối cùng Lê Thiên Qua cầm tay cô một chút, sau đó đi ra khỏi phòng cấp cứu.

"An Mạn, cho người đi tìm Lâm Mộ Tịch đến."

An Mạn thoáng kinh ngạc, ngay sau đó hiểu ra: "Tôi biết nên làm như thế nào rồi."

Lê Thiên Qua gạt đầu một cái, còi đồ vô khuẩn ra, màu máu đỏ thẩm thấu vào áo của anh ta, hơn nữa có khuynh hướng khuếch tán ra. Lê Thiên Qua vén quần áo lên, không thể khỏi cười nói: "An Mạn sắp xếp một chút, khâu vết thương cho tôi."

An Mạn nhìn ông chủ mình, tại sao lại nói nhẹ nhàng như vậy, cũng chỉ là một vết đao nhỏ, vậy mà hơn một tháng cũng chưa tốt lên, mấy lần sắp tốt lên nhiều thì vết thương lại vỡ ra, đều là vì người phụ nữ kia.

Trên đời này người hiểu rõ Lê Thiên Qua nhất, có lẽ là An Mạn, cô hiểu rõ Lê Thiên Qua làm tất cả đều là vì sao, cô thấy anh biến thành đáng vẻ như hôm nay, cô chỉ có thể trợ giúp anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Editor: Cà Rốt Hồng

Beta: Lô Vi Vi Vi, Thảo My

Cõi đời này thật sự có tình yêu địa lão thiên hoang (*) ...

(*) Địa lão thiên hoang 地老天荒: Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đằng, cũng hình dung chuyện cực kỳ cảm động hoặc thay đổi triều đại. Người rơi vào tình yêu cuồng nhiệt mà lại bị thương tới cực điểm cũng hay dùng từ này.

Kiệt sức, hình như cũng chỉ như thế. Cơ thể bị kim châm xuyên qua đau đớn, anh cảm thấy rõ ràng, là anh không cho bác sĩ chích thuốc tê, anh muốn thanh tỉnh cảm nhận đau đớn này, anh đau đến đầu đầy mồ hôi, cắn chặt hàm răng. Chỉ là khâu vết thương đã đau như vậy, như vậy Hường Văn, mới vừa rồi bị đục, sẽ đau bao nhiêu? Bác sĩ cho anh thuốc, sau đó dùng băng vải quấn phần eo của anh lại. Lê Thiên Qua cười khổ một cái: "Có cần thiết khoa trương như vậy không? Chỉ là vết đao dài mấy tấc."

Bác sĩ vẫn rất kiên kỳ, anh, thận trọng nói: "Ông Lê vẫn nên chú ý một chút, lần này vết thương cũng không thể vỡ nữa, phải chú ý, đừng để nhiễm trùng mới tốt."

"Cám ơn." Lê Thiên Qua nói xong, thay quần áo sạch An Mạn mang tới, bộ lúc đầu kia của anh đã bị máu của Hường Văn nhuộm đỏ. Cho đến khi Lê Thiên Qua đi ra ngoài, bác sĩ vẫn còn đang khiếp sợ, vừa rồi vậy mà anh nói cám ơn với mình, bác sĩ nhìn thấy Lê Thiên Qua ở phòng phẫu thuật nổi đóá, một người hung ác như vậy, thế mà lại nói cám ơn mình. Đèn phòng cấp cứu đã tắt, Hường Văn được đẩy ra ngoài, từ đầu đến cuối Lâm Mộ Tịch vẫn nắm tay của cô, vẫn đi cùng với cô vào phòng chăm sóc đặc biệt. Lê Thiên Qua đứng xa xa nhìn, anh nhìn thấy đáng về hận mình không thể chết đi kia của Lâm Mộ Tịch, bỗng muốn cười, Lâm Mộ Tịch, anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì có thể làm cho cô ấy yêu anh như vậy? An Mạn và chuyên gia An Mạn mới tới nói chuyện với nhau mấy câu, An Mạn lại giới thiệu một vị bác sĩ Trung Quốc trong đám bọn họ cho Lê Thiên Qua nói: "Ông Lê, phẫu thuật rất thành công, hiện tại chỉ chờ cô Hường tỉnh lại. Chỉ cần vượt qua giai đoạn nguy hiểm, thì không sao rồi."

"Có di chứng gì không?"

"Vẫn còn cần từ từ khôi phục, xương chân phải gãy nát, khôi phục tốt, về sau đi đường sẽ không có vấn đề."

"Vậy thì tốt. Các người vất vả rồi." Lê Thiên Qua xoay người sang chỗ khác, sờ trên dưới túi quần của mình. An Mạn đưa một điều thuốc cho anh ta, sau đó tự anh ta châm lên. Lê Thiên Qua dùng sức hút vài hơi, hồi lâu mới nói: "An Mạn, con của tôi, có phải không còn hay không?"

An Mạn nắm tay của anh, vậy mà tay của anh không có một chút nhiệt độ, tay của anh lại đang phát run.

"Ông chủ, ngài còn trẻ, cô Hường cũng còn trẻ, sau này các vị sẽ có rất nhiều con."

Thật sự không còn? Mới chỉ có hơn một tháng, ngay cả là con trai hay con gái anh cũng không biết, cứ như vậy không còn? Lê Thiên Qua hít sâu một hơi, lại cười cười, không phải đã sớm biết rồi sao, làm sao cô ấy có thể sẽ sanh con cho mình.

"Ông chủ." An Mạn gọi một tiếng. Lê Thiên Qua khoát tay một cái: "Tôi rất tốt. An Mạn tôi hỏi cô, tôi phải làm thế nào, mới có thể giữ một người phụ nữ không yêu tôi ở bên người? Tôi nên làm như thế nào, mới có thể làm cho một người phụ nữ hận tôi tận xương, yêu tôi?"

An Mạn á khẩu không trả lời được, cô phải trả lời thế nào, đổi vị trí suy xét, nếu như cô là Hường Văn, cô có thể trả lời anh ta, bắt kể bởi vì nguyên nhân gì, làm cho một người phụ nữ phải lâm vào tuyệt cảnh không thể không chết, như vậy đời này cô ấy không thể nào yêu lại anh được, bắt kể anh bỏ ra bao nhiêu. Lê Thiên Qua cười yếu ớt: "Bị tôi làm khó rồi hả? Thật ra thì tôi cũng đang suy nghĩ, chuyện cho tới bây giờ, tôi và cô ấy, còn có khả năng không. An Mạn, không nói gạt cô, tôi hỏi hận. Lúc đầu tôi nên giết cô ấy, như vậy hiện tại tôi sẽ không có nhiều cô kị như vậy. Nói cho cùng, An Mạn tôi không tính táo bạo cô. Nếu không thể làm cho cô ấy yêu tôi, cho dù là một giấy đồng hồ cũng không được, như vậy thì để cho cô ấy lấy hận tôi làm lý do sống tiếp đi."

"Ông chủ!"

"Mấy ngày nay, không nên đi quấy rầy bọn họ, để Lâm Mộ Tịch ở cùng với Hường Văn thật tốt. An Mạn, súng đạn bên Mi kia, cũng đến lúc cô đi xem một chút rồi. Về phần chuyện Hoàng Kim Hoa, giao cho Dương Thụy đi."

An Mạn gạt đầu một cái, dìu Lê Thiên Qua vào phòng bệnh nghỉ ngơi. Phòng bệnh của Lê Thiên Qua ở bên cạnh Hường Văn, anh vốn không nghiêm trọng đến mức phải ở phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng lúc chọn phòng bệnh, anh liếc mắt một cái nhìn trúng gian phòng này, lý do vẫn còn rất gượng ép, gian phòng bệnh này trang hoàng không tệ. Lúc ấy An Mạn nghe xong quả thật muốn cười, thế nhưng ngại vì mặt mũi ông chủ, cô không thể cười. Lúc đi ngang qua cửa phòng bệnh, bước chân của Lê Thiên Qua không khỏi dừng lại, cách cửa kính nhìn hai người bên trong. Cả người Hường Văn cầm đầy ống dẫn, bao bọc giống như xác ướp, cô nằm ở nơi đó không nhúc nhích, dụng cụ bên cạnh cho thấy cô còn sống. Lâm Mộ Tịch ngồi ở trước giường bệnh, nhẹ nhàng nắm tay của cô, lặng lẽ mỉm cười.

"Hường Văn, cho dù em biến thành hình dáng gì, anh đều ở bên cạnh em. Chỉ cần em tỉnh lại, tất cả đều sẽ vẫn như trước kia, chúng ta vẫn là chúng ta. Hường Văn, em hãy ngủ một giấc thật ngon, anh ở chỗ này." Anh ta cúi người hôn mặt mày, gò má cô. Lâm Mộ Tịch cảm thấy đôi tay mình nắm kia, hình như bỗng nhúc nhích, anh ta cẩn thận nhìn chăm chăm Hường Văn, mắt của cô cũng động đậy. Lông mi thật dài, tạo nên một vòng bóng mờ ở trên mí mắt, con mắt cô lưu chuyển, sau đó chậm rãi mở ra. Cô nhất định là nằm mơ, cô nhếch môi cười ngây ngô với anh ta, cô hé miệng, hơi động trên chup dưỡng khí một màn, cô nhẹ nhàng lên tiếng: "Mộ Tịch."

Lê Thiên Qua xa xa nhìn Hường Văn, nhìn bọn họ vui sướng giống như chết đi sống lại, nhìn Hường Văn mỉm cười với anh ta, đó là đãi ngộ mình chưa bao giờ từng có. Lê Thiên Qua tự giễu cười cười: "An Mạn chúng ta đi thôi."

Một cái xoay người, dứt khoát bỏ đi, thậm chí ngay cả dừng khí ngoài đầu nhìn lại anh cũng không có. Đột nhiên ánh mắt Hường Văn chuyển hướng nhìn về phía cửa, nhìn chăm chăm cánh cửa kính kia, cô nhìn một lúc lâu. Lâm Mộ Tịch thấy cô tỉnh, vội vàng gọi bác sĩ tới đây, bác sĩ kiểm tra qua một lần, rồi vui mừng gật đầu: "Cô Hường quả thực là sinh mạng kỳ tích. Đã không còn nguy hiểm, từ từ hồi phục nhé!"

"Cám ơn, cám ơn bác sĩ." Lâm Mộ Tịch vui vẻ giơ chân, cười tươi như hoa, đây là một tin tức tốt nhất mà anh ta nghe được. Chỉ cần Hường Văn không sao, anh ta thế nào cũng được. Coi như bọn họ chỉ có mấy ngày chung sống, cho dù là chỉ có mấy phút, anh ta biết cô bình an, như vậy thì tất cả đều đủ rồi. Tiễn bác sĩ đi xong, Lâm Mộ Tịch vội vàng trở lại bên cạnh Hường Văn, cầm tay của cô, mỉm cười nhìn cô.

"Đang nằm mơ? Hay là em đã chết?" Giọng nói của cô rất yếu ớt, nhưng Lâm Mộ Tịch vẫn nghe được rõ ràng. Mờ chup dưỡng khí của cô ra, hôn một cái ở trên môi của cô: "Có cảm giác không?"

Hương Văn cười với anh ta, có chút cố hết sức nói: "Mơ thật chân thật."

Lâm Mộ Tịch mỉm cười, há miệng cắn xuống môi của cô. Hương Văn kêu lên một tiếng: "Đau."

"Bây giờ biết không phải nằm mơ chứ?"

"Ừ." Cô nhẹ giọng lên tiếng, mí mắt càng ngày càng nặng, trầm trầm chìm vào giấc ngủ. Liên tiếp một tuần lễ, trên cơ bản cô đều ngủ, thời gian tỉnh dậy rất ít, có lúc tỉnh lại, không nói được mấy câu, cô lại ngủ. Tinh thần của cô càng ngày càng tốt hơn, sau khi chuyển tới phòng bệnh thường, cô đã tốt lên hẳn, chẳng qua là vẫn không thể xuống giường, không thể vận động, mỗi ngày nằm ở trên giường, buồn bức ở trong phòng bệnh. Cô nằm ở trên giường lăm bằm, bức bối phát hoảng. Lâm Mộ Tịch lắc đầu cười, tiếp tục gọt táo. Hương Văn thấy chiêu này đối với anh ta không hề có tác dụng, không lăm bằm nữa, bắt đầu giả vờ kêu rên, ui da ui da. Lâm Mộ Tịch vẫn không để ý đến cô, cắt quả táo thành từng miếng nhỏ, đưa một miếng đến bên miệng cô. Hương Văn trừng mắt liếc anh ta một cái, xoay đầu sang nơi khác, tiếp tục ui da ui da kêu lên. Y tá nghe tiếng vội vàng đi vào, dò hỏi: "Cô Hương khó chịu chỗ nào? Tôi đi gọi bác sĩ." Người ở bệnh viện này đều cực kỳ để ý tới Hương Văn, bởi vì bọn họ đã từng chứng kiến bộ dạng nổi đóa của Lê Thiên Qua, tự biết không đắc tội nổi, cho nên rất ưu đãi Hương Văn. Lâm Mộ Tịch vội vàng gọi cô ấy lại: "Không cần, y tá, cô ấy chỉ giả bộ thôi."

"Ồ! Lâm Mộ Tịch, tại sao anh nói em giả bộ hả?" Cô chính là không thể cử động, nếu chân của cô tốt, đoán chừng vào lúc này có thể đứng lên quyết đấu với Lâm Mộ Tịch. Lâm Mộ Tịch thấy bộ dạng này của cô, không khỏi cười nói: "Em xem dáng vẻ hung ác này của em xem, tràn đầy sức lực! Được rồi, ngoan, ăn táo."

"Em không ăn!"

"Ăn nhiều trái cây tốt cho xương cốt của em, nghe lời, ăn một chút." Anh ta dùng mọi cách dụ dỗ, Hương Văn vẫn không ăn. Lâm Mộ Tịch nhìn cô, có chút bất đắc dĩ nói: "Vậy em muốn thế nào mới ăn hả? Trừ đi ra ngoài, chuyện khác đều có thể."

Hương Văn vốn thấy mình thành công, có chút hưng phấn nho nhỏ, ai ngờ nghe nửa câu sau của anh ta xong, cô hoàn toàn muốn quần áo với Lâm Mộ Tịch một trận.

"Anh nói giống như chưa nói vậy!" Cô chính là muốn đi ra ngoài, cô bức bối nổi mồm rồi, nhưng cô mới vừa phẫu thuật, lại không thể gặp gió, mấy ngày nay cô hơi chuyển biến tốt một chút, luôn năn nỉ Lâm Mộ Tịch mang cô đi ra ngoài, tiếc rằng tất cả mọi cách thỉnh cầu đều không có kết quả, uy hiếp dụ dỗ, người ta đều không gật đầu. Lâm Mộ Tịch thở dài một cái, xem ra chỉ thể có dùng biện pháp cuối cùng.

"Em thật sự không ăn?" Anh ta hỏi cô, trong mắt thoáng qua một chút giao hoạt. Hương Văn mơ hồ cảm thấy, anh ta có âm mưu, nhưng chết vẫn không buông, nhất định không ăn.

Lâm Mộ Tịch nhếch khóe môi, mỉm cười một cái, sau đó nhanh chóng cúi người, dùng môi của mình, bao lấy môi của cô, linh hoạt cạy hàm răng của cô ra, tìm cái lưỡi phấn nộn của cô, quán quýt, chơi đùa qua lại. Mới đầu chỉ là nhu tình mật ý **, sau đó anh ta cảm thấy chưa đã ghiền, bắt đầu ở trong miệng của cô công thành đoạt đất, cô lùi một bước, anh ta liền tiến một bước, hung hăng dây dưa. Hương Văn cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng sắp thở không ra. Vậy mà Lâm Mộ Tịch vẫn không chịu buông tha cho cô, cười như tên trộm, tiếp tục chiếm lấy ngọt ngào trong miệng cô.

Y tá nhỏ nhìn thấy cảnh tượng này sững sốt, một hồi lâu sau không thể nhúc nhích, cái này cũng quá không coi ai ra gì rồi, hoàn toàn xem mình không tồn tại, y tá nhỏ then thùng đồ mật, nhưng không đành lòng rời đi, điều này thật sự quá duy mỹ, sự ồn ào của bọn họ được bao phủ dưới ánh mặt trời, tỏa ra một vầng sáng nhân nhật, điềm tĩnh tốt đẹp.

Hương Văn bị anh ta hôn thất điên bát đảo, không kiềm chế được liền ôm lấy cổ của anh ta, đáp lại nụ hôn của anh ta. Lâm Mộ Tịch cười cười, Hương Văn nghe anh ta cười, thò tay bấm một cái ở trên người anh ta. Lâm Mộ Tịch cứ tiếp tục ** môi của cô, càng thêm dùng sức hơn lúc nãy. Ai bảo vừa rồi anh ta cho cô táo, cô không ăn, nếu cô không ăn, như vậy thì không thể làm gì khác hơn là anh ta tới ăn.

Hương Văn hối hận cũng không kịp rồi, cô bỗng phát hiện Lâm Mộ Tịch biến thành phúc hắc rồi, hơn nữa không phải phúc hắc bình thường, tuyệt đối là nhân vật giết người trong nháy mắt.

Mặc dù trước đây Hương Văn đã cảm thấy Lâm Mộ Tịch không phải là một người tốt, rất có tiềm chất sắc phôi (*). Khi đó Lâm Mộ Tịch thoát nhìn rất văn nhả lịch sự, có một lần Hương Văn lên lớp ngủ thiếp đi, vậy mà lúc tỉnh lại lại phát hiện cuộc thi đấu bơi lội cuối tuần, trong lớp lại chọn cô tham gia. Cố tình cô là một con vịt lên cạn, hết cách rồi, buộc lòng phải đi tìm Lâm Mộ Tịch, để cho anh ta dạy mình. Ai bảo Lâm Mộ Tịch là một tên tiểu biến thái, bình thường không cần luyện tập gì, vậy mà lúc thi đấu cũng có thể lấy được thứ hạng, Hương Văn đối với điểm này vẫn luôn rất kinh ngạc, cũng rất khinh bỉ.

(*) Chỉ người có thói lưu manh, háo sắc, không làm việc đáng hoàng.

Lúc Hương Văn đi tìm Lâm Mộ Tịch, Lâm Mộ Tịch đang nằm nghiêng trên giường đọc sách ở trong phòng. Từ trước đèn nay cô vào phòng của anh luôn không gõ cửa, cho tới khi Lâm Mộ Tịch phát hiện Hương Văn, đã không kịp nữa rồi.

Hương Văn đoạt lấy sách trong tay Lâm Mộ Tịch, tùy tiện lật hai trang, mặt đỏ giống như quả táo, giống như ôn dịch ném ra: "Lâm Mộ Tịch! Cậu thế mà không lo học, xem loại tạp chí này! Lại còn để cho tôi nhìn thấy!"

Lâm Mộ Tịch chống nửa người lên, cười nhìn cô: "Ai cho cậu xem?"

"Đây là cậu phạm quy! Cậu mới bấy lớn vậy mà xem cái này! Đây trong đầu chứa suy nghĩ gì?"

Lâm Mộ Tịch cảm thấy buồn cười, xem manga chính là phạm quy.

"Là cậu nghĩ vậy!"

Hương Văn lại liếc quyển sách kia một cái, phía trên một nam một nữ đang ** ôm hôn, rõ ràng chính là phạm quy, cậu ta lại còn nói mình nghĩ vậy?

"Lâm Mộ Tịch! Tôi muốn tố cáo cậu!"

Lâm Mộ Tịch đứng lên, chậm rãi nói: "Hương Văn có phải cậu có chuyện muốn tôi giúp hay không?"

"Hử?" Hương Văn kinh ngạc, làm sao cậu ta biết?

Lâm Mộ Tịch cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: "Mỗi lần cậu dùng dáng vẻ trưởng bối để dạy bảo tôi, nhất định là có chuyện muốn giúp đỡ, nói một chút coi, lần này là cái gì."

Hương Văn đỏ mặt, giọng nói cực kỳ nhỏ: "Chuyện bôi lỗi đó."

"Cái gì?" Lần này đến phiên Lâm Mộ Tịch kinh ngạc, bình thường Hương Văn ghét nhất là bôi lỗi, cho nên Lâm Mộ Tịch rất ít để cho Hương Văn nhìn thấy mình bôi lỗi, không ngờ, hôm nay cô ấy vậy mà chủ động nói tới bôi lỗi.

"Không nghe thấy sao, bảo cậu dạy tôi bôi lỗi!" Cô tức giận nhìn cậu ta, nhưng thật ra là xấu hổ nhiều hơn. Cô sợ Lâm Mộ Tịch cười nhạo cô.

Lâm Mộ Tịch gạt đầu một cái, kéo cô đi, Hương Văn kinh ngạc nói: "Đi đâu vậy?"

"Đi mua đồ bôi á!"

Hương Văn tròn to hai mắt nhìn cậu ta, trong đầu hiện lên bộ dạng mình mặc đồ bôi, không khỏi tức giận nói: "Lâm Mộ Tịch cậu háo sắc!"

Lâm Mộ Tịch vừa không biết làm sao vừa buồn cười: "Vậy cậu trở về phòng mặc áo khoác lông đi. Bôi lỗi không mặc đồ bôi, thì mặc cái gì? Hương Văn cậu lại nghĩ vậy!"

Cô nghĩ vậy sao? Trên thực tế không có, Lâm Mộ Tịch chính là một tên háo sắc.

Cậu ta chọn đồ bôi cho cô, cho dù là loại bảo thủ kia, vẫn làm nổi bậc đáng người có lỗi có lỗi của cô. Trong hồ bơi, cũng chỉ có hai người bọn họ. Hương Văn vẩy quanh tám khăn, dè dặt dùng đầu ngón chân thử thử nước, ngay lập tức cảm thấy cả người rợn tóc gáy.

Không biết Lâm Mộ Tịch xuất hiện từ chỗ nào, đứng ở phía sau cô, vỗ nhẹ cô một cái, Hương Văn sợ tới mức trọng tâm không vững, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, cô vội vã ôm lấy eo của Lâm Mộ Tịch, nhờ vậy mới không có té xuống.

Vậy mà, Lâm Mộ Tịch cười cười nói: "Hương Văn, cậu thật sự muốn học bôi lỗi sao?"

Hương Văn ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, sợ cậu ta cười nhạo mình, dùng sức gạt đầu một cái.

Đáy mắt Lâm Mộ Tịch thoáng qua vẻ giảo hoạt, đột nhiên đẩy mạnh Hương Văn vào trong hồ bơi, bọt nước văng khắp nơi.

Hương Văn ở trong hồ đập nước lung tung, nằng Lâm Mộ Tịch: "Cậu tên khốn kiếp này!"

Lâm Mộ Tịch cũng nhảy xuống theo, lấy tay nâng cô lên: "Không xuống nước làm sao có thể học? Bây giờ học nín thở."

"Cái gì?" Hương Văn còn chưa phản ứng kịp ý tứ của cậu ta, liền bị Lâm Mộ Tịch hôn lên đôi môi, sau đó chìm vào trong nước. Cô cảm thấy sắp hít thở không thông, sòng dựa vào hơi thở trong miệng của Lâm Mộ Tịch vượt qua, tham lam không muốn xa rời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Không có chị em nào lại hôn môi

Editor: Hàn Ánh Nguyệt

Beta: Melodysoyani

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Lâm Mộ Tịch phát hiện người phụ nữ mình đang hôn môi vậy mà lại đang ngẩn người, không khỏi cảm thấy có chút thất bại. Hương Văn bị anh đột nhiên hôn làm cho hoảng sợ, kéo mình trở lại từ trong suy tư, không suy nghĩ nữa. Cô cười cười với Lâm Mộ Tịch, sau đó nói:

“Đói bụng.”

Lâm Mộ Tịch nhú nhú mồm, cười xấu xa nhìn cô, kinh ngạc nói: “Vừa rồi còn chưa ăn no?”

“Hả?” Anh nói một câu làm đầu óc Hường Văn mờ mịt. Lâm Mộ Tịch sờ sờ đầu cô, sau đó nói một câu, khiến cho Hường Văn nghĩ mà muốn học máu: “Chỉ số thông minh còn cần phải mở mang thêm.”

Cái gì gọi là bắt nạt nhân sĩ tàn tật? Hiện tại Lâm Mộ Tịch chính là như vậy, anh bắt nạt Hường Văn không thể xuống giường, không thể phản kháng, cho nên lúc chiếm tiện nghi, anh không nương tay một chút nào. Mà Hường Văn chợt rõ ràng, làm người phải phúc hậu, lúc nhỏ cô bắt nạt Lâm Mộ Tịch không ít lần, bây giờ còn chưa được mười năm, phong thủy đã thay phiên luân chuyển, hiện tại Lâm Mộ Tịch đã làm tiểu nhân đắc chí rồi. Lâm Mộ Tịch cười hi hi nhìn cô, dịu dàng nói: “Được rồi đừng náo loạn nữa, em ngoan ngoan nằm xuống đi, còn đang truyền dịch đó. Trước em hãy nằm một lát, anh đi mua cơm mang đến cho em ăn.”

Hường Văn gật gật đầu, nghĩ một chút rồi nói: “Em muốn ăn xương sườn, không phải kho tàu, không phải chua ngọt.”

“Vậy em muốn ăn loại nào?”

Hường Văn sừng sốt một chút, há miệng thở dốc, cắn môi, cuối cùng chỉ cười cười: “Anh mua loại nào cũng được.”

“Anh mua cái gì em cũng phải ăn có biết không, không được kén cá chọn canh.”

Hường Văn liên tục gật đầu, muốn nở một nụ cười tươi chào đón, thế nhưng lại giật mình phát hiện mình cười không nổi nữa. Lâm Mộ Tịch đắn đo y tá một tiếng mới rời đi, đi được vài bước chợt dừng lại, đường đi bị cản trở. Tôn thương lần này của Lê Thiên Qua đã hoàn toàn được chăm sóc tốt, ngày hôm qua anh ta đã xuất viện, hôm nay xử lý xong một ít công việc ở công ty, bót chút thời gian đến xem. Lâm Mộ Tịch thấy là Lê Thiên Qua, sừng sốt một chút, chợt mở miệng chào hỏi: “Lê tiên sinh.”

Lê Thiên Qua gật gật đầu, nhìn nhìn Lâm Mộ Tịch nói: “Anh muốn đi mua cơm cho Hường Văn ăn phải không?”

“Đúng vậy, Hường Văn nói muốn ăn xương sườn.” Có lẽ chính Lâm Mộ Tịch cũng chưa từng chú ý đến, mỗi một lần lúc anh nhắc đến Hường Văn, khuôn mặt luôn luôn mỉm cười, đáng vẻ anh như được tắm gió xuân, ở trong mắt Lê Thiên Qua liền biến thành gai nhọn. Lê Thiên Qua giật mình trong chốc lát, lúc này mới nói: “Không cần đi nữa, cái này cho anh, đưa vào cho Hường Văn ăn đi.” Lê Thiên Qua nhận lấy hộp giữ ấm từ trong tay nhân viên ở phía sau, sau đó đưa vào trong tay Lâm Mộ Tịch.

“Cảm ơn.” Lâm Mộ Tịch vừa cầm lấy vừa nói. Lê Thiên Qua nghĩ một chút lại nói: “Anh chờ một lát rồi hãy đi vào, đừng nói cho Hường Văn đây là tôi đưa cho anh, nếu thế thì cô ấy sẽ không ăn, ở bên cô ấy nhiều một chút, anh còn có thời gian mười ngày.”

Lâm Mộ Tịch gật gật đầu: “Tôi biết.”

“Biết là tốt, đừng có quên, chuyện anh đã đồng ý với tôi.” Lê Thiên Qua nói xong, xoay người rời đi. Lâm Mộ Tịch nhìn bóng lưng anh, bỗng nhiên lên tiếng gọi anh: “Lê Thiên Qua, anh cực kỳ yêu cô ấy đúng không?”

Anh xoay người lại nhìn Lâm Mộ Tịch, bên môi thoáng qua nụ cười chế giễu: “Cô ấy yêu anh.”

“Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, hãy quý trọng lấy.”

Bỗng Lê Thiên Qua cảm thấy đây là truyện cười hay nhất mà mình từng nghe được: “Tất nhiên tôi sẽ quý trọng cô ấy, chỉ là những chuyện này không phải là anh có thể quản được.”

Sắc mặt Lâm Mộ Tịch ảm đạm xuống, tự nhiên mở miệng nói: “Tôi và cô ấy chỉ có thể làm chị em mà thôi.”

Những lời này của anh hoàn toàn làm Lê Thiên Qua tức giận, nắm lấy cổ áo của Lâm Mộ Tịch: “Lâm Mộ Tịch tôi nói cho anh biết, đừng có lấy tình chị em ra lừa tôi, không có chị em hay anh em nào sẽ hôn môi cả!”

Lâm Mộ Tịch không phản kháng, bình tĩnh nói: “Thì ra là anh đã nhìn thấy.”

Lê Thiên Qua giận dữ nói: “Lâm Mộ Tịch, đừng có giờ trò trước mặt tôi, hiện tại là vì Hường Văn tôi mới khách khí với anh, nếu như anh thật sự khiến tôi phát bực, chớ có mà trách tôi, tôi sẽ bóp chết anh cũng đơn giản như bóp chết một con kiến!”

Lâm Mộ Tịch lấy cổ áo mình ra khỏi tay anh, hơi chỉnh sửa quần áo lại một chút, sau đó nói: “Lê tiên sinh, mặc kệ anh có tin tưởng hay không, tôi và Hường Văn chỉ có thể là chị em mà thôi. Thôi, tôi cũng không muốn giải thích cái gì, tôi sẽ tuân thủ lời hứa, sau mười ngày sẽ rời khỏi cô ấy, sau này sẽ không xuất hiện nữa, cũng mong anh nhất định phải quý trọng cô, che chở cho cô ấy.”

“Hi vọng anh nói được thì làm được, tôi không thích người lật lọng, Lâm Mộ Tịch đừng cho tôi có cơ hội gây bất lợi cho anh.” Lê Thiên Qua nói xong, xoay người rời đi. Lâm Mộ Tịch có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, chỉ có mười ngày nữa sao? Một tháng trước, khi anh nghe nói Hường Văn bị tai nạn, anh chạy đến bệnh viện, đã có người ngăn anh lại, không cho anh đi gặp cô. Anh bị người mang đến một phòng bệnh, Lê Thiên Qua nửa nằm ở trên giường bệnh. Anh đã từng gặp qua Lê Thiên Qua, là người đàn ông lần trước đi cùng Hường Văn. Lâm Mộ Tịch muốn vào chất vấn anh ta, vì sao Hường Văn lại xảy ra tai nạn xe, anh vừa mới bước tới một bước, lập tức có người ấn anh trên mặt đất. Lê Thiên Qua khoát tay áo, người kiểm chế Lâm Mộ Tịch liền lui ra. Lâm Mộ Tịch phẫn nộ nhìn anh: “Rốt cuộc Hường Văn thế nào rồi? Không phải anh nói sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy sao? Vì sao cô ấy còn xảy

ra tại nạn xe cộ?!”

Lê Thiên Qua đánh giá anh rất lâu, rồi mới nói: “Lâm Mộ Tịch, rốt cuộc thì anh có chỗ nào tốt?”

“Anh có ý gì?” Lâm Mộ Tịch bị anh hỏi làm cho sững sờ.

“Hương Văn nhất định sẽ thành vợ của tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy cả đời, tôi có thể cho cô ấy cuộc sống tốt nhất. Nhưng chỉ vì anh tồn tại, cô ấy vẫn còn do dự, Lâm Mộ Tịch, hiện tại anh là chướng ngại vật của cô ấy. Chuyện xưa của các người, tôi không muốn truy cứu lại, trong lòng anh rất rõ ràng, anh và cô ấy là hoàn toàn không có khả năng, cho dù anh không cần nhìn ánh mắt của người thường, thế nhưng luôn có người quan tâm, cái tội danh loạn luân này, anh muốn để cho Hương Văn mang trên lưng cả đời sao? Anh là một minh tinh, càng chú trọng thanh danh không phải sao, nếu anh thân bại danh liệt thì anh lấy cái gì làm cho Hương Văn hạnh phúc? Chỉ cần anh đồng ý rời khỏi cô ấy, vĩnh viễn đừng đến quấy rầy đến cuộc sống của cô ấy, vậy thì toàn bộ mọi chuyện được giải quyết dễ dàng rồi!”

Lâm Mộ Tịch cá giận nói: “Lê Thiên Qua, anh uy hiếp tôi.”

Lê Thiên Qua cười cười nói: “Theo anh nghĩ thì như thế nào, tôi chỉ trần thuật lại sự thật cho anh thôi. Hiện tại chỉ là cho anh lựa chọn một cái, hoặc là rời khỏi cô ấy để cho cô ấy đi tìm hạnh phúc thuộc về mình hay là vẫn cứ trói buộc tình cảm của cô ấy, để cho cô ấy quanh quẩn mãi trong quá khứ. Thật ra không phải anh đã tính toán sẽ buông tay sao, Lâm Mộ Tịch, thật ra anh rõ ràng hơn bất kỳ ai khác. Hôm nay chỉ là để cho anh tỏ thái độ mà thôi.”

Sau khi anh suy nghĩ thật lâu, hai nắm đấm siết chặt ken két, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, rốt cuộc vẫn muốn buông tay, anh gằn từng chữ nói: “Có thể cho tôi thời gian bốn mươi ngày không? Đã thật lâu tôi không đón sinh nhật với cô ấy rồi.”

Lê Thiên Qua gật gù đầu: “Nhớ kỹ anh chỉ có bốn mươi ngày, đừng làm ra chuyện gì để tất cả mọi người không vui. Sau bốn mươi ngày, trả lại Hương Văn cho tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.”

“Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng anh?”

“Bởi vì, tôi có năng lực để chăm sóc cho cô ấy tốt hơn anh.”

Lâm Mộ Tịch đứng trong hành lang bệnh viện, nhìn bóng lưng Lê Thiên Qua rời đi, nhớ tới ước định giữa bọn họ, hộp giữ ấm trong tay bị anh nắm chặt. Thì ra đã nhiều năm như vậy, vẫn là như cũ, Hương Văn, anh vẫn không thể bảo vệ em, chỉ có thể hoàn toàn buông tay, là sai lầm của anh, vẫn luôn nhớ lại quá khứ. Là ai đã nói, người cuối cùng vẫn không thể sống mãi trong quá khứ, bây giờ anh mới phát hiện, hoàn toàn là sai. Em đã sớm không phải là Hương Văn của quá khứ, mà anh cũng đã sớm không còn là người thiếu niên trong trí nhớ kia, anh ta nói rất đúng, chúng ta đã trở thành quá khứ, hiện giờ, em là em, mà anh không biết mình là ai. Lâm Mộ Tịch hít sâu một cái, đẩy cửa phòng bệnh ra, vừa cười vừa đi đến bên người Hương Văn.

“Chắc em đói đến điên rồi nhỉ?”

“Không có, chỉ là đói bụng thôi. Mua cái gì cho em đó?”

Lâm Mộ Tịch nheo nheo cái mắt của cô, cung chiều nói: “Em là quý chết đói chuyển thể, con mèo tham ăn, mèo tham ăn nhất!” Anh vừa nói vừa mở hộp giữ ấm ra.

Xương sườn óng vàng rực rỡ, lớn nhỏ vừa vặn, xếp ngay ngắn trong hộp giữ ấm, phía trên rắc muối tiêu, hương vị xông vào mũi.

Hương Văn nhanh chóng gấp một miếng, dùng sức ngửi ngửi, mỉm cười với Lâm Mộ Tịch nói: “Thật là thơm, làm sao mà anh biết em muốn ăn cái này hả? Mấy ngày nay ăn cơm bệnh viện em ăn đến ngấy, đã nghĩ muốn ăn cái này!”

Lâm Mộ Tịch kinh ngạc một lát, chợt cười nói: “Em thích là tốt rồi.”

Hương Văn cười với anh, sau đó mở to miệng cắn một ngụm, thơm ngon ngon miệng, cô nhắm nuốt vài cái, sau đó nuốt xuống, vẻ mặt chợt âm thầm xuống, bỏ toàn bộ xương sườn vào trong hộp giữ ấm, để sang một bên.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Lâm Mộ Tịch vội vàng hỏi.

Hương Văn lắc lắc đầu: “Không có gì, đột nhiên em không đói bụng nữa, Mộ Tịch, về sau đừng bỏ muối tiêu vào xương sườn cho em ăn, hiện tại em không cần bổ huyết đâu.”

“Vậy anh lại đi mua cho em cái khác để ăn nhé.”

“Em thật sự không còn khẩu vị rồi.”

“Ăn chút cháo, uống cháo vào, đưa em ra ngoài đi dạo.”

“Thật sự? Người nói dối bị chó cắn!”

Lâm Mộ Tịch nở nụ cười, nheo cái mắt của cô: “Đứa ngốc! Rất nhanh anh sẽ trở lại.”

Hương Văn gật đầu, nhìn theo anh đi ra ngoài.

Xương sườn óng vàng rực rỡ, lại giống như một thanh kiếm chọc mắt Hường Văn đau đớn, rốt cục thì anh ta vẫn không buông tha cho mình. Lê Thiên Qua, tôi đã không có con của anh nữa, vì sao vẫn còn làm xương sườn muối tiêu cho tôi ăn? Sau khi cô tỉnh lại, một chữ cũng không nói với Lê Thiên Qua, cô cho rằng, toàn bộ mọi chuyện sẽ qua đi như vậy, chỉ cần mình trở thành một con đà điểu, cùng Lâm Mộ Tịch trôi qua trong gian phòng bệnh nhỏ này, chỉ cần cô không ra, chỉ cần Lâm Mộ Tịch không rời khỏi, như thế thì các cô có thể ở chung một chỗ.

Cô luôn tận lực xem nhẹ một người, xem nhẹ cái người mất trí Lê Thiên Qua kia. Anh ta vẫn không hề xuất hiện, yên bình đã lâu khiến cho cô gần như quên mất, khiến cho cô gần như cho rằng có thể cứ như vậy đến già. Thì ra toàn bộ điều này chỉ là một giấc mộng, cô vẫn không thể tỉnh lại trong ác mộng, bây giờ chỉ là ở trong con ác mộng mà lại là một giấc mộng ngọt ngào, mộng đẹp hồi tỉnh, vậy mà con ác mộng vẫn đi theo.

Lần này Lâm Mộ Tịch mua cháo cực kỳ loãng cho cô uống, ăn xong, anh bế Hường Văn lên trên xe lăn, giúp cô đi dạo trong hoa viên.

Sau giữa trưa cuối mùa thu, mặt trời lười biếng, có gió thổi qua, nhẹ nhàng phát qua tấm thảm của Hường Văn, có một chút cảm giác mát mát, mùa đông đã không còn xa rồi.

Bọn họ đi không xa, ở trong hoa viên đi loang quanh, do vì là cuối mùa thu, trong hoa viên xơ xác, gần như không có gì hay để xem, thế mà Hường Văn không muốn trở về.

“Lạnh không?” Anh cúi người hỏi cô.

“Không lạnh.” Hường Văn vội vàng lắc đầu, cười ngây ngô với anh: “Mộ Tịch, dẫn em sang bên kia nhìn xem đi.”

Lâm Mộ Tịch vượt lên đến trước mặt cô, ngồi xổm người xuống: “Em có biết bây giờ em có thân phận gì không? Là người bệnh đó, em nên trở về nghỉ ngơi đi, gió thổi lạnh hơn cảm mạo thì làm sao được? Nghe lời.”

“Ồ lại một lát nữa đi, không khí trong phòng bệnh không trong lành.”

“Trở về chúng ta mở cửa sổ ra.”

“Lâm Mộ Tịch, anh thật đúng là có thể đối phó em!”

Lâm Mộ Tịch cười cười: “Đi thôi!”

Xe lăn lăn đều tiến lên, rốt cuộc biến mất trong tầm nhìn, dừng ở bên cạnh bồn hoa mấy bước màu đen **, đóng cửa kính xe lại.

“Đi thôi.”

Tài xế theo dặn của ông chủ, khởi động xe, theo cửa chính đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Renn1 - diendanlequydon

Beta: QR2

Sinh nhật em là “ngày giỗ” của chúng ta.

Lúc Hường Văn và Lâm Mạc Tịch ở cùng một chỗ, cô luôn có cách để chen ép cậu, mặc kệ trong tình huống nào, bất kể có chuyện gì xảy ra. Cái gọi là sự thật chính là dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng vẫn không thay đổi. Hường Văn bây giờ vẫn còn có thể dùng thân phận trưởng bối để áp bức Lâm Mạc Tịch, nô dịch Lâm Mạc Tịch. Chuyện đó bắt đầu từ khi nào? Hình như là từ lúc Lâm Mạc Tịch đến nhà Hường Văn, Hường Văn nói với cậu, chị là chị của em, từ đó về sau Lâm Mạc Tịch đã bị áp bức rồi. Có một năm mùa đông, ở quê của Hường Văn có một trận tuyết lớn, tuyết rơi trắng xóa, trong một đêm đã che phủ cả thành phố. Lúc đó đúng vào dịp cuối năm, người làm trong nhà đều đã nghỉ phép để về nhà cả rồi. Tuyết rơi dày chừng một mét, cửa chính không mở ra được, khó khăn lắm mới có thể đẩy ra được một khe hở, đủ để một người đi qua, lâu lắm rồi Hường Văn chưa thấy trận tuyết lớn như vậy, lập tức vô cùng hưng phấn, muốn ra ngoài chơi cho đã nhưng tuyết quá dày, cô nửa bước khó đi. Ở trong nhà lại không có người lớn, Hường Văn tìm một bộ dụng cụ quét tuyết, đưa cho Lâm Mạc Tịch. Lâm Mạc Tịch bé nhỏ ngẩng nhìn Hường Văn: “Chị ơi, chị cho em cái này để làm gì?”

Hường Văn xoa đầu Lâm Mạc Tịch, cười khà khà đáp: “Mạc Tịch có muốn cao lên không? Bây giờ em chỉ thấp như vậy thôi nha.” Hường Văn nói xong thì so từ đầu Lâm Mạc Tịch qua, cậu chỉ cao tới cằm cô. Lâm Mạc Tịch gật đầu, Hường Văn cười càng lúc càng gian xảo: “Vậy em quét tuyết đi, quét tuyết có thể làm em cao hơn đó!”

“Có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi, chị có lừa em bao giờ chưa?” Hường Văn chân thành thề thốt, vỗ ngực đảm bảo. Hồi đó Lâm Mạc Tịch còn nhỏ, chuyện gì cũng nghe lời Hường Văn nên cũng không suy nghĩ nhiều, vui vẻ nhận lấy dụng cụ, vui vẻ ra sân quét tuyết. Cậu còn thường quỳn quay đầu cười với Hường Văn: “Chị ơi, chị tốt với em quá!”

Hường Văn cũng cười, có em trai thật tốt. Lâm Mạc Tịch nói gì nghe nấy, cứ thế kiên trì suốt bảy tám năm, lúc Hường Văn mười bảy tuổi, Lâm Mạc Tịch mười tám tuổi, vị trí của họ đã đổi ngược cho nhau. Chỉ có điều phần lớn thời gian, Lâm Mạc Tịch vẫn nhường nhịn Hường Văn. Nhưng một số ít chuyện không nhân nhượng kia cũng khiến cho Hường Văn phải vò đầu bứt tai. Hồi đó, Hường Văn cực kỳ thích chơi game, mới đầu cô chỉ chơi game offline, cốt truyện vô cùng đã ghiền, giống như xem phim trên tivi, chỗ khác trên tivi chính là cô như người lạc vào một thế giới kỳ lạ, say mê cũng là chuyện rất bình thường. Sau đó cô lại chơi Võng Du (game online), không còn chơi một mình nữa, trong game còn có rất nhiều người chơi khác, giao lưu với người ta, chém giết lẫn nhau, đây là điều mà game offline không có được, Hường Văn đương nhiên càng say mê. Đa phần những game Hường Văn chơi, Lâm Mạc Tịch đều đã chơi qua, mà tất nhiên còn chơi hay hơn cả Hường Văn. Hường Văn thuộc loại người giàu tình cảm nhưng không phải là người có chỉ số thông minh cao, những nhiệm vụ hơi phức tạp, cô làm không được, sau đó sẽ đi năn nỉ Lâm Mạc Tịch, Lâm Mạc Tịch đành bắt đầu đi tạo cho mình một tài khoản, tổ đội để kéo Hường Văn đi. Từ đó, cô ở phòng cô, Lâm Mạc Tịch ở phòng cậu, hai người cùng chơi game. Lúc Hường Văn cấp 30, Lâm Mạc Tịch cấp 20. Khi Lâm Mạc Tịch cấp 30, Hường Văn vẫn cấp 30. Đến khi Lâm Mạc Tịch hơn 90 cấp, Hường Văn không nhịn được nữa, cô dùng dùng nỗi giận qua phòng Lâm Mạc Tịch, rút dây mạng của cậu.

“Em đó, nửa tháng tới không được chơi game, học hành không lo, ngày nào cũng chỉ biết chơi! Chờ em thi xong mới được chơi nữa!” Hường Văn nói ra những lời đầy chính nghĩa, trong lòng lại âm thầm tính toán, Lâm Mạc Tịch biết rõ, chẳng qua cô chỉ muốn dành đoạn thời gian này để thăng cấp, lấy lại mặt mũi. Lâm Mạc Tịch biết hết nhưng cũng không vạch trần cô. Mỗi ngày sau khi tan học, hai người sẽ ở trong phòng Hường Văn, Hường Văn chơi game, Lâm Mạc Tịch đọc sách. Có thể nói Lâm Mạc Tịch rất có định lực, Hường Văn bên này chém giết kịch liệt, ngay cả liếc sang cậu cũng chưa từng liếc một cái. Hường Văn đi giết BOSS, mạng nhỏ xém chút cũng mất luôn, nếu không phải trang bị của cô tốt, có đủ được phẩm, hồi máu kịp thời, đoán chừng chắc chắn sẽ tử trận. Bộ trang bị của cô có thể xem là cao cấp nhất, do Lâm Mạc Tịch chế tạo cho cô, đại đa số được phẩm cũng là do Lâm Mạc Tịch luyện cho. Khi cô tự mình hoàn thành một nhiệm vụ săn BOSS, Hường Văn vui vẻ reo hò, túm lấy cánh tay Lâm Mạc Tịch, chỉ vào màn hình, cho cậu xem. Lâm Mạc Tịch nhìn lướt qua màn hình, nhìn bảng số liệu, nói ra một câu tức chết người không đền mạng: “Không tệ, tốt lắm, nửa tiếng giết xong một con BOSS, chơi tầm tám, mười năm nữa, tốc độ và kỹ năng giết Boss của chị cũng sẽ luyện thành thôi.”

Hường Văn mặt đen sì nhìn cậu, hận không thể cắn chết cậu. Thầy giáo hồi trung học đáng ghét nhất ở chỗ, thích cho học sinh làm bài tập, không cần biết bạn có làm nổi hay không, cứ phát trước đã, chỉ cần có bản, trường của Hường Văn đều phát ra. Bài tập thật dày chồng chất thành núi, bài tập của Hường Văn toàn là bài mới, lúc thầy giáo phát xuống, xé đáp án đi, sau đó nói với học sinh, trong một tuần phải làm xong rồi nộp. Lâm Mạc Tịch vĩnh viễn không thể từ chối lúc Hường Văn nước mắt lưng tròng nhìn cậu, bất kể cô đưa ra yêu cầu gì, Lâm Mạc Tịch nhất định sẽ đồng ý. Cho nên, Lâm Mạc Tịch đáng thương dù vẫn còn là học sinh cấp hai nhưng lại làm bài của học sinh cấp ba, may mà năng lực lĩnh ngộ của cậu tốt, mò mẫm cũng có thể làm được. Mỗi khi Lâm Mạc Tịch làm được một bài toán khó, Hường Văn sẽ cảm thấy không phục, vỗ mạnh vào đầu cậu: “Đầu óc của em cấu tạo ra sao vậy? Sao cái gì em cũng biết thế? Muốn chết à, có để người ta sống nữa hay không?”

Trên cơ bản, Lâm Mạc Tịch nhìn qua sách giáo khoa một lần, lại làm thêm vài bài tập thì đã hiểu rồi. Lâm Mạc Tịch cười như không cười, Hường Văn bị vẻ mặt này của cậu chọc giận, cô không tin cái gì cũng không thắng được cậu.

“Em về phòng đi, login, chúng ta PK (*)!”

(*) PK là Player Killer/ Player Killing. Chỉ những người hoặc những hành động đi “giết” người khác. Từ này không được dùng trong trường hợp tự vệ. Chế độ đấu PK cho phép người chơi thi đấu với đối thủ. Có nhiều lựa chọn thi đấu. Tất cả các nhân vật tham gia vào trận PK đều có người điều khiển.

Lâm Mạc Tịch điềm tĩnh đặt cây bút trên tay xuống, thản nhiên nói: “Em thắng thì được gì?”

“Sau này chị sẽ làm bài tập cho em!”

Lâm Mạc Tịch sùng sốt, chợt cười nói: “Thôi, đừng đấu, thật vô nghĩa.”

Để cô làm bài tập cho cậu, để bị mắng à? Thầy sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

“Em đang công khai xem thường chị!” Hường Văn tức giận giậm chân, chợt lại ra vẻ đau thương: “Chị cần một đứa em trai như em để làm gì chứ?”

Lâm Mạc Tịch thờ dãi, Hường Văn đã hoàn toàn bị phim truyền hình đầu độc, cái trò một khúc hai nháo này cũng không tệ, thừa lúc Hường Văn còn chưa thất cổ, Lâm Mạc Tịch nhanh chóng đồng ý. Về phòng bật máy tính lên, cắm dây mạng, sau đó đăng nhập game. Khung chat của Hường Văn đột nhiên nhảy ra một tin tức, bạn tốt của bạn tặng bạn một bộ Lưu Vân Chiến Giáp, mời bạn nhận lấy. Lúc này, đương nhiên Hường Văn không thể nhận, cô bấm từ chối. Không tới vài giây sau, một tin tức khác lại được gửi tới, bạn tốt của bạn tặng bạn Thiên Huyền Ngọc Cẩm, mời bạn nhận lấy. Hường Văn tất nhiên lại bấm từ chối. Trong game, Hường Văn chọn một nhân vật hết sức vô dụng, nhạc sư, ngoại trừ y phục đẹp và chiêu thức hoa lệ khi đánh nhau ra, gần như chẳng có ưu điểm gì, sức chiến đấu thấp, lực phòng sự cũng thấp, nên dù cô có mua trang bị tốt nhất, cũng vẫn sẽ thua võ sĩ, thuật sĩ cùng cấp một đoạn.

Lúc đó PK, Lâm Mạc Tịch gửi trang bị cao cấp nhất sang, có ý gì thì không cần phải xác minh lại nữa rồi. Sau khi Hường Văn bấm từ chối lần thứ ba, cuối cùng cô cũng nổi bão, trực tiếp lao sang phòng Lâm Mạc Tịch, giận dữ nói: “Em có bệnh à? Rốt cuộc có đánh hay không đây?”

Lâm Mạc Tịch hết cách: “Được rồi, là chị muốn đánh đó.”

Tự rước lấy nhục chính là câu dùng để hình dung Hường Văn, không thể chuẩn hơn nữa, bắt đầu PK chưa tới hai phút, cô đã anh dũng hy sinh rồi. Hường Văn nhìn hàng chữ trên màn hình: “Đại hiệp, thất bại là mẹ của thành công, xin hãy tiếp tục cố gắng.”

Nhanh vậy sao? Còn chưa tới hai phút, cô đã bị giết? Có thể Lâm Mạc Tịch hơi hối hận, cảm thấy mình giết cô quá nhanh, cậu gửi một tin tức cho Hường Văn: “Hay chúng ta đấu lại lần nữa? Lần này em sẽ không dùng tiên thú.” Hường Văn nhìn chăm chăm màn hình, thiếu chút nữa là tức điên, nhanh chóng trả lời: “Em dứt khoát không dùng vũ khí luôn đi.” Ai mà ngờ được Lâm Mạc Tịch thật sự vứt vũ khí, nhân vật trong game đang ngồi dưới đất. Lần này, Hường Văn thật sự nổi giận rồi, cô tắt máy tính, vọt sang phòng Lâm Mạc Tịch, không đợi Lâm Mạc Tịch kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, cô đã cắn lên mũi Lâm Mạc Tịch. Không đánh lại cậu trong game, trong hiện thực chẳng lẽ không đánh được cậu sao? Ngoài cửa sổ, bóng đêm đã bắt đầu bao phủ, Hường Văn ngồi trên xe lăn, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ nhớ về ngày xưa, ánh mắt cô nhìn ra bên ngoài, nhưng cả người lẫn suy nghĩ đều đã trở về ngày trước. Lâm Mạc Tịch ôm cô từ sau lưng: “Sao chị lại cắn người vậy?”

Cái ôm của cậu khiến Hường Văn giật mình, cô chợt khôi phục lại bình thường: “Không có gì, nhớ hồi lúc chơi game thôi.”

Lâm Mạc Tịch cười, ôm cô từ trên xe lăn xuống, đặt ngang lên giường, vén kỹ góc chăn. Sau đó mới chậm rãi nói: “Trước kia chị thật xấu tính.”

Hường Văn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Mạc Tịch, chúng ta PK lần nữa đi! Lần này chị nhất định sẽ không thua.”

Lâm Mạc Tịch lắc đầu cười: “Các sever của game《Mộng Hồi》đều đóng cả rồi, bây giờ không chơi được nữa, coi như chị thắng em rồi có được không? Ngoan ngoan nằm đi, em đi lấy khăn lông lau người cho chị.”

Thì ra đã đóng cả rồi, thì ra thật sự không thể quay về được nữa. Lâm Mạc Tịch rời khỏi toilet, nhìn Hường Văn lại ngẩn người, cũng không quá để ý, cậu dùng khăn lau người cho cô, bây giờ cô không thể tắm rửa, mỗi ngày đều là Lâm Mạc Tịch dùng khăn lông lau người cho cô, bây giờ cái gì cô cũng để cậu làm, loại cảm giác này làm cho Hường Văn không biết phải làm sao, cô muốn dựa vào cậu nhưng cậu lại không đủ để cô dựa vào. Chân Hường Văn khôi phục rất tốt, cô vẫn tích cực tập vật lý trị liệu, bây giờ có thể chống gậy đi. Lúc bác sĩ kiểm tra cho Hường Văn, điện thoại của Lâm Mạc Tịch đột nhiên reo lên. Cậu nhủ này, Hường Văn chú ý thấy, nhẹ giọng nói: “Nếu em có việc thì đi làm đi. Trở về sớm một chút là được, chị chờ em mang đồ ăn ngon về.”

Lâm Mạc Tịch cúi người hôn lên trán cô một cái: “Là công ty gọi tới, có chút việc, em đi xử lý một lát, em sẽ trở lại nhanh thôi.”

Cậu đi rất xa khỏi phòng bệnh, lấy điện thoại ra gọi lại: “Có chuyện gì sao?”

Nếu trái tim người đại diện của Lâm Mạc Tịch không tốt khăng định đã ngắt xi, cậu mất tích hơn một tháng, lâu lắm mới mở máy, mình gọi tới thì cậu cúp máy, gọi nữa thì cậu hỏi mình có chuyện gì sao? Người đại diện tận lực giữ cho mình bình tĩnh hòa nhã, dù sao Lâm Mạc Tịch cũng là cây rặng tiền của công ty: “Mạc Tịch à, dạo này cậu đi đâu vậy?”

“Không phải tôi đã nhắn tin cho anh, nói là tôi muốn nghỉ đông sao?”

Cậu còn dám nói như vậy? Người đại diện kiềm chế lửa giận, chỉ một tin nhắn, biến mất hơn một tháng. Tuy có oán giận nhưng vẫn phải cho cậu mặt mũi: “Mạc Tịch à, cậu đi du lịch đến mặt trăng hay sao? Chị Hằng Nga có khỏe không? Thỏ Ngọc có khỏe không?”

“Ừm, Ngô Cương cũng khỏe lắm.”

“Lão đại, cậu còn có tâm trạng nói đùa à? Cậu lập tức trở về công ty đi! Album tuyên truyền mới phải lập tức triển khai!”

“Được, mai tôi sẽ về.”

Anh không nghe nhầm chứ? Anh vốn chỉ nói đùa mà thôi, chỉ cần Lâm Mạc Tịch không chịu, anh sẽ đập tới, nào ngờ Lâm Mạc Tịch lại dứt khoát đồng ý như vậy! Cúp điện thoại, cậu lại gọi thêm một cuộc nữa sau đó trực tiếp tháo pin ra. Không lâu sau, nhà ăn đưa cơm tới, là món Pháp.

“Cải thiện sinh hoạt cho chị à?” Hường Văn nhìn những món ăn này, đôi mắt thiếu chút nữa đã tỏa ra lục quang, sự thèm ăn của cô đã bị kiềm chế lâu lắm rồi. Lâm Mạc Tịch cười, đỡ cô ngồi lên. Nhân viên nhà ăn bày tất cả món ăn lên bàn, sau đó mở hộp bánh ngọt ra, cắm nến lên, đặt ngay giữa bàn. Hường Văn kinh ngạc nhìn Lâm Mạc Tịch, chỉ vào mũi mình hỏi: “Hôm nay là sinh nhật chị sao?”

“Ước nguyện sau đó thổi nến đi!”

“Có quà không?”

“Em không chuẩn bị.”

“Keo kiệt!”

Hường Văn bĩu môi, một hơi thổi tắt nến.

“Hơi thờ lẩn quá nhỉ, phần thưởng cho chị nè!” Lâm Mạc Tịch như làm ảo thuật lấy ra một cái hộp gấm màu vàng, bên trong có chiếc lược cắm thạch, nhỏ cỡ lòng bàn tay, trên đó có hoa văn tinh tế rất đẹp mắt.

Hường Văn yêu thích không rời buông tay, cười nói: “Em lấy đâu ra bảo bối này vậy? Là triều Tống à?”

Lâm Mạc Tịch lắc đầu: “Triều Đường.”

“Ồ! Đúng là bảo bối! Chị không nỡ dùng đâu!”

“Em còn chưa nói xong mà, là hàng giả.”

Hương Văn cẩn thận nhìn qua một lần, không khỏi cười nói: “Em sợ chị sẽ làm mất cây lược này à? Còn khắc tên của chị lên. Nhưng mà chữ triện của em viết cũng không tệ, đáng khen!”

Lâm Mạc Tịch đưa mặt tới gần: “Có thể khen thưởng rồi.”

Hương Văn giơ tay lên, vỗ vào mặt cậu một cái: “Đừng có được đảng chân lân đảng đầu!”

Lâm Mạc Tịch ôm eo cô, cười ha ha đáp: “Đó là bốn phận của em mà!”

Cái lược này là do một người thợ thủ công làm ra, màu xanh ngọc trong suốt, Hương Văn càng nhìn càng thích.

“Ồ? Tại sao trên đây không có tên của em?”

“Ăn bánh ngọt đi, em muốn ăn mút quả.”

“Muốn ăn, đợi chị!” Hương Văn trả cây lược vào hộp, cầm dao cắt hai miếng bánh ngọt.

Lâm Mạc Tịch cầm bánh ngọt, trở tay, “bóp” một tiếng, úp bánh ngọt lên mặt Hương Văn.

Hương Văn mở to hai mắt nhìn cậu, thẹn quá hóa giận: “Em ăn hiếp người tàn tật!”

“Không phải chị nói thân tàn nhưng ý chí kiên định sao?”

“Lâm Mạc Tịch! Em cho chị đánh một cái nhanh lên! Nếu không chị sẽ không để em yên!”

“Xem chị không để yên cho em như thế nào!”

Môn công phu ăn vạ này Lâm Mạc Tịch đương nhiên không phải đối thủ của Hương Văn. Cho nên cậu vẫn bị Hương Văn úp một miếng bánh ngọt lên mặt. Dùng khăn mặt lau lung tung trên mặt một lần, Hương Văn rất đói, vùi đầu vào ăn.

Lâm Mạc Tịch ngồi một bên nhìn, im lặng mỉm cười.

“Ăn từ từ thôi, làm như em ngược đãi chị không bằng.”

“Em đã ngược đãi chị rồi!”

“Sau này chị phải hạnh phúc, chị nhất định phải hạnh phúc đó!”

“Điều này còn cần cậu nói à? Chị muốn hạnh phúc!”

“Sau này chị phải tự chăm sóc bản thân, đừng có làm việc thiếu suy nghĩ.”

“Sao em lại không ăn?”

“Em thích nhìn chị ăn.”

“Em có khuynh hướng bị cuồng ngược à? Vậy em nhìn đi.”

“Hương Văn.”

“Sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn gọi tên chị thôi.”

Hương Văn nhếch môi cười ngây ngô với cậu, khuôn mặt đầy bơ, thật mất hình tượng. Cô chơi đến mệt, lúc Lâm Mạc Tịch lau mặt cho cô, cô đã ngủ thiếp đi. Lâm Mạc Tịch nhìn cô, cười: “Đồ ngốc, thật là ngốc quá.”

Cậu hôn môi cô lần cuối, đứng dậy mở cửa bước ra ngoài. Người chờ ngoài cửa gật đầu với cậu, xem như chào hỏi.

Lâm Mạc Tịch cố nén mong muốn quay đầu lại nhìn cô, bước tới bên cạnh đàn ông kia, cười nhẹ nói: “Lê tiên sinh, hi vọng anh sẽ tuân thủ lời hứa, đối xử tốt với chị ấy.”

“Tôi sẽ mời cậu đến uống rượu mừng.”

“Cảm ơn.” Cậu đi vài bước, đột nhiên lại dừng chân, lắc đầu bật cười rồi lại tiếp tục bước đi, biến mất ở phía cuối hành lang thật dài của bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: Công Tử Tuyết.

Beta: Renni.

Chuyện phòng the, làm cẩn thận.

Rabbah chưa từng thấy một Lê Thiên Qua lo lắng như thế, trong trí nhớ của cô, từ trước đến nay Lê Thiên Qua luôn là một cường giả. Cường giả có nghĩa là anh chưa từng thất bại, chưa từng mất mát, cũng chưa từng thấy anh vì một người, vui nhiều buồn nhiều. Hôm nay chỉ một nụ cười của Hường Văn lại có thể làm cho ông chủ mình cười tủm tỉm, bây giờ anh sẽ vì Hường Văn mà cau mày, tóm lại cô cảm thấy, ông chủ giống như một người bình thường. Trước kia ông chủ là một vị thần, hoặc cũng có thể nói là ma quỷ. Sau khi bác sĩ chẩn đoán bệnh, chăm cứu cho Hường Văn, xử lý tốt vết thương của Hường Văn rồi mới đi báo cáo cho Lê Thiên Qua. Vị bác sĩ này là bác sĩ tư nhân của Lê Thiên Qua, may mà cái gì ông cũng biết một chút, nếu không bệnh này của Hường Văn ông cũng không chữa được.

“Cô ấy sao rồi?” Lê Thiên Qua tiến lên một bước chặn ngang bác sĩ.

“Lê tiên sinh, Hường tiểu thư không có gì đáng ngại, chỉ là cô ấy vừa mới sinh non không bao lâu, cho nên cái này.....”

Lê Thiên Qua thấp thỏm không yên, không khỏi hét lớn: “Cái gì? Nói thì cứ nói đi, ấp a ấp úng làm gì?”

Bác sĩ được anh cho phép, nhẹ giọng ho khan một cái, sau đó nói: “Lê tiên sinh, chuyện phòng the, làm cẩn thận, trong thời gian ngắn, xin hãy kiềm chế.”

Giọng nói của ông ta không lớn không nhỏ, vừa đủ để tất cả mọi người ở đây có thể nghe thấy. Mặt Lê Thiên Qua lúc trắng lúc đỏ, sắc mặt rất khó coi. Bác sĩ cho là mình nói sai, ảo não không thôi, Lê Thiên Qua này là người như thế nào chứ, tại sao mình lại nhất thời sơ suất, đắc tội hắn? Lúc ông ta đang lo lắng, Lê Thiên Qua nhủ mày mở miệng hỏi: “Ông nói trong thời gian ngắn, là bao lâu?”

Rabbah ngẩng nhìn Lê Thiên Qua, đàn ông quả nhiên đều dùng nửa người dưới để suy nghĩ, hoàn toàn bỏ qua cảm nhận của phụ nữ! Rabbah giận mà không dám nói gì, lẳng lặng đứng yên một bên, cô bắt đầu lo lắng cho Hường Văn, một người đàn ông tựa lang hổ như thế, cơ thể kia của Hường Văn chịu nổi sao? Bác sĩ nào nghĩ tới anh sẽ hỏi câu này, nhất thời á khẩu, không trả lời được. Lê Thiên Qua không nhịn được lại nhủ mày: “Ông tốt nghiệp viện Y học nào? Sao vấn đề đơn giản như vậy lại không trả lời được?”

Bác sĩ vừa sững sốt, vừa khổ cực suy nghĩ.

“Tôi đang hỏi ông đấy!”

“Lê tiên sinh, tôi đang suy nghĩ, cuối cùng tôi tốt nghiệp trường nào, đã qua lâu lắm rồi, tôi không nhớ được.”

Lê Thiên Qua muốn giết người, anh đang muốn hỏi rõ một vấn đề khác có được hay không! Rabbah nín cười, hắng giọng chậm rãi nói: “Cơ thể Hường tiểu thư, lúc nào thì có thể, cái đó.... chung phòng?”

Bác sĩ bỗng nhiên hiểu ra, vội vàng nói: “Chú ý chăm sóc thân (*), rất nhanh sẽ có thể. Chỉ là không thể quá kịch liệt!”

Ông ta nói là thân (*), mà không phải thân thể (**), kém một chữ, lại khác nhau quá lớn. Lê Thiên Qua mới mua căn nhà ven biển, mỗi vật trang trí trong phòng, đều do Lê Thiên Qua đích thân thiết kế. Anh mua cả một hải đảo, dốc lòng muốn cho cô một chỗ bình an. Vốn anh nghĩ, trong căn nhà này, chỉ có hai người họ. Lúc này Hường Văn bị thương, cho dù không muốn bị làm phiền cũng không được, giữ bác sĩ và hai y tá ở lại trên đảo, nhưng là ở một căn nhà cách đó không xa, khoảng trời đất này, là của riêng hai người họ. Lê Thiên Qua liếc Rabbah một cái, cau mày nói: “Rabbah, có phải cô đang nén cười hay không?”

(*) Thân: cả cơ thể và tinh thần còn (**) Thân thể: mỗi cái thể xác thôi.

Rabbah lại ho một tiếng, sau đó nói: “Đúng vậy ông chủ.”

Lê Thiên Qua bắt đầu đi nhìn cô: “Cô đúng là ăn ngay nói thật!”

Rabbah nghiêm túc nói: “Không dám lừa dối ông chủ.”

Lê Thiên Qua bị cô chọc cười: “Để cho cô lên đảo thật là một sai lầm! Cô về đi, khoảng thời gian này, chuyện làm ăn cô phải để ý thật kỹ, có người vẫn luôn không tha cho tôi.”

Rabbah suy nghĩ một chút lại nói: “Ông chủ có muốn phái người.....” Cô ra dấu giết người. Lê Thiên Qua lắc đầu đáp: “Rabbah tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chúng ta là người làm ăn đàng hoàng. Nếu bọn họ thích nhìn chăm chăm từng cử động của tôi, vậy cứ để cho bọn họ nhìn cho đủ! Rabbah, thỉnh thoảng cũng nên cho đối thủ nếm thử một chút ngon ngọt, trò chơi này cũng giống như mèo vờn chuột vậy, nếu con chuột cứ thụ động mãi, mèo vẫn luôn ở phía trên, thì trò chơi này sẽ không còn ý nghĩa, lúc lên lúc xuống mới vui chứ!”

Rabbah gật gù đầu nói: “Tôi hiểu.”

Lê Thiên Qua khẽ cười nói: “Rabbah, cô đúng là trợ thủ đắc lực của tôi, nói một chút đã hiểu! Đừng để lại dấu vết quá lớn, túi tiền phải thu đẹp!”

“Anh muốn làm gì?” Hường Văn tỉnh lại, bốn phía xa lạ, nên cô muốn dạo quanh một lượt, để y tá đẩy cô đi ra ngoài, cô vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy cuộc đối thoại của Lê Thiên Qua và Rabbah.

“Em dậy rồi à?” Lê Thiên Qua khó nén nỗi vui mừng, đi nhanh đến bên cạnh cô, vừa định giang hai tay ôm cô, cô lại bất ngờ liếc anh một cái, đánh tan sự nhiệt tình của anh. Lê Thiên Qua ngưng ngừng thu tay lại, cười nói với cô: “Thức dậy làm gì? Thân thể còn chưa khỏe mà.”

“Anh muốn làm cái gì?” Cô hỏi ngược lại, Hường Văn luôn cảm thấy, chuyện làm ăn Lê Thiên Qua, tuyệt đối không chỉ ngừng lại ở một tập đoàn Hoa Vũ như vẻ bề ngoài, cô mơ hồ cảm thấy, Lê Thiên Qua đang làm một số chuyện không thể để người khác biết.

“Rửa tiền.” Anh nhẹ giọng nói, đơn giản giống như đang nói ăn cơm. Rabbah giật nảy mình, ông chủ vừa nói chuyện mật mờ với mình như vậy, Hường Văn vừa hỏi thì anh lại nói thật ngay, đầu ngõ khác nhau một trời một vực! Hường Văn tròn to mắt nhìn anh, cô đã đoán đúng, anh quả thật không sạch sẽ, cô có chút khó tin: “Tại sao anh nói chuyện bí mật cho tôi biết!?”

Lê Thiên Qua bị cô sự mâu thuẫn chọc cười, lười biếng đáp: “Không phải em hỏi anh à, em hỏi thì anh nói, anh sẽ không giấu em chuyện gì nữa.”

“Thần kinh! Mặc kệ anh!” Hường Văn xoay người để y tá đẩy cô về, trên hành lang trải thảm thật dày, đi trên đó yên lặng không một tiếng động. Lê Thiên Qua nhìn bóng lưng của cô, gương mặt tràn đầy ý cười. Lúc anh cười, khóe môi khẽ nhếch lên, đường cong 45 độ, mang theo một chút tà mị (1) và một chút ngây thơ, chất phác, còn có một chút ngu ngốc nữa. Rabbah bắt giác nhìn đến ngây dại, Lê Thiên Qua chú ý tới ánh mắt nóng hừng hực của Rabbah, anh quay đầu đi, vừa vịn nhìn thẳng vào mắt cô, không khỏi cười nói: “Cô nhìn tôi làm gì? Theo tôi nhiều năm rồi, chẳng lẽ mới phát hiện ưu điểm của tôi?”

(1) Tà mị: Dùng để miêu tả một người rất tà ác nhưng lại rất có sức cuốn hút với người khác, nói chung là để miêu tả vẻ đẹp của sự tà ác đó, như vampire đẹp zai, thì có thể nói là rất tà mị

Hôm nay chắc chắn trời sẽ đổ mưa, ông chủ vậy mà lại nói đùa. Rabbah cụp mắt, bình tĩnh tự nhiên: “Ông chủ, tôi đi trước, không quấy rầy thế giới của hai người nữa.”

Lê Thiên Qua cười gật đầu, vẻ mặt này rõ ràng chính là, cô rất biết điều. Nấu cơm đối với Lê Thiên Qua mà nói, là một việc rất nhỏ trong những việc nhỏ, trước đây rất lâu anh chỉ sống một mình, ở nước ngoài cái gì cũng phải dựa vào bản thân, khi đó anh cũng luyện tập được nấu cơm. Tài nấu nướng của anh, đương nhiên rất tuyệt vời. Anh vốn luôn bận rộn, quần áo toàn là tùy tiện mặc vào, bây giờ anh buộc tạp dề, dường như có thể thấy được lồng ngực rắn chắc, làm người ta không khỏi suy nghĩ vẩn vơ. Nếu không xét mấy thứ như nhân phẩm...Chỉ đơn giản dùng một trái tim bình thường để nhìn thì Lê Thiên Qua cũng là một anh đẹp trai khó gặp rồi. Nhưng Hường Văn đã gặp qua vô số đàn ông lẫn phụ nữ, cho nên ấn tượng của cô với Lê Thiên Qua vẫn luôn là một người đàn ông đáng ghê tởm. Đáng ghê tởm như thế nào ư? Chính là một người rất xấu, là người đàn ông khiến cho người khác buồn nôn! Lê Thiên Qua múc một muỗng canh gà, nếm thử, mùi vị vừa miệng, tắt gas, anh lấy canh gà trong nồi cho vào một bát lớn. Người giúp việc thấy thế vội vàng đi tới cơi tập dề xuống cho anh, Lê Thiên Qua bung canh gà, chậm rãi lên tầng.

Anh gõ cửa, cũng không chờ người ở bên trong đồng ý đã trực tiếp đi vào. Anh vừa vào y tá đã biết điều bỏ đi.

Hường Văn thấy anh, không khỏi cau mày, lạnh lùng nói: “Nếu không cần mời đã tự vào, vậy anh còn gõ cửa làm gì? Già vờ già vịt?”

Lê Thiên Qua chỉ cười, sau đó ngồi ở bên giường của cô. Kể từ ngày hôm thấy dáng vẻ của Hường Văn không ngừng chảy máu thì anh đã quyết định, dù thế nào cũng sẽ chiều ý cô, cho nên dù cô đối xử với anh như thế nào, anh cũng chỉ cười một tiếng rồi cho qua.

Lê Thiên Qua đặt bát canh trên tủ ở đầu giường, sau đó múc một chén nhỏ, dùng thìa mà nhẹ nhàng hớt mỡ trên mặt canh, vừa đặt cạnh môi mình vừa thổi, sau đó mới đưa đến bên miệng của Hường Văn.

Hường Văn nhú mày, chán ghét nghiêng đầu đi.

“Đừng bướng, dù hận anh như thế nào, cơ thể cũng là của em, không nhanh khỏe lại làm sao đầu trí, so đừng khí với anh! Hường Văn, đừng có ngốc thế.” Lời nói này của anh, có chút vị kiêu khích, vẫn mảnh cũ, hết lần này đến lần khác Hường Văn vẫn mắc câu, cô hé miệng uống một ngụm canh gà.

“Uống ngon không?”

“Uống ngon hay dở cũng không liên quan đến anh!”

“Sao lại không liên quan? Anh tự mình nấu mà.”

Hương Văn liếc anh một cái: “Lừa ai vậy! Canh này ước chừng phải ninh tới mấy ngày! Anh có thời gian mà nấu canh gà suốt mất ngày à?”

Lê Thiên Qua lắc đầu, thở dài nói: “Hương Văn, thường thức (3) cuộc sống, trong siêu thị có bán một thứ gọi là súp gà cô đặc Bảo (4).”

(3) Thường thức: tri thức phổ thông về một vấn đề, một chuyên ngành nào đó (nói khái quát)

(4) Súp gà cô đặc Bảo: súp Bảo là thương hiệu Unilever's Knorr ở Trung Quốc. Trong năm 2007 đã giới thiệu một loại súp mới giống như hạt nêm. Knorr's Soup có năm hương vị khác nhau để đáp ứng nhu cầu của các thành phần khác nhau. Bao gồm các cơ sở súp gà xura, súp xương lợn, súp thịt bò, súp gà, súp nấm.

Hương Văn nhìn anh chăm chăm, hừ lạnh một tiếng, đoạt lấy chén canh trong tay anh, ngẩng đầu uống hết... Đầu lưỡi nóng ran.

“Em không sợ nóng sao! Uống chậm một chút!” Anh vội vã lên tiếng ngăn lại.

Hương Văn trả lại chén canh cho anh: “Tôi đã uống xong, anh có thể ra ngoài rồi!”

Lê Thiên Qua đặt chén xuống, chẳng những không đi, ngược lại dựa vào trên đầu giường với cô: “Anh và em nói chuyện một lúc đi, nếu không một mình em sẽ khó chịu.”

Hương Văn chợt phát hiện, người đàn ông biến thái này thay đổi, anh đột nhiên thay đổi, làm cho Hương Văn không hiểu ra sao. Cô không khỏi hỏi: “Lê Thiên Qua, nào anh bị gì à?”

Lê Thiên Qua ngẩn người một chút, sau đó cười tủm tỉm với cô.

Hương Văn càng nghi ngờ thêm, có thể nói anh gần như thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Hương Văn không nhịn được lại hỏi: “Lê Thiên Qua, anh là ai?”

Lê Thiên Qua dở khóc dở cười: “Em hỏi anh là ai? Không phải em gọi tên anh rất êm tai sao!”

“Lê Thiên Qua là ai chứ, ánh mắt của anh mọc ở trên đỉnh đầu, anh luôn luôn coi thường người khác, sao lại có thể là người cười đùa cợt nhả như vậy?”

“Hương Văn, anh có thể thay đổi vì em, em có thể tin tưởng anh một lần hay không?”

“Trừ khi tôi bị điên!”

“Như vậy coi như nào anh có vấn đề cũng được, em nghỉ ngơi đi.” Lê Thiên Qua hôn lên môi cô một cái, sau đó đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Phòng tắm của phòng ngủ chính thiết kế đặc biệt, toàn bộ được làm bằng thủy tinh, cho nên Lê Thiên Qua tắm ở bên trong, chẳng những Hương Văn có thể nghe được tiếng động, còn có thể nhìn thấy hình ảnh, quả thật là hiện trường trực tiếp.

“Lê Thiên Qua! Anh đi chỗ khác mà tắm!” Biến thái, chắc chắn là biến thái, vóc người đẹp cũng không cần anh khoe khoang như vậy!

Nguyên nhân Lê Thiên Qua cấm hặn.

Sau khi thương thế của Dương Thụy tốt hơn, anh ta phải sang bên Mianma, tức trực ở hang Huyền Tiêu. Hang Huyền Tiêu là một trong những xưởng sản xuất bí mật của Lê Thiên Qua, nơi đó có một vùng lớn trồng những đoá hoa vàng óng, dùng loại hoa này để tinh luyện ra ma túy, những loại ma túy này không chỉ tinh khiết gấp mười lần so với trước kia mà còn mang lại lợi ích trước nay chưa từng có cho bọn họ, cho nên bọn họ gọi nó là hoa Hoàng Kim. Vốn sau khi vết thương của Dương Thụy lành cần phải trở về thành phố K, tiếp tục xử lý từng A phòng, nhưng vì liên quan đến hoa Hoàng Kim, anh ta đã đi Mianma, dù sao so với việc sản xuất hoa Hoàng Kim thì không có gì quan trọng hơn cả. Lê Thiên Qua tắm rửa xong, thay một bộ quần áo thoải mái, bước đến thư phòng. Dương Thụy thấy ông chủ đến, trên mặt anh ta khó nén vẻ hưng phấn: “Ông chủ! Ngài đổi địa điểm, suýt chút nữa tôi không tìm được, hòn đảo nhỏ này thật không tồi! Ông chủ rất biết chọn địa điểm, giao dịch ở chỗ này thì người bình thường không cách nào theo dõi.”

Lê Thiên Qua cười nói: “Ai nói với chú nơi này là dùng để làm ăn? Chú vội vã đến đây, có phải hoa Hoàng Kim đã tinh luyện thành công rồi không?”

Dương Thụy không nhịn được giơ ngón tay cái: “Ông chủ đúng là ông chủ, nói ngay chóc!” Anh ta móc ra một túi bột màu trắng từ trong ngực, đưa tới tay Lê Thiên Qua. Phát sáng óng ánh, những thứ bột màu trắng kia, lại có thể tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Lê Thiên Qua nhìn túi bột màu trắng này, nhếch môi cười.

“Dương Thụy, vất vả cho chú.” Anh khoát tay một cái, hai người ngồi xuống ghế sofa lần nữa.

“Ra sức vì ông chủ là vinh hạnh của tôi. Chỉ cần ngài không trách tôi nữa là được rồi, ông chủ, lúc trước là lỗi của tôi, tôi nhất thời đại giá, ngài không giết tôi đã là ơn đức lớn nhất rồi.” Lúc Dương Thụy nói những lời này, trong lòng thấp thỏm không yên. Anh ta đã nghe nói chuyện của ông chủ và Hương Văn, hơn nữa còn biết, bây giờ Hương Văn đang ở trong căn nhà này. Trước kia anh ta từng làm một số chuyện hoang đường, nhưng khi đó Hương Văn không phải người phụ nữ của ông chủ, anh ta chạm vào, cũng không cảm thấy đó là phạm tội, nhưng giờ thì khác, ông chủ đã công bố rõ ràng trên toàn thế giới, Hương Văn là người phụ nữ của anh, như vậy mấy chuyện mình từng làm qua kia đã trở thành việc không thể tha thứ. Lê Thiên Qua suy nghĩ một chút rồi nói: “Dương Thụy, chú theo tôi bao lâu rồi?”

“Mười năm lẻ mười một tháng mười sáu ngày.” Dương Thụy đáp rất nhanh. Lê Thiên Qua cười cười nói: “Chú giống y Rabbah, nhớ thời gian không sai chút nào.”

“Tôi mãi mãi không quên, trong con hẻm cũ nát ở Newyork, ngài đã đứng trước mặt của tôi, kéo tôi lại từ bên bờ địa ngục.” Anh ta vĩnh viễn sẽ không quên, mùa đông mười năm trước, anh ta bị bệnh ở đầu đường, sắp phải chết đói, lúc sắp chết rét kia, một thiếu niên giống như thiên thần, đứng trước mặt của anh ta. Rất nhiều người lướt qua anh ta, chỉ có người thiếu niên kia dừng bước, ngồi xổm xuống hỏi anh ta: “Cậu muốn sống không?”

Đương nhiên Dương Thụy gật đầu, anh ta không muốn cứ thế mà chết, không có chút giá trị. Thiếu niên cười cười: “Đi theo tôi...tôi sẽ cho cậu địa vị quyền lợi mà rất nhiều người hâm mộ, đi theo tôi, cậu có thể sống sót!”

Từ đó về sau, Dương Thụy đi theo Lê Thiên Qua. Tận mắt nhìn thiếu niên này, từng chút từng chút mở rộng địa bàn của mình. Anh ta không thể không nói, ông chủ đã thay đổi, cậu thiếu niên trước kia, trên người tỏa ra sự sắc bén khiến người khác sợ hãi, ông chủ của ngày hôm nay, làm người khác kính sợ.

“Đã đủ lâu như vậy rồi, Dương Thụy, cậu hiểu được tôi không?”

Dương Thụy ngẩn người một chút, thẳng thắn lắc đầu: “Ông chủ, trong mắt tôi ngài là một câu đố.”

“Thật ra thì tôi cũng không hiểu bản thân mình, có đôi khi, biết rất rõ là sai, vẫn cứ khư khư cố chấp. Tôi đã làm rất nhiều chuyện, chỉ có một việc khiến cho tôi hối hận, chính là Hường Văn. Tôi biết rõ chú thích cô ấy, nhưng chú không cho cô ấy tình yêu được. Tôi có thể cho cô ấy tình yêu, nhưng cô ấy lại không cần. Chú xem, lòng người, là thứ gì đó thật kỳ diệu.”

“Ông chủ, tôi sẽ không bao giờ tìm cách tiếp cận chị dâu nữa, trước kia là tôi khờ khạo, ông chủ, tôi thật sự xin lỗi ngài!”

Lê Thiên Qua khoát tay, ngắt lời của anh ta: “Cũng chỉ là tôi tự gây nghiệt mà thôi. Dương Thụy, chú có biết, tại sao lúc đầu tôi phát điên muốn làm tổn thương Hường Văn không?”

Đương nhiên Dương Thụy lắc đầu, câu hỏi này đã đeo bám anh ta rất lâu, muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, có mấy lần anh ta khéo léo dò hỏi, Rabbah cũng chỉ thờ dài, không nói gì thêm, dần dà, cũng không giải quyết được gì cả. Khói thuốc lượn lơ ở trên ngón tay thon dài của Lê Thiên Qua, thật ra thì anh rất ít hút thuốc, anh luôn cần duy trì một cái đầu tỉnh táo, chỉ có lúc trong lòng vô cùng bức bối, lúc không còn cách nào điều chỉnh, anh mới hút thuốc. Lê Thiên Qua nhả ra một làn khói, chậm rãi nói: “Mười ba năm trước, tôi cũng giống như chú, là kẻ bị người ta ném ra đường, là một tên ăn xin bị mọi người khinh bỉ! Nhưng mười bốn năm trước, tôi vẫn còn là một đại thiếu gia được người ta cung phụng, tất cả sự thay đổi này, đều chỉ vì một câu nói của Hường Văn.”

Dương Thụy khiếp sợ nói không nên lời, anh đầu nghĩ đến, người chói lọi như ông chủ, cũng có một quá khứ kinh khủng, anh biết mùi vị của việc làm ăn này, đó là khiến người ta chán ghét, dù là bố thí, cũng không phải là đồng tình, mà là chán ghét.

Lê Thiên Qua mỉm cười một cái, nói tiếp: “Hoa Vũ vốn không phải là một công ty, mà chỉ là một tổ chức, cha của tôi chính là người đứng đầu, việc làm ăn cũng không khác gì chúng ta, chỉ là cách làm của chúng ta bây giờ cao minh hơn ông ấy. Lúc đó, tôi còn nhỏ, cha rất tốt với tôi, chuyện trong tổ chức, tôi biết rất ít, ông ấy đã đưa tôi ra nước ngoài.”

“Ban đầu mọi thứ đều tốt đẹp, nhưng rồi một ngày, trong tổ chức có kẻ phản bội muốn làm phản, hấn bị cha phát hiện. Lúc ấy tên kia đang giao dịch với người mua, cha mang người đến. Ai ngờ tất cả bị một cô bé nhìn thấy, không biết tại sao ngày đó cô bé lại nhà kho đó, lúc cha xử lý chuyện của tổ chức, cũng không phát hiện ra cô bé.”

“Sau đó, một ngày kia, theo trí nhớ của tôi hình như là sinh nhật mẹ, cha rất ít khi ở nhà, lúc cả nhà tôi đang ăn bữa cơm đoàn viên thì cảnh sát vọt đến, bắt cha đi.”

“Về sau nữa, người trong tổ chức đã đuổi tận giết tuyệt cả nhà tôi. Mẹ vì đổi mạng cho tôi mà chết. Còn tôi giống như một con chó sống trong khu ổ chuột ở Mỹ!”

“Tất cả mọi chuyện, đều tại cô bé kia, có một người cha làm quan lớn, lời tố cáo của cô, đã làm cảnh sát bắt cha tôi. Sau đó, tôi trở về nước, dùng thủ đoạn y hệt, làm cho cô bé đó tan nhà nát cửa, hành hạ cô, trả thù cô. Sự điên rồ của tôi, giờ đây đã có báo ứng, tôi yêu người phụ nữ do chính tay tôi hủy hoại, đây chính là báo ứng của tôi.”

Lời nói của Lê Thiên Qua, không thể nghi ngờ là một quả bom, lực sát thương quá mức nghiêm trọng, làm Dương Thụy im lặng rất lâu. Thật lâu sau anh ta mới cả lăm hỏi: “Cô bé năm đó là Hường Văn sao?”

Lê Thiên Qua gật đầu một cái: “Vỡ kịch rất hay phải không?”

“Tôi không dám tưởng tượng, ngài đã bỏ lên vị trí ngày hôm nay bằng cách nào.”

Lê Thiên Qua vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Tất cả đã qua rồi. Dương Thụy, chú ở trên đảo nghỉ ngơi vài ngày đi, chuyện hoa Hoàng Kim vẫn cần chú để mắt đến. Gần đây Hoa Vũ cũng đầy sóng gió, mấy lão già kia, hình như bắt đầu có động tác rồi.”

Dương Thụy gật đầu một cái: “Tôi đã rõ. Chuyện hoa Hoàng Kim, xin ông chủ yên tâm, tôi sẽ không làm cho ngài thất vọng. Tôi nhất định sẽ đào ra Hoàng Kim cho ngài!”

“Chú vất vả rồi. Còn một việc nữa, từ nay chú phải tránh xa Hường Văn ra, những gì hôm nay chú nghe thấy, chú hãy quên hết đi, tuyệt đối không được để Hường Văn biết.”

“Yên tâm. Tôi đi đây.”

Sau khi Dương Thụy đi, Lê Thiên Qua một mình ngồi trên ghế sofa, gát tàn đã đầy, anh vẫn hút hết điếu này đến điếu khác. Những chuyện đã qua, bí mật ẩn giấu sau lưng, anh vĩnh viễn sẽ không quên, lúc đó, Rabbah và anh, chỉ Rabbah biết, anh vì đoạt lại sản nghiệp của cha, làm rất nhiều chuyện đáng hổ thẹn, anh khi đó, vốn không coi mình là con người, chỉ là một thứ không có tôn nghiêm. Nào ai biết, một thiếu niên, từ một thiên chi kiêu tử biến thành tên ăn mày nghèo túng, thế đon lực bạc sửa lại án sai cho cha, những thứ anh từng trải qua, mấy ai biết?

Anh cho rằng mình đã quên đi cái quá khứ kinh khủng kia, không ngờ tới hôm nay nó vẫn rành rành ngay trước mắt, tất cả những người đã hại anh đều đã nhận báo ứng. Chính anh cũng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cuộc sống xem như yên bình

Edit: Ngọc Hân - LQĐ

Beta: Quan Vũ + Nguyệt Hoa Dạ Tuyết - diễn đàn

Mùi thơm nhàn nhạt lan tràn trong phòng, hơi giống mùi của đàn hương, lại vừa giống mùi thơm hoa cỏ, tóm lại là mùi rất dễ chịu. Hường Văn ngửi thấy mùi thơm kia lại càng muốn ngủ, lúc ngủ cũng không có mộng mị gì, cả người cực kỳ thoải mái, cảm giác trên người nặng nề, cô mở to mắt thì nhìn thấy một cánh tay đang đè trên người mình, một người đàn ông nằm bên cạnh cô. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy thân thể Lê Thiên Qua, cũng không phải là lần đầu tiên cùng giường chung gối với anh, nhưng tình hình như thế này vẫn khiến cô cau mày. Cô cực kỳ không quen. Tuy trước kia mỗi ngày tỉnh lại luôn nhìn thấy khuôn mặt khác nhau, nhưng ngay cả cái chết cô cũng không để ý, huống chi chuyện dây dưa thân thể này. Cô chỉ là không quen Lê Thiên Qua nằm bên cạnh mà thôi, cô chán ghét dịch người, ý định thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, Lê Thiên Qua trở mình lại ôm chặt cô vào trong ngực. Bờ môi anh có sự vui vẻ, không mở mắt, như đang nói mơ: “Ngủ thêm lát nữa đi, dù sao cũng chẳng có chuyện gì phải làm”

“Anh!” Hường Văn chán nản, Lê Thiên Qua nghe giọng cô giận dữ, lúc này mới mở to mắt, khẽ cười nói, “Tôi làm sao?”

Đột nhiên Hường Văn mềm nhũn, giọng bé đến nỗi không thể nghe, “Lê Thiên Qua, anh có thể để tôi đi thăm bà nội tôi được không? Mặc dù bà ấy không phải là bà nội ruột của tôi, nhưng dù sao cũng nhìn tôi lớn lên, bà qua đời lâu như vậy rồi mà ngay cả chỗ chôn cất bà ở đâu tôi cũng không biết, ngay cả vải bà một cái cũng chưa có, có thể để tôi đi thăm bà được không?”

Lê Thiên Qua ôm chặt người trong lòng, dịu dàng nói: “Cô yên tâm, lúc bà cụ đi rất bình thản, hậu sự của bà được thu xếp rất náo nhiệt, chò vết thương cô khá hơn rồi thì chúng ta cùng đi.”

“Bà nội tôi sẽ không muốn nhìn thấy anh, nếu như bà thấy tôi cùng với anh bà sẽ giận tôi. Lê Thiên Qua, anh có thể đừng đi theo, để tôi tự đi được không?”

Lê Thiên Qua nhủ mảy, “Hường Văn đừng tùy hứng, tôi giúp cô, sẽ rất an toàn.”

Cô cười khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn anh tràn đầy khinh thường, “Thì ra ngay cả chút xíu tự do tôi cũng không có, Lê Thiên Qua, anh đây là đang giam cầm tôi ư? Vì sao anh không dứt khoát phán tôi tử hình?”

“Có phải cô đói bụng không, hay là chưa tỉnh ngủ, sao lại bắt đầu nói mê nữa? Hường Văn, đừng ầm ĩ.”

“Lê Thiên Qua, tôi chưa từng thấy người nào lòng dạ độc ác như anh! Anh hoặc là giết tôi đi! Hoặc hoàn toàn bỏ mặc sống chết của tôi! Đừng làm ra vẻ giả nhân giả nghĩa, tôi không cần anh tốt với tôi! Tôi cũng không cần sự quan tâm của anh, cũng không cần anh chăm sóc! Dù tôi có chết cũng không liên quan gì đến anh, dù tôi có chết cũng tốt hơn hàng ngày đối mặt với anh!” Cô từ trong ngực anh tránh ra, tức giận nhìn anh. Lê Thiên Qua nhủ mảy, “Mới vừa rồi còn tốt, sao bỗng nhiên lại nói mấy lời ngu ngốc như vậy? Không phải bây giờ chúng ta rất tốt sao, Hường Văn, đừng lúc nào cũng nổi tính trẻ con như thế.”

“Ngủ ý là tôi lại nổi cáu... Anh muốn nổi giận? Lê Thiên Qua, tôi chỉ muốn đi bái tế người thân của tôi một lát, vì sao anh lại ngăn cản tôi? Người nhà tôi mất, ngay cả tro cốt cũng không thấy, bây giờ anh còn không chịu để tôi đi thăm bà nội tôi, Lê Thiên Qua, anh có còn là người không?”

Lê Thiên Qua cười khổ, “Không phải từ trước đến giờ, trong mắt cô không xem tôi ăn ở ra sao ư. Cô có thể đi thăm bà nội cô nhưng phải đợi sau khi vết thương của cô khá hơn đã, còn nữa, tôi nhất định sẽ đi cùng cô, song sẽ đứng từ xa nhìn cô, tôi cam đoan tuyệt đối không tới gần, có điều cô nhất định phải trông chừng mắt của tôi.”

Hương Văn thất vọng nhìn anh, giống như quả bóng xì hơi, cô biết đây là nhượng bộ lớn nhất của Lê Thiên Qua rồi, chỉ cần có thể đi ra ngoài thì còn có hi vọng, chỉ cần cô có thể từ trong chỗ này đi ra ngoài. Đôi mắt im lặng một lúc lâu, Lê Thiên Qua phá vỡ yên tĩnh, “Chúng ta ra ngoài một lát, dù sao trong phòng ngột ngạt cô sẽ chán nản.”

Hương Văn không gạt đầu, cũng không lắc đầu, Lê Thiên Qua tự chủ trương ôm cô vào phòng tắm, sau đó gọi Chu Châu và Tần Thanh vào hầu hạ cô tắm rửa. Nước ấm áp chậm chậm chảy xuống da cô, từng tế bào được dội lên vô cùng thoải mái. Cô nằm trong bồn tắm, chân bó thạch cao được nâng lên, Chu Châu cẩn thận lau sạch chân cô, Hương Văn thì vẫn không nhúc nhích để mặc cô ta làm. Sau khi tắm xong hai người kia diu cô đi ra, ngồi trước bàn trang điểm, Tần Thanh chậm chậm chải tóc cho cô. Lần trước bị tai nạn xe, trên đầu cô để lại một vết sẹo, khiến vùng đó không có tóc, mỗi lần Tần Thanh chải tóc cho cô đều vô cùng cẩn thận, tóc Hương Văn rất dài, rất dày, dập dờn như tảo biển, bị trọc một mảng khiến người ta cảm thấy đáng tiếc. Phụ nữ đối với tóc của mình, từ trước đến nay đều xem là vật bảo bối, cô ta sợ Hương Văn phát hiện ra mình bị trọc một mảng, cho nên lần nào cũng lấy một chiếc kẹp tóc cài lên đầu cô, để che phần bị rụng tóc kia, Hương Văn nhìn hai cô gái trong gương, đột nhiên nở nụ cười, cầm lấy tay Tần Thanh, dịu dàng nói: “Cô đừng phí tâm, dù sao tóc của tôi cũng rất dày, thiếu một hai năm cũng không có gì.”

Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Tần Thanh thấy Hương Văn cười, cười chân thành như vậy, cô cười rộ lên rất ưa nhìn, có ngọt ngào xen lẫn chút dí dỏm, có dí dỏm lại không mất nét quyến rũ, một người phụ nữ như thế, khuôn mặt như thế, tựa như chứa ‘Thiên ngôn vạn ngữ’ (Hàng ngàn câu chữ). Dường như Tần Thanh có phần hiểu ra vì sao ông chủ say mê cô như thế, đôi lại nếu cô ta là đàn ông, cũng sẽ động lòng với người phụ nữ phong tình vạn chủng như vậy.

“Thưa cô, tôi sẽ chải cho cô kiểu tóc dễ nhìn nhất, cam đoan không ai nhìn ra.”

Hương Văn cười cười, xoay người sang chỗ khác, không hề nói chuyện, vẻ ngoài đẹp xấu, đối với cô mà nói, còn ý nghĩa sao? Cô hít sâu một hơi, trong không khí vẫn còn mùi hương nhàn nhạt khiến cô bị cuốn hút.

“Đây là mùi hương gì? Là nước hoa giúp không khí trong lành? Ngửi thấy không giống, thế thì là mùi gỗ đàn hương sao?”

Tần Thanh búi tóc cô lên, có vẻ xinh đẹp cổ điển, nghe câu cô hỏi, lúc này mới buông lược xuống, trả lời: “Đây là hương liệu an bình, gần giống như đàn hương, đốt thứ này trong phòng có thể giúp ngủ ngon.”

Vô cùng hay.

“À.” Hương Văn gật nhẹ đầu, “Khó trách bây giờ tôi thích ngủ như vậy, hơn nữa lại cả đêm không mộng mị, thì ra có người không muốn để tôi tỉnh táo.”

“Không phải, cô đừng hiểu lầm, hương liệu này không có hại đối với con người.” Tần Thanh nôn nóng, cô ta biết ông chủ quản chặt Hương Văn, không muốn cô hiểu lầm ông chủ, thực tế còn là vì mình... Ông chủ biết còn không giết mình ấy chứ.

“Đang nói gì mà náo nhiệt như vậy?” Chẳng biết Lê Thiên Qua vào từ lúc nào, ngồi xổm xuống trước mặt Hương Văn, cẩn thận quan sát cô: “Trang điểm như vậy nhìn rất đẹp.”

Hương Văn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, “Đang nói mùi hương của anh, anh hẳn nên đổi tên cho loại hương liệu này, gọi là sóng mơ mơ màng màng. Không phải anh muốn để người khác ngửi mùi hương kia là ngủ liền sao, ngủ rồi cái gì cũng chẳng biết, gọi là sóng mơ mơ màng màng, không có gì hay hơn.”

Dường như tâm tình Lê Thiên Qua không tệ, mặt giãn ra cười nói: “Không tồi, vậy thì đổi tên thôi. Chu Châu, cô đi nói một tiếng, nếu về sau sản xuất loại hương liệu này nữa thì gọi là sóng mơ mơ màng màng.”

Chu Châu nghe vậy thì xoay người đi ra ngoài, Lê Thiên Qua ôm Hương Văn đặt lên xe lăn, Tần Thanh cầm một chiếc khăn choàng qua, choàng trên người Hương Văn.

“Chúng ta đi thôi, Tần Thanh cô không cần đi theo nữa.” Lê Thiên Qua nhìn thoáng qua Tần Thanh, ánh mắt kia đáng sợ không nói nên lời, mặc dù không phải kiểu tức giận, nhưng nó khiến trong lòng Tần Thanh run sợ, đột nhiên cô ta hiểu, xem ra mình thật sự nói sai rồi. Trước kia Hương Văn rất thích biển, vì Lâm Mộ Tịch thích biển, còn cô thích Lâm Mộ Tịch, cho nên gián tiếp thích biển luôn, bộ dạng mênh mông, giống như điều gì cũng có thể bao dung, nhưng lại giống như không buông tha điều gì cả.

Lê Thiên Qua giúp cô đẩy xe đi trên bờ cát, gió biển vi vu nhẹ nhàng kéo tới, từng con sóng biển đánh lên bờ làm ướt bãi cát, xe lăn lọt vào dưới cát, Lê Thiên Qua dứt khoát bế Hương Văn lên.

Đi trong chốc lát, anh thả cô xuống, bao xung quanh cô để cô dựa vào mình đứng thẳng, Lê Thiên Qua chỉ mặt biển, sau đó nói: “Khắp bờ biển này đều là của chúng ta.”

“Tôi chỉ muốn biết đây là chỗ nào?” Cô không để ý tới sự hưng phấn của anh.

“Tôi nói rồi, đây là nhà chúng ta.”

“Điều tôi muốn biết chính là, chỗ này cách thành phố K rất xa, rốt cuộc đây là đâu, nằm ở vị trí nào trên bản đồ!”

“Đặt tên cho hòn đảo này đi, từ khi mua lại chưa có tên gì, đội nữ chủ nhân đặt tên.”

Cô thấy Lê Thiên Qua hỏi một đằng trả lời một nẻo, ừ ừ nói, “Tùy anh!”

“Vậy thì dùng tên em đặt tên nhé!”

“Phải đất của anh hay không vậy?”

“Nóng làm gì? Bảo em đặt tên em lại không đặt, tôi đặt thì em lại không hài lòng.”

“Lười để ý đến anh!”

“Đặt là Giai Kỳ (Nghĩa là ngày hẹn hò, ngày cưới) đi. ‘Câu chuyện Trường Môn xưa. Làm lỡ hẹn đẹp. Gái mảy ngài có người ghen. Nghìn vàng dù có mua được bài phú của Trương Như. Đẳng đẳng mối tình này biết ngó cùng ai?’ (Dịch bởi <http://www.thivien.net>). Nên cứ gọi là Giai Kỳ được rồi.”

“Đừng học đòi văn vẻ trước mặt tôi, Lê Thiên Qua anh là người thô tục nhất trên thế giới này!”

Lê Thiên Qua cười cười, lại dùng sức ôm chặt cô, khi biết Hường Văn mang thai, anh không chút do dự nhận định đây là con của mình, hưng phấn không ngủ được, sau đó suy nghĩ mười mấy cái tên, tất cả đều là tên con gái, anh hi vọng họ có con gái, nếu có con gái, có thể bình an cả đời, anh sẽ không để con gái đi con đường của mình. Ngày cưới, ngày cưới lại lỡ, anh không hi vọng hai người họ bỏ lỡ nữa.

“Hường Văn, em nhìn bãi biển này đi, anh sẽ xây dựng thành đất nước mộng ảo ở trong này, chúng ta sẽ có của cải nhiều nhất thiên hạ, em là nữ chủ nhân danh xứng với thực của nơi này.”

“Anh muốn làm gì? Lê Thiên Qua, rốt cuộc anh buôn bán gì? Vì sao anh có nhiều tiền như vậy?”

“Chờ chân em khô thì chúng ta đính hôn, sau đó đi thăm bà nội em, tôi sẽ cho em một buổi đính hôn long trọng chưa từng có.”

Hường Văn chán chừ một chút, vẫn không nhận được hỏi: “Lê Thiên Qua, có phải từ trước tới giờ anh làm chuyện vi phạm pháp luật? Có phải anh đang buôn lậu ma túy?”

“Buôn ma túy? Ai nói cho em? Hường Văn, em cứ yên tâm làm người phụ nữ hạnh phúc là được rồi, những chuyện khác tôi sẽ xử lý, cẩn thận đừng để bị người khác lợi dụng.” Anh cười hôn lên ấn đường của cô, anh buôn bán, sao lại buôn lậu ma túy chứ, chẳng qua chỉ là một góc của tầng băng ngầm mà thôi.

“Gió nổi lên rồi chúng ta về thôi, thân thể em vẫn còn chưa khỏe, coi chừng cảm lạnh.” Anh tự nói rồi ôm Hường Văn về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngốc nghếch không sợ

Edit: Sun520 – DDLQĐ

Trong ngày thường Cam Tùng Bách sẽ không đến nhà trọ của ba người bọn họ, hôm nay vừa đến, chỉ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tô Sở và Cam Cận Thần, thật giống như lâm vào đại địch vậy.

Sau khi Cam Tùng Bách vào cửa, ông liếc nhìn phòng khách, nhìn thấy mấy quyển sách y học đặt gọn gàng trên bàn đầu, âm thầm lắc đầu một cái.

Quá gọn gàng!

Những sách y học sắp theo thứ tự rõ ràng cho thấy tùy tiện sắp xếp, nếu mỗi ngày đều xem, sách y học mức độ tăng thứ nhất định là có chút quy luật, sau đó, mặt mũi cháu ngoại gái và cháu trai của ông trắng bệch, đáng vẻ như không có một chút máu nào, có chút lo lắng thái quá rồi.

Đọc sách nhiều trong lòng tự có khe rãnh, nếu có thực lực có lòng tin, dĩ nhiên thái độ sẽ là điềm tĩnh, giống như..... Cảnh Vân Chiêu vậy.

Cam Cận Thần liếc mắt qua Cảnh Vân Chiêu, có chút xì mũi coi thường, cô nữ sinh này thật là ngốc nghếch không sợ mà, sợ rằng cảm thấy mình không phải là cháu gái ruột của ông nội, cho nên hoàn toàn không sợ cuộc thi này, nhưng đợi cô quay đầu lại kiểm tra là biết, ông nội ở phương diện y thuật này, tuyệt đối không cho phép người lừa gạt!

"Các con đều ngồi xuống hết đi."Sun520 – DDLQĐ

Cam Tùng Bách ngồi đối diện với ba người, nói một câu, trong tay lấy ra một bảng mẫu, Cảnh Vân Chiêu nhìn lướt qua, là dùng để ghi chép thành tích của ba người.

"Ông ngoại, gần đây việc học rất nặng, không nên quá khó khăn nha..... Hơn nữa lần đầu tiên chị họ thi, chị ấy đều không có học qua y học, ông phải

cho chị ấy chút mặt mũi chứ?" Tô Sở nháy mắt ra hiệu với ông ngoại lên tiếng xin xỏ.

Khuôn mặt Cam Tùng Bách không tự chủ giật giật, râu ria vểnh lên, trong lòng lại không nói nên lời.

Không có học qua y học? Sau lưng Cảnh Vân Chiêu có một sư phụ còn giỏi hơn ông nhiều đó nha!

Nhìn dáng vẻ cháu trai xem thường Cảnh Vân Chiêu, Cam Tùng Bách càng thêm bất đắc dĩ lắc đầu, ai tài năng thật sự, còn phải so qua mới biết được.

"Ông tin tưởng thực lực của cô bé Vân Chiêu này, cho nên lần này kiểm tra chất thuốc, được tính cùng với các trường hợp." Cam Tùng Bách không lưu mặt mũi chút nào.

Cam Cận Thần và Tô Sở vừa nghe, càng ngày càng đứng ngồi không yên: "Ông nội, trước đây không phải chỉ thi kiến thức y học, sao lần này khó như vậy ạ!"

Cho dù ông nội Cam là y học thời gian, nhưng cố tình hai người bọn họ cũng không cảm thấy rất hứng thú đối với y học, vì vậy bọn họ hoàn toàn không có nhiều năng lực về phương diện y học, học mười năm, lại cũng chỉ biết kiến thức được lý đơn giản, mỗi lần kiểm tra đều suy đoán đoán đề theo ý của ông cụ Cam.

Nhưng lần này, kiểm tra không khỏi dính dấp rất rộng? Đặc biệt là trường hợp, nhiều như vậy chứ, ai biết ông cụ sẽ đề cập đến người nào?

"Khi ông bằng tuổi các con cũng có thể thử kê đơn thuốc rồi, các con tốt hơn, còn chưa có học được cơ bản!" Ông cụ hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, cuộc thi bắt đầu từ bây giờ, không cho phép nhiều lời nữa!"

Cảnh Vân Chiêu mím môi một cái, trong tay cầm giấy bút, tùy thời chuẩn bị trả lời.

Hôm qua đã hoàn toàn dung hợp mảnh thứ nhất Nạp Linh Ngọc xong, cơ sở nhất định là không thành vấn đề, hơn nữa, hôm nay trong đầu lại thêm mảnh thứ hai, dự trữ kiến thức đầy đủ nhiều hơn.

Đừng xem Nạp Linh Ngọc chỉ có 99 mảnh, trên thực tế bên trong bao la phong phú, có đường sinh có thức ăn chữa bệnh có võ công, trên thực tế là tất cả kiến thức và trí nhớ của lão tiên bối hơn ba trăm năm, nhìn như để cho cô hấp thu từng mảnh vậy, nhưng điều này cũng hoàn toàn là trực tiếp truyền thừa, mạnh mẽ nhét vào trong đầu.

Hơn nữa nội dung một mảnh Nạp Linh Ngọc nhiều hơn nội dung y học trong đầu của các bác sĩ trẻ có trình độ bình thường trên thực tế, chỉ là trước kia Cảnh Vân Chiêu không có học qua y học, cũng không có trao đổi với những người khác, còn cẩn thận cẩn thận nghĩ mình chỉ mới nhập môn mà thôi.

Chương 78 - Đoán đúng rồi

Edit: Sun520 - DDLQĐ

Phàm là cao thủ y học Trung Quốc, phần lớn học mấy chục năm, tâm lý của Cảnh Vân Chiêu tự khiêm nhường cũng rất bình thường.

Tất cả mọi thứ trong Nạp Linh Ngọc không thể khinh thường, nếu toàn bộ được rút ra từ trong đầu cô, sau đó đọc và tiến hành hiểu, trong đó một mảnh sợ rằng đều cần hơn mười năm.

Cảnh Vân Chiêu rất may mắn, lão tiên bối kia để lại vật cô có thể trực tiếp thu vào trong đầu, thay đổi cuộc sống của mình.

"Đầu tiên kiểm tra, kiểm tra thị lực của các con." Cam Tùng Bách lời ít mà ý nhiều, từ trong lòng ngực móc ra ba bức ảnh khác nhau, đặt trước mặt ba người.

Trong ảnh trước mặt Cảnh Vân Chiêu là một phụ nữ hơn 40 tuổi, vẻ mặt đầy nếp nhăn lung tung, trong mắt không có bao nhiêu thần thái, nếu theo góc độ y học mà nói.....

Cảnh Vân Chiêu nhíu mày một cái, trong đầu tự nhiên hiện ra kiến thức mình đã từng hấp thu, không khỏi tự thuật nói: "Mắt của người phụ nữ này vô hồn, mắt trắng vàng, giống như là có sắc tố vàng bám vào mắt trắng, phải là thuộc về mắt thay thế chương ngại hoặc mắt tràn ra ngoài, thấy nhiều ở bệnh vàng da cấp tính tính chất viêm gan truyền nhiễm, túi mật, ống dẫn mạch bị viêm, kết sỏi, giun đũa, các loại u, về phần tình hình cụ thể dựa vào một tấm ảnh thì vẫn còn có chút khó đoán....."

"Người phụ nữ này tuổi cũng không nhỏ, người sau tuổi trung niên, những đốm vàng trên tròng trắng mắt cũng rất bình thường." Cam Tùng Bách cố làm trầm ngâm, nhỏ giọng hỏi.

Cảnh Vân Chiêu lại lắc đầu một cái: "Nếu lớn tuổi thì chất béo chìm gây ra đốm vàng sẽ khá nghiêng về vị trí mí mắt, mà người phụ nữ này rõ ràng tương đối đồng đều, hơn nữa, màu da của bà ấy cũng rõ ràng có chút không giống với người thường....."

Bình thường mặt tiết ra ngoài cũng sẽ thấm vào da, dẫn đến màu da hơi vàng, vẫn rất dễ phân biệt.

Cam Tùng Bách vừa nghe, gạt đầu một cái, ông gạch vị trí của Cảnh Vân Chiêu trên bảng nhóm trong tay.Sun520 – DDLQĐ

Cam Cận Thần tròn to hai mắt.

Gạt người phải không? Nhất định là đoán đúng, hoặc là cô ta có bạn bè thân thích vừa đúng bị bệnh, là như thế, không sai!

Cam Cận Thần lập tức an ủi mình một chút, cúi đầu nhìn qua bức ảnh nữ sinh rất xinh đẹp trong tay mình, sắc mặt ửng đỏ, nhìn qua rất hài lòng, nhưng nhìn thế nào cũng nhìn không ra tật xấu à?

Nhìn chăm chăm bức ảnh, Cam Cận Thần muốn đỏ mặt, ông nội cũng không phải là muốn giới thiệu nữ sinh xinh đẹp trong ảnh cho mình chứ?

Không đúng không đúng, ông nội vẫn là rất nghiêm chỉnh..... Nhưng đó là cái gì?

Cam Cận Thần chau mày, im lặng một lúc, đột nhiên ngẩng đầu: "Ông nội, cô ấy, cô ấy là phát sốt."

Nét mặt già nua của Cam Tùng Bách run lên: "Làm thế nào nhìn ra được?"

Làm một ông cụ ngoan cố, Cam Tùng Bách nói chuyện luôn là trứu trứu, nhưng trên người ông mang theo phong cách từ thiện tế thế cứu người, vừa là bác sĩ y học Trung Quốc, người khác cũng nghe không ra không ổn cái gì, ngược lại còn cảm thấy sinh lòng tôn kính.

"Người này sắc mặt ửng hồng, trên người cô ấy còn mặc nhiều như vậy, phát sốt là một mặt, có thể là bệnh lao phổi có đúng hay không ạ?" Cam Cận Thần có chút chột dạ.

Từ nhỏ cậu cảm thấy y học rất thần kỳ, cũng muốn làm một bác sĩ, nhưng mỗi lần mang theo những được lý kì lạ, luôn không nhận được muốn ngủ gà ngủ gật.

Cam Tùng Bách lắc đầu một cái, thờ dãi một tiếng, thuận tay về một gạch đỏ ở trên bảng mẫu.

Cam Cận Thần sắc mặt đỏ hơn, lẩm bẩm: "Vậy là như thế nào?"Sun520 – ĐDLQĐ

"Cô bé Vân Chiêu, con nói." Cam Tùng Bách đưa ảnh cho Cảnh Vân Chiêu, cô ý nói.

Cảnh Vân Chiêu sững sờ, nhưng đối đầu với vẻ mặt không phục của Cam Cận Thần, trong lòng cũng không nhận được hiện lên hứng thú xấu, nhìn chăm chăm bức ảnh một lúc, nói: "Cô ấy đây cũng là sốt cấp tính, nói là phát sốt cũng không sai, nhưng không có quan hệ gì với bệnh lao....."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bỏ trốn

Edit: Quan Vũ - LQĐ

Beta: Ngọc Hân, Nguyệt Hoa Dạ Tuyết - LQĐ

Trên con đường ven biển, mặt trời dần dần biến mất, từ nửa vàng thái dương, biến thành một vầng sáng, cuối cùng đã biến mất tăm. Bạn xem đi, cho dù là trải qua bao nhiêu vinh quang, bao nhiêu là tốt đẹp, bao nhiêu âm áp, cuối cùng cũng không thể chống lại thời gian đổi dời, đều sẽ bị bóng đen và lạnh buốt thay thế. Hường Văn đứng ngăn người trước cửa sổ, Chu Châu thay lễ phục cho cô, trang điểm tinh xảo, dạ phục màu đen gợi cảm và xinh đẹp. Khi tất cả không thể trở về điểm xuất phát nữa, cô chợt nghĩ thông suốt, xem ra Lê Thiên Qua đã xoi tái mình, nếu không thể chết, thế thì tìm cách sống thôi. Cô đã từng phản kháng, mặc dù yếu ớt, nhưng cô đã từng tranh thủ vì mình, Lê Thiên Qua có thể vừa đấm vừa xoa, vì sao cô không thể? Nếu phản kháng không được, vậy thì cứ thuận theo thôi. Lê Thiên Qua đi tới, lặng lẽ không tiếng động đứng sau lưng Hường Văn, khẽ nói: "Sao còn ngăn người? Chúng ta nên đi ra rồi, em là nhân vật nữ chính của tôi nay, sao có thể trốn chứ?"

Hường Văn xoay người lại, cười cười với anh, "Thấy đẹp không?"

Lê Thiên Qua ngăn cả người, đã rất lâu cô không hề cười với mình, mấy ngày nay, anh cố hết sức cải thiện quan hệ của hai người, anh dành cho cô muôn vàn sủng ái ngàn vạn tốt lành, nhưng cô không buông lời lạnh nhạt thì cũng dứt khoát coi thường. Anh đã từng ảo tưởng, chỉ cần mình vẫn đối với cô tốt, thì một ngày nào đó có thể khiến cô quên hết quá khứ, bắt đầu với mình một lần nữa. Đây là thiên phạm quá tần ư*? Cuối cùng cô có thể buông bỏ, tiếp nhận mình sao? Hường Văn thấy anh sững sờ, cúi đầu cắn môi, "Không đẹp à?"

*Thiên phạm quá tần: Ngàn cánh bướm lướt qua => ý nói đã trải qua nhiều thứ, kinh qua đủ mọi chuyện.

"Hường Văn?" Anh khó có thể tin gọi cô một tiếng.

"Rất xấu sao? Tại anh hết, tại sao phải chọn lễ phục màu đen, em đi thay đây."

Lê Thiên Qua giang hai cánh tay, ôm chặt cô vào lòng, anh vẫn luôn mong điều này, nhưng lại quá không chân thật, nó tới quá đột ngột, anh hận không

thể làm cô tan chảy, hòa vào trong xương máu của mình. Đôi môi ẩm áp bá đạo chặn môi của cô lại, dùng sức cắn xé, cảm giác không chân thực này quá mức mãnh liệt. Hường Văn cảm nhận được nhiệt tình của anh, từ từ đáp lại nụ hôn của anh. Nụ hôn của anh càng lúc càng nóng bỏng, cả người giống như sắp bị thiêu đốt vậy, hôn môi của cô, cổ của cô, nụ hôn nóng bỏng kia trượt thẳng một đường. Hai bàn tay to lướt chạy trên người của cô, vuốt ve từng tấc da tấc thịt của cô. Dục vọng của anh đè nén quá lâu, mỗi ngày cùng giường chung gối, nhưng không thể ăn cô, bây giờ anh muốn đòi lấy không thể chờ đợi nữa. Lê Thiên Qua ôm ngang người Hường Văn lên, đặt lên giường, sau đó cả người đè lên, cắn xé vành tai của cô, từ từ hôn hít.

"Ừm...." Cô rên rỉ một tiếng, nhẹ nhàng đẩy đẩy người đàn ông đang bị tình dục làm cho mê muội trên người mình, "Không phải hôm nay là ngày đính hôn của chúng ta à? Ban này anh còn trách em trốn, bây giờ anh thì sao nào? Không phải cũng trốn ư?"

"Hường Văn, em là yêu tinh!" Lê Thiên Qua cười khê, lại mở một cái lên môi của cô, lúc này mới đứng dậy, vỗ vỗ tay, Chu Châu dẫn thợ trang điểm đi vào, bắt đầu trang điểm lại cho Hường Văn.

"Em chính là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới này." Anh nhìn gương mặt xinh đẹp động lòng người trong gương kia, không khỏi nở nụ cười. Hường Văn đứng lên, chủ động kéo cánh tay của anh, "Anh đã nói cho em một lễ đính hôn long trọng."

"Đó là tất nhiên." Lê Thiên Qua suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Hường Văn, hôm nay Ninh Tri Nhiên cũng tới."

Hường Văn sững sốt một chút, chợt cười nói: "Tặng quà gì?"

Lê Thiên Qua cũng cười, anh ta đưa cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là để cho anh biết, em không có tình cảm với anh ta.

"Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài, để khách khứa phải đợi quá lâu, dù sao cũng không tốt."

Ban đêm ở ven biển, đèn neon lập lờ, truyền thuyết trong Đông Hải, có Long tộc canh giữ, bọn họ ở trong cung Thủy Tinh, hiện giờ thứ hiện ra ngay trước mặt Hường Văn chính là một tòa cung điện như pha lê. Bọn họ đi trên thảm đỏ dưới ánh sao lấp lánh, trở thành một cặp đôi được mọi người hâm mộ, trên mặt Lê Thiên Qua luôn luôn là nụ cười hạnh phúc, còn Hường Văn thì sao, chỉ có bản thân cô biết, phần giả dối này, cô duy trì vất vả biết bao nhiêu.

"Chúc mừng cháu trai, cuối cùng cũng ôm lấy nhân về được rồi!" Một người đàn ông trung niên ăn mặc theo lối thời Đường mỉm cười nói, vầng trán ông ta toát lên thần thái sáng láng, trên người tản ra hơi thở lạnh thấu xương, mặc dù cười nói dịu dàng, nhưng vẫn khiến người cảm thấy người này đến không có ý tốt, tất cả nghi thức đính hôn, là kiểu phương Tây, thế mà ông ta lại mặc đồ thời Đường, khác hẳn cả hội trường, chỉ một mình một phong cách. Lê Thiên Qua thản nhiên nở nụ cười, "Chú Hàn ngài già vẫn có thể tới, cháu rất vui mừng, tối nay phải uống vài chén ạ!"

Người đàn ông được gọi là chú Hàn, vỗ bả vai Lê Thiên Qua, "Đã không còn là một thằng nhóc lỗ mãng năm đó rồi, càng ngày càng có phong thái của bố cháu. Đã có thể một mình phụ trách một mặt công tác!"

"Đâu có, là các trưởng bối thương hại. Bàn về tư chất, sao cháu có thể hơn bố được chứ. Còn chú Hàn già rồi, ngài phải chú ý thân thể, lớn tuổi, càng phải chú ý nghỉ ngơi hơn." Lê Thiên Qua nở nụ cười thoáng qua trên môi, nhìn có vẻ như là quan tâm, nhưng trên thực tế ám chỉ mang ý xấu. Chú Hàn cũng cười khê, "Xem ra cháu trai rất quan tâm chú nha."

"Điều này là hiển nhiên, không phải chú Hàn cũng vẫn rất quan tâm đến Thiên Qua này sao. Chú Hàn, chiều đãi không chu toàn, xin hãy thông cảm"

"Hôm nay cháu trai là nhân vật chính, chú không quấy rầy cháu nữa, hôm nào hai chú cháu chúng ta phải uống vài chén cho thật đã mới được."

"Cảm ơn chú Hàn."

Lê Thiên Qua nói xong, ôm lấy Hường Văn đi mất. Xoay người một cái, nụ cười trên mặt anh đã thay đổi thành khinh thường.

"Anh rất căm ghét người kia ư?" Hường Văn chân chờ một chút, rồi hỏi. Lê Thiên Qua thẳng thắn gật đầu một cái: "Lão già kia, không cần để ý lão ta, cuồng vọng tự đại, lớn tuổi, lại cứ còn không chịu nhường bộ, muốn tranh đấu với anh cũng phải có bản lĩnh. Hôm nay em phải khổ cực một chút, rượu em có thể không uống thì đừng uống, anh uống thay em"

Hường Văn gật đầu một cái, đang định nói chuyện, chợt có người lên tiếng đằng sau lưng: "Lê tổng, chúc mừng."

Lê Thiên Qua nhìn người tới, kéo Hường Văn vào trong lòng theo bản năng, "Ninh tổng, cảm ơn, rất hạnh phúc được đón tiếp."

Ninh Tri Nhiên cười cười với Lê Thiên Qua, nhưng ánh mắt vẫn rơi vào Hường Văn trong lòng anh, nửa năm không gặp, cô đã gầy thành dạng này, nhưng vẫn đẹp đến rung động lòng người như trước. Hường Văn, đây chính là hạnh phúc em lựa chọn sao? Người đàn ông này thật sự có thể cho em hạnh phúc sao? So với anh, anh ta mới là chốn quay về của em ư? Ninh Tri Nhiên rất muốn mở miệng chất vấn cô, nhưng cô lại rúc vào trong lòng Lê Thiên Qua, thậm chí không hề liếc mắt nhìn mình một cái, cho dù mình đang nhìn chăm chăm vào cô, thì thoáng sống mắt cô lại lưu chuyển, ánh mắt của hai người chạm vào nhau, cô cũng chỉ thản nhiên nở nụ cười khách sáo. Biết bao nhiêu lời của anh ta, cuối cùng cũng chỉ có thể là một câu chúc mừng. Làm sao Lê Thiên Qua có thể không chú ý tới vẻ mặt Ninh Tri Nhiên, anh tình bơ ngẩn ở giữa bọn họ, thân mật ôm lấy Hường Văn, "Gần đây Ninh tổng làm ăn trên thương trường rất khâm khá, nghe nói bây giờ công ty của Ninh tổng phát triển không ngừng."

"Đâu có, Lê tổng làm ăn mới thật sự là phát triển không ngừng, Hoa Vũ khiến cho tôi theo không kịp."

"Ninh tổng khiêm tốn rồi, tối nay uống nhiều nhiều nhé, nhất định phải vui."

"Nhất định."

Lê Thiên Qua cười với anh ta, ôm Hường Văn đi tiếp đón những vị khách khác.

Bóng dáng của cô lại sắp biến mất ở trước mắt mình sao?

"Hường Văn!" Ninh Tri Nhiên không nhận được gọi cô một tiếng.

Thân hình Hường Văn dừng lại, xoay người nhìn anh ta, trong sóng mắt là sự tĩnh lặng như nước tù.

"Chúc em hạnh phúc. Hường Văn, những lời anh từng nói, vĩnh viễn có hiệu lực."

"Cám ơn." Hường Văn nở nụ cười nhạt nhòa, lời anh đã từng nói, giống như sóng biển, từ từ tạt vào trong đầu mình, anh từng nói, anh vĩnh viễn là nơi em dựa vào, anh vẫn sẽ đợi em. Nhưng Ninh Tri Nhiên, anh không hề biết, thứ em cần không phải là nơi tựa vào, mà là đường sống, hoặc là cho em một kết thúc dứt khoát. Anh vẫn ưu tú như trước vậy, nhưng càng ngày em càng không xứng với anh.

Bọn họ xoay người lần nữa, đi tiếp đón những vị khách khác.

Bữa tiệc đính hôn này, vốn dĩ Ninh Tri Nhiên không muốn tới, về chuyện làm ăn, mặc dù Lê Thiên Qua và anh cũng qua lại một ít, nhưng người như Lê Thiên Qua, anh không muốn giao thiệp nhiều, bố cũng không cho phép, bởi vì dù sao xuất thân của anh ta là hắc đạo. Có điều khi anh nhìn thấy trên thiệp mời có tên của cô thì anh không thể chờ đợi, cho dù là ngắm nhìn cô từ xa cũng được, để mình biết được, trong nửa năm cô biến mất này, cuộc sống vẫn luôn rất tốt, như vậy là đủ rồi.

Lê Thiên Qua đeo chiếc nhẫn đính hôn cho cô, bọn họ ôm hôn dưới sự chúc phúc của mọi người, bọn họ cùng nhau cầm chai sâm banh, rót đầy tòa tháp rượu sâm banh.

Ăn uống linh đình, khiêu vũ phấn khởi.

Sau khi khiêu vũ mấy điệu, Hường Văn nói hơi choáng váng đầu, Lê Thiên Qua bảo Chu Châu đưa cô đi nghỉ ngơi.

Ra khỏi cung Thủy Tinh, Chu Châu dìu Hường Văn quay về biệt thự, giúp cô gỡ trang sức, mở nước tắm rửa. Sau đó xoay người đi ra ngoài, trông chừng ở cửa ra vào.

Kể từ khi chân Hường Văn khỏi hẳn, cô đã từ chối sự chăm sóc của Chu Châu, chuyện bình thường thì luôn tự làm, Lê Thiên Qua cũng chiều cô, luôn nghe theo cô.

Trong phòng tắm, hơi nóng từ từ bốc lên, cô mở nước hết công suất, mở cửa phòng tắm ra, xác định bên ngoài có thể nghe thấy tiếng nước chảy, lúc này mới đi thay quần áo. Cô tìm một bộ quần áo thoải mái, làm loạn cả căn phòng, làm nó giống như vừa mới bị cướp xong. Lúc nhìn mọi thứ không tệ lắm, bấy giờ mới đi ra ban công.

Cô không dùng dây thừng, như vậy sẽ bị người ta phát hiện. Độ cao hai tầng lầu, bò xuống cũng không khó. Chân của Hường Văn vừa mới bước ra một chân, bỗng có một bóng dáng từ trên lầu nhảy xuống, kéo cô lại.

Hường Văn sợ hết hồn, che miệng mình, không để mình kinh sợ hét lên. Tới khi trông thấy rõ người tới, cô không khỏi ngạc nhiên kêu lên, "Tô Tín, sao là anh?"

Tô Tín cười cười, vẫn là cái dáng vẻ bất cần đời lúc quen biết thuở ban đầu, đè nén giọng nói: "Cũng không thể là anh sao, không bỏ được em, đến thăm em một chút. Xem điệu bộ em thế này, đang định chạy trốn?"

Hường Văn gật đầu một cái, khẽ nói nhỏ giống anh: "Anh tới giúp tôi sao?"

"Thật tự tin, nhưng mà em nói đúng rồi, Hường Văn anh dẫn em đi trốn."

Hường Văn cắn môi, không nói.

Tô Tín nín cười, "Đi thôi, nơi này không an toàn, phía bắc hòn đảo, anh chuẩn bị thuyền."

"Cám ơn."

"Anh chỉ là đang bồi thường, đi nhanh đi!"

Bỏ trốn mất dạng.

Hòn đảo nhỏ này nhìn như yên ả, nhưng trên thực tế khắp nơi chỗ nào cũng có người canh giữ, Tô Tín dẫn Hường Văn tránh trái né phải, tránh những người tuần tra kia. Hường Văn đến đảo lâu như vậy nhưng tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên đi xa thế, trên cơ bản cô cũng toàn ở lại trong phòng. Nếu không có Tô Tín, cô chỉ e là đã bị phát hiện từ lâu rồi. Tiếng vang sột soạt dưới lòng bàn chân, xuyên qua rừng cây, đi vòng qua vách đá phía bắc trên. Tô Tín cầm lấy tay cô, có lớp mồ hôi mỏng, xem ra ban này cũng khẩn trương. Tô Tín liếc mắt nhìn phía dưới, cười nói với Hường Văn: "Dám nhảy xuống không?"

Hương Văn tiến lên một bước, nhìn xuống một cái, không cao lắm, trông chừng hai ba tầng lầu, phía dưới ngừng một chiếc ca nô nhỏ. Cô quay đầu lại nhìn ngó Tô Tín, "Có gì mà không dám, cùng lắm thì chết thôi."

Tô Tín cười ha ha, "Hương Văn, bây giờ em đang làm bình nứt không sợ vỡ đúng không? Yên tâm, nếu anh dám đến, thì đã chuẩn bị xong hết rồi, bên này có dây thừng. Em biết leo núi chứ?"

"Bây giờ không biết cũng phải biết! Đi thôi, em cũng không muốn sống ở chỗ này một giây phút nào nữa."

"Nắm chặt lấy dây thừng, biết không? Anh ở phía dưới đón em, nếu em nắm không được, rồi đập lên người anh, anh mà bị liệt, tàn phế rồi, có thể em phải nuôi anh!"

Hương Văn cười cười, cô biết Tô Tín đang nói giỡn với mình, để thần kinh căng thẳng của mình thư giãn đôi chút. Tô Tín đi xuống trước, Hương Văn đi theo sau, khó hơn Hương Văn nghĩ một chút, cô nghe lời Tô Tín nói, siết chặt lấy dây thừng, chân đạp trên vách đá, từ từ bò xuống dưới. Tô Tín rồi xuống thuyền an toàn, kéo dây thừng, "Hương Văn, em nhảy qua đây, không sao hết, anh đỡ em."

Hương Văn gật đầu, lòng bàn chân dùng sức đạp một cái, Tô Tín giang hai cánh tay, vững vàng đón được Hương Văn.

"Rất lợi hại!" Tô Tín tán thưởng nhìn cô.

"Cám ơn."

"Ngồi cho vững!" Tô Tín khởi động thuyền, vèo một tiếng chiếc ca nô được lái thẳng ra ngoài. Trên biển gió thổi vù vù, mái tóc dài của Hương Văn bị gió thổi rối tung, cô túm lấy quần áo đang bị căng ra.

"Lạnh không? Mặc vào đi!" Tô Tín cời Áo phục của mình ra, khoác lên trên người Hương Văn. Hương Văn liếc mắt nhìn quần áo của anh, nghi ngờ nói: "Anh tới dự tiệc sao?"

"Ừ, nếu không thì làm sao lẫn vào trên đảo?" Anh cười cười, dáng vẻ ung dung tự tại, nhưng Hương Văn lại biết, muốn lẫn vào đảo không khó, nhưng muốn giúp cô chạy trốn, thì rất khó khăn.

"Cám ơn."

"Hương Văn, hôm nay em rất thích nói cám ơn. Chờ đến khi thật sự an toàn, rồi nói cám ơn sau! Khi anh tới, đã sắp xếp xong xuôi, nước chung quanh hòn đảo nhỏ này rất cạn, không thể đậu thuyền lớn, cho nên anh mới đậu một chiếc ca nô nhỏ, thuyền chờ đậu ở trước mặt, chỉ cần chúng ta lên thuyền chờ đậu, thì an toàn rồi." Tô Tín vừa nói vừa gia tăng mã lực, gió biển thổi làm làn da người ta đau rát.

"Tô Tín, cuối cùng anh muốn làm cái gì? Tại sao lại giúp em?"

"Thật ra thì, anh không chắc là muốn giúp em, dù sao anh cũng không rõ lắm về tình cảm của em bây giờ đối với Lê Thiên Qua, ngộ nhỡ anh tới đây em không đi, chẳng phải anh lãng phí tình cảm à? Cũng may, em thật sự chuẩn bị muốn chạy trốn, nếu không thì mặt mũi anh không biết để đâu. Về phần anh là người như thế nào, anh đã từng nói với em, anh không phải người tốt, nhưng cũng không phải người xấu lắm mười tội nặng nhất, so với Lê Thiên Qua, anh coi như là tốt. Hương Văn, biết quá nhiều, thật ra thì không tốt cho em, cho dù là chuyện của anh, hay là chuyện của Lê Thiên Qua." Tô Tín nghiêng đầu nở nụ cười với cô, mắt nhìn lướt qua, chợt nhìn thấy cách bọn họ không xa có mấy con thuyền, đang đến gần. Tô Tín tái mặt, "Ngồi cho vững!"

Hương Văn thấy anh vẻ mặt không bình thường, cũng quay đầu nhìn lại, mười mấy chiếc ca nô đang tiến lại gần về phía bọn họ, hơn nữa càng lúc càng gần, tạo thành khuynh hướng một vòng vây. Nhanh thế mà đã đuổi kịp rồi sao? Hương Văn nắm chặt lan can, nhú mảy. Lê Thiên Qua trông thấy cự ly bị kéo xa ra, tức giận đẩy người đang ngồi điều khiển chiếc ca nô này ra, đích thân đến lái, gia tăng mã lực, anh nhất định phải mang cô về. Hương Văn, mừng rỡ để tôi tóm được em! Khớp xương của anh trắng bệch, quả đấm nắm chặt vang lên từng tiếng rầm rầm. Anh không yên tâm về Hương Văn, mượn cơ hội khỏi bữa tiệc, muốn về biệt thự thăm Hương Văn một chút. Chu Châu canh ở cửa, khi anh đẩy cửa ra, lúc trông thấy căn phòng bừa bộn, anh hoảng hồn, tìm trong lục ngoại mấy lần, thậm chí anh còn cho rằng Hương Văn bị hại rồi. Anh gấp đến độ sắp phát điên, kết quả thủ hạ báo cáo rằng, phát hiện có bóng dáng của một đôi nam nữ ở phía bắc. Anh còn không tin, đuổi theo tận biển, cho đến khi nhìn thấy Hương Văn là bình an vô sự, lúc nhìn thấy một người đàn ông khác bên cạnh cô, thậm chí anh cảm thấy may mắn, cũng may là cô an toàn. Người đàn ông kia, anh biết, té ra Hương Văn đang trốn. Thì ra cô đột nhiên thay đổi, đột nhiên ngoan ngoãn, đột nhiên dịu dàng, cũng chỉ là muốn để mình buông lỏng cảnh giác, dễ dàng chạy trốn, hoàn toàn thoát khỏi mình. Ầm một tiếng, Lê Thiên Qua đánh một quyền lên trên bàn điều khiển, Hương Văn, tôi khiến em chán ghét đến như vậy sao? Em càng muốn rời khỏi tôi, tôi lại càng muốn bắt em ở lại bên cạnh tôi!

"Dù phải trả giá thế nào, nhất định phải bắt được bọn họ cho tôi!"

Bên cạnh có một người đàn ông mặc đồ đen, thấy ông chủ tức giận, thủ đề nghị, "Ông chủ có muốn đánh chìm thuyền bọn họ không!"

"Cậu ngu sao?" Hương Văn vốn không biết bơi lội, chìm thuyền, mình lại còn cách cô một khoảng, cô phải làm sao? Người đàn ông áo đen thấy mình đã va vào cái đinh, nên cũng không nói nữa. Tô Tín quay đầu lại liếc mắt nhìn, những người đó vẫn đang truy đuổi không buông, anh không dám thả lỏng chút nào, tiến về phía trước hết tốc lực. Anh nhìn thoáng qua dáng vẻ của Hương Văn, cười với cô, "Tới được tàu, chúng ta sẽ an toàn ngay."

"Lên tàu, bọn họ sẽ không đuổi nữa ư? Lê Thiên Qua sẽ bỏ qua cho em sao?" Đây là chỗ cô lo lắng, cô vốn chỉ nghĩ rằng, chỉ cần chạy đi là được rồi, hoàn toàn chưa từng nghĩ, cô chạy, Lê Thiên Qua sẽ như thế nào, có thể mặc cho mình chạy trốn hay không. Bây giờ, xem ra, Lê Thiên Qua thật sự

không định bỏ qua cho mình.

"Chỉ cần lên thuyền, chúng ta sẽ an toàn, Hường Văn, tin tưởng anh!"

Hường Văn gật đầu một cái, nếu Tô Tín đã nói như vậy, cô cứ lựa chọn tin tưởng thôi. Đột nhiên Tô Tín rẽ một cái, khiến Lê Thiên Qua không kịp chuẩn bị, lại bị bỏ một khoảng cách. Cách đó không xa đèn bật sáng trưng, giống như ngọn hải đăng.

"Chúng ta đến nơi rồi?" Hường Văn không khỏi kéo cánh tay Tô Tín lại, cảm giác hưng phấn dường như không nói thành lời được. Tô Tín gật đầu, "Hường Văn, lần này vì em, anh thật sự đã dốc hết vốn liếng rồi!"

"À?" Hường Văn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chiếc ca nô nhỏ dâng lên từ từ, bọn họ đã bước lên thuyền chờ đầu. Tô Tín kéo tay của cô, "Đi theo anh!"

Còn chưa kịp chào hỏi những người khác trên thuyền, Tô Tín đã kéo Hường Văn đi, chạy về phía máy bay trực thăng chuẩn bị cất cánh trên boong thuyền kia. Bỗng Hường Văn hiểu ra, quả là lỗ vốn!

"Tín, tốc độ thật nhanh làm sao!"

"Chung Nhạc, đợi lâu rồi!"

Người đang ở ghế lái phụ trên trực thăng chính là người đàn ông kia, Hường Văn nhớ đó là người đàn ông đã vội vàng đến trị liệu cho Tô Tín, vào lần Tô Tín bị thương lúc trước. Thấy người đàn ông kia quan sát mình, Hường Văn gật đầu với anh một cái, Chung Nhạc cũng gật đầu với Hường Văn, coi như là chào hỏi. Máy bay chậm rãi cất cánh cùng với trái tim thấp thỏm đã yên xuống của Hường Văn. Tô Tín cầm tay Hường Văn, không khỏi cười nói: "Ra nhiều mồ hôi như vậy à? Không tin anh sao?"

"Cám ơn. Anh giúp em, chỉ sợ là không công rồi, em không có gì có thể báo đáp anh."

"Hường Văn, mặc kệ trước kia, anh đối với em như thế nào, đã qua hết rồi, anh thừa nhận động cơ ban đầu của anh đối với em không thuần khiết, nhưng bắt đầu từ bây giờ, anh hi vọng chúng ta có thể là bạn bè, Hường Văn, đừng nói cám ơn với anh."

Chung Nhạc không nhìn nổi, xoay người sang chỗ khác nhìn phi công thao tác với máy móc. Vốn dĩ, hành động lần này, anh ta hết sức phản đối, tham gia bữa tiệc đính hôn của Lê Thiên Qua, anh ta tán thành, dù sao đó cũng nhiệm vụ có liên quan của bọn họ, ít nhiều gì cũng có thể có chút tin tức. Nhưng cứu người, anh ta không đồng ý, muốn cứu người, chẳng những nguy hiểm, hơn nữa bỏ phí cơ hội tốt để điều tra Lê Thiên Qua, đầu Tô Tín, quả là bị nước vào!

Lúc Lê Thiên Qua nhìn chiếc máy bay trên tàu kia cất cánh, đập rất mạnh xuống bàn điều khiển, "Không tiếc giá nào! Nhất định phải diệt trừ tên Tô Tín này! Còn nữa, tôi muốn Hường Văn không mất cọng lông nào trở về!"

"Ông chủ, Tô Tín là con trai của nghị viên Tổng, giết thì e rằng không tốt lắm đâu?"

"Là con nuôi! Tôi nói giết thì giết! Không có gì là tốt hay không tốt, tôi cũng phải sợ lão ta hay sao?! Chỉ sợ, tên Tô Tín này, không chỉ đơn giản là con trai của nghị viên Tổng như vậy! Muốn đối đầu với tôi, tất cả sẽ không có kết quả tốt!"

"Ông chủ vậy bây giờ?"

"Trở về!"

Mười mấy chiếc ca nô, xếp thành một hàng, nhanh chóng trở về.

Một khi con người ta buông lỏng, cũng rất dễ ngủ say, thần kinh Hường Văn quá căng thẳng, cho nên vào lúc này, ngủ mãi không tỉnh. Tới khi cô tỉnh lại, phát hiện chỗ mình ở là một căn phòng xa lạ, nhìn bố cục bài trí, hẳn là khách sạn.

"Em tỉnh rồi?" Tô Tín ra khỏi phòng tắm, nửa người dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, eo thon vai rộng, tỷ lệ tam giác hoàng kim, vóc dáng của người đàn ông này vẫn rất chuẩn.

Hường Văn gật đầu, "Đây là đâu?" Cô hơi trầm ngâm một lát, nói tiếp: "Đây là thành phố nào?" Cô sợ Tô Tín trực tiếp trả lời với cô, đây là khách sạn, cho nên mới hỏi bổ sung.

"Thành phố K."

"Thành phố K?"

"Chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất, đạo lý này, phim truyền hình diễn đến mức nát lăm rồi, không cần anh giải thích thêm nhì?"

Hường Văn gật đầu, đạo lý này, cô hiểu.

"Sau này em có tính toán gì không?" Tô Tín kiểm một cái áo ngủ rồi mặc vào, ngồi trên ghế sa lon hỏi.

Hương Văn thành thực lắc đầu, về sau này, quả thật cô chưa từng nghĩ, chuyện ban đầu cô nghĩ đến, cũng chỉ có thoát khỏi hòn đảo nhỏ kia. Nhưng sau này, cô phải sống thế nào, cô phải sống bằng thân phận gì, cô chưa hề nghĩ tới tất cả những điều ấy, có lẽ ở trong tiềm thức của cô hoàn toàn không trốn thoát được, cô cũng chỉ mạnh tay đánh cược một lần.

"Tìm trấn nhỏ rồi ờ lại đi, thay tên đổi họ, bắt đầu cuộc sống một lần nữa. Những thứ này anh có thể giúp em làm được."

Hương Văn ngẩng đầu nhìn anh, hồi lâu sau, vẫn chỉ nói cảm ơn, cô không biết nên nói gì nữa. Nói thật, cô chưa từng nghĩ Tô Tín sẽ tới cứu cô.

"Vây cứ như thế đi, ngày mai chúng ta đi. Thu xếp ổn thỏa cho em, anh cũng công thành rút lui rồi!"

Hương Văn cắn môi, "Tô Tín, em có thể cầu xin anh một chuyện nữa không?"

"Chuyện của bà em?"

"Ừ, em muốn đi bái tế bà nội một lần. Có thể không?"

Tô Tín suy nghĩ một lát, sau đó nói: "Em sợ bóng tối không?"

Hương Văn hơi kinh ngạc nhìn anh, Tô Tín lại nói: "Chúng ta đi buổi tối, ban ngày, không an toàn."

"Em không sợ, mọi chuyện nghe theo anh."

Tô Tín không thể nín được đã cười, "Ồi! Lần đầu tiên ngoan như vậy!"

"Tô Tín, thật ra thì anh là người tốt."

"Đừng có chụp mũ anh!"

"Trong những người em từng gặp, anh là người tương đối tốt."

Tô Tín đảo cặp mắt trắng mắt dã, "Ăn chút đồ đi, đợi trời tối rồi, chúng ta sẽ đi thăm bà nội của em. Sau khi thăm bà nội của em xong thì đi ngay. Anh tính dẫn em đến khu vực duyên hải Phúc Kiến, anh nhớ chỗ đó có nhiều làng chài, thật sự là thị trấn rất nhỏ, cơ mà mọi người cũng không tệ lắm. Bắt đầu lần nữa nào!"

Thật sự có thể sống lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tiếng súng

Edit: Quan Vũ - LQĐ

Beta: Ngọc Hân, Nguyệt Hoa Dạ Tuyết - LQĐ

Bóng đêm bắt đầu bao phủ, Hương Văn ôm chặt hoa cúc trong ngực, cô luôn có cảm thấy lo sợ bất an. Tô Tín cầm tay của cô, nở nụ cười với Hương Văn, "Đừng quá lo lắng, chúng ta đi nhanh, em bảo đảm đừng phát ra tiếng động quá lớn cho anh, chắc là sẽ không bị người ta phát hiện."

Hương Văn gật đầu thật mạnh, cắn môi, muốn cười với anh, nhưng không tài nào cười nổi, nên dứt khoát quay đầu nhìn bóng đêm tối đen như mực bên ngoài cửa sổ. Xe phóng nhanh như gió, từ trước đến giờ Tô Tín luôn là loại người chạy đua với tốc độ, một tiếng sau, xe ngừng lại ở dưới núi Bát Công. Anh đã dò thăm, bà nội của Hương Văn được chôn đây. Cổng của nghĩa địa công cộng đã khóa, cho nên Tô Tín dẫn Hương Văn đi vòng nửa vòng, nhìn tay vịn bằng sắt, lại nhìn Hương Văn nhỏ yếu một chút, "Em có thể leo lên không?"

Hương Văn nhìn tay vịn cao chừng hai thước rồi nhìn Tô Tín như cầu cứu, "Anh có thể để em giẫm lên (đứng lên người anh) một chút không?"

Tô Tín thở dài, "Coi như anh xui xẻo, dưới chân em, em lưu tình nhé."

"Cảm ơn."

Tô Tín ngồi xổm người xuống, cõng Hương Văn, Hương Văn leo lên tay vịn, nhắm mắt lại, vừa định nhảy xuống, Tô Tín đã lên tiếng ngăn lại, "Em đợi ở trên, anh đi xuống trước!"

Nói xong, Tô Tín tung người leo lên, sau đó yên ổn rơi xuống đất, nhìn Hương Văn đang còn sững sờ, chẳng lẽ đây là kinh công trong truyền thuyết

sao? Tô Tín giang hai cánh tay, "Nhảy xuống, anh đỡ em. Em đừng nhắm mắt nha, nhảy không đúng, anh cũng mặc kệ em!"

Chết thì chết, dù sao cũng chỉ hai mét, Hường Vãn tung người nhảy một cái, rơi vào một cái ôm rắn chắc, Tô Tín buông ra để cô đứng vững. Trong nghĩa địa công cộng đen kịt, có một ánh đèn yếu ớt, chắc là phòng của người canh mộ. Cũng may là trăng tròn, nhờ ánh trăng, cũng không đến mức quá tối tăm. Tô Tín nói khẽ, "Đi theo anh, phần mộ bà em ở bên trên."

Tô Tín cầm tay Hường Vãn, lặng lẽ đi lên núi nhanh như mèo. Đi chừng mười phút, đã đến lưng chừng núi, Tô Tín dừng bước lại, vẫn nén giọng thật nhỏ, "Đến rồi."

Bà cụ trên bia mộ, tóc mai điểm đầy sương, năm tháng để lại từng dấu vết trên mặt của bà, đáng vẻ bà mỉm cười, khiến những nếp nhăn kia trông cũng trở nên hiền lành. Hường Vãn quỳ gối trước mộ, để hoa tươi xuống, dùng ống tay áo lau lau bụi bặm trong hình.

"Bà nội, con tới muộn rồi." Hường Vãn đập đầu ba cái liên tiếp. Hường Vãn nghe nói, sau khi người đã chết sẽ tới một nơi khác, có người gọi Minh Giới, có người nói Quỷ Giới, cô nghe nói cần đốt tiền vàng mã cho người đã qua đời. Ban đầu cô định đốt vàng mã, nhưng Tô Tín cũng không cho phép, nhưng bộ lớn nhất, chính là đưa cô đến đây, giả sử như đốt vàng mã, nhất định sẽ bị phát hiện. Bà nội, chờ con đến chỗ an toàn, con chắc chắn sẽ đốt thêm tiền vàng mã cho bà. Con đi lần này, chỉ sợ là sẽ mãi mãi không bao giờ trở về nữa, bà nội con không thể mang người đi, sau này cũng không thể đến thăm người, là Hường Vãn bất hiểu, người cứ trách con đi.

Tô Tín đứng cách đó không xa, nhìn Hường Vãn khóc không thành tiếng, cô đè nén tiếng khóc, âm thầm chịu đựng, muốn khóc thật to, nhưng lại sợ bị người ta phát hiện. Tô Tín quan sát bốn phía chung quanh, nhìn xem có người đến gần hay không.

"Tôi cho rằng em đã vô tình vô nghĩa tới cực điểm, không ngờ, thật sự em vẫn tới thăm bà nội em." Trong bóng tối, bất chợt có một giọng nói vang lên, từ xa đến gần, tiếng bước chân đến gần từng bước từng bước một, hình dáng anh, cũng dần dần rõ ràng dưới ánh trăng. Giọng nói này, có chết Hường Vãn cũng sẽ không quên, cô hoảng sợ nhìn người trong bóng tối kia, anh đứng quay lưng lại ánh sáng, mặc dù không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng Hường Vãn biết, anh đang tức giận. Tô Tín kéo Hường Vãn như đang bại liệt lên, bảo vệ ở sau lưng mình. Lê Thiên Qua nhìn loại động tác muốn bảo vệ theo bản năng này của Tô Tín, không khỏi bật cười, "Tô Tín, anh cho rằng anh đang bảo vệ cô ấy sao?"

"Lê Thiên Qua, anh muốn làm gì?"

Lê Thiên Qua nghe vậy, không khỏi cười nói: "Những lời này nên là tôi hỏi anh, anh mang vị hôn thê của tôi đi ngay trong lễ đính hôn của tôi, anh muốn làm cái gì?"

"Cô ấy hoàn toàn không yêu anh."

"Điều này, e rằng không do anh định đoạt. Hường Vãn, theo tôi về, tôi có thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì hết."

Lê Thiên Qua bước từng bước từng bước tới gần, đưa tay về phía Hường Vãn, "Đi qua chỗ tôi."

"Không, không!" Hường Vãn lắc đầu liên tục, lao đảo lui về phía sau.

"Nghe lời, chúng ta nói chuyện một lát."

"Lê Thiên Qua, anh không thấy cô ấy từ chối anh sao? Cô ấy hoàn toàn không muốn nói chuyện với anh."

"Điều này e rằng cũng không phải do cô ấy. Tô Tín, đột nhiên tôi thấy anh rất không vừa mắt!" Lê Thiên Qua vỗ tay, bốn người đàn ông mặc đồ đen đi ra trong bóng tối. Bốn người đàn ông mặc đồ đen vây Tô Tín và Hường Vãn vào giữa, Tô Tín nhú nhú mày, thì thầm với Hường Vãn: "Đợi lát nữa thấy đúng thời cơ, chạy đi ngay, biết không? Anh sẽ giữ chân bọn họ, đi tìm Chung Nhạc, anh ta sẽ giúp em!"

"Vậy còn anh?"

"Bảo em chạy thì em chạy đi! Bớt nói nhảm!"

Mấy người đàn ông mặc đồ đen xông tới dồn dập, Tô Tín đánh nhau với bọn họ, nếu đánh đối kháng, bọn họ chắc chắn không phải đối thủ của Tô Tín, nhưng hôm nay anh muốn che chở Hường Vãn, lại muốn tìm cơ hội đột phá, dần dần mất hết sức. Lê Thiên Qua như xem cuộc vui, đứng lảng lảng một bên nhìn trận đấu hết sức dã man này. Tô Tín thấy thời cơ chín muồi, nâng một chân lên đạp một người đàn ông, nháy mắt với Hường Vãn, chỉ cần mười phút, nếu như mình có thể đối phó bọn họ mười phút, Hường Vãn có thể chạy xuống núi, chỉ cần cô ngồi lên xe, chắc hẳn sẽ an toàn. Hường Vãn chạy như điên, không dám dừng lại dù chỉ một chút, cũng không dám nhìn về phía sau, cô nghĩ muốn trốn khỏi, cô không muốn gặp lại Lê Thiên Qua, suốt đời này cũng không muốn. Lê Thiên Qua trông thấy Hường Vãn chạy trốn, sao lại không đuổi theo, anh mới vừa bước lên trước một bước, Tô Tín đã cầm chân anh, đầu qua đầu lại với Lê Thiên Qua và bốn thủ hạ của anh. Lê Thiên Qua nhìn bóng dáng của Hường Vãn càng ngày càng xa, nhú nhú mày, "Tô Tín, đây là anh tự chuốc lấy!"

Tiếng vang "păng" vang dội cả bầu trời đêm, đây không phải là lần đầu tiên Hường Vãn nghe âm thanh này, thế mà mỗi khi nghe, bao giờ cô cũng kinh hồn bạt vía, như thể đã chết một lần. Cô chỉ có thể càng chạy nhanh hơn, tiếng súng kia vang lên vang vọng bên tai của cô, cô che lỗ tai của mình, chạy như điên.

"Hường Vãn! Nếu như em còn dám chạy một bước, đạn của tôi sẽ bắn xuyên qua trái tim Tô Tín! Em thử chạy một bước nữa xem!" Giọng nói của Lê Thiên Qua như quả bom, nổ tung trong đầu Hường Vãn, nổ bùng làm cô không thể động đậy, ngồi sững trên mặt đất.

"Tại sao anh cứ không chịu bỏ qua cho tôi, tại sao anh có thể mất trí như vậy? Lê Thiên Qua, có lẽ tôi từng nợ anh, nhưng mà hẳn là tôi cũng đã trả sạch rồi, anh giết cả nhà tôi, bắt tôi làm gái điếm, những thứ này cũng không đủ sao? Rốt cuộc anh còn muốn như thế nào?!" Cô khóc tê tâm liệt phế, chỉ trích, mắng mỏ.

Lê Thiên Qua từ từ đến gần cô, ngồi xổm người xuống, duỗi tay về phía cô, muốn dìu cô đứng dậy.

Hương Văn đánh một phát lên bàn tay đang duỗi ra của anh, Lê Thiên Qua lại đưa tay ra, Hương Văn căm tức nhìn anh, rồi nắm tay của anh, há mồm cắn, cô cắn đến nửa hàm răng đau cả lên, dùng tất cả sức mạnh của bản thân, mùi máu tươi lan tràn trong miệng, máu của Lê Thiên Qua chảy xuống theo khóe miệng Hương Văn.

Anh không né, nhủ chặt chân mày nhìn Hương Văn, "Phát tiết (con giận) đủ rồi thì về nhà với tôi."

Hương Văn nhả ra, khó tin nhìn anh, sao người đàn ông này còn có thể nói ra nhẹ nhàng như vậy. Bộp một tiếng, Hương Văn giáng cho anh một cái tát thật mạnh.

"Cái nhà mà anh nói, đối với tôi mà nói là địa ngục trần gian! Tôi có chết ở đây, tôi cũng sẽ không về với anh! Lê Thiên Qua, tên Tần Thọ* này, anh có gan thì giết tôi đi! Nếu như anh không giết tôi, chỉ cần tôi còn sống một ngày, thì tôi sẽ nguyên rủa anh một ngày, chỉ cần tôi còn sống, thì tôi sẽ không bỏ qua cho anh, mặc kệ bỏ ra giá nào, tôi cũng nhất định phải giết chết anh, khiến cho anh sống không bằng chết!"

*Tần Thọ [秦寿]: Nghe bảo là tên nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Biểu muội hiền lương của Tần Thọ. [秦寿的善良表妹][Baidu]

"Vậy thì em phải sống thật tốt cho tôi! Trái lại tôi muốn nhìn xem em có thể trả thù tôi thế nào! Hương Văn, tôi cho em biết, chỉ cần em còn sống một ngày, thì em vẫn là người thuộc về Lê Thiên Qua tôi! Những người khác nghĩ cùng đừng nghĩ! Bản thân tôi thật xem thường em, không ngờ em cũng giống hệt như những người đàn bà khác, để đạt được mục đích, dùng mọi thủ đoạn lấy lòng tôi, Hương Văn, gạt tôi thì chắc chắn phải trả giá thật lớn, mạng của Lâm Mộc Tịch, tôi định rồi! Nếu như em nghĩ cho mạng sống của anh ta, thì thu cái bộ mặt khóc tang này của em lại đi! Cười thật vui về cho tôi, nếu không đừng trách tôi!"

Hương Văn nghe lời của anh, đột nhiên nghẹn ngào cười ha hả, "Lê Thiên Qua, anh thật sự khiến tôi cảm thấy thật đáng thương hại! Lúc bà nội tôi còn sống, anh lấy mạng của bà nội tôi ra uy hiếp tôi. Hôm nay, bà nội tôi qua đời, anh lại lấy mạng của Mạc Tịch ra uy hiếp tôi. Lê Thiên Qua, ngoại trừ uy hiếp ra anh còn biết cái gì? Tôi không sợ chết, dĩ nhiên Mạc Tịch cũng không sợ, nếu không thể cùng sống, như vậy thì nhất định chết chung huyệt! Nếu như bọn tôi không chết được, vậy thì tôi sẽ giết chết anh là cái chắc rồi!"

"Qua lâu như vậy, em vẫn cứ muốn giết tôi như vậy sao?"

"Đúng, tôi hối hận, ban đầu, một đao kia không đâm vào trái tim của anh!"

"Được, vậy tôi sẽ cho em một cơ hội!"

Lê Thiên Qua móc ra một cây súng lục, đặt trên tay Hương Văn, cầm lấy tay cô, chĩa họng súng vào lồng ngực mình, "Cầm lấy! Chĩa vào đây này! Em nổ súng đi!"

Hương Văn không ngờ anh sẽ như thế, bàn tay cầm súng hơi run rẩy,

"Em nổ súng đi! Biết bóp cò không? Hương Văn, chẳng phải em rất muốn giết tôi sao? Em nổ súng đi! Tôi thành toàn cho em, chết trên tay em, tôi cam tâm tình nguyện. Sau khi tôi chết, chắc chắn em cũng sẽ chết, em và Lâm Mộc Tịch cùng nhau chôn theo tôi! Thế nào, không dám à? Bóp cò đi!"

"Anh đừng ép tôi!"

"Là em đang ép tôi! Em muốn tôi chết như thế, tại sao không nổ súng? Vậy thì vốn dĩ trong lòng em cũng không muốn giết tôi?! Là em đã yêu tôi?! Hương Văn! Em yêu tôi phải không? Em đã yêu tôi đúng không?"

"Tôi hận anh! Tôi mong anh chết ngàn lần vạn lần!"

"Vậy em nổ súng đi! Chúng ta cùng chết!"

"Pằng" một tiếng.

Bàn tay Hương Văn run rẩy không ngừng, súng lục rơi xuống đất trong vạng vọng, khó tin nhìn Lê Thiên Qua.

Chỉ mới giây phút kia, đột nhiên Lê Thiên Qua ôm lấy cô, lăn một vòng trên mặt đất.

Lê Thiên Qua nằm trên mặt đất, máu anh tuôn chảy ra như suối, anh nhặt khẩu súng lên, đặt trên tay Hương Văn: "Cầm nó, đi mau!"

Hương Văn trợn trừng hai mắt, ngây người nhìn Lê Thiên Qua, tay run run, sờ soạng sau lưng Lê Thiên Qua, máu đỏ tươi dính đầy tay.

"Cầm điện thoại của tôi, gọi điện thoại cho Rabbah! Bảo anh ta dẫn người tới cứu em! Cút đi! Em mau cút đi!"

Hết chương 55

Chương 56

Editor: Hephc

Beta: Tiểu Ly Ly.

Cảnh trong mơ hay là hiện thực.

Lòng bàn tay có máu tươi, hình như còn nhiệt độ của anh. Hường Văn nắm thật chặt súng lục, như con ruồi không đầu đang chạy trốn. Giống như trò chơi trong mê cung, rõ ràng nhìn thấy lối ra, tuy nhiên làm thế nào cũng đi không tới. Cô vừa chạy, vừa bấm điện thoại gọi Rabbah, giống như là Lê Thiên Qua giao cho cô. Trong điện thoại truyền đến tiếng vang đò đò, lâu dài không có ai nghe, Hường Văn hu hu khóc lên, cũng không biết là gấp gáp, hay là sợ hãi. Cô không dám quay đầu nhìn lại, cô cảm giác, có người đang đuổi theo cô, cô chỉ có thể chạy. Lâu dài rốt cuộc vang lên giọng nói của Rabbah: "Xin lỗi ông chủ, mới vừa rồi không có ở đây."

"Rabbah, cứu mạng! Lê Thiên Qua anh ấy, Rabbah cô mau tới đây!"

"Hường tiểu thư? Ông chủ thế nào? Cô đang ở đâu?"

"Á!"

"Hường tiểu thư? Cô làm sao vậy?" Rabbah nắm chặt điện thoại, không ngừng quát to, vậy mà điện thoại bên kia, âm thanh của máy bận. Rabbah nhúu chặt mày, nghe giọng Hường Văn, hình như gặp nguy hiểm gì, rốt cuộc ông chủ tới chỗ nào? Chẳng lẽ không biết hiện tại đang có người mất nhìn chăm chăm sao? Rabbah ở trong phòng đi tới lui, bình tĩnh lại một chút, lập tức gọi một cú điện thoại: "Tra tín hiệu điện thoại di động ông chủ một chút, lần cuối cùng xuất hiện ở chỗ nào, ngay lập tức! Cho cậu một phút đồng hồ!"

Ba mươi giây sau, điện thoại của Rabbah vang lên: "Chị Rabbah, là núi Bát Công."

Mộ bà nội của Hường Văn? Cô mơ hồ có một dự cảm xấu, lập tức triệu tập mọi người, dùng phương thức nhanh nhất, tiến đến núi Bát Công. Mười phút sau, Rabbah mang người xuất hiện tại núi Bát Công. Bang bang, lại là mấy tiếng súng vang.

"Sững sờ làm gì? Lục soát núi!" Rabbah hét lớn một tiếng. Ánh trắng như nước, chiếu sáng làm ban đêm cũng không được yên tĩnh. Khi bọn tìm được Lê Thiên Qua, toàn thân của anh đều là máu, đứng thẳng dựa vào cây đại thụ, bên cạnh anh còn có một người, toàn thân áo đen đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, nằm ở trong vũng máu.

"Ông chủ, Rabbah đã tới chậm!" Rabbah vội vàng chạy tới, đỡ lấy thân thể lão đạo muốn ngã của Lê Thiên Qua.

"Hường Văn đâu?"

"Hường tiểu thư gọi điện thoại tới đây tôi mới biết ông chủ gặp nguy hiểm, nhưng điện thoại không hiểu sao lại bị cắt ngang."

Lê Thiên Qua ra sức đẩy Rabbah một cái: "Nhanh đi tìm cô ấy! Đều vây quanh tôi làm gì?!"

"Ông chủ tôi không thể đi! Tôi phải mang ngài trở về, nơi này vẫn chưa an toàn." Rabbah kiên định nhìn Lê Thiên Qua, không có điều gì quan trọng hơn tánh mạng của ông chủ, bất kỳ kẻ nào cũng không bằng.

"Rabbah! Cô muốn tạo phản sao? Lập tức phái người, coi như lục cả ngọn núi này nhất định cũng phải tìm được Hường Văn! Nếu cô ấy có một chút sơ xuất nào, tôi nhất định hoàn trả gấp mười lần!"

"Ông chủ, bây giờ chúng ta phải đi, nơi này xảy ra bắn nhau, cảnh sát không thể nào không biết, chúng ta đi thôi! Rabbah xin ngài! Chúng tôi chắc chắn sẽ tìm Hường tiểu thư, để lại một số người, lên lút tìm, hiện tại quan trọng nhất là đưa ngài trở về!"

"Cô cần tôi nói lần thứ hai sao?"

Giờ phút này ánh mắt của anh, trong mười mấy năm qua, lần đầu tiên Rabbah thấy, cô không ngờ, một ngày kia, ông chủ cũng sẽ dùng ánh mắt đáng sợ sát khí này nhìn mình.

"Thật xin lỗi ông chủ, tôi muốn bảo đảm an toàn của ngài." Rabbah thừa dịp Lê Thiên Qua không chú ý, giơ tay lên bỗ một cái ở trên gáy Lê Thiên Qua, thân thể Lê Thiên Qua mềm nhũn, té ở trong ngực Rabbah.

"Đi!" Rabbah phản phó một tiếng, lập tức có hai người tới đây, ôm Lê Thiên Qua lên. Cho đến khi đám người biến mất, giữa sườn núi, mới xuất hiện một bóng dáng. Anh ta đi từ từ đến gần người nằm trên đất kia, cầm một chai thuốc trên mặt đất của người kia mà quơ quơ trước cánh mũi, người nọ từ từ thức tỉnh. Tô Tín lắc cổ một cái, anh bị đánh ngất xỉu, bỗng nhiên nhúc nhích một chút, vết thương trên bả vai do đạn bắn đau đến tê tâm liệt phế, anh không nhận được nhẹ rằng trợn mắt.

"Chúng ta trở về đi thôi."

Tô Tín ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nhờ ánh trăng, thấy rõ người tới: "Chung Nhạc, sao anh lại tới đây? Hường Văn đâu? Cô ấy như thế nào? Có đi tìm anh không?"

Chung Nhạc đỡ anh ta dậy: "Tín, nơi này không an toàn, cảnh sát sẽ tới rất nhanh."

Tô Tín bỏ tay của anh ta ra. "Đợi một chút, anh trả lời tôi trước, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chung Nhạc, có phải anh có chuyện gạt tôi hay không?"

Chung Nhạc nhíu nhíu mày: "Tín, bây giờ biểu hiện của anh rất không chuyên nghiệp."

Tô Tín không khỏi bật cười: "Vậy anh nói cho tôi biết, Lãnh Huyết rất là chuyên nghiệp sao?"

"Anh phải biết thân phận của chúng ta, anh cũng biết rất rõ ràng nhiệm vụ lần này của chúng ta, nếu như không có thể hoàn thành, trong tổ chức sẽ xử lý thế nào, anh đã nghĩ tới chưa?"

"Vậy thì có thể không còn nhân tính rồi sao? Chung Nhạc, là anh có ý để cho tôi dẫn Hường Văn trở lại thành phố K có đúng hay không? Chuyện tôi hôm nay, cũng là anh an bài? Bây giờ Hường Văn đang ở đâu?"

"Người như chúng ta vậy, còn nói gì tới nhân tính? Tín, anh quên anh đã từng sống như thế nào rồi sao? Anh càng ngày càng không giống người của Ảnh Từ!"

"Tôi ngược lại rất tình nguyện cho tới bây giờ mình cũng không có gia nhập Ảnh Từ! Anh nói cho tôi biết, Hường Văn ở nơi nào? Sau khi tôi té xỉu, xảy ra chuyện gì? Chung Nhạc, không nên ép tôi trở mặt với anh!"

"Bây giờ Hường Văn đang ở trong tay Cổ chủ, Lê Thiên Qua sẽ không bỏ mặc, chuyện còn lại, chính là Cổ chủ kết thúc với Lê Thiên Qua, chúng ta yên lặng theo dõi biến hóa."

"Một đám người điên! Là anh báo cho Cổ chủ? Chung Nhạc, Hường Văn chỉ là một phụ nữ đáng thương, tại sao không thể để cho cô ấy lại một lần nữa bắt đầu cuộc sống thật tốt? Đây chính là anh muốn giảng đạo nghĩa với tôi sao?"

"Tô Tín! Anh vì một phụ nữ, ngay cả mạng mình cũng không cần sao? Anh nên biết, không hoàn thành được nhiệm vụ, tôi với anh đều phải chết!"

"Không cần nói với tôi lời nói đó! Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ, không cần dựa vào một cô gái yếu đuối!" Tô Tín ấn lại bả vai của mình, tập tễnh đi về phía trước. Chung Nhạc nhìn bóng lưng của anh, chỉ là lắc đầu mà thờ dài. Mười năm trước, Tô Tín bị trường cảnh sát đuổi ra, không dám về nhà, đi đến bước đường cùng, bị người của tổ chức phát hiện, gần như là không có phí chút hơi sức gì, liền bồi dưỡng Tô Tín thành một tên Ảnh Từ xuất sắc. Minh và anh ta hợp tác, những năm gần đây bọn họ nhận lấy nhiệm vụ, không có một lần thất bại. Duy nhất chỉ có lần này. Phía trên thúc giục nữa, anh mới ra hạ sách này, không ngờ, phản ứng Tô Tín lại lớn như vậy. Tô Tín đã từng cho rằng, chỉ cần mình trở nên đủ lớn mạnh, mà có thể bảo vệ mình và bà mẹ yếu đuối, cũng không cần chịu cha ghê khi dễ, cho nên anh gia nhập Ảnh Từ, một tổ chức gần như tung hoành toàn cầu, cho dù là loại nhiệm vụ gì, chỉ cần Cổ chủ đưa ra được tiền, bọn họ sẽ làm tất cả. Nhưng chờ lúc anh ta có năng lực, rốt cuộc không cần bảo vệ mẹ nữa. Hôm nay anh ta cũng chỉ là nghĩ, nghe theo tim của mình, đi làm một chuyện, nhưng cũng bị người ta lợi dụng đến nông nổi này. Hường Văn, về sau tôi làm sao gặp em đây? Trong ánh trăng mờ, hình như có mùi thơm gì, đang từng chút từng chút xâm nhập vào mũi của mình. Ý thức của cô có một chút tan rã, như có như không. Cô nhớ, mình gọi điện thoại cho Rabbah, đột nhiên xuất hiện một người, cướp đi điện thoại của cô, sau đó trước mắt của cô tối sầm lại, chỉ thấy một người đàn ông, bên môi là烟草 cười tà mị. Cả người cô mê man, một chút hơi sức cũng không có, cô không biết là ở nơi nào, nỗ lực tập trung tinh thần, chỉ nhìn đại khái, kiến trúc cổ xưa, có chút phong cách Nhật Bản.

"Hường Văn, cô không cần trách tôi, muốn trách, chỉ trách cô là người phụ nữ của Lê Thiên Qua." Cô nghe được một giọng nam dễ nghe, vang lên ở bên tai của cô, giọng của anh ta tựa như tiếng hát nhẹ nhàng, vậy mà lời của hắn thật là chói tai.

"Người đâu!" Người đàn ông kêu một tiếng, lập tức có ba gã đàn ông tiến vào. Người đàn ông liếc mắt nhìn tinh thần Hường Văn mơ hồ nằm ở trên giường, nhìn ba gã đàn ông nói: "Thường cho các người."

Ba gã đàn ông đồng thời sững sờ, thiếu gia trăm phương ngàn kế bắt người phụ nữ này, thế nhưng thường cho mình? Bọn họ liếc mắt nhìn người uyển chuyển trên giường, chân thật mỏng, hiện ra vóc người hoàn mỹ, mặt trái xoan tinh xảo, xinh đẹp quyền rũ. Phơi bày bộ phận ở bên ngoài chân mền, giống như cẩm thạch, lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, hương thơm của cô không ngừng chui vào trong mũi của mấy gã đàn ông. Cô gái này không phải là người xinh đẹp nhất mà bọn chúng nhìn thấy, nhưng lại là người quyến rũ nhất, khỏe mắt cô có nước mắt trong suốt, đẹp đến động lòng người. Một gã đàn ông trong đó, đã không nhận được nuốt nước miếng, mùi vị của cô gái này, gã ta thanh chống muốn nếm thử, tất nhiên là một bản món ăn quý và lạ. Ba gã đàn ông liếc nhau một cái, nếu thiếu gia thưởng, như vậy bọn họ tự nhiên hưởng thụ. Có điểm phúc không hưởng, là người ngu. Gã đàn ông không kịp chờ đợi cởi hết quần áo của mình, xóc chân lên, nhìn thân thể không một mảnh vải che đậy, cũng nhận không được dục vọng của mình nữa, đè lên, một đôi tay dầm dề, dùng sức xoa nắn bầu ngực trắng mịn mềm mại. Trong ánh trăng mờ Hường Văn cảm thấy thân thể rất đau, cô muốn phản kháng, tuy nhiên nó không có một chút hơi sức, cô theo bản năng kẹp chặt chân của mình, chỉ cảm thấy đau, chỉ cảm thấy chán ghét. Cô dường như đang lâm vào một giấc mộng, không thể nghĩ ngờ là con ác mộng, tuy nhiên nó thế nào cũng không tỉnh được.

"Mẹ nó, thân thể trắng như tuyết này thật đúng là mê người!" Trong hai mắt của gã đàn ông lộ ra vẻ dâm uế, tay tiếp tục vuốt ve nơi mềm mại kia của Hường Văn, không khỏi mắng một tiếng.

Hai người đàn ông bên cạnh này, thấy khuôn mặt của gã ta hưởng thụ, cũng không cam chịu cô đơn, rồi rít đi kéo cái người đàn ông đang chìm trong hưởng thụ: "Mẹ nó, mày muốn lên cũng nhanh chút, đừng cho các anh em ngồi chờ!"

"À?? Gấp, gấp cái gì!" Gã đàn ông đang muốn hưởng thụ, lại bị người kia cứng rắn lời dạy.

Một người đàn ông cười nói: "Nhìn xem dáng vẻ của mày kia, nói chuyện cũng bắt đầu thờ dốt! Đây thật là người khéo léo!"

"Xem ra là đã uống thuốc đi, mày xem dáng vẻ cô ấy chịu đựng một chút, thật là hấp dẫn! Tao thấy phải đau lòng!"

Cô không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy đau, thân thể giống như là bị xé rách một lần, nước mắt không chảy xuống được, hình như thật lâu trước đây, thiếu niên dẫn theo cô chạy vào trong vườn hoa cải dầu lớn, vàng óng ánh, ấm áp, hết thấy đều là tốt đẹp.

Cô khẽ gọi anh, Mạc Tịch.

Thiếu niên dừng bước, mỉm cười nhìn về phía cô.

Giống như rất nhiều giấc mơ, lại bắt đầu vụn vỡ, khuôn mặt thiếu niên tươi cười sáng rực, biến thành một cảnh tượng nhuộm đầy máu tươi, anh ta nắm tay của mình, mà trong tay của mình, nắm lấy một cây súng lục, anh ta khiến cho họng súng nhắm vào lồng ngực mình, anh ta tức giận, cô nổ súng sao! Sẽ bóp cò sao? Nổ súng!

"Á!" Hường Văn đột nhiên thức tỉnh, không ngừng thờ hồn hèn, gần như là cùng giây đó, cô bị ôm vào một lồng ngực rắn chắc, anh ta hình như là đã dùng hết sức lực đi ôm người phụ nữ này, bóp vào khớp làm đau cô.

"Đều đã qua, không sao, Hường Văn, không sao."

Hường Văn ngây ngẩn cả người, giọng nói này, cô quá mức quen thuộc: "Lê Thiên Qua?" Tại sao, tại sao mình nỗ lực chạy, cuối cùng vẫn còn trở lại bên cạnh anh ta, chẳng lẽ vĩnh viễn sẽ như vậy phải không?

Lê Thiên Qua buông cô ra, mỉm cười nhìn về phía cô: "Cảm thấy khó chịu chỗ nào sao? Có cần anh kêu bác sĩ tới hay không?"

Cô chỉ cảm thấy, thân thể giống như là bị bánh xe cán qua, đau buốt nhức vô lực. Cô quan sát bốn phía một chút, bài trí và trang hoàng rõ ràng nói cho cô, nơi này là bệnh viện. Tại sao mình lại ở bệnh viện? Cô chỉ nhớ rõ, có một người đàn ông cướp đi điện thoại của cô, sau đó chuyện gì xảy ra? Trong đầu của cô lại trống rỗng.

Lê Thiên Qua vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, đẩy mất lan tràn một loại bi thương, mà Hường Văn không rõ bị thương ấy: "Thật xin lỗi, về sau anh nhất định sẽ bảo vệ em tốt, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào thương tổn em."

Ánh mắt Hường Văn nhìn bên người Lê Thiên Qua, lúc này mới phát hiện, anh cũng giống như mình, ăn mặc quần áo bệnh nhân. Cô chán ghét tránh thoát tay của anh: "Anh không chết? Ông trời không có mắt, người như anh, làm sao lại không chết đây?!"

"Ngủ một chút đi, anh không quấy rầy em. Nếu như em thật sự chán ghét anh, anh sẽ ra ngoài, anh ở ngay kế bên, anh gọi y tá tới chăm sóc em."

"Tốt nhất anh cắt xa xa! Tốt nhất lăn đến địa ngục đi! Để cho tôi vĩnh viễn cũng không nhìn thấy anh nữa"

Lê Thiên Qua đối với cô cười cười, cúi người muốn hôn môi cô, Hường Văn xoay đầu đi sang một bên. Lê Thiên Qua dừng một chút, thu hồi động tác của mình: "Anh đi ra ngoài trước, có chuyện gì gọi anh."

Anh vừa mới xoay người, đi vài bước, Hường Văn đã lên tiếng gọi anh: "Làm sao anh tìm được tôi? Tại sao tôi đều không nhớ rõ? Tôi bị thương sao?"

"Em bị chó điên cắn, đều đã qua, anh sẽ không bỏ qua những tên chó điên kia."

Hường Văn mắt tròn lên, chán ghét quay lưng đi: "Tôi thấy anh mới đúng là chó điên!"

Lê Thiên Qua chỉ là mỉm cười: "Chớ suy nghĩ lung tung, nghỉ ngơi thật tốt."

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, nụ cười trên mặt Lê Thiên Qua giống như nước lũ, suy đổ xuống, cuộn chặt nắm tay, một quyền đánh vào trên tường, máu từ trong tay chảy ra. Nhiễm đỏ gap giường trắng sạch.

"Ông chủ, đã bắt được người." Rabbah nhẹ giọng nói ra.

"Thiên, sau đó để cho chính bọn họ tự ăn! Rabbah cô đi làm đi, mang đầu người về."

Rabbah sùng sốt một chút, chột gât đầu nói: "Dạ, tôi lập tức đi."

"Đợi chút, thông báo Dương Thụy, Hoàng Kim Hoa bây giờ bắt đầu ra tay, sau đó quăng một trăm triệu rửa tiền."

Rabbah gật đầu một cái, quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Edit: Đào Sindy, Voicoi08, Hạ Từ Yên;

Beta: Leslie

Mây tan mưa tạnh.

Mở cửa sổ ra, không khí mãi luôn tươi mới, chỉ cần bạn chấp nhận bước về trước, có lẽ tất cả sẽ sáng tỏ. Mây đen kieu gì cũng sẽ tan đi, mặt trời rồi sẽ trở lại. Bỗng nhiên Hường Văn nghĩ thông suốt, tự do và trùng sinh, giấy dựa cũng vô ích bởi người bị thương không chỉ có mình mà còn liên lụy người khác. Không biết Tô Tín hiện tại thế nào, ngày đó cô nghe thấy tiếng súng, có lẽ Tô Tín bị thương. Dù sao thì Tô Tín cũng là con nuôi của nghị viên, Lê Thiên Qua sẽ không thật sự giết anh ta. Sau khi nghe được tiếng súng, Hường Văn thấy Lê Thiên Qua bị trúng đạn, là ai muốn giết anh ta chứ? Sau đó mình đã đi đâu? Sao cô lại không nhớ gì nữa rồi?

Hường Văn dùng sức gõ đầu nhưng mọi thứ vẫn trống rỗng. Bây giờ cô biết mình lại vào địa ngục, chỗ có Lê Thiên Qua thì không còn ánh sáng. Hường Văn cười khổ. Hiện giờ, điều cô cần làm là dưỡng tốt thân thể, chỉ cần còn sống sẽ có hi vọng rời khỏi nơi này, chỉ cần còn một tia hi vọng thì cô sẽ không từ bỏ. Chết là giải thoát, thế nhưng người thân đau đớn kẻ thù sung sướng, cũng không thể cam đoan khi chết rồi sẽ được yên. Cô sẽ không lại đi tìm chết, nếu đã muốn sống thì phải sống cho đích đáng.

Từ hôm đó, sau khi tỉnh lại, Hường Văn chỉ gặp Lê Thiên Qua đúng một lần. Còn sau đó, anh ta không hề xuất hiện nữa. Liên tiếp một tuần lễ, Hường Văn vẫn một mình ở trong phòng bệnh, không có ai tới quấy rầy cô, cô cũng thấy vui vẻ thanh tĩnh. Sau giờ ngo ánh nắng yếu ớt, gió xuân ấm áp, cô thích mở cửa sổ ngủ, hít vào không khí trong lành không làm mình cảm thấy ngột thở.

"Àm" một tiếng cửa phòng mở, đánh thức Hường Văn, cô mở to mắt, nhìn An Mạn ở trước cửa một mặt áy náy. An Mạn ngượng ngùng cười: "Gió quá lớn, không phải tôi cố ý, xin lỗi cô Hường"

Hường Văn nhàn nhạt nhìn cô ta, xoay người không rảnh để ý. Cô quay người lại, đã nhìn thấy đáng về Lê Thiên Qua căm tức nhìn An Mạn, Lê Thiên Qua cảm nhận được cô đang nhìn mình, hơi cười với cô.

"Dậy rồi à?" Bỗng nhiên Lê Thiên Qua không biết nên nói gì với cô, suy nghĩ thật lâu, lại nói ra một câu không cần nói tới.

"Nghe y tá nói, mấy ngày nay em vẫn luôn ở trong phòng bệnh, có cảm thấy buồn bức không? Chắc là khó chịu lắm hả? Là tôi suy nghĩ không chu toàn, không nên giữ em mãi trong phòng bệnh, đi ra ngoài lại là chuyện tốt. Mấy ngày nay, tôi có chút chuyện nên vẫn không thể tới thăm em. Hường Văn, nếu như em bằng lòng, tôi sẽ cưới em. Nếu như em vẫn hận tôi như thế, chúng ta cứ như vậy, tôi không ép buộc em kết hôn. Nhưng em phải ở cạnh tôi, để tôi bảo vệ em!" Anh ta nhìn cô chán ghét xoay người, vẫn nói lời trong lòng ra. Hường Văn xoay người, nhàn nhạt cười, cười không chút tình cảm nào, cô như không để ý đến điều gì, như không nhìn thấy Lê Thiên Qua, cô xem như là không khí. Hiện tại cô bình tĩnh dị thường: "Tùy anh"

Lê Thiên Qua cười gật đầu: "Muốn đi ra ngoài đi một chút không? Tôi đi cùng em ra ngoài một lát"

"Ông chủ." An Mạn lên tiếng đánh gãy. Lê Thiên Qua nhìn cô ta một cái, An Mạn lắc đầu với anh ta, Lê Thiên Qua lại nói với Hường Văn: "Tôi bảo y tá đi với em, tôi còn có chút chuyện phải xử lý"

Hường Văn ngồi dậy, đầu tóc rối bời vất ra sau ót, Lê Thiên Qua nâng tay trái lên, muốn giúp cô vuốt tóc. Hường Văn khoát tay, hất tay anh ta ra, dùng sức đẩy anh ta ra, mang giày vào, đi đến phòng vệ sinh, âm một tiếng cửa đóng lại. Lê Thiên Qua nhíu chặt lông mày, ấn vai phải của mình, cắn chặt răng. An Mạn vội vàng chạy tới: "Ông chủ, sao rồi?"

Lê Thiên Qua lắc đầu, An Mạn vẫn không yên lòng: "Tôi đi gọi bác sĩ"

"Gấp cái gì?" Lê Thiên Qua không vui: "Chờ một lát Hường Văn ra từ biệt rồi chúng ta đi"

"Ông chủ, có nên nói cho cô Hường biết không? Không thể để mặc cô ấy tổn thương anh, vai của anh?"

Lê Thiên Qua trừng cô ta: "Nhiều chuyện! An Mạn, cô gần đây sao thế? Đừng cho cô ấy biết. Coi như chỉ còn một cánh tay, tôi vẫn có thể ôm cô ấy"

An Mạn còn muốn nói gì, Hường Văn từ trong toilet đi ra, nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, trực tiếp cởi giày, nằm xuống đi ngủ. Lê Thiên Qua dùng tay trái dịch góc chăn cho cô, dịu dàng nói: "Tôi đi trước, có chuyện gì thì gọi y tá làm. Tôi sẽ trở lại thăm em, nghỉ ngơi thật tốt"

Hương Văn từ đầu đến cuối đưa lưng về phía anh ta, Lê Thiên Qua nhìn chăm chú bóng lưng của cô thật lâu, chậm rãi xoay người, An Mạn vịn anh ta đi ra ngoài. Đầu ngón tay của anh ta lạnh lẽo, mặt màu lúa mì, không có chút huyết sắc nào.

"Ông chủ, miệng vết thương của anh sao rồi?"

"Trở về trước rồi nói"

An Mạn thận trọng dìu Lê Thiên Qua, quay người đi vào phòng bệnh sát vách Hương Văn. Nhẹ nhàng cởi âu phục của Lê Thiên Qua, bên trong là áo bệnh nhân xanh trắng, trên vai phải, đã bị máu nhuộm đỏ một mảng lớn, Lê Thiên Qua nhú chặt lông mày, khuôn mặt anh tái, bởi vì đau đớn, vịn vịn cùng nhau.

"Tôi đi gọi bác sĩ đến!" An Mạn không đành lòng nhìn, quay lưng đi ấn chuông. Trong chốc lát, mấy bác sĩ y tá chạy đến, nhanh chóng xử lý vết thương Lê Thiên Qua lại nứt ra. An Mạn muốn nhìn, lại không đành lòng, không nhìn, lại lo lắng. Ông chủ vừa mới làm phẫu thuật, vết thương còn chưa khép lại, đã đi gặp cô Hương, lúc này lại biến thành thế này. Cô Hương, tuyệt đối là kiếp nạn của ông chủ. Bác sĩ đổi thuốc cho Lê Thiên Qua, một lần nữa băng bó kỹ, y tá đổi lại quần áo bệnh nhân mới cho anh ta.

"Bác sĩ, vết thương của ông chủ thế nào? Có đáng ngại không?"

"Cái này...." Bác sĩ do dự một chút, nhìn sắc mặt Lê Thiên Qua.

Lê Thiên Qua gật đầu: "Theo tình hình thực tế mà nói, tôi cũng muốn nghe thử"

Bác sĩ thở dài, chết thì chết thôi: "Đạn kẹt trong đầu khớp xương, không lấy ra được"

"Ông nói gì? Không phải đã làm phẫu thuật sao? Sao còn chưa lấy ra được?!" An Mạn nắm chặt cổ áo ông ta: "Ông thật sự là bác sĩ à?!"

"An Mạn!" Lê Thiên Qua kêu một tiếng: "Để ông ta nói tiếp"

An Mạn buông lỏng tay đẩy ra, bác sĩ lão đảo một chút, đứng vững thân thể nói: "Vết thương của anh Lê tương đối khó giải quyết. Trước phẫu thuật mấy ngày, mới phát hiện đạn kẹt trong đầu khớp xương, không lấy ra được, cho nên chỉ làm phẫu thuật cắt, cắt bỏ thịt thối. Đạn kẹt ở chỗ quan trọng, rất nguy hiểm, hơi không cẩn thận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cho nên chúng tôi không dám tùy tiện làm phẫu thuật"

Lê Thiên Qua thản nhiên nói: "Phẫu thuật thất bại, thì như thế nào?"

"Sẽ ảnh hưởng tính cân đối của cậu"

"Ý ông là sao?" An Mạn nóng nảy, lời nói này không rõ ràng.

Lê Thiên Qua nhẹ giọng hỏi: "Ý là tôi sẽ tê liệt?"

"Đúng thế"

Không phải không nghĩ tới câu trả lời, Lê Thiên Qua hơi trầm ngâm một chút: "Tỷ lệ thành công bao nhiêu phần?"

Bác sĩ lau một vệt mồ hôi: "Khoảng hai phần"

Lê Thiên Qua cười: "Còn tốt, tôi nghĩ ông sẽ nói một phần. Nếu như tôi không làm phẫu thuật? Để đạn trong cơ thể thì sao?"

"Đạn sẽ dè lên thần kinh, lâu dài sẽ có nguy hiểm"

Lê Thiên Qua gật đầu: "Ừm, tôi suy nghĩ chút, mấy người ra ngoài đi"

"Ông chủ"

"An Mạn, cô cũng ra ngoài, chuyện của công ty, hiện tại cần cô quản lý. Vất vả cho cô" Hắn hơi cong khóe miệng bình tĩnh tự nhiên cười nhẹ.

An Mạn còn muốn nói gì nhưng cuối cùng cũng chỉ im lặng rồi nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Cho em tự do.

"Cộc cộc cộc" Có người đang nhẹ nhàng gõ cửa, Hương Văn không lên tiếng, người kia lập tức tự mình đi vào.

"Tôi không cần gì cả, mời đi ra ngoài" Hương Văn quay lưng về phía người đến ra lệnh đuổi khách.

"Hương Văn" Giọng nói của tôi có chút run rẩy, chỉ gọi cô một tiếng sau đó âm thanh cũng giống như nghẹn ngào lại. Hương Văn giống như vừa bị sét đánh, cô chậm rãi quay người sang lại, người trước mặt cô mặc quần áo y tá, gương mặt bị khẩu trang che kín chỉ còn một đôi mắt tràn đầy tình cảm lộ ra ngoài lại có chút ánh sáng trong suốt của nước mắt. Hương Văn nhìn tôi với ánh mắt không thể tin được, cô vươn tay run run vuốt ve mặt tôi: "Mạc

Tịch? Là cậu sao? Thật sự là cậu sao?”

“Là tôi. Thật sự là tôi” Lâm Mạc Tịch dùng sức ôm chặt Hường Văn, cô gầy yếu đến mức không rõ hình dáng, tôi ôm mà chỉ sợ mình sẽ bóp nát cô mất.

“Sao cậu lại đến đây?”

“Hường Văn, hóa ra chị vẫn luôn không tốt, tôi thật đáng chết, tôi còn nghĩ rằng chị sẽ hạnh phúc. Hường Văn, tôi không nên rời khỏi chị, cho dù cả đời nghèo khó, chúng ta cũng có thể sống cuộc sống hạnh phúc. Thế nhưng tôi lại ngu xuẩn coi vật chất là quan trọng, tôi muốn chị có cuộc sống tốt, tôi không muốn nhìn thấy chị lúc đó, không muốn nhìn thấy đôi tay của chị trở nên thô ráp vì nấu cơm giặt quần áo, tôi không muốn nhìn thấy cảnh rõ ràng chị thích một vật gì đó nhưng lại không có tiền mua. Hường Văn, nếu năm đó tôi không đi, chúng ta sẽ không biến thành như thế này. Chị hận tôi đi. Chị đánh tôi, mắng tôi đi” Lâm Mạc Tịch nắm lấy tay Hường Văn dùng sức tát lên mặt mình. Hường Văn phản đối hành vi tự hại mình của tôi. “Mạc Tịch, tôi làm sao thế này? Sao tôi lại đến đây? Những chuyện kia đều đã qua, chúng ta cũng không cần suy nghĩ nữa, bây giờ tôi cần phải sống một cuộc sống tốt mới đúng chứ”

“Chị đi theo tôi đi. Chúng ta sẽ giống như trước kia, tìm một trấn nhỏ vắng vẻ ở lại, cùng nhau sống hết cuộc đời trong sự bình yên. Tôi sẽ không kết hôn, luôn ở bên cạnh chị, nếu như sau này chị gặp được một người đàn ông thực sự mang đến hạnh phúc cho chị, tôi cũng yên tâm giao chị cho tôi ta. Hường Văn, chúng ta đi thôi”

“Đồ ngốc, hiện tại tôi sống rất tốt, tôi không đi. Mạc Tịch, cậu về đi” Sao cô có thể đi cùng tôi được. Cô biết rất rõ rằng đây là con đường chết, sao cô có thể hại em ấy được.

“Tại sao vậy? Tôi muốn chị đi theo tôi. Tôi nhất định phải đưa chị rời khỏi chỗ này. Tôi không thể để chị ở lên bên cạnh tên Tần Thọ kia” Lâm Mạc Tịch tức giận. Hường Văn sợ đến ngây người. “Mạc Tịch, cậu biết cái gì rồi?”

Hắn biết tất cả mọi chuyện, chỉ là hắn đến quá muộn mà thôi.

“Tôi chỉ muốn đưa chị rời khỏi nơi này. Hường Văn, chị yên tâm, tôi sắp xếp xong rồi, chỉ cần chúng ta đi từ đây ra ngoài, đi đến sân bay là chúng ta sẽ an toàn. Thế giới này lớn như vậy, Lê Thiên Qua sẽ không tìm được chúng ta” Lâm Mạc Tịch nắm chặt lấy tay cô, vẻ mặt kiên định không thể nghi ngờ. Hường Văn cười cười, cô rút tay cô ra khỏi lòng bàn tay tôi, từng chút từng chút một nhưng lực tay của Lâm Mạc Tịch càng lúc càng chặt, Hường Văn cũng đơn giản theo tôi: “Mạc Tịch, đừng ngây thơ như vậy. Thật sự tôi ở chỗ này rất tốt, anh ấy đối xử với tôi tốt lắm, cậu về đi”

Lâm Mạc Tịch lạnh lùng ngắt lời nói của cô: “Nói dối! Tôi cũng từng cho rằng hắn đối xử với chị rất tốt, nhưng hắn luôn làm hại chị. Chị đi theo tôi đi, cứ coi như chị không ở cạnh tôi, coi như chúng ta không thể quay về như trước kia, tôi cũng muốn đưa chị đi khỏi chỗ này. Sau khi rời khỏi đây, chị lại quyết định bản thân chị muốn đi con đường nào, tôi không ép buộc chị phải đi cùng với tôi. Tôi chỉ muốn chị có thể chính thức thoát khỏi cuộc sống như bây giờ, tôi muốn chị có cuộc sống tốt, cho dù lại quay về khó khăn, nhưng so với bây giờ cũng còn tốt hơn. Hường Văn, nếu chị không đồng ý, không nghe theo tôi nói, thì bây giờ tôi phải đi tìm Lê Thiên Qua”

“Lâm Mạc Tịch” Hường Văn gọi hắn lại “Cậu đừng ngốc như vậy nữa. Cậu muốn mạng sống của tôi thành công toi sao? Chuyện của tôi không cần cậu lo, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi”

“Không có quan hệ sao? Chị à, tôi cũng muốn tôi không có bất kì quan hệ gì nhưng mối quan hệ này thật sự tồn tại. Bất kể tôi có muốn bỏ qua nó như thế nào, nó vẫn luôn tồn tại, buộc chặt trái tim tôi, luôn luôn rất đau rất đau”

Hường Văn quay lưng lại, cô cắn chặt môi dưới của mình: “Tôi sẽ không đi, cậu đi đi, cũng không cần lại đến đây nữa. Nhân lúc chưa có ai phát hiện ra tôi, cậu nhanh chóng đi đi”

“Chỉ sợ đã có người phát hiện, tôi vào lâu như vậy rồi chưa đi ra ngoài, chẳng lẽ không có người nghi ngờ sao? Chị không đi, tôi cũng không thể đi, Lê Thiên Qua đến đây thì cùng lắm là tôi cùng chết với chị”

“Mạc Tịch, chỉ cần có thể sống thì còn có hi vọng, tôi cũng đã không đi tìm cái chết, tại sao tôi còn không biết quý trọng mạng sống của mình?”

“Chị đi theo tôi đến một chỗ, sau đó tôi sẽ đưa chị về”

“Đi nơi nào?”

“Cho đến bây giờ chị cũng không biết mẹ được an táng ở chỗ nào đúng không?”

Mẹ? Người phụ nữ khi cười trên mặt hiện lên lúm đồng tiền xinh đẹp, lúc bà nói chuyện, lời nói luôn nhỏ nhẹ dịu dàng. Trong trí nhớ của cô, gần như mẹ chưa bao giờ tức giận, chỉ có một lần, cô thấy cha về nhà cãi nhau âm ỉ một trận với mẹ, sau đó mẹ liên tục bị bệnh, cũng không tốt hơn được. Cha chưa bao giờ đưa cô đi cúng bái mẹ, ông cũng không cho phép cô nhắc đến mẹ trước mặt ông. Sau này, cha đưa một người phụ nữ về, một người phụ nữ có gương mặt giống mẹ đến ba phần, bà cũng không phải mẹ cô, vĩnh viễn cũng không thể thay thế được. Lâm Mạc Tịch thấy Hường Văn có chút dao động, dịu dàng nói: “Chúng ta chỉ đi một lát, Lê Thiên Qua sẽ không phát hiện ra, ngay cả khi hắn có phát hiện ra thì cũng sẽ không trách chị, chị có quyền được đi cúng bái mẹ mình. Hường Văn, chúng ta đi thăm mẹ đi”

Trên hành lang bệnh viện, một y tá có thân hình cao lớn đẩy một chiếc xe lăn, chậm rãi đi về phía trước, trên xe lăn có một người phụ nữ mặc đồ bệnh nhân kẻ ô vuông màu xanh trắng, cô gần như không có biểu cảm gì, ngơ ngác nhìn về phía trước. Trong bệnh viện, thuộc hạ của Lê Thiên Qua thấy Hường Văn đi ra ngoài đồng loạt gật đầu chào hỏi. Bọn họ cũng không ngăn cản, ông chủ có nói chỉ cần cam đoan Hường Văn được an toàn là tốt rồi, chuyện khác không cần quản nhiều. Bọn họ thuận lợi đi ra khỏi bệnh viện. Lâm Mạc Tịch giúp Hường Văn đi tản bộ trong vườn hoa. Trong vườn hoa có

dòng suối nhỏ, đúng lúc xuân về hoa nở, từng trận gió nhẹ phát lên mặt, trong lúc giật mình như đang nhìn thấy vùng sông nước Giang Nam mờ ảo. Vườn hoa của bệnh viện này được bố trí rất nổi bật. Chỉ là con người luôn bận rộn, lãng phí cảnh đẹp, bởi giờ phút này không phải là một ngày tốt. Lâm Mạc Tịch chậm rãi giúp cô, qua dòng chảy nhỏ, đi đến chỗ sâu trong vườn hoa. Tường vây cao năm thước tất nhiên không thể ngăn được bọn họ. Lâm Mạc Tịch đã sớm quan sát tốt, trèo ra từ chỗ này, phía sau là một ngõ hẻm. Tôi leo lên trước, sau đó kéo Hường Văn cùng nhau ngồi lên bờ tường, hai người cùng nhau nhảy xuống. Chiếc xe Lâm Mạc Tịch chọn là một chiếc xe đã lắp đặt lại, trước khi đến tôi đã tính toán đầy đủ, phần trăm để không bị phát hiện là quá nhỏ, cho nên tốc độ của tôi phải nhanh chóng, tranh thủ thời gian. Bề ngoài của chiếc xe này giống như đực với những chiếc xe taxi chạy ngoài đường, chen lán trong dòng ngựa xe như nước, rất khó có thể nhận ra. Nhưng về phần tính năng lại là một chiếc xe tốt, nội thất bên trong đều theo hình thức của xe đua F1. Xe chạy như tên bắn, đi qua vài ngõ nhỏ, chỗ này nhiều đường giống như một cái mê cung. Nếu bản thân Hường Văn tự mình đi thì sớm không phân biệt được đông tây nam bắc. Cũng may Lâm Mạc Tịch luôn có thể phân biệt rõ phương hướng, vòng qua vòng lại, họ nhanh chóng đến đường cao tốc, đường này rất gần, khoảng mười phút đồng hồ đã ra khỏi thành phố K. Lâm Mạc Tịch nhìn thoáng qua Hường Văn đang ngồi bên cạnh, cô cắn chặt môi không còn chút máu nào của bản thân, ngón tay không ngừng nghịch quần áo. Hắn nở nụ cười với cô: "Hường Văn, chị có muốn nghỉ ngơi một chút không? Để cho đầu óc luôn căng thẳng của chị có thể thả lỏng một chút"

Lúc này ánh mắt của Hường Văn mới có chút hồn, cô từ từ nhìn về phía gương mặt tôi: "Mẹ được an táng ở chỗ nào? Xa lắm sao?"

Tôi cầm tay cô: "Mặc kệ xa bao nhiêu tôi đều sẽ đưa chị đi, tin tưởng tôi"

Hường Văn muốn mỉm cười, nhưng là lực bất tòng tâm, cô rất mệt mỏi, trái tim luôn treo lơ lửng giữa không trung, không được yên ổn. Lâm Mạc Tịch nhìn cô một cái thật sâu, tình cảm dịu dàng trong mắt không có lời nào diễn tả hết được, bỗng nhiên về mặt tôi lập tức thay đổi, gương mặt âm trầm, đen như màu đất: "Hường Văn, chị ngồi chắc vào"

Hường Văn phát hiện ra về mặt tôi không được tốt, cô quay đầu nhìn qua cửa kính xe, cuối cùng vẫn đến đây, điều cô lo lắng vẫn xảy ra.

"Mạc Tịch, tôi dừng xe đi, chị đi giải thích cùng tôi ấy một chút"

"Có chết cũng không"

"Mạc Tịch, cậu đừng cố chấp, chúng ta đi cúng bái mẹ, Lê Thiên Qua sẽ đồng ý, tốt nhất là đừng để tôi ấy hiểu lầm. Dừng xe đi"

"Không muốn" Lâm Mạc Tịch quay một cái quẹo vào một con đường khác, mạnh mẽ nhấn ga. Hường Văn sốt ruột khuyên giải nhưng Lâm Mạc Tịch vẫn thùy chung không chịu dừng xe. Cứ tiếp tục như vậy, Lê Thiên Qua nhất định sẽ hiểu nhầm, với tính cách của anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho Mạc Tịch. Phía sau có tám chiếc xe đuổi theo liên tục không dừng, khoảng cách càng ngày càng gần, Lâm Mạc Tịch vừa lái xe vừa quan sát kính chiếu hậu, mồ hôi tí tách chảy xuống. Lâm Mạc Tịch dùng sức đánh tay lái, quẹo xe vào đường cao tốc, trong phút chốc đã bỏ lại những chiếc xe phía sau một đoạn, từ bên cạnh lại có một chiếc xe thể thao màu bạc nằm ngang giữa đường đi, nhìn thấy xe mình sắp đâm vào chiếc xe kia. Lâm Mạc Tịch hoảng sợ nhìn về phía trước, mạnh mẽ đạp thắng. Khoảng cách giữa đầu xe của cậu và thân chiếc xe kia không đến nửa thước. Trên chiếc xe thể thao màu bạc có một người bước xuống, anh ta mặc một chiếc áo khoác màu đen, bên trong là quần áo bệnh nhân kẻ ô vuông xanh trắng rộng thùng thình. Tay phải của tôi buông xuống che giấu vết máu đỏ thẫm trong tay áo theo cổ tay áo từng giọt từng giọt rơi xuống đất. Tay trái của anh vẫn luôn cầm một khẩu súng lục màu bạc giờ lên, nhắm ngay vào Lâm Mạc Tịch ngồi trong xe. Lâm Mạc Tịch vừa mở cửa xe, Hường Văn vội kéo tay tôi, lắc đầu với tôi, Lâm Mạc Tịch nở nụ cười với cô, kéo tay áo của cậu ra khỏi tay cô rồi đi xuống xe. Cách một tiếng, âm thanh của súng đã được lên nòng, Lê Thiên Qua giờ súng về phía mi tâm của Lâm Mạc Tịch. "Tôi nuốt lời, tôi hận nhất chính là người lừa gạt tôi"

Lâm Mạc Tịch không chút sợ hãi nhìn gương mặt tức giận của tôi, cười nhạt nói: "Mày có tư cách gì đứng trước mặt tao? Mày có tư cách gì để cho tao giao Hường Văn cho mày? Mày có tư cách gì thao túng cuộc sống của bọn tao? Căn bản là mày không xứng, mày là đồ cặn bã"

"Tôi nói rồi, tôi sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc, tôi sẽ bảo vệ cô ấy, nếu cậu đã đồng ý với tôi sẽ rời khỏi và không còn làm phiền cô ấy nữa thì không nên xuất hiện. Lâm Mạc Tịch, bây giờ cậu đang khiêu chiến mức độ nhẫn nại của tôi!" Anh tiến lên từng bước, để súng lục lên trên trán cậu.

"Đừng mà!" Hường Văn từ trên xe lao xuống, ôm chặt người của Lê Thiên Qua: "Đừng giết cậu ấy, thu súng lại đi, Lê Thiên Qua, tôi không cho anh làm tổn thương cậu ấy!"

"Tránh ra!" Lê Thiên Qua giận dữ nói, hất Hường Văn ra. Cô lao đảo một cái té ngã trên mặt đất.

"Hường Văn!" Lâm Mạc Tịch đau lòng kêu một tiếng, ngược lại căm tức nhìn Lê Thiên Qua: "Đây chính là sẽ bảo vệ và chiếu cố chị ấy như lời mày nói sao? Lê Thiên Qua, mày là người không xứng yêu chị ấy nhất trên thế giới này! Là mày khiến cho chị ấy cửa nát nhà tan, là mày khiến cho chị ấy tàn tạ như vậy, là mày từng bước một ép chị ấy đi vào đường cùng! Nếu như mày thật sự có thể bảo vệ chị ấy, sao chị ấy lại... Mày thật sự có thể giải quyết những kẻ thù kia sao?! Tại sao mày nói sẽ cho chị ấy hạnh phúc?!"

"Cậu muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, một mình xuất hiện, dẫn người phụ nữ của tôi đi, cậu thật sự cho là tôi không dám giết cậu sao?!"

Hường Văn xông tới ôm lấy eo của Lê Thiên Qua, khóc lóc kêu lên: "Lê Thiên Qua! Chúng tôi không phải muốn chạy trốn, Mạc Tịch chỉ mang tôi đi cúng bái mẹ của tôi, không phải như anh nghĩ đâu, không phải vậy, thật sự không phải như vậy, anh bỏ súng xuống, bỏ xuống có được hay không?"

"Em cho rằng tôi là thằng ngốc sao? Hường Văn, em có thể lừa gạt tôi, có thể đánh tôi mắng tôi nguyên rủa tôi, nhưng mà em không được coi tôi là một thằng ngốc mà đùa giỡn! Mẹ của em được chôn ở trên núi Bát Công, do chính tôi an bài, bây giờ Lâm Mạc Tịch muốn dẫn em ra biển! Em thật sự coi tôi là thằng ngốc sao? Cút!"

"Tôi chính là muốn dẫn cô ấy đi! Coi như là xuống Địa ngục, cũng tốt hơn sống ở bên cạnh anh!"

"Lâm Mạc Tịch!"

"Đừng mà!" Hường Văn nhào qua muốn đứng che trước mặt của Lâm Mạc Tịch, tay của Lê Thiên Qua nghiêng một chút, "pằng" một tiếng viên đạn bắn vào trên vai của Lâm Mạc Tịch.

Tiếng đạn xuyên qua cơ thể, Hường Văn không phải là lần đầu tiên nghe thấy, nhưng mà lần này cũng là lần mà cô nghe thấy chói tai nhất. Cô xông tới, ôm lấy cơ thể lao đảo sắp ngã của Lâm Mạc Tịch, hai người té xuống đất.

"Mạc Tịch, đừng, đừng mà, không thể như vậy. Cậu không thể bỏ lại tôi!" Nước mắt của cô tí tách rơi xuống, trên vai của Lâm Mạc Tịch máu chảy không ngừng, anh giờ tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt của cô.

Hường Văn xé quần áo của mình, để chặn trên vết thương ở anh, nhưng mà máu tươi nhanh chóng thấm đỏ cả miếng vải, vẫn không thể ngừng chảy như cũ, cô chỉ có thể máy móc lặp lại một động tác, xé quần áo của mình, đi ngăn lại máu của hắn, nhưng không dùng được, quần áo của cô rách rưới nhưng máu của hắn vẫn đang chảy xuống.

Lê Thiên Qua đứng ở một bên, cánh tay không còn sức mà buông xuống, mới vừa rồi nếu như không phải hắn kịp thời điều chỉnh, như vậy người bị thương bây giờ rất có thể chính là Hường Văn, cô ấy vì cậu ta, thậm chí thật sự có thể chết? Cô ấy không thấy, mình cũng đang chảy máu sao? Trong mắt của cô ấy cũng chỉ có cậu ta sao? Anh không cam lòng, Lâm Mạc Tịch có cái gì tốt, chỉ xuất hiện sớm một chút. Khi còn trẻ, ai có thể hiểu được tình yêu, anh sao có thể cam tâm chứ?

Lê Thiên Qua lại nâng tay trái lên lần nữa nhắm ngay trán của Lâm Mạc Tịch, lần này anh sẽ không nương tay.

Hai mắt Hường Văn đầy nước mắt, đột nhiên phát hiện động tác của Lê Thiên Qua, giống như một người mẹ bảo vệ con của mình, che ở trước mặt Lâm Mạc Tịch, cô bỏ qua, quỳ gối chân của Lê Thiên Qua, lời kéo tay áo của anh: "Tôi cầu xin anh, đừng làm hại cậu ấy, tôi cũng chỉ còn có một người thân là cậu ấy thôi, Lê Thiên Qua, tôi cầu xin anh, anh muốn tôi làm gì cũng được, đừng giết cậu ấy, tôi sẽ kết hôn với anh, sẽ sinh con cho anh, anh muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm cái đó, từ nay về sau tôi sẽ sống ở bên cạnh anh, cầu xin anh, bỏ qua cho cậu ấy, tôi thật sự chỉ còn có một người thân này thôi, tôi cầu xin anh"

Kết hôn? Con? Những thứ này đã từng là chuyện anh tha thiết muốn có, hôm nay cô ấy đồng ý, nhưng đó là vì tính mạng của người đàn ông cô yêu đang nằm ở trong tay của anh. Thứ anh cần, không phải là sự thương hại như vậy, không phải là lui bước mà cầu xin như thế!

"Cút! Thu nước mắt lại đi, tôi không cho phép em khóc vì những người đàn ông khác!" Anh tức giận gầm thét, hất Hường Văn ra. Hường Văn lại ôm lấy hắn: "Lê Thiên Qua! Anh không thể giết cậu ấy! cậu ấy không phải là những người đàn ông khác, cậu ấy là em trai của tôi!"

"Em trai?" Đột nhiên Lê Thiên Qua bật cười: "Em còn muốn lừa gạt tôi tới khi nào? Coi tôi là con khỉ mà đùa giỡn rất vui sao?"

"Tôi không có lừa anh, Mạc Tịch thật sự là em trai của tôi, là em trai cùng mẹ khác cha của tôi! Bởi vì một lần sai lầm mà mẹ của tôi có con với người khác, đứa bé kia chính là Mạc Tịch! Lê Thiên Qua, tôi nói đều là sự thật, là sự thật. Cho nên cha của tôi mới ngăn cản hai chúng tôi ở chung một chỗ. Cậu ấy thật sự em trai của tôi, là em trai ruột của tôi đó! Anh đã giết cả nhà của tôi, hiện giờ tôi chỉ còn có một người thân này, anh cũng muốn giết luôn sao?! Như vậy anh dứt khoát giết cả tôi luôn đi!"

Lê Thiên Qua khó có thể tin nhìn của hai người, lao đảo lui về phía sau, cô ấy nói cậu ta là em trai ruột của cô ấy? Bởi vì bị ngăn cản, cho nên tách ra, chẳng lẽ mình vẫn luôn hiểu lầm sao? Lúc đầu ở trong bệnh viện, Lâm Mạc Tịch có nói cậu ta và Hường Văn chỉ có thể là chị em, lời cậu nói là thật sao?

"Ông chủ?" An Mạn đỡ lấy cơ thể đang lao đảo của Lê Thiên Qua, cô chưa từng có chán ghét Hường Văn như vậy. Lúc trước, cô còn có thể thương xót cho cô ấy nhưng khi cô nhìn thấy ông chủ của mình lần lượt vì người phụ nữ này mà buông tha cho nguyên tắc của mình, bỏ qua lợi ích của mình, mà nữ nhân kia còn muốn tôn trọng ông chủ. Cô biết rất rõ cho dù ông chủ chết cũng sẽ không giết cô ấy. Cô cũng biết rất rõ ông chủ yêu cô ấy, đã yêu đến hết hi vọng. Cô ấy thường nói, ông chủ dùng tình yêu tới tôn trọng cô ấy. Cô cảm giác không phải như vậy, dùng tình yêu của ông chủ đối với cô ấy để tự hại mình hại người.

"Gọi xe cứu thương! Nhanh lên một chút, cho dù như thế nào, Lâm Mạc Tịch không thể có chuyện được" Anh lạnh lùng nói, những người cấp dưới vội vàng đi làm.

Hường Văn lại ôm Lâm Mạc Tịch vào trong ngực, hai tay ấn lên vết thương của anh, sắc mặt của Lâm Mạc Tịch càng ngày càng tái nhợt, khó khăn mở miệng, Hường Văn áp lỗ tai qua, mới nghe được lời của anh: "Chị, tôi biết chị là chị ruột của tôi nhưng tôi vẫn muốn ở cùng với chị. Tôi lừa chị, hôm nay tôi muốn dẫn chị đi"

"Đừng nói nữa, xe cứu thương lập tức tới rồi! Mạc Tịch, cậu sẽ không có chuyện gì, cậu sẽ tốt lên thôi!" Cô khóc không thành tiếng, nói năng lộn xộn.

"Ông chủ, ông chủ, ngài làm sao vậy? Tay của ngài!" An Mạn kinh ngạc kêu lên, cả cánh tay của Lê Thiên Qua, đã bị máu nhiễm đỏ, mới vừa rồi anh vì đuổi theo Hường Văn, đã tự mình lái xe tới, vết thương còn chưa khép lại rách ra.

Lê Thiên Qua khó khăn cởi áo khoác ra, đi tới, muốn khoác lên trên người Hường Văn, che lên cơ thể lộ ra của cô nhưng cô lại đẩy ra. Mặc dù không có nói lời độc ác nào thêm nhưng sự chán ghét và thống hận trong ánh mắt cô đã nói rõ tất cả.

"Cô Hường! Cô không thể đối xử với ông chủ như vậy! Những gì cô đã trải qua, ngài ấy cũng vì lý do của cô mà đã...."

Pằng pằng hai tiếng, đạn bắn vào bên chân của An Mạn: "An Mạn! Không nên ép tôi giết cô!"

Lời nói của An Mạn không thể làm gì khác hơn là nuốt trở vào. Đây là lần đầu tiên ông chủ chữa súng đối với mình, trái tim của cô không phải nguội ;anh, Cô cảm thấy rất đau lòng, ông chủ đã bị thứ gọi là tình yêu che đi đôi mắt, một mực sa đoạ, ngài ấy đã yêu đến mù quáng.

Tiếng xe cứu thương inh ỏi vang lên, ánh mắt của Hường Văn giống như lại có ánh sáng: "Mạc Tịch, xe cứu thương tới, cậu sẽ không có việc gì, chúng ta được cứu rồi!"

Tiếng cứu thương rú còi inh ỏi đi qua mang Lâm Mạc Tịch đang hôn mê và Hường Văn đang có nhiều cảm xúc đan xen đi.

Đề lại Lê Thiên Qua với dáng vẻ cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Edit: Voicoi08 + Hạ Tử Yên

Beta: Hạ Tử Yên

Sống lại.

Đèn đỏ trên cánh cửa phòng phẫu thuật bất ngờ sáng lên, y tá ra ra vào vào, trên hành lang liên tục có người đến người đi. Bỗng nhiên, thoáng cái cả dòng người tấp nập, lại bỗng nhiên, thoáng cái, không còn một bóng người. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Hường Văn một mình ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đang đóng chặt, cả bóng đèn đỏ trên cửa phòng. Cô có cảm giác giống như vừa trải qua một vòng sinh tử luân hồi khá dài, cảm giác cả người đều mệt mỏi, trong đầu chỉ còn lại trống rỗng, cô không biết mình nên làm cái gì, cũng không biết bản thân có thể làm gì, cô chỉ biết, việc cô muốn làm chính là chờ Lâm Mạc Tịch bình yên vô sự đi ra ngoài. Quên mất thời gian, trên hành lang từ mờ tối chuyển thành đèn đuốc sáng trưng. Đèn đỏ trước phòng giải phẫu đột nhiên tắt. Cánh cửa đóng chặt lại cũng mở ra, về mặt bác sĩ mệt mỏi đi ra ngoài. Hường Văn mạnh mẽ đứng dậy, đầu óc không tỉnh táo khiến cô suýt ngã sắp xuống, cô cử động hai chân sớm mất cảm giác đi nhanh đến trước mặt bác sĩ, cô nắm chặt lấy cánh tay của bác sĩ.

“Mạc Tịch sao rồi ạ? Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi ạ?” Trong giọng nói mang theo sự lo lắng, giống như một kẻ tù tội chờ đợi kết quả tuyên án được trả tự do cuối cùng. Bác sĩ nhận lấy khăn giấy mà y tá đưa sang, lau mồ hôi, rồi mới nói: “Phẫu thuật rất thành công, viên đạn đã được lấy ra, chờ khi khỏe hẳn thì có thể ra viện. May mắn, anh ta không bị tổn thương gân cốt.” Chỉ ngắn ngủn mấy câu nói, nhưng cũng khiến cho trái tim đang treo ngược ở cổ họng của Hường Văn theo đó mà bình tĩnh lại.

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.” Hường Văn mừng như điên, con người nhàn nhạt như làn nước mùa thu, đây là tin tức tốt nhất mà cô nghe thấy trong năm nay. Cô cúi đầu chào một góc 90 độ trước bác sĩ: “Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn mọi người.”

“Đây là việc chúng tôi phải làm, cô Hường chăm sóc cho anh ta thật tốt đi.” Sau khi bác sĩ phẫu thuật chính nói xong lập tức quay người rời đi.

“Cảm ơn. Tôi sẽ, tôi sẽ. Cảm ơn mọi người.” Câu nói của Hường Văn có chút lộn xộn, liên tục nói cảm ơn. Y tá đẩy Lâm Mạc Tịch ra ngoài, trên vai anh đã được băng bó tốt, gương mặt tái nhợt, đôi môi mím lại thật chặt. Lông mi của anh rất dài, giống như chiếc quạt lông, tạo thành một bóng râm trên mí mắt của anh. Hường Văn cúi người, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của anh, trên mặt nở nụ cười, giống như những làn sóng lăn tăn dập dờn. Mạc Tịch, chỉ cần còn sống thì sẽ có hi vọng, tốt quá, chúng ta đều còn sống.

“Cô Hường, anh Lê mời cô đến phòng bệnh 306.” Một cô y tá vội vàng chạy đến. Những người trong bệnh viện này hầu hết đều biết Hường Văn, tuy rằng Hường Văn hoàn toàn không biết họ nhưng bởi vì có quan hệ với Lê Thiên Qua nên cả bệnh viện đều ở đây phục vụ bọn họ, cho nên mọi người muốn không biết Hường Văn cũng không được. Hường Văn ngẩng ngẩng cả người, cô ngơ ngác nhìn theo cô y tá đến truyền lời kia.

“Cô Hường? Cô làm sao thế? Về mặt cô rất khó coi, có phải cô không thoải mái không?” Cô y tá nhỏ vừa quan sát về mặt cô vừa nói. Hường Văn lắc đầu, gương mặt vốn không có chút huyết sắc nào càng thêm tái nhợt, cô cắn môi, nhìn Lâm Mạc Tịch vẫn còn đang ngủ mê man, cô nhẹ nhàng vuốt tóc anh, gương mặt anh, khỏe môi của anh, giống như làm thế nào cũng nhìn không đủ. Cuối cùng cô cũng chỉ có thể buông tay, nhìn y tá đẩy Lâm Mạc Tịch vào trong thang máy, cửa thang máy "tích" một tiếng đóng lại, ánh mắt của cô lại mãi cũng chưa thu lại. Tiếng bước chân thanh thúy vang vọng khắp hành lang, mỗi một bước chân cô bước ra đều rất kiên định. Nên tới, không ai có thể tránh được, chỉ cần Mạc Tịch sống khỏe mạnh, cô thế nào cũng được, điều xấu nhất cũng chỉ là chuyện lui tới với nhau của cuộc sống trước kia mà thôi, chỉ cần cô còn sống thì sẽ có cơ hội có thể sống một cuộc sống mà bản thân muốn sống. Nếu hành lang này có thể đi xuống luôn, có phải tốt không? Đáng tiếc, ông trời không chiều lòng người, trong lúc buồn chán đi về phía trước, cô đã đứng trước cửa phòng bệnh 306. Hít sâu vài cái, sau đó đi gõ cánh cửa.

“Vào đi.” Rất lâu sau, giọng nói lười nhác của anh ta vang lên. Bốn vách tường trắng sạch sẽ, bóng đèn có chút lờ mờ chiếu lên mặt người, có chút không rõ ràng. Rèm cửa sổ sọc ca-rô màu xám trắng che lại sự tối tăm ở bên ngoài. Lộ ra một chiếc giường lớn nằm ngay giữa phòng, cũng là ra giường sọc ca-rô màu xám trắng. Hường Văn ngạc nhiên một chút, bố trí trong phòng bệnh này gần như giống như đúc với cách bố trí của căn phòng trên đảo nhỏ kia của bọn họ. Lê Thiên Qua đang đắp chăn, dựa người vào trên giường, lười nhác nhìn về phía Hường Văn: “Ngồi đi.”

“Hà?” Hường Văn đang suy nghĩ, đột nhiên bị giọng nói của anh ta kéo về hiện thực, tìm ghế sofa ngồi xuống. Lê Thiên Qua không khỏi nở nụ cười: “Em vẫn sợ tôi như trước? Ngồi xa như vậy.”

Hường Văn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt trên tức kia, cô cắn môi, vẫn đứng lên, cô vừa muốn nhắc chân đi tới bên cạnh anh, đột nhiên Lê Thiên Qua lại ngắt lời nói: “Quên đi, em cứ ngồi ở đó đi, cách tôi càng xa càng tốt.”

Hường Văn nghe anh ta nói, cô sững sờ ngay tại chỗ, không biết phải làm sao cho phải. Lê Thiên Qua nhìn thấy dáng vẻ ngu ngơ của cô, nhếch môi cười, làn da màu lúa mì, tà mì xinh đẹp. Anh ngoắc ngoắc ngón tay với cô: “Em đến đây một chút.”

Hường Văn không rõ chuyện gì, chậm rãi bước chân đi đến bên giường của anh.

“Ngồi xuống đi.” Lê Thiên Qua liếc mắt nhìn sang bên cạnh mình một cái, Hường Văn cẩn thận ngồi xuống.

“Hôn tôi.” Anh mỉm cười nhẹ, giống như đang muốn nói một chuyện khẩn cấp không liên quan, trên thực tế, hôn môi đối với bọn họ mà nói quả thật không phải chuyện gì xa lạ. Độ ẩm trên môi anh, Hường Văn cũng đã sớm quen thuộc. Cô hơi do dự một chút, cúi người xuống, đưa đôi môi không có chút huyết sắc nào của mình in xuống môi của anh. Từ trước đến nay môi cô đều lạnh như băng, mà môi anh ta lại luôn ấm áp. Lê Thiên Qua dùng một tay giữ chặt đầu cô, hôn cô nhiệt tình, cảm giác hương vị ngọt ngào giữa môi và răng của cô. Đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào bên trong miệng cô, tìm kiếm lưỡi cô, chậm rãi dây dưa. Rất lâu sau, đột nhiên anh đẩy cô ra, tiện tay rút một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau đôi môi của mình. Bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Em vẫn nên ngồi xuống ghế sofa đi.”

Hường Văn hoàn toàn bị anh ta làm cho hồ đồ, nhưng cô cũng không có suy nghĩ nhiều, theo lời anh ta nói, lại ngồi xuống ghế sofa lần nữa. Lê Thiên Qua cẩn thận đánh giá cô, mái tóc của cô rối tung buộc sau đầu, lộ ra gương mặt trái xoan động lòng người, đã sắp gãy đến không còn hình dáng nữa rồi, thật sự cũng chỉ còn khoảng bằng bàn tay. Gương mặt cô trắng bệch, luôn cắn chặt môi mình, đôi mắt lõm sâu xuống, xương gò má cao nhô lên cao. Dáng vẻ này, anh thấy còn thương tiếc. Lê Thiên Qua thu hồi ánh mắt của mình, chăm một điều thuốc, dùng sức hít một hơi, phun làn khói ra. Anh chậm rãi mở miệng nói: “Hường Văn, em khiến tôi cảm thấy chán rồi, khiến cho tôi cảm thấy chán ghét. Phụ nữ, tôi có thể nắm một cái là được một bó to, xinh đẹp hơn em, chỗ nào cũng có. Tôi không còn hứng thú với em nữa, vốn tôi còn đang tính, giữ lời hứa, cưới em làm vợ, đáng tiếc phản ứng của em khiến tôi thấy gai mắt, một lần lại một lần chạy trốn, thật rõ ràng, em đã vượt qua mức độ nhẫn nại của tôi.”

Hường Văn và anh nhìn nhau, nhìn khói thuốc vờn quanh đầu ngón tay anh ta. Lê Thiên Qua gạt tàn thuốc một chút, tiếp tục nói: “Em cắt đi! Tôi không thể giết em, về sau em không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi sẽ sai người nguy tạo một bản báo cáo tử vong giả, bắt đầu từ hôm nay trở đi, không còn người tên là Hường Văn này nữa. Tùy tiện chọn một nước, em muốn đi nước nào thì đi nước đó, tất cả chi phí tôi sẽ phụ trách, coi như là phí nghỉ việc tôi đưa cho em. Cút đi! Vĩnh viễn đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi, nếu không thì tôi không thể cam đoan mình có thể lập tức giết em hay không! Nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt, mau cút đi!”

Hường Văn không thể tin được nhìn anh: “Ý của anh là, thả tôi đi?”

“Sai rồi, không phải thả em đi, mà là bảo em cút đi! Lời tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Đối với một người phụ nữ đã không còn chút hứng thú nào, giữ lại cũng vô dụng, đưa em đi Australia đi. Ngày bay là ngày kia, An Mạn sẽ sắp xếp cho em. Những gì muốn nói tôi nói xong rồi, em có thể lăn!” Trên bệ quan thâm thúy của anh vẫn là dáng vẻ sóng nước không dao động như cũ, không có một chút mất tự nhiên nào. Thậm chí còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, nụ cười này giống như mang theo một loại tưởng nhớ và thoải mái. Giữa bọn họ thật sự đi đến mức bụi về bụi đất về đất sao? Không dây dưa nữa, lựa chọn buông tay như vậy. Đây không phải là điều cô luôn mong muốn sao? Vì sao nhìn thấy gương mặt anh tuần bình tĩnh kia của anh, cô lại chần chừ không có bước ra ngoài?

“Sao em còn chưa cút đi? Muốn tôi đuổi em đi sao? Hường Văn, tôi đã giữ lại thể diện cho em, em đừng không biết suy xét như vậy.”

“Vĩnh biệt!” Hường Văn nhìn anh, đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười này không mang theo bất kỳ lưu luyến nào, không có chầm chọc, không có ché giễu, cũng không có lấy lòng và nịnh hót, cô chỉ đơn thuần muốn hẳn lưu giữ một nụ cười trong sáng chân thật nhất, sợ rằng đây là lần đầu tiên, cũng chính là một lần cuối cùng của kiếp này. Cô xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại cho anh một bóng lưng kiên cường. Lê Thiên Qua nhìn chăm chú vào cô, hận không thể nhìn xuyên qua cô. Quả đấm của anh siết thật chặt, cắn chặt khớp hàm của mình, giữa răng môi đã có mùi máu tanh, hẳn vẫn tiếp tục cắn, không để cho mình phát ra một tiếng nào, cố nhịn xúc động muốn ôm cô xuống, lập tức yên lặng nhìn cô từng bước một rời khỏi thế giới của mình, từ đó không còn có bất kỳ quan hệ nào nữa. Cho đến khi tiếng bước chân trong hành lang từ từ biến mất, anh đột nhiên nở nụ cười, không thể ức chế mà điên cuồng cười to, hốc mắt đỏ hồng, anh ngẩng đầu lên, ép tất cả những thứ yếu ớt kia trở về. Một lúc, anh cảm điện thoại lên, nhấn một chuỗi số dài. Mặc dù trong lòng không bỏ được nói ra chỗ ở sau khi rời đi của Hường Văn, nhưng cuối cùng vẫn nói cho đối phương biết tin tức này. Lê Thiên Qua cúp điện thoại, thờ một hơi thật dài. Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình sẽ yêu đến trình độ khắc cốt ghi tâm như vậy. Vốn cho rằng, nàng chỉ là đồ chơi, con rối của mình. Nhưng, cuối cùng chính mình lại trở thành đứa ngốc nhất trong thế giới tình yêu này. Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như bóng lưng của Hường Văn vẫn chưa hề biến mất như cũ, lúc này Lê Thiên Qua đang rơi vào trong thế giới nghĩ thầm, bị ảo giác của mình buộc chặt đến mức không thể tự kềm chế được. Bên ngoài sân bay quốc tế, một chiếc xe hơi màu xanh ngọc dừng lại.

“Cô Hường, đây là tài liệu mới của cô, đã sắp xếp xong xuôi rồi, bây giờ thân phận của cô là người Hoa sinh ở Australia, tên của cô gọi là Tôn Tinh, nghề nghiệp là nhà thiết kế trang sức. Ở bên kia cũng đã an bài thỏa đáng tất cả, phòng ốc đã có sẵn, sau khi cô đến, sẽ có người đi đón cô, mỗi tháng sẽ đưa cho cô năm vạn Đô-la phí sinh hoạt, sẽ liên tục đưa cô mười tháng. Cô Hường còn cần gì nữa không?” An Mạn cầm tài liệu, kiên nhẫn giải thích. Hường Văn lắc đầu một cái, An Mạn cười một cái, đưa tất cả chứng minh, vi-sa, hộ chiếu linh tinh vào trong tay của cô.

“Vậy gặp lại sau, cô Hường, đây là một lần cuối cùng tôi nói với cô.” An Mạn nhẹ nhàng nói, ánh mắt lại vẫn nhìn Hường Văn ở trước mặt. Hường Văn cũng nhìn An Mạn ở trước mặt, cảm thấy hôm nay An Mạn có chút khác biệt: “Cô rất ghét tôi?”

“Đúng vậy, tôi rất chán ghét cô!” An Mạn không chút suy nghĩ, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói ra sự thật.

"Thật là khéo, vừa vặn tôi cũng không thích người như cô. Cuối cùng hỏi cô một vấn đề." Hương Văn cũng không chịu yếu thế, dù sao đều sắp rời khỏi rồi cũng không có gì phải kiêng nể nữa. An Mạn gật đầu với Hương Văn một cái, vẫn mang theo tính nhẫn nại như cũ: "Mời nói."

"Lê Thiên Qua anh ấy, tại sao đột nhiên lại chịu thả tôi đi?" Cuối cùng rời đi, muốn hiểu rõ cuối cùng trong hồ lô của Lê Thiên Qua bán thuốc gì.

"Cô một lần lại một lần xúc phạm tới ranh giới cuối cùng của ông chủ, hẳn không giết cô, chỉ để cho cô đi, là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Đối với một người phụ nữ không nghe lời mình, chán ghét là đúng, vứt bỏ cũng là dĩ nhiên. Cô Tôn Tinh còn muốn hỏi gì nữa sao?" Cô cố ý nhấn mạnh nghiêng lợi nói hai chữ Tôn Tinh. Ngụ ý, chính là đuổi cô ta đi.

Dĩ nhiên Hương Văn hiểu, đẩy cửa xe đi ra. Kéo một vali nhỏ nhắn tinh xảo, chậm rãi đi vào. Làm xong tất cả thủ tục, gửi vận chuyển hành lý, lúc này mới qua khâu kiểm tra an ninh, cuối cùng cô liếc mắt nhìn bầu trời của thành phố này một cái, sau đó không chút do dự đi lên máy bay.

Trong phòng khách quý của sân bay, một người đàn ông mặc áo đen, từ đầu đến cuối luôn nhìn chăm chú vào một người phụ nữ, cho đến khi cô ấy đi vào cửa khẩu, ánh mắt của anh vẫn chưa từng thu về.

"Ông chủ, chúng ta trở về thôi." An Mạn gọi một tiếng, lúc này Lê Thiên Qua mới trở lại bình thường.

Tiếng điện thoại bấm riết không tha vang lên, Lê Thiên Qua liếc mắt nhìn có điện thoại gọi đến, dây số này là dây số khiến anh căm ghét nhất. Chủ nhân của dây số này, là một người anh muốn giết chết nhất, anh hận không thể uống máu ăn thịt của anh ta, vì người này, đã từng tổn thương tới người anh luôn muốn bảo vệ.

Anh nhấn nút trả lời, vẻ chán ghét trên mặt của anh, từng chút một biến thành tức giận, vụn vụn, dữ tợn, anh khó có thể tin, lại có chút may mắn, cuối cùng là cảm hận. Anh "à" một tiếng ném điện thoại đi động lên trên tường!

Máy bay bay lượn ở trên trời, bay qua những tòa thành thị san sát, núi non cao lớn trùng điệp, bay qua đại dương, mặc dù Hương Văn không thấy được cảnh tượng dưới tầng mây kia, nhưng cô biết những thứ này đều là tồn tại tự nhiên. Có vài thứ, là giấu ở bên dưới ý nghĩ, những chân tướng kia, chờ đợi người mở ra, có vài người muốn truy tìm, có vài người không muốn biết chân tướng.

Bay đến mười mấy giờ, rốt cục máy bay cũng đáp xuống mặt đất của Australia. Hương Văn đứng dưới bầu trời xanh của nơi này, hít thật sâu, đây là không khí của sự tự do.

Trong đại sảnh của sân bay, có một người phụ nữ trung niên người Hoa, trong tay nàng giờ một tấm bảng, trên đó viết hai chữ Tôn Tinh. Hương Văn từ xa nhìn thấy, kéo rương hành lý, từ cửa hông đi ra ngoài.

Cô nhanh chóng đi lên một chiếc xe taxi, suy nghĩ trong chốc lát, mới chài chuốt lại tiếng Anh của mình, báo tên một trấn nhỏ gần Hắc Nhĩ Gốc. Sau khi tài xế nghe, hơi sững sốt một chút, mới lái xe.

Hương Văn cảm thấy rất quýnh, xem ra mình phải tăng cường rèn luyện Anh văn rồi. Cũng may lúc ở đại học, cô bị ép thi Anh ngữ 8.0, nếu không vào lúc này đi tới Australia, nàng thật sự muốn lúng túng.

Phòng ở là khi cô ở thành phố K, nhờ Tiêu Tiêu liên hệ giúp. Chủ cho thuê nhà là một người đàn ông người Trung Quốc khoảng 30 tuổi, phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm.

"Hi! Chào cô, tôi tên là Mộ Dung Kiều, tôi là của chủ cho thuê nhà của cô." Người đàn ông vừa nhận lấy hành lý trong tay cô, vừa vươn tay nở nụ cười thân thiện.

Hương Văn cũng đưa tay ra, bắt tay đơn giản với anh: "Chào anh, tôi tên là Hương... Tôi tên là Tôn Tinh."

Mộ Dung Kiều gật đầu một cái: "Tên rất hay, đi thôi, chúng ta lên lầu, nhìn thử phòng của cô." Hắn vừa nói vừa dẫn Hương Văn đi lên lầu.

Phòng ốc là kiểu nhà hai tầng, khoảng hai tầng, tầng một là phòng khách và phòng bếp, còn có vài phòng để đồ. Lầu hai có bốn phòng, chủ cho thuê nhà một mình một phòng, còn dư lại ba phòng cũng đã được thuê, Hương Văn là người cuối cùng vào ở.

Mộ Dung Kiều đẩy cửa một căn phòng nằm ở bên trong cùng, căn phòng hướng về phía mặt trời, cho nên ánh sáng đầy đủ, trang trí đơn giản, quét dọn vô cùng sạch sẽ, giường và rèm cửa sổ đều là mới đổi xong, trong không khí có mùi thơm nhàn nhạt. Trong sân có một cây ngô đồng cao ngất, lá vàng ủa xào xạc rớt xuống, nơi này đã là cuối mùa thu rồi đó.

"Cảm thấy như thế nào?" Mộ Dung Kiều thấy cô chậm chạp không nói tiếng nào, không nhận được mở miệng hỏi.

Mộ Dung Kiều vội vàng xua tay: "Lưu lại một ấn tượng tốt mà!"

Hương Văn cười với anh, lúc Mộ Dung Kiều nói chuyện, lông mày hơi nhúc nhích, hơn nữa anh thích vừa nói vừa khoa tay múa chân, dáng vẻ tức cười hài hước. Nếu không phải Hương Văn nghe Tiêu Tiêu nói qua, cô thế nào cũng không tin, người đàn ông đứng ở trước mặt mình, đã hơn ba mươi tuổi, hơn nữa còn mở ra một tiệm bánh kem. Dáng vẻ của anh, thật sự khiến cho người ta không thể nào liên tưởng đến nỗi đến từ chủng tộc này.

"Tiền thuê phòng là bao nhiêu? Tôi muốn tính một lần luôn thì bao nhiêu?" Hương Văn nghĩ một lát, mới nhớ tới vấn đề quan trọng này. Trên người của cô thật sự cũng không có bao nhiêu tiền, nếu cô rời khỏi Lê Thiên Qua, thì dĩ nhiên sẽ không nhận sự giúp đỡ của anh, sẽ không đi phòng ốc đã chuẩn bị

sẵn của anh, cũng sẽ không đi làm công việc mà anh an bài sẵn. Trước khi đi cô đã nghĩ đến, nếu rời đi thì phải triệt để một chút, cho nên cô mới nhờ Tiêu Tiêu giúp đỡ, để cho cô ấy ở trên web tìm giúp một tay.

Từ trước đến nay hiệu suất làm việc của Tiêu Tiêu luôn cao. Rất nhanh đã tìm được Mộ Dung Kiều, hơn nữa thăm dò nghe ngóng kỹ càng tất cả mới nói cho Hường Văn.

Mộ Dung Kiều lắc đầu một cái: "Bạn của cô đã trả tiền rồi, suốt một năm. Yên tâm ở đi!"

Hường Văn kinh ngạc một chút, ngay sau đó lắc đầu cười cười, Tiêu Tiêu này, đã nói không muốn cô ấy giúp đỡ, không nghĩ tới cô ấy vẫn làm như vậy.

"Có cần hỗ trợ gì thì tôi tìm tôi, tôi ở phòng bên cạnh cô. Phòng đối diện cô là của một cặp yêu nhau, phòng đối diện tôi cũng là một cặp yêu nhau. Vào ban ngày, rất ít xuất hiện, công việc cũng rất bẽ bộn. Mọi người cũng không xấu, nói đúng hơn là bởi vì tôi cũng gần như ít gặp qua, cho nên không khó sống chung. Phòng khách và phòng bếp là dùng chung, hai đôi tình nhân này, căn bản chưa từng dùng qua, cho nên cũng chỉ có tôi với cô dùng. Nếu như cô không ngại thì chúng ta ăn chung?"

Hường Văn cắn môi, cúi đầu nói: "Tôi không biết nấu cơm."

Mộ Dung Kiều "à" một tiếng: "Tôi cũng không biết, xem ra tôi mua những đồ làm bếp kia, là nhất định phải biến thành đồ vô dụng rồi! Cô nghỉ ngơi đi, khi nào rảnh, tôi dẫn cô đi ra ngoài đi dạo, nơi này vẫn rất đẹp."

"Cảm ơn."

Mộ Dung Kiều xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hường Văn đẩy ra cửa sổ, gió ủa vào, cô rung mình, mặc dù lạnh sắp đòi mạng, cô vẫn mở cửa sổ ra, tham lam hít thở không khí, cô bị đè nén quá lâu, bị trói buộc quá lâu, lâu đến mức cũng sắp quên mất cái gì mới là tự do thoải mái mà hít thở!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Học hỏi kinh nghiệm, không phải lấy tinh trùng (Thượng)

Editor: Thơ Thơ

Beta: hoa hồng

Giải thích tiêu đề chương: học hỏi/lấy kinh nghiệm (thủ kinh- 取经) đọc là Qǔjīng còn lấy tinh trùng (thủ tinh - 取精) đọc là qǔ jīng; âm cuối đọc lên giống nhau nên dễ nhầm lẫn ấy ^.^

Mùa thu đã đến ở trấn nhỏ này thật lâu, cây keo ta đã từng nở hoa rực rỡ, bây giờ theo thời gian trôi đi, lá rụng cũng bay lượn ở không trung. Hường Văn dựa vào song cửa sổ, lẳng lặng ngắm người. Bầu trời xanh thẳm, dường như là có thể nhéo ra nước, gió thổi qua người, tinh thần sảng khoái, nhiệt độ không khí có chút tăng trở lại, cho nên cũng không cảm thấy lạnh. Lá rụng trong sân rơi ở trên đất, Mộ Dung Kiều cầm cây chổi, quơ ở trong đình viện. Quét xong lá cây lại rơi, Mộ Dung Kiều không ngừng vung cây chổi trong tay, nhưng lại không thay đổi được tình trạng trong sân chút nào, anh dứt khoát ném cây chổi, ngồi ở trên xích đu, từ trong khe hở lá cây nhìn ánh mặt trời chiếu xuống. Lá cây rơi ở trên mặt của anh, khiến anh vốn đã uể oải, xoay mình thanh tỉnh. Mở to mắt vừa vặn thấy Hường Văn ở trên lầu, anh nở nụ cười sang sảng với cô, cô tươi cười ngọt ngào đáp lại. Mộ Dung Kiều đứng lên, ngẩng đầu nhìn cô: "Muốn nếm thử bánh ngọt của tôi hay không? Hay là cô sợ mập, vậy thì nếm thử bánh trứng?"

Hường Văn nở nụ cười, nói rằng sợ mập, chỉ sợ hai thứ này đều không thể ăn. Sau khi cười xong, Hường Văn gật đầu nói: "Chờ tôi một chút."

Mộ Dung Kiều lại ngồi ở trên xích đu, nhàn nhã đóng cửa. Hường Văn tùy tiện khoác lên một cái áo khoác, tóc được buộc tùy tiện, mang giày vào lập tức đi xuống lầu. Cô đi đến bên người Mộ Dung Kiều, nhẹ giọng gọi anh: "Mộ Dung Kiều?"

Mộ Dung Kiều đột nhiên bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn cô, lại nhìn đồng hồ tay một chút: "Nhanh như vậy sao? Từ đầu đến cuối chỉ mất năm phút đồng hồ sao?" Hường Văn cảm thấy buồn cười: "Vậy anh nói phải mất bao lâu? Hay là tôi trở lên lầu, cho anh chờ một giờ nhé?"

Mộ Dung Kiều cười lắc đầu: "Hiểu lầm rồi, tôi nói cô cũng không trang điểm sao? Phụ nữ ra cửa không phải đều thật phiền toái sao!" "Trang điểm cho ai xem? Không cần phải vậy." Đúng vậy, thật ra cô luôn không thích trang điểm, thứ nhất phiền toái, thứ hai không có ý định đó. Chỉ ngại vì nghề nghiệp, không thể không trang điểm đậm. Mộ Dung Kiều kêu một tiếng: "Cô là phụ nữ lười! Trang điểm cho tôi xem chẳng lẽ không được sao? Tôi cũng đọc thân nhiều năm như vậy, thật vất vả mới tới một khách trọ xinh đẹp, lại không dễ dàng, cô theo tôi đi ra ngoài, cô không thể cho tôi thêm chút mặt mũi sao? Để cho bọn họ hâm mộ tôi một chút chứ?"

"Hả?" Hường Văn sùng sốt một chút, đôi con ngươi lóe sáng, tràn ngập nghi hoặc. Mộ Dung Kiều ha ha cười rộ lên: "Đi thôi, đùa đấy! Cô để mặt mộc không trang điểm cũng rất đẹp!"

Trần nhò này cách Melbourne rất gần, đón xe đại khái không đến một giờ, cho nên người nơi này, đều đi Melbourne đi làm. Ra sân quẹo trái, đại khái đi chừng một trăm mét, chính là cửa hàng bánh ngọt của Mộ Dung Kiều, mặt tiền của cửa hàng vẫn tính là lớn, mặt trước trang hoàng dựa theo phong cách Disney, là loại hình thức trẻ em liếc mắt một cái là sẽ thích ngay. Mộ Dung Kiều đẩy cửa ra, đón Hường Văn đi vào, tiếp đón cô ngồi ở trên ghế dây mây. Hai nhân viên cửa hàng cũng là cô gái Trung Quốc hơn hai mươi tuổi, thấy Mộ Dung Kiều, vội vàng đi lại: "Ông chủ, vì sao ngài lại tới?" Về kinh ngạc mà không lời nào có thể miêu tả được. Mộ Dung Kiều có chút buồn cười nhìn cô: "Chu Ly, vì sao tôi không thể tới hả?"

Cô gái tên là Chu Ly vẫy vẫy tay, giải thích: "Ông chủ, ý của tôi là nói, vì sao ngài tới sớm như vậy? Trời còn chưa tối đâu!"

Một cô gái khác cũng phụ họa, cười nói: "Đúng vậy đúng vậy, tác dụng của ông chủ không phải là đến khóa cửa à? Sao tới sớm như vậy? Hay là hôm nay cho chị em chúng tôi nghỉ phép?"

Mộ Dung Kiều bắt đầu nhìn hai cô gái này bật cười: "Các người cứ ba hoa đi! Có thể nghỉ nhưng trừ tiền lương!"

Chu Ly vênh môi, hơi có chút ý tứ làm nũng: "Học trưởng! Anh không thể biến mình thành một Vampire! Ngài Mễ cô nói đi, bây giờ có phải học trưởng đã bị Tư Bản Chủ Nghĩa dạy dỗ thành một địa chủ ăn thịt người không nhà xương hay không?"

Đầu Ngài Mễ gật như gãi tóc: "Quả thực là Chu Bái Bì (Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm "Nửa đêm gà gáy" của Cao Ngọc Bào)! Học trưởng cũng muốn thức dậy sớm hơn Gà sao? Cầm roi da, đánh ở trên người hai tiểu học muội chúng em sao?"

Mộ Dung Kiều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép xem hai nữ sinh này, lắc đầu giận dữ nói: "Vị Chu Bái Bì này là nhân vật lịch sử, ở xã hội phong kiến, không có điểm chung gì với Tư Bản Chủ Nghĩa! Hai người các cô, có thời gian xem nhiều một chút hình ảnh giáo dục chủ nghĩa yêu nước, xem nhiều sách lịch sử một chút đi! Hiểu cho rõ ràng, cuộc đời sự tích của Chu Bái Bì, sau đó mới nói đến tôi giống hay không giống ông ấy."

Nghe đến đó, Hường Văn cũng nhịn không được nở nụ cười, tuy rằng lúc cô đọc sách, không thích đọc lịch sử, nhưng mà cô xác định, hình như không có một tài liệu giảng dạy lịch sử nào có nói đến Chu Bái Bì nhỉ?

"A! Vị tiểu thư này, cười lên thật là đẹp!" Dường như Chu Ly mới chú ý tới Hường Văn, kinh ngạc nhìn cô. Ngài Mễ nhìn Hường Văn, lại nhìn học trưởng của mình, như bừng tỉnh hiểu ra: "A! Tôi hiểu được!"

Mộ Dung Kiều không khỏi nở nụ cười, mày kiếm héch lên: "Cô hiểu cái gì hả? Vị này là khách trọ mới tới, tôi mang cô ấy đến ném thử bánh ngọt của tôi, cô đừng hiểu lầm! Không phải là loại quan hệ như cô tưởng!"

"Chắc chắn." Ngài Mễ lắc đầu nói: "Học trưởng, cái gì tôi cũng chưa nói, tôi cũng không nói quan hệ các người là cái gì!"

"Nói như vậy, là tôi hiểu sai rồi hả?" Mộ Dung Kiều tựa lưng vào ghế ngồi, cười nói.

"Ừ." Ngài Mễ gật gật đầu: "Cho nên nói, tôi CJ (thuần khiết), anh không CJ!"

Mộ Dung Kiều hoàn toàn bắt đầu đi, đứng dậy, đẩy Ngài Mễ: "Đi vào trong tiệm mỗi thứ đều lấy ra một chút, bớt lắm món! Bằng không thật sự trừ tiền lương của cô!"

"Haizz!" Ngài Mễ lên giọng: "Nói không lại tôi, liền nô dịch tôi!"

Chu Ly ngồi xuống ở vị trí bên cạnh Mộ Dung Kiều, cẩn thận đánh giá Hường Văn. Mộ Dung Kiều nhìn bộ dạng của Chu Ly, xoay đầu cô lại: "Cô đang tìm bảo tàng sao?"

Chu Ly liếc anh một cái, tiếp tục nhìn Hường Văn, bỗng nhiên nói: "Chị, chị và học trưởng của tôi là quan hệ gì?"

Về mặt Mộ Dung Kiều đen sì, hôm nay anh không nên dẫn người tới, hẳn là anh nên tự cầm bánh ngọt trở về, làm sao anh lại quên, hai người này, thích nhất nhiều chuyện chứ? Hường Văn cũng không có chút thay đổi gì với câu hỏi bất thành linh của cô ấy, chỉ thần nhiên cười. Gần như là cùng một lúc, Hường Văn và Mộ Dung Kiều chia ra mở miệng.

"Chủ nhà và khách trọ."

"Quan hệ nam nữ trong sáng!"

Câu đầu tiên, tất nhiên là Hường Văn trả lời, câu thứ hai sẽ không cần nói, là Mộ Dung Kiều trả lời. Chu Ly mở to hai mắt nhìn, cầm roi xuống ở trên bàn: "Đều là quan hệ nam nữ, còn có thể trong sáng sao?"

Ngài Mễ cầm đồ ăn, đứng lúc trở lại nghe được lời Mộ Dung Kiều nói: "Nhìn xem đi, tôi đã nói sao!"

Hôm nay Mộ Dung Kiều ra cửa tuyệt đối không xem hoàng lịch, hai người này lại bắt đầu náo loạn. Anh có chút áy náy nhìn Hường Văn: "Thật xin lỗi, các cô ấy đều là học muội đại học của tôi, bình thường làm công ở trong tiệm của tôi, thích đùa. Cô không cần để ý."

Hường Văn lắc đầu cười, việc hôm nay, là vui đùa thật nhiều, hay là ghen tuông thật nhiều, sao cô có thể nhìn không rõ chứ?

"Nên làm gì thì đi làm cái đó đi! Đừng vây quanh nơi này." Mộ Dung Kiêu hạ lệnh đuổi khách. Ngải Mễ nhún nhún vai: "Học trường có tiết học buổi chiều, đừng quên đi học!"

Mộ Dung Kiêu kinh ngạc nhìn cô: "Hôm nay tôi có tiết sao?"

Ngải Mễ càng kinh ngạc hơn cả anh: "Hôm nay thứ Năm! Không phải buổi chiều anh có một tiết quan hệ xã hội học sao?"

"Không phải buổi chiều thứ Năm tôi không có tiết sao?" Mộ Dung Kiêu bị cô nói không hiểu ra sao, anh nhớ được chương trình học của bản thân, là thứ Hai Tư Sáu mỗi tuần*, khi nào thì thứ Năm cũng có tiết chứ? Ngải Mễ bị anh đánh bại: "Trời ơi! Không phải là anh không biết buổi chiều có tiết chứ? Xong rồi xong rồi, năm nay anh lại không thể tốt nghiệp rồi! Đoán chừng học phần sẽ bị trừ sạch!" (*nguyên văn là một ba năm, theo cách đếm của người Trung thì từ thứ 2 đến chủ nhật là 1234567)

"Trước kia tại sao các cô không nói?" Mộ Dung Kiêu vạn phần ảo não.

"Chính anh lên lớp, còn muốn hỏi chúng em sao?" Ngải Mễ cũng đứng lì không buông tha người, ai bảo học trường hôm nay không nể mặt cô! Chu Ly cười ha ha, "Học trường thật tốt như vậy, chúng ta có thể cùng nhau tốt nghiệp rồi."

"Này này này!" Mộ Dung Kiêu cau mày: "Năm nay cô mới năm thứ hai đại học có được hay không?"

Chu Ly chớp chớp mắt: "Em cảm thấy, với thực lực của học trường, ở lại hai năm đại học, không thành vấn đề!"

"Tôi đánh!" Mộ Dung Kiêu giả giận đi đánh cô, Chu Ly và Ngải Mễ cười hi hi chạy ra. Mộ Dung Kiêu đẩy một miếng bánh phô mai tới trước mặt Hường Văn: "Ném thử xem, tay nghề sư phụ trong tiệm của tôi cũng không tệ!"

"Cảm ơn." Hường Văn múc một muỗng, tron mà không ngán, giữ mùi hương trong răng môi, cô không khỏi vuron ngón tay cái: "Ăn ngon lắm!"

Mộ Dung Kiêu nhếch môi cười, giởng một đứa trẻ, cũng múc một muỗng bơ bỏ vào trong miệng, sắc mặt của anh, chậm rãi biến thành màu đất, quay đầu trừng mắt Ngải Mễ và Chu Ly: "Các người vậy mà để Mù Tạc sao?!"

Chu Ly và Ngải Mễ, đồng loạt nở nụ cười ngọt ngào với Mộ Dung Kiêu, sau đó xoay người đi. Mộ Dung Kiêu uống liền hai ly nước trái cây ngay, lúc này mới cảm thấy hương vị Mù Tạc trong miệng bớt đi một ít. Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên các cô chinh anh, nhưng không nghĩ tới, lần này vậy mà lại đề toan là Mù Tạc, quá độc ác, độc nhất lòng dạ đàn bà! Hường Văn cố nén cười, từng ngụm từng ngụm ăn bánh ngọt, cô nhìn thật lâu, nhưng mà nhìn gương mặt anh tuấn của Mộ Dung Kiêu, trở nên vụn vụn, hơn nữa càng ngày càng đỏ, rốt cục cô nhìn không được nở nụ cười. Mộ Dung Kiêu thấy cô nở nụ cười, bản thân cũng bắt đầu cười theo: "Năm hạn không thuận lợi."

Thật lâu sau Hường Văn ngừng cười, đi đến gần hỏi anh: "Có thể hỏi anh một vấn đề không?"

Mộ Dung Kiêu gật đầu: "Tôi biết cô muốn hỏi điều gì, tôi học đại học mười năm rồi, luôn là vào trước đêm tốt nghiệp xảy ra chút vấn đề, cho nên cho tới bây giờ, chỉ là ở trường học chúng tôi, tôi không phải là một người có lịch sử lâu nhất, tôi có người học trường, học mười ba năm rồi, năm ngoái vừa tốt nghiệp."

Hường Văn nhún mày: "Nếu tốt nghiệp khó khăn như vậy, vì sao còn muốn kiên trì? Tôi thấy anh bây giờ trôi qua cũng không tồi!"

"Chuyện này cô không biết đâu! Tôi cũng muốn tốt nghiệp, tốt nghiệp xong trở về nước!"

"Không tốt nghiệp, chẳng lẽ không cho lên máy bay sao?"

"Haiz ~~~ không tốt nghiệp, mẹ tôi không cho vào cửa. Sẽ giết tôi đấy! Cha mẹ của tôi đều là giáo sư đại học, tôi là con trai, nếu ngay cả đại học cũng không có cách nào tốt nghiệp, vậy tôi còn lừa gạt thế nào được? (ý là có cha mẹ là giáo sư đại học, nếu tốt nghiệp đại học thì có thể lừa gạt lẫn lộn với nhau ý ^.^) Trở về không bị bọn họ nói chết? Tôn Tình, cô không biết, ý của mẹ tôi là muốn tôi tới thi học xong tiến sĩ mới trở về, cả đời này của tôi đã không có đường quay đầu! Dựa theo tốc độ bây giờ, chỉ sợ đến khi tóc bạc, tiến sĩ còn chưa có bồi dưỡng xong đâu! Tôi có một loại dự cảm, tôi có thể cùng con tôi học nghiên cứu sinh!" Mộ Dung Kiêu thở dài thở ngắn, không thể làm gì nhún vai. Hường Văn hoàn toàn bị anh chọc cười, người đàn ông này giống như chưa trưởng thành thật thú vị. Mộ Dung Kiêu cũng cười theo, hí mắt lại, lộ ra răng khểnh, anh múc một miếng bánh ngọt của Hường Văn, nhấp nháp một chút, sau đó nuốt xuống: "Vẫn là của cô ăn ngon." Anh nghĩ một chút lại nói: "Đúng rồi, tìm được công việc chưa?"

Hường Văn lắc đầu, mấy ngày nay cô luôn lên mạng, muốn tìm một phần công việc, nhưng mà cô đột nhiên phát hiện, bản thân thật sự cái gì cũng không biết.

"Cô có vẻ là nhà thiết kế. Tôi có người bạn hình như là làm ở công ty vàng bạc đá quý, trở về tôi sẽ hỏi cho cô, đãi ngộ của công ty này không tệ. Tổng bộ hình như là ở Trung Quốc, có chi nhánh công ty ở Melbourne, cô đi vào trong đó, hẳn là không tệ."

"Cảm ơn."

"Cô thế này, rất khách sáo đấy! Nếu thật sự có thể giúp cô tìm được công việc này, nếu cô thật sự muốn nói cảm ơn tôi, vậy cô đi học nấu cơm nấu đồ ăn, tôi không muốn ăn đồ ăn mua ngoài đã rất nhiều năm rồi!"

Hường Văn lại nhìn không được nở nụ cười, gật đầu tán thưởng. Lúc tối, Hường Văn sửa sang sơ lược lại lý lịch của mình, giao cho Mộ Dung Kiêu. Mộ

Dung Kiều lật xem một chút, không khỏi kinh ngạc tán thưởng: "Ồi! Sinh viên tài cao! Học viện thiết kế đá quý Italy! Bằng cấp này của cô, tìm việc tuyệt đối không thành vấn đề!"

Hương Văn nhàn nhạt nở nụ cười, cô cũng không nghĩ tới, Rabbah an bày cho cô, là bằng tốt nghiệp một khu nhà đại học danh tiếng như vậy, hiện tại cô xem như có bằng cấp, nhưng trình độ học vấn thật sự, cô không có.

Gửi lý lịch sơ lược xong, Hương Văn cũng gần như quên chuyện này, nghe giọng điệu của Mộ Dung Kiều, công ty này hình như là rất lớn, trình độ học vấn quan trọng, năng lực tự nhiên cũng quan trọng, cho nên Hương Văn không ôm lấy hi vọng quá lớn, vẫn cứ không ngừng tìm việc làm ở trên mạng mỗi ngày. Cô không thể treo cổ ở trên một thân cây, đạo lý kia vẫn là Tiêu Tiêu nói cho cô biết, đàn ông là phải lựa chọn từng người từng người một, mới biết được người nào là tốt nhất, hiện tại cô cảm thấy tìm việc cũng giống vậy, chính là một chữ chọn!

Ba ngày sau đó, lúc Mộ Dung Kiều tới gõ cửa Hương Văn, Hương Văn mở cửa, thấy mặt mày anh cười tươi như hoa, bộ dáng như tắm gió xuân, không khỏi hỏi: "Anh tốt nghiệp rồi hả?"

Mộ Dung Kiều lắc đầu: "Nếu thật sự là tôi tốt nghiệp, sẽ không phải biểu cảm này rồi! Đoán tiếp!"

"Hả ~~~" Hương Văn lại nghĩ một chút: "Anh mua xổ số trúng thưởng rồi hả?"

Mộ Dung Kiều nhún mày: "Cô cứ vạch áo cho người xem lưng! Biết rõ hai chuyện này đều làm tôi đau!"

Hương Văn cười ha ha. Trên cơ bản mỗi ngày Mộ Dung Kiều đều đi mua xổ số, bắt đầu từ ngày đó đến nay, anh vẫn luôn kiên trì mua, vền vền mười năm, vậy mà cứ kỳ tích một xu anh cũng chưa từng trúng.

Mộ Dung Kiều bị đánh về không sao cả của cô đánh bại hoàn toàn! Thở dài nói: "Công ty thông báo cô đi phỏng vấn, chuyện của mình, sao không quan tâm đến chứ?"

"Hả?!" Quả thật Hương Văn không nghĩ tới, chính xác mà nói, hoàn toàn không nghĩ tới.

Rất dễ nhận thấy đáng sợ khiếp sợ của cô, lại khiến Mộ Dung Kiều thất bại, công ty này có bao nhiêu người tha thiết ước mơ, cô lại luôn một vẻ chẳng hề để ý, bộ dạng chuyện không liên quan tới mình vắt giò ngồi xem. Mộ Dung Kiều đẩy cô, để cô ngồi ở trước bàn trang điểm: "Hôm nay cô sửa soạn cho bản thân một chút, ngài mai dậy sớm chút, trang điểm nhẹ nhàng, sau đó đi phỏng vấn! Nhớ kỹ, mặc xinh đẹp một chút, phỏng chừng người phỏng vấn thấy hình tượng của cô, sẽ trực tiếp suy tính để cho cô làm người phát ngôn!"

Hương Văn cúi đầu nở nụ cười: "Cảm ơn anh."

"Lại tới nữa, muốn cảm ơn tôi, nhanh đi học nấu ăn đi!" Mộ Dung Kiều khoát khoát tay, xoay người đi ra ngoài, lúc đi ra tới cửa, anh lại lộn trở về: "Cô biết đường chưa? Ngày mai tôi đưa cô đi!"

"Ngày mai anh có tiết học." Hương Văn nghĩ một chút, cô nhớ được anh đã từng nói, bản thân có tiết vào thứ Hai Tư Sáu.

Mộ Dung Kiều vỗ mạnh cái ót một cái: "Đúng rồi! Cô không nói tôi lại quên! Trời ơi! Vậy chính cô đi đường cẩn thận, có xe bus chạy suốt, không đến nỗi đi lạc đường."

"Ừm, tốt." Hương Văn mỉm cười đáp ứng. Có lẽ cô hiểu rõ, nguyên nhân vì sao Mộ Dung Kiều học mười năm cũng chưa tốt nghiệp rồi.

Trước khi ngủ Hương Văn chuẩn bị tốt quần áo muốn mặc vào ngày hôm sau, đồ công sở màu hồng cánh sen, quần áo cát may vừa người, ôm sát đoan trang, lại không mất vẻ quyền rũ xinh đẹp của thiếu nữ.

Chuẩn bị tất cả xong cô mới nằm ngủ, trong khoảng thời gian này, đồng hồ sinh học của cô đã khôi phục bình thường, không giống như trước sáng chín chiều năm, cho nên sáng sớm thức dậy cũng rất sớm.

Trên bàn có chuẩn bị bữa sáng, hôm nay Mộ Dung Kiều thức dậy cũng cực kỳ sớm, rót một ly sữa cho cô, Hương Văn vội uống.

"Tôi đi đây!"

Mộ Dung Kiều gật đầu: "Chúc cô thành công!"

Hương Văn nở nụ cười, đi như chạy đuổi theo xe bus.

Xe bus lắc lư chạy khoảng một giờ, lúc này mới đến được nơi cần đến, nhìn đồng hồ đeo tay đã tám giờ rưỡi rồi. Thời gian cô hẹn với công ty là chín giờ, còn nửa giờ nữa, nếu như thuận lợi, sẽ tới kịp. Hương Văn ngăn một chiếc xe taxi, nói lên địa chỉ.

Chỉ là, hình như Hương Văn nghĩ quá mức đơn giản rồi, sáng sớm là giờ cao điểm đi làm, sao có thể không kẹt xe chứ?

Nhiều lần cô muốn đẩy cửa xe ra, xuống xe đi bộ, bởi vì xe Long này, tròn hai mươi phút trên cơ bản không nhúc nhích gì cả. Nhưng mà cô lại không biết đường, cho nên chỉ có thể ló lảng xuống, liên tiếp xem đồng hồ. Cô không muốn lúc phỏng vấn, làm người ta có một ấn tượng xấu. Dù công việc này, có thể thành hay không, cô đều phải thử một lần. Khi cô tới công ty, đồng hồ đã hiện chín giờ rưỡi. Cô kiên trì đến cùng, đi theo một nhân viên vào văn phòng quản lý nhân sự.

Quản lý bộ phận nhân sự là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, tóc vàng mắt xanh, mang một mắt kính gọng đen. Ông ta bận rộn với văn kiện trong tay, Hường Văn đi vào đứng yên thật lâu, ông ta cũng không ngẩng đầu liếc mắt một cái.

Hường Văn tự biết đuối lý, là cô đến trễ trước, cũng ngấm ngấm chịu đựng, chờ đến khi ông ta hết bận.

Quản lý xong đồ trên tay, đã là mười hai giờ, ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn thoáng qua Hường Văn, nói một câu tiếng Anh tiêu chuẩn: "Mời ngồi!"

Chân Hường Văn đã sớm mềm nhũn, chậm rãi ngồi xuống.

"Tôn tiểu thư, thời gian chúng ta hẹn là mấy giờ? Cô thật không có khái niệm thời gian!" Trong giọng nói của ông ta ẩn chứa một chút phẫn nộ.

Hường Văn nói xin lỗi liên tục, cũng không giải thích, giải thích cũng vô dụng.

Quản lý đẩy đẩy mắt kính trên mũi: "Cô có thể đi rồi, công ty chúng tôi sẽ không tuyển dụng người không có lòng trách nhiệm như vậy, cho dù một người có bằng cấp và năng lực đều vô cùng ưu tú, nhưng mà không có lòng trách nhiệm, cũng chẳng làm nên trò trống gì."

Hường Văn đứng dậy, lại nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, quấy rầy rồi." Nói xong liền đi khỏi phòng làm việc.

Quản lý phòng nhân sự nhìn lưng của cô lắc lắc đầu, phụ nữ xinh đẹp, quả nhiên là không có thực lực gì. Ông ta cười, tiếp tục làm việc công việc của mình. Điện thoại trên bàn làm việc, đột nhiên vang lên. Ông ta nhìn thoáng qua hiển thị cuộc gọi đến, là Tổng giám đốc phòng làm việc gọi tới, ông ta vội vã nhận.

"Tổng giám đốc, ừm, vâng, được, tôi đã biết." Cúp điện thoại, ông ta lập tức xông ra ngoài văn phòng, hỏi thư ký của mình: "Vị tiểu thư vừa rồi đi nơi nào rồi?"

Thư ký chỉ bên phải, quản lý lập tức đuổi theo.

"Tôn tiểu thư! Chờ một chút!"

Hường Văn vẫn còn xa lạ với cái tên Tô Tinh này, cho nên quản lý gọi cô bốn năm tiếng cô mới phản ứng lại, là đang gọi mình.

"Ngài còn có việc gì?"

Quản lý phòng nhân sự gật đầu, mỉm cười nói: "Tôn tiểu thư là nhân tài như vậy, nếu rời khỏi công ty chúng tôi, đối với chúng tôi mà nói tuyệt đối là một tổn thất! Cho nên, ngày mai đi làm đi! Công việc cụ thể, tôi sẽ sắp xếp."

Hà? Hường Văn thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), người này trước sau thay đổi quá lớn, cũng quá nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Học hỏi kinh nghiệm, không phải lấy tinh trùng (Trung)

Editor: hoa hồng

Beta: THO THO

Xe bus tắc lư, so với buổi sáng ít người hơn nhiều. Mỗi dãy cũng chỉ ngồi một người, đại đa số ghế đều trống không. Xe bus đi qua ba trạm, cánh cửa mở ra, đi lên là một đôi tình lữ. Nam sinh là người Châu Á, nhìn cách ăn mặc, không phải người Hàn Quốc thì cũng là người Nhật Bản, nữ sinh là người da trắng chính gốc, một đầu tóc màu vàng kim gọn sóng, đáng người uyển chuyển. Sợ đi Hường Văn để ý đến bọn họ, là bởi vì hai người họ mặc trang phục đôi, phía trên in hình cá heo, hình ảnh con cá heo này hết sức sinh động, ngay cả vẻ mặt đều giống như đúc, cho nên Hường Văn mới nhìn bọn họ thêm mấy lần. Nữ sinh nhìn xung quanh một vòng, trên xe đã không còn chỗ ngồi dành cho hai người, nam sinh bảo cô ấy hai người tách ra ngồi riêng, nữ sinh nhất quyết không chịu, đang lăm lăm ở trong ngực bạn trai. Nam sinh cũng nhìn bạn gái mình cười, đối diện với ánh mắt của Hường Văn, có lẽ cảm thấy đều là người da vàng, tương đối dễ nói chuyện hơn, cho nên anh ấy cười với Hường Văn, dùng tiếng Anh nói: "Tiểu thư, có thể làm phiền cô nhường chỗ ngồi được hay không? Tôi biết rõ đề nghị như vậy, hơi quá đáng, chỉ là, bạn gái của tôi rất muốn ngồi chung với tôi."

Nữ sinh nũng nịu đánh anh ấy một cái: "Chẳng lẽ không phải anh muốn ngồi chung với em sao?"

Nam sinh thân mật ôm eo của cô, hôn lên mặt cô gái một cái. Nữ sinh xoay người lại ôm lấy anh, hôn môi anh. Nam sinh cười đẩy cô gái ra: "Đừng làm rộn."

Hương Văn đứng lên, chống lên chỗ ngồi, dịch người về chỗ phía sau, nhường chỗ ngồi cho hai người lại.

"Cám ơn." Nam sinh cười nói với Hương Văn. Hương Văn lễ phép lắc đầu mỉm cười. Xe bus lại chạy chừng bốn mươi phút đồng hồ, rồi cuộc tới trạm nhỏ, trạm xe cách nhà Hương Văn cũng không xa, đi vài bước đã đến. Chỗ cô xuống xe cũng không phải trạm cuối, đôi tình lữ kia cũng xuống xe theo, nam sinh cười với Hương Văn, dùng tiếng Trung không thuần thục nói: "Thật trùng hợp, tôi đoán cô là người Trung Quốc đúng không?"

Hương Văn cũng theo đó cười một tiếng, gật đầu một cái: "Anh là người Hàn Quốc."

Nam sinh gật đầu, nữ sinh thân nhiên nhìn Hương Văn, lôi kéo anh ấy đi. Hương Văn không thể nhìn được cười, xem ra phụ nữ dù là chủng tộc gì, ghen đều là không thể tránh khỏi. Đây cửa ra, Mộ Dung Kiều đã trở lại, đang ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi, nhìn thấy Hương Văn đã vội vàng đứng lên: "Nhanh ngồi xuống, nhanh ngồi xuống!" Anh lôi kéo Hương Văn ngồi trên ghế sofa, vội hỏi: "Phòng vẫn thế nào rồi?"

"Tôi tới trễ." Hương Văn thành thật trả lời. Mộ Dung Kiều tròn to hai mắt, mày kiếm dựng thẳng: "Cô... Cô... Cô! Thức dậy sớm như vậy, lại còn tới trễ sao?"

"Kẹt xe, tôi cũng đành chịu thôi. Chẳng qua quản lý bộ phận nhân sự của tôi nói cho tôi biết, ngày mai đi làm." Hương Văn nói xong, nhìn về mặt kính ngác của Mộ Dung Kiều, nở nụ cười ha ha.

"Nói chuyện với cô thật tức đến thờ không ra hơi!" Mộ Dung Kiều bị cô chọc tức điên. Hương Văn thu lại nụ cười, không hề trêu chọc anh nữa, Mộ Dung Kiều này tuyệt đối là một người tốt, Hương Văn không ghét anh, cô gần như không có bạn bè, tình bạn bè đối với cô mà nói, cũng coi như là xa xỉ. Nhưng bây giờ Mộ Dung Kiều này, hiển nhiên ấn ý với Hương Văn, hai người này khác nhau một trời một vực, nhưng lại có tiếng nói chung. Bọn họ đang cười đùa, trên lầu đi xuống hai người, trong tay một nam một nữ xách theo bốn túi hành lý. Nam sinh thấy Hương Văn, không khỏi kinh ngạc: "Thật trùng hợp! Cô cũng ở chỗ này sao?"

Lại là đôi tình lữ kia, xem ra thật sự rất trùng hợp. Về mặt nữ sinh nhìn Hương Văn, vẫn chưa phải là bạn bè, nhưng cũng không đến nỗi tràn đầy địch ý. Hương Văn biết nữ sinh không thích mình và bạn trai của cô ấy qua lại gần, vì vậy cũng không nói tiếng nào, gật đầu một cái, coi như là chào hỏi. Mộ Dung Kiều đứng dậy, mỉm cười với đôi tình lữ kia, dùng tiếng Anh nói: "Thu dọn xong rồi sao? Có cần giúp một tay hay không?"

Nam sinh lắc đầu: "Cám ơn, không cần."

Mộ Dung Kiều gật đầu: "Sau này có thời gian trở lại chơi nhé!"

"Ừ, nhất định. Vậy chúng tôi đi nhé."

Mộ Dung Kiều tiễn bọn họ ra cửa, thuận tiện giúp bọn họ thuê xe. Làm xong sau đó mới trở về nói với Hương Văn: "Hai người kia ở gian phòng đối diện với cô, hôm nay gọi điện thoại nói chuyện đi. Các người biết nhau sao?"

"Không có, gặp nhau trên xe bus." Hương Văn lắc đầu, nói đơn giản chuyện trên xe bus. Mộ Dung Kiều gật đầu: "Dù sao cũng đã dọn đi, nữ sinh kia tôi cũng vẫn không thích. Đúng rồi ngày mai sẽ đón khách trọ mới đến, vẫn ở gian phòng đối diện với cô, là một người đàn ông."

Hương Văn ồ một tiếng: "Phòng của anh rất dễ cho thuê nhì, sao không để Chu Ly và Ngải Mễ vào đây ở?"

Mộ Dung Kiều thu biểu cảm lại, Hương Văn tự biết lỡ lời, dường như bọn họ quen biết mới nửa tháng, quan hệ của bọn họ dường như còn chưa thân như vậy. Hơn nữa, Mộ Dung Kiều cũng sẽ không dẫn đến mức không biết hai con bé kia, thật ra thì cũng hoặc nhiều hoặc ít thích mình.

"Haizz... . ." Mộ Dung Kiều than thở một tiếng, chỉ vào cái trán Hương Văn nói: "Cô ấy à, luôn thích tự vạch áo cho người xem lưng. Nếu hai con bé kia vào ở, nhất định tôi sẽ chết sớm mất thôi!"

Bữa ăn tối là Mộ Dung Kiều mời khách, anh nói muốn ăn mừng Hương Văn tìm được công việc, vốn Hương Văn tưởng rằng là bữa tiệc lớn, kết quả vẫn là thức ăn nhanh, thật ra thì cũng không phải là không đoán trước được, người trong ngôi nhà này, không có một người nào biết nấu cơm. Ăn cơm xong Hương Văn ngủ thật sớm, ngày mai phải dậy sớm nửa giờ để tránh kẹt xe. Không phải là cô không hoài nghi, tại sao người quản lý kia mâu thuẫn trước sau như vậy, nhưng bây giờ cô cần một công việc, ở thế giới này, không có tiền, nửa bước không thể đi, Mộ Dung Kiều không có nghĩa vụ nuôi cô, chi tiêu ăn mặc, như vậy cũng phải cần tiền, thực tế một chút. Bộ đồ trắng thuần, bên ngoài mặc thêm một cái áo khoác vàng nhạt. Hôm nay Mộ Dung Kiều không có tiết học, cho nên rất khuya tối hôm qua anh mới trở về, đoán chừng có thể ngủ đến trưa, là đã rất không tồi rồi. Hương Văn để bụng rỗng, buồn ngủ ngồi ở trên xe bus. Lần này cuối cùng cô không có tới trễ, lúc bước vào phòng làm việc của quản lý bộ phận nhân sự, vừa đúng chín giờ. Quản lý đứng dậy, cười với Hương Văn: "Mời ngồi. Tối thật sớm nhì, trên đường cực khổ rồi."

Hương Văn không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười trả lời: "Cám ơn quản lý quan tâm."

"Ăn sáng chưa?" Quản lý lại hỏi. Hà? Hương Văn càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ nói vận may của cô thật sự quá tốt, gặp được một quản lý biết chăm lo cho cấp dưới? Quản lý nhủ mày: "Đừng ý vào mình trẻ tuổi, không ăn bữa sáng, thân thể sẽ không chịu nổi. Nếu không, cho cô nghỉ nửa ngày, cô đi ăn cơm trước?"

Quả thật Hương Văn được sủng ái mà lo sợ, nói liên tục: "Cám ơn quản lý quan tâm, tôi không sao. Công việc của tôi là gì? Tôi muốn nhanh chóng làm quen một chút, tôi không có kinh nghiệm, còn cần quản lý chỉ điểm nhiều hơn."

"Đâu có đâu có, Tôn tiểu thư quá khiêm nhường rồi, cô thấy đi bộ phận hành chính thì thế nào?"

Đây là đang thương lượng với mình sao? Đột nhiên Hường Văn cảm thấy người đàn ông trung niên mắt xanh tóc vàng này, đang nhìn hót mình. Là cô hiểu sai sao? Cô là một người mới, ông ta là một người quản lý, sao khách sáo với cô như thế? Quá kỳ lạ.

"Sao vậy, Tôn tiểu thư không hài lòng sao? Thật ra thì công việc của bộ phận hành chính rất thoải mái, đừng lo lắng mình không làm được, tôi rất có lòng tin với cô!" Quản lý vỗ vỗ bả vai Hường Văn, ngôn từ tha thiết.

"Hả?" Hường Văn phục hồi tinh thần lại, "Cám ơn quản lý. Tôi rất hài lòng."

Quản lý như trút được gánh nặng thở dài: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Tôi sẽ bảo thư ký đưa cô đi."

Đến bộ phận hành chính, Hường Văn mới hiểu được, nếu nói bộ phận hành chính, thật ra thì chính là bộ phận thư ký, chỉ là đều phục vụ cho một mình tổng giám đốc, trợ giúp quyết định sách lược của ông chủ, cũng có thể nói là đoàn cố vấn. Trong đầu Hường Văn ông ông lên, công việc nơi này, mình có thể đảm nhiệm thì sẽ trở thành quý mất!

Thư ký của quản lý bộ phận nhân sự, giao Hường Văn cho người phụ trách của bộ phận hành chính. Cũng là một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh xinh đẹp.

"Tôn tiểu thư, đây chính là phòng làm việc của cô." Người mang cô tới, đẩy cửa một căn phòng làm việc ra, cười nói với Hường Văn.

Phòng làm việc không phải quá lớn, quét dọn không dính một hạt bụi, có ánh mặt trời sung túc, trên bệ cửa sổ còn bày mấy chậu Tulip. Hường Văn ngơ ngác nhìn tất cả, mặc dù cô không có kinh nghiệm làm thành phần trí thức, nhưng cũng mơ hồ biết, những thứ đài ngộ này, đối với một người mới như cô mà nói, quả thực là lời nói vô căn cứ.

Cô kéo cô gái tóc vàng đó hỏi: "Xin hỏi, tôi cần phải làm gì?"

"Tôn tiểu thư, hình như cô chưa ăn sáng đúng không? Như thế này nhé, tôi sẽ bảo người đưa tới một phần bữa sáng, công việc sáng hôm nay của cô chính là ăn bữa sáng. Dĩ nhiên nếu như cô nguyên ý, còn có thể chơi trò chơi một lát, hoặc là xem phim"

Cô là tới hưởng thụ ư? Ông chủ của công ty này, có phải đầu óc bị nhúng nước hay không? Bỏ ra nhiều tiền mời người như mình, hơn nữa, còn giống như hoàng đế vậy phải người tới hầu hạ mình. Chỉ là ăn và uống thế này, trải qua mỗi tháng ư? Đài ngộ như vậy, ngoại trừ loại công việc giàu có này ra, đoán chừng sẽ không có nữa rồi!

Cô tóc vàng khom người cười nói với Hường Văn: "Đúng rồi, tôi tên là Cindy, Tôn tiểu thư có gì cần cứ việc tìm tôi. Vậy cô làm việc trước, tôi đi ra ngoài."

"Chờ một chút!" Hường Văn lên tiếng gọi cô ấy lại.

Cindy xoay người trở lại, nhưng trên mặt vẫn luôn là nụ cười vui vẻ: "Tôn tiểu thư còn có chuyện gì sao?"

"Ông chủ của công ty này là ai?" Cô không thể không hoài nghi, đối xử quá ưu việt này, không phải cô nên hưởng thụ.

Cindy có chút kinh ngạc: "Cô không biết sao?"

Hường Văn thành thật lắc đầu, cô không biết một chút gì về châu báu, dù công ty này rất nổi danh trong giới, cô cũng không biết.

Cindy chợt nở nụ cười, nói: "Tôi nghĩ vẫn nên để tự Tổng giám đốc nói cho cô biết sẽ tốt hơn. Tổng giám đốc đang trong phòng làm việc gặp một vị khách, tạm thời không thể tới gặp cô. Sẽ xử lý rất nhanh thôi, Tôn tiểu thư, xin kiên nhẫn chờ đợi."

Cô đoán trúng sao? Là anh sao?

Quầy một trận như vậy, cô cũng không có ý định ăn cơm, hơn nữa cô không thích bữa ăn sáng kiểu phương Tây, cho nên thức ăn Cindy đưa tới, cô cũng không đụng tới một chút. Cho đến khi có đồ ăn Trung Quốc, Cindy tới đây gọi cô cùng nhau đi xuống ăn, cô mới chợt phát giác, mình đói bụng.

Nhà ăn của công ty giống như vẫn còn rất nhiều, bởi vì người của công ty, trời nam đất bắc, vì hiệu suất làm việc cao, cho nên trên phương diện ăn uống, công ty tận lực thỏa mãn nhân viên.

Hường Văn lựa chọn dĩ nhiên là đồ ăn Trung Quốc, cô tìm một chỗ ngồi xuống, Cindy đi theo ở bên cạnh.

Giữa trưa ánh mặt trời rất sung túc, trong phòng ăn ấm áp. Hường Văn cúi đầu, hăng hái chiến đấu với miếng sườn. Ánh sáng trước mặt đột nhiên bị chặn lại, một giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên: "Anh có thể ngồi ở chỗ này không?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60-2: Học hỏi kinh nghiệm không phải lấy tinh trùng (Hạ)

Editor: hoa hồng

Beta: THO THO

Đứng ngược ánh sáng, bạn có thể thấy, cũng chỉ có trước mặt. Mà người trước mặt Hường Văn này, có khuôn mặt tươi cười rực rỡ như vàng, con người giống như Hắc Diệu Thạch*, bộ dạng của anh, cho tới bây giờ đều không phải là rõ ràng khắc ở trong đầu Hường Văn, nhưng có lúc, cũng chỉ tương tự như đầu chằm ngôi sao, cô có thể nhớ mặt của anh. Một người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm, bụng đĩa, anh và cô nhìn nhau, anh nhẹ nhàng mỉm cười. Cindy là một người hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện, thấy tình hình như thế, lập tức chạy trốn. Còn dư lại hai người bọn họ, một giật mình, một cười khúc khích.

(*Hắc diệu thạch hay Obsidian còn gọi là đá vô chai; là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào. Theo wikipedia.)

"Anh có thể ngồi xuống không?" Anh lại hỏi một lần nữa.

"Công ty này là của anh, anh muốn ngồi thì ngồi đi!" Một lát sau, rốt cuộc Hường Văn hồi hồn, thần nhiên nói. Thái độ giọng nói của cô, không phải anh chưa nghĩ tới, mỉm cười ngồi ở đối diện với cô. Anh ngồi xuống, Hường Văn đứng dậy, bụng đĩa, chuẩn bị phải đi. Anh đã vội vàng đứng lên kéo cô, dịu dàng nói: "Hường Văn, em đang giận anh sao?"

Hường Văn xoay người lại, bình tĩnh nhìn anh: "Ninh tiên sinh, Ninh tổng, tại sao tôi phải giận ngài? Bây giờ ngài đã là cha mẹ áo com của tôi rồi, tôi cũng không thể đắc tội ngài được!"

Ninh Tri Nhiên cười theo, có chút uất ức nhìn cô: "Hường Văn, là anh sai rồi vẫn không được sao? Đừng chặn anh ngoài cửa."

Hường Văn lạnh nhạt cười một tiếng: "Ninh tổng, tên của tôi là Tôn Tinh."

Ngụ ý của cô, sao Ninh Tri Nhiên lại không hiểu chứ? Trước khi anh tới chỗ này, cũng biết, nhìn thấy phía sau cô, bọn họ có một vạn loại tình huống có khả năng xảy ra, tốt nhất dĩ nhiên là Hường Văn có thể quên tất cả chuyện không vui, xấu nhất, nhưng mà cũng chỉ là mình cùng với cô, khuyên cô, mặc kệ bao lâu, anh cũng một mực chờ đợi. Nhất là lúc mới bắt đầu, Ninh Tri Nhiên cũng sẽ hỏi chính mình, rốt cuộc thích cô cái gì? Nếu nói là biểu tượng thanh sắc (trẻ trung xinh đẹp), anh thừa nhận, hấp dẫn mới ban đầu, đúng là vì phụ nữ có bề ngoài xuất sắc. Anh thích nhìn ánh mắt của cô, liền giống như một người chết chìm, ánh mắt của cô vẫn luôn tràn đầy khát vọng được cứu, ánh mắt không chịu thua như vậy, coi nhẹ tất cả, với tất cả sự vật sự việc, hình như cô cũng là vô thường vô phạt. Dần dần, Ninh Tri Nhiên không hỏi chính mình câu hỏi ngu xuẩn như vậy nữa, khi anh thấy cô nằm ở trong ngực của mình, kêu khóc đau đớn, mặc dù anh biết, cô khóc thút thít là vì một người đàn ông khác. Bởi vì một câu hứa hẹn thời niên thiếu, cô có thể giữ vững chắc tim của mình, nhiều năm như vậy. Anh nhìn thấy bộ dạng đầm đìa đáng yêu, khổ sở của cô, thì đã quyết định, nước mắt của người phụ nữ này, sớm muộn cũng có một ngày sẽ vì mình mà chảy, dĩ nhiên anh muốn nước mắt cô chảy xuống, là nước mắt hạnh phúc. Quá khứ của cô, quả thật không về vang gì, nhưng làm người làm sao có thể luôn sống trong hồi ức? Chỉ cần cô có thể quên lãng, anh sẽ không để ý đến, chỉ cần từ giây phút cô lao vào trong ngực mình kia, cô toàn tâm toàn ý đối xử với mình, tất cả mọi chuyện anh đều sẽ không quan tâm đến, dùng hết toàn lực, yêu một mình cô. Chỉ là hiện tại, cô vẫn không thể quên được quá khứ. Không sao, anh có nhiều thời gian. Vừa đám vừa xoa, đeo bám dai dẳng, không cần biết là chiêu số gì, anh vẫn không tin, với diện mạo song toàn như mình, thì từ ca phú cũng hơi tinh thông một chút, nấu cơm cũng đều có thể, sao lại có thể không bắt được cô chứ? Ninh Tri Nhiên thu liễm ý cười, đưa tay ra nói với cô: "Được, Tôn Tinh tiểu thư, hoan nghênh cô gia nhập vào công ty chúng tôi!"

Hường Văn bắt tay với anh một cái tượng trưng: "Ngày mai tôi sẽ từ chức."

Ninh Tri Nhiên lắc đầu một cái, nghiễm nhiên là bộ dạng khôn khéo của một thương nhân: "Tin tưởng Tôn tiểu thư đã ký hợp đồng lao động rồi, phía trên cũng có ghi, nhân viên chính thức từ chức mà nói, phải trình đơn từ chức trước ba tháng."

Chuyện này rõ ràng là chèn ép cô, cô vẫn cứ không trúng chiêu. Hường Văn lẳng lặng nói: "Tôi vẫn chưa phải là nhân viên chính thức! Thời gian thử việc cũng không qua!"

Sự thật chứng minh, hiện tại Hường Văn vẫn thích cứng không thích mềm, Ninh Tri Nhiên nói như vậy, cô cũng không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống. Dù sao hiện tại mọi người trong công ty đều ở đây nhìn bọn họ. Hường Văn cũng không muốn nhanh như vậy, trở thành trò giải trí của các đồng nghiệp lúc rảnh rỗi. Thật ra thì, cô cũng không ghét Ninh Tri Nhiên, chẳng qua là muốn có một khởi đầu mới, cuộc sống hoàn toàn mới, không muốn có bất kỳ dây dưa gì với quá khứ. Cho nên những người biết quá khứ đó, tất cả cô đều không muốn hẹn gặp lại. Tất nhiên bên trong cũng bao gồm Ninh Tri Nhiên, cô biết tình cảm của anh với cô, cô đã sớm qua thời ảo tưởng tuổi tác, hôm nay điều cô muốn, cũng chỉ là cả đời bình thản.

"Muốn ăn sườn sao?" Ninh Tri Nhiên tự nhiên nói xong, thì lập tức gấp tất cả mấy miếng sườn cho cô.

"Cảm ơn!" Hường Văn hớn hờ tiếp nhận, bởi vì cô biết, nhất định Ninh Tri Nhiên sẽ kiên trì, mình cự tuyệt cũng vô dụng, cứ một qua hai lại thế này, muốn không để người chú ý cũng không được. Không biết hiện tại cô đã là cái gai trong mắt các đồng nghiệp nữ rồi! Tình trạng như vậy, trong tiểu thuyết ngôn tình viết rất nhiều, bình thường ông chủ anh tuấn giàu có giống như Ninh Tri Nhiên, tất nhiên có một đồng lớn nhân viên nữ thầm mến rồi, giấc mộng đẹp rồi rít muốn phát lên làm phượng hoàng rồi. Nhưng gả vào hào môn, cũng không phải là chuyện đơn giản như ăn cơm, không thể dựa vào tình cảm mãnh liệt nhất thời sống qua ngày, tính tình hai người khác biệt, thân phận bối cảnh chênh lệch quá nhiều, thời gian lâu dài, cũng sẽ nhàm chán. Bữa cơm này ăn xong coi như là an ổn, vốn Hường Văn rất đói bụng, Ninh Tri Nhiên đột nhiên xuất hiện, làm cô rối loạn, cho nên cũng không có khẩu vị. Kế tiếp còn có chuyện làm cô rầu rĩ nữa, đi làm cho Ninh Tri Nhiên, cũng không phải là một chuyện đơn giản! Một mình Hường Văn nằm ở trên bàn làm việc, thờ dài thờ ngắn, cô hoàn toàn không có chuyện gì có thể làm, vừa nãy Cindy đã tới, ôm một chồng sách, vốn cô còn đang hưng phấn, cho là tài liệu của công ty, nhưng khi thấy những mặt bìa nhiều màu sắc kia, Hường Văn muốn điên, Cindy đưa cho cô là tạp chí bát quái. Cả quyển sách đều là

lấy hình ảnh làm chủ, phần lớn đều là **, chỉ là đều rất rõ nét. Chẳng lẽ đây chính là công việc của cô sao? Nếu nói ra sẽ có người tin tưởng sao?

"Mệt không, uống ly cà phê đi."

Đột nhiên một giọng nam vang lên, dọa cho tay Hường Văn run lên, tạp chí ào ào rơi toàn bộ trên mặt đất. Cô vô cùng hoảng sợ nhìn Ninh Tri Nhiên, lại nhìn cửa vẫn đóng chặt, giọng nói có chút cà lăm, nói: "Anh... Anh... Anh vào bằng cách nào?"

Ninh Tri Nhiên để ly cà phê xuống, chỉ chỉ cửa ở bên trái phòng làm việc, cười nói: "Anh đi vào từ cửa này."

Nói nhảm, nơi này tầng hai mươi mốt, đương nhiên anh không phải spider man leo cửa sổ đi vào rồi. Hường Văn đẩy anh ra, đi tới trước cánh cửa kia, đẩy cửa nhìn vào, bên trong lại là một gian phòng làm việc nguy nga lộng lẫy, nối liền với căn phòng làm việc của mình. Cô hoài nghi nhìn Ninh Tri Nhiên: "Đây là phòng làm việc của anh sao?"

Ninh Tri Nhiên thân nhiên gật đầu: "Có gì không đúng sao? Em là người phụ nữ của anh!" Lúc anh nói lời này, vẻ mặt tự nhiên giống như là đang nói..., tôi và em đều đơn giản là người kiên định giống nhau thôi. Hường Văn muốn nói tất nhiên không phải ý này, cô là đang chất vấn anh, dù là trợ lý, cũng không cần biến phòng làm việc thành ra thế này chứ? Đây không phải rõ ràng làm cho người ta hiểu lầm sao?

"Em làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy. Có phải cấp dưới của anh tìm những tạp chí không đẹp hay không? Vậy anh gọi Cindy đổi cái khác vào. Là muốn xem trong nước, hay Âu Mỹ? Dường như những thứ anh đưa cho em đều là của trong nước, nếu không thì lấy của Âu Mỹ tới xem, em thích mình tính nào?" Ninh Tri Nhiên vừa nói, vừa lật tạp chí trong tay, hoàn toàn không nhìn thấy, giờ phút này sắc mặt của Hường Văn khó coi khác thường. Cô hơi mang theo một chút tức giận, theo ý cô, đây là Ninh Tri Nhiên đang tội nghiệp cô, bỗ thí cho cô, thật ra thì cơ bản Ninh Tri Nhiên cũng không cần trợ lý hình thức cho mình thế này, mà cô tồn tại ở chỗ này, thật ra cũng chỉ làm tăng thêm tiếng cười mà thôi.

"Ninh Tri Nhiên, hoặc là anh đuổi tôi! Hoặc là anh khóa cánh cửa này lại! Tự anh xem mà làm!"

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái, nghĩ sâu tính kỹ một phen sau đó nói: "Thật ra thì anh cũng cảm thấy vậy, chuẩn bị một gian phòng làm việc riêng cho em là dư thừa. Cứ theo như em nói, khóa cánh cửa này lại, phòng này cứ để chứa đồ! Bàn của em dời đến phòng làm việc của anh, dù sao phòng làm việc của anh quá lớn."

Hường Văn bắt đầu dĩ nhiên anh, lát sau mới mở miệng: "Ninh Tri Nhiên, tôi không muốn lại sống như lúc trước nữa, tôi không muốn có dính líu gì đến quá khứ nữa, cho nên anh có thể đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa hay không? Hoặc là, tôi đi làm cho anh, anh chỉ xem tôi là nhân viên, tôi chỉ xem anh là ông chủ của tôi, những thứ khác đều không tồn tại. Những chuyện quá khứ cứ quên hết đi! Xin anh đối xử giống như một nhân viên, để cho tôi làm chút gì đó mang tính thực chất, xem tạp chí mà nói, còn không bằng cứ xa thải tôi. Tôi không muốn cảm tiền lương cao của anh, mà chuyện làm được cũng chỉ là chuyện nhảm chán nhất."

"Vậy ra em cho rằng, hiện tại công việc tôi sắp xếp cho em là rất nhảm chán sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Xem tạp chí đây! Làm sao anh nghĩ ra được thế?"

"Hường Văn, đừng coi thường tạp chí. Chúng ta làm là kinh doanh châu báu, tạp chí có thể mang cho chúng ta rất nhiều tin tức. Em xem ngôi sao nữ trên những tạp chí này, người khác nhau, đeo châu báu khác nhau, đều có ý vị của mình. Đây là quy tắc nhập môn cơ bản nhất, em phải xem lâu, mới có thể học được tự mình thiết kế. Thật ra thì, anh cũng không đến mức là một ông chủ hết sức nhảm chán như em nghĩ. Anh cũng sẽ không đem công ty của mình ra đùa giỡn. Anh thuê em, cho em chức vị như thế, tất nhiên anh có đạo lý của anh. Em cứ dựa theo lời anh nói, làm cho tốt là được rồi! Không cần có những gánh nặng khác." Ninh Tri Nhiên vỗ vỗ bả vai của cô, một lần nữa đưa tạp chí tới trên tay của cô. Thật sự là như thế sao? Chẳng lẽ mình nghĩ sai sao? Cô không hiểu nổi, rốt cuộc trong hồ lô của Ninh Tri Nhiên đang bán thuốc gì? Ninh Tri Nhiên nhìn cô mỉm cười, xem ra bước đầu tiên của chính mình đã thành công, ít nhất đã vứt bỏ phòng bị rồi, rất tốt, đồng chí Ninh Tri Nhiên, cách mạng vẫn còn tiếp tục, mày cần phải vì hương khói của nhà họ Ninh mà cố gắng! Ánh mắt của Ninh Tri Nhiên nhìn lướt qua một quyển tạp chí đầu tiên trên bàn, con người đột nhiên khuếch đại, nhanh chóng cầm quyển tạp chí kia lên, đặt ở sau lưng của mình. Hường Văn chú ý tới hành động nhỏ của anh, không khỏi kinh ngạc nói: "Quyển tạp chí kia sao vậy?"

"Không có gì! Chỉ là đúng lúc anh muốn xem mà thôi." Ninh Tri Nhiên cười nói, rõ ràng là bộ dạng nói dối.

"Ồ." Hường Văn gật đầu một cái: "Ninh Tri Nhiên anh xem đây là gì?" Cô chỉ vào hình ảnh trên tạp chí. Ninh Tri Nhiên có chút hoài nghi, không phải đâu, chẳng lẽ quyển tạp chí kia cũng có? Mình đã rất cẩn thận rồi mà! Anh mới vừa buông lỏng cảnh giác, đi xem tạp chí trong tay Hường Văn, Hường Văn đã nhanh lẹ mắt, đoạt lấy quyển tạp chí anh che giấu kia. Sau khi xem, lại đưa cho Ninh Tri Nhiên, cười một cái nói: "Chụp không tệ, nên viết thư khen ngợi cho tòa tạp chí này! Thật là trai tài gái sắc!"

Ninh Tri Nhiên dở khóc dở cười: "Hường Văn, anh chỉ gặp cô ta hai lần, đây đều là ký giả viết linh tinh. Cô Cindy này, anh nói cô ấy lấy tạp chí, sao cô ấy lại tìm được cuốn này tới chứ?!"

Hường Văn nhún mày: "Muốn trừ tiền lương của cô ấy sao? Nhà tư bản đều sẽ làm như vậy! Thật ra thì, đồ trang sức châu báu đeo trên người vị Tuy tiểu thư này, đều rất đẹp."

"Tùy Ảnh, cô ta và anh chỉ là bạn bè bình thường." Anh giải thích.

"Không cần phải nói với tôi, Ninh tiên sinh."

"Em tức giận sao?"

Hương Văn bị bộ dạng của anh chọc cười: "Tại sao tôi phải tức giận?"

"Cô ta là đối tượng hẹn hò mà mẹ anh đã sắp xếp, thiên kim của xí nghiệp Tùy thị."

"Ừ, không tệ, môn đăng hộ đối." Hương Văn gật đầu một cái cười một tiếng.

"Tất cả chuyện này cũng là...là...?! Thật sự anh và cô ta chỉ là bạn bè bình thường! Em đừng dùng giọng điệu này, giống như anh làm gì vậy! Anh vẫn còn trong sáng lắm!" Ninh Tri Nhiên bị thái độ không lạnh không nóng của cô làm tức xui, có chút không lựa lời nói: "Em cứ xem tạp chí đi! Chỗ nào không hiểu, vào hỏi anh."

Hương Văn tượng trưng đồng ý một tiếng, nếu ngay cả tạp chí mà cô cũng xem không hiểu, như vậy có thể đi tiến hóa rồi! Lật xem tạp chí, so với người ngẩn người tốt hơn. Một trong những ưu điểm của thời gian là, bạn chịu đựng rồi cũng sẽ trôi qua. Hiện tại Hương Văn là như thế, chịu đựng rồi cũng đến lúc tan việc.

Người trong trạm xe bus, vẫn chen lấn, thật vất vả cô mới lên được xe, thế nhưng không có chỗ ngồi, đứng dọc theo đường đi, chân gần như muốn gãy.

Vừa vào cửa nhà, cô đã xụi lơ ở trên ghế sofa, một bước cũng không muốn động.

Mộ Dung Kiều đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy Hương Văn mệt mỏi đến bộ dạng này, trong lòng có chút không nhịn được: "Có muốn tôi chuẩn bị cho cô chút đồ bổ ăn lót dạ hay không? Thấy cô mệt, đi nghỉ ngơi thật tốt, một lát dọn cơm."

Hương Văn vừa nghe đến cơm, tinh thần lập tức tỉnh táo, thế nhưng khi cô ý thức được, là khi Mộ Dung Kiều gọi phần cơm thức ăn nhanh lớn, và mặt lại âm ỉ xuống, cô không bao giờ muốn ăn thịt bò bít tết thức ăn nhanh nữa!

Đĩ nhiên Mộ Dung Kiều cũng biết hàm nghĩa về mặt này của Hương Văn, đẩy Hương Văn nửa chết nửa sống một cái nói: "Không phải thức ăn nhanh, hôm nay có người nấu cơm! Chúng ta không cần chết đói!"

Lúc này Hương Văn mới tỉnh táo tinh thần, chỉ là chợt nói lòng xuống, "Chẳng lẽ nói anh nấu cơm sao?"

Mộ Dung Kiều quơ tay áo, cắt đứt hiểu lầm của cô: "Là khách trọ mới tới, anh ta đang nấu cơm đấy. Hơn nữa cơm dùng mỗi ngày sau này đều là anh ta nấu! Tôn Tinh, chúng ta sắp chuyển qua cuộc sống tốt đẹp rồi!"

"Là ai vậy? Đầu óc như vậy." Cô còn chưa nói ra hết chữ còn thiếu, đã nhìn thấy Ninh Tri Nhiên mang tạp dề đi ra từ trong phòng bếp, trong tay bưng hai cái đĩa, cười với Hương Văn, sau đó nói: "Có thể ăn!"

Mộ Dung Kiều nhảy cẫng hoan hô ngồi ở trước bàn ăn, nhìn sáu món ăn một món canh, nước miếng chảy ròng ròng, đã thật lâu rồi anh không ăn món Trung Quốc chính gốc rồi!

Hương Văn ngẩng đầu lên, đối mặt với gương mặt tươi cười của Ninh Tri Nhiên, quay đầu, lại nhìn thấy tương ăn không có hình tượng chút nào của Mộ Dung Kiều, cúi đầu, nhìn thấy thức ăn được Ninh Tri Nhiên làm. Trong nơi thế này vẫn còn muốn ăn?

Cô đá đá Mộ Dung Kiều bên cạnh, rỉ tai nói với anh: "Đây chính là khách trọ mới tới hả?"

Mộ Dung Kiều vừa gật đầu vừa ăn, Hương Văn lại nói: "Anh ta muốn ở bao lâu?"

Mộ Dung Kiều nghe nói như thế, mới ngẩng đầu lên, nhìn Ninh Tri Nhiên hỏi: "Tri Nhiên, anh muốn ở bao lâu? Tôi rất hi vọng anh ở cả đời! Như vậy tôi sẽ có cơm ăn rồi, dĩ nhiên trả phí làm cơm, tôi không thu tiền thuê phòng của anh."

Ninh Tri Nhiên lắc đầu cười: "Nếu như có thể vẫn để cho tôi ở mà nói, tiền mướn phòng đưa gấp mấy lần cũng không có vấn đề gì. Tôi cũng rất vui vì nấu cơm cho hai người."

"Anh chạy thật xa đến châu Úc, chính là vì giặt quần áo nấu cơm sao?" Rốt cuộc Hương Văn không nhịn được nói ra.

Ninh Tri Nhiên lắc đầu một cái: "Dĩ nhiên không phải. Anh tới để học hỏi kinh nghiệm."

"Lấy tình trùng*? Chính anh không có sao?" Mộ Dung Kiều chợt chen vào một câu, làm mọi người đều rất 囧.

(*học hỏi/lấy kinh nghiệm (thủ kinh- 取经) đọc là Qǔjīng còn lấy tình trùng (thủ tinh- 取精) đọc là qǔ jīng; đọc nó giống nhau nên Mộ Dung Kiều nghe nhầm ^.^)

"Tôi tới chi nhánh công ty thực hiện quản lý kiểu mới, học hỏi lối kinh doanh." Ninh Tri Nhiên nén cười giải đáp cho anh ấy.

Mộ Dung Kiều cười hắc hắc: "Đường như tôi nghĩ lệch rồi. Ăn cơm, tiếp tục ăn cơm thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Kiếp sống

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Beta: hoa hồng

Cái gì gọi là lạ mắt lạ tai? Cái gì gọi là cắt câu lấy nghĩa? Chính là nói tới loại người như Mộ Dung Kiều, anh ta có thể cắt câu lấy nghĩa từ, để cho người ta cảm thấy lạ mắt lạ tai. Hường Văn và Ninh Tri Nhiên ngo ngác nhìn nhau, Mộ Dung Kiều thì đang cười khúc khích, anh ta thì cười ngây ngô ở ngay bên cạnh, cười một lúc lâu mới phản ứng lại, kinh ngạc mà nhìn hai người bọn họ: "Hai người quen nhau sao?"

Ninh Tri Nhiên gật gật đầu nói: "Dĩ nhiên."

"Dĩ nhiên không biết!" Hường Văn tròn mắt nhìn Ninh Tri Nhiên, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ uy hiếp. Ninh Tri Nhiên nhẹ giọng ho một tiếng, "Ý của tôi cũng vậy, dĩ nhiên là không biết."

Mộ Dung Kiều hoài nghi nhìn hai người bọn họ, ánh mắt rất chi là mập mờ. Anh ta lại không phải người ngu, chắc chắn hai người kia có quen biết, hơn nữa còn có mờ ám đó! Cái gì gọi là càng tỏ càng đen? Chính là nó! Khó trách trong nhà vừa mới có người chuyển đi đã lại có người vào ở, hơn nữa còn cực kỳ hào phóng, hoàn toàn không cò kè mặc cả mà lập tức thanh toán tiền mướn phòng cho hai năm, mấu chốt nhất là: mấy việc như giặt quần áo nấu cơm, người ta nói sẽ lo toàn bộ, chỉ đề ở lại! Ông trời ơi! Hai người kia nhất định là có gì gì đó. Ngay bây giờ anh ta sẽ cầu nguyện Tôn Tinh đừng chuyển đi, như vậy là anh ta có thể chào tạm biệt thức ăn nhanh rồi! Mộ Dung Kiều nghĩ tới đây, không thể nhịn được mà nở nụ cười, lúc đối diện với ánh mắt của Ninh Tri Nhiên, anh ta cười càng thêm giảo hoạt gian trá.

"Anh cười cái gì?" Hường Văn phát hiện Mộ Dung Kiều cứ cười suốt, không khỏi buồn bực. Mộ Dung Kiều ho khan một tiếng, "Giới thiệu cho hai người một chút, vị này là khách trọ mới tới, Ninh Tri Nhiên tiên sinh. Còn đây là Tôn Tinh tiểu thư, từ nay về sau chúng ta sẽ ở chung rồi, phải hòa thuận đây nhé!"

"Ồ chung?!" Hường Văn tròn to mắt nhìn Mộ Dung Kiều, Mộ Dung Kiều cũng chú ý tới từ ngữ của mình, vội vàng đổi lời nói: "Là ở dưới cùng một mái nhà."

Cơm tối là Ninh Tri Nhiên nấu, như vậy việc dọn dẹp bàn ăn và rửa chén dĩ nhiên là do Hường Văn và Mộ Dung Kiều chia đều! Mà đương nhiên Mộ Dung Kiều sẽ không làm công việc tổn thương bàn tay như rửa bát rồi. Lúc Hường Văn chất vấn anh ta, Mộ Dung Kiều giơ tay mình đến trước mặt Hường Văn, uất ức chớp mắt nói: "Cô xem tay ngọc thon thả của tôi này, cô cam lòng để cho tôi làm việc nặng nhọc sao?"

Hường Văn tròn trắng mắt nhìn anh ta, sau đó ngẩn người nhìn đồng bát đĩa. Hiển nhiên là Mộ Dung Kiều nhảy nhót lên lầu, trước khi đi, anh ta tròn hai mắt với Ninh Tri Nhiên, Ninh Tri Nhiên đáp lại bằng một nụ cười thần nhiên. Dĩ nhiên tất cả chuyện này Hường Văn đều không biết, cô còn đang hăng hái chiến đấu với đồng bát đĩa, thật ra thì cô cũng chưa từng làm việc nhà, phòng bếp bị cô làm cho rối loạn. Ninh Tri Nhiên đi tới phía sau cô, nhẹ giọng hỏi: "Cần giúp không?"

Anh chợt lên tiếng dọa cho Hường Văn giật mình, cái đĩa trong tay rơi lạch cạch xuống đất, vỡ tan tành.

"Ủầy!" Hường Văn ảo não nhìn mảnh vụn đầy đất, ngồi xổm người xuống muốn thu dọn mảnh vỡ, nào đoán được dưới chân mắt trắng băng, vừa vịn đập phải đồng mảnh vụn, cô hét lên "A" một tiếng chói tai.

"Cẩn thận!" Ninh Tri Nhiên vội vàng lao tới bế cô lên, đi ra ngoài phòng khách, đặt cô lên ghế sofa, cời dép của cô ra, nhìn vết thương ở lòng bàn chân cô. Còn may dép của cô coi như cũng dày, nếu không nhất định sẽ đâm vào rất sâu, chỉ là đâm vào lòng bàn chân thế này cũng đủ đau rồi. Ninh Tri Nhiên nhìn Hường Văn đang nhe răng nhếch miệng thì có chút đau lòng, lại không nhịn được trách cứ, "Sao lại chẳng để ý chút nào vậy? Mảnh vụn như thế vô cùng nguy hiểm! Em lại còn không biết đứng cho từ từ!"

Hường Văn cúi đầu, cắn môi: "Nhưng mà tóm lại là phải thu dọn, nếu để cho Mộ Dung Kiều thấy, anh ta sẽ đau lòng cho cái đĩa."

"Bên cạnh em chẳng phải còn có anh sao? Về sau lại gặp tình huống như thế, cứ chờ để anh giải quyết, biết chưa?!" Ninh Tri Nhiên không nhịn được tức giận, cô gái nhỏ này luôn không biết yêu quý mình, bảo vệ mình. Anh vẫn còn ở trước mắt mà cô đã thành ra như vậy, nếu anh không ở đây thì còn tới mức nào nữa? Cô còn có thể để cho mình chịu bao nhiêu thương tổn? Hường Văn ngo ngác nhìn anh, nói không ra lời, cô đã từng rất muốn có người để dựa vào, nhiều lần ông muốn hình mẫu về như thế, cô đều không dám dựa vào, cũng không thể dựa vào. Hôm nay, cô tự do, rồi lại không muốn sống dựa vào một người đàn ông. Tiêu Tiêu nói rất đúng, phụ nữ chỉ có thể dựa vào chính mình. Cho nên cô nhất định phải tỉnh lại, kiên cường lên! Ninh Tri Nhiên thấy cô không nói lời nào, cho là mình nặng lời, cúi đầu xuống, "Cái đó, không phải anh đang dạy dỗ em, chỉ là muốn để em chú ý một chút, sau này không nên dễ bị thương nữa."

Hường Văn nhìn người đàn ông đang nửa quỳ ở trước mắt mình, vẻ lo lắng trên mặt anh là bởi vì mình, có thể nói anh ấy đối xử với mình rất tốt. Bọn họ gặp nhau như một vở kịch, khi đó gần như là thời điểm cô khó khăn nhất, anh giúp đỡ cô. Cô biết anh không giống những người đàn ông khác, cho nên cô mới muốn trốn tránh anh. Cái anh cần chính là tình yêu, nhưng Hường Văn đã không còn sức để yêu nữa, thứ cô có thể cho anh cũng chỉ có thân thể, thế nhưng người đàn ông này lại không muốn.

"Em chờ một chút, anh đi tìm thuốc." Ninh Tri Nhiên dứt lời, đi tới tủ TV tìm kiếm, quả nhiên anh tìm được một hòm thuốc. Dựa vào kinh nghiệm nằm

viện mấy năm, trước tiên anh sát trùng vết thương cho Hường Vãn, sau đó bôi thuốc. Hường Vãn đau đến nhủi chặt chân mày, Ninh Tri Nhiên liền cúi đầu, nhẹ nhàng thổi hơi lên vết thương của cô, cô cảm thấy nhột, theo bản năng muốn rút chân mình về.

"Đừng làm rộn!" Ninh Tri Nhiên trách cứ một tiếng, tiếp tục bôi thuốc cho cô. Mặc dù vết thương không sâu nhưng thuốc sát trùng khiến cho cô cảm thấy rất đau. Ninh Tri Nhiên thấy bộ dáng này của cô thì càng thêm đau lòng, cũng trách cứ mình tại sao không chăm sóc tốt cho cô trong khi biết rất rõ rằng cô tay chân vụng về. Anh có chút áy náy nói: "Đau lắm hả? Vậy để anh nhẹ một chút, chỉ cần cuốn hết vào* là được rồi."

Vào hết**? Trời ơi! Phát triển quá nhanh rồi! Hơn nữa còn kịch liệt như vậy! Mộ Dung Kiều đứng ở cửa cầu thang tầng hai, vốn anh ta muốn xuống lầu lấy một lon cô ca uống, nhưng nghe lời này thì anh ta đi tiếp kiểu gì đây? Hai người kia cũng thiệt là, làm chuyện **, dĩ nhiên là nên vào trong phòng rồi! Đây chẳng phải là ngang nhiên khoe khoang với tên đàn ông độc thân anh ta sao? Mộ Dung Kiều lắc đầu một cái, cười gian hai tiếng, trở về phòng ngủ. Ninh Tri Nhiên cuốn băng gạc thật dày trên chân Hường Vãn, cuối cùng thắt một cái nơ con bướm, đại công cáo thành! Ninh Tri Nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười với cô, bộ dạng ngây ngốc. Hường Vãn nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, sừng sốt hồi lâu mới nói: "Bệnh gan của anh đã hết chưa?"

Ninh Tri Nhiên không khỏi mừng rỡ, dùng sức gật đầu: "Sau khi thay gan đã tốt rồi!"

Hường Vãn theo bản năng nhìn thân thể của anh: "Vết mổ... Đau không?"

Ninh Tri Nhiên lắc đầu: "Không đau, đã sớm quên là cái cảm giác gì rồi." Đau đớn trên thân thể làm sao có thể bằng được trong lòng? Khi đó, anh cho là, có thể cứ như vậy đi cùng với cô, cho cô cả đời hạnh phúc, vậy mà, cô ra đi không lời từ giả, gập lại lần nữa, cô đang kéo cánh tay một người đàn ông khác, nói với mình, cô sắp kết hôn rồi.

"A, vậy thì tốt." Hường Vãn mỉm cười với anh, bỗng hỏi: "Tại sao anh lại tới nơi này?"

Ninh Tri Nhiên thu lại nụ cười trên mặt, trầm giọng nói: "Em biết nguyên nhân mà."

"Học hỏi kinh nghiệm?" Hường Vãn lặp lại câu trả lời mà anh nói với Mộ Dung Kiều.

Ninh Tri Nhiên gật đầu: "Chính xác mà nói là muốn lấy vợ, hiện tại anh muốn kết hôn tới điên luôn rồi."

"A, vậy chúc mừng." Cô mỉm cười khê khàng.

Anh nhủi mày, nghi vấn: "Chỉ chúc mừng sao?"

"Chẳng lẽ muốn bao tiền lì xì?" Hường Vãn kinh ngạc, vô thức sờ sờ túi quần của mình, đẹp đi, thật sự là viêm màng túi mất!

"Dĩ nhiên, em phải cho anh bao tiền lì xì thật to!" Ninh Tri Nhiên nói không chút do dự, có thể nói là hào hùng khí thế!

"Nhưng hiện tại em không có tiền!" Cô chỉ nói thật, bây giờ cô hết sức túng quẫn.

Ninh Tri Nhiên giao hoát cười một tiếng, "Không có tiền? Không có tiền thì lấy chính em trả nợ!"

"Hả?!" Cầm của Hường Vãn suýt nữa thì rớt trên ghế sofa, người đàn ông này, lúc nào thì thay đổi uyển chuyển như thế rồi hả?

Cô trầm tư một chút nói: "Em lấy Hi Nhi trả nợ không được sao?"

Tất nhiên Ninh Tri Nhiên lắc đầu: "Anh cũng không phải là Hoàng Thế Nhân!"

Hường Vãn giữ vững trận địa: "Tôi không biết anh! Đừng tìm tôi nói chuyện tiền lì xì!"

Ninh Tri Nhiên bắt được tay của cô, thu lại tất cả hài hước, một đôi mắt trắng đen rõ ràng, nhu tình như nước: "Hường Vãn, em hiểu ý của anh mà. Từng câu từng chữ anh đã nói vẫn luôn có hiệu lực, anh sẽ là người bảo vệ em cả đời, anh sẽ cho em hạnh phúc nhiều nhất thế giới, anh sẽ là người yêu em nhất. Hường Vãn, em cho anh một cơ hội, để cho anh chăm sóc em được không? Em không cần phải lập tức yêu anh, nhưng em phải cho phép anh yêu em, để cho anh bảo vệ bên cạnh em, để anh cho em hạnh phúc. Hường Vãn, anh biết rõ em đã không còn tin tưởng vào đàn ông nữa, nhưng chỉ một lần này thôi, xin hãy tin tưởng anh, thử tin tưởng anh một lần, anh sẽ cho em niềm vui không tưởng tượng được. Gã cho anh nhé!"

Hường Vãn ngỡ ngàng nhìn anh, rút tay mình khỏi lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, bật cười ra tiếng: "Ninh Tri Nhiên, anh cho, em đã không nhận nổi. Mà thứ anh muốn, em vĩnh viễn không cho được. Hôn nhân như vậy có cũng như không, như vậy thì không bằng không có. Phụ nữ như em với người đàn ông ưu tú như anh vốn chính là người của hai thế giới. Cần gì phải cưỡng ép níu kéo với nhau? Gia đình của anh tuyệt đối không tha cho em, mà em cũng chán ghét cuộc sống nhà giàu. Cho tới bây giờ chúng ta chưa từng thích hợp."

"Nếu như ngay cả trở ngại của người nhà anh cũng không xử lý được, anh sẽ không phải là một thằng đàn ông! Anh không xứng cưới em! Hường Vãn, nếu anh dám nói cưới em, nhất định anh có thể làm được! Nếu ngay cả chút khó khăn đó cũng không vượt qua được, như vậy anh sẽ cho em hạnh phúc kiểu gì? Em hoàn toàn không cần cô độc quá lâu như vậy! Còn chuyện này cơ bản là em lấy cớ. Em chán ghét anh như vậy sao?" Ánh mắt của Ninh Tri Nhiên nhìn chăm chú vào cô, không buông tha bất kỳ một cảm xúc nào trong mắt cô.

"Em mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi, anh cũng đi ngủ sớm một chút đi." Hường Vãn hốt hoảng đứng lên, muốn đi lên lầu, mới vừa đi được một bước, lòng bàn chân truyền tới cơn đau tan lóng nát dạ.

Ninh Tri Nhiên thở dài một tiếng: "Em đã mệt mỏi, vậy hôm nào chúng ta lại nói tiếp. Để anh ôm em đi, đáng về này của em quá bất tiện. Ngày mai cũng không cần đi làm, coi như em nghỉ bệnh."

Cô ước gì không phải đi làm, như vậy có thể ít gặp anh mấy lần.

Bọn họ vào phòng, Mộ Dung Kiều mới thở ra một hơi, đi từ trong phòng ra ngoài, anh ta vẫn chưa ngủ, dục vọng muốn uống cola vẫn rất mạnh, hai người kia, vậy mà lại ở trong phòng khách làm lâu như vậy! Lần sau phải cảnh cáo một chút, cảnh cấm trẻ nhỏ, không được xuất hiện ở nơi công cộng! Chỉ là, mình cũng tính là trẻ con sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Kiếp sống

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Beta: hoa hồng

Đối với thành phần tri thức mà nói, cuối tuần dĩ nhiên là hạnh phúc. Nhưng mà đối với Hường Văn mà nói tuyệt đối là bất hạnh! Lúc làm việc thì bị Ninh Tri Nhiên quấy rầy gây đau khổ, tan việc còn phải tiếp tục bị anh quấy rầy. Cố tình cuối tuần, cái tên Mộ Dung Kiều kia còn muốn đi du lịch! Đáng giận nhất là nơi anh ta tới lại chính là Melbourne! Hai ngày một đêm, cô phải đơn độc ở chung một chỗ với Ninh Tri Nhiên? Thực sự chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ! Không được, cô cũng phải đi ra ngoài du lịch, cô cũng đi Melbourne! Chỉ là suy nghĩ này của Hường Văn chỉ kiên trì được ba phút, bởi vì cô viêm màng túi. Hơn nữa ngại quá, chiều thứ Sáu Hường Văn vì bị chuyện Ninh Tri Nhiên gọi điện thoại cầu hôn làm phiền, chỉ có một mình đi xe bus về nhà. Ninh Tri Nhiên lái xe dĩ nhiên là nhanh hơn cô rồi. Sau khi về đến nhà, Mộ Dung Kiều liền phát hiện sắc mặt của Ninh Tri Nhiên không đúng. Anh ta rất hi vọng hai người sai lang nữ báo này trở thành một cặp cho nên đã kéo Ninh Tri Nhiên vào trong phòng, trực tiếp hỏi anh: "Muốn bắt đồng chí Tôn Tinh nhà chúng tôi lại không?"

Ninh Tri Nhiên cười gật đầu: "Đây không phải là rõ ràng sao!"

Mộ Dung Kiều lắc đầu liên tục: "Chắc chắn, thật là một kẻ âm hiểm! Vậy bây giờ anh có đối sách gì chưa?"

"Cầu hôn rồi, nhưng cô ấy không đồng ý." Ninh Tri Nhiên cứ nói thật ra. Mộ Dung Kiều suy nghĩ một chút lại nói: "Anh đã từng xem phim Hàn chưa?"

"Xem phim Hàn?"

"Nhìn là đã biết anh chưa từng xem! Có thời gian thì xem đi, mặc dù máu chó một chút, cũng không thích hợp với kiểu đàn ông nghiêng về sự nghiệp như chúng ta, nhưng phương pháp theo đuổi phụ nữ trong đó cũng không tệ lắm!" Mộ Dung Kiều đề vai Ninh Tri Nhiên, hai người lại cùng nhau trở lại phòng khách. Mộ Dung Kiều tùy tiện tìm một bộ phim Hàn, hai đảng mây râu liền bắt đầu vừa ăn khoai tây chiên, vừa coi phim Hàn. Xen lẫn tiếng nhai rắc rắc rắc rắc là tiếng nói mơ hồ của Mộ Dung Kiều: "Thấy không? Du lịch là không sai! Nếu không hai người các anh đi du lịch đi! Gạo sống nấu thành cơm chín, cô ấy không muốn kết hôn cũng không được!"

Ninh Tri Nhiên cũng ăn một miếng khoai tây chiên, hương vị không được tốt cho lắm, anh liền không ăn nữa, ngược lại nói: "Gạo sống nấu thành cơm chín, chuyện này không khó. Nhưng mà để cho cô ấy đi du lịch với tôi thì tuyệt đối là cả một vấn đề!"

Về mặt Mộ Dung Kiều hiển ngang lăm lăm: "Vậy cũng chỉ có thể hy sinh tôi đây! Tôi đi du lịch, ở đây coi như tặng cho các người, thế giới hai người đó nhé! Thời gian hai ngày đã đủ để làm xong chưa?! Còn cặp người yêu ở cạnh phòng cậu nữa, mặc dù ban ngày không có ở đây nhưng mà buổi tối nhất định ở đây, cũng phải để bọn họ đi du lịch, chuyện này cứ giao cho tôi là được! Tiền thì anh phải chi, nên biết tôi còn là một sinh viên nghèo đấy!"

"Chuyện này dĩ nhiên, đi chơi vui về!"

Hai người bèn nhìn nhau cười, vừa vặn Hường Văn trở lại, nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi hoài nghi: "Hai người là gay sao?"

Ninh Tri Nhiên và Mộ Dung Kiều chẳng ai để ý cô, tắt TV, đi lên lầu. Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Mộ Dung Kiều đã đi, kiên quyết cho bọn họ tạo ra cơ hội! Ninh Tri Nhiên nấu cơm tối như cũ, chẳng khác gì lúc bình thường, Hường Văn càng nhìn anh lại càng thấy nghi ngờ, bởi vì trên mặt anh vẫn luôn có một nụ cười đầy ẩn ý. Hường Văn sợ anh lại nói mấy lời có hay không đều được kia với mình, cho nên sáng sớm ăn cơm xong lập tức đi ra ngoài, mãi cho đến tối mới trở về. Thật ra thì cô vẫn có suy nghĩ muốn ở khách sạn, chỉ là sau khi đi tới cửa, cô đột nhiên cảm thấy, vì cái quái gì mà phải sợ anh? Không phải chỉ là một tên Ninh Tri Nhiên thôi à, có loại đàn ông nào cô chưa từng thấy qua đâu! Tuy là nói vậy, lúc cô về nhà vẫn rất cẩn thận, chỉ sợ không biết lúc nào, ở đâu lại đột nhiên đụng phải một Ninh Tri Nhiên, sau đó nói một đồng lời cầu hôn thì phải làm sao?

Bình an vô sự lên tầng, vào phòng của mình, cho đến khi cô lăn lộn trên giường của chính mình, xác định đây là giường của mình, trái tim vẫn thấp thòm lúc này mới hạ xuống. Tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên ào ào, cô mệt mỏi cả ngày, tắm rửa xong nằm ở trên giường rồi, lúc này mới cảm thấy thư thái một chút. Sống trong gian nan khổ cực, chết bởi an nhàn, lời nói này không sai một chút nào. Lúc này Hường Văn hoàn toàn quên bém quả bom không có hình dạng Ninh Tri Nhiên, một người nằm ở trên giường nhàn nhã thoải mái, buồn ngủ luôn. Mà Ninh Tri Nhiên bên này quả thật cũng không thể buông tha một ngày tốt cảnh đẹp như vậy. Nếu cứng rắn không được, anh sẽ dùng mềm, hiện tại mềm cũng không được, như vậy anh cũng chỉ có thể bán nhan sắc, thực hiện sắc dụ! Ninh Tri Nhiên đang gian trá cười, vòi sen đột nhiên không có nước, mà anh thì vẫn còn đây một thân sữa tắm chưa rửa sạch sẽ. Chẳng lẽ người thật sự không thể làm chuyện xấu? Dù là suy nghĩ một chút đều sẽ có báo ứng sao? Anh quỳnh lên, vớ vẩn thế này, coi như không đi sắc dụ cũng không được, dù sao cũng phải mượn phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ đi thôi. Ninh Tri Nhiên tiện tay cầm một cái khăn tắm quấn ở ngang hông, bụng của anh có một vết sẹo rất dài, là lúc phẫu thuật thay gan để lại, đến nay vẫn còn kinh khủng như cũ.

Cốc cốc cốc, cửa phòng của cô bị gõ khe khẽ, Hường Văn đang lơ mơ buồn ngủ, bị âm thanh đột ngột này làm cho tỉnh, tất nhiên trong lòng không vui, trong lúc nhất thời quên tất cả, tức giận hăm hăm đi ra mở cửa. Cửa mở ra nghe rầm một tiếng, Hường Văn còn chưa mở mắt đã bắt đầu mắng: "Hơn nửa đêm không ngủ, có chuyện mau nói! Không nói thì chết đi!"

Dĩ nhiên Ninh Tri Nhiên biết, cô ghét nhất là bị người đánh thức, tức giận cũng là đương nhiên, chỉ là không ngờ, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã từ một người phụ nữ lịch lãm hoàn toàn biến thành một người, khụ~~~~ rất có cá tính, nói hơi thẳng thừng thì phải là một người đàn bà chanh chua. Hường Văn nghe được tiếng cười trầm thấp của anh thì mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, khuôn mặt tươi cười sáng rõ của anh ánh vào mắt cô. Ninh Tri Nhiên tắm được một nửa, lúc này tóc còn ướt nhẹp, có chỗ vẫn còn nhỏ nước, sợi tóc đen, xốc xếch, thế nhưng cũng đẹp trai bức người, tỷ lệ vóc người tam giác, ** trên người, còn có giọt nước chưa bốc hơi mất đều làm một bật lán da của anh, trong khi giấy chết, trên người anh không biết dùng sữa tắm gì mà mùi hương tỏa ra lại như một loại đầu độc. Hường Văn nhìn chết lặng nhìn anh thật lâu. Hình như Ninh Tri Nhiên rất ưa thích cô nhìn mình như vậy, anh mỉm cười nói: "Anh có thể mượn phòng tắm một chút không? Phòng tắm ở phòng anh bị hỏng, không biết vì sao sao lại không có nước rồi."

Giọng anh cực kỳ hay, giống như là một khối bọt biển, vèo một cái, hút đầy nước, mềm nhũn, nhũn nhũn non mềm. Hường Văn thế nhưng quý thần xui khiến gặt đầu, tự động nhường ra một con đường.

"Cám ơn." Anh dịu dàng nói, sau đó lắc lư chui vào phòng tắm. Chờ lúc tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên lần nữa, Hường Văn mới phát giác mình đã làm một quyết định chưa thông qua đại não, đây quả thực là dẫn sói vào nhà mà! Dẫn sói vào nhà? Trời ơi! Sao cô có thể có loại ý nghĩ như vậy?

"Ninh Tri Nhiên! Anh đi ra cho em!" Cô giương nanh múa vuốt đi gõ cửa phòng tắm, nào có thể đoán được, cửa cách một tiếng, thế nhưng mở ra. Hường Văn sợ ngây người, anh đã sớm cởi cái khăn tắm kia ra, vào lúc này đang trần như nhộng đứng ở bên dưới vòi sen, Ninh Tri Nhiên ngán người một chút sau đó lại cười.

"Anh anh anh! Vậy mà lại không khóa cửa!" Hường Văn thẹn quá thành giận, tức giận càng nhiều hơn một chút, cô nhìn thấy anh cười, cảm giác như mình đang bị chơi xỏ, không đến nỗi xấu hổ, cô đã từng thấy cơ thể của đàn ông, đoán chừng mười ngón tay, cộng thêm mười ngón chân còn chưa đếm hết đâu!

"Anh không biết em sẽ xông vào." Ninh Tri Nhiên vừa nói, vừa quấn khăn tắm lên lần nữa. Anh thực sự nói thật, ai nghĩ tới Hường Văn sẽ xông vào đây? Bản thân Hường Văn cũng không ngờ, cô chỉ là gõ cửa, cửa đã tự mở ra?

"Anh nhất định là cố ý!"

"Người bị nhìn trộm là anh, chẳng lẽ anh có khuynh hướng khóa thân?"

"Anh tuyệt đối có!"

Ninh Tri Nhiên nhin không được mà nở nụ cười: "Làm sao em biết?"

"Ninh Tri Nhiên!" Cô giận dữ gầm một tiếng, đây là anh đang cười nhạo cô sao?

Anh giả bộ đau lòng lắc đầu mà thở dài: "Em đã xem hết cơ thể anh rồi, vậy thì chịu trách nhiệm với anh đi! Hường Văn, em gả cho anh hay là anh cưới em?"

Cô cũng biết, cũng biết anh vòng tới vòng lui vẫn sẽ đi vòng về đề tài này, xem ra chính mình thật quá ngu xuẩn, vậy mà lại trúng kế!

"Anh tắm xong rồi đúng không? Lập tức đi ra ngoài cho tôi!" Cô dữ dằn hạ lệnh đuổi khách.

"Vừa nhìn đã biết là em đuối lý, nếu không thì sao lại vội vã đuổi anh đi? Em nói xem rốt cuộc em có muốn chịu trách nhiệm không?" Anh vẫn quán lấy đề tài này, trong phim truyền hình, một chiêu này cũng rất có tác dụng, suốt cả một ngày, anh xem hai mươi mấy bộ phim Hàn, lúc tối còn thuận tiện xem thêm một ít ngôn tình, luôn có một loại phương pháp thích hợp với Hường Văn chứ!

"Ninh Tri Nhiên, sao anh lại trở nên vô sỉ như vậy?"

"Anh như vậy đâu có vô sỉ? Là anh đang giúp em nhận rõ chân lý trên thế gian này mà!"

"Đây là anh đang ngụy biện!"

"Nhìn em đi, sao lại không đối mặt thực tế như vậy?"

"Anh có ra hay không đây?!"

"Không nói rõ được đạo lý, anh sẽ không đi ra." Anh mỉm cười, từng bước từng bước tiến tới gần cô, cô vốn là uy khí bức người, chỉ lát nữa là đuổi được anh đi, nào có thể đoán được mọi thứ lại đảo ngược, cô rơi vào thế yếu, hơn nữa đang từng bước lui về phía sau.

"Anh... Anh, anh đừng khinh người quá đáng!" Cô cũng không biết mình sẽ nói một câu cổ điển như thế, dù nghe thế nào cũng đều cảm thấy là cô đang quay phim cổ trang, cảnh nữ tử hoàng cung bị ác bá bắt nạt.

Ninh Tri Nhiên nghe cô nói lời này, thiếu chút nữa thì cười lạc cả giọng, nhưng vì ngại cho mặt mũi của cô nên vẫn phải nhịn. Hường Văn không chú ý chút nào, tự mình lui đến bên giường, tiếp theo dưới chân vấp một cái, cả người ngã ra sau, bởi vì ý thức muốn sống của bản thân, lúc cô bị ngã đã theo bản năng ôm lấy cổ Ninh Tri Nhiên. Mà Ninh Tri Nhiên hiển nhiên cũng không có để ý, phản ứng không kịp nên ngã xuống theo cô, nằm đè lên người cô.

Bọn họ cùng nhau rơi xuống giường lớn mềm mại mấp mề, Ninh Tri Nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, môi như có như không chạm lướt qua gương mặt của cô, anh nhìn cô mà đào mắt hạnh, mắt như mặt hồ, khoe miệng khẽ nhếch thành nụ cười mỉm. Trong nháy mắt cô mất hồn, đôi môi dịu dàng của anh đã phủ lên miệng anh đào của cô, nhẹ nhàng cạy hàm răng cô ra, dùng đầu lưỡi của mình tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất trong miệng của cô, ** mỗi một nụ vị giác của cô.

Cô ngẩn ra, cũng không phải say mê trong đó mà là cô cảm thấy, so sánh hai người với nhau, mình mới được xem là tình trường lão luyện nhỉ, sao lại để anh chiếm hết tiền cơ đây? Mất thể diện, tuyệt đối là quá mất thể diện!

Hường Văn dùng sức đá nửa người dưới của anh, nhân lúc anh đang bị đau thì nhanh chóng thoát khỏi khốn cảnh của mình, sau đó đuổi anh ra ngoài.

Khóa kỹ cửa nghe cách một tiếng, cô còn đẩy một cái tủ tới đây, lúc này mới cảm thấy an tâm, lên giường ngủ.

Ngày hôm sau vẫn là kinh hồn bạt vía, không biết cô đã mắng Mộ Dung Kiều bao nhiêu lần, cái đồ không có nghĩa khí, bỏ lại mình để đi chơi bởi hưởng thụ!

Lúc cô thức dậy đã là buổi trưa, đói phát sợ, đi vào phòng ăn, vậy mà lại chẳng có gì, nếu bình thường, dù Ninh Tri Nhiên đi ra ngoài cũng sẽ chuẩn bị xong cơm rồi mới đi, huống chi giày của anh đang ở trong nhà, như vậy khẳng định là vẫn còn ở trên lầu rồi. Cô cảm thấy có chút kỳ quái, Ninh Tri Nhiên không phải loại người ưa thích ngủ nướng mà luôn liều mạng với công việc, sao hôm nay lại đi ra ngoài?

Do dự mãi, cô vẫn quyết định đi xem một chút.

Chăn trong phòng gấp rất chỉnh tề, không có dấu hiệu như đã có người ngủ, cô đi vài bước, bị vấp một cái, suýt nữa thì ngã xuống, đợi thấy rõ mình vấp phải cái gì, cô kinh hô thành tiếng: "Ninh Tri Nhiên? Anh làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nếu như anh mắc bệnh nan y

Editor: shailene.419

Beta: Kim Phụng, Vidia, Sur Từ Cười Gà

Trên gương mặt nhợt nhạt không còn chút huyết sắc nào, đôi môi hơi xanh xao, tay anh lạnh như băng, chân mày nhíu chặt.

"Ninh Tri Nhiên? Anh làm sao thế? Anh tỉnh lại đi!" Hường Văn gọi vài tiếng, nhưng anh không phản ứng, lúc này cô mới hoảng hồn, tối hôm qua còn rất khỏe, sao lại ngất xỉu thế này? Cô lay người anh, định lay đến khi anh tỉnh lại, nhưng hoàn toàn vô dụng, cô chân chừ, đưa ngón tay mình đặt trước cánh mũi anh, có hơi thở yếu ớt phả ra trên ngón tay cô, lòng của cô cuối cùng cũng dịu lại đôi chút. Cô vội vàng gọi điện thoại, kêu xe cấp cứu. Cô nắm chặt hai tay anh, không ngừng xoa xoa, chỉ mong tay anh bớt lạnh, có thể ấm lại một chút. Trên hành lang rõ ràng có người đến người đi, nhưng cô lại cảm thấy không có một bóng người, chỉ có một mình cô ngăn người nhìn ánh đèn màu đỏ trước cửa phòng cấp cứu, đầu óc cô trống rỗng, cô cố gắng nghĩ đến một vài chuyện để bản thân tạm thời quên đi sự khẩn trương, nhưng đầu óc cô vẫn trống không, cũng chỉ còn lại một ngọn đèn màu đỏ. Thời gian cấp cứu rất lâu, chợt bóng đèn đỏ bỗng nhiên tắt đi, bác sĩ mệt mỏi từ trong bước ra.

"Which is the patient's family members?" (Ai là người nhà bệnh nhân?) Y tá gọi một tiếng, Hường Văn hốt hoảng, đoán chừng đang gọi người thân của bệnh nhân, cô lao đảo bước qua. Bác sĩ là một người đàn ông da trắng lớn tuổi có râu quai nón, ông ấy nhìn cô đầy đau thương, lắc đầu thờ dài. Đầu óc Hường Văn ong ong vài tiếng, cô mơ hồ nhận ra có điều gì đó không đúng. Bác sĩ nói một chuỗi những lời dài dòng, nhưng trong đầu cô từ đầu đến cuối vẫn trống rỗng, chỉ nghe được một từ, Liven - ung thư gan. Chuyện này là không thể nào, rõ ràng anh đã trải qua cuộc phẫu thuật thay gan! Hơn nữa mọi thứ đều tốt, làm sao có thể đột nhiên ngay lập tức thành ung thư gan giai đoạn cuối được chứ? Tại sao bây giờ mới xuất hiện tình trạng đào thải? Điều này sao có thể? Cuối cùng Hường Văn không còn chút sức lực nào để tranh cãi với bác sĩ, khụy xuống mặt đất, cô vẫn không tin, Ninh Tri Nhiên thoát nhìn khỏe mạnh đến thế, ngày hôm qua còn mạnh mẽ nắm chặt nhau với cô, sao chỉ trong một ngày, anh lại bị ung thư gan? Ánh đèn trên hành lang đã sáng rực, ánh sáng ngoài trời đã bị màn đêm chiếm đoạt, ánh đèn trước mắt cô bị bóng đêm ăn mòn từng chút từng chút một.

"Đừng ngồi dưới đất nữa, lạnh lắm!" Anh mỉm cười, đưa tay về phía cô. Cô nhìn ngược sáng, nhìn không rõ gương mặt của anh, nhưng từ giọng nói của anh không khó để nhận ra anh đang cười với cô, nụ cười của anh dành cho cô dường như vẫn trong trẻo như thế, anh vẫn dịu dàng với cô như vậy, có khi đùa giỡn, có khi trách móc, nhưng cô đều biết đó luôn là ý tốt. Cô cẩn thận quan sát anh, phải nói người đàn ông này là người tốt nhất trong mấy năm qua cô từng gặp! Anh không lợi dụng cô vì cô đã từng làm nghề mờ ám, cũng không xem thường cô, người đàn ông như vậy, trên đời rất hiếm có!

"Sao thế? Sao lại nhìn anh như thế? Trên mặt anh dính gì à?" Ninh Tri Nhiên vô thức dùng tay áo lau mặt mình. Hường Văn kéo tay anh lại, lắc đầu, cười nói: "Không có, chỉ là em đột nhiên phát hiện anh mặc gì cũng đẹp cả!"

Ninh Tri Nhiên cười cười đứng dậy, cố ý xoay một vòng trước mặt cô: "Nhìn đi, mặc quần áo bệnh nhân, có mấy ai đẹp trai được như anh?"

"Ồi! Anh còn tự khen mình đấy?"

Ninh Tri Nhiên không lên tiếng, lảng lảng mỉm cười, có chút xấu hổ. Hường Văn cười: "Đúng rồi rất đẹp trai, bây giờ mới phát hiện, hóa ra đáng người của anh đẹp mắt đến vậy!"

Ninh Tri Nhiên có phần ngạc nhiên: "Tật cận thị của em chưa khỏi rồi?"

Cô thu lại nụ cười, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh: "Ninh Tri Nhiên, em muốn ôm anh một cái."

Anh hơi sững sốt, không đợi anh trả lời, cô đã giang hai cánh tay ôm lấy anh, quả nhiên đúng như cô nghĩ, ôm người đàn ông này thật là ấm áp. Cô là tảng băng lạnh giá quá lâu, có lẽ sự ấm áp của anh cũng không đủ để hòa tan nội tâm của cô, có lẽ anh và cô chênh lệch quá lớn, có lẽ kết quả của bọn họ cũng giống như những tiểu thuyết ngôn tình kia, bị người đời phản đối, bị quan niệm huyết thống thâm căn cố đế của người đời bài xích. Nhưng cho dù là thế nào cô đã quyết định không phiêu bạc nữa, chỉ dừng lại ở bến cảng này, bất luận anh có thể gần mình bao lâu, cô cũng không bước đi nữa.

"Ninh Tri Nhiên, anh nói đi, còn giữ lời không?"

Anh sững sốt một lúc, nghe câu hỏi của cô, lúc này mới tỉnh hồn, kinh ngạc hỏi: "Em nói gì?"

Hường Văn ló đầu ra khỏi lồng ngực anh, ngẩng đầu nhìn, gần từng chữ một: "Em nói, anh vẫn đồng ý cưới em chứ?"

Ninh Tri Nhiên không tin vào những gì mình nghe thấy, đây là điều anh vẫn luôn chờ đợi, là điều anh vẫn luôn mong muốn, nhưng vào lúc chính miệng cô thốt ra, anh lại không tin nổi: "Em đồng ý gả cho anh?"

Hường Văn trịnh trọng gật đầu, Ninh Tri Nhiên vẫn khó mà tin được: "Em tát anh một cái, để anh xem có phải đang mơ hay không?"

Hường Văn cười một tiếng, đưa tay lên, nhẹ nhàng tát anh một cái, Ninh Tri Nhiên ôm mặt mình: "Em thật sự tát anh!"

"Anh không nằm mơ, là em nằm mơ đấy! Anh là con rùa vàng tốt như thế, cuối cùng cũng để em câu được!" Cô nói đùa lại.

"Anh vẫn luôn đợi bị mắc câu, là em vẫn mãi không chịu hạ cần!"

Hường Văn hiểu ý cười một tiếng, lại ôm chặt anh: "Ninh Tri Nhiên, cho dù còn lại bao nhiêu thời gian, anh phải sống cho thật tốt."

Về mặt anh trầm xuống: "Em biết rồi? Cho nên mới đồng ý gả cho anh?"

Hường Văn lắc đầu: "Biết thì thế nào? Không biết thì thế nào? Anh có thể gạt em cả đời sao? Em đưa ra quyết định này, không liên quan gì đến bệnh của anh. Ninh Tri Nhiên, em không cao thượng đến thế, có thể giam mình suốt đời, cha thí cho một bệnh nhân sắp chết. Anh nhất định phải cho em hạnh phúc, không biết hạnh phúc này có thể dài bao lâu, vì cuộc đời này em đã đưa ra hai sự lựa chọn, hy vọng không phải sai lầm."

"Anh nói rồi, anh sẽ là nơi cho em dựa vào cả đời, cho dù cái cả đời này có xa hay không, chỉ cần anh còn sống trên đời này một giây, anh cũng sẽ bảo vệ em." Anh nắm tay cô, dịu dàng như nước: "Hãy tin anh, chúng ta sẽ hạnh phúc. Bây giờ, theo anh đi đăng ký kết hôn! Sau đó chúng ta về nước gặp cha mẹ anh."

"Anh đang muốn gạo nấu thành cơm sao?" Hường Văn nói xong câu ấy, suýt chút nữa thì lẹo lưỡi.

Ninh Tri Nhiên mỉm cười gật đầu: "Ý kiến này cũng không tệ! Giấy chứng nhận kết hôn, cả cháu cũng có thì bọn họ muốn phản đối cũng không có cơ hội!"

Không gian lặn không phải thương nhân, quả nhiên Ninh Tri Nhiên âm hiểm.

Căn cứ vào hồi ức của Ninh Tri Nhiên, ngày bọn họ đi đăng ký kết hôn là sau năm ngày mưa dầm dề, hiếm khi trời trong, cuối cùng anh cũng đợi được ngày mây tan.

Bệnh của Ninh Tri Nhiên không tốt, dĩ nhiên phải nằm viện, dĩ nhiên Hường Văn cũng đi theo, cũng dọn vào bệnh viện ở. Cindy mang tài liệu làm việc đến phòng bệnh của Ninh Tri Nhiên, khi họp thì họp qua internet, nên cũng không có gì ảnh hưởng đến công việc.

Lúc anh bận rộn, một mình cô nhàn rỗi nhàm chán nên vẽ một vài thứ, lung tung lộn xộn, chính cô cũng không biết đang vẽ cái gì. Có một lần đề cho Ninh Tri Nhiên nhìn thấy, anh nhìn bức tranh, ngẩn người rất lâu, Hường Văn gọi anh vài lần, anh mới có phản ứng, mặt đầy mừng rỡ nhìn Hường Văn, ôm lấy cô, xoay hết mấy vòng: "Em thật là con mèo chiêu tài của anh!"

Cô bị anh xoay đến hôn mê, ôm cổ anh hỏi: "Rốt cuộc là sao vậy?"

Tế bào trên người anh như đều nở ra, anh hưng phấn không lời nào có thể miêu tả được: "Em biết không, anh cảm thấy thứ em vẽ có thể chế tạo ra bản phác thảo đồ trang sức, rất đặc biệt, rất có tính nghệ thuật! Mang đến cho nhà thiết kế làm mẫu, chỉnh sửa một chút, cái này bán ra, tuyệt đối kiếm được tiền!"

Cô vẫn không hiểu rốt cuộc anh có ý gì, nhưng chỉ cần anh vui vẻ là được rồi.

Sản phẩm với thiết kế mới nhận được nhiều lời khen ngợi, cũng giúp công ty nhà họ Ninh đứng vững trên thị trường nước Úc. Chớp mắt đã đến Tết Nguyên đán ở Trung Quốc, Ninh Tri Nhiên quyết định đưa cô về nước, lần này phải gặp người lớn rồi.

Sau chín tháng cô rời khỏi thành phố K, bây giờ trở lại mảnh đất này, lúc cô đi vẫn là mùa xuân về hoa nở, hiện giờ cả thành phố đang bị giá rét kéo đến, nhưng mọi thứ cuối cùng cũng sẽ trôi qua, rất nhanh sẽ lại là xuân về hoa nở.

Ông Ninh và bà Ninh nghe nói con trai sắp về, hơn nữa, còn dẫn theo vị hôn thê của mình, bọn họ chuẩn bị từ rất sớm, bà Ninh hưng phấn cả đêm không ngủ, sáng sớm đã phái người ra sân bay đón.

Khi đó ông Ninh đang ở phòng khách vừa uống sữa tươi, vừa xem báo, nghe vợ nói như vậy, chứng tai gai mắt phun sữa lên tờ báo.

"Tôi bảo bà này, ba giờ chiều Tri Nhiên mới lên máy bay, bây giờ bà sai người đi đón, có phải quá sớm hay không?" Ông Ninh nói khá uyển chuyển, nhưng bà Ninh vẫn nghe ra đây là đang cười nhạo bà, ông đã duy trì bình tĩnh, ông không muốn nhanh gặp con trai và con dâu, vậy tôi cũng chịu đựng với ông.

Cuối cùng không ai ra sân bay đón bọn họ.

Vừa xuống máy bay, Ninh Tri Nhiên còn nhìn xung quanh, xem có ai tới đón mình hay không, kết quả phát hiện không có, vừa vặn rất hợp ý anh, anh đưa Hường Văn đi chuẩn bị một chút, chuyện gặp cha mẹ chồng không thể qua loa, ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất, có lúc rõ ràng người phụ nữ đó không tốt lắm, nhưng ấn tượng đầu tiên cảm thấy tốt, như vậy cha mẹ nhất định sẽ đồng ý, cũng có lúc bởi vì do ấn tượng đầu tiên không tốt, nên dù là người phụ nữ tốt bọn họ cũng sẽ chán ghét.

Trước khi trở về, Ninh Tri Nhiên lên mạng điều tra rất nhiều tài liệu, phim Hàn Quốc nổi tiếng đều được anh xem qua, cùng với sự hiểu biết suốt bao nhiêu năm của anh đối với cha mẹ, chuyện biến Hường Văn thành một người con dâu cả nhà đều thích, không thành vấn đề!

Nhà của Ninh Tri Nhiên, cũng là loại biệt thự điển hình ở Trung Quốc, mang phong cách truyền thống.

Khi đi tới cửa, Hường Văn có chút do dự: "Em quên mua quà cho cha mẹ anh, tay không thể này tới có được không?!"

Ninh Tri Nhiên giờ hai cái túi trong tay lên: "Anh đã mua xong rồi, đợi lát nữa em nhớ tự cầm đưa cha mẹ anh là tốt rồi. Anh mua cho mẹ nước hoa, mua cho cha lọ thuốc thơm của thời nhà Thanh, anh đến chợ đồ cũ mua được, em cứ nói là em mua, biết không? Cha mẹ anh cũng không tệ đâu, em đã gặp mẹ anh rồi, cha anh ngoài lạnh lùng ra, thì những thứ còn lại đều tốt. Được rồi, đừng lo lắng, mọi chuyện đều có anh!"

Lo lắng sao? Đường như không phải, cảm giác của cô, cô cũng không biết là gì.

Chỉ như vậy thôi sao?

Sàn nhà bằng gỗ bước lên hơi có tiếng vang, cách bài trí cổ kính, rất đặc biệt. Người giúp việc thấy Ninh Tri Nhiên trở về, vội vàng chào đón.

"Thiếu gia, sao cậu lại tự về nhà?" Di Ngô cười ha ha nhận lấy áo khoác của Ninh Tri Nhiên, tìm dép cho bọn họ thay. Bà đã làm việc ở nhà họ Ninh được bảy tám năm, Ninh Tri Nhiên cũng rất thích người này.

"Di Ngô mau tới đây cháu giới thiệu một chút với dì, đây là vợ cháu Hường Văn." Nụ cười của Ninh Tri Nhiên dạt dào ôm Hường Văn vào trong ngực.

"Thiếu phu nhân và thiếu gia, đúng là trời sinh một đôi, nhìn xem, thật là đẹp đôi!" Di Ngô cười toe toét, hoàn toàn không để ý, anh nói là vợ, mà không phải là vị hôn thê. Ninh Tri Nhiên cũng cười theo, biểu cảm kia, rất đặc ý. Anh mơ hồ nghe được bên phía phòng ăn truyền tới tiếng gậy gỗ, thu lại về mặt: "Cha mẹ cháu lại đang gậy gỗ sao?"

Di Ngô gạt đầu một cái: "Thiếu gia cậu mau đi xem chút đi, ồn ào cả ngày."

Ninh Tri Nhiên vừa nghe, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng, vội vàng kéo Hương Văn vào phòng ăn. Trong tay ông Ninh còn cầm tờ báo, trên mặt còn đọng vết sữa bò, đã khô, nhăn nhúm, trước mặt ông, còn có một phần bữa sáng chưa ăn xong, còn bà Ninh, vào lúc này vẫn hai tay chống nạnh, đứng trước mặt ông Ninh, hai người tranh cãi mặt đỏ tới mang tai.

"Ông không đi đón con trai, tôi phải đi đón, ông còn cản trở, ông muốn làm cái gì?!"

"Chuyến bay của con trai buổi chiều, sáng sớm bà đi đón, bà có cần phải nóng lòng như vậy không?"

"Vậy ngày nào ông cũng cứ ăn rồi chờ chết đi! Con trai là của một mình tôi à? Ông không thấy tuổi con trai mình đã lớn rồi sao, hơn ba mươi tuổi đấy, khó khăn lắm mới dẫn bạn gái về nhà, ông xem nhìn ông đang tỏ thái độ gì? Ông muốn con trai độc thân cả đời sao? Như vậy ông có thể để cho con trai, cứ mãi bán mạng cho ông, phá hỏng việc làm ăn giúp ông!"

Tuổi đã lớn? Anh già như vậy sao? Ninh Tri Nhiên và Hương Văn trở mặt nhìn nhau. Ông Ninh cũng nổi giận, ném tờ báo: "Phá hỏng việc làm ăn à? Bà đúng là người mẹ dốt nát!"

"Ồ! Rốt cuộc ông nói ra rồi! Tôi dốt nát? Ninh Hạ! Ông đừng tưởng rằng ông giỏi lắm!" Sự kiêu căng của bà Ninh cũng dâng cao lên. Ninh Tri Nhiên bắt đầu đi, hơn nửa năm không về nhà, mới vừa trở lại, đã thấy tình trạng như vậy, anh ho khan một tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của hai người đang đối đầu gay gắt, Ninh Tri Nhiên cười nói: "Tình cảm của cha mẹ vẫn tốt như vậy."

"Cháu chào bác trai bác gái." Hương Văn cũng cười cười, khom người hành lễ với bọn họ. Ninh Tri Nhiên ôm chầm bà vai cô ấy: "Em phải gọi cha mẹ, bác trai bác gái gì chứ?!"

Hai vợ chồng nhà họ Ninh đồng thời ngẩn ra, nhìn con trai, rồi lại nhìn người phụ nữ có nụ cười như mùa thu bên con trai. Bà Ninh đã gặp Hương Văn, bà vốn rất hy vọng con trai và Hương Văn có thể ở chung, nhưng từ sau lần kiểm tra mang thai ở bệnh viện, Hương Văn mím môi không nói gì, đứa bé kia không phải là của con trai mình, mặc dù lúc ấy bà tức giận, nhưng sau đó con trai từng giải thích, bà cũng cảm thấy có lý, Hương Văn là một người phụ nữ chưa lập gia đình, mang thai, dĩ nhiên sẽ rất hoảng sợ, mà khi đó, Ninh Tri Nhiên một mực khẳng định với bà Ninh rằng đứa bé kia là của mình. Cho nên bà Ninh đau lòng cho Hương Văn nhiều hơn. Nhưng khi cô ấy không nói gì đã mất tích, không lâu sau lại có tin tức kết hôn với người đàn ông khác, trong lòng bà Ninh không thoải mái, ấn tượng đối với Hương Văn cũng kém đi. Ông Ninh thì khác, ông cảm thấy Hương Văn thật quen thuộc, gương mặt này, rất giống với một người, nhưng ông nói không gì về chuyện cô trông giống người đó.

"Cha mẹ, hai người thấy thế nào?" Ninh Tri Nhiên nhìn cha mẹ mình ngẩn người, có chút buồn cười, chẳng lẽ là rất vui? Bà Ninh hoàn hồn, nhìn ông Ninh quát to: "Đều tại ông già này! Con trai về rồi kia!"

"Bà xem bà đi, con trai cũng về rồi, còn làm khó dễ với tôi!" Ông Ninh đành giảng hòa, ồn ào cũng mệt mỏi, thật ra thì vốn không phải chuyện to tát gì, mà đã cãi đến khô miệng khô lưỡi, ông quay lại nói với con trai mình: "Tri Nhiên à, mau mời cô ấy ngồi đi! Chúng ta đến phòng khách."

Bà Ninh dẫn dò phòng bếp chuẩn bị thức ăn, sau đó cũng quay về phòng khách ngồi xuống, lúc này mới quan sát con trai.

"Cha mẹ, đây chính là người con đề cập tới lúc gọi điện thoại, vợ của con, Hương Văn." Ninh Tri Nhiên cầm tay cô, để cô đừng lo lắng, thật ra thì cô thật sự không lo lắng, cô cũng không biết vì sao, chỉ là không có cảm giác lo lắng, mà rất bình tĩnh. Bà Ninh đánh giá Hương Văn, gật đầu một cái, khẽ cười nói: "Mẹ và cô Hương từng gặp rồi, không biết cô Hương còn nhớ không?"

Hương Văn gật đầu: "Chào bác gái."

"Cô Hương gặp Tri Nhiên nhà chúng tôi ở Úc sao? Trùng hợp như vậy à? Tại sao lại đến với nhau chứ? Không phải nghe nói, cô Hương và tổng giám đốc công ty Hoa Vũ đính hôn sao, làm sao bây giờ lại kết hôn với Tri Nhiên nhà chúng tôi rồi?"

"Mẹ!" Trên mặt Ninh Tri Nhiên có chút không vui, anh mơ hồ cảm thấy, dường như mẹ anh đang làm khó dễ Hương Văn. Bà Ninh cười nhìn con trai mình: "Thế nào? Mẹ hỏi một chút cũng không được à? Đứa con trai này, bị một người phụ nữ tổn thương mấy lần, con mới nhớ lâu hả?"

"Mẹ đừng có nói chuyện này được không? Tình cảm của con và Hương Văn vẫn tốt! Nếu không có thể dẫn về ra mắt với hai người sao? Mẹ cứ yên tâm chờ uống trà của con dâu đi!"

"Con bảo mẹ yên tâm thế nào đây? Cô Hương, không phải tôi có thành kiến với cô."

"Mẹ như vậy là có thành kiến!"

"Thằng nhóc con thì biết có chuyện gì xảy ra chứ? Mẹ nói một câu cũng không được ư? Có vợ quên mẹ? Hai đứa còn chưa kết hôn đâu, mà con đã như vậy, sau này khi con kết hôn, con còn biết coi ai ra gì nữa chứ?"

"Ai nói chúng con chưa kết hôn? Giấy hôn thú cũng nhận được hai tháng rồi!"

"Con! Con học theo ai vậy chứ? Làm trước rồi mới báo sau à?"

Ông Ninh vẫn luôn không nói gì, vào lúc này ho khan một tiếng, cắt đứt cuộc tranh chấp giữa vợ và con trai. Bà Ninh đột nhiên nhớ, dường như khi bà kết hôn, cũng làm trước rồi mới báo sau, bà Ninh thấy mình nói sai, quay sang chỉ trích chồng mình: "Đều tại ông! Con trai toàn học cái xấu của ông!"

"Con người bà, không nói lại con trai, lại nói sang tôi. Bà muốn phản đối hôn sự này, cũng được, nói ra một lý do, để cho bọn nhỏ biết mà tính toán."

"Ý của ông là ông không phản đối? Ông đừng cho rằng tôi không biết, ông định hôn sự cho Tri Nhiên, Tri Nhiên không đồng ý, cho nên mới sang Úc, bây giờ ông lấy tôi ra làm bìa đỡ đạn?"

Ông Ninh không nhịn được nhú mày, nhỏ giọng nói: "Bà không thể đứng về phía tôi sao?"

Bà Ninh nghĩ lại một chút, vậy cũng đúng, sau đó bà nói với con trai mình, hạ quyết tâm: "Tri Nhiên, hôn sự của con, cha mẹ không nên can thiệp quá nhiều, chẳng qua nếu con muốn cưới cô ấy gái này, mẹ không đồng ý."

Câu trả lời này, Ninh Tri Nhiên đã sớm nghĩ đến rồi, đối sách đương nhiên cũng nghĩ xong.

"Mẹ, bây giờ con cho mẹ và cha sự lựa chọn, thứ nhất, mẹ có con trai, có con dâu, còn có cháu trai. Thứ hai, mẹ không có con dâu, không có cháu trai, cũng không có con trai. Dù sao chúng con cũng đã nhận giấy hôn thú, Hường Văn cũng mang thai hai tháng rồi, nếu mẹ không muốn, con cũng không nói thêm!" Ninh Tri Nhiên thẳng thắn nói, anh biết, mẹ anh muốn có cháu trai nhất, đây chính là điểm yếu của bà. Anh cũng biết, thật ra mẹ anh không ghét Hường Văn, chỉ là muốn bảo vệ anh, sợ anh bị tổn thương.

Bà Ninh hừ lạnh một tiếng: "Được được được! Đã học được cách uy hiếp cha mẹ! Ninh Tri Nhiên, mẹ cũng cho con hai lựa chọn, thứ nhất, con sẽ có cha có mẹ, còn có cả tài sản của nhà họ Ninh. Thứ hai, con không có gì cả! Con tự xem mà làm!"

Ông Ninh không nhịn được nhú mày, đỏ mặt hơi lạnh. Ông kéo tay vợ mình, nói nhỏ: "Cổ phần sớm đã chuyển cho con trai."

"Cái gì?! Sao ông làm nhanh quá vậy?!" Về mặt bà Ninh biến đổi, đầy ảo não. Ông Ninh an ủi bà, hòa hoãn: "Cô Hường, tôi cảm thấy cô ấy rất quen mặt, rất giống một người bạn cũ của tôi, không biết cô có biết, Hường Đình, tư lệnh Hường không?"

Hường Văn sững sốt một chút: "Đó là cha cháu."

Ông Ninh kích động đứng bật dậy: "Cháu là con gái tư lệnh Hường? Thảo nào, thảo nào, bác cảm thấy cháu quen mặt, cháu thật sự là con gái của tư lệnh Hường?! Tư lệnh Hường đâu? Ông ấy có khỏe không?"

"Cha cháu đã qua đời rất nhiều năm rồi ạ." Hường Văn lặng lẽ nói, bởi vì thời gian quá lâu, cho nên cô mới có thể bình tĩnh như vậy.

"Sao lại như thế?! Tư lệnh Hường đã qua đời rồi!" Ông Ninh khiếp sợ, năm đó khi đầu quân, cha của Hường Văn, là trung đội trưởng của ông, tình cảm giữa hai người họ rất tốt, sau đó ông chuyển nghề, còn Hường Đình vẫn ở trong quân đội, mười năm gần gũi, ông nghe nói Hường Đình đã làm Thiếu tướng, về sau nữa nghe nói đã là Tư lệnh. Mười mấy năm không liên lạc, hôm nay lại biết được ông ấy đã mất, ông nhớ, đó là một người đàn ông rất thú vị, nói chuyện cực kỳ hợp với ông. Biết tất cả những chuyện này quá mức đột nhiên, chuyện trọng đại như vậy, sao tin tức lại bị phong tỏa chứ? Ông mơ hồ cảm thấy, sau chuyện này tuyệt đối có gì đó không bình thường, nhưng nhìn thần sắc của Hường Văn, ông cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể chờ về sau, từ từ hỏi thăm. Ninh Tri Nhiên nghe cha mình và cha Hường Văn là chiến hữu, trong lòng đã sớm nở hoa: "Cha, vậy ban đầu sao không làm một cái hôn ước luôn đi ạ? Vào thời phong kiến, sao cha không phong kiến thế ạ?"

Bà Ninh cũng tròn tròn mắt, bà nghĩ còn muốn chồng và mình cùng nhau thuyết phục con trai, theo khuynh hướng như thế này thì hình như là, mình bị thuyết phục, bà vẫn không nghĩ tới, Hường Văn cũng là con nhà gia giáo. Vậy bà nên phản đối, hay không phản đối đây?

Thừa thắng xông lên, chiến lược này, là ông nội của Ninh Tri Nhiên đã dạy anh. Cho nên Ninh Tri Nhiên nhân cơ hội làm khó dễ: "Mẹ, thật ra thì con và Hường Văn yêu nhau thật lòng, mẹ không cần quan tâm nhiều như vậy, còn không tin sự quyến rũ của con trai mẹ sao? Con là do mẹ sinh đấy."

Những lời này của anh, nói ra hết ưu tư trong lòng bà Ninh, thôi thôi, dù sao không phải là cùng mình qua một đời sống chết, con trai thích thì cưới thôi, dù sao giấy hôn thú cũng nhận rồi, dù sao cháu trai cũng có, nếu mang long phượng thai, vậy thì cháu gái cũng có.

"E hèm." Bà Ninh háng giọng: "Thoải mái đi! Ăn cơm trước, chuyện hôn lễ, còn phải bàn bạc cho kỹ càng."

Vậy là đồng ý! Ninh Tri Nhiên xông tới, ôm lấy Bà Ninh, hung hăng hôn một cái, đây gần như là trong ba mươi mấy năm của anh, một trong những thời khắc vui vẻ nhất.

"Mẹ, không cần mẹ bận tâm, chuyện hôn lễ con đã chuẩn bị xong, định vào đầu tháng sau."

Bà Ninh tròn to hai mắt nhìn Ninh Tri Nhiên, đứa con này thật là mọi chuyện xong xuôi rồi mới nói bà biết.

Hường Văn nhỏ giọng hỏi Ninh Tri Nhiên: "Đứa bé đâu?"

Ninh Tri Nhiên cười có chút gian trá, ghé sát tai cô nói nhỏ: "Chúng ta nắm chắc thời gian tạo một đứa thôi!"

Bữa ăn cơm vui vẻ hòa thuận, hai vị trưởng thành nhà họ Ninh, vứt đi tất cả ngăn cách, trang nghiêm của hai cha mẹ chồng điển hình.

Mùa xuân lạnh lẽo tới, ba tháng băng tuyết đã sớm không còn nữa, thay vào đó là sự sinh sôi dồi dào.

Hôn lễ theo kiểu phương Tây, Hường Văn hoàn toàn không nhúng tay vào, toàn bộ đều do một mình Ninh Tri Nhiên bận rộn chạy tới chạy lui, cô rất nhàn rỗi. Áo cưới đơn giản thanh thoát, khôn khéo làm nổi bật dáng người tuyệt mỹ của cô.

Một hàng những chiếc xe thể thao mui trần của bọn họ, xếp dài thành một đoàn, chạy trên đường thành phố K, như tuyên bố với thế giới, bọn họ kết hôn rất vui vẻ.

Ninh Tri Nhiên chọn một nhà thờ xây ở bờ biển, hoa tươi nở rộ toàn bộ hội trường. Cánh hoa khoe màu đua sắc, rồi rít chúc phúc Ninh Tri Nhiên và Tôn Tình. Trên đời này đã không còn Hường Văn nữa, hôm nay thân phận của cô là người từng sống ở Úc.

Khách mời tới tham dự, toàn là danh nhân trong xã hội thượng lưu, bọn họ cười nói, cũng không biết có bao nhiêu người thật lòng, bao nhiêu người giả tạo.

Bọn họ tới nhà thờ, nói chuyện một hồi với vài vị khách mời, Ninh Tri Nhiên thấy sắc mặt Hường Văn không tốt lắm, dịu dàng hỏi: "Có phải mệt rồi không? Hay là anh đưa em đi nghỉ ngơi một lúc nhé, hôm nay phải chào hỏi nhiều đấy."

Hường Văn gật đầu: "Anh ở ngoài này chào hỏi khách khứa đi, em có thể tự đi một mình được, nếu chúng ta đi hết, bỏ lại khách cũng không tốt."

"Không sao, còn có cha mẹ anh mà. Nhờ bọn họ tiếp đãi."

"Không cần, một mình em có thể đi mà."

"Thật sự được à? Để anh bảo người đưa em đi." Mặc dù Hường Văn bảo đảm mình ổn, nhưng Ninh Tri Nhiên vẫn không yên lòng, gọi người tới, dặn dò đưa Hường Văn đi nghỉ ngơi.

Trong đám người, một cô gái sắc sảo, đẩy một người đàn ông áo đen, đứng xa xa nhìn cảnh tượng tràn đầy hạnh phúc. Ánh mắt của người đàn ông kia, vẫn nhìn chăm chăm vào cô dâu mặc áo cưới trắng tinh, cô vẫn mãi xinh đẹp động lòng người như vậy, mỗi khi cô xuất hiện, có thể khiến những thứ xung quanh cô đều phai sắc, anh ta nhìn thấy cô mỉm cười hạnh phúc, chân mày nhíu chặt, từ từ giãn ra, trên cổ tay trái của anh ta, quần một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền rủ xuống, ở giữa là một viên đá quý màu xanh, xung quanh điểm xuyên vài viên kim cương, sợi dây chuyền của anh ta lấp lánh dưới ánh mặt trời rực rỡ. Anh ta chậm rãi nâng tay trái mình lên, hôn lên sợi dây chuyền kia, sợi dây chuyền này, từng thuộc về cô, anh ta nhếch miệng cười.

Khuôn mặt anh ta cứng ngắc, đã bao lâu rồi không cười? Mười tháng sao? Hình như là vậy, suốt mười tháng.

Anh ta nghiêng đầu khẽ gật với người phụ nữ đang đẩy mình, người phụ nữ hiểu ý, đẩy anh ta từ trong đám người rồi đi.

Ánh mắt của Hường Văn dường như bị cái gì đó lung lay một chút, cô tìm kiếm khắp nơi, trong đám người, dường như có một bóng dáng màu đen, cô ngây ngẩn, sau đó lại không chút nghĩ ngợi đuổi theo, chân cô hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô không hiểu vì sao mình làm vậy, người kia, là anh ta sao?

"Hường Văn." Sau lưng có người gọi cô, cô quay đầu, đối diện với nét mặt tươi tắn của Ninh Tri Nhiên: "Đi đâu thế?"

Hường Văn lắc đầu: "Ồ cạnh anh rất tốt, không đi đâu hết."

Anh ôm cô vào lòng, mỉm cười hạnh phúc, ngắm nhìn bóng dáng màu đen phía xa xa, anh nhất định sẽ làm cho người phụ nữ này hạnh phúc.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên, bọn họ ở trước mặt cha xứ tuyên thệ, không xa không rời, mãi mãi yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lê Thiên Qua

Editor: shailene.419

Beta: Kim Phụng, Vidia, Sur Từ Cười Gà

Tình yêu? Rốt cuộc có còn đáng giá với sự tin tưởng của bản thân hay không? Nếu như có thể tin tưởng, tình yêu đó, có chạy tới biên giới của sự tuyệt vọng hay không? Nếu như không tin, vậy thì suy nghĩ canh cánh trong lòng hôm nay của bản thân, phải giải thích làm sao? Hường Văn là kiếp nạn của tôi, từ bắt đầu đến kết thúc vẫn luôn là như thế. Khi lần đầu tiên tôi chiếm lấy cô ấy, lại phát hiện, cô gái kiêu ngạo này, không còn trong trắng, tôi đã cảm thấy tràn đầy căm hận, sau chuyện này tôi làm ra một quyết định xấu xa nhất, cô ấy đã từng ngủ với người đàn ông khác, như vậy thì cho cô ấy ngủ cùng với nhiều đàn ông hơn nữa. Tôi đưa cô ấy đến A Phòng Cung, đó là thiên đường của đám đàn ông nhưng lại là địa ngục của phụ nữ. Mỗi tháng vào ngày mười lăm tôi đều sẽ gọi cô ấy tới một lần, phục vụ mình, có lẽ tôi làm như vậy, chỉ muốn nhìn người phụ nữ này cầu xin tha thứ, nhưng cô ấy càng ngày càng không quan tâm. Người bi ai là tôi, đã yêu một người phụ nữ mình tự tay hủy diệt, nhưng có bao giờ từng hối hận? Tôi cũng không biết, có lẽ từng có, có lẽ đây là sự lựa chọn tồi tệ của tôi, bởi vì, trời sinh chính là bản tính ngu ngốc, trong xương mang huyết tính, khiến tôi không cho phép người bên cạnh làm trái với ý mình, hoặc là kháng cự không vâng lời mình. Người tuyệt vọng là cô ấy, mỗi ngày sẽ có một người khiến cho cô ấy tuyệt vọng, khi mọi thứ đều trở nên tuyệt vọng, tại sao cô ấy vẫn còn sống? Cho dù muốn chết, cũng không chết được, như vậy chỉ có thể càng thêm kiên cường sống. Cô ấy chạy trốn, vào bữa tiệc đính hôn của chúng tôi. Khi tôi ở trên núi Bát Công đợi cô ấy xuất hiện, tôi nghĩ mình phải dẫn người phụ nữ này trở

về, tôi sẽ không trừng phạt cô ấy, chỉ biết sẽ càng thêm trân trọng cô ấy, nhưng cô ấy muốn tôi chết, tôi lập tức không chút do dự đưa cây súng trên người cho cô ấy, từng bước ép tới gần, tôi thấy trong mắt cô ấy chợt lóe lên chút do dự, trong lòng cảm thấy khủng hoảng chưa bao giờ có. Cô ấy vẫn còn tình cảm với tôi, thậm chí có một chút phản kích, cuối cùng cô ấy vẫn không xuống tay giết tôi? Nghĩ như vậy, không biết có về tự mình an ủi, hay là lừa mình dối người. Khi tôi thấy trong bóng tối có một tên cướp, hòng súng chia thẳng về phía chúng tôi, tôi không chút do dự đứng ra đỡ đạn cho người phụ nữ này, tôi để cô ấy chạy, cho cô ấy trốn, một khắc kia, tôi mới biết, hóa ra, đời này tôi cũng biết sợ, một người ích kỷ như tôi, cũng có lúc muốn bảo vệ người mình yêu. Nhưng sau khi tôi tỉnh lại ở bệnh viện, mới phát hiện Rabbah không tìm được cô ấy, tôi nổi cơn giận dữ, nhưng lại lo âu, có lẽ, đến ngày hôm nay tôi không cách nào xem thường tình cảm mà từ đầu đến cuối mình vẫn không chịu thừa nhận này. Tôi yêu cô ấy? Rabbah đây áy này, đang suy nghĩ nên giải quyết như thế nào, điện thoại đột nhiên vang lên, cô ấy bắt máy, vẻ mặt buồn bã, sau đó đưa điện thoại cho tôi đang nằm ở trên giường bệnh. Tôi nhận ra giọng nói và vẻ mặt của Rabbah không đúng lắm, bình tĩnh một chút cuối cùng vẫn chọn nhận điện thoại.

"Lê Thiên Qua, không ngờ là tôi đúng không!" Nghe được giọng nói này, tôi chỉ muốn cầm điện thoại di động trong tay hung hăng đập nát, nhưng mà, cuối cùng tôi vẫn nhin được, muốn nghe xem rốt cuộc anh ta có chuyện gì, đáng để tốn thời gian gọi điện thoại cho tôi như vậy.

"Hàn Tử Khiêm!" Giọng nói của người đàn ông này, tôi vô cùng quen thuộc, anh ta là con trai của bác Hàn, tuổi còn trẻ, đã rất có thành tựu, hôm nay thể lực của bác Hàn, đã từ từ đều giao hết cho Hàn Tử Khiêm.

"Người thông minh quả nhiên là người thông minh, trí nhớ cũng tốt như vậy!" Người ở đầu dây bên kia điện thoại nhẹ nhàng cười lên, tôi không nói gì, nhẫn nại chờ anh ta nói tiếp.

"Có chuyện gì, cứ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề." Không có dư thừa tính nhẫn nại cho anh ta, tôi chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

"Rất tốt rất hào sảng, vậy tôi cũng không vòng vo, người phụ nữ của anh ở trong tay tôi."

Tôi nhất thời trợn to hai mắt, nhưng trong giọng nói vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Tôi không dám tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra? "Làm rồi, tôi hình như không có phụ nữ."

Hàn Tử Khiêm cười lên: "Da Hường Văn rất mịn đấy, không biết cơ thể này là mùi vị thế nào nhỉ?"

"Hàn Tử Khiêm?! Cậu dám động vào một sợi tóc của cô ấy, tôi lấy mạng của cậu!" Cũng không biết là nảy sinh ác độc hay là muốn Hàn Tử Khiêm biết khó mà lui. Tôi chỉ cảm thấy, thời khắc này trong lòng mình rất loạn, chưa bao giờ coi sinh tử ra gì, rừng súng mưa đạn nhiều năm như vậy, trường hợp nguy hiểm cỡ nào, Lê Thiên Qua tôi có gì chưa từng thấy. Nhưng, cái tên Hường Văn này trở thành từ huyết lớn nhất của tôi hiện nay.

"Tôi cảm thấy đau lòng thay cho anh đấy, vì một người phụ nữ, khản trương như vậy sao? Yên tâm, tôi không có hứng thú với cô ấy. Nhưng tôi có thể thương cho thuộc hạ của tôi, chiêu đãi bọn chúng."

"Cậu muốn thế nào? Có gì thì nói thẳng."

"Tôi chỉ thích tính hào sảng này của anh! Hoàng Kim Hoa của anh, tôi cảm thấy rất hứng thú, nhưng mà cha tôi thật sự rất ghét anh, ông ấy nhất định bảo tôi phải chinh chết anh, anh nói xem phải làm sao bây giờ đây?"

"Cậu muốn bao nhiêu cổ phần?"

"Không nhiều, hai mươi phần trăm mà thôi."

"Được, tôi đồng ý với cậu, Hàn Tử Khiêm, cậu tuyệt đối không được tổn thương Hường Văn, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!"

"Chuyện này, xem tâm trạng thôi, năm giờ đến thôn Độ Già, tôi và người phụ nữ anh yêu mến, cùng nhau chờ anh, nhớ kỹ, tự anh tới một mình là được rồi. Còn có bốn mươi phút, tốc độ của anh phải nhanh nhé!"

Tôi hung hăng cúp máy: "Rabbah lập tức đi chuẩn bị họp đồng chuyển nhượng cổ phần, cho cô năm phút!"

Rabbah ngốc ngay tại chỗ, Hoàng Kim Hoa là mười năm tâm huyết của tôi, một vốn bốn lời, bây giờ lại muốn chuyển nhượng đi? Nhưng cô ấy lại không dám thắc mắc nhiều, không thể làm gì khác hơn đành nhắm mắt đi chuẩn bị. Năm phút sau, tôi lái xe, bay vùn vụt trên quốc lộ. Tài lái xe của tôi không thể nghi ngờ, đã từng là tay đua xe rất nổi danh. Chưa tới năm giờ, tôi đã tới trước thôn Độ Già. Hàn Tử Khiêm ngồi trong sân, thấy tôi xuất hiện, bộ một tiếng khép lại đồng hồ bỏ túi, đứng dậy, mỉm cười nói: "Rất đúng giờ đấy."

Tôi ném bản họp đồng qua: "Đây là họp đồng, tôi đã ký tên rồi."

Hàn Tử Khiêm lật một họp đồng, sau đó giao cho thuộc hạ của mình, anh ta tiến đến gần tôi, dùng sức vỗ tay: "Thật có tình có nghĩa, trước kia sao không nhận ra nhỉ? Hay là tình cảm của anh, chỉ có thể cho phụ nữ? Lê Thiên Qua, anh đúng là tên phản bội lòng lang dạ sói! Hôm nay tôi sẽ không làm khó anh, ngược lại muốn đưa cho anh một món đồ."

Nói xong, anh ta giao một cuốn băng ghi hình cho tôi, nhếch môi cười: "Cô ta ở trong phòng, anh có thể mang cô ta đi."

Tôi chỉ có thể siết chặt nắm đấm, ngại vì người đồng thể mạnh, từ đầu đến cuối không thể phản kích, tôi nhàn nhạt nhìn anh ta: "Tôi sẽ không bỏ qua cho cậu."

"Chúng ta cùng xem!"

Tôi đưa cô ấy tới bệnh viện, không nói một lời xử lý dấu vết trên người cho cô ấy, những vết hôn đều dùng khăn lông nóng chùi qua, lau sạch cơ thể cô ấy.

Tôi vẫn cho rằng, chỉ có mình mới có thể bảo vệ cô ấy, không nghĩ tới người hại cô ấy cũng chính là mình, tôi có quá nhiều đối thủ, do tôi không bảo vệ tốt cho cô ấy. Để cho những thứ bẩn thỉu có cơ hội chạm vào, nếu như tôi bảo vệ cô ấy kỹ càng hơn, cô ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Tôi nhẹ nhàng ôm cô ấy, cái ôm này không biết có thể ủ ấm đáy lòng lạnh như băng đã vỡ tan tành của cô ấy hay không, có thể làm cho cô ấy ít hận mình chút nào hay không, cho dù chỉ là một chút thôi cũng được. Tôi lúc này, giống như một đứa trẻ mới lớn biết mùi yêu đương, thật xin lỗi, Hường Văn là tôi hại em, tôi cắn chặt hàm răng, quai hàm đã sớm bị tôi nghiền nát, trong miệng tràn đầy mùi máu tanh, nhưng tôi không cảm thấy đau chút nào, bởi vì, bây giờ cô ấy còn tuyệt vọng hơn so với tôi. Một câu ân hận, nhưng vẫn không ngăn được bị thương, tôi ôm cô ấy thật chặt, nước mắt rơi xuống.

Nước mắt, đó là chuyện của mười mấy thế kỷ trước, tôi không chỉ yêu người phụ nữ này, mà còn chảy nước mắt vì cô ấy, tôi như vậy, đã không còn là Lê Thiên Qua lòng dạ độc ác của lúc trước nữa, không biết phải cười, hay là nên nói mình quá mức điên cuồng đây.

Đoạn băng ghi hình, tôi chỉ xem qua một lần, tôi phải biết, là ai làm thương tổn cô ấy, tôi ghi nhớ từng gương mặt của mấy người đàn ông, in ở trong đầu, để một ngày, giết bọn họ, để cho thi thể bọn chúng, đi theo cuốn băng ghi hình này, cùng nhau mai táng ở trong biển lửa.

Khi tôi biết, Lâm Mạc Tích thật ra là em trai ruột của cô ấy, tôi cũng biết, mình lại sai rồi, tôi và cô ấy đã không có khả năng nữa rồi, tôi chứng kiến cô ấy thương tâm rơi nước mắt vì Lâm Mạc Tích, còn đối với mình chỉ là căm ghét vô tận, tôi mệt mỏi, không phải là không muốn bảo vệ, chẳng qua là biết rõ nhưng không thể làm mà thôi. Trong lòng nghĩ đến một câu nói, đặc chi ngã hạnh, bất đắc ngã mệnh [1]. Lê Thiên Qua tôi chưa từng không có được thứ mình muốn có, nhưng lần này tôi lựa chọn buông tay, không vì cái gì khác, là bởi vì tôi tin tưởng cô ấy cũng giống tôi, đã mệt mỏi không chịu đựng nổi, không chịu đựng nổi bất kỳ đau khổ nào nữa.

[1] đặc chi ngã hạnh, bất đắc ngã mệnh: Thơ Từ Chí Ma: “我将在茫茫人海中寻访我唯一之灵魂伴侣。得之，我幸；不得，我命— ‘Ngã tương tại mênh mông nhân hải trung tâm phóng ngã duy nhất chi linh hồn bạn lữ. Đặc chi, ngã hạnh; bất đắc, ngã mệnh. Có nghĩa là: Tôi sẽ đi tìm những thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh mà linh hồn có thể thấu hiểu nhau—— tri kỷ, sự nghiệp, tín ngưỡng, truy cầu... Truy cầu được, đó là vinh hạnh của tôi; truy cầu không được, đó cũng vận mệnh của tôi. Mất và được có quan hệ trực tiếp, đừng vì thành công nhất thời mà tự kiêu ngạo, lại càng không thất ý một lúc mà cảm thấy bị thương. Hiện tại không chỉ dùng để diễn tả trên phương diện ái tình, mà còn rất nhiều mặt khác nữa. (Nguồn: <https://haiky.wordpress.com>)

Bác sĩ nói tôi phải lập tức làm phẫu thuật, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, tôi đồng ý, nếu quả thật tệ liệt, tôi làm sao còn bảo vệ cô ấy được? Giờ khắc này, tôi không gãy dựa nữa, bởi vì, yêu không phải biến thành làm của riêng, trong khoảng thời gian này cô ấy trải qua đau khổ và tuyệt vọng, dường như tôi cũng đã thấy rất nhiều chuyện, vì để cho cuộc đời này của cô ấy được tốt hơn, càng nhiều hạnh phúc hơn, cho nên tôi muốn đuổi đi cô ấy, làm cho cô ấy một chuyện sau cùng. Tôi gọi điện thoại cho Ninh Tri Nhiên, đó là người đàn ông mà cô ấy luôn yêu, nói với anh ta, Hường Văn ở Úc, có lẽ chỉ có người đàn ông này, mới có thể cho cô ấy niềm hạnh phúc vô hạn, tôi không mong cô ấy sẽ nhớ tôi, tôi cũng không hy vọng xa vời rằng cô ấy thỉnh thoảng sẽ nghĩ đến tôi, tôi chỉ mong cô ấy hạnh phúc, vui vẻ, bình an vượt qua từng giây phút, phần tình yêu tôi không cho được, ảm áp tôi không cho nổi, sẽ để cho người khác tới thay tôi yêu cô ấy, thương yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy, giữ gìn cô ấy, tôi đã thỏa mãn rồi, không hối tiếc.

Ngày hôm đó cô ấy đi, tôi đứng ở ngoài cửa sổ lầu hai nhìn bóng lưng cô ấy rời đi, mấy lần tôi muốn mở miệng gọi cô ấy, có lẽ, tôi muốn cô ấy ở lại, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, tình yêu, tới bây giờ đã là thời điểm phải kết thúc rồi.

Điện thoại vang lên lần nữa, là Hàn Tử Khiêm gọi tới, tôi bất đắc dĩ nghe.

"Lê Thiên Qua, tôi phải nói cho anh một bí mật, tôi cho anh xem đoạn băng ghi hình, là tôi tìm người ghép hình, thực sự quá thật đúng không? Thật ra thì người phụ nữ của anh, tôi vốn không cho bọn chúng chạm qua, chỉ tới đoạn máu chốt rồi dừng lại, Lâm Mạc Tích thấy băng ghi hình, cũng do tôi tìm người đưa đi, kỹ thuật chế tác so với cuộn băng đưa cho anh còn tốt hơn, Lê Thiên Qua, chết không phải đau khổ nhất, tôi muốn thấy các người chia lỵ. Nhìn anh thực sự vĩnh viễn không có được người phụ nữ anh yêu nhất, cái đáng về tuyệt vọng bị thương kia của anh làm tôi sung sướng bao nhiêu, nói cho anh biết, tôi không phải muốn thấy anh chết, mà là muốn thấy anh sống không bằng chết."

Tôi tức giận ném thật mạnh chiếc điện thoại vào góc tường, mảnh vỡ rơi đầy đất, Hàn Tử Khiêm, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!

Mười tháng, tôi tận dụng toàn bộ thể lực của mình, cho cô ấy một cuộc sống yên bình, tôi biết cô ấy sẽ kết hôn với Ninh Tri Nhiên, cho nên tôi xóa sạch tất cả những chuyện xấu hổ có liên quan đến Hường Văn, để sau này cô ấy được hưởng cuộc sống không buồn không lo, đây là điều cuối cùng tôi có thể làm vì cô ấy.

Tình yêu của tôi, phủ phàng tuyệt vọng, tình yêu của tôi, vẫn biến thái đến xương tủy, tình yêu của tôi, luôn là một con ác mộng mãi dây dưa với cô ấy.

Cô ấy là kiếp của tôi, tôi là nạn của cô ấy.

Kiếp và nạn hợp lại, cho dù có phổ nhạc hay đến thế nào thì kết quả vẫn sẽ đi theo chiều ngược lại, trên một đoạn đường, tôi quẹo trái, cô ấy quẹo phải, ở đoạn cuối hai con đường, đến lúc nào mới có thể giao nhau? Câu trả lời không còn trong kiếp này nữa rồi, nếu như, có kiếp sau, Hường Văn, đến lượt Lê Thiên Qua tôi tới gặp em, bảo vệ em. Kiếp sau, tự tôi sẽ yêu em, không cần phải nhờ vào người khác.

Chương 65: Kế hoạch tạo người

Editor: luoicon27

Beta: lamnguyetminh, Sur Từ Cười Gà

Cái gì là trạng thái nguyên thủy nhất của loài người? Như Adam và Eve sao? Ninh Tri Nhiên lại không cho là đúng, hiện tại anh cảm thấy sinh nở chính là trách nhiệm nguyên thủy và cơ bản nhất của con người. Đúng vậy, hiện tại anh cảm thấy tạo người chính là chức trách huy hoàng, là nhiệm vụ anh phải hoàn thành trong ngắn hạn. Dĩ nhiên, việc sinh một đứa bé không chỉ do anh muốn là được, còn cần cô nguyện ý nữa.

Cô có nguyện ý hay không? Chuyện này không quan trọng, cùng lắm thì mỗi ngày đều dùng sắc dụ là được. Không phải là hiến thân cho sự nghiệp tạo người sao, một lần là hiến thân, một trăm lần cũng là hiến thân. Vậy nên hãy để cho việc hiến thân mãnh liệt hơn nữa đi! Bọn họ mới từ Úc trở về, trong tổng công ty có rất nhiều chuyện cần Ninh Tri Nhiên đi xử lý, bằng không anh cũng thật muốn ở lý trong nhà giống như cô.

Một người đàn ông mới kết hôn sẽ có dáng vẻ gì? Chính là mắt hôn mắt vía, thỉnh thoảng cười khúc khích, luôn muốn gọi điện về nhà. Lúc gọi điện cũng chỉ im lặng song trên mặt là một nụ cười đầy hạnh phúc.

Ninh Tri Nhiên xử lý xong một hồ sơ, nhìn nhìn một chút, không nhìn được nữa lập tức gọi điện cho cô. Hường Văn còn đang ngủ, tối qua, anh quá dùng sức, cho nên cô vẫn không ngủ ngon, mệt mỏi lắm. Lúc này Ninh Tri Nhiên gọi điện thoại về, cô mơ mơ màng màng bắt máy.

"Alo ~~~~" Trong giọng nói này hàm chứa vài phần mệt mỏi, vài phần lười biếng, còn có mấy phần không vui. Ninh Tri Nhiên lặng lẽ cười, giống như chỉ cần nghe được tiếng nói của cô là anh đã cảm thấy như được ăn mật, thơm thơm ngọt ngọt.

"Ăn cơm chưa?" Anh hỏi lời này có chút dư thừa, biết rõ cô còn chưa thức dậy lại còn muốn hỏi ra miệng như vậy.

Quả nhiên Hường Văn lười biếng nói: "Vẫn chưa, có việc gì sao?"

Giọng nói của cô luôn ngọt ngào, lúc này lọt vào trong tai Ninh Tri Nhiên, quả thực chính là rơi xuống cây kẹo bông êm ái, mềm mại. Cô hỏi anh có chuyện gì không, nếu như anh nói không có gì thì cô nhất định sẽ chau mày. Cho nên mọi người nhìn đi, bây giờ Ninh Tri Nhiên nói dối, ngay cả mắt cũng không chớp một lần.

"Có chuyện đấy, em xem trên mặt bàn trong phòng sách của anh, có phải có một tập tài liệu không?"

"Ồ, anh chờ một chút." Hường Văn tìm bộ quần áo ngủ của mình ở khắp nơi, bộ đồ lớn như vậy mà lại không thấy đâu, cũng không biết hôm qua Ninh Tri Nhiên đã ném đi đâu rồi. Bất đắc dĩ, cô đành phải quần chân mềm, đi chân trần đến phòng sách. Bàn làm việc trong phòng sách của anh bị cô tìm mấy lần, nhưng mặt bàn sạch bóng, làm gì có bóng dáng của tài liệu?

Lúc cô đang tìm đồ, Ninh Tri Nhiên cũng không nhàn rồi, hỏi: "Hường Văn, em có đói bụng không? Đến công ty anh đi, chúng ta cùng đi ăn cơm, nếu không anh về nhà với em nhé?"

Hường Văn chỉ lo đi tìm đồ, nào có tâm tư để ý đến anh? Ninh Tri Nhiên biết rõ cô đang nghe, đây là tác phong của cô. Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện điện thoại như vậy, mỗi lần cô không muốn nói gì thì sẽ yên lặng. Nhưng nếu anh vẫn luôn nói chuyện, ngẫu nhiên cô cũng sẽ ậm ừ đáp lại.

"Nhà thiết kế có chuyển tới mấy bản thiết kế áo cưới, em có muốn chọn một cái hay không? Anh đi đón em hay là em đến đây? Để anh đón em đi, đi taxi không an toàn. Em thu xếp một chút, chờ anh trở về." Đây là anh nói rõ muốn nhìn thấy cô rồi, mới choai choai, sao có thể nghĩ sẽ thành bộ dạng thế này chứ?

"Không có!" Hường Văn đột nhiên nói một câu, trong giọng nói có hơi mất kiên nhẫn.

"Há?" Ninh Tri Nhiên sững sốt một chút, hỏi: "Không có cái gì?"

"Đương nhiên là tài liệu, không phải anh bảo em tìm tài liệu sao?"

Ninh Tri Nhiên cười cười, nếu cô biết anh lấy cớ tìm tài liệu chỉ để nói chuyện với mình thì sẽ thế nào? Nhưng mà, dĩ nhiên anh không thể nói như vậy, Ninh Tri Nhiên hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Em nhìn lên giá sách, có phải có một quyển sách về thiết kế áo cưới hay không?"

Hường Văn tìm trên giá sách một chút, quả nhiên là có, 'ừ' một tiếng, Ninh Tri Nhiên nói tiếp: "Chính là nó, để anh về lấy."

"Để em mang đến cho anh." 'Cạch' một tiếng, Hường Văn cúp điện thoại.

Ninh Tri Nhiên còn muốn nói về đón cô, nhưng mà cô đã cúp điện thoại rồi. Cũng tốt, vậy thì chờ cô tới, dù sao trong tay anh vẫn còn một số việc cần xử lý. Thư ký gõ cửa tiến vào, đưa một tập tài liệu cho Ninh Tri Nhiên ký tên. Tuy rằng bình thường Ninh Tri Nhiên đối xử với cấp dưới hòa nhã, dễ gần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thư ký thấy ông chủ mình vui vẻ đến thế này.

Cô thử hỏi: "Sếp, anh có chuyện vui à?" Kỳ thật cô muốn hỏi chính là: sếp, anh đang yêu đương sao?

Ninh Tri Nhiên ngẩng đầu, vừa kinh ngạc vừa buồn cười nhìn cô, hỏi: "Rõ ràng như vậy sao?"

Cái này đến kẻ ngốc cũng nhìn ra được, ông chủ của bọn họ đang yêu đương, hơn nữa còn đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt. Thư ký đương nhiên dùng sức gật đầu.

Ninh Tri Nhiên ký văn kiện rồi trả lại cô, mặt mày hớn hờ đáp: "Sắp kết hôn."

Kết hôn? Khoa trương như vậy à? Bỏ qua giai đoạn yêu đương mà kết hôn luôn? Xem ra Úc chính là nơi đường người tốt, lần sau có cơ hội, có phải mình cũng nên xin đến chi nhánh công ty ở châu Úc hay không?

Bên kia, Ninh Tri Nhiên đang nôn nóng chờ ở trong phòng làm việc, bên này, Hường Văn tùy ý sửa sang bản thân một chút. Thay một chiếc áo khoác ngoài màu sữa, tóc xõa tung sau đầu, cũng không trang điểm đã xinh đẹp tận trời. Khi cô trang điểm là xinh đẹp, quyến rũ, lúc để mặt mộc thì hoạt bát đáng yêu, tựa như cô bé nhà bên.

Ninh Tri Nhiên mua căn phòng này, cách công ty bọn họ cũng không xa. Lúc trước khi mua, chính là nhìn trúng khu vực này, trong nội thành, điều kiện cũng tốt. Nói trắng ra là Ninh Tri Nhiên lười biếng, mua vì thuận tiện đi làm thôi.

Cô chờ xe ở bên ngoài tiểu khu, chờ đã lâu vẫn không có xe taxi đi qua. Cô lại sợ Ninh Tri Nhiên chờ sốt ruột nên cô càng thêm nôn nóng. Cẩn môi, đứng ở ven đường, rất giống một chú cún cưng bị chủ nhân vứt bỏ.

Một chiếc xe chạy qua trước mặt cô, trong lòng Hường Văn lộp bộp một tiếng. Từ trước đến nay chỉ cần cô nhìn thấy loại xe này thì tim luôn đập nhanh, bởi vì người đó chỉ lái xe này. Theo bản năng chạy theo vài bước, cách cửa kính cũng không nhìn thấy rõ, bóng dáng kia, tóc ngắn màu đen, quần áo màu đen, anh ta chỉ thích màu đen, cái gì cũng thế.

Là cô nhìn nhầm rồi sao? Cô không biết. Cô chỉ vô thức chạy vài bước theo xe thôi, xuất phát từ mục đích gì chứ? Đây chỉ là vô thức mà thôi. Nhưng cũng chỉ chạy theo vài bước, khi đầu óc cô kịp phản ứng lại, lập tức chạy về hướng ngược lại.

Cô gần như là chạy một mạch đến công ty của Ninh Tri Nhiên, mà Ninh Tri Nhiên đã sớm xử lý xong công việc, đi xuống dưới chờ cô, không ngờ cô lại chạy đến trước. Đau lòng là chắc chắn, Ninh Tri Nhiên kéo cô, ôm vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, dịu dàng nói: "Em, cô bé ngốc này, sao lại không gọi xe?"

Hường Văn vẫn chưa hoàn hồn, được Ninh Tri Nhiên ôm như vậy, không ngăn được mà thờ hồn hển. Ninh Tri Nhiên nhìn càng thêm đau lòng, lại bắt đầu tự trách.

Thật lâu sau, Hường Văn mới ngẩng đầu lên nhìn anh, đưa sách trong tay cho anh, hỏi: "Là quyền này sao?"

Bởi vì chạy quá nhanh, sắc đỏ trên mặt cô vẫn còn chưa biến mất, lại có một lớp mờ mờ hời hợt, Ninh Tri Nhiên đói bụng, chỉ cần vừa nhìn thấy cô đã đói. Nhất là lúc trong đôi mắt ngập nước kia của cô có hình bóng của anh, anh lại càng thêm đói bụng. Kết quả là, không có bất kì dấu hiệu gì, Ninh Tri Nhiên cúi đầu xuống lập tức hôn lên môi cô.

Đang ở cửa công ty, nhiều người nhìn như vậy, tất nhiên Hường Văn ngại ngùng, hai tay để trước ngực anh, nhẹ đẩy anh. Nhưng người này đang đói bụng, cô không cho ăn no mà được sao?

Ninh Tri Nhiên cũng không quản nhiều như vậy, dù sao bọn họ cũng là người sắp kết hôn, nên không để bụng những lời ra tiếng vào đó.

Tay anh giữ chặt gáy cô, cho đến khi ăn hết miệng cô, mới buông cô ra. Dáng vẻ kinh ngạc của Hường Văn làm cho anh bật cười. Ôm bả vai cô, nói: "Đi, chúng ta đi ăn cơm."

Tài xế sớm đã lái xe đến chờ, Ninh Tri Nhiên tự mình mở cửa xe cho cô, Hường Văn ngồi vào, anh mới vòng qua bên kia lên xe. Nhìn cô vẫn ngờ ngác như cũ, không khỏi bật cười, có phải anh quá nóng vội hay không? Anh cúi người, thắt dây an toàn cho cô rồi mới lái xe rời đi.

Cách đó không xa, một chiếc xe đỗ lại, một cô gái nhẹ nhàng nhếch miệng nhăn nhau. Tay cô đang bị một người đàn ông siết chặt, rõ ràng là có xu thế gây xuong.

Rabbah cố nén đau đớn, hỏi: "Sếp, có muốn đuổi theo không?"

Người đàn ông bên cạnh, mặt mày âm trầm, vẫn nhìn về hướng chiếc xe của Ninh Tri Nhiên rồi đi, cười lạnh nói: "Không cần, ngày mai là lễ tình nhân, nói sau."

Chương 66: Lễ tình nhân (1)

Editor: luoicon27

Beta: lamguyetminh, Sư Từ Cười Gà

Ngày mười bốn tháng hai, là ngày lễ tình nhân du nhập từ nước ngoài vào. Trên đường lớn đã sớm rực rỡ muôn màu, bày đầy hoa tươi, trong các nhà hàng đã sớm tràn đầy sự lãng mạn, ấm áp. Các cặp tình nhân tặng quà cho nhau, có đôi có cặp, cười vui chờ mong, cuối cùng ngày mười bốn tháng hai cũng đến. Quả nhiên là ngày lễ ngoại lai vẫn tốt hơn sao?

Ngày mười bốn tháng hai đã qua và sau mỗi tháng, ngày mười bốn nào cũng là ngày Lễ Tình Nhân, điều này chắc chắn sẽ kích thích đến các đồng chí độc thân rồi. Vì sao các đồng chí độc thân chỉ có thể một mình vượt qua ngày lễ? Điều này công bằng sao? Hiển nhiên là kỳ thị rồi!

Trước kia Ninh Tri Nhiên cũng rất căm hận, đó quả thật chính là một ngày đáng ghét! Năm nay thì khác, anh không cần vượt qua một mình nữa, anh có vợ yêu là Hường Văn rồi. Nhưng làm sao để vượt qua? Vấn đề này, anh đã bắt đầu nghĩ từ một năm trước, cho tới nay đầu óc vẫn mờ mịt, sợ làm vợ yêu không thích.

Tặng quà gì? Điều này thật sự đã làm khó anh. Cũng may có thư ký nhắc nhở, anh đã tự mình thiết kế ra một bộ trang sức, tuy còn kém xa so với nhà thiết kế nổi tiếng nhưng đồ anh thiết kế ra thì quý ở tâm lòng. Cô đeo lên nhất định là đẹp mắt, anh giống như có thể nhìn thấy hình ảnh Hường Văn đeo chiếc vòng cổ ấy mà nở nụ cười.

"Anh đang cười ngây ngô gì thế?" Hường Văn vốn đang nhìn ra bên ngoài cửa xe, tinh thần cô có chút bất an không rõ, vừa bừng tỉnh thì thấy Ninh Tri Nhiên đang cười ngây ngô với mình.

Cô vừa lên tiếng thì Ninh Tri Nhiên cũng vội vàng hoàn hồn, cười cười đáp lời cô: "Thấy em, anh vui vẻ ngay."

"Em còn có công dụng này nữa à? Coi em là quả hồ trăn [1] à?" Cô cười trêu ghẹo.

[1] quả hồ trăn: hạt dẻ cười

Ninh Tri Nhiên cũng cười theo, một tay ôm lấy bả vai cô, hỏi: "Em còn không phải là quả hồ trăn của anh sao! Buổi trưa muốn ăn gì?"

"Em không đói, chỉ là có chút buồn nôn thôi, em nhìn anh ăn là được rồi."

"Buồn nôn? Khó chịu sao?" Ninh Tri Nhiên nghi ngờ nhìn cô, trong mắt ẩn chứa quan tâm và chút hi vọng.

Hường Văn không phải ngu ngốc, chỉ quá lười suy nghĩ, cô tự nhiên biết rõ Ninh Tri Nhiên có ý gì, dứt khoát nói: "Em không mang thai."

Thất vọng là đương nhiên, anh đã hiến thân nhiều lần như vậy rồi, đã mặt dạn mày dày chuyển vào phòng cô ngủ, sao còn chưa có động tĩnh gì vậy? Xem ra tạo người đúng là một công trình to lớn!

"Cẩn thận!" Hường Văn đột nhiên hô một tiếng, tay cũng nhanh chóng đánh tay lái một chút, lúc này mới chuyển hướng không đụng vào xe đối diện.

Ninh Tri Nhiên hoàn hồn, vội vàng đạp phanh, lo lắng nhìn cô, vội hỏi: "Em có bị thương hay không?"

Hường Văn lắc đầu, không khỏi lại cảm thấy hơi buồn cười. Người đàn ông này, vội vã cuống cuống, đừng thấy đáng vẻ cáo già mưu sâu, nhìn như khôn khéo đối với người khác, thật ra ở trước mặt cô, lại giống như đứa trẻ chưa trưởng thành. Cô cảm thấy, mình biến thành một viên kẹo, còn Ninh Tri Nhiên là người ngậm kẹo. Cảm giác được người yêu thương, thật tốt. Cô thâm tình nhìn anh lại làm cho Ninh Tri Nhiên ngây ngốc, lạc vào ánh mắt của cô, không biết đường về.

Bên này bọn họ vừa ấm áp vừa lãng mạn, chiếc xe bên kia thì lại buồn bức. Tô Tín quả thực phát điên rồi, chiếc Lamborghini đời mới của anh ta vừa mới dùng chưa được hai mươi phút, đã vô tình bị cào xước sơn rồi. Chỗ chết người chính là, xe này là bản có hạn, anh ta đặt ở nước ngoài về. Lần này thì hay rồi, bị bong một mảng sơn lớn như thế, sao anh ta có thể nhịn được đây? Xem ra mấy chuyện phong thủy, số mệnh này, thật đúng là không thể khinh thường.

Năm trước anh ta bị bang Ảnh Từ phái đi làm nhiệm vụ, khế ước không còn, sau khi xuất bang đã bị Ảnh Từ xóa tên. Theo lý thuyết, gia nhập Ảnh Từ chính là lập khế ước bán thân cả đời mà anh ta lại an toàn rút lui, anh ta có thể không ngạc nhiên sao? Hơn nữa, tất cả đồ vật có liên quan tới Ảnh Từ cũng biến mất, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Trong triều có người thì chuyện gì cũng dễ làm, lời này dĩ nhiên không sai. Cha dượng của Tô Tín, dù sao cũng là nghị viện, không biết từ con đường nào lại biết được chuyện con trai mình gia nhập Ảnh Từ. Sao để vậy được, vận dụng tất cả quan hệ, thành công xóa tên Tô Tín ra khỏi Ảnh Từ.

Tô Tín dĩ nhiên là không biết những chuyện đó, anh ta chỉ cho rằng thủ lĩnh của Ảnh Tử là nảo tàn. Kỳ thật là do anh ta không muốn suy nghĩ, cũng không muốn thừa nhận sự thật là cha dường đối xử vô cùng tốt với mình.

Đã rút lui khỏi Ảnh Tử, vậy anh ta phải chuyên tâm vào công ty phần mềm của mình. Công ty này vẫn chưa phát triển ở Trung Quốc, mới trở về có mấy ngày, mua được xe mới, đã bị trầy xước, thử nói xem anh ta có nên buồn bực hay không?

Tô Tín nghĩ, nếu trong vòng mười phút, đối phương xuống xe xin lỗi thì có thể cho qua, nhưng anh ta chờ mãi, chờ mãi cũng không thấy ai. Anh ta nào biết, bây giờ Ninh Tri Nhiên đang chìm trong sự ám áp. Nếu đối phương không xuống xe, vậy anh ta tự xuống luôn!

Tô Tín dùng sức gõ gõ cửa kính xe Bentley, về mặt dĩ nhiên là không vui.

Tiếng động này cắt ngang dòng suy nghĩ của Ninh Tri Nhiên, anh hạ cửa xe xuống, nghỉ hoặc nhìn Tô Tín.

Tô Tín cười lạnh nói: "Tôi nói người anh em này, anh lái xe khá đấy! So với người không có bằng lái như tôi còn kém hơn! Em????"

Anh ta ở đây buông lời chế giễu, còn chưa nói xong, lại thấy được một gương mặt quen thuộc ở trong xe. Gương mặt ấy vẫn xinh đẹp như vậy, hôm nay bỏ đi mọi sự quyến rũ, chỉ còn khuôn mặt mộc mạc, đúng là anh ta đã từng say mê gương mặt này. Trên người cô gái kia tản ra sức mạnh tinh khôi, hương sắc không màu, bất luận là loại đàn ông nào, trong mắt cô đều giống như phân bò. Chính sự thờ ơ, coi thường đó mới khiến anh ta không nắm giữ được, động lòng với cô. Nhưng chính anh ta cũng từng bị thương tổn, cho nên anh ta bỏ qua ý nghĩ lợi dụng cô, bắt đầu khắc phục, nhưng đã quá muộn. Cho nên anh ta chạy trốn, điểm này, anh ta cũng thừa nhận mình không phải là đàn ông.

Vốn dĩ cho rằng cả đời này đều không gặp lại. Bởi vì người đàn ông tên Lê Thiên Qua kia tuyệt đối là kẻ điên. Nếu trên mặt trăng có thể sống được, đoán chừng anh ta có thể đưa Hường Văn lên đó ẩn cư. Một người đàn ông vì quá muốn một người phụ nữ chỉ thuộc về mình, mà người phụ nữ ấy lại không muốn gặp anh ta, vậy người đàn ông đó chắc chắn là phát điên rồi.

Tô Tín có thể hiểu được Lê Thiên Qua, nhưng cũng vô cùng khinh bỉ anh ta. Lúc này nhìn thấy Hường Văn, tất nhiên là vui sướng, kinh ngạc lẫn lộn, vui là lúc còn sống có thể nhìn thấy người phụ nữ khiến cho mình ‘hồn nhiên mộng nhiều [2]. Kinh ngạc chính là, sao người đàn ông bên cạnh cô lại không phải là Lê Thiên Qua?

[2] Hồn nhiên mộng nhiều: việc làm cho người ta ngày đêm không yên.

Tô Tín kinh ngạc gọi tên Hường Văn, rồi hỏi: "Sao em lại ở đây?"

Tiếng kêu của anh ta vừa có sợ hãi vừa có kinh ngạc, nhưng Hường Văn chỉ cười nhạt một tiếng, đáp: "Đã lâu không gặp."

Nụ cười này như trăng sáng nhô lên cao, vô cùng dịu dàng như nước, lại ngọt như đường mật, tóm lại khiến cho Tô Tín nhìn mà choáng váng. Lúc cô quyến rũ, có thể khiến anh ta điên cuồng, lúc cô thuần khiết, tất nhiên cũng có thể khiến anh rơi vào tay giặc. Đây đâu phải là người phụ nữ, rõ ràng là yêu nữ, chuyện mê hoặc nhân tâm!

Tu luyện chuyện gió trăng nhiều năm, đúng như Hường Văn nói, có thể trách ai đây? Tô Tín hơi luống cuống, điều chỉnh lại tâm trạng, một lần nữa đánh giá Hường Văn và người đàn ông bên cạnh cô. Bọn họ nhất định có mờ ám, đây là kết luận mà Tô Tín đưa ra.

Bên Ninh Tri Nhiên cũng đang nghi ngờ, hình như người đàn ông này quen biết Hường Văn. Hơn nữa ánh mắt này, cũng không phải là mờ ám bình thường, nãy không rời khỏi gương mặt Hường Văn. Người đàn ông này cũng không phải là nhân vật tầm thường. Chẳng lẽ nói, sự lo lắng khó hiểu của anh trong vài ngày trước, đều có lý do hay sao? Đó chính là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết ư? Anh sẽ để cho người khác cướp mất Hường Văn sao? Tuyệt đối không thể!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Lễ tình nhân (2)

Editor: Vidia

Beta: Sư Tử Cười Gà, Vidia

Mua vé số trúng giải đặc biệt, bạn sẽ làm gì? Bạn có để giải thưởng đó bay mất ngay trước mắt bạn không? Nhất định là không thể. Cho nên Tô Tín có thể bỏ mặt Hường Văn rồi đi như vậy sao? Nằm mơ đi! Vì vậy Tô Tín rất tự nhiên mở cửa xe của Ninh Tri Nhiên ra, ngồi vào ghế sau. Anh ta vô lại cũng không phải ngày một ngày hai, cho nên lúc này mặc dù cảm thấy kỳ lạ, anh cũng không biết phải đối phó với anh ta như thế nào. Ninh Tri Nhiên ngẩn người, người đàn ông này thật tự nhiên, muốn lên xe ai thì lên sao? Đương nhiên Tô Tín có lý do, anh ta thấy dáng vẻ của Ninh Tri Nhiên như vậy, lập tức vươn tay ra, bắt tay: "Xin chào, tôi là Tô Tín. Xe của tôi bị anh đụng hư, anh phải chịu trách nhiệm chứ? Anh cũng đừng để ý đến tôi, hai người đi đâu, cứ đưa theo tôi đến đó là được! Con người tôi rất dễ chịu!"

Nhìn đi, nói như vậy, có vô sỉ không? Nhưng Tô Tín không cảm thấy mình vô sỉ, ngược lại còn cảm thấy mình thật vĩ đại, hiến thân vì tình yêu đấy! Phản ứng đầu tiên của Ninh Tri Nhiên là bị đòi tiền bồi thường, nhưng cũng không khó nhận ra, Tô Tín này rất có tiền, người ta không đòi tiền, đương nhiên là đòi người! Quả nhiên là như vậy, cô gái của anh vẫn còn rất được người khác săn đón, xem ra phải cố gắng tạo người thôi! Ý nghĩ duy nhất hiện giờ của anh là đuổi Tô Tín đi, nhưng Tô Tín có thể để mặc cho anh định đoạt sao? Không cần biết ánh mắt người kia chán ghét thế nào, miễn cưỡng ra sao, Tô Tín cứ xem như không nhìn thấy, cười hi hi nhìn Hường Văn. Hành động của hai người đàn ông này làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của Hường Văn? Cô không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, giữ im lặng. Tô Tín ngồi đằng sau, tầm mắt không rời khỏi Hường Văn, cô khá gầy, đường cong càng thêm là lướn, chỗ tiếp xúc với ghế ngồi kia, vừa mềm mại, vừa quyến rũ. Đùng cảm thấy khó hiểu vì sao Tô Tín lại đột nhiên biến thành sắc lang, sâu thẳm trong mỗi người đàn ông, ít nhiều gì cũng có bản tính háo sắc, nhìn thấy người phụ nữ mình thích, dĩ nhiên rất dễ mơ tưởng viễn vông. Sự khác biệt chính là lực khống chế của mỗi người khác nhau. Đương nhiên, lực khống chế của Tô Tín đã sớm biến mất không còn chút gì, trong khi Ninh Tri Nhiên vẫn ôn.

"Hường Văn, em có nhớ anh không? Anh nhớ em lắm đó!" Tô Tín nói thẳng, không thèm để ý đến sắc mặt như màu gan heo của Ninh Tri Nhiên. Ninh Tri Nhiên đập mạnh thắng xe, Tô Tín không kịp đề phòng, đụng vào cái ghế trước mặt. Đương nhiên là do Ninh Tri Nhiên cố ý, Tô Tín rõ ràng đùa giỡn với cô gái của anh như vậy, anh có thể ngồi yên chờ chết sao?

"Này! Tức giận à? Anh bạn à, nghĩ thông suốt đi!" Tô Tín nói thẳng, anh ta đã sớm biết, cô gái như Hường Văn, không thể thuộc về bất kỳ người đàn ông nào, ngay cả người đàn ông ngang ngược như Lê Thiên Qua còn không trói buộc được cô. Cho nên anh ta mới nghĩ thoáng hơn, miễn sao vẫn còn có thể gặp được, để ý ai là người ở bên cạnh cô làm gì? Anh ta hoàn toàn không có ý châm chọc Ninh Tri Nhiên, mà là nói thật lòng! Nhưng Ninh Tri Nhiên đâu có nhận ra? Anh một lòng một dạ với cô, dĩ nhiên cũng hy vọng cô có thể toàn tâm toàn ý đáp lại! Mặc dù anh cũng biết, Hường Văn không thể nào chịu ở mãi bên cạnh một người, chẳng qua bây giờ cô đang mệt mỏi, cho nên mới ở bên cạnh anh, nếu cô muốn đi, anh có ngăn cản cũng không ngăn được. Chỉ có điều anh vẫn cứ xem nhẹ chuyện này, muốn giữ cô lại. Tình yêu chân thành, luôn phải chịu đau khổ, anh vì người phụ nữ này, mà nổi lên ham muốn, nảy sinh lòng tham, phát điên lên! Nhưng thương nhân làm việc đã lâu năm như anh, luôn rất khéo đưa đẩy, mặt dù trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn có thể nhịn, giữ kín trong lòng, ngầm cạnh tranh với đối thủ. Cho nên bây giờ sắc mặt Ninh Tri Nhiên vẫn bình thản, anh nghiêng đầu cười với Tô Tín: "Anh Tô muốn đi đâu?"

Tô Tín thành thoi dựa vào ghế, ghế dựa bằng da thật, rất thoải mái: "Đi đâu cũng được, không phải đã nói rồi sao, con người tôi rất dễ chịu! Hường Văn đi đâu, tôi đi đó! Hường Văn, anh biết em sẽ không phản đối đúng không?"

Suy nghĩ của Hường Văn đang bay đến tận trời xanh rồi, làm sao nghe Tô Tín nói gì nữa, chỉ nghe có người gọi tên cô, nên tùy tiện gật đầu. Cái gật đầu này của cô, khiến Ninh Tri Nhiên rất đau lòng. Anh không thể làm gì khác hơn đành lái xe đến nhà hàng đã đặt chỗ sẵn. Nhưng đừng nghĩ rằng Ninh Tri Nhiên sẽ để mặc Tô Tín muốn làm gì thì làm, anh không thể ra tay thẳng thừng trước mặt, nhưng sẽ âm thầm làm, nếu anh không giờ rảnh, có thể xem là người bình thường sao? Trong lúc đang lái xe, anh gửi tin nhắn cho cấp dưới của mình, điều tra về Tô Tín. Bọn họ đến một nhà hàng tư, sang trọng, đi thẳng vào phòng hội viên cao cấp, hội viên ở nơi này, đương nhiên cũng toàn người có tiền thôi. Với lại, không phải có tiền là có thể tới đây, số lượng hội viên có hạn, phải đạt tới tiêu chuẩn nhất định mới được vào đây. Mà người có tiền, rất thích ganh đua so sánh, thức ăn ở nhà hàng này rất ngon, nhưng dù sao cũng không phải là độc nhất vô nhị trên đời, vậy mà mấy người tự nhận là giàu có, chỉ thích tới nơi này, tới hoài để xem ai có nhiều tiền hơn ai! Đây chính là căn bệnh chung buồn nôn của bọn họ. Ninh Tri Nhiên lựa chọn đến nơi này dùng cơm, không phải để phô bày sự giàu có, mà là món Quảng Đông ở đây tuyệt nhất, Hường Văn lại thích món Quảng Đông nhất. Ninh Tri Nhiên xuống xe, mở cửa xe cho Hường Văn, nắm tay cô đi trước. Tô Tín nhìn bọn họ đi khỏi, cũng xuống xe đi theo. Cảm giác này mặc dù không hay lắm, nhưng anh ta rất thích khiêu chiến, ví dụ như, càng kích thích, anh ta càng muốn làm, năm đó anh ta gia nhập Ảnh Tử, cũng có liên quan đến tâm tình của mình. Người gác cổng nhận lấy chìa khóa, giúp Ninh Tri Nhiên đỗ xe, nhân viên tiếp tân thấy Ninh Tri Nhiên đến, vội vàng đón tiếp, nhẹ nhàng cười nói: "Phòng ăn của anh đã được chuẩn bị sẵn, mời vào bên trong."

Cô nhân viên tiếp tân nhìn mấy người tới, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, lần này cười càng thêm vui vẻ: "Anh Tô, chào anh, đã lâu không thấy anh tới!"

Ninh Tri Nhiên cũng đến đây, Tô Tín là người thích ăn chơi hưởng thụ như vậy, làm sao chưa đến đây bao giờ? Anh ta còn là một người phong lưu, hầu như ở hội quán nào cũng có một vài cô gái nhận ra anh ta, hơn nữa, quan hệ còn có chút mập mờ. Ai cũng có thể nhận ra, quan hệ giữa cô gái này và Tô Tín không đơn giản chút nào, giọng nói đầy ngọt ngào, hơn nữa còn mơ hồ có chút oán trách, cực kỳ giống cục cưng làm nũng. Tô Tín xấu hổ cười: "Khoảng thời gian này hơi bận, qua một thời gian nữa, nhất định sẽ đến mỗi ngày."

Giá trị con người đã bị giảm đi một ít, hình tượng Tô Tín trong lòng Ninh Tri Nhiên lại giảm đi một cấp bậc, xem ra anh ta không đáng để nể sợ. Tô Tín thật buồn bực, cô gái này là ai? Sao anh ta lại không có ấn tượng gì hết? Chẳng lẽ do anh ta quá phong lưu? Có lẽ là vậy, nhưng cũng không thể trách anh ta được, thử nghĩ xem, một người đàn ông có đáng đẹp trai như anh ta, tính cách lại dịu dàng, quan trọng nhất, anh ta rất hào phóng, mấy người phụ nữ coi trọng vật chất yêu thích anh ta, thì có lỗi sao? Nhưng đó chẳng qua là loại phụ nữ coi trọng vật chất thôi, rất dễ nhận thấy Hường Văn là người phụ nữ coi trọng tình cảm, cho nên anh không có vẻ gì là gấp gáp cả, chỉ lẳng lặng chờ bọn họ hàn huyên xong, bắt đầu ăn cơm. Hường Văn hơi đói bụng. Trong phòng trống trải, chỉ có ba người bọn họ ăn cơm. Hường Văn ngồi ở giữa, Ninh Tri Nhiên và Tô Tín một trái một phải. Hai mươi mấy món ăn, đều là món Hường Văn thích. Ninh Tri Nhiên gấp một miếng sườn bỏ vào cái bát trước mặt Hường Văn: "Ăn nhiều sườn một chút tốt cho xương."

"Chắc chắn, hình như bây giờ dịch cúm lợn còn chưa hết nữa mà? Hường Văn ăn nhiều rau cải đi, nếu em bị bệnh, anh sẽ đau lòng!" Tô Tín cười hi hi gấp rau cho Hường Văn. Ninh Tri Nhiên có chút không vui, nhưng cũng không biểu hiện ra, chỉ thờ ơ nói: "Xét về phương diện y học, cúm lợn không có liên quan đến lợn."

Tô Tín có thể không hiểu ý anh sao? Nhưng anh ta cũng không tỏ vẻ gì, vẫn cười hi hi: "Hai người sống ở đâu? Khi nào có thời gian tôi sẽ ghé thăm."

"Không cần, chúng tôi thích yên tĩnh. Không cần phiền anh Tô bận tâm."

"Không sao, tôi không mệt, con người của tôi chỉ thích quan tâm đến người khác! Hơn nữa, tôi cũng không phải đến thăm anh. Nếu anh đã không muốn nhìn thấy tôi, tôi sẽ chờ khi nào không có anh ở nhà mới tới." Tô Tín thân nhiên nói, nghe vào rất đáng đánh đòn. Cho dù Ninh Tri Nhiên có bình tĩnh hơn

nữa, không đánh trả, cũng không chịu nổi. Hường Văn ngắt tay Ninh Tri Nhiên dưới bàn, sau đó cười nói với Tô Tín: "Anh ấy không ở nhà, tôi cũng không ở nhà. Nếu anh muốn đến, vậy thì đến đi! Chúng tôi cũng không ngăn cản anh, thuận tiện tham quan ngôi nhà."

Câu nói tàn nhẫn như vậy, rõ ràng là đứng về phía Ninh Tri Nhiên. Tô Tín thua, ai bảo thân phận hiện tại của anh ta không bằng người ta, dầu gì người ta cũng là bạn trai của cô rồi. Haiz ~~~ cứ cố gắng là được. Anh ta không sợ thiên hạ loạn, mà là sợ thiên hạ bình yên. Anh ta vẫn cười híp mắt: "Cũng tốt, tôi đến tham quan nhà của hai người. Hay là hai người cho tôi mượn một căn phòng đi, dù sao hiện giờ tôi vừa trở về nước, ở khách sạn không thoải mái lắm. Đang định mua nhà đây!"

Hường Văn nhíu mày, thật là ăn mắt ngon, có chuyện gì xảy ra với Tô Tín vậy chứ, đã nói không dây dưa, sao bây giờ lại hăng hái như vậy? Cô hoàn toàn chẳng muốn ăn tiếp, thật sự cô không muốn bị cuốn vào bất kỳ sự tranh giành nào nữa. Nếu không phải Ninh Tri Nhiên bị bệnh, cô đã không đồng ý với anh.

Nhưng cô nào biết, trước có sói sau có hổ, bên trái có sắc lang, bên phải còn có một con cừu nhỏ giả bộ vô tội, cuộc sống này, có thể dễ chịu sao? Đó chẳng qua là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Cố tình, hai người đàn ông, lại cứ gấp thức ăn cho cô. Cô làm sao ăn hết được.

Ăn được một nửa, điện thoại của Tô Tín đột nhiên vang lên, anh ta ra ngoài nghe máy, lúc trở lại, sắc mặt có chút âm trầm. Đúng thật là đã xảy ra chuyện, không phải chuyện to tát gì, nhưng cũng coi như lấy mạng anh ta rồi. Cha dượng sắp xếp một cuộc hôn nhân chính trị cho anh ta. Ép anh ta cưới một cô gái Tây, vừa rồi là thư ký gọi điện thoại, bảo anh ta đừng về nhà trong khoảng thời gian này, ông cụ đang tìm anh ta!

Tô Tín bắt đầu thờ dài, cứ vài lần như vậy, hai người kia sùng sốt rồi cũng chẳng thèm để ý nữa. Anh ta thật là đáng thương mà.

Bữa cơm này có thể nói là tan rã trong không vui. Ninh Tri Nhiên vẫn gấp thức ăn cho Hường Văn, cẩn thận chăm sóc, Hường Văn mỉm cười nhận nhậ, đáp lại ý tốt của anh.

Chiếc xe kia của Tô Tín không thể nghĩ ngờ đã bị cảnh sát giao thông kéo đi, đáng thương cho chiếc Lamborghini mới mua của anh ta, chẳng những bị trầy, còn bị kéo đi. Đương nhiên là anh ta không dám đi lãnh về, thứ nhất anh ta không có bằng lái trong nước, chỉ có một cái bằng lái lấy ở Mỹ. Thứ hai anh ta sợ mình đến đồn cảnh sát, cha dượng còn không tìm được anh ta sao? Tuy nói anh ta đã lớn mà còn bỏ nhà lêu lổng như vậy thì có chút ngậy thơ, nhưng bây giờ làm gì có cách nào tốt hơn?

Ninh Tri Nhiên phí sức chín trâu hai hổ, mới cắt đuôi được Tô Tín. Anh đưa Hường Văn đến công ty của mình, không vì cái gì khác, để phòng chó sói!

Hai người đi ra từ thang máy tổng giám đốc, lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Trai tài gái sắc, ai không hâm mộ? Haiz ~~~ không hâm mộ nổi thì tiếp tục làm việc đi!

Ninh Tri Nhiên đưa Hường Văn tới phòng làm việc, mang cho cô một đồng hồ ăn vặt, để hết lên giường. Đúng, trong phòng làm việc của anh có một cái giường, Ninh Tri Nhiên thích hưởng thụ, cho nên làm một gian phòng nghỉ trong phòng làm việc của mình, bên trong được trang trí nội thất đầy đủ hết. Anh đang suy nghĩ không biết sau này có nên đưa Hường Văn theo mình đi làm hay không, anh làm việc ở ngoài, chỉ cần ngừng đầu là có thể thấy cô ngủ say bên trong. Như vậy cũng không tệ.

Cô nằm thoải mái trên giường, thỉnh thoảng ăn một miếng snack. Nhàn nhã như vậy, cô dần dần ngủ thiếp đi.

Ninh Tri Nhiên làm việc một lát, đi vào nhìn cô. Hường Văn nằm nghiêng, tóc che gần nửa khuôn mặt, lộ ra một bên mặt ửng hồng, giống như đánh má hồng vậy. Môi của cô mềm mại ướt át, cắn vào còn có vị ngọt như mật.

Ninh Tri Nhiên không khỏi nở nụ cười, anh đặt tay cô lại, để cô ngủ thoải mái. Động tác của anh rất nhẹ, nhưng do cô ngủ không sâu, khẽ động một chút cô lập tức tỉnh lại.

Cô nheo mắt, mơ màng nhìn anh, hơi nở nụ cười ngây ngô, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp. Ninh Tri Nhiên cảm lòng không được, cúi đầu hôn cô. Lần này cô ngủ không nổi nữa, cả người anh nóng bỏng, đôi môi như đám lửa đang bốc cháy. Cả người cô cũng nóng lên, tìm cách dập tắt ngọn lửa này.

Hường Văn ôm cổ anh, dùng sức hôn trả. Đầu lưỡi linh hoạt, vừa liếm, vừa dây dưa, môi lưỡi quần quýt. Tay anh trượt dọc theo áo lót của cô, anh sờ soạng ngực cô, nhanh chóng cởi áo ngực cô ra, một tay khác cởi quần jean của cô.

Anh rất muốn có cô, hoàn toàn biến cô thành người của mình. Nhưng Ninh Tri Nhiên không làm đến bước cuối cùng, chỉ vuốt ve cô, hôn cô, sau đó giúp cô mặc quần áo từ từ.

"Chúng ta đi kết hôn đi! Cùng đi lãnh giấy hôn thú!" Anh yêu cô, vì cô, anh có thể lùi vạn bước.

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người sửa soạn đơn giản, Ninh Tri Nhiên tan việc sớm, lái xe thẳng đến cục dân chính. Thật phải nói Ninh Tri Nhiên rất thông minh, đoán chừng từ buổi sáng anh đã muốn làm chuyện này rồi, cho nên thẻ căn cước và hộ khẩu của hai người cũng đã được chuẩn bị sẵn!

Đến chỗ đăng ký kết hôn ở cục dân chính, người làm hồ sơ là một phụ nữ trẻ tuổi, cô ta nhận nhậ liếc bọn họ một cái, nhìn thẻ căn cước và hộ khẩu của hai người, sau đó trả lại: "Thật xin lỗi, hai người không thể đăng ký kết hôn. Cô gái này không phải quốc tịch Trung Quốc, hộ khẩu cũng không phải, chúng tôi không giải quyết được."

Suýt chút nữa Ninh Tri Nhiên đã nổi điên rồi, lúc ở Melbourne cứ qua loa không thèm để ý, nên bây giờ mới bị như vậy! Anh cố tình vận dụng các mối quan hệ, kết quả vẫn như vậy! Anh không ngờ, đương nhiên đã đoán được, có người không muốn bọn họ kết hôn, cố tình can thiệp. Hơn nữa đương nhiên thủ đoạn của người kia dứt khoát hơn anh, không phải là vấn đề thực lực, mà là ra tay có cương quyết hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Mấy năm trôi qua vẫn tránh không được phải gặp lại

Editor: Vidia

Beta: Sur Từ Cười Gà, Vidia

Đầu xuân, ánh mặt trời luôn êm dịu, không nhạt nhòa như mùa đông, cũng không nóng bỏng như mùa hè. Như thường lệ, Ninh Tri Nhiên đi làm, cô đưa anh ra cửa. Giống như vợ tiễn chồng đi làm, anh cúi đầu hôn môi cô, quyến luyến một hồi, mới chịu đi. Hường Văn có chút mất hồn đứng ở cửa sổ, nhìn theo hướng anh đi, rõ ràng đã không còn thấy bóng dáng của anh, nhưng cô vẫn đứng ở cửa sổ, cách tấm kính, ngây ngốc ngẩn người. Chợt âm thanh leng keng leng keng vang lên, tiếng nhạc bất thình lình, đánh tan suy nghĩ của cô. Cô chần chờ, không muốn đi mở cửa, vì sao? Không biết nữa. Tiếng chuông cửa tiếp tục vang lên, rất kiên nhẫn, cô nhìn chằm chằm cánh cửa, cuối cùng vẫn phải đi mở cửa. Người đàn ông đứng ngoài cửa tươi cười chân thành nhìn cô, không hề mất kiên nhẫn do phải chờ đợi lâu: "Cô Hường, mời cô nhận hàng chuyển phát." Nhân viên giao hàng đưa cho cô một cây bút, cùng với một cái hộp. Cô chần chờ một lúc, vươn tay, thậm chí có chút run rẩy, cô không muốn suy nghĩ, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt. Thân phận bây giờ của cô là Tôn Tình, mà tên người nhận, lại là Hường Văn.

"Cám ơn." Cô vô lực cười với nhân viên giao hàng, sau đó đóng cửa lại. Trong chiếc hộp được đóng gói cẩn thận, là một chiếc điện thoại màu xám bạc, thiết kế đơn giản, lịch sự hào phóng. Cô nhìn chằm chằm điện thoại di động, như nhìn một quả bom. Trong phòng tĩnh mịch, tiếng chuông vang lên đột ngột, phá vỡ sự yên lặng trong phòng.

"Hường Văn." Âm thanh trong điện thoại, có vẻ bình tĩnh, nhưng đằng sau đó là cái gì? Cô vốn cho là, khi nghe được âm thanh của anh ta, có lẽ cô vẫn sẽ cảm thấy phẫn hận, đồng thời cũng chán ghét. Nhưng thật không ngờ, ngoài bình tĩnh ra, thì cũng chỉ có bình tĩnh, tâm tình của cô sẽ không bao giờ rung động vì một người nào nữa. Bây giờ, cô đã được sống lại, còn quan tâm cái gì nữa chứ? Nên báo thù sao? Giết địch một vạn, tự tổn tám nghìn. Hường chỉ, cô không có bản lĩnh làm tổn thương anh ta một vạn, vậy thì cứ bình yên thế thôi, có gì không tốt chứ? Anh ta chờ cô trả lời, sau khi gọi tên cô, cảm thấy mình còn lưu luyến cô có đúng không! Kỳ hạn mười tháng, anh ta cho rằng mình có thể quên. Nhưng trong lúc nằm ở bệnh viện dưỡng bệnh, kỷ niệm của bọn họ càng lúc càng hiện lên rõ ràng trong đầu anh ta, bao gồm cả chuyện anh ta đã từng lăng nhục cô, mỗi tháng gặp mặt một lần, luôn có những lần nhục nhã đó. Hồi hận sao? Không đâu, không sai, do một tay anh ta đẩy cô vào cảnh nhà tan cửa nát, là anh ta bức ép cô đi làm gái. Mà ý định ban đầu là gì? Là muốn cô khuất phục không phải sao. Đã bỏ ra quá nhiều vào vụ đánh cược này, hôm nay thua mất cái gì? Năm đó cả nhà Hường Văn bị giết, thật ra cũng đoán được nguyên nhân. Nếu không phải có người không tin phục tư lệnh Hường, có cấp cao muốn diệt trừ ông, làm sao Lê Thiên Qua có thể dễ dàng giết người phóng hỏa chứ? Anh ta là tay súng, làm chuyện này rất thành thạo. Cố tình che giấu chân tướng, khiến người khác không thể điều tra được vụ án này. Cục công an kết án qua loa, bởi vì không chỉ chịu áp lực của hắc đạo, mà còn có áp lực của cấp trên. Những điều này, cô không thể nào biết được, cha của cô đắc tội bao nhiêu người. Điều anh ta muốn làm hiện giờ, chỉ là bảo vệ cô. Người đàn ông mẫu thuẫn như vậy, thật là hết nói nổi. Đôi khi, tình yêu, có chút đáng khinh. Lúc ở bên cạnh, thì không thèm quan tâm, thậm chí là lăng nhục, vậy mà khi có người khác nhòm ngó, lại khản trương ghé gôm. Người này, muốn sao đây? Một kẻ ngu ngốc điển hình! Cô cầm điện thoại, không nói câu nào, nhưng anh ta biết cô đang nghe, cảm giác này, rất đặc biệt.

"Đã lâu không gặp." Đã rất lâu, mười tháng, 304 ngày, hay là nửa đời.

"Ừ." Cô nhẹ nhàng đáp một tiếng. Lê Thiên Qua cố nén cảm giác muốn bay nhanh tới trước mặt cô, ôm chặt lấy cô, anh ta cố gắng tỏ ra bình tĩnh: "Em sống tốt không?"

"Rất tốt." Cô trả lời ngắn gọn.

"Vậy thì tốt." Anh ta nên vui mừng không phải sao, nhưng trong giọng nói, khó mà che giấu được tức giận. Anh ta đang rất ghen tức, mười tháng nay, cô ở cùng tên Ninh Tri Nhiên, lại còn nói với anh ta là mình sống rất tốt? Đương nhiên anh ta đã quên mất, là anh ta đích thân gọi điện thoại cho Ninh Tri Nhiên, nhờ Ninh Tri Nhiên chăm sóc cô. Vào lúc này mà ghen, thật sự là không phải. Nhưng, không chịu nhận nhận, anh ta là người ngang ngược như vậy. Anh ta nhờ Ninh Tri Nhiên thì sao, bởi vì lúc đó tình trạng sức khỏe của mình không ổn định, bây giờ giải phẫu vô cùng thành công, như vậy anh ta mới là người thích hợp nhất ở bên cạnh Hường Văn, Ninh Tri Nhiên phải nên nhường lại cho anh ta! Tính cách của anh ta ngang ngược như vậy từ trước tới giờ, người khác đã quen rồi. Mà người đó, dĩ nhiên là Hường Văn. Cô rất hiểu anh ta, thật ra thì cũng không ít, chẳng qua là cô không thèm quan tâm thôi. Đương nhiên cô hiểu ý tứ trong lời nói của anh ta.

"Không có chuyện gì nữa, tôi cúp máy, phải đi mua thức ăn nấu cơm!"

Những lời này quả thật đã kích thích anh ta, nhớ hôm đó, anh ta vây lấy cô, mua một đồng thức ăn, chẳng qua mấy cái nôi, bị anh ta đập vỡ mười mấy cái, còn không phải là vì khiến cô cười sao. Bây giờ cô nói cái gì, cô phải mua thức ăn, nấu cơm cho người đàn ông khác ăn! Anh ta nổi cơn ghen ghét, không cách nào bình tĩnh lại được. Anh ta cũng không muốn hẹp hòi như vậy, nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc và vấn đề yêu đương, anh ta không thể dễ yên được.

"Trong nửa tiếng nữa phải xuất hiện trước mặt tôi!" Lê Thiên Qua không cần suy nghĩ đã nói ngay. Đương nhiên anh ta đã quên mất, hiện giờ anh ta đang giành giật cô từ trong tay người đàn ông khác, anh ta phải nịnh bợ cô mới đúng chứ, sao lại không cần thận trọng ra lệnh ép buộc người khác như vậy?

Bộp một tiếng, điện thoại bị cúp máy, chỉ còn âm thanh tút tút, sau đó là yên lặng.

Trốn khỏi anh ta sao? Có thể tránh mặt bao lâu? Ngay từ lúc Lâm Mặc Tịch muốn dẫn cô đi, cô cũng biết, cho dù trốn đến chân trời góc biển, chỉ cần anh ta muốn tìm, là nhất định có thể tìm được cô.

Haiz~~ cô bị anh ta theo dõi, biết trách ai bây giờ? Chuyện duy nhất mà cô có thể làm được hiện nay, chính là chịu đựng, hoặc là kết hôn với Ninh Tri Nhiên ngay lập tức, bỏ lại tất cả những thứ vật vãnh này!

Ý nghĩ trong đầu cô còn chưa duy trì được bao lâu, cánh cửa chợt bị phá vỡ, có một người phụ nữ đi vào, hai người đàn ông đi theo phía sau.

Cô gái mặc áo khoác màu bạc, cung kính khom người, mỉm cười nói với cô: "Cô Hường, tôi tới đưa cô đi gặp ông chủ."

Ôi, người phụ nữ này cứ dai như đĩa vậy? Từ lúc nhìn thấy cô ta, Hường Văn đã không có ấn tượng tốt rồi.

Lần này Rabbah thành thực hơn rồi, hoàn toàn không đợi cô cự tuyệt, trực tiếp ra hiệu, cho hai người đàn ông bên cạnh, một trái một phải tiến lên, cầm một chiếc khăn tay, che kín mũi miệng Hường Văn. Hường Văn vừa giùng giăng, đã ngất đi.

Có lúc, sử dụng bạo lực, hiệu quả vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Bắt gian

Edit: Phong Nguyệt

Beta: coki+ Lãng Nhược Y+phuogot_93

Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, Hường Văn còn chưa kịp mắng người phụ nữ điên Rabbah kia thì đã ngã xuống. Cô cảm thấy thân thể nhẹ nhàng giống như bị ném vào trong đám mây, thân thể có một chút nóng ran, trong không khí tràn ngập mùi thơm thoang thoảng, cảm giác rất quen thuộc, có lúc loại cảm giác này, cũng không tốt. Trong phòng khách, ánh sáng chiếu rọi vào góc độ vừa vặn tạo thành một loại nhiệt độ thích hợp, chiếu lên người có chút ấm áp, nhiều chút tình cảm mập mờ. Căn nhà này do Lê Thiên Qua chọn, tiểu khu này gọi là Phú Nguyên Hoa Thành, tên thô tục nhưng cô tình kiến trúc bên trong có chút giống phong cách của nước khác, vừa nhìn đã làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Mới nhìn sơ qua thì anh đã quyết định mua, ngoại trừ kiến trúc thì quan trọng hơn chính là căn nhà này gần nhà Ninh Tri Nhiên nhất. Khoảng cách sinh ra mỹ cảm, anh không tin, chỉ cần kéo khoảng cách gần lại, sau đó còn sợ năm rộng thảng dài cô không sa vào lưới sao? Chờ đợi tới thời khắc cô tới, từng giây từng phút trôi qua đều rất gian nan. Câu nói đầu tiên nói gì cho phải đây? Hay trực tiếp ôm ở đây? Lê Thiên Qua ở trong phòng đứng ngồi không yên, dáng vẻ giống như cô gái đang đợi gã. Không lâu lắm, Rabbah đã dẫn người đi vào, trong đó có Hường Văn mà anh luôn nghĩ tới, chỉ có điều tại sao lại bị mang vào? Lê Thiên Quan hưng phấn nên không có chú ý tới bóng dáng xinh đẹp kia bị người khác ôm vào ngực, lúc này anh loáng thoáng cảm thấy có gì đó không đúng nên cau mày nhìn về phía Rabbah: "Tại sao lại bị bắt tình?!"

Rabbah không khó nghe ra trong giọng nói của ông chủ mang theo tức giận. Cái này có trốn cũng không được, Rabbah nhún nhún vai: "Không phải nói ông chủ nói phải chú ý đến phương pháp sao. Hiện tại chính là phương pháp của tôi! Dựa vào tính tình của Hường tiểu thư, đoán chừng nửa giờ cũng không tới. Trực tiếp làm cho bất tỉnh, không phải rất thuận tiện sao."

Chân mày của Lê Thiên Qua nhíu chặt hơn, lời nói sâu xa: "Rabbah, chúng ta không phải xã hội đen, mà là người kinh doanh đứng đắn. Ông chủ như tôi bây giờ là trưởng khu chung cư này, về sau cô phải chú ý đến chuyện này."

Ông chủ thành trưởng khi từ khi nào vậy? Đây không phải chuyện của ủy hội Lão Đại Mụ sao? Xem ra thứ gọi là tình yêu này có thể khiến người ta điên cuồng! Rabbah gật đầu cho có lệ: "Dạ, cảm ơn ông chủ dạy bảo."

Thật ra thì cô biết trong lòng ông chủ đã sớm nở hoa rồi! Lê Thiên Qua tràn đầy thương yêu nhìn Hường Văn đang ngủ mê man, đột nhiên phát hiện trên mặt của cô, trên cổ nổi lên mấy vết lốm đốm màu đỏ, không khỏi kinh hãi: "Rabbah, cô ấy bị sao thế? Cô đã cho cô ấy uống thuốc gì vậy?!"

Rabbah đi đến gần để nhìn, hồng rồi, quả nhiên đã nổi vài mẩn đỏ, xem ra có vẻ là dị ứng rồi, Rabbah chợt dạ: "Chẳng qua có một chút xú thuốc mê thôi nhưng ngửi thấy mùi hương không được tốt lắm nên tôi kêu người ta thêm chút hương liệu."

Quả thật Lê Thiên Qua muốn nổi tung rồi, hiện tại Rabbah trở nên thích tự chủ trương rồi hả? Anh cần rằng nghiêng lợi: "Chờ một chút sẽ tính sổ với cô! Đi tìm bác sĩ đến!"

Anh ôm cô đi lên lầu, đặt ở trên giường của mình, cẩn thận nhìn cô đang hôn mê. Hình như cô có chút khó chịu, cau mày, thân thể co ro thành một cục nhỏ nhỏ. Trên cơ thể của cô có mùi thơm nhàn nhạt kích thích giác quan của anh. Anh muốn hôn cô, loại ý nghĩ này giống như có con côn trùng ở trong lòng của anh, cắn rất khó chịu, cũng không đau nhưng ngứa đến khó nhịn. Cảm giác bây giờ của anh tuyệt đối không thua kém Hường Văn giờ phút này bị dị ứng, giống như sắt thép đang được hàn phát ra nhưng tia lửa đỏ sau đó hai thân thể vốn đơn độc bị dung hợp lại với nhau. Giây phút môi của anh chạm vào đôi môi mềm mại của cô thì hoàn toàn không muốn tách ra. Lòng tham không đáy, giờ phút này thứ anh ngâm trong miệng chính là một viên kẹo. Bên này Lê Thiên Qua đang hôn hít, Hường Văn bên kia lại không thoải mái lắm, trên người cô có chút ngứa, miệng lại bị người khác bịt kín lại hơn nữa sức lực này càng ngày càng lớn, cô cảm thấy mình sắp hít thở không thông. Từ bản năng sinh tồn của con người, cho dù vào lúc này thần trí cô không được rõ ràng nhưng vẫn có phản ứng.

"Ừm!" Rốt cuộc Lê Thiên Qua cũng buông môi cô ra, rên lên một tiếng sau đó sờ sờ môi của mình, nóng nóng, dính dính rồi nhìn một cái tay của mình thì thấy dính một chút máu. Anh không khỏi nở nụ cười, ôm cô nằm ở trên giường, hai người vờn vẹo một lúc. Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, đầu tựa vào cằm cổ của cô. Hường Văn, xem ra kỹ thuật cắn người của em đã được rèn luyện rất thành thạo. Bác sĩ tới coi như kịp thời nhưng Lê Thiên Qua vẫn không hài lòng, mặt mày u ám nhìn bác sĩ kiểm tra cho Hường Văn. Trước kia bác sĩ này là bác sĩ tư nhân của Lê Thiên Qua, ông cũng gần năm mươi tuổi, ánh mắt khôn khéo. Ông cẩn thận nhìn mặt và cổ của Hường Văn, sau đó mở cổ áo của cô ra. Lúc này Lê Thiên Qua xông lên đánh vào tay của bác sĩ, vẻ không vui, hận không thể ăn sống người ta: "Ông làm gì đây? Bảo ông xem những vết đỏ này, ông xem nơi nào vậy?"

Bác sĩ dờ khóc dờ cười, lần sau nếu xem bệnh cho vị tiểu thư này, ông nhất định phải giả bệnh không đến, đổi một bác sĩ nữ tới đây. Đầu óc Lê Thiên Qua hồ đồ giống như tất cả những chuyện liên quan đến cô đều khiến anh rối loạn. Rabbah kéo tay áo của Lê Thiên Qua, ghé vào lỗ tai nói: "Ông chủ, đây là kiểm tra bình thường, để bác sĩ khám bệnh cho Hường tiểu thư đi, tránh cho cô ấy khó chịu."

Nếu cô không nói lời này thì còn tốt, vừa nói ra Lê Thiên Qua lập tức ôm một bụng tức giận, đây vốn là thời khắc tốt đẹp đến cỡ nào nhưng Rabbah có tình tự cho là thông minh, tốt chưa, hiện tại người đã hôn mê, còn có dấu hiệu dị ứng khiến anh nhìn mà đau lòng lại ngứa ngứa, muốn ăn nhưng không thể ăn, cô có tình muốn khảo nghiệm anh, để cho anh đau khổ mười tháng sao, anh cũng không phải là hòa thượng, thời gian cầm dục lâu dài, làm sao khỏe mạnh được chứ?!

"Khấu trừ tiền lương của cô!" Lê Thiên Qua tròn mắt nhìn Rabbah một cái, Rabbah thờ phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ trừ tiền lương, xem ra trở về phải dâng hương cảm tạ ông trời. Phía bên này cô còn chưa có cảm khái xong, bên kia Lê Thiên Qua đã nói: "Mỗi ngày đúng giờ đi mua một bó hoa Tulip, cô ôm cho tôi!"

Mặt Rabbah đen sì, đầy vạch đen, đột nhiên cảm thấy ông chủ của mình khủng bố giống như Trinh Tử (Sadako), nhiều loại hoa như vậy lại có tình chọn hoa Tulip cô bị dị ứng, ông chủ là muốn chính chết cô mà! Bác sĩ chẩn đoán bệnh xong, cũng giống như bọn họ phỏng đoán, quả thật là bị dị ứng sau đó kê toa, trong uống ngoài thoa đều có. Viên thuốc màu trắng, vừa nhìn đã thấy đáng muốn chết, Lê Thiên Qua dùng đầu lưỡi nếm thử, quả nhiên đắng giống như Hoàng Liên, anh nắm lấy cằm của cô, bóp nhẹ một cái để cho cô hé miệng sau đó đặt viên thuốc vào, lại đút cô mấy ngụm nước nhưng cảm thấy chưa đủ nên đổi nước trái cây, cuối cùng đút cho cô một viên kẹo bơ đường. Anh hôn cô mãi mãi cũng không đủ. Anh cời từng món quần áo của cô, anh không phải lần đầu tiên nhìn thấy cô không mặc quần áo nhưng vẫn bị thân thể giống như cẩm thạch trắng mê hoặc, anh đặt những nụ hôn nhỏ vun từ xương quai xanh sau đó đi xuống lưng ngực và bụng của cô, nụ hôn đầy dấu vết của anh. Dấu hôn giống như bướm bướm, có chút tím lại có chút đỏ trông rất đẹp mắt. Lúc bôi thuốc tất nhiên là anh được lợi, cả người đều bị anh sờ hết, mặc dù có nhiều chỗ không có mẩn đỏ. Lê Thiên Qua tìm cho mình một lý do đường hoàng, bôi thuốc ở những chỗ không có vết đỏ là để phòng ngừa. Mang tâm lý chiếm lợi ích là chính nên bôi thuốc xong cũng đã một giờ. Hơn nữa, thời gian càng lâu, cảm giác khác thường của anh lại càng thêm mãnh liệt, trong thân thể như có một ngọn lửa, là do chính anh đốt lên nhưng với dáng vẻ như bây giờ của cô, làm sao anh nhẫn tâm cho được? Thật sự muốn anh làm Tần Thục sao? Bên này Lê Thiên Qua đang giằng giằng thì bên kia lại tìm kiếm lật trời. Ninh Tri Nhiên ra khỏi công ty, cầm sợi dây chuyền mình thiết kế lái xe trở về, anh không có ý định báo trước vì muốn cho cô một niềm vui bất ngờ nhưng ai có thể nghĩ đến anh về đến nhà thì người hoàng nữ chính là mình, một chút vui mừng cũng không có, cũng may trong nhà có thiết bị theo dõi, lúc xem lại hình ảnh thì anh nhận ra được người phụ nữ trên màn hình. Anh nhìn thấy Hường Văn bị người phụ nữ kia mang đi, hơn nữa còn là khiêng đi. Ninh Tri Nhiên cảm thấy hoảng sợ, cuối cùng anh ta vẫn tìm tới được. Ninh Tri Nhiên không ngốc, anh biết hiện tại Lê Thiên Qua đã trở lại mang Hường Văn đi, tất nhiên cũng chắc chắn anh ta không làm gì bất lợi với cô, nhưng có vẻ sẽ gây bất lợi với mình. Anh bình tĩnh gọi mấy cú điện thoại nhờ người ta giúp một tay điều tra địa chỉ của Lê Thiên Qua. Lúc điều tra được kết quả thì Ninh Tri Nhiên cảm giận không thôi, thì ra chính là hàng xóm của mình? Anh tức giận đùng đùng tìm tới cửa. Rabbah thấy Ninh Tri Nhiên tới thì không hề kinh ngạc, chẳng qua mỉm cười nhìn anh: "Ninh tiên sinh có gì không?"

"Tôi tìm Lê Thiên Qua một chút." Anh rất tỉnh táo. Rabbah nhìn lên trên lầu, cái nhìn của cô chính là một chiến thuật tâm lý. Cái nhìn này có hai ý nghĩa, thứ nhất chính là bây giờ ông chủ và Hường tiểu thư đang nghỉ ngơi, có thể sẽ không tiện. Thứ hai chính là tôi cũng không làm chủ được. Ninh Tri Nhiên lập tức sáng tỏ, cô ta muốn đòi bữa ăn ngon từ anh nên lúc này anh càng phải tỉnh táo với ai đó, tất nhiên không phải là với vị hôn thê của anh! Anh đẩy Rabbah ra, thẳng đi lên lầu. Dĩ nhiên Rabbah cũng muốn ngăn trở, cô nói mấy câu ngăn cản không có trọng lượng: "Ninh tiên sinh, anh không thể đi lên!" Tâm tình của phụ nữ là gì? Cô vẫn còn buồn rầu vì mấy bông hoa Tulip đấy! Ninh Tri Nhiên hơi đầu lo những thứ này, anh mạnh mẽ xông lên, mấy bảo vệ lập tức tới đây ngăn cản anh lại. Lê Thiên Qua nghe có tiếng vang ở lầu dưới làm gián đoạn anh đang bôi thuốc cho cô thì có chút không vui, chuyện phá phong cản như vậy, anh biết là ai làm. Để Hường Văn nằm ngang lại, nhẹ nhàng đắp chăn sau đó hôn lên môi cô một cái, mỉm cười vén tóc mái trên trán của cô: "Ngao ngỗng đợi anh... anh sẽ trở lại thật nhanh."

Lúc Lê Thiên Qua xuống lầu, Ninh Tri Nhiên vẫn còn dây dưa với vệ sĩ của anh, gần như đã đánh nhau, anh không khỏi vỗ tay, chậm chạp đi xuống lầu: "Không tệ không tệ, không ngờ thân thủ của Ninh Tri Nhiên anh không tệ."

Ninh Tri Nhiên cười cười nhưng nụ cười này không biết lạnh lẽo tới mức nào. Hiện tại bọn họ không phải kẻ thù đi nhưng ít nhất cũng là tình địch, gặp mặt có thể không đỏ mặt sao?

"Xem ra vết thương của Lê tiên sinh đã tốt rồi? Nhưng mà thoát nhìn khí sắc vẫn không tốt lắm, không mạnh mẽ như lúc trước!"

"Thân thể tôi có khỏe hay không, tôi nghĩ tôi và anh đều rõ ràng, cô ấy đang ngủ." Anh thừa nhận lời này rất hạ lưu, mặc dù ban đầu anh chỉ thủ dâm một chút, chưa được nếm chút ngon ngọt nào cả nhưng anh muốn cho Ninh Tri Nhiên hiểu lầm, tốt nhất là bức tức rồi đi, như vậy anh sẽ đốt pháo ăn mừng một phen nhưng Ninh Tri Nhiên ngu như vậy sao? Tất nhiên là không, mưu tính hại nhau trong cung đấu《 Kim Chi dục nguyệt 》 không giống hai người đàn ông này, bọn họ đều chơi theo kiểu cao cấp. Chơi khéo léo, còn phải chơi tỉ mỉ. Cái này cho tới bây giờ đều cần có kỹ thuật, như cứ xem như là công nhân kỹ thuật đi! Nhưng hai người này càng ngày càng cổ quái, ban đầu Ninh Tri Nhiên là Tiểu Lý Tàng Dao, Lê Thiên Qua thì điều luyện thành thạo nhưng không bao lâu, hai người bọn họ từ đấu tranh trong tâm trí biến thành đấu tranh ngoài miệng hơn nữa càng nói càng không có kỹ thuật làm cho Rabbah nghe chỉ muốn cười nhưng trong trường hợp này có thể cười được sao? Cô không muốn sống chung với Tulip hết đời, cho nên phải chịu đựng thôi!

"Anh mau trả vợ lại cho tôi! Nếu không tôi báo cảnh sát!" Ninh Tri Nhiên không nhịn được.

"Anh đi báo đi! Xem ai tin tưởng anh! Hơn nữa, vợ của anh là ai? Có sổ đỏ không?" Lê Thiên Qua cười ha ha.

"Nếu không phải cậu cản trở từ bên trong thì tới bây giờ chúng tôi vẫn chưa có giấy kết hôn sao?" Ninh Tri Nhiên cắn răng nghiêng lợi nói từng chữ.

"Lời này không thể nói lung tung! Tôi cho anh biết những cảnh phim tôi có bây giờ phải bỏ ra không ít công sức đấy, dù thế nào cũng phải dùng một chút mới được.

Bọn họ bên này làm cho đầu ra đầy, quên cả trời đất. Hường Văn bên này thì thuốc đã hết tác dụng, nghe thấy ở lầu dưới khí thế ngất trời, lại nhìn xung quanh lạ lẫm, trên người của mình không một mảnh vải. Cô vẫn cảm thấy có chút ngứa dù trên người có bôi thuốc mỡ mát lạnh. Đầu của cô có chút choáng, cô nhìn bốn phía nhưng không tìm thấy quần áo của mình. Quần áo của cô bị Lê Thiên Qua đưa đi giặt, trên bộ quần áo kia dính hương liệu, cô đụng tới khẳng định còn có thể bị dị ứng. Bạn nói Lê Thiên Qua có cẩn thận không chứ?

Cô đi theo tiếng hỗn loạn xuống lầu, cái chăn màu trắng quét trên mặt đất theo bước chân của cô giống như một đóa hoa sen trắng đang nở rộ. Cô chậm rãi xuống lầu: "Ồ ào cái gì vậy?"

Giọng cô không lớn nhưng giống như kỳ tích làm cho cả gian phòng yên tĩnh lại, hai người đàn ông đang gây gổ cũng dừng lại nhìn cô.

Tóc tai của cô rối bù, vai trần lộ ra ngoài, thân thể như ngọc tán ra ánh sáng trong suốt. Bọn họ nhìn đến ngẩn ngơ, cô xinh đẹp không thể nghi ngờ, xinh đẹp không giống người phạm.

Đầu của cô vẫn còn có chút choáng, bước chân cũng không vững vàng, lúc dẫm lên chăn khiến thân thể mất ổn định, sắp lăn từ trên cầu thang xuống.

"Hường Văn!"

"Hường Văn!"

Hai giọng nói đồng thời vang lên, khẩn trương, lo lắng, còn có đau lòng.

Bọn họ muốn xông tới đỡ cô nhưng khoảng cách ít nhất cũng gần năm mươi mét, làm sao bọn họ đến kịp, lúc chờ bọn họ xông tới, Hường Văn lăn từ trên cầu thang xuống rồi.

Không khéo là cản chân lại ở trên cầu thang nên dĩ nhiên bây giờ cô và bọn họ gặp nhau hết sức chân thành (ý là trần như nhộng).

"Tất cả đều nhắm mắt lại cho tôi!" Lê Thiên Qua nổi điên lên tiếng.

Thật ra thì những cấp dưới của anh đã nhắm mắt lại từ lâu, bọn họ cũng không muốn mất mạng nhỏ.

"Anh cũng nhắm mắt lại cho tôi!" Những lời này của Lê Thiên Qua là rống lên với Ninh Tri Nhiên.

Ninh Tri Nhiên cũng không cam chịu yếu thế: "Anh nhắm mắt lại mới đúng! Đây là vị hôn thê của tôi!"

Lưng của Hường Văn bị va chạm không nhẹ, vào lúc này không thể động đậy, cứ nhìn hai người đàn ông này vẫn còn gây lộn, cô hoàn toàn hết ý kiến.

Ninh Tri Nhiên cởi áo khoác của mình, trùm lên trên người của cô, Lê Thiên Qua cũng cởi áo, trùm lên nửa người dưới của cô, hai người đàn ông này, coi như tổn phí rồi!

Ninh Tri Nhiên ôm lấy Hường Văn, Lê Thiên Qua dĩ nhiên không cho: "Anh làm gì đấy?"

"Đương nhiên là đưa cô ấy đi bệnh viện!" Ninh Tri Nhiên tức giận, hơn nữa trong lời nói còn mang theo khinh bỉ.

"Tôi đưa cô ấy đi!" Lê Thiên Qua không nhượng bộ chút nào.

Được, lại giảng co rồi.

Hương Văn cau mày, gặp người không quen* rồi! (Ý là không nhờ vả được gì)

Cô thoát khỏi lồng ngực của Ninh Tri Nhiên, quần kỹ quần áo trên người, chịu đựng cái lưng đau, đứng dậy.

"Em đi đâu vậy?!" Hai người đàn ông này trăm miệng một lời.

Cô còn có thể đi đâu? Bọn họ không đưa đi, đương nhiên là cô tự đi bệnh viện rồi! Chờ bọn họ gây gỗ xong, trời đã tối rồi! Cô cũng sắp chết luôn rồi!

Đừng thấy bình thường hai người đàn ông có dáng vẻ gian trá nhưng lúc này lại luống cuống, đầu óc hỗn loạn thành một đồng.

"Đi bệnh viện!" Hương Văn lạnh lùng bỏ lại những lời này, cũng không thèm liếc nhìn bọn họ mà đã đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bốn nam một nữ, người nào sẽ thắng

Edit: coki

Beta: Phong Nguyệt +Lăng Nhược Y+ phuogot_93

Trời chiều rất đẹp, đoán chừng là bởi vì sắp mất đi cho nên lưu luyến, cho nên nhớ mãi không quên. Lúc Hương Văn an ổn nằm ở trong phòng bệnh, ánh nắng còn sót lại vừa vịn chiều rơi vào, cô lẳng lặng nhìn mặt trời chiều không trọn vẹn, mặt trời đỏ rực, dần dần bị tòa nhà cao tầng chắn ngang, cuối cùng bị màn đêm cắn nuốt mà trước cửa phòng bệnh của cô có hai người đàn ông khó tính đứng ở đó. Bọn họ đều là rồng phượng trong loài người, bề ngoài thì không cần phải nói, đơn giản chỉ nhìn những cô gái y tá đang vây xem là có thể nhìn ra, hai người đàn ông này có sức hấp dẫn bao nhiêu. Dĩ nhiên hiện tại yêu thích một người đàn ông, bề ngoài chỉ là thứ yếu, từ cách bọn họ mặc quần áo và khí chất bộc lộ ra bên ngoài không khó nhìn ra hai người này chính là tốt nhất. Cái gọi là tốt nhất chính là bề ngoài đẹp mắt, gia thế tốt lại nhiều tiền nhưng cổ tình có hai người đàn ông cực phẩm lại ở trước cửa phòng bệnh đầu khâu, mặt to tròn mắt nhỏ, hơn nữa ánh mắt này đều là từ Nam Bắc Cực trở về, rất lạnh. Bọn họ từ cửa sổ nhìn về phía cô gái ở trong phòng bệnh, cô gái thì điềm tĩnh nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đây là thiên chi kiều tử (con nhà giàu được cưng chiều) nên tất nhiên không ai thích nhìn người khác. Ninh Tri Nhiên ghét Lê Thiên Qua, nguyên nhân thì không cần thiết nói nhiều. Không phải có một câu nói sao, yêu ai yêu cả đường đi, hiện tại cũng như vậy, bởi vì anh yêu Hương Văn, cho nên thứ Hương Văn thích anh cũng thích mà Lê Thiên Qua này đã từng tổn thương Hương Văn nên tất nhiên là anh ghét anh ta. Hơn nữa loại tâm tính này càng ngày càng nghiêm trọng, lúc trước Lê Thiên Qua đã gọi điện thoại cho anh mà anh cũng cam kết yêu thương bảo vệ Hương Văn cả đời, như vậy không phải Lê Thiên Qua nên hoàn toàn buông tay sao, hiện tại lại tới đây đưa là chuyện gì vậy?! Cái này có tính là lật lọng không? Lê Thiên Qua thì sao, anh nhìn thấy Ninh Tri Nhiên mà không động đao đã là không tệ rồi. Anh là loại người yêu ghét rõ ràng, anh yêu Hương Văn nên tất nhiên là căm thù tất cả những người đàn ông tranh giành với anh.

"Tiểu nhân!" Đồng chí Ninh Tri Nhiên không bình tĩnh được, ai bảo Lê Thiên Qua khiến người khác chán ghét như vậy! Lê Thiên Qua không giận, ngược lại cười nói: "Anh nói lớn một chút cho tôi xem!"

Ninh Tri Nhiên cũng cười, ý vị sâu xa, cũng có chút giễu cợt: "Nếu không chúng ta đánh một trận?"

"Ngây thơ!" Lê Thiên Qua khinh bỉ bĩu môi: "Ninh Tri Nhiên anh cũng lớn như vậy rồi, dù sao cũng là người có thân phận, tại sao vẫn còn có suy nghĩ như thế?"

Ninh Tri Nhiên liếc mắt nhìn bên trong phòng bệnh, chột nói: "Đánh nhau là không tốt, nếu không hợp tác đi?"

Lê Thiên Qua sừng sốt một chút: "Có ý gì?"

Ninh Tri Nhiên nhìn về phía trong phòng bệnh, bĩu môi: "Anh xem một chút sẽ biết."

Lê Thiên Qua nghi ngờ xoay người nhìn phòng bệnh. Không nhìn còn may, vừa nhìn thì đã giận dữ, chỉ số bạo lực tăng lên heo mức lũy thừa, bây giờ người đàn ông này giống như một vũ trụ nhỏ đang chuẩn bị phát nổ! Trong phòng vốn là hình ảnh yên tĩnh tốt đẹp lại bị hai con ruồi phá rối, hơn nữa hai con ruồi này còn nói cười liên tục, càng làm cho người chán ghét đến cực hạn, cứ mãi vo ve khiến người khác hận không được bóp chết. Đương nhiên đây là ý nghĩ của Lê Thiên Qua, đúng là anh muốn bóp chết tất cả những tên đàn ông đang vây xung quanh Hương Văn! Bên trong phòng bệnh này rất cuộc có gì? Ha ha. Vốn chỉ có một mình Hương Văn ngồi ngây ngốc trong phòng, trong phòng bệnh từng luồng ánh sáng trở nên tối đi, cửa kiếng ban công bị mở ra, gió từ từ thổi vào.

"Hương Văn!" Giọng nói dễ nghe của một người đàn ông vang lên. Hương Văn phục hồi tinh thần lại, nhìn theo tiếng nói, không có khác biệt, cũng không có vui mừng, chỉ thần nhiên nói: "Tô Tín, tại sao anh lại trèo tường?"

Tô Tín cười hi hi ngồi ở bên cửa sổ cạnh cô, nhìn cô: "Anh không trèo tường thì đi vào như thế nào? Trước cửa có hai thần giữ cửa! Hơn nữa còn bị

kích thích như vậy. Mạc Tịch, cậu nói có đúng không?!"

Mộ Tịch? Hường Văn ngơ ngác nhìn ra ban công, tại ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối một người đang từ từ đến gần, sau đó cuối cùng cũng xuất hiện rõ trước mắt cô. Bất kể là trôi qua bao lâu, cậu vẫn luôn đẹp đẽ như vậy, giống như một đóa hoa sơn chi, mùi thơm quyến luyến lòng người, thật lâu cũng không tan đi.

"Chị." Lâm Mộ Tịch cười ngậy ngốc, đáng vẻ lúc nhìn cô giống như đứa bé nhìn thấy kẹo. Có từng nghĩ tới chuyện gặp lại không? Cô thật sự chưa từng nghĩ tới chuyện gặp lại Lâm Mộ Tịch lần nữa trong cảnh tượng như vậy. Một tiếng chị của cậu, lúc cô nghe đã không còn đau lòng nữa, ngược lại lại có một loại cảm giác ấm áp, trên thế giới này, cô không phải một người cô độc, cô còn có một người em trai. Hường Văn cười với cậu, nụ cười không giống với Tô Tín, Ninh Tri Nhiên... Nụ cười của cô ấm áp, giống như muốn hòa tan người khác: "Có khỏe không?"

"Không khỏe!" Lâm Mộ Tịch méo máo, đi tới ôm cổ Hường Văn, ôm cô thật chặt: "Tại sao chị lại biến mất mười tháng trời? Chị đó, một tin tức cũng không có, em hỏi thăm khắp nơi lại thu được tin là chị đã chết. Chị, chẳng lẽ chị không biết nếu chị chết em sẽ đi theo chị sao? Tại sao chị có thể độc ác như vậy? Lừa gạt em trai duy nhất của chị khiến em cho rằng chị chết rồi, còn chị lại ở Australia, bắt đầu cuộc sống mới của chị, bỏ lại một mình em đau đến không muốn sống ở chỗ này. Chị, tại sao chị nhẫn tâm như vậy? Không phải lúc trước chị quan tâm đến em nhất sao, tại sao lại như thế? Chị thật sự cho rằng em là con riêng nên ghét em sao?"

Lâm Mộ Tịch nói một hơi dài, giọng nói run rẩy, mắt đỏ ửng, ngân ngấn nước mắt nhìn chằm chằm Hường Văn, cậu lắc lắc thân thể cô. Làm sao chuyện này lại không khiến cô khó chịu cho được?

"Mộ Tịch, chị ? ? ? ? ?"

"Chị, chị có biết hay không, ngày nào đêm nào em cũng tìm chị, em không tin chị đã chết, sống phải thấy người, chết phải thấy xác nhưng bọn họ không cho em nhìn xác chị, vì vậy em tin rằng chị vẫn còn sống. Quả nhiên là chị vẫn còn sống." Cậu rất vui vẻ, khóc vì quá vui, mười tháng dài đằng đẳng, Lâm Mộ Tịch không hề từ bỏ việc tìm kiếm cô, nhưng cả Trái Đất có mấy tỷ người, làm sao cậu tìm thấy được? Nếu không phải Tô Tín tìm đến cậu, nói cho cậu biết, Hường Văn đã trở lại thì cậu còn phải ngu ngốc tìm kiếm trong bao lâu nữa?

"Rất xin lỗi." Cô cắn môi, đối với cậu, cô không biết nên làm thế nào. Lâm Mộ Tịch cười ha ha, ôm lấy cô lắc lắc: "Chỉ cần chị trở lại, chỉ cần em có thể nhìn thấy chị, thế nào cũng đều tốt cả."

Động tác thân mật của cậu khiến cả người Hường Văn khó chịu. Lâm Mộ Tịch cũng cảm thấy cậu không nên ép buộc cô, cậu biết ngăn cách giữa bọn họ hiện tại không phải là ngăn cách bình thường. Cậu buông cô ra sau đó nắm lấy vai của cô, mỉm cười, có chút nũng nịu: "Chị, không phải chúng ta là chị em sao. Em đã có thể xem chị là chị mà chị vẫn không thể xem em là em của chị được sao?"

Một người đàn ông lớn lên với bạn từ nhỏ, một đàn ông từ nhỏ vẫn luôn chăm sóc bạn, một đàn ông bạn đã từng yêu thương, bạn có thể xem người đó như em trai sao? Nhưng dù bạn có thể hay không thì người đó vẫn là em trai của bạn, bạn có thể chối bỏ người thân duy nhất của mình sao? Cô thì không thể, hơn nữa người này lại là Lâm Mộ Tịch, là Lâm Mộ Tịch cô đã bắt nạt nhiều năm. Còn Lâm Mộ Tịch sao có thể không biết? Hôm nay cậu thật sự đến nhận người chị này sao? Thật ra người đàn ông này không trong sáng như vẻ bề ngoài. Tô Tín nhìn tất cả, anh cười hi hi nhìn hai chị em nhận lại nhau, thành thạo chiếm một nửa giường bệnh của Hường Văn.

Lúc này Hường Văn mới chú ý tới Lâm Mộ Tịch đi cùng với Tô Tín mà dường như quan hệ của hai người cũng không tệ lắm. Đột nhiên cô nhớ tới trước đây rất lâu, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tô Tín là ở cùng với A Phòng, lúc Lâm Mộ Tịch ăn cơm với các doanh nhân khác thì Tô Tín cũng có ở đó. Cô há hốc miệng, thương yêu nhìn Lâm Mộ Tịch, lại ác độc nhìn về phía Tô Tín: "Anh đã làm gì với em tôi? Chẳng lẽ anh thật sự thích Mộ Tịch? Tô Tín, nếu anh làm em ấy sụp đổ, anh không xong với tôi đâu!"

Tô Tín nắm lấy ngón tay đang chỉ vào mình, cười lưu manh: "Cô thật sự cho rằng tôi có sở thích đặc biệt này sao?"

"Vậy tại sao anh lại tốt với Lâm Mộ Tịch như vậy?" Nếu lúc này có cái gương, nhất định phải để Hường Văn nhìn mình lâu một chút, hiện giờ cô giống như gà mái đang bảo vệ con.

Tô Tín thu nụ cười lại, nói: "Cô đang giả ngốc sao?"

"Tôi thấy anh mới là người đang giả ngốc! Tô Tín, anh đừng nghĩ ai cũng là kẻ ngốc!" Hường Văn rất sợ hãi, đương nhiên loại người như Tô Tín chính là một tay chơi trong nghề, hơn nữa, người đàn ông phong lưu không phải được lưu truyền trong sách cổ sao, đặc biệt là người giống như Tô Tín, Quý tộc thời hiện đại.

"Cô đừng có cực đoan như vậy được không! Tôi không phải như cô nghĩ đâu." Trên mặt Tô Tín đã khôi phục lại nụ cười như có như không trước đó.

Lâm Mộ Tịch cũng ở một bên giúp đỡ: "Chị, chị đừng nghĩ phức tạp như thế, em và Tô Tín quen nhau lâu rồi, là bạn tốt."

Hường Văn há miệng nhưng không nói gì cả, đúng là cô lo lắng quá rồi, nhìn bộ dạng này, quả thật là không có chuyện gì, nhưng nếu thật sự có cái gì, cô có thể quản được sao?

Tô Tín thấy cô không nói lời nào, thân thiết nheo cái mũi của cô: "Vết thương trên người như thế nào rồi? Ngã từ trên cầu thang xuống hả? Đã lớn như vậy mà vẫn không biết tự chăm sóc cho mình." Trong lời nói ba phần trách cứ, bảy phần cưng chiều.

Hường Văn càng thêm nghi ngờ, tại sao hai người này lại xuất hiện vào lúc này?

"Mộ Tịch, sao em lại rảnh rỗi như vậy?" Câu hỏi của cô có chút uyển chuyển.

Lâm Mộ Tịch vẫn cười dịu dàng như cũ: "Nhớ chị nên tới thăm chị."

Hương Văn như có điều suy nghĩ sau đó nhìn về phía Tô Tín: "Anh tới làm gì?"

Tô Tín nhún nhún vai: "Góp vui thôi! Thấy chỗ cô rất vui ấy mà!"

Quả thật là rất vui, khi Lê Thiên Qua và Ninh Tri Nhiên đang khó chịu với nhau trong hành lang thì đột nhiên nhìn thấy trong phòng bệnh có cảnh tượng như vậy. Vốn Lê Thiên Qua định phá cửa xông vào nhưng lại bị Ninh Tri Nhiên kéo lại.

"Tôi không cho phép anh làm Hương Văn khổ sở! Bên trong có Lâm Mộ Tịch, đó là em trai của cô ấy." Ninh Tri Nhiên nói chữ nào cũng có lý, Lê Thiên Qua đành phải chịu. Quả thật, anh đã từng khiến Lâm Mộ Tịch tổn thương một lần cũng đã tận mắt thấy đáng về nỗi điên của Hương Văn.

Người đàn ông này cứ gặp phải chuyện gì liên quan tới cô đều như một đũa ngọc, đầu óc khôn ngoan đến đâu cũng không dùng được. Anh bình tĩnh lại một lát, rồi chợt nhếch môi cười với Ninh Tri Nhiên, có chút quyến rũ cũng có chút tà khí: "Đã học lịch sử đúng không? Tám năm chiến tranh kháng Nhật."

Ninh Tri Nhiên hiểu ý, mặc dù không thích Lê Thiên Qua thế nhưng đồng lòng đối ngoại, anh vẫn hiểu được.

Hai người đã đạt được thỏa luận, đẩy cửa đi vào.

Tô Tín liếc bọn họ sau đó cười nói với Hương Văn: "Xem đi, tôi nói rồi mà, chỗ cô rất vui!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Liếc mắt đưa tình

Editor: coki

Beta: Phong Nguyệt+Lăng Nhược Y+phuogot_93

Hương Văn chưa từng trải qua Valentine, không ngờ lần đầu lại hồng bét như vậy. Chuyện này trực tiếp đưa đến việc nhiều năm sau cô vẫn bài xích Valentine, hơn nữa còn cùng với con trai bài xích nó. Cô đi ra ngoài bệnh viện, thật sự không thể chịu nổi bốn người kia oanh tạc lẫn nhau cùng với cuộc nói chuyện, tranh chấp đầy nhảm chán của bọn họ. Cô nhìn bọn họ gầy gò giống như là đang xem xiếc khi. Ngay thơ không nói, nhưng lực sát thương vẫn phải có. Valentine là một ngày lãng mạn nhưng cô lại phải ở trong bệnh viện nhìn bốn người đàn ông ngày thơ chơi trò tranh đoạt. Ngày lễ như vậy còn có thể vui vẻ được sao? Số 3058 đường Quang Phục, đây là địa chỉ nhà mới của Hương Văn. Cô ở Australia tham dự thiết kế đá quý nên nhận được một số tiền chia lợi nhuận lớn. Hiện tại cô dùng số tiền kia mở tiệm bán hoa này. Tiệm bán hoa này ở một vị trí rất tốt, là một khu phố buôn bán. Lúc mua chỗ này dùng tên của người khác nên cho dù có điều tra cũng không thể tìm được cô ở chỗ này. Ninh Tri Nhiên vẫn luôn đối xử chu đáo với cô, cô không cảm động là giả. Vốn đã nghĩ tới chuyện ở cùng với người đàn ông này cả đời, cho dù cuộc đời của anh không còn bao lâu, cô cũng sẽ chăm sóc anh. Bởi vì lúc cô chán nản sa sút anh đã cho cô ấm áp. Đối với bọn họ mà nói, ung thư gan là một đề tài cấm kỵ cho nên Hương Văn không chú ý đến bệnh tình của Ninh Tri Nhiên nhưng không chú ý không có nghĩa là coi thường! Trong mấy ngày cô nằm viện cô đã phát hiện Ninh Tri Nhiên vẫn luôn lừa gạt mình, anh hoàn toàn không bị ung thư gan! Khi cô biết tin tức này, trên mặt cô không có tức giận vì bị lừa gạt mà là mỉm cười thần nhiên, rất may là cô chỉ lừa gạt mình, đúng và cũng rất may là cô đang vui mừng, nhưng Ninh Tri Nhiên lại cảm thấy mình thật xấu xa, lừa gạt là chuyện không về vang gì, dù có tức giận, có nổi cáu cũng được nhưng cô vẫn lạnh nhạt như cũ, lạnh nhạt như hoa cúc cũng làm cho anh cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa. Cô rời đi không một tiếng động, bốn người đầu thì cứ đầu tiếp đi! Cô không có thời gian cũng không có sức lực để chơi cùng! Thật ra thì người sáng suốt nhìn một cái là biết, chuyện đã dấu diếm hơn nửa năm tại sao lại bị phát hiện nhanh như vậy? Còn không phải là do có người cố ý để Hương Văn biết, về phần người này là ai? Hoặc mấy người này là ai, có thể nghĩ được. Không chọc nổi cũng chỉ có thể trốn đi, cô biết thân phận của mình là Lê Thiên Qua cho, nếu rời khỏi thành phố hoặc là ra nước ngoài đều sẽ bị phát hiện, như vậy cô tìm nơi hẻo lánh trốn trước một đoạn thời gian đã, kế hoạch bây giờ chính là trì hoãn! Nhớ ngày đó có chút khác với ngày thường chính là người bình thường hay đến mua cũng không đến. Mãi cho đến buổi trưa cô vẫn không bán được, hơn nữa người đi trên đường cũng ít hơn mọi hôm nhiều khiến cô có cảm giác nơi này đột nhiên biến thành một thành phố không người! Nếu đã không buôn bán được vậy dứt khoát đóng cửa. Một giây trước khi cô đóng cửa thì có người đi vào, sau đó một giọng nói từ tầng trệt vang lên: "Em định trốn tới lúc nào? Em cho rằng em có thể trốn thoát được sao?"

Hương Văn có chút kinh ngạc nhưng lại cảm thấy đây cũng là một trong số những kết quả xấu nhất mà cô dự đoán, vì vậy cô cười nói với người mới tới: "Muốn mua hoa sao?"

Nụ cười trên khuôn mặt cô vẫn luôn rất sạch sẽ, giống như trời xanh ngày thu, không một bóng mây: "Nhưng anh không mua nổi, anh phá sản rồi."

"Anh? Anh phá sản? Anh nói anh phá sản?? Ha ha ha ha ha ha ha, tôi chưa từng nghe thấy chuyện nào buồn cười như thế."

Hiện tại không phải cô đã ở cùng với anh sao? Anh đã từng nói mặc kệ là thân phận gì, anh nhất định phải ở cùng với cô cả đời. Ranh giới đạo đức cuối cùng, bọn họ vẫn cố kỵ lời nói, có thể không kết hôn, anh có thể không động vào cô. Hiện tại những lời này vẫn hiệu lực như cũ nhưng chỉ cần cô nghĩ thông suốt, bọn họ có thể lập tức kết hôn, đây chính nguyên nhân anh lựa chọn Las Vegas, nơi này là nơi kết hôn nhanh nhất, thậm chí ngay cả hộ khẩu... Chứng minh đều không cần thiết.

"Chào buổi sáng!" Lê Thiên Qua ôm cô, gác cằm lên vai cô, lười biếng tựa vào người cô, cánh mũi ở trước mái tóc đang tung bay của Hường Vãn, mùi thơm của cô chui vào mũi anh khiến anh không nhịn được đi đến gần, hôn lên xương quai xanh của cô, hôn nữa còn thẳng một đường đi tới cánh môi. Hường Vãn giật mình, vội vàng tránh khỏi: "Lê Thiên Qua!" Cô nghiêm mặt. Lê Thiên Qua cười ha ha nói: "Thân ái, đây là nụ hôn chào buổi sáng."

"Về sau không cho chơi loại trò chơi này nữa!" Cô khiển trách giống như một người lớn trong nhà thật sự.

Nhưng anh có nghĩ cô là người lớn trong nhà sao? Có trời mới biết!

Lê Thiên Qua gật đầu đồng ý, quả thật vừa rồi anh quá đường đột, không nên gấp gáp như vậy, hoặc nói là đã yêu ai thì sẽ như vậy cả cuộc đời. Lúc trước đồng ý là vì Ninh Tri Nhiên không phải sự lựa chọn đầu tiên của anh, tất nhiên Tô Tín cũng không được. Chủ yếu là suy tính về thân thể của Lê Thiên Qua, bối cảnh sâu như vậy, Hường Vãn bước vào có thể bị chìm hay không? Anh không muốn để cô phải chịu một chút uất ức nào còn anh có thể lặng lẽ canh giữ ở bên cạnh, nhìn cô sống thật tốt.

Lê Thiên Qua ngồi vắt chân bất động trên ghế sa lon giống như một con sư tử lười biếng, ánh mắt sâu thẳm giống như đang chuẩn bị rình bắt con mồi.

Rốt cuộc Hường Vãn cũng không nhịn được nữa: "Lê Thiên Qua, anh định lúc nào rời đi?"

"Tại sao phải đi?" Hôm nay anh phải ở lại đây.

"Anh thật buồn cười. Nơi này là nhà em? Anh nói dựa vào cái gì anh phải đi sao?"

"Căn nhà này bao nhiêu tiền? Anh mua!"

"Em không bán!.... Hà? Không phải là anh nói anh đã phá sản ư? Anh lấy tiền ở đâu ra?"

"Xin lỗi, hình như căn nhà này của em là thuê đúng không."

"Lê Thiên Qua!"

"Nếu không đánh một trận đi? Không phải vừa rồi em muốn đánh anh sao? Vừa hay, lúc này anh không muốn so đo em nói anh đùa giỡn, nhưng lúc này anh lại muốn so đo rồi!"

Rối tinh rồi mù, đánh đến rối tinh rồi mù. Hai người đánh lộn, ôm nhau một chỗ, anh đè cô trên mặt đất, chỉ chốc lát sau đã bị cô đè ngược lại. Hai người lăn lộn ở trên sàn nhà giống như những đứa bé đang phát tiết cảm xúc. Lúc này cảm xúc của Hường Vãn cũng bộc phát.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Kế hoạch tạo người của lê thiên qua

Editor: coki

Beta: Phong Nguyệt+Lăng Nhược Y+phuogot_93

"Hường Vãn, rốt cuộc em đang trốn tránh cái gì?" Lê Thiên Qua cúi người xuống, đè bả vai Hường Vãn, hơi thở ấm áp phả lên mặt của cô, giọng nói có chút không vui. Hường Vãn còn muốn nói điều gì đó nhưng lại nuốt trở vào, cô cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn Lê Thiên Qua.

"Hường Vãn, em có biết bây giờ em mê người đến mức nào không?"

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, vẫn cố nhịn nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà ôm lấy cô. Cái ôm này quá tuyệt vời, cô giống như đã hòa tan trong thân thể anh. Anh tìm kiếm môi cô, ngậm chặt rồi nhẹ nhàng liếm hôn. Tay cũng trượt vào trong áo ngủ rộng thùng thình, xuyên qua mái tóc đen, sợi tóc quấn quít giữa ngón tay, môi và lưỡi chạm vào nhau giống như một gáo nước mát cho ngày hè chói chang, thật thoải mái, thật mát hôn. Cởi áo nói đây lưng vì ai? Lê Thiên Qua đã hầu hạ người ta bao giờ? Nhưng cô gái như cô, anh hầu hạ bao nhiêu lần cũng không đủ. Đúng như lời anh nói vào ngày đầu tiên, anh đến để hòa thân? Hòa thân làm cái gì? Đó chính là anh cắt đứt đèn tiền bồi thường, mang theo đồ cưới phong phú, vội tới làm người tình của cô nhưng hình như người ta không chào đón anh... anh còn phải chờ cô truyền thị tẩm. Nụ hôn êm ái rơi vào da thịt trắng như tuyết của cô, nụ hôn này luôn duy trì một nhiệt độ nhất định, từ cổ của cô đi xuống, đến ngực, đến bụng, sau đó rơi vào nơi bí mật giữa hai chân. "Lê Thiên Qua... Đừng như vậy! Anh quên anh đã nói gì rồi sao?"

Lúc này chiếc giường như trời bầu trời bị bão tuyết bao trùm trong ngày mùa đông, nụ hôn dịu dàng của anh, tiếng rên rỉ ngọt dính như máu mù tình thâm. Ánh bình minh xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào nơi đã không còn bóng người nào từ lâu. Anh phải lấy được Hường Văn, điều này khó với anh hơn là những người đàn ông khác, đầu tiên là phải thay đổi hình tượng. Lê Thiên Qua rất rầu rĩ, nói đến vấn đề tình cảm anh không hiểu cái rắm gì cả.

"Rabbah?" Lê Thiên Qua kêu một tiếng: "Cô nói phải làm thế nào mới khiến Hường Văn quên đi những thù hận trước kia giữa chúng tôi đây?"

Rabbah vừa nghe ông chủ gọi mình, đầu lập tức to ra, hiện giờ cô phát hiện chỉ cần lúc ông chủ đang suy nghĩ mà gọi mình thì nhất định không phải chuyện tốt.

Cô nghĩ một chút sau đó nói: "Ông chủ, ma túy chúng ta chiết xuất từ hoa hoàng kim lúc trước có tác dụng làm cho người ta mất trí nhớ, hay là cho Hường tiểu thư dùng một ít?"

Lê Thiên Qua liếc mắt nhìn qua: "Rabbah, tại sao gần đây cô hay đưa ra những ý kiến bỏ đi như vậy? Nghĩ cái khác!"

Đây mà là chủ ý bỏ đi sao? Rabbah khinh thường, chuyện tình rối rắm giữa Hường Văn và ông chủ thì một bộ phim truyền hình dài tập còn diễn không hết, không khiến cô ấy mất trí nhớ thì cô ấy có thể chấp nhận ông chủ được sao? Đùng có đùa chứ?

"Nếu không thì giả bộ vô lại cũng tốt, ông chủ, anh cứ liều chết dây dưa đi!" Rabbah không còn cách nào khác, chỉ thuận miệng nói, cô chuẩn bị xong tâm lý sẽ bị mắng rồi.

Ai ngờ Lê Thiên Qua lại cảm thấy ý kiến này không tệ. Anh sẽ liều chết dây dưa với cô, có đuổi anh cũng không đi, anh sẽ cố gắng tạo ra một đứa bé, vậy là đại công cáo thành rồi!

Khỏe miệng Lê Thiên Qua hơi nhếch lên: "Rabbah, cảm ơn."

Rabbah vẫn còn chưa hồi hồn lại, mấy năm này, ông chủ thật sự thay đổi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đại kết cục

Editor: coki

Beta: Phong Nguyệt+Lăng Nhược Y+phuogot_93

Một năm sau, thành phố K. Ngày hạnh phúc cũng là ngày, không thể trở thành tháng. Ngày phải chịu đựng cũng là ngày, không thể trở thành giờ. Một năm này, Hường Văn cho rằng là một năm chịu đựng, quả thực là ngày dài như năm nhưng còn Lê Thiên Qua thì sao, nói tóm lại là ngọt ngào, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, mỗi ngày đều có thể quan sát được bụng cô thay đổi, dĩ nhiên là hạnh phúc. Đúng, Hường Văn mang thai, bây giờ đã hơn bảy tháng rồi. Người cũng càng lúc càng lười biếng, động một chút là ngủ. Cô ngủ thiếp đi nhưng Lê Thiên Qua không ngủ được, anh phải hầu hạ cô. Thời tiết nóng bức nhưng cô lại không thể dùng máy điều hòa thì phải làm thế nào, tất nhiên là quạt gió, dùng sức người. Lê Thiên Qua đã từng làm chuyện này bao giờ cơ chứ? Nhưng anh không làm cũng không được! Lúc trước là anh mặt dày mày dạn đòi ở lại, đuổi sao cũng không đi. Cô không muốn gặp anh nhưng anh chào đón cô là được, lấy mặt nóng dán vào khối băng lạnh nên hiện giờ anh phải thể hiện thật tốt, trong bụng cô là con của anh đấy. Mấy ngày này, cô ăn cái gì thì anh ăn cái đó. Đồ ăn của phụ nữ có thai ăn sao người bình thường có thể ăn được, nhưng người đàn ông này lại cứ muốn đồng cam cộng khổ cùng cô. Trong giấc mộng của Hường Văn toàn là game máy tính nên tất nhiên là không muốn ngủ, lúc này tỉnh lại thấy Lê Thiên Qua không có ở đây thì lập tức len lén mở máy vi tính chuẩn bị chơi trò chơi. Cô mới vừa khởi động máy thì người đàn ông kia giống như chó ngửi thấy xương, đột nhiên có một suy nghĩ hiện ra. Lê Thiên Qua dịu dàng bắt lấy bàn tay đang cầm chuột của cô, ngồi xổm người xuống, dán lỗ tai ở trên bụng cô: "Hường Văn, con vẫn đang cử động đấy, em vất vả như vậy, con cũng không cách nào nghỉ ngơi được."

Lại mượn đứa bé để nói chuyện! Sớm biết như thế cô phải tự đi nghe khóa học giáo dục về trẻ sơ sinh, như vậy cũng sẽ không động một chút là để Lê Thiên Qua lừa dối mình, cái gì... cái mà không tốt cho con. Hường Văn nhìn về mặt ngu ngốc của Lê Thiên Qua, cười khanh khách, nụ cười này của cô, có trời mới biết nó mê người thế nào. Phụ nữ sau khi mang thai sẽ phát ra một loại thiên tính làm mẹ. Trên mặt tản ra một loại quyền rũ đặc biệt, loại quyền rũ đó, phụ nữ bình thường không có, đôi mắt kia, khiến người ta vừa nhìn đã bị hút vào thật sâu. Cô mềm mại không xương khiến anh vừa chạm vào là cả người tê dại. Lúc chưa mang thai, cô cũng không chào đón Lê Thiên Qua nên số lần Lê Thiên Qua chạm vào cô có thể đếm được trên đầu ngón tay, mấy lần đó đều dùng mánh khỏe để có được nên vào lúc này càng tệ hại càng đói khát, lúc nhìn thấy cô cười quyền rũ với anh như vậy thì khó tránh khỏi không kiềm chế được. Lê Thiên Qua hôn lên môi của cô sau đó nhẹ nhàng hôn lên xương bả vai, ngón tay bồi hồi trên vườn hoa bí mật của cô, nghĩ tới mười tháng mang thai, sau đó còn phải ở cữ trong lòng anh cứ ngứa ngáy khó nhịn. Chịu đựng, tiếp chịu đựng đi! Vừa mới vào được một nửa: "A!" Hường Văn lập tức rên lên một tiếng, cũng không phải là rên rỉ khi động tình mà là cô đau bụng dữ dội. Chuyện này dọa Lê Thiên Qua sợ hãi, làm anh luống cuống tay chân.

"Có phải là sắp sinh hay không?"

"Không phải mới bảy tháng sao?"

"Vậy tại sao lại đau bụng?"

"Đi bệnh viện mau!" Lê Thiên Qua nói liên tục mấy câu. Hường Vãn thì vừa đau vừa bực mình vừa buồn cười: "Vậy đi mau lên!"

"Hường Vãn, em cố gắng chịu đựng, chúng ta lập tức đến bệnh viện." Hường Vãn nghĩ tới mạng của mình không bị chôn vùi trong tay anh đã là rất tốt rồi. Anh liên tục nói những lời tốt đẹp, dỗ dành nhưng cô vẫn đau. Khi ở trên xe, lúc cô nắm chặt tay Lê Thiên Qua đã dùng hết hơi sức của toàn thân. Tay Lê Thiên Qua bị bầu đến bật máu, móng tay của cô đâm vào trong da thịt anh. Anh cũng gào khóc theo cô làm cho Rabbah liên tục quay đầu lại: "Ông chủ, anh cũng sắp sinh à?! Sao lại la hét thê thảm như vậy!" Lê Thiên Qua tròn mắt nhìn Rabbah một cái, tiếp tục cắn răng gào khóc với Hường Vãn. Hường Vãn đau đến mồ hôi đầm đìa, Lê Thiên Qua thấy đáng sợ cô như vậy thì cực kỳ đau lòng, không kêu đau nữa mà cắn răng chịu đựng. Anh nhìn cô cắn môi bỗng nhiên nghĩ đến cô như vậy có thể khiến mình bị thương hay không? Nghĩ như vậy, anh dứt khoát bắt cô tay Rabbah nhét vào miệng Hường Vãn, để Hường Vãn cắn.

Lần này thì hay rồi, Rabbah cũng bắt đầu cắn răng chịu đựng, cầu nguyện tài xế lái xe nhanh lên một chút, đến bệnh viện sớm một chút mới tốt.

Tài xế lái xe của Lê Thiên Qua đương nhiên có trình độ hạng nhất, rất nhanh đã tới bệnh viện, quả nhiên Hường Vãn bị động thai phải sinh, mấy người bọn họ bị cách ly ở bên ngoài, chờ đợi đến trong lòng nóng như thiêu như đốt, nhìn kim giây nhích qua mà một giây dài như một năm!

Lúc nhìn thấy cô được y tá đẩy ra khỏi phòng sinh, Lê Thiên Qua cực kỳ đau lòng, sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi không có chút máu nào, là sinh mổ, thuốc mê còn chưa mất tác dụng nên cô vẫn đang hôn mê, tuy nhiên lông mày lại nhíu chặt, cắn môi của mình.

"Sinh con đau không?" Đột nhiên Lê Thiên Qua hỏi y tá bên cạnh.

Cô y tá sững sờ, nhìn người đàn ông điển trai này sau đó đỏ mặt, xấu hổ nói: "Tôi còn chưa có bạn trai đâu, cũng không biết sinh con có đau hay không."

Lê Thiên Qua cau mày: "Viện trưởng bệnh viện này là ai? Y tá như vậy mà cũng nhận? Sa thải đi!"

"Dạ, Lê tiên sinh." Tất nhiên chủ nhiệm đang đứng ở một bên nhận ra Lê Thiên Qua, lời của anh chủ nhiệm nào dám không nghe.

Đáng thương cho cô y tá kia vẫn còn không rõ chuyện gì đang xảy ra, đã thất nghiệp.

Một y tá trưởng đột nhiên nói: "Tất nhiên sinh con rất đau, nỗi đau đó giống như chết qua một lần vậy."

Vậy sau này không sinh nữa, nhất định phải nuôi đứa nhỏ này trở thành người tài giỏi. Đây là lời cam kết của anh, không để cho cô chịu khổ như thế nữa, đây cũng là hướng ứng kế hoạch hoá gia đình mà, ôi~~ công dân tốt quá!

Ban đầu Lê Thiên Qua giống như lăng tử, một khi yêu chính là một đời một kiếp đúng không? Thật ra thì con đường tình yêu chân thành rất xa xôi, đi cùng ai mới là tốt nhất thì còn cần phải từ từ trải nghiệm.

Người nào có thể khiến cô hưởng thụ cá nước vui vậy? Người nào cho cô dùng khí liệu chết triền miên và lời thề? Yêu hoặc không yêu, đây là cả một vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.